

ATEŞİ KÖRÜKLE

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARLARI
KRISTA & BECCA
RITCHIE

Aileni koru. Her ne pahasına olursa olsun.

Connor Cobalt'ı bir an için bile incitebilmek, imkânsızın gerçekleşmesi anlamına geliyordu.

Aileni koru. Her ne pahasına olursa olsun

Yirmi altı yaşında, narsist eğilimleri olan bu adam kalbinde sevdiği insanlar için yer açmıştı.

Aileni koru. Her ne pahasına olursa olsun.

Rose'u seviyordu. Peki aşkı tehdit edildiğinde ve karısıyla kurduğu en büyük hayaller tehlikeye girdiğinde... Bunun karşılığında neyden fedakârlık etmeliydi?

Aileni koru. Her ne pahasına olursa olsun.

Bu kez seçimlerini sevgi yönlendirecekti. Hem de hayatında ilk defa...

ATEŞİ KÖRÜKLE

Özgün Adı: Fuel the Fire
Krista & Becca Ritchie

Çeviren : İrem Doruk
Yayın Koordinatörü : Derya Sevim
Editör : Elif Çınar
Düzeltili ***** : Gülçin Özbek Kuyumcu
Son Okuma : Öznur İlter, Merve Nur Güney
Sayfa Tasarım : Sidem Zelal Edin
Kapak Tasarım : Kristin del Rosario
Kapak Uygulama : Ali Özer ****

Türü: Yetişkin - Romantik
Kitap No: 2779

1. Baskı: Haziran 2025
ISBN: 978-625-366-217-2
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © 2021 FUEL THE FIRE by Krista & Becca Ritchie

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Düzenleme
Ny.ozlem

Baskı ve Cilt &
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43087

KRISTA & BECCA
RITCHIE

ATEŞİ KÖRÜKLE

Çeviren: İrem Doruk

Ninova

PROLOG

CONNOR COBALT

“İsim?” Masanın arkasındaki kadın, koyu kırmızı ipler takılmış beyaz kartları karıştırıyordu.

“Richard Connor Cobalt.” Ona sevimli bir gülümseme gönderdim.

İlgili yaka kartını buldu. “Bu yılki Model BM”ye hoş geldin, Richard. İyi şanslar.” Son cümlesi anlamsız bir vedadan başka bir şey olmamasına rağmen, kafamın bir parçasını delerek bir siniri dürtmüştü.

İyi şanslar.

Kaderimi kontrol etmeyi seviyordum ve şans, benim hiç kontrolüm olmadığı anlamına geliyordu. *Kendi* akıbetime benden daha düşük seviyeli birinin karar vermesine izin vermek zorundaymışım gibi hissettiriyordu. Bazı peşin hükümlü yargıların olabileceğini ve çoğunu zekâmla alt edebileceğimi biliyordum. Fakat insanların üzerine basarak tırmanmak benim uzmanlık alanımdı. Bir kumar makinesi veya bilgisayarla mücadele etmiyordum.

İnsanlar şekillendirilebilirdi. İnsanlar öngörülebilirdi.

Önyargıları yenebilirdim ve sonucunda kazanabilirdim.

* Orijinal ismi “Model UN” yani “Model Birleşmiş Milletler” olan, öğrencilere yönelik eğitsel bir simülasyondur. (ç.n.)

Bozulmuş sinirlerimi belli etmek yerine, ona bir kez daha rahatça gülümseyerek kartın ipini boynuma geçirdim. Bana, yetişkin adam rolünü oynamaya çalışan ergen bir çocukmuşum gibi bakıyordu. Bu bakış tenimin altına işleyen, daha on beş yaşında olduğum için küçük ve bir şeylere layık olmayan biri olduğumu söyleyen bir ifadeydi.

“Adımı hatırlamalısın,” dedim ona.

Gülüştü tereddütlüydü. “Denerim ama sizlerden çok var.”

“Yine de her yıl kazandığını göreceğin tek kişi benim.”

Kararsızlığı, “*Seni doğru mu duydum? Düşündüğüm şeyi mi kastettin?*” dercesine biraz daha arttı.

Gözlerim tekrar onun üzeri kaplamalı yaka kartına kaydı, ardından kayıtsızca kart yığınının işaret ettim. “Yirmi yedinci isim kartı yanlış yerde. Rolland, Rose’dan önce geliyor.” Tekrar gülümsedim. “İyi şanslar, Marianne. Buna ihtiyacın olacak.”

Pisliğin tekiydim.

Tam bir şerefsizdim.

Kendini beğenmiş, kibirli bir orospu çocuğuydum. Ancak bana göre, karşımdaki kişiden genç olduğum için değersiz görülmekten daha sinir bozucu ve çileden çıkarıcı bir şey yoktu. Düşüncelerim ya da fikirlerim çoğu yetişkin için hiç önemli olmamıştı. Ben yalnızca bir *çocuktum*. Zeki ama düşünceleri, kendilerinininkinden üstün olmayan bir çocuk...

Bir bebekle bile, insanların on beş yaşındayken benimle konuştuğu gibi küçümseyici bir tarzda konuşmazdım.

Yaşım ilerledikçe saygı kazanacağımı biliyordum. Sadece toplum tarafından yaratılan saçma bir zaman çizelgesini *beklemek* zorundaydım. *Saçmalık*, diye düşündüm. Hayat bir saçmalıktı ve beni rahatsız etmemesini sağlamanın tek yolu ona ayak uydurmaktı.

Ben de hep bunu yapmıştım.

Kadın bana baktı, ağzı açık kalmıştı ve artık kendinden çok emin değildi.

Ona el sallayarak veda ettim. Omzumdaki deri çantamla lobi koridorunda yürürken sırtışıım yüzüme yayıldı.

Giriş yaptıktan sonra asansörlere doğru yöneldim. Otel, yarışmacılar için birkaç kat ayırmıştı. Genç Erkekler İçin Faust Yatılı Okulu, diğer üç hazırlık okuluyla birlikte altıncı katta yer alacaktı.

On dört ile on sekiz yaşlarındaki gençler çoktan can sıkıntısından ya da benim gibi gerçekten gidecek bir yerleri olmadığı için cam asansörlerde aşağı yukarı gidip geliyorlardı.

Koyu turuncu *blazer* ceketli çocuklar asansörden inmeye başladı. İçeri girip altıncı kat düğmesine bastım. İçimden “*kapıları kapat*” düğmesine de basmak geliyordu. Ancak bekleyip iki kızın yaklaşmasını izledim. Uzun boylu, parlak kahverengi saçlı olanın odaklanmış gözleri cehennem ateşi gibi parlıyordu. Ne tarafa dönerse dönsün, adeta zehir saçıyordu. Konuşurken dudakları hızla hareket ediyor, öfkeyle el kol hareketleri yapıyordu.

Oteli tıka basa dolduran insanların gürültüsünden onu duyamıyordum.

Uzaktan kızları inceledim. Yaka kartları yoktu, yani henüz giriş yapmamışlardı. İkisi de lacivert ekose etek giymiş, beyaz yakalı bluzlarını içine sokmuşlardı. Göğüs ceplerindeki işlemeli sembol dikkatimi çekti: *Dalton Akademisi*.

Karma özel okul hakkında önyargılı düşüncelerim yoktu. Geçen sene onları yenmiştik. Ondan önceki yıl da hiçbir sorun yaşamamıştık. Bu yılın da aynı olacağını düşünüyordum.

Hiddetle, “Hayır, bunun peşini *bırakmayacağım*. Bu tamamen saçmalık, Lydia,” dedi uzun boylu kız. Konuştukları sırada asansöre bindiler. Kız bir düğmeye basması gerektiği-

ni fark edemeyecek kadar kızgındı, ben de araya giremeyecek kadar meraklıyım.

“Otel müdürü haklıydı,” diye cevapladı Lydia teslimiyetle. İnce bir vücudu, çilleri ve örgü yapılmış uzun, kızıl saçları vardı.

Diğer kız ellerini kalçalarına koydu, öfkeden kuduruyordu. Her ağır nefes alışında asansörü boğuyordu.

Onu tepeden tırnağa inceledim. Topuklu siyah ayakkabılar giymiş, koyu kırmızı ruj sürmüştü. Parlak saçları sık bir atkuyruğu yapılmıştı ve camda delikler açan acımasız sarı-yeşil gözleri vardı. Sakinleştirmeyi reddettiğim şiddetli, elektrikli bir fırtınayla aynı asansörü paylaşıyordum. Hep bir an için bile olsa deliliğe sürüklenmeyi, faniliğimi ve sıradan varlığımı bir parça da olsa törpülemeyi dilemişim.

“Müdürün argümanı üç kızın büyük boy bir yatağa sığabileceği ve üç *erkeğin* sığamayacağıydı. Yani sırf yönetim aynı süit odayı iki kez rezerve ettiği için en kötü odayı biz almak zorundayız. Bunun ne kadar saçma olduğunu görmüyor musun?”

“Yine de doğru. Erkekler bizden daha büyük.” Lydia omuz silkti.

Asansörün kapıları kapandı ve yükselmeye başladık.

“Bize tahsis edilen odada uyuyacağız,” diye karşı çıktı kız. “Onlar daha küçük olan odayı alabilirler.”

“Bunu kabul etmezler,” dedi Lydia.

“Sadece onlarla bu konuda tartışmak istemiyorsun,” diye karşılık verdi kız. “Sessiz kalmak istiyorsan sorun değil ama Faust oğlanlarının kazanmasına izin veremem. Yarısı altın işediklerine inanıyor, diğer yarısı da yeri göğü onlar yaratmış gibi ortalıkta dolaşıyor.”

Sırıtişımı saklamak için başımı eğdim. Ben daha iyi olan kısmın bir parçasıyım.

Sırtını biraz daha dikleştirerek devam etti. “Kafaları ki-birden o kadar büyümüş ki, biri boyunlarını kesip koparırsa *alkışlayacağım*.”

Gülmemek için kendimi çok zor tutuyordum. Gözlerimi tavana çevirirken dudaklarım daha da yukarı kıvrıldı.

Daha önce hiç onun gibi bir kız tanımamıştım.

Hayatım boyunca hiç...

Olayları anlamak için ihtiyacım olan detayların çoğuna hâkimdim. Otel yönetimi Dalton ve Faust’a aynı odaya çifte rezervasyon yapmıştı. Şimdi iki gruptan birine taşınmalarını söylüyordu.

Lydia sesini yumuşattı. “Faust erkeklerinin göz korkutucu olmasının bir sebebi var. Sebastian her yıl En İyi Delegasyon ödülünü kazandıklarını söyledi.”

“*Bizim* burada olmadığımız her yıl,” diye karşı çıktı kız.

Bu beni konuşmaya itti. “Tanıştığımızı sanmıyorum.” Onlara doğru döndüğümde kızlar duruşlarını değiştirerek asansördeki üçüncü kişinin varlığını en sonunda kabul ettiler.

İkisi de uzun vücudumu inceledi. On beş yaşında, bir seksen boyundaydım ve uzamaya devam ediyordum. Dalgalı kahverengi saçlarım mükemmel bir biçimde şekillendirilmişti. Kaşlarım sahte bir kafa karışıklığıyla çatılmıştı ve koyu kırmızı bir kravatla, siyah bir *blazer* ceket giyiyordum.

Faust üniformasıydı.

Kızın burun delikleri genişledi, özellikle isim kartıma bakarken. Richard Connor Cobalt’ın altında küçük harflerle **Genç Erkekler İçin Faust Yatılı Okulu** yazıyordu.

Lydia’nın rengi soldu.

Önce ona elimi uzattım. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

Elimi sıkarken avuç içi nemli, tutuşu gevşekti.

Diğer kıza döndüğümde kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak topuklu ayakkabısını düzenli bir şekilde yere vur-

maya başladı. Kendini tanıtmasını bekledim. Adını öğrenmek istiyordum. Hem de çok istiyor, onunla ilgili herhangi bir şeyi duymak için yanıp tutuşuyordum.

“Sen benim en büyük rakibimsin,” dedim ona. Bu iltifat karşısında yumuşayacağını umuyordum. Doğruyu söyleyip söylemediğim hakkında henüz bir fikrim yoktu. O gergin duruşunu korurken *benim* katım olan altıncı katta kapılar kayarak açılmaya başladı.

Kız bana cevap vermedi. Dışarı çıkmak için yanımdan geçti.

Lydia arkadaşına yetişmek için aceleyle koşmaya başladı. “Rose,” diye seslendi.

Sırtışıım büyürken geniş koridora bir adım attım. Rose, bana vermeyi reddettiği bilgiyi arkadaşının açık etmesi üzerine omzunun üzerinden sert bir bakış attı. Oda kartımı tekrar kontrol etmeme gerek yoktu. Otelin arkasındaki kafe ve avluya bakan balkonlu odalardan biri olan 643 numaradaydım.

Bir an için benim de çift rezerve edilmiş odada olabileceğimi düşündüm. İhtimaller mikroskobik olsa bile olasılık dışı değildi.

Dillon ve Henry’nin başka bir Dalton kızıyla birlikte 643 numaralı odanın kapısında beklediğini görür görmez -hepsi birbirine ters bakışlar atıyordu- benim de bu kavgaya ait olduğumu anlamıştım.

Oda kartlarını on altı yaşındaki sarışın Dillon’a uzatırken, “Yönetim size yeni bir oda verdi,” diye yalan söyledi Rose.

Onlara yaklaştığım anda kaşları kafa karışıklığıyla birleşti.

“Dostum.” Dillon kolumu dürttü. “Bize şu Dalton kızlarıyla aynı odayı vermişler.”

Gözlerimi Rose’dan ayırmadım. “Duydum.” Dillon’ın anahtar kartını alıp Rose’a geri verdim.

Yüzüne farkındalık yayıldı.

Burası benim de odamdı ve en azından ben isteyerek vermediğim sürece, kimse benim olanı alamazdı. Bu odayı ona öylece vermeyecektim. Dillon ve Henry ile aynı yatakta sıkışıp yatmak istemiyordum. Oturma odasını, fazladan masayı, kanepeyi ve ders çalışmak için daha sessiz bir alanı istiyordum.

Ancak Rose da istiyordu.

“Sadece bizimle yer değiştirin,” diye yöntemini değiştirdi Rose. “Yapılacak en kibar şey bu.”

“Neden?” diye sordum. “Bir kız olduğun için mi?”

Gözleri kısıldı. “Richard.”

“Rose.”

Küçük bir hırıltı çıkardı. “Bunun karşılığında ne istiyorsun?”

Kaşlarım kalktı. *Dikkatli ol, Rose.* Aklıma gelen ilk düşünce buydu. On dört yaşında olduğunu biliyordum. Bu yarışmaya ilk kez katılıyorsa, belki de sadece bir ihtimal bile olsa kazanmak için her şeyi yapmaya hazırdı.

Belki o da aynı benim gibiydi.

“Hadi, bir oyun oynayalım,” dedim çantamı yere bırakarak. “Kazanan süit odayı, kaybeden küçük odayı alacak.”

“Küçük oda mı?” Henry’nin arkamda ofladığını duydum, Rose’un onu kandırıp yer değiştirmeye çalıştığını fark etmişti.

“Ne tür bir oyun?” Sesi buz gibi çıkmıştı.

“*Trivia*.” Ayrıntıları kararlaştırmamız on dakikamızı aldı. Hepimiz birer parça kâğıda kategorileri yazarak Dillon’ın beyzbol şapkasının içine koyduk. Sadece Rose ve ben yarışacaktık. Dillon’la Henry benim IQ’mun onlarınkinden daha yüksek olduğunu biliyordu. Karşımızdaki iki kız, Lydia ile Anna da hemen Rose’u işaret etmişlerdi. Bana karşı yarışmaktan mı korkuyorlardı, yoksa sadece Rose onlardan daha zeki olduğu için miydi henüz bilmiyordum.

* *Trivia*, farklı kategorilerde eğlenceli veya ilginç soruların sorulduğu bir bilgi oyunudur. Aynı zamanda Türkçe karşılığı önemsiz, boş bilgilerdir. (ç.n.)

Şapkayı uzatıp, “İlk kim başlıyor?” diye sordu Dillon.

Rose kolunun kıvrımında taşıdığı kırmızı çantasını açarak bir çeyreklik çıkardı. “Yazı tura atacağız.” Yazıyı seçip kazandı, ben de şansa karşı kaybettim. Fakat başka hiçbir şeye karşı kaybetmezdim.

Şapkadan bir kâğıt çekti. “Mısır Mitolojisi.” Kurallarımıza göre herhangi bir kaynak kullanmadan soru oluşturmamız gerekiyordu.

Bu kısmı yapıp yapamayacağını merak ediyordum.

Bekledim. Ardından gözleri daha sert bir bakışla benimkilerle buluştu. “Bilgelğin ve öğrenmenin tanrısı,” diye meydan okudu.

Dudaklarım bir gülümsemeyle seğirdi. “*Thoth*.”

Haklı olduğumu biliyordu, yine de omuzları dikleştirdi. Pes etmiyordu.

Dizüstü bilgisayarını açmış halde yerde oturan Henry’ye, “O haklı mı?” diye sordu Dillon.

Henry şaşkın bir kahkaha attı. “Evet.”

Dillon omzumu sıvazladı. “İyi iş, Cobalt. Böyle devam et.”

Aynı kategoriden Rose’a, “*Akhenaten*’in karısı kim?” diye sordum. Düşünmesini izledim. Burada durabilir, verdiğim çok az bilgiyle onu afallatabilir ve oyunu çabucak bitirebilirdim. Ya da gerçekten ne kadar bildiğini görmek için onu test edebilirdim.

Bunu uzatmak istiyordum.

Bu yüzden ekledim. “*Tutankamon*’un üvey annesi, çok tanrılı dini tek tanrılı dine dönüştürme girişimleriyle tanınır...”

“*Nefertiti*,” diye sözümü kesti.

Haklıydı.

Bir sonraki kategoriye çekme sırası bendeydi. Kâğıdı yüksek sesle okudum. “Tıbbi terimler.”

Göğsü ağır bir şekilde inip kalkıyordu.

Yüzümde beliren gülümsemeyi gizleyemedim. “Hızlı nefes alma,” dedim meydan okumayla.

“Taşipne,” diye karşılık verdi. “Gülümsemeyi kes.”

“Şimdi de gülümsemeyi sevmiyor.”

“Tüm gülümsemeleri değil.”

“Sadece benimkini mi?” diye sordum.

“Çoğunlukla seninkini.” Bana sanki “*O kadar da özel olduğunu düşünme*” diyordu.

Gülmemeye çalışarak dudaklarımı ovuşturdum. “Peki benimki neye benziyor?”

Ters ters baktı. “Sanki beni çoktan yenmişsin, eteğimin altına girmene çok az kalmış gibi. Sanki her özgür ulusun, her özgür insanın hükümdarı senmişsin gibi. Devam edeyim mi?”

“Lütfen, devam et,” dedim eğlenerek. “Başka nelere hükmettiğimi merak ediyorum. Bütün özgür hayvanlar olabilir mi? Yoksa sadece hayvanat bahçesindekiler mi?”

Çevremizdeki insanlar, “Oooo,” diye bağırdı. Sadece Faust ve Dalton’dan değil, diğer okullardan da daha fazla öğrenci etrafımızda toplanmıştı. Biz bu oyuna devam ederken onlar balkonla koridora doluşmuşlardı.

Beni görmezden geldi. “Hücrelerin kontrolsüz ve hızlı çoğalmasından kaynaklanan anormal bir doku büyümesi?” diye meydan okudu.

“Tümör.”

“Aynı zamanda *sen* olarak da biliniyor,” dedi Rose.

Kalabalık yine, “Oooo,” diye tezahürat yaptı.

Söylediğine içtenlikle güldüm ve bu onun sadece yeniden öfkelenmesine sebep oldu. Hiddetini gözlerindeki ifadeden okuyabiliyordum. *Kapa çeneni*, diyorlardı.

* Solunum hızının normalin üstünde olması sonucu hızlı nefes alma durumudur. Genellikle oksijen eksikliğinden kaynaklanmaktadır. (ç.n.)

On beş dakika geçmiş, ikimizin de soruları fazlasıyla zorlaşmaya başlamıştı. Bir şekilde birbirimize yaklaşmıştık. Takımyıldızları, besteciler, estetik teorileri, felsefe ve Amerikan tarihi üzerine sorular sorup cevaplar vermeye devam ederken aramızda sadece santimetreler vardı.

Düşündüğümünden çok daha zekiydi, hatta ergenlik döneminde karşılaştığım en zeki rakip olabilirdi. O da en az benim kadar gerçekleri ve rasgele bilgileri seviyordu.

“Senin sıran, Richard.” İlk adımı *kinle* söylemişti. Sanki öfkesinin zehri, heceleri katlediyormuş gibi her harfin içine sızıyordu. Onu düzeltmek, herkesin bana Connor dediğini söylemek umurumda değildi. Onun tutkusuna kapılmıştım, bu yüzden onu durdurmayacaktım. Bir kere bile...

Elimdeki kâğıda baktım. Düzgün, kusursuz bir el yazısı vardı. Onun el yazısı olmalıydı. “*Shakespeare* oyunlarından karakterler.”

Gülümsemesine engel olmaya çalıştı.

Demek *Shakespeare*’i seviyordu. “*Sir John Falstaff*.” Ona bir karakter söyledim, şimdi oyunun adını söylemesi gerekiyordu.

Hiç duraksamadan, “*Windsor’un Şen Kadınları* ve 4. *Henry*, *Kısım 1* ve *Kısım 2*,” diye cevap verdi. Hemen ardından bana sorusunu sordu. Artık Henry’nin doğru olduğunu bildiğimiz yanıtları onaylamasını beklemiyorduk. “*Ariel*?”

“*Fırtına*.” Onun en sevdiği oyun olduğunu varsaydım.

Bir sonraki kâğıdı çekti. “Eski uygarlıkların doğduğu yer.”

Şimdiden hararetlendiği için böbürlenmemeye çalıştım. Bu kategoriye de ben yazmıştım.

Derin bir nefes aldıktan sonra gözlerini tavana dikerek önemsiz bir bilgi bulabilmek için beynini yokladı. “Mezopotamya... M.Ö. 1800 ve 1686 arası.” Sesi kısıktı, bu kategori hakkında diğerlerine göre daha kararsızdı.

“Eski Babil,” diye cevapladım ben de kısık bir sesle. Bir an için koridorda sadece ikimiz varmışız gibi hissetmişim. Gözlerimiz buluştu. Henüz kendi sorumu sormamış olmama rağmen gözlerindeki yenilgiyi görebiliyordum. Bu konuda kendine hiç güveni yoktu.

Sorumu sormadan önce duraksadım. Henry’nin klavyeye vuran parmakları dışında koridorda uzun bir sessizlik oluştu.

“O haklı,” diye nefesini verdi Henry.

Tüm Faust erkekleri tezahürat yaptı. Dalton kızları ve erkekleri de kendi aralarında fısıldaşıp Rose’u cesaretlendirerek gaza getirmeye çalıştılar.

Onu yıkmaktan çok yükseltmek istiyordum ama kazanmayı da seviyordum. Ayrıca bu oyunu kaybedemezdim. “Girit, M.Ö. 3000 ve 1100 arası.”

Bir dakika sonra Rose kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. “Bilmiyorum.” Dudaklarından çıkan bu kelime çok yanlış hissettiriyordu.

“Minos,” diyerek cevabı herkese duyurdum.

Onun arkasındaki herkes inledi. Benim arkamdaki herkes tezahürat yaptı.

Sesleri duymazdan gelmeye çalıştım, sadece o ve ben kalmıştık. Daha fazla zaman istiyordum, belki onunla yalnız kalmak bile istiyordum. Onunla konuşmak, onu keşfetmek istiyordum. O anda o kadar çok şey istiyordum ki, beynim aynı anda beş yöne birden gitmişti. *Bunalmıştım.*

Hiç olmadığım kadar bunalmıştım.

Alkışlar ve inlemeler arasında sesini yükseltmek zorunda kalarak, “Tebrikler!” dedi Rose. Ardından oda kartlarını göğsüme doğru itti. Bundan daha büyük bir mücadele vereceğini düşünmüştüm. Ben olsaydım istediğimi elde etmek için farklı, alternatif bir yol denerdim.

Beni duyabilmesi için başımı onunkine doğru eğip, “Bu kadar mı?” diye sordum.

“Adil bir şekilde kazandın. Ancak ben de bu hafta seni *adil* bir şekilde yeneceğim.” Bir pazarlık, bir takas veya *daha fazla* bir şeyler yapma isteği yoktu. Vazgeçiyor da değildi. Sadece o, kurallara göre oynuyorken ben hep kurallardaki boşlukları arıyordum.

Rose’un benim karbon kopyam olmadığını fark ettim. O tamamen bambaşka biriydi.

“Beni daha çok göreceksin,” dedim farkındalıkla. Eğer bu kadar zekiyse, onu akademik ortamlarda görecektim. Aslında ona çıkma teklifi edersem, daha çok görebilirdim ama bu onun rakibi olmak kadar çekici değildi. En azından şimdilik değildi.

“O zaman bana bir kustumuk torbası alman gerekecek.” Beni tepeden tırnağa inceledi. Fiziksel olarak her zaman formdaydım. Ayrıca tam da giyindiğim gibi görünüyordum; varlıklı, kültürlü, düzgün ve zengindim. Seçkin bir yatılı okul pisliliydim.

“Hoşlandığın erkeklerin üzerine hep kusar mısınız?” diye sordum. “Yoksa bu sadece bana mı özel?”

Ters ters baktı. “Sen övgü almak için kıvrandıkça üzerine daha çok kusmak istiyorum.”

“Sadece bana özel yani.”

Hırladı.

Sırıttım.

Sonra arkadaşlarımız bizi farklı otel odalarımıza doğru çekiştirmeye başladı. Bundan önce hayattan ne kadar sıkıldığımı hiç fark etmemiştim. Etrafımın ne kadar sıradan göründüğünü, hatta ne kadar meydan okunmaz hale geldiğimi anlayamamıştım.

Tüm bunları hiç fark etmemiştim.

Ta ki onunla tanışana dek...

Düzenleme

Ny.ozlem

On Bir Yıl Sonra

BÖLÜM 1

ROSE COBALT

Kocandan talimatları al, Rose Cobalt.

Kim, *kim* kaderime bu geceyi yazmıştı? *Sen, Rose.* Ağzım ekşi bir tatla doldu. Kısmen suçlu olduğumu itiraf etmeliydim. Connor'ın sürmesine izin vermeyi reddetmiştim. Direksiyonda ben olursam, bana nereye gittiğimizi söyleyeceğini düşünmüştüm.

Onun yerine, bana yalnızca olabilecek en basit şekilde yolu tarif etmişti. Onun isteğine göre körlemesine araba sürüyordum.

Yatak odasının dışında Connor Cobalt'tan talimat almak. Kendimi sıcak, fokurdayan magmanın içinde boğmayı tercih ederdim.

"Işıklardan sola dön," dedi Connor parmaklarını dudaklarına götürerek. Gösterge panelinin mavi ışığıyla aydınlanan ukala gülümsemesini fark etmiştim.

Tam tersini yapmak, keskin bir dönüşle direksiyonu sağa kırmak için karşı konulmaz bir arzu duyuyordum. Ancak her nereye gidiyorsak oraya ulaşmayı en az onun kadar istiyordum. Kocamla yeni bir rekabete girişmektense, benimle paylaşılan nihai hedefi daha çok önemsiyordum. Bu yüzden büyük gururumu bir kenara bırakıp *Escalade*'imi sola çevirdim.

Yanımda böbürlendiğini hissedebiliyordum. “Seninle iğrenç bir umumi tuvalette hızlı bir seks yapmayı kabul etmişim gibi sırtıtmaya devam ettikçe yumurtalıklarım daha çok kuruyup ölüyorlar,” dedim ona. “Yani yok ettiğin müstakbel çocuklarımızı bir düşünmeni öneririm, Richard.”

Kolunu koltuk başlığımın arkasına uzattı. “Sırf sırtışımla bile seni kısırlaştıracak kadar sıra dışı mıyım?”

Gözlerim ona kayarken, “Seni aşağılıyordum,” diye karşılık verdim.

Kaşları artan bir memnuniyetle havalandı. “Kısmen bir iltifat, kısmen de falsoydu.”

Küçümseyerek dudak büktüm. “Falso mu?”

“Mantıksız, irrasyonel, anlamsız...”

“Falsonun ne anlama geldiğini *biliyorum*. Sadece bu kelimeyi bana karşı kullandığın için dilini kesmek istiyorum.” Haklı olabilirdi. Bu mantıklı bir ifade değildi ama yumurtalıklarımın onun tarafında değil, benim arkamda durmasını istiyordum.

“Dilimi seni tatmin etmek için kullandığımı unutuyorsun. Sağa dön.”

Arabayı sağa döndürdüm. “Diline ihtiyacım yok,” diye karşı çıktım. “Kendimi tatmin etmek için başka yöntemlerim de var.” Tabii mastürbasyon yapmak o kadar iyi ya da tatmin edici değildi. Buna rağmen hakaretlerimde iltifat bulan bir adam karşısında, gerçek bir iltifat etmekten kaçınıyordum.

Parmaklarını hafifçe koltuk başlığına vurdu. “O yöntemler pille mi çalışıyor?”

Ona sert bir bakış atsam da gerçeği inkâr etmeyecektim.

Başparmağı yanağımı okşadığında gerçekten biraz rahatladığımı hissettim. “Argümanın kanıttan yoksun, sevgilim. Bu ışıktan sonra sola dön.”

Kırmızı ışık, neredeyse terk edilmiş gibi görünen cad-

de boyunca parlarken durdum. Şükran Günü gecesi, saat 22.00'ydi. Herkes ailesiyle birlikte, evlerinin kapalı kapıları ardında turta yiyordu. Philadelphia'nın arka sokaklarında tuhaf bir görev için gezinmiyorlardı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum dördüncü kez.

"Bir otoparka," dedi yine.

"Şimdiden otuz tanesinin falan yanından geçtim." Loş ışıklı bir benzin istasyonunun yanındaki boş olan bir tanesini gösterdim. "Bu yeterli olmaz mı?"

"Belirli bir otoparka," diye düzeltti Connor. Avucunda tuttuğu telefonunda, internetten bakması gereken bir yerdi. "Neredeyse geldik. Sence yumurtalıkların o zamana kadar hayatta kalabilecek mi?"

"Beni bu otoparkta mı hamile bırakmayı planlıyorsun?" Yeşil ışığın yanmasını beklerken ona dönerek dik dik baktım. Mavi bir gömlekle bir doksan beşlik bedeni için mükemmel şekilde dikilmiş bir ceket giyiyordu. Connor Cobalt kibirli olduğu kadar şıktı. İki özelliği de beni ona çekiyordu.

İki özelliği de sinirimi bozuyordu.

Ben bir paradokstum. Belki de bu yüzden beni seviyordu.

"Seni yedi kez daha hamile bırakmayı planlıyorum," diye bildirdi. "Ama bu gece değil." Yüzümü kavrarken başparmağı yavaş, ölçülü bir yol çizerek altdudağımı okşadı.

Özellikle bakışları ağzıma doğru kaydığında göğsüm sık nefeslerle alçaldı. Sekiz çocuk istiyordu. Bir *imparatorluk*. Zaten bir çocuğumuz vardı ama daha fazlasını istiyorsak, henüz tüm ayrıntılarıyla konuşmadığımız koşullar vardı. Bu başka bir zamanın, başka bir günün konusuydu. Şu anda bir başkasını karıştıramayacak kadar çok krizle uğraşıyorduk.

"Bundan çok fazla zevk alıyorsun," dedim niyet ettiğimden biraz daha kısık bir sesle. Neyi kastettiğimden bile emin değildim. Öngörülen imparatorluğumuzdan mı, varacağımız

hedefi kontrol etmesinden mi, yoksa beni tahrik etmesinden mi bahsediyordum?

“Nefesi kesilen sensin,” dedi Connor sakince. Ancak sesinin ardındaki eğlenen tonu duyabiliyordum. Neredeyse iki buçuk yıllık evliliğimizden sonra ses tonundaki incelikleri öğrenmiştim. Bir şekilde benim için dış görünüşünü yumuşatmaya karar vermiş de olabilirdi. İkisinden de biraz kaynaklandığını düşünmek istiyordum.

Fakat bunu bilebileceğimden şüpheliydim.

“Yeşil yandı,” dedi bakışlarını benimkilerden çekmeden.

Başımı çevirdiğimde eli yüzümden düştü. “Beni kahrolası nereye yönlendirirse oraya” doğru araba sürüyordum ve bu benim en sevmediğim yerd.

Beş dakika sonra yavaşlamamı, sağa dönüp bir otoparka girmemi söyledi. Ayağımı gazdan çektiğimde araba biraz yalpaladı.

“Tam burası.” Önümüzü işaret etti.

Boş otoparka girerek çevremdekileri sindirmeye başladım. Kapalı bir kumaş mağazasının önündeydik. Işıklar sönmüştü, bina yıldızsız gökyüzü kadar karanlıktı.

Escalade’imi üçüncü sıraya park edip kontağı kapattım, kalbim göğüs kafesimde hızla atıyordu. Sessizlik üzerimizi örtüyor, seçimlerimizin gerçekliğini yavaşça idrak etmeye başlıyordum.

Connor konuşmadan beni izledi. Belki de geri adım atacağımı düşünüyordu.

Atmayacaktım.

Bunun kim ve ne için olduğunu anlıyordum.

“Şu işi çabucak halledelim.” Kemerimi çözerek ona doğru döndüm. “Kimse gittiğimizi fark etmeden önce.” Elmalı turtadan sonra ailemin evinden sıvışmıştık. Altı aylık kızımı annemin kollarına vermiş, onu birkaç saat için orada bırak-

mıştım. Onu bırakmak şu an yapacağımız şeyden çok daha zor olmuştu.

Parlak kahverengi saçlarımı geriye doğru atkuyruğu şeklinde topladım ve yolcu koltuğundaki Connor'a odaklanmadan önce tokayı sertçe çektim. Kaşları çatılmış, alnında çizgiler oluşmuştu. Keyfi benimkiyle birlikte azalıyordu.

Omurgam doksan derecelik gergin bir açıyla dikleşmişti, ayak bileklerimi çözmek konusunda mücadele ediyordum. “Şimdi ne olacak?” Bundan sonra yaşanacaklardan oldukça emin olmama rağmen sormuştum.

“Talimat mı istiyorsun?” *Son bir saattir sana talimat verdiğim için benimle tartışıyorsun*, diyen keskin bir bakış attı.

Gözlerim alev aldı. “Konu aletin olduğunda talimat vermeni istiyorum, evet.” Ona sakso çekmekte henüz ustalaşmamıştım ve tüm bu çile, bana neredeyse hiç hissetmediğim endişeli bir sıcaklık veriyordu.

Halka açık bir otoparkta ona sakso çekmek... Bu kadar çocukça bir hareket yapacağım hiç aklıma gelmezdi. Ancak iş sevdiğim insanları korumaya geldiğinde *yapılmayacaklar* listem dramatik bir şekilde azalıyordu.

Emniyet kemerini açtı. “Kapıya yaslan ve bacaklarını aç.” Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü.

“Ne?”

“Kapıya yaslan...”

“Seni ilk seferinde duydum,” diye karşılık verdim. “Ben sadece...” Kelimelerinin altındaki anlamı okumak zorundaydım. *Bacaklarını aç*. Sersemlemiş bir şekilde başımı iki yana salladım.

Tercümesi: *Bana sakso çekmeyeceksin, sevgilim.*

Bu değişimi kabul etmemi bekledi.

Tereddüt ettim çünkü kurallara uymayı seviyordum. “Connor, benim sana oral yapmamı söylediler.” Eğer gerçek-

ten istersek ona sakso çekiyormuş *gibi* bile yapabilirdim. Sa-
dece pencerelere yakın bir yerde yapmamız gerekiyordu.

Yanıma kaydı ve aşağı uzanıp ayak bileğimi kavradı. Ben
itiraz edemedim siyah, on santimlik topuklu ayakkabımı
çıkardı. Hemen ardından ayağımı koltuğun üzerine doğru
kaldırdı. Böylece daha önce istediği gibi kapıya yaslanmak
zorunda kalmıştım. Yine de desteğe ihtiyacım vardı, onun
güçlü ve kendinden emin hareketleri karşısında damarlarım-
daki kan dolaşımı hızlanmıştı.

Ayak bileklerim hâlâ avuçlarındayken bacaklarımı ayırdı.
Pileli siyah elbisemin eteğini aşağı çekerek dantelli siyah iç
çamaşırımı onun görüşünden -daha da önemlisi dışarıdaki
birinin görüşünden- gizledim.

Mavi gözlerinde beliren kararlı bakış kıcına inen bir to-
kattan daha sertti, ayrıca daha iyi olan bir hırs ve güvenle
titreşiyordu.

Koltuğun üzerinde diz çöküp elbisemin altına uzandı,
parmaklarıyla iç çamaşırımı sıyırdı.

“Connor,” diye uyardım. Tek düşünebildiğim şey bunu
doğru, onların hoşuna gidecek bir şekilde yapmazsak daha
ilk günden her şeyi mahvedeceğimizdi.

“Ils jouent notre jeu. On ne joue pas le leur.” *Onlar bizim
oyunumuzu oynuyor. Biz onlarınkini oynamıyoruz.* Ardından
Fransızca konuşmaya devam ederek ekledi. “Ensemble.” *Bir-
likte.*

Bunu ya birlikte yapacaktık ya da hiç yapmayacaktık.

Birbirimize rakip olduğumuz zamanlarla kıyaslandığında,
birlikte dünyayı fethederken ona daha çok âşık olmuşum.
Hazırlık okulundan mezun olduğum anda benim takım ar-
kadaşım olmaya hazırdı ama ondan farklı bir üniversite seçe-
rek bunu frenlemiştim. Daha fazlası olmaya hazır değildim.
Rakip olarak kalmıştık. O ise benim kep ve cübbe giymemi,

ikimizin de yetişkinliğe adım atmamızı beklemek istememişti. Fırsat doğduğunda bana çıkma teklifi etmişti.

Sevgili olmuştuk. Evlenmiştik.

Bir bebeğimiz olmuştu.

Birlikte, hafife alınmayacak bir doğal afettik. Bu konuşan kibrim değildi, sadece gerçektir.

İçim güçle dolduğunda bir kez başımı salladım. “Ensemble.” *Birlikte.*

Bacağımı kaldırıp iç çamaşırlarımı çıkarırken ayak bileğimi öptü. Kızımın yan tarafı ortaya çıktığı için elbisemi çekiştirmeye devam ediyordum. Gerçi birinin camlardan ne kadarını görebileceğinden pek emin değildim.

Connor iç çamaşırlarımı ön panele koydu ve elini benimkinin üzerine yerleştirerek vücudumun daha fazla görünmesini engelledi. Sol bacağımı omzunun üzerine attığında bedeni orta konsolun üzerinde yükseliyordu.

“Arkana yaslan ve gözlerini kapat,” diye fısıldadı.

Söyleneni yaptım. Yatak odasında olmasam bile bu bir yatak odası aktivitesiydi ve kontrolün bende olmamasını tercih ederdim.

Araba kapısına yaslanırken gözlerimi kapattım. Birinin dışarıda pusuya yatmış olabileceğini düşünmemeye çalışıyordum.

Connor kalçalarımı kavrayıp beni kendine doğru yaklaştırdı. Böylece sırtım daha iyi bir açıyla bükülmüştü, sadece omuzlarım kapı koluna dayanıyordu.

O sessiz anda, uzaktan gelen bir korna sesi gittikçe yaklaşıyordu. Gözlerim bir anda açılırken doğrularak ön camdan dışarı bakmaya çalıştım.

Connor yüzümü kavrayıp başımı kendine çevirdi. “Bana odaklan. Yoksa sikimi emmek mi istersin?”

Ters ters baktım. “Sen yer değişmek ister misin?” Başım

onun pantolonunun üzerindeyken fotoğrafımın çekilmesini *hiçbir şekilde* istemediğim halde meydan okudum. Başka bir alternatifimiz varsa bunu istemezdim.

Kafası kasıklarımın üzerindeydi. Bunu onaylıyordum.

“Neyi biraz rahatsız edici buluyorum, biliyor musun?” diye sordu. Sesi sakın ve kendinden emindi ama kelimelerindeki gerginliği duyabiliyordum. Sanki hissettiğini gizlemek için her bir hecesini öfkeyle yumruklar gibi söylüyordu.

“Sesini,” dedim karşılık olarak.

Sırtışını bastırmaya çalışıyordu. “Soruya soruyla cevap vermeyi.” Çenemi güçlü bir şekilde kavramaya devam ediyordu. Bedenim tamamen onun kontrolü altındaydı. “Bir soruya böyle cevap verilir, Rose.”

Dikkatle dinledim.

“Hayır. Seninle yer değiştirmek istemiyorum. Bizim onların kuklaları olduğumuza inanıyorlar. Onlara ipleri göstersek bile *her zaman* kendi isteğimizle hareket edeceğiz.” Duraksadı, gözleri tekrar ağzıma kaymıştı. “Fakat en önemlisi, dilimin gözden çıkarılabileceğine inanıyorsun.” Yüzünü benimkine yaklaştırıp iyice kavradı. “Neden *kesinlikle* vazgeçilmez olduğunu hatırlayacaksın, Rose,” diye fısıldadığında derin bir nefes aldım.

Kendimi sıkıştığımı hissedebiliyordum.

“Şimdi gözlerini kapat,” dedi buyurgan sesiyle.

Artık onu dinlemekle, çevremizi ya da en azından yarardan çok zararı olan hayal gücümü bloke etmekle ilgili bir sorunum yoktu.

Gözlerimi tekrar kapattım. Başını bacaklarımın arasına indirdiğinde eli de çenemden boynuma doğru ilerledi. Yukarı uzanarak tam da doğru miktarda bir güçle beni boğmaya başladı. *Ah, Tanrım.* Dili ve ağzı sıcaklığını öperken ürperdim, titreyerek deri koltuğu kavradım. Başımın arkası pencereye çarpıyordu, omuzlarım kapı koluna gömülmüştü.

“Lütfen,” diye inledim derince. Parmaklarını boynuma doladığını hissettim, konuşmamam için biraz daha sert kavramıştı. Başım hafifliyordu... *Tanrım, evet.*

Dilinin yarattığı hassasiyet, oyuncaklarımın hepsinden çok daha iyi hissettiriyordu. Her bir sinirimi sarsıyor, içimi alevlendirip tenimin kızarmasını sağlıyordu. Arabanın sessizliğinde sadece tekleyen nefeslerimi duyuyordum.

Gözlerimi açtım. Sadece başının bacaklarımın arasında kayboluşunu görmek istiyordum. Ellerinden biri elbisemin üzerinde, kığımın yan tarafında duruyordu. Bedenime yasladığı diğer uzun kolu yukarı uzanmış, oksijenimi çalıyordu.

O kolu görmek de diğer her şeyi gibi tahrik olmamı sağlamış, ayak parmaklarım kıvrılmaya başlamıştı. *Connor...*

Koluna tutunarak boynumun büyük bir kısmını saran iri eline dokundum. Tam o anda vitesin yanında duran telefonu titreyip bizi, koltuğumun derinliklerine yuvarlanmakla tehdit etti.

Telefonu tutmak için elini kığımın çekmesine rağmen beni tatmin etmeye devam ediyordu. Hassas bir sinire dokunduğunda boğazımdan ikinci bir inleme koptu.

Telefonunu bana uzatarak bir takım olduğumuzu hatırlattı. Boynumdaki parmakları, sadece başımı hareket ettirebileceğim kadar gevşedi. Telefonu alçakta tuttum, şifresini girerek kilit ekranını açtım: 0610.

Bir mesaj gelmişti.

Sen ve Rose, hangi cehenneme gittiniz? – Loren

Yüzümü buruşturmamaya çalıştım, Connor’la bu haldeyken Loren Hale’i düşünmekten nefret ediyordum. Aslında genel olarak onu düşünmek bile, listemde kendimi ateşe vermek kadar alt sıralarda yer alıyordu. (Kendimi ateşe vermek, ondan daha üst sıradaydı.)

Gerçi yeni iş ortakları olduğumuz için bu tam olarak doğru sayılmazdı. Böyle bir şeyin olacağını hiç düşünmemiştim.

Bu konuda tamamen mutlu olduğumu söyleyemezdim ama hayal kırıklığına da uğramamıştım. Connor dışında, sahip olduğum en karmaşık ilişki Loren’la olan ilişkimdi.

Daha Connor’a mesajı söyleyemediğinden ikinci bir tane daha geldi.

Bu defa kelimeleri okumakta zorlandım. Connor aniden parmaklarıyla içimi doldurduğunda sırtım gerilmiş, başım yana eğilirken gözlerim sıkıca kapanmıştı. Bir anda yükselen bu duygu beni sıcak, elektrikli bir dalga halinde ele geçirdi. Şu anda bedenim ona aitti. Bana ne isterse yapabilirdi, ben de ona istekli bir şekilde izin verirdim.

“Lütfen,” diye yalvardım. Eskiden onunla yataktayken sesimin tonundan, bu kadar zayıf ve istekli oluşundan nefret ederdim. Şimdiyse kendimi bir başkasına bu şekilde verebilmeyi seviyordum. Benim de savunmasız olmama izin vardı.

Parmakları içimde daha derine girdiği anda diliyle klitorisime dokundu. Boynumu sıktığında kör edici bir doruğa ulaştım. Dudaklarım aralansa da hiçbir ses çıkmıyordu, inleyemeyecek kadar nefessiz kalmıştım. Kalçalarım yükselirken kaslarım gerildi. Ben parmaklarının etrafında nabız gibi atarken bile onları içimden çıkarmadı.

Connor başını kaldırmış, nefes alış verişimi izliyordu. Kendi arzusu tüm yüz hatlarını kaplamıştı. Bana sanki ailemin yanına dönmektense, kendi evimizde beni becermeyi tercih edermiş gibi bakıyordu. Arkadaşlarımız ve kızımız gibi sorumluluklarımız olmasaydı, belki bu mümkün olabilirdi.

Yine de hayatımızın bu halini seviyordum. Jane belli bir yaşa gelmeden ve daha çok çocuk sahibi olmaya karar vermeden önce düzeltmemiz gereken birkaç büyük pürüzü hariç tutuyordum.

Bunlar son teslim tarihi olması gereken karışıklıklardı. Belli bir noktaya kadar düzeltmezsek, bizim için her şey bitirdi. Cobalt ailesi sadece Jane, Connor ve benden oluşurdu.

Jane'in bir kız kardeşi olmasını her şeyden çok istiyordum. Çocukluğumun en güzel yanlarını Lily, Daisy ve Poppy oluşturunuyordu. Onun bir kız kardeşi olmadan büyümesini hayal bile edemiyordum.

Connor sanki en özel düşüncelerimi okuyormuş gibi saygı ve merakla bana bakıyordu. Boynumu saran eline dokunduğumda parmaklarını benimkilerle birleştirdi.

Dikleşerek dizlerinin üzerine oturdu.

Tekrar telefonunu kontrol ettim.

Ne sikim yapıyorsunuz siz? Samantha az önce fotoğraf albümlerini açtı. Geri dönmezseniz üç saat daha burada mahsur kalacağız. – Ryke

“Görünüşe göre bize ihtiyaçları var.”

Kolumdan çekip koltuğa yaslanmamı sağladı. “Bize her zaman ihtiyaçları var,” dedi Connor. Dudakları boynumun kenarında oyalanıyordu. “Ev arkadaşlarımızın en büyüğü, en akıllısı ve en sorumluluk sahibi olanı biziz.”

Ona kibirli olduğunu söylemek için başımı çevirdim. Belki de egosunun beni elinden daha çok boğduğunun farkına varmıştım.

Ona doğru döndüğüm anda beni öptü. Uzun süreliğine değil ama hakaretimi yok edecek kadar uzundu. Serbest bırakmadan önce hafifçe dudağımı ısırıldı.

Yutkundum, bacaklarımı birbirine bastırırken bir anda bir şey hatırladım. İç çamaşırı giymeden deri koltukların üzerinde oturdum. *Benim* deri koltuklarımda tahrik olmuş ve ıslak halde oturdum. Ondan uzaklaşarak çamaşırımı kontrol panelinin üzerinden aldım. Güzel deri koltu-

ğuma verdiğim zararı ve dönüş yolunda burada oturmanın benim için ne kadar iğrenç olacağını anlamaya çalışıyordum.

“O kadar da ıslak değilsin, Rose.”

Göğsüne vurdum. “Kapa çeneni...”

Elimi tekrar kavrayarak koltuğu görebilmem için beni kucağına aldı. Lekelenme yoktu ama yine de deriyi düzgünce silip silmemeyi düşünüyordum...

Endişelerimi gidermek için, “Yarın temizletirim,” dedi Connor. Başımla onayladım, o da iç çamaşırımı bacaklarımdan geçirerek beni giydirdi. Uzanıp yolcu kapısını açtı ve dışarı çıkarken beni *kendi* koltuğuna oturttu. *Escalade*’in etrafından dolanarak sürücü tarafına yürüdüğü sırada telefonu avucumda titredi.

Fotoğrafi aldım. Yarın görürsünüz. – WA

Omuzlarım gevşedi. “Değişimi kabul ettiler.”

Connor kapıyı kapatırken beni duydu, dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. Bir sorun yaşanmayacağından emindi. Hayata ve seçimlerine duyduğu güven eşsizdi.

Çok daha geniş bir sırtışla arabayı çalıştırdı. “Masum bir çiçek gibi görün ama onun altındaki yılan ol.”

Başımı ona doğru eğdim. “*Macbeth*.” *Shakespeare*’den yaptığı alıntı bana çok tanıdık gelmişti.

Yine o milyar dolarlık sırtışını takındı. Bu gece çok daha büyük bir oyunun ilk raundunu kazanmıştık. En azından öyle hissettiriyordu.

Günün sonunda hâlâ medyayla gizli bir işbirliği içindeydik, üstelik bunu Connor’la benim dışımda kimse bilmiyordu.

İnsanlar Connor’dan sorunlarını, kendilerinden daha büyük şeyleri çözmesini isterdi ve o da genellikle bu istekleri reddederdi. Kendisi için bir faydası olmadığı sürece yardım etmenin, bu riski almanın bir anlamı olmadığını düşünürdü.

Ancak bir istisna vardı.

Bunun yaşandığını görmüştüm. O gün. Haftalar önce Connor yatak odamıza gelip bana bir haberi gömmek zorunda olduğunu söylemişti. Bunu yapmanın tek yolu ise basınla bir anlaşma yapmaktı. Ben ve o olacaktık. Eğer medyayı skandal fotoğraflar ya da manşetlerle arada sırada beslersek, o zaman bu karalayıcı haberi asla yayınlamamayı kabul edeceklerdi.

“Jane hakkında mı?” diye sormuştum. Tüm *Ünlü Takipçisi* ofislerini basıp kıyameti koparmaya, New York’a yürüyerek bir gazetecinin suratına doğrulttuğum parmağımla bağırıp çağırmaya hazırdım. Makyaj taburemden çantamı bile kapmışım.

Connor beni durdurduğunda bakışlarını yeterince iyi okuyabilmişim.

Konu kızımız değildi.

Makale başka biriyle ilgiliydi. *Ünlü Takipçisi*’nin Lily ve Loren’in oğlu, aynı zamanda kız kardeşim ve onun kocası hakkında nasıl bir haber yapacağını anlatmıştı. Magazin dergisi, Maximoff’un koyu çikolata kahvesi saçlarını Ryke’in oğlu olduğunun kanıtı olarak göstererek babalık testlerinin sahte olduğunu iddia edecekti. Ryke, Loren’in üvey kardeşi olan Ryke...

Lo’nun saçları açık kahverengiydi. Öz annesinin saç rengiydi. Ryke, babaları ve şimdi de Moffy’nin paylaştığı koyu kahverengiyle aynı değildi.

Haber biraz zorlamaydı, iddia yanlıştı. Ancak Lily ve Loren’in dünyasını sarsacak bir iddiaydı. Bu kadar uzun süre mücadele ettikten sonra bir galibiyeti hak etmişlerdi.

Oğulları, ebeveynlerinden *asla* şüphe etmemeyi hak ediyordu.

Kendi söyledikleri üzerine kaşlarını çatıp, “Lo’ya yardım etmeliyim,” demişti Connor. O da biliyordu. Yaptığı şeyin

kendi karakterine çok aykırı olduğunu biliyordu çünkü o her zaman fırsat maaliyetini tartan bir adam olmuştu. Bu hiçbir şekilde ona fayda sağlamıyordu, aksine ona pahalıya mal olacaktı.

Muhtemelen hayatı boyunca ilk kez, kendisi için hiçbir ödülü olmayan bir bedeli seçiyordu.

Arabayı çocukluğumun geçtiği eve doğru geri sürerken, “Bunu seninle yapmamı istediğin zamanı hatırlıyor musun?” diye sordum yumuşak bir sesle.

Bir kez başını salladı.

“Sanırım o an sana yeniden âşık oldum,” diye itiraf ettim. Bu benim seçeceğim bir bedeldi. Sevdiğim insanları korumak için bir an bile beklemeden bunu yapardım. Yıllar önce olsaydı, Connor bu kelimelere gülerdi.

Sevgi. Onun için hiçbir şey ifade etmezdi.

Şimdi ise seçimlerini yönlendiren şey buydu.

BÖLÜM 2

CONNOR COBALT

“Şimdiden berbat bir moda zevki olacağını söyleyebilirim,” diye ilan etti Rose. Altı aylık kızımız bacaklarının arasında dik bir şekilde oturuyordu. “Önüne bu *Chanel* el çantasıyla şu çirkin hasır şapkayı koydum ve o çirkin hasır şapkanın peşinden gitti.”

Duştan yeni çıktığım için havluyla saçlarımı kuruladım. Dört direkli yatağımızın üzerinde oturan Jane, büyük mavi gözlerinin altına kadar inen hasır bir şapka takıyordu. Yüzünde yumuşak yanaklarına yayılmış tatlı bir gülümseme vardı. Benim dudaklarımın da kıvrıldığını hissedebiliyordum.

Bir çocuğun yanında kendimi zayıf, yumuşak kalpli, sevgi dolu bir aptal gibi hissedip hissetmeyeceğimi merak etmiştim. Annem tüm o duyguları bana karşı hissetmeyi reddetmişti. Ancak benim için kesinlikle öyle olmamıştı. Jane’i seviyordum ve kendimi onun için dağları yerinden oynatacak, okyanusları ikiye ayırıp taşları deecek kadar güçlü hissediyordum.

Rose bana ters ters baktı. “Bunu komik bulmana sevindim.”

“İkinizi de çok güzel buluyorum.” Nemli havluyu bir sandalyenin üstüne serdim. “İşin tek komik yanı, kızımızı *Chanel*’den hoşlanıp hoşlanmadığını test etmek için bir deneye tabi tutman.”

“Merak etmiştim.” Rose ıslak saçlarını omzunda topladı. Benden önce duş almıştı, sabahın dördünden beri ayaktaydık.

İlk başta, Jane ağlamış ve uyuyamamıştı. Altı ay sonra bile bu alışılmadık bir durum değildi.

Daha sonra ikimiz de gece geç saatlerde yaptığımız aktivitenin, *Ünlü Takipçisi*’nin internet sitesinde ortaya çıkmasını beklemiştik. Rose dizüstü bilgisayarını yanında açık tutarak her dakika sayfayı yenilemişti.

Siyah pantolonumu giydim. “Hasır şapkayı püsküllerinden dolayı seçti.”

Rose, Jane’in kafasındaki şapkayı ve parlak sarı kurdelesıyla yandan sarkan misket limonu yeşili fırıfırı inceledi. “Ama *Chanel* çantanın altın tokası var, ayrıca daha şirin.”

“Bu kısmi bir görüş, sevgilim. Kesin bir gerçek değil.”

Bana bir bakış attıktan sonra Jane’in ayak parmaklarına dokundu. Jane kıkırdayıp anlamsız şeyler mırıldanarak karşılık verdi. Rose’a doğru başını kaldırmaya çalıştı ama şapka gözlerinin üzerine düşüyordu. Gümüş saatimi bileğime takarken Rose’un gülümsemesini izledim. Sadece Jane için gösterdiği bir gülümsemeydi.

Hayattaki nadir şeylere, bir insanın ruhuna pencere açan sıra dışı parçalara tutunuyordum. Rose’un içten, *sıcak* gülümsemesini görmek nadirdi. Sürekli yaşanan bir şey değildi, zaten olmasını da istemezdim. Bu beni sert bir şekilde etkileyen güçlü bir andı. Eğer sık sık olsaydı, aynı etkiyi yaratmazdı. Artık eşsiz olmazdı.

Bir çocuk -*bizim* çocuğumuz- içimizde ikimizin de kapalı tuttuğu şeylerin kilidini açmıştı. Benim için sevginin, onun için sıcaklığın kilidiydi. Bencilce başka bir çocuğu arzuluyordum. Her çocuğumu korumak için itibarımı düşünmeden mahvederdim.

Buna ödeşmek diyordum.

Rose, Jane'le normal sesiyle konuştu. "Bu şapkayı atmamamın bir sebebi olduğunu biliyordum. Onu alabilirsin, benim küçük *gremlin*"im." Yanağını öptüğünde Jane neredeyse *ya-ya* gibi bir şey söyledi.

Manzaradan büyülenmiş halde yatağın ucunda dururken, "Bunun için ne gerekiyor?" diye sordum. Bunu ona daha önce de sorduğum için detay vermemiştim.

Rose düşüncelerini toparlarken gözlerini yorgana dikti. "Daha fazla çocuk sahibi olmayı düşünmeden önce birkaç pürüzün giderilmesi gerek." Hep bunu söylüyordu. Prova edilmiş bir cümleydi. Onların gerçekte ne olduklarını söylemek yerine her zaman "pürüz" diyordu.

Seks kasetlerimizden bahsetmeyecek, bunu başka bir zamana bırakacaktım. Neredeyse kontrolümün dışındalardı ve bunu kendime bile zorlukla itiraf edebiliyordum.

Ancak diğer "pürüzleri" düzeltebilirdik. *Birlikte*. "Jane'in medyanın içinde ya da dışında olma seçimini yapmasını engellediğimizi düşünüyorsun. Tüm büyüme süreci boyunca istemese bile dergilerde yer alacak çünkü evet ya da hayır diyemeyecek kadar küçük. Mükemmel bir dünyada onu bu tarz bir spot ışığının altına itmeden önce iznini almayı beklemek isterdin."

Rose, Jane'e sarılarak vücuduna iyice bastırdı. "Bu sadece bize bağlı değil, Connor." Dişlerini sıktı. "Geçen hafta Daisy'yle market alışverişi yaparken pisliğin teki elinde kamerayla bana yaklaştı ve..." Gözleri öfkeyle parladı, yutkunuşuyla boğazı hareketlendi.

Havada kalan cümlesi midemi bulandırırken kaşlarım çatıldı. "Bu hikâyeyi hiç duymadım."

"Çünkü kusmadan zar zor anlatabiliyorum."

* 20. yüzyılın başlarında uçaklardaki süreç ve operatörlere bağlı arızaları açıklamak için kullanılan yaramaz, kurgusal bir yaratık türüdür. (ç.n.)

Yatağın kenarına oturup bir elimi büktüğü dizine koydum. Mantıksız çıkarımlarda bulunmak istemiyordum. Eğer ona dokunsaydı, Rose dava açmış olurdu. Yine de başım suyla dolmuş gibi zonkluyordu.

Güçlü bir nefes aldı. “Bana mahallemizden birkaç kilometre ileride bir ev aldığını söyledi ve direkt alıntı yapıyorum. ‘Jane’in hayatının her anında yanında olacağım. Muhtemelen üniversiteye gidene kadar.’ Ben...” Başını iki yana salladı. “Bu iğrenç ve ondan bir şekilde özgürlüğünü aldığımızı düşünmeden edemiyorum. Eğer çocuklarımızı getirdiğimiz dünya buysa, başka bir çocuk sahibi olmak için yeterince güvenli olduğundan emin değilim.”

Şimdi söyleyeceğim şey onu kızdıracaktı ama söylemek zorundaydım. “Zamanı geri sarmanın, her şeyi eski haline döndürmenin bir yolu yok.” Kendimizi geri çekmek, medyayı görmezden gelmek gibi tüm yolları aylarca denemiştik. Her defasında bizi daha fazla içine çekmeyi başarmışlar, hayatımızda ilginç bulacakları kısımlar yakalamışlardı. Doğum günleri, tatiller, Philly’deki öğle yemekleri, yeni saç kesimleri, bir araba kazası... herhangi bir şey.

“O zaman bizi bu noktaya ben mi getirdim?” diye sordu. Düşündüğümünden daha fazla suçu kendi üstüne alıyordu. “Reality şov popülarlığımızı o kadar arttırdı ki, insanlar hayatlarımıza dahil olmak için can atıyorlar.”

“Ayrıca insanların Lily ve Lo’yu daha iyi tanımalarına da yardımcı oldu. *Sevilmeye* başladılar, Rose. Sevgiye hepimizden daha çok ihtiyacı olan iki insan.” Reality şovun şirketimin başarısına olan katkısını eklemedim. Bu gerçek, seks kasetlerinin kötü şöhretiyle birbirine karışmıştı. Her ikisi de Cobalt Şirketi’nin bir kolu olan elmas işime fayda sağlamıştı.

Rose, kızımızın hasır şapkasını düzeltti. Derin düşüncelere dalmıştı, gözleri alev alev yanmaya başlıyordu. “Ben bir

çözüm görmüyorum. Bu kameramanlar Jane'i anaokuluna, ilkokula ve ortaokula gidip gelirken takip edecekler. O da yabancı adamların neden çalılarının arasında saklanarak onu takip ettiklerini ve bunda neden bir sorun olmadığını merak edecek. Ona ne söyleyeceğiz?" Rose hasır şapkasının ucunu kaldırırken yenilmiş gibi bir kahkaha attı. "Üzgünüm, Jane. Hayat böyle."

Jane ellerini birbirine vurarak *an-ne*'ye benzetilebilecek bir ses çıkardı ama net bir kelime değildi.

Jane'i ikimizin arasında bırakacak şekilde, yatakta Rose'un önüne doğru kaykıldım. "Hayır," dedim aniden. "Bu şekilde olmayacak." Ailemin geleceği söz konusuydu ve ben onların okyanusun derinliklerine çekilip ne tarafa sürükleneceklerini izleyecek türden bir adam değildim.

İstediğim birçok şey vardı. Bunlardan ilki kızlarımı korumaktı. Ardından daha fazla çocuk sahibi olmak istiyordum. Son olarak da ailemin güvende, sevilmiş ve tamamlanmış hissetmesini istiyordum. Kızımızı medyanın odağından korurken Rose'un da iç huzurunun olmasını sağlamalıydım.

Bunu Moffy için zaten yapıyorduk. Dedikodu yaratıp medyayı karıştırıyor, bunun karşılığında söylentilerin *Ünlü Takipçisi*'nin manşetlerinde yer almasını engelliyorduk. Bu durum, magazin dergisiyle yaptığımız anlaşmanın bir parçasıydı ancak dizginleri kendi elimize alabilirdik. "Şu anda Moffy için yaptığımızı Jane için de yapabiliriz."

Rose beni dikkatle dinliyordu.

"Jane hayatımızda başka hiçbir şey olmadığında ilginç hale geliyor. Hedefte biz olmadığımızda daha çok odak noktası oluyor."

Rose söylediğimi çabucak anladı. "Onlara daha çok şey vermek istiyorsun. Böylece Jane'den uzaklaşıp sadece bizim yarattığımız manşetlere odaklanacaklar, öyle mi?"

Başımla onayladım. “Eğer spot ışıklarını üzerimizden atmıyorsak, o zaman bunu kızımıza değil de kendimize yönlendirmeliyiz, Rose.”

Duraksayarak bir an için bunu düşündü. “Peki ya büyüdüğünde ailesi hakkında *bizim* yarattığımız bu yanlış şeyleri okursa?”

“Ya büyüyüp kendisi hakkında bir şeyler okursa? Birini seçmek zorundasın, Rose.” Ona uzanarak elini tuttum, parmaklarını benimkilerle birleştirdim. Jonathan Hale’in, Lo’ya yardım edebilmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını söylediği zamanı hatırladım. Oğlunun bu kez torunuyla birlikte yine çamura saplanacağı gerçeğini kabullenmişti. Elinde pazarlık edebileceği hiçbir şey yoktu. Ancak benim vardı, üstelik buna hâlâ sahiptim.

İnsanların gözü sadece Lo’nun üzerinde değildi. Bu yüzden ünlü statümü *Ünlü Takipçisi*’nin yeni yayın yönetmeni Andrea DelaCorte için masaya yatırmıştım.

Andrea, Moffy hakkındaki haberin yok olmasını istiyorsam, onun yerine eşit derecede haber değeri olan bir şey koymamı söylemişti.

Ben de *Ünlü Takipçisi*’nin fotoğrafçılarından biriyle özel bir fotoğraf için temasa geçerek halka açık bir otoparkta Rose’u dilimle tatmin etmişim. Şimdi bu hikâyeye sahip olan tek magazin dergisi onlardı. Bu, onlara vereceğimiz tek özel fotoğraf da değildi. Ödeşmek için birkaç tane daha gerekiyordu.

Hâlâ bu gücü, sahip olduğumuz şöhreti Jane’in üzerindeki ilgiyi uzaklaştırmak için kullanabilirdim. Sadece hikâyelerimizin daha fazla haber değeri taşıdığından emin olmalıydık. Bunu yapmak için de sıra dışı durumlar yaratmamız, doğamızın dışında şeyler yapmamız gerekebilirdi. Farklı bir oyun oynamalıydık. Rose için yabancı ama benim için oldukça tanıdık olan bir oyundu.

Rose hasır şapkasını çıkarıp Jane'i kucağına aldı. Parmakları kızımızın yanağını okşuyordu. "Bir seçim hakkını hak ediyorsun, değil mi?"

Benim planıma uyacaktı.

"Bunu test etmek için bir zaman sınırına ihtiyacımız var," dedi dikkatle. "İşe yaramıyorsa bunu sonsuza kadar yapmaya devam edemeyiz."

"Altı ay," diye önerdim. "Eğer ilerleme görürsek ve Jane medyada bu kadar sık yer almazsa, bunu ihtiyacımız olduğu süre boyunca yaparız. Ayrıca daha fazla çocuk sahibi oluruz. Eğer ilerleme görmezsek ya da yeterli olmazsa dururuz." Gerisini söylemedim ama Rose tamamladı.

"Ve sadece Jane'e sahip oluruz."

Başımı sallamak, söylediğine katılmak zorundaydım. Şimdiye kadar daha fazla çocuk sahibi olmak konusunda açık sözlü davranmıştı ve eğer şartı buysa, kendi isteğinden ödün vermek zorundaydım. Önümüzdeki altı ay benim için hayatımın en önemli dönemi olacaktı.

Öne doğru eğilip onu dudaklarından öptüm, elimi saçlarının arasına kaydırarak öpüşümü güçlendirdim. Kızımız aramızda anlamsız şeyler söylerken ilk geri çekilen Rose oldu. Jane, parmaklarını annesinin siyah sabahlığına dola-mıştı.

"Yakında konuşacak," dedim Rose'a. "Belki sadece tek bir tam kelime."

"Umarım öyle olur," diye cevapladı.

Jane'i kollarıma aldığımda mutlulukla kıkırdadı. Gözleri tutacak bir şey arıyordu. Üstüm çıplaktı, ayrıca Rose'un gibi uzun saçlarım yoktu ama saatime odaklanıp onu parmaklarıyla kavramaya çalıştı.

Jane büyüdükçe çevresinin daha çok farkına varıyordu. Rahatlamak için belirli oyuncaklara yapışıyor, ortamı de-ğiş-

tiğinde veya bir yabancı yaklaştığında ağlıyordu. Uyku düzeni korkunçtu. Rahmetli anneme göre, bebekliğimde ben de öyle uyuyordum. Katarina eskiden bunun sürekli çalışan güzel bir zihnin işareti olduğunu söylerdi.

Jane saatimi incelerken onu göğsüme bastırdım, gözleri benimkilerden daha açık maviydi.

“Ona baktığında aklına hangi alıntı geliyor?” diye sordu Rose.

Aklıma ilk geleni söyledim. “Tamamen hayatta olduğumuz sürece özlemekten ve dilemekten asla vazgeçemeyiz.” Jane’e bakınca dudaklarım kıvrıldı. “Güzel ve iyi olduğunu hissettiğimiz şeyler var ve onlar için açlık da çekmeliyiz.”

“*George Eliot*,” diye doğru bir şekilde alıntının yazarını söyledi. “*Kıyıdaki Değirmen*.”

“Aferin. Seni tekrar öperdim ama meşgulüm.” Saatimi çözüp Jane’in ona sarılmasına izin verdim.

“Bir öpücük uygun bir ödül değil.” Sinirli görünmeye çalışıyor olsa da yeniden beliren gülümsemesi karanlık bakışlarını bastırıyordu. “Bana öyle bakmayı kes.”

“O zaman böyle gülümsemeyi kes,” dedim sırtıtarak.

Dudaklarını ince bir çizgi halinde tutmaya çalıştı.

Jane’e döndüm. “Görünüşe göre, annen öpüşmeyi tercih etmiyor. İsimsiz başka şeylerden hoşlanıyor.”

Rose’un cevabımı dinlemek yerine, beni izlediğini hissedebiliyordum. Ardından bir anda, “Onu seviyorsun,” deyiverdi.

“Bunu günde üç kez söylüyorsun ve bu da lüzumsuzluğun tanımı.”

“Sadece seveceğine inanmamıştım.”

“Ben de inanmıyordum.” Bu acı ama dürüst bir gerçektir. Birçok insanı sevmek özverili olmak anlamına gelirdi ve ben genellikle sadece kendi çıkarıma uygun olanı yapardım.

Çocukları her zaman daha büyük bir meydan okuma olarak görmüştüm. Onları sevip sevmemenin benim için hiç önemi olmamıştı. Rose pahaliya mal olsa bile sevginin gerekli olduğunu anlamamı sağlamıştı. *Her neyse...* Jane uğruna hayatımı riske atmamak, değer verdiğim her şeyden vazgeçmemek imkânsız olurdu. Onun için hepsini yapardım.

Başparmağım yumuşak yanağını okşadığında Jane sanki evrenin kapıları açılmış gibi gülümsedi. “Seni sevmek gerçekten çok kolay.”

Alnından öptükten sonra onu tekrar yatağa, annesinin yanına bıraktım. Kömür grisi gömleğimi giymek için ayaklandığım sırada, Rose da eliyle esnemesini kapatarak tekrar bilgisayarına uzanıyordu.

“Bize kahve yapacağım,” dedim ona.

Başını salladı, kendini bilgisayara kaptırmış durumdaydı. Sadece gergin omuzlarından bile haberin henüz çıkmadığını anlayabiliyordum. Haber yayınlanana kadar rahatlayamayacaktı.

Jane Eleanor Cobalt’ın, *Chanel*’den hoşlanıp hoşlanmadığını görmekten çok daha büyük bir deney planlamıştık. Önümüzdeki altı ay, hayat değiştirecek sonuçlara sahip bir test olacaktı. Üstelik sınav bugün başlıyordu.

BÖLÜM 3

CONNOR COBALT

Paslanmaz çelikten yapılmış geniş mutfaktaki kahve demliğini çalıştırdığım anda bodrum kapısı duvara çarparak açıldı. Neredeyse bir yıldır birlikte yaşadığım, bir doksan üç boylarında, tıraşsız, ağzı bozuk ev arkadaşımın asık bir yüzle atıp tutarak içeri dalmasını bekliyordum.

Onun yerine uzun kahverengi saçlarla karşılaştım.

Kahve kupası arayışına ara verip dolabı açık bıraktım ve granit tezgâha yaslandım. Daisy'nin donuk gözlerle, tökezleyerek kapı aralığından geçişini izledim. Endişe seviyem ortarlardaydı, on üzerinden dört veya beş verirdim.

Elinde bir bıçakla yaklaşıyor olsaydı, puanım sekiz olurdu.

Ancak şu anda olabildiğince iyi görünüyordu. Saçları doğal rengine boyanmıştı, yanağında Paris isyanından kalma uzun bir yara izi vardı. Daisy Calloway'in uyurgezerliğine ilk kez tanık olmama rağmen bunun ilk kez yaşandığından şüpheliydim. Son birkaç ay, Rose'un küçük kız kardeşi için oldukça tatsız geçmişti.

Daisy, deri bar taburelerinin yanında biraz sallandı. Oturma odasının kapısı kapalıydı, sanırım bu yüzden benimle mutfakta kalacaktı. Bodrum kapısını açabilmiş olmasından etkilenmiştim. Yorgunlukla ağırlaşmış göz kapaklarını tamamen açmak için uğraşıyordu.

“Daisy,” diye seslendim.

Başını kaldırdı ama bakışları beni bulmadı.

İlginç. Kahve hazırlanırken arkama uzanıp iki kupa aldım.

“Bir sır öğrenmek ister misin?”

Gözleri hâlâ benim dışımdaki bir noktaya odaklıydı, biraz huzursuz görünüyordu. Ruhsal bozukluklar beni korkutuyor olsaydı, bunu ürkütücü bulabilirdim ama böyle bir şey yoktu. Onun üzerindeki etkisi korkutucu olsa da beni korkutamazdı.

Dolaptan aldığım iki kupayı tezgâha koydum. “On yedi yaşındayken Faust’ta, yani erkeklerin gittiği yatılı okulda çekici birini bulmuştum.” Söylediklerimi hangi seviyede algılayabildiğimi gözlemlemek için duraksadım.

Önümdeki bara yaklaştı, tezgâh bizi ayırıyordu. Hâlâ çevresinin farkında değildi.

Dudaklarımı ovuşturarak, “Theo Balentine bir piyundu,” dedim düşünceli bir şekilde. “Ama ilginç bir piyundu. Çok fazla ot içer, sık sık *Thoreau*’dan alıntı yapardı. Kendi çapında zekiydi, kim olduğunu gizlemezdi. Bu yönü hoşuma gidiyordu.”

Olduğu yerde sallanırken taburelerden birine çarptı. Yeşil gözleri beni sıyrıp geçmişti.

“Ben de onu becerdim,” dedim rahat bir tavırla. “Gerçek anlamda. Rose beni bir Model BM konferansında onunla tuvaletten çıkarken yakaladı. Dakikalar önce ona sakso çekmişim ve bu Rose’un umurunda değildi.” Bu anıya karşılık gülümsedim. “Beni, hiçbir açıklama yapmama gerek kalmayacak kadar iyi tanıyordu. Beni olduğum gibi kabul etti.” Eli mi tezgâhm üzerine koydum. “Bu adamla bir ay beraberdim, sonra ondan sıkıldım.”

Daisy çevresinin biraz daha farkında görünüyor, gözlerini kırptırıyordu. Belki de onun öğrenmesinden hissetti-

* *Henry David Thoreau* Amerikalı yazar, tarihçi, filozof ve şairdir. (ç.n.)

ğim korku yüzünden bana öyle gelmişti. Kalp atışlarım hızlandı. Yine de sanki bunu başka birine anlatmaya ihtiyacım varmış gibi devam ettim. “Aradan yıllar geçti ve bir şekilde *Hale Co.*’da pazarlama müdürü asistanı olarak işe girdi. Nasıl olduysa, Faust’taki kısa beraberliğimiz Jonathan Hale’in kulağına gitmiş. Böylece Loren’in babasının üzerimde kullanabileceği söylentiler ve gerçekler yüzünden hayatım lanet bir karmaşaya dönüştü.”

Aslında Jonathan konusunda endişelenmiyordum. O havlayarak tehdit eden ama ısırması gerektiğini bilen bir köpek gibiydi. Bana karşı herhangi bir komplo kurmayacaktı. Yoksa oğluyla olan ilişkisi tehlikeye girerdi ve bu Jonathan’ın kaybetmeyi asla göze alamayacağı bir şeydi.

Kahve demliği *bip* sesiyle öttüğünde Daisy sessizce, gözünü bile kırpmadan geriye doğru yalpaladı. Birazdan bana vereceği sert cevaba karşı kendimi savunmam gerekecekmiş gibi hareketsiz durdum. Bilinçsiz ve uyuşuk bir şekilde bir kez daha göz kırptı.

“Yargılamadığın için teşekkürler,” dedim usulca. “Senin iyi insanlardan biri olduğunu hep biliyordum.” Demliğe döndüğümde çıplak ayakların bodrum merdivenlerini hızlıca çıktığını duydum. Gerginlikle kupalardan birine kahve doldurmaya başladım.

“Siktir,” diye küfretti Ryke. Daisy’nin yirmi altı yaşındaki erkek arkadaşı mutfığa dalmıştı. Üzerinde gri *boxer*’ından başka bir şey yoktu, yani yataktan fırlayıp gelmişti.

Saat daha sabahın altısıydı. Bu yüzden hâlâ uyuyor olmasına, uyandığında Daisy’nin kayıp olduğunu fark etmesine şaşırmamıştım.

Kısık gözleri bir an için bana kaydı. “Orada sik gibi öylece duruyor musun?” Kelimeleri fısıltıyla hırlayarak söylemeyi başarmıştı.

“Uyurgezerleri uyandırmak benim işim değil,” diye sakince cevap verdim. Daisy’nin zaten panikatak geçmişi vardı ve onu bu tür bir uykudan uyandırmaya zorlamak tekrar atak geçirmesi olasılığını arttırıyordu. Ryke’in bunu anladığını varsayıyordum. Yeterince zekiydi.

Ryke beni görmezden geldi, ellerini kızın omuzlarına nazikçe koyup onu defalarca çarptığı bar tezgâhından uzaklaştırdı. Ryke’in onu yönlendirebildiğinden çok Daisy ona rehberlik ediyordu. Mutfağın içinde, benim durduğum açık alanın yakınında dolaşıyordu.

Bir anda parkenin üzerine yığıldı. Tam derin bir uykuya dalacağı sırada Ryke çömelerek kız arkadaşını yakaladı ve başını nazikçe yere koyduktan sonra ayağa kalktı.

“*Bunu yapabiliydin,*” dedi bana.

“Senin yapmanı izlemeyi tercih ettim. Şimdi bunun olağan bir durum olduğuna tamamen eminim.”

Her zamanki gerginliğiyle ellerini kahverengi saçlarının arasında gezdirdi. “Normal sıkık bir insan gibi sorabiliydin.” Ben normal konuşmayı tercih ederken o hâlâ kısık sesle konuşuyordu. Daisy’yi önemsemediğim için değildi, sadece ses tonumu değiştirmenin yarardan çok zararı olacağını düşünüyordum.

İkinci kupaya da kahve doldurdum. “Bunun neresi eğlenceli?”

“Bu sıkık ciddi bir şey.”

“Je le sais, mon ami.” *Biliyorum, dostum.*

Ağır bir nefes verdi.

Ryke’la merkezinde onun kardeşinin veya Rose’un kız kardeşinin olmadığı bir ilişki kurmak çok zordu. Kişiliklerimiz çatışıyordu. O agresifti, ben sakindim. O herkesin yakasına yapışırdı, bense olayın dışında kalırdım. O tüm kalbiyle severdi, ben az ve ölçülü severdim ya da hiç sevmezdim.

Onun beni tümüyle anlayamadığı gibi ben de onu tam olarak anlamıyordum. Lo ve Daisy hakkında konuşmanın dışında, birbirimize kendimizi nadiren açıyorduk. Bu yüzden kaç dil konuştuğu, hâlâ annesiyle iletişim halinde olup olmadığı veya kaya tırmanışı dışında bir kariyer planlayıp planlamadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Hayatımdaki tüm insanlar arasında, hakkında en az şey bildiğim kişi oydu.

Bu biraz can sıkıcıydı.

Bu durum, bana daha fazla bilgi verene kadar onu dürtmek istememe neden oluyordu ama gergin bir canavarı uyandıracak değildim.

“Yeni bir terapistle görüşmesi gerek,” dedim açıkça.

Omuzları kasıldı ama savunmaya geçmedi. “Terapistini seviyor.”

“Birini seviyor olmak etkili olduğu anlamına gelmez,” diye cevapladım. “İyiye gitmiyor ve kayıtsız kalamayacağı kadar çok sorunu var.” Rose ve ben aynı şeyi Daisy’den de duymuştuk. *İyi gidiyorum*. Ryke ise, *durumu aynı*, diyordu.

Bu gelişmeler, ayrıntıları seven insanlar için rahatsız ediciydi.

Ryke sinirli bir şekilde başını iki yana sallamaya devam etti.

Sade içtiğini bilerek kahve bardağını ona uzattım. Aldığında Rose’a kahve doldurmak için başka bir kupa buldum.

“O kadar kolay değil. İstikrara ihtiyacı var. İşe yarayan bir terapist bulabilmek için bir sürü rasgele doktor görmeye değil.” Öfkeli bir nefes verdi. “Peki ya Lily gibi boktan bir terapistle denk gelirse?”

“Lily’ye o terapisti tavsiye eden ben değildim. Ailesi önermişti.” Aynı anda hem daha fazla ayrıntıya sahip olup hem de Rose’un kız kardeşine nasıl yardım edebileceğimi fark et-

tiğimde duraksadım. “Daisy benim terapistimle görüşebilir. Frederick’i yıllardır tanırım, neredeyse benim kadar zekidir.”

Ryke, yüzüstü yuvarlanarak uyumaya devam eden Daisy’ye baktı. “O ne tür bir terapist?”

“Frederick her işin ustasıdır.” Sorusunu geçiştirmiştım. “Onun sorunlarıyla başa çıkabilecek donanıma sahip.” Daisy’yi hiç tereddüt etmeden hastası olarak kabul ederdi. Birincisi terapi ücretini karşılamaya parası yeteceği için, ikincisi de karmaşık bir vaka olduğu içindi.

Ryke’in çenesi sertleşti, elindeki kupayı sıkıca kavramıştı.

“Bana güveniyor musun?” diye sordum. Daisy için en iyisini istiyordum. Jonathan Hale dışında, Ryke her zaman en çok benim nedenlerimi sorguluyordu.

“Beni deli gibi manipüle ediyormuşsun gibi hissediyorum, Cobalt.”

Öyle yapıyordum. *Kısmen*. Daisy hakkında Frederick’in bana verebileceği daha fazla bilgi istiyordum. “Rose’un kız kardeşi için en iyisini istiyorum.” Bu gerçeğin sadece bir kısmıydı.

Ryke bana inanmaya çalışıyormuşçasına başını salladı. “Bu konuyu Daisy’yle konuşman gerekecek. Bu karar bana ait değil.”

Ben de başımla onayladım. Ryke’la yollarımız hep sabahları kesişirdi ama genellikle ben işe giderken o da kaya tırmanışına gidiyor olurdu. Birbirimize tek kelime bile söylemedik. Ayaklarımızın arasında yerde yatan Daisy, bizi sabahın altısında iletişim kurmaya zorlamıştı.

Havada gergin bir sessizlik oluştu.

Ryke kahvesini yudumladı.

Ben de kendi kahvemi içtim. “Frederick’in eskiden sahip olduğu kekeme muhabbet kuşuyla daha iyi sohbetler etmiştim, hem o senin kadar zeki de değildi.”

Ryke söylediklerimi çoğu seferden daha hızlı özümsemi. “Eminim kendi sikik kelimelerinin sana tekrarlandığını duymak hoşuna gitmiştir.”

Kahvemin bir sonraki yudumunda dudaklarım kıvrılırken kuşun tiz cıyıklamasını ve söylediğim her lanet olası cümleyi tekrarlamasının beş dakika sürüşünü hatırladım. “Ben bir narsistim, mazoşist değil.” Düşünmek için bir an duraksadım. “Muhabbet kuşunun kekemeliği olmasaydı belki hoşuma giderdi.”

Ryke belli belirsiz gülerken başını iki yana salladı.

“Ameliyat konusunda gergin misin?” diye sordum. Bu konuşmaktan hoşlandığı bir konu değildi, özellikle de benimle ama merak ediyordum. Ocak ayında, babasının hayatta kalmasına yardımcı olmak için bir karaciğer nakli geçirecekti. Jonathan Hale onlarca yıllık alkol suistimalinden sonra kendi karaciğerini yok etmişti. Oğluysa onunla en uyumlu çıkan kişiydi.

Ameliyat özverili bir hareketti çünkü;

a) Ryke, Jonathan’dan hoşlanmıyordu.

b) Ryke’in altı haftalık bir iyileşme süreci olacaktı ve...

c) Bu süre sadece komplikasyonlar olmazsa geçerliydi. Şahsen hiç Ryke’ı yatalak bir şekilde görmemiştim ya da ona uzanmasının söylenildiğini duymamıştım.

Bu karakterine aykırı görünüyordu.

Ryke omuz silkti. “Sadece lanet şey bir an önce bitsin istiyorum.”

“Aman Tanrım! Aman Tanrım!” Lily oturma odasından mutfığa doğru koştu. Siyah, kalçalarının altına kadar uzanan bir Halway Çizgi Romanları tişörtü giyiyordu. Daisy her nasılsa uyumaya devam etti ama Ryke onu yakından izliyor, acil bir görevdeymiş gibi bize doğru koşan ağabeyinin karısını görmezden geliyordu.

Lily'nin elinde bir tablet vardı, sanki kimse onun varlığının farkında değilmiş gibi sağa sola sallıyordu.

Anında telefonuma uzandım ve... yatak odamızda unuttuğumu fark ettim. Genelde hep yanımda olurdu ancak mutfakta bu kadar uzun kalacağımı tahmin etmemiştim.

Lily tamamen bana odaklanmıştı, aynı şekilde o da Ryke'ı yok saymıştı ve saniyeler içinde yanlışlıkla onun çıplak göğsüne çarptı. Başını kaldırdığında onun tişörtsüz, bronz vücudunu gördü ve sadece iç çamaşırı giydiğini fark etti. Hemen ardından kendi eksik kıyafetlerine baktı.

Gerçekten, düzgün bir şekilde giyinmiş tek kişi bendim. Buna hiç şaşırmamıştım.

Yanakları koyu kırmızı bir tonla lekелendi. “*Aman Tanrım.*” Bu sefer sesi utançla doluydu. “Neden hiç kıyafet giymiyorsun?”

Ryke'tan önce, “Hayvanlar genelde kıyafet giymez,” diye cevap verdim.

Ryke bana hareket çekerken Daisy bir anda uzandığı yerde dikleşti. Etrafında yaşananlardan tamamen habersizdi. Ryke aceleyle kız arkadaşının önünde çömelip tanıdık bir şeye odaklanabilmesi için ellerini yüzüne koydu.

“Kahretsin.” Lily kız kardeşinin yardımına koşmakta tereddüt etti, durumu daha da kötüleştirmekten korkuyordu. Daisy'nin sıkıntısını ve kafa karışıklığım gördüğünde duyduğu suçluluk duygusunu okuyabiliyordum. Küçük kız kardeşinin alnında boncuk boncuk terler oluşmuştu.

“Dais,” diye fısıldadı Ryke. “Mutfağımızdasın. Hiçbir kötü şikik şey olmadı. Söz veriyorum.”

Daisy panik atağa kapılmak yerine, dinlemeye çalışarak gözlerini kırptırdı.

Avucumu Lily'nin sırtına yerleştirip onu oturma odasına

yönlendirdim. Hafif bir sisin içindeymiş gibi hareket ederken neredeyse tökezliyordu.

“Daisy’yi yönlendirecek,” dedim ona. “Biz ne olduğunu bilmiyoruz ama o biliyor.” Lily’nin başka birinin onun tarafında olduğuna ve kimsenin, onu bu olay için suçlamadığına inanmasını tercih ederdim.

Lily birkaç kez başını onaylarcasına sallarken önümüzdeki kapıya odaklandı. “Bu iyi bir fikir.” Çatlamış dudaklarını yaladı. “Onu bunaltmamalıyız.”

Oturma odasına girdiğimizde kapıyı arkamızdan kapattım, yanımda kahve kupaları yoktu. Diğer iki çiftle birlikte yaşamak, hayatımı tahmin edilebilir olmaktan oldukça uzaklaştırmıştı. Şikâyetçi değildim.

“Şey...” Lily aramıza birkaç adım mesafe koydu. Tişörtünün uçlarını çekiştirirken bacaklarını birbirine bastırıyordu. Tahrik olmaktan çok alışkanlıktan yapıyor olabilirdi. O bir seks bağımlısıydı ama ya benden çok nadiren tahrik oluyordu ya da bunu pek ifade etmemişti.

Yayınlanmasını beklediğim için burada olma sebebinin haber olduğunu çoktan anlamıştım. Eğer Rose ve ben bu işi tek başımıza halledeceksek, Lily’nin bu gerçeği bilmemesi gerekiyordu. “Limuzinime Raisy Takımı çıkartmasını yaptırdım bile,” dedim ona. Son bir yıldır hepimiz gibi o da Ryke’in, Daisy’yle olan ilişkisini desteklemek için Raisy mücadelesine katılmıştı. Buna Lo da dahildi. Halk eskisinden daha çok Raisy yanlısıydı. Bu konuda Daisy’nin büyümesinin de yardımı olmuştu.

“Bu Raisy *ship*’iyle ilgili değil ama teşekkür ederim.” Takdir edercesine başını salladıktan sonra tableti göğsüne bastırdı. “Netleştirmem gerekiyorsa diye söylüyorum, *Black*

*Friday** indirimleri için internetten alışveriş yapıyordum. Aktif olarak *Ünlü Takipçisi*'nin sitesini karıştırmıyordum. Ama bence bunu Rose'dan önce sen görmelisin."

Rose'un haberi çoktan gördüğüne ve şimdiye kadar onlarca kez okuduğuna emindim. Boş bir ifade takınarak ekranda göz gezdirdim. Orijinal haberi yeniden yayınlayan *People*'ı açtım ve beni *Ünlü Takipçisi*'ne götüren bağlantıya tıkladım. Manşet:

ÖZEL HABER! CONNOR COBALT ORTALIK YERDE ROSE CALLOWAY'E ORAL YAPARKEN YAKALANDI.

Çene kaslarım seğirdi. Bekârlık soyadını kullanmışlardı. Benimle evlenmeden önce de ünlü olduğunu anlıyordum. Ancak Rose Cobalt olduğunu bilmekten zevk alıyordum çünkü bunu o seçmişti. Yayınladıkları şey doğru değildi.

Kızgınlığımı bilerek belli ettim. Rose ve ben geceyi savunmak için ne söyleyeceğimizi çoktan konuşmuştuk. Hoşnutsuz, şok olmuş ve azıcık endişeli görünmeliydim. Bu karakter dışı duruma eşlik edecek tüm normal duygular bunlardı.

"Kızgın görünüyorsun," dedi Lily. "Gerçek mi bu? Yargıladığımdan sormuyorum." Ellerini kaldırdı. "Daha önce birçok kez bu durumla karşılaştım ama hiç fotoğrafım..." Rose'la benim onun cinsel kaçamaklarını gölgede bıraktığımızı düşünürken gözleri parladı. "Bu çok garip."

"Karıma oral seks yaptığım kısım mı, yoksa bunu herkesin içinde yapmam mı?" diye sordum basitçe.

Lily'nin yanakları daha çok kızardı. "Ah... İkisi de? Hayır, bekle. Doğru cevap bu olmamalı, değil mi?"

* ABD'de Şükran Gününden sonra gelen ilk cuma gününe verilen isimdir. 1952 yılından beri Noel alışveriş sezonunun başlangıcı olarak kabul edilir, aynı zamanda mağazaların büyük indirimler yaptığı bir gündür. (ç.n.)

Gülümsedim. “Yanlış bir cevap yok. Bu sadece bir fikir ve seninkini duymak hoşuma gider.”

Rahatlayarak tableti işaret etti. “Daha okumadın mı?”

Başımı iki yana sallayarak önce fotoğrafa odaklandım. Rose’u doruk noktasında yakalamışlardı. Gözleri kapalı, dudakları ayıktı ve elim boynunu kavriyordu. Uzun bacakları kadrajın dışında kalsa da başım bacaklarının arasındaydı. Ön paneldeki iç çamaşırı da görünüyordu, hepsi bu kadardı. Gölgeler ve karanlık, tıpkı az önce Lily’nin yaptığı gibi yüz hatlarımızı fotoğrafın gerçekliğini sorgulamaya yetecek kadar gizliyordu.

Fotoğrafçının adı altta küçük puntolarla belirtilmişti: Walter Aimes.

Site yazarlarından birinin yazdığı haberin bazı kısımlarını okudum, bariz kısımları geçip oluşturmaya çalıştığı fikirlere odaklandım.

Şimdiden dört seks kaseti yayınlanan Connor ve Rose, en kötü şöhretli cinsel üne sahip çiftini geçmeye çalışıyorlarmış gibi görünüyor: Loren Hale & Lily Calloway’i.

Bu bir LiLo-Coballoway kan davası olabilir mi? Büyük olasılıkla öyle! Aileye yakın bir kaynak *Ünlü Takipçisi*’ne konuştu. “Her iki kız kardeşin de yeni doğan bebekleri var ve temelde medyadaki popülerlikleri için savaşıyorlar.”

Hayranlar arasında “favori” olmak için savaşıırken Calloway kardeşler ve erkeklerinden daha fazla skandal fotoğraf, vahşi geceler ve şok edici olaylar bekliyoruz. Gözlerinizi dört açın!

Demek bunu böyle çarpıtacaklardı.

“Yaniii...” Lily kelimeyi uzattı. “Bunun biraz garip olduğunu biliyorum...”

“Ben garip bulmuyorum,” dedim tabletini geri vererek.

Tableti göğsüne bastırırken kıstığı gözleriyle bana baktı, muhtemelen bunun ona yardımcı olacağını sanıyordu. “Bu bir inek yıldız gücü mü?”

Neredeyse herkesi anlıyordum ama Lily ve Lo anlamakta zorlandığım göndermeler yapıyorlardı. “Hayran grubu göndermelerini bilmiyorum,” diye hatırlattım ona.

Gözleri büyüdü ve sanki biri onun adına konuşmuş gibi omzunun üstünden baktı. Ardından boğazını temizleyip omuzlarını geriye atarak kendini yarım santim daha uzun gösterdi. “Bunu söylemek istememiştım. Söylemek *istediğim* şey, bunun garipliğini nasıl hissetmezsin olacaktı.” Tabletini kaldırdı. “Ben olsam çok utanırdım. Rose da utanabilir ve haberi okuduğunda vereceği tepkiden endişeleniyorum.”

“Utanmaz. Öfkeden deliye dönecek,” dedim ona. “Ayrıca ben hayatımda hiç utanmadım. Buna şimdi başlamayı da planlamıyorum.”

Dudakları neredeyse aynı kelimeleri oluşturdu: *inek yıldız gücü*. Bir de benim tuhaf olduğumu düşünüyorlardı.

“Kendime fazlasıyla güveniyorum. Bazıları buna kibir diyor. Bense buna bir metrelik çekicilik ve doksantimlik özsaygı diyorum. Etrafımdaki herkesten ve her şeyden üstün olduğum gerçeğine inanıyorum. Şimdi bir plankton nasıl olur da köpekbalığını kendinden utandırabilir? Doğru cevap şu, bunu yapamaz.”

Lily gözlerini kısıp kelimelerimi analiz etmeye çalıştı.

“Ona sikik bir plankton deme,” diye seslendi Ryke arkamdan.

Yana döndüğümde Ryke’in kolunu kız arkadaşına dolaştığını, Daisy’nin de bir *Ziff* yudumladığını gördüm. Akarsu Coşkusu aromalı spor içeceğini içiyordu. “Merak etme, seni dışarıda bırakmadım,” dedim sakince. “Sen ve sen de dahil herkesin plankton olduğunu söyledim.”

Ryke muhtemelen Daisy'ye mikroskobik bir organizma dediğim için beni yumruklamak istiyormuş gibi bakıyordu. Kız arkadaşıyla aynı organizma olduğu için sevinmesi gerekiyordu.

“Rose hariç, değil mi?” dedi Daisy gülümseyerek. Tenine daha çok renk gelmişti.

Tam ona hak verip Rose'un da benim gibi üstün olduğunu söylemek üzere olduğum sırada üst katta bir kapı çarptı. Boğuk sesler yankılanırken merdivene ulaşmak için Lily'nin yanından ayrıldım. O da Ryke ve Daisy'yle birlikte arkamdan geldi.

“O fotoğrafı görmek istediğimi mi sanıyorsun? Az önce gördüklerimi unutabilmeyi dilerdim.” Bu keskin ses Lily'nin kocasına, Rose'un kayınbiraderine ve benim en iyi arkadaşıma aitti.

Loren'in alt başlıklarından biri *Rose'un ezeli düşmanı* olabilirdi. Zaten merdivenleri ikişer ikişer çıkmamın nedeni de buydu.

BÖLÜM 4

CONNOR COBALT

Belirli birine hitap etmeden, “Ne sikimden bahsediyor bunlar?” diye sordu Ryke.

“Connor... şey, Rose’a bir şey yaptı,” diye açıklamaya çalıştı Lily. Vücudunun aşağısını, kasıklarını işaret etti. Omzumun üzerinden ona baktığımı fark ettiğinde yüzü kızardı. “Netleştirmem gerekiyorsa, *kendi* vajinamdan bahsetmiyorum. Bilirsin işte, onun vajinası.” Lily burnunu kırıştırdı. “Kafamda bu konuşma çok daha iyiydi.”

“Ayrıca çok daha net,” dedim ikisine.

Ryke birkaç kez başını iki yana salladı. “Sikik kafam iyice karıştı.”

Sersem bir sırtıtlısla, “Connor, Rose’a ağda yaptı,” diye tahmin etti Daisy. “Ya da bir bebek daha yaptınız.” Kaşlarını aşağı yukarı oynattı.

Benim kaşlarım da havalandı. “Birileri kendini çok daha iyi hissediyor.”

“Kesinlikle.” Eğilerek selam verdi.

Ryke hızla onu kaldırıp omzuna attığında Daisy güldü. Kafası erkek arkadaşının kışına doğru sarkıyordu. “En iyi manzara,” dedi derin düşüncelere dalmış gibi.

Rose ve Lo’yu net bir şekilde gördüğümde yarı yolda dur-

dum. İkisi de hararetli gözlerle çocuklarına sarılmıştı. Duruşları, birbirlerinden nefret eden iki insan için garip bir şekilde rahattı.

Gülümsemeye başladım. Çekişmeleri zamanın dörtte üçünde eğlenceliydi. Birinin diğerini akıntının tersine, dibe doğru sürüklediği dörtte birlik kısım ise beni her zaman endişelendiriyordu.

“Ah, yani *Connor Rose’a oral seks yaptı* başlıklı bir magazin sayfasına bakman için biri seni zorladı mı? Yoksa Moffy mi yaptı? Beş aylık oğlunun seni nasıl etkisiz hale getirdiğini görmek isterim. Güleceğim.” Şu anda kollarında Jane’i tutuyor olmasaydı, kollarını zaferle göğsünde kavuşturacaktı. Onun yerine çenesini kaldırdı.

“Ne sikim oluyor?” dedi Ryke aşağıdan. Rose ve Lo tartışmaya fazlasıyla daldıkları için dördümüzün merdivende durduğunu bile fark etmemişlerdi.

Kuru bir sesle, “Çok komiksin,” diye cevapladı Lo. “Emim Connor da senin amına karşı gülmüştür.”

Rose hiddetlendi, omuzları kaskatı ve gergindi. İki basamak daha çıkarken gülümsemem solmuştu. Rose ona doğru bir adım attığında Lo’nun söyleyecek bir cümlesi daha vardı. Bir öncekini geri almaya çalışıyordu. “Rose, yıllardır *etkin bir şekilde* senin seks kasetlerinden kaçmıyorum...”

“Bu da o fotoğrafa *etkin bir şekilde* baktığını kanıtlıyor!”

Lo bir eliyle telefonunu tutarken diğer koluyla oğlunu destekliyordu. “Neden bana bağırdığını anlamıyorum,” diye karşılık verdi. “Şükran Günü’nde sırf Connor’ın seni yiyebilmesi için dışarıda kahrolası üç saat araba süren sensin.” Ağzından çıkanlara yüzünü buruşturdu, hatta dudaklarını oynatarak kendine *siktir* bile demişti. Rose’a sözlü hakaretler savurmamaya çalışıyordu. Çabasmı takdir ediyordum ancak bu onun başarılı olduğu ve yapmaya şartlandığı bir şeydi.

Rose bir parmağını Lo'nun yüzüne doğru uzattı. "Bağırıyorum çünkü *Ünlü Takipçisi* orgazm olurken fotoğrafımı çekip lanet olası bir internet sitesine koymuş. Bir saniyeliğine anlayışlı olabilir misin, lütfen?"

Lo dişlerini sıkarak Moffy'yi kucağında biraz daha yukarı kaldırdı. Üzerinde sadece bir eşofman vardı, elmacıkkemikleri keskinleşmişti. Saçlarının yanları daha kısa, tepesi daha uzundu. Mavi bir tulum giyen oğlu, annesine ulaşmaya çalışarak tekmeler atıyordu. Fakat Lily, kocasıyla ablasının arasındaki kavgayı bölmek istemediği için benden bir basamak aşağıda donup kalmıştı.

"O çok önemli işini halletmeye gidip planlarını kimseye söylememeye karar verdiğinde anlayışlı olmak zor. Biliyor musun, sorun değil. Zaten hiçbirimiz sizin için endişelenmedik. Kimsenin umurunda bile değildi..."

Dudaklarımın aşağı doğru çekildiğini hissedebiliyordum. Rose ve ben, herkesi gözetim altında tutma konusunda her zaman titiz davranırdık. Gizlice kaçtığımızda sinirlenecekleri aklımın ucundan bile geçmemişti. Umursamayacaklarını, şaka yapıp güleceklerini düşünmüştüm. Ailesinin evine döndüğümüzde Lily koşarak ablasının yanına gidip, ona sıkıca sarıldığında Rose şok içinde kaskatı kesilmişti.

Hepsi bir araba kazası geçirdiğimizi düşünmüştü.

"Bunu zaten açıklamıştık," dedi Rose. "Yola çıkarken beş dakikalığına gideceğimizi düşünmüştük ama her mağaza kapalıydı. Jane'in elbisesi için *ipliğe* değil, dantele ihtiyacım vardı. Bugün çıkıp *Black Friday* kalabalığıyla uğraşmak istemedim."

Diğerlerinden çok bana hitap ederek, "Bekle," dedi Ryke. Daisy'yi dikkatlice ayaklarının üzerine bırakırken sesi sonunda Rose ve Lo'nun dikkatini çekmişti. "Kahrolasica bana, ikinizin dün gece gizlice çıkıp bir otoparkta ayaküstü düştüğünüzü mü söylüyorsunuz?"

“Nispeten öyle,” diye cevapladım.

Ryke’in burun delikleri genişledi. “Altı tane sikik hastaneyi aradım ve siz o sırada boşalıyor muydunuz?” Daisy onu rahatlatmak istiyormuş gibi kolunu adamın beline doladı.

Lo’nun ağzı açık kalmıştı. “Aman Tanrım, Connor’ın da boşalırken çekilmiş bir fotoğrafı mı var?”

“Hayır,” dedi Rose tersleyerek.

“Bu iş gerçekten amacından saptı,” diye duyurdum.

Ryke’in mırıldandığını duydum. “İnanılmaz.” Normalde ona başka bir cevap verirdim ama bu senaryo çok daha farklı olduğu, Rose ve ben merkezde olduğumuz için dile getirmemiştim.

Lo, Moffy’yi kaldırarak kulağına yaklaştırdı. Şimdi oğlu ona konsantre olmuş durumdaydı. Soluk tenli ve koyu renk saçları olan çocuk, babasının çenesine dokunup dudaklarını onun yanağına bastırdı. Lo yalandan bir farkındalıkla başını salladı. “Bu doğru, küçük adam. Aramızda yalancılar var.”

Bunu endişe verici bulmaktan çok eğlenceli bulmuştum. En azından şimdilik eğlenceliydi. Jane, Rose’un kollarında bir şeyler mırıldandı. Tekrar taktığı hasır şapkası kahverengi ince saç tellerini örtüyordu.

“Senin haksız olduğunu ve benim haklı olduğumu söyledi,” diye karşılık verdi Rose.

Sırtışımı gizlemeye çalışarak dudaklarımı ovuşturdum.

“Sadece kelimeleri söyle gitsin, Rose,” dedi Lo. “Boşalmak. İçin. Gittin.”

Rose’un bu kısmi gerçeği, hikâyenin tamamı olarak kabul etmesini bekledim çünkü bu aslında söyleyeceği gerçek değildi. *Sizin için yaptık.* Dilinin ucuna kadar gelen cümle buydu ama bazı şeylerin gizli kalması gerekiyordu. Lily ve Lo’nun iyiliği, tüm sürecin kolay geçebilmesi için bu gerekiyordu. Rose ile ben bu zorlu sınavda yanımızda dört ses daha istemiyorduk. Onlar olmadan plan yapmak daha kolaydı.

Rose keskin bir nefes alıp çenesini tekrar kaldırdı. “Tamam. Boşalmak için gittim. Şimdi daha iyi hissediyor musun, Loren?”

“Evet.” Kehribar rengi gözleri bana kaydı. “Karını becermek için özel bir yere ihtiyacın olduğunu söyleseydin, seni Calloway kızlarının kulüp evine yönlendirebilirdim. Arka bahçeye. Seks yapmak için mükemmel bir yer.”

Giderek büyüyen sırtışıma gizleyemiyordum. “O zaman neden beni hiç davet etmedin, sevgilim?”

“Kapım her zaman açık.” Kinaye gayet açıktı.

Başımı düşünceli bir şekilde yana eğdim. Bir zamanlar Lo’ya erkeklerle olan deneyimlerimden bahsedersem beni anlamayacağına, hatta belki de bana karşı farklı davranacağına gerçekten inanmışım. Geliştirdiğim ilişkilerin bir şekilde karmaşık, belirsiz bağlara dönüşeceğine dair doğal ve inkâr edilemez bir korkum vardı. Çevremdekilerden soğuk tavırlar, temkinli bakışlar göreceğimden endişe duyuyordum. Tüm bunlar şimdi karımla, arkadaşarımla ve çocuğumla yaptığım şeylerle hiçbir ilgisi olmayan geçmiş ilişkilerimle kısa süreli kaçamaklarım yüzündendi.

Kısa bir süre önce Loren’a gerçeği söylemişim. Hayatımda bunu bilen ikinci kişiydi.

Bir an için bile irkilmemişti. Önceden haberi olduğundan şüpheliydim ama şu anda bana karşı olan davranışları -hiç değişmeyen tavrı, birbirimize yaptığımız şakaların tam da istediğim gibi bir anlam taşıyor olması- ona daha çok saygı duymama neden olmuştu.

“Kapıyı çaldığımdan emin olacağım,” dedim Lo’ya.

“Zilimin çalmasını severim, aşkım”.

“Daha da iyi.”

* Lo burada cinsel bir imada bulunuyor. Orijinal dildeki “ring someone’s bell” deyiminin tahrik olmak gibi bir anlamı vardır. (e.n.)

Lily elini kaldırdı. “Lo’ya katılıyorum. Kulüp evi iyi bir alternatif.” Başını birkaç kez onaylarcasına salladı.

Merdivenin dibinden, “Bence de,” diye seslendi Daisy.

Orayı başka birinin daha kullandığı gerçeğiyle Lily’nin gülümsemesi genişledi. “Ne zaman... seninle mi?” Ryke ve Daisy’yi işaret etti.

Ryke, Lily’nin karşısında yüz hatlarını gevşetmeye çalıştı. Çatık kaşları neredeyse düzeliyordu ama çok başarılı olduğu söylenemezdi. “Başka kiminle olabilir ki?”

Daisy’nin geçmişteki erkek arkadaşlarını düşünmekten hoşnutsuz bir şekilde, “Birkaç piçin ismini sayabilirim,” dedi Lo. “Piç” kelimesini kullanması ben dahil herkesin ona bakmasına neden oldu. “Ben değil.” Yüzünü buruşturdu. “Sizin lanet olası sorunuz ne?”

“O zaman mecazi piçlerden bahsediyoruz,” diye düzelttim basitçe.

Ryke gözlerini kıstı. “Lanet olasıca hepinizden nefret ediyorum. Sen hariç.” Bir elini Daisy’nin başına koyduğunda kız tekrar ona yaslandı.

Lo, Lily’ye ulaşmak için merdivenlerden indi. “Daisy’nin eski erkek arkadaşlarından bahsettiğim için kızgınsın sadece,” dedi ağabeyine.

Daisy önce Lily’ye, ardından Rose’a dudak hareketleriyle bir şeyler söyledi. Biz üç erkek onları görmezden geldik.

Araya girdim. “Ayrıca biraz geriye sararsan yatmış olabileceği ‘diğer insanları’ soran sendin, Ryke. Bu yüzden aslında şu anda kendinden nefret etmen gerekir ama bu yaklaşımı tavsiye etmiyorum.”

“Hayır. Senden nefret ettiğime oldukça eminim, Cobalt.” Rahat ses tonundan söylediğinin doğru olmadığını anlayabiliyordum.

Rose ayağını yere vurdu. “O zaman burada işimiz bitti mi?”

Lily, oğlunu Lo'dan aldığı anda bebek kollarına tutundu. "Bence bitti."

Merdivenleri çıkıp Rose'un yanına yöneldim.

"Cidden ama," diye ekledi Lo. Bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum. "Bir dahaki sefere ikiniz de ortadan kaybolduğunuzda, öpüşmek için bile olsa -ki bu sizin için yılda bir falan olmalı- sadece... nereye gittiğinizi bize haber verin, tamam mı?"

Bu konuşmanın bana yöneltilmesine alışık değildim. Bunu genellikle Ryke, Lo'ya söylerdi. *Dikkatli ol, bize nereye gittiğini söyle, haber vermeden kaçıp sikik bir yerlere gitme.*

Endişelerini anlıyordum. Callowaylerin güvenli si-tesinden paparazziler tarafından takip edilmeden çıkmayı başarmıştık, bu çok nadir görülen bir durumdu. Bizi takip edebilirlerdi. Kaza yapabiliydik. Araba hurdaya dönebilirdi, hatta ölebilirdik.

Her şey mümkündü ama Rose ve ben, bize bir şey olursa Jane'in vaftiz ebeveynlerinin kim olması gerektiği konusunda bile henüz anlaşılamamıştık.

"Bir dahaki sefere geç kalırsak mesaj atarız," diye onu temin ettim. Lo teşekkür edercesine başını eğdi. Sonunda Rose'un yanına ulaştığımda gözleri beni delip geçiyordu.

"Sakın söyleme," dedi fısıldayarak. Jane, annesinin kurumuş saçlarını çekiştirip bir tutamını ağzına soktu. Rose ne olursa olsun saçını tekrar yıkayacaktı, bu yüzden Jane'in oynamasına izin verdi.

Sesimi alçalttım. "Aklımdan bile geçmedi. Başarısız olmadın." *Lo'ya yalan söylemek konusunda.* Devamını yüksek sesle söyleyemezdim. "Ancak her zaman gelişmeye yer vardır, tabii ben değilsen."

Gözlerini devirerek neredeyse hırıltılı bir şekilde fısıldadı. "Üzgünüm, hazırlık okulunda düzenbazlık konusunda uzmanlaşmadım."

Ona iyice yaklaştım, Jane aramızdaydı. “Erkek olmaman çok kötü. Faust’ta okuyabilirdin, ben de seni himayeme alırdım.”

Sarı-yeşil gözleri vücudumu aşağıdan yukarı süzdü. “Peki himayende kaç gözde öğrencin olurdu?”

“Seulement vous,” diye fısıldadım. *Sadece sen.*

Faust’ta kimseyi kanatlarımın altına almamıştım. Orası yatılı bir erkek okulu olmasaydı ya da okula girmesi için gerçekten bir erkek olsaydı bile Rose’u her şekilde alırdım. Tabii olayların bu şekilde gelişmesinden memnundum. Daha fazlası olmadan önce yıllarca rakip olduğumuz için mutluydum. Hiçbir şeyi değiştirmezdin. Hayatımın her parçasına, onu nasıl yaşadığıma bayılıyordum. Tek pişmanlığım, kendime Rose’u daha önce sevmeye izni vermemek ya da sevdiğime inanmamak olabilirdi.

Başparmağımla Rose’un ensesini okşadığımda biraz daha gevşedi. Jane annesinin kollarında uyuklarken başı öne doğru düşüyordu.

Reality şova katıldığımızda Rose benden onun oyununu oynamamı istemişti. Kendimiz olmamız gerekiyordu, rol yapmak yoktu. Yapımcılar kameralara oynamamızı istediklerinde, bizim kayıtlarımızı uygun gördükleri şekilde düzenlediklerinde bile her zaman kendimiz olmamız gerekiyordu.

Şimdi ben de Rose’dan benim oyunumu oynamasını istiyordum.

Aradaki boşlukları bulmasını, aldatıcı yollara başvurup manipülatif olmasını ve bir hedefe ulaşmak için her şeyi yapmasını istiyordum. Ondan yalan söylemesini, bükülmesini ve dar kutulara sığmasını istiyordum. Başkasının ihtiyaçlarına uymak için değişmesini bekliyordum.

Kurallara uyan, güçlü ve ateşli bir kişiliğe sahip olan biri için bu hiç kolay değildi. Bunu ondan istemekten nefret ediyordum ama Rose’un yanımda olmasına ihtiyacım vardı.

Bunu tek başıma yapamazdım.

“Cobalt,” diye seslendi Ryke.

Başımı çevirdiğimde Ryke’in merdivenin dibinden bana baktığını gördüm. Kaşları çatılmış, çenesi gerilmişti. Daisy’nin sırtı bize dönüktü, başı tekrar sevgilisinin göğsüne dönmüştü. Yani Ryke düşüncelerinde yalnızdı.

İşte bu basit bir gerçektir.

Ryke nasılsa öyleydi, rol yapamazdı.

O benim tam tersimdi. Ben değişebilirdim. Bu yüzden ben daha küçük, yutması daha kolay bir şeydim. Ryke kendini karşısındakine bir şişe kum ya da bir torba şarapnel olarak sunuyordu. *Çiğne ve yut*, diyordu. *Eğer kanarsan sana göz kulak olurum*.

Mesele şuydu ki; Ryke, Rose ve bana yardım edemezdi. Olayları basın için sahnelediğimizi çok belli ederdi. Alnında resmen, *medya ile aynı yataktayım*, yazardı.

Takımımnda işleri zorlaştıracak değil, kolaylaştıracak insanlara ihtiyacım vardı.

O benim için bir prangaydı, bir yükü. Onsuz da idare edebilirdim.

Bu yüzden orada durmuş, yalan söylediğimi düşünen bakışlarla beni izlerken aslında destekleyeceği bir şeyi mahvetmesinden endişe ediyordum. Kardeşi için her şeyi yapardı ama bunu yapamazdı. Onun yetenekleri arasında bu yoktu. *Üzgünüm, Ryke*.

Seni yedeğe alıyorum.

“Evet?” Hiç öyle hissetmediğim halde yüzüme kafa karışıklığı ifadesi kondurdum.

Tereddütle kaşlarını çatı. “Boş ver...” Başını iki yana sallayıp Daisy’nin kulağına bir şeyler fısıldadı. Kız başıyla onayladığında birlikte oturma odasına, oradan mutfığa doğru giderek gözden kayboldular.

Onların gidişini izlerken, “O çok zeki,” dedi Rose sessizce. Medyanın Jane’le Moffy’ye olan ilgisi ve seks kasetlerimiz arasında, Ryke endişelerimin en küçüğüydü. “Bizden daha zeki olmadığını unutma yeter.”
Kimse değildi.

BÖLÜM 5

ROSE COBALT

“Bu hayatımda yaptığım en aptalca şey,” derken hafif dehşetle karışık bir farkındalık halindeydim. Üzerimde sadece Connor’ın beyaz gömleklerinden biri ve beyaz iç çamaşırımla ebeveyn banyosunda gergince bekliyordum. Bu aptalca şeyi üst kattaki küçük banyomuzda yapmayı düşünsem de dağınıklığı, kokuyu hayal ettikten sonra vazgeçmiştim. Connor ve ben odaları değiştirdiğimizden beri büyük yatak odası boştu. Jane’in odasına daha yakın olmak, ayrıca evdeki olaylara daha fazla dahil olabilmek adına ikinci katı tercih etmiştik.

Küçük talimat kâğıdını gelişi güzel incelediği sırada, “Henüz hiçbir şey yapmadın,” dedi Connor. “Ayrıca yapacağın şey aptallıktan çok uzak.”

Çift lavabolu mermer tezgâhın önünde volta atarken ellerim uzun, kahverengi saçlarımı istemsizce okşuyordu. Musluğun yanında renk açıcı, oksidan ve renk düzenleyici duruyordu. Bunlar daha önce saçımda kullanmayı bir kez bile düşünmediğim kimyasallardı. Annem 2000’li yılların başında, “benim yaşımdaki kızlar arasında popüler” olan balyajı yaptırmam için ısrar ettiğinde bile kullanmamıştım.

Connor talimatları aniden tezgâhın üzerine fırlattı.

Donup kaldım. “Onları iki saniyede okudun. Eğer sadece göz gezdirdiysen, Tanrıya yemin ederim seni köpekbalıklarıyla dolu sulara atarım.”

“Bence havaya değil, bana yemin etsen daha iyi olur.” Toz halindeki renk açıcının kapağını açarken dudakları kıvrılmaya başlamıştı.

O gülümsemeden nefret ediyordum. O gülümsemeyi bir o kadar da seviyordum. Nefret etmeyi sevdiğim bir adam hakkında beynimin yaşadığı kararsızlıktan bıkmış halde homurdandım. Bir an için renk açıcıyı elinden kapmak için tereddüt ettim ama o çoktan tozu plastik bir kaptan oksidanla karıştırmaya başlamıştı.

Onun yerine talimatlara uzandım ama Connor benden önce davranıp küçük kâğıdı kaparak lacivert eşofmanının cebine koydu. Üstü çıplaktı. Önümdeki arzu ve nefreti aynı anda hissettiren altılı, hayır *sekizli* karın kaslarının varlığını kabul etmeyi dahi reddediyordum. Connor Cobalt gibi zeki birinin aynı zamanda bu kadar fit olması hiç adil değildi. Hepsi kasıtlıydı. Bu görünüşe sahip olmak, içi gibi dışının da kusursuz olması için çok çalışıyordu.

“Talimatları okudum,” dedi gözlerime bakarak. “Çok açıklar. Basitler, Rose. Bunu yanlış yapmamın hiçbir yolu yok.”

Ona güveniyordum.

Bu dünyadaki herkesten çok Connor’a güveniyordum. Ancak... “Sen kuaför değilsin, Richard. Tabii Faust’un bütün çocuklara, birbirlerine nasıl perma yapacaklarını öğrettiği kısmı kaçırmadıysam.” Eğer bir kuaför salonuna gidip bir profesyonelin saçlarımı hassas ve deneyimli ellerle yapmasını sağlayabilseydim, tüm bu süreç daha az stresli olurdu. Bunun yerine son üç gündür saçlarımı krelemek zorunda kalmıştım. Evde uyguladığım bu çözümün, yıllarca lanet olası küçük bir çocuk gibi baktığım saçlarıma zarar vereceği korkusuyla yapmıştım.

Connor kaynayan, endişeli yüz ifademi okudu. “Dışarıda paparazziler beklemeden kaç defa kuaföre gittin?”

Hiç. Ona ters bir bakış attım. “Eve bir stilist çağırabilirdim.”

“Peki daha önce çağırdığın stilistler kaç kez medyaya gizli bilgi verdi?”

Dört kez. *Style Now*’ın düzenlediği bir yardım etkinliğine gideceğim zaman medyaya ne giyeceğimi... ayrıca topuzumu nasıl yaptığımı söylemişlerdi. Bir tanesi haberim olmadan birkaç fotoğraf çekmişti. Kimseye güvenemezdim ve *Ünlü Takipçisi*’yle içinde bulunduğumuz duruma dahil edecek kadar onurlu bir stilist henüz bulamamıştım.

Bu kadar çok insan ellerinde kendi telefonlarıyla paparazziye dönüştüğünde özel bir fotoğraf yakalamak inanılmaz derecede zorlaşıyordu. Andrea bu yüzden onları arzuluyordu. İşte bu yüzden Walter Aimes’in fotoğrafımı çekebilmesi ve *Ünlü Takipçisi*’nin çirkin saç rengimle ilgili güzel bir manşet atmasını sağlamak için korkumu yutmalıydım. Bu işlemi eski moda, üstelik tehlikeli bir yolla yapmak zorundaydım.

Jane ve Moffy saçından daha değerli. Bu mantrayı kendi kendime tekrarlayıp duruyordum. Kocam plastik eldivenleri giyer giymez durumu, bunun gerçekleşmek üzere olduğunu kabullendim.

Tezgâhın kenarına tutunup lavaboya bakarak, “Ellerime ya da cildime bulaştırma,” diye hatırlattım. Zehirli koku şimdiden midemi bulandırmaya başlamıştı, yakında saçıma ve kafa derime bulaşacaktı. Bu yüzden sürecin zahmetli kısmını ona vermiştim.

Arkamda durdu, topuklularım olmadığı için benden çok daha uzundu. “Tercihlerinin farkındayım,” dedi elindeki plastik kâseyle. “Benim adım en üstte, bir numaranın yanında.”

Aynadan onu izledim, gözlerim ateşle dolu havuzlar gibiydi. “Öyle olmasını dilerdin.”

“Zaten gerçek olan şeyleri dilemem,” dedi sırtışı genişlerken. Sanırım verdiğim karşılık zayıftı, kibirli havasına çok kolay kapılıyordum. Bunun için renk açıcıyı ve yakınlığını suçluyordum çünkü göğsü neredeyse sırtıma değiyordu.

Bir adım daha atarsam pelvisini bedenimde hissedecektim. Biçimli kolları, tişört giymediğinde her zamankinden daha büyük ve heykelimsi görünüyordu. Takım elbise giydiğinde mükemmellerdi, çok iriyarı değildi. Takım elbise giymediğinde de mükemmellerdi, çok zayıf değillerdi. Arkamda çok fazla mükemmellik vardı, neredeyse çileden çıkarıcıydı.

“Bir adım geri çekil,” dedim emreden bir tavırla.

Başını hafifçe yana eğerken kaşlarını kaldırdı. “Pardon?”

“Bir adım,” diye zorladım.

İsteğimi reddederek, “Hayır,” dedi kesin bir ifadeyle.

“Sen bu kadar yakınen sağlıklı düşünemiyorum,” diye itiraf ettim. En sonunda tezgâha doğru adım atıp bacaklarımla belimi mermere yasladım.

“Şu anda düşünmene hiç gerek yok. Gözlerini kapat.”

İnatla gözlerimi açık tutarak aynadan ona baktım. Delici bakışlarımın karşısındaki derin maviliklerinde yüzen arzusuyla, bana sık sık gösterdiği cinsel bir açlıkla beni izliyordu. Gözlerini benden ayırmadan eldivenlerden birini ısırarak çıkarıp kıcıma tokat attı. Nefesim kesilirken sertleşmiş uzuvlarımı titreştiren zevkli bir ürperti tüm vücuduma yayıldı. Elini iç çamaşırımın altından geçirdi ve geniş avucuyla acıyı yatıştırdı.

Bu sefer kendi isteğimle gözlerimi kapatarak beni kontrol etmesine izin verdim. Soğuk renk açıcı karışımı saçlarımın bazı kısımlarına uygulamasına rağmen endişelerim azalmaya başlamıştı. Diğer elini hâlâ giydiğim gömleğin ve iç çamaşırımın altında tutuyordu. Kıcımlı kavraması hoşuma gitse de tezgâhın kenarını gergince tutmaya devam ettim.

“Nasıl görünüyor?” diye sordum.

“Bitmemiş gibi görünüyor. İki yüzden geriye doğru say, belki o zamana kadar bitmiş olur.” Sesinden sırtıttığını hissedebiliyordum.

“Gülümsemeni öldürmeyi hayal ediyorum.”

“Belli ki hayalin gerçekleşmedi.”

Bu sinir bozucu yorumu görmezden geldim. “Onu parçalara ayırıp en yüksek teklifi verene satardım.”

“Yani bedenimden faydalanmayı mı planlıyorsun?” Öne doğru bir adım atarak ereksiyonu bana değecek kadar yaklaştı. *Ah Tanrım...*

Kaydettiği ilerlemeye bakamayacak kadar gergin bir durumdaydım. “Kıçıma değil de saçıma odaklanıyor olsan iyi edersin.”

“Aynı anda birden fazla iş yapma konusunda ustayım,” diye hatırlattı. “Aynı anda bedeninin tamamına odaklanmak benim için nispeten daha kolay.”

Beni yatıştırmak için böyle konuştuğunu söyleyebilirdim ancak ikisini de başaracak kadar yetenekli olduğundan emindim. “Hangi parçamı öldürürdün?” Soğuk ses tonum cevap vermesi için ona meydan okuyordu.

“Hiçbir parçanı öldürmezdim,” dedi Connor. “Üstelik kesinlikle o parçaları satmazdım da.” Beni şaşırtmıştı. Neredeyse dengemi kaybedecektim ama eli kıcımdan çıplak kalçama doğru yükselerek Jane’i doğurduğumdan beri hafifçe genişlemiş olan belimi kavradı. Bir zamanlar sahip olduğum halinden daha kıvrımlıydı.

“Dilimi bile mi?” Onun sinirini bozmak zorundaydım. Gün içinde altı seferin üçünde kendi sinirimi bozuyordum.

“Dilini başka bir adama satmamı mı istiyorsun?” diye sordu. “Seninle bu konuşmayı benden önce yapabilmeleri için mi?”

Hayır. Bunu istemiyordum. Başka bir erkeğin Connor'a sürekli yönelttiğim bu tuhaf, kılıcın üzerine düşüp inek sütüyle yıkanır mısın, türünden sorularla ilgileneneceğini hiç sanmıyordum. O ise her zaman sırtıyor, analiz ediyor ve bana geri gönderiyordu.

Boynumda bir soğukluk hissettiğim anda kaskatı kesildim...

"İyisin," diye beni çabucak temin etti. "Cildine değmedi."

Sertçe yutkunararak keskin bir nefes aldım. Belimdeki tutuşu sıkılaştığında kendime olan güvenim biraz daha arttı.

"Keçi kanı üzerinde sevişmeyi mi, yoksa dilimi kesmeyi mi tercih edersin?" Kelimeleri sanki bıçağı elime alıp bu varsayımları hayata geçirmeme bir saniye kalmış gibi söylemiştim.

Daha da sertleştiğini istedim. "Seni keçi kanının üzerinde becerirdim. Dilini asla kesmezdim."

"Beni paylaşıp mıydın?" Kaslarım ve karnım gerilirken parmaklarımla tezgâhı biraz daha sert kavradım. Eller arasında dolaştırılmam fikri... Ben sadece onun pençesinde olmak istiyordum ama diğer erkeklerin karşısında tamamen onun olma fikri, içimdeki yasak parçaları harekete geçiriyordu.

"Paylaşma konusunda hiçbir zaman iyi olmadım," dedi derin bir sesle. "Başarıları, unvanları... ve seni kesinlikle paylaşmak istemem." Saçlarımı çevirip üstteki tutamları boyadığını hissedebiliyordum.

Artık gözlerim açıktı. Krem her tutama eşit şekilde sürülmüştü, hiçbir kısmı saç çizgimin dışına ulaşmıyordu. Boya ve saçtan oluşan karmaşanın kafamdaki ağırlığına rağmen boynumu düz tutarak onu düzgün bir şekilde destekleyebildim.

"Otuz dakika. Sonra saçını yıkayacağım." Belimi kavradığı elini çekti, ıslak eldiveni çıkarıp boş kabın içine attı. Lava-

boya ulaşmak için kollarını vücudumda dolaştırdı. Ellerini yıkarken beni lavaboyla kendi arasında hapsetmişti. Saatine bakarak zamanı aklımın bir köşesine not ettim.

Hâlâ bana bakıyordu, sanki benimle oynamayı henüz bitirmemişti.

Konuşmayı bitirmemiştim. “Peki ya *ménage à trois*?” Onu test ediyordum. Gözümü bile kırpmadan tepkisini inceledim, sorumdan vazgeçmeyecektim.

Yanımızda başka bir erkeğin olduğu çarpık görüntülerin zihninde belirip belirmediğini merak ediyordum. Musluğu kapattı, ellerini havluyla kuruladıktan sonra bir kolunu belime dolayarak sırtımı göğsüne sertçe bastırdığında bacaklarımın arası sızladı. Tezgâhın kenarını zorlukla kavrayabilmişim.

Başımı ondan uzaklaştırıp kafamdaki karışımın ortalığı mahvetmesine engel olmaya çalıştım. Yine de sesi kulağımın çok yakınından geliyordu. “O adamın bizimle yatakta hiç şansı olmaz. Sana yaklaşmasına, sana dokunmasına, seni becermesine asla izin vermem.” Parmakları yumuşak tenimi okşayarak ilerlemiş, uyluklarımı sıkıca kavramıştı. Başparmağı ise iç çamaşırımın dantelinde daireler çiziyor, beni tahrik ediyordu.

Göğsüm ağır bir şekilde yükselip alçalıyordu. “Ya bana ön taraftan sahip olursa?” Sesim buz gibiydi.

Connor beni hızla kendine çevirdi. Sırtım tezgâhın kenarına gömülürken eli bacaklarımdan birini kaldırarak belime doladı, ereksiyonu iç çamaşırımla aynı hizadaydı. Vücudunu baş döndürücü bir hızla benimkine sertçe bastırdı. O kadar güçlüydü ki, onunla çıplak kalmak için yüksek sesle yalvarabilirdim.

Yine de yapmadım. Zihnim kendini yeterince hızlı bir

* (Fr.) Üçlü ilişki. (ç.n.)

şekilde hizaya sokmuştu. Ben kaslı kollarına tutunurken dudaklarını kulağıma yaklaştırıp, “Seni döndürürdüm,” diye fısıldadı. Kıçımı yukarı doğru itti. Sanki beni bu şekilde, hemen şu anda defalarca becermek istiyordu. Tekrar ve tekrar... “Comme ça.” İşte böyle.

İnanılmaz derecede ıslanmıştım.

Hareketini durdurmak için bileğini kavradım. Gözlerine bakabildiğimde, “Şimdi de sutyenimi kolayca açabilir,” diyerek saldırımı sürdürdüm. “Başarısız oldun.”

Bu iki kelime çenesinin hafifçe kasılmasına neden oldu, o kadar ince bir hareketti ki neredeyse kaçırıyordum. “Sana yatakta, diğer erkeğin *sefalet* içinde orayı terk edeceği şekilde hükmederdim, Rose.” dedi kıpırdamadan. Ona inanıyordum. “Tatmin olmadan, boşalmadan.” Beni incelediği sırada derin nefes alış verişlerimle birlikte hareket eden göğüslerim neredeyse gömleğin birkaç düğmesini patlatacaktı. “Taşakları ağrı içinde, aleti yalvarırken...”

Biri kapıya vurdu. “Eğer banyoda *Scrabble* oynuyorsanız, ikiniz de tuhaflığın yeni bir seviyesindesiniz,” dedi Loren dışarıdan.

Connor’ın koluna vurarak, “Bırak beni,” diye fısıldadım.

Bırakmadı, daha zamanı değildi. “Bir saat içinde yola çıkmaya hazır olacağız,” dedi Lo’ya.

Hep birlikte, içinde kaya tırmanışı yapılabilen en yakın spor salonuna gidecektik. Bu tırmanışın Ryke’in, Noel’den sonra gireceği ameliyat öncesinde kutlama yapmasının bir yolu olacağına karar vermiştik. Noel’e de çoktan iki hafta kalmıştı. Spor salonu aynı zamanda Walter Aimes’in kız kardeşlerimden ve onların sevgililerinden habersiz fotoğraflarımızı çekeceği yer olacaktı.

Lo ahşap kapının ardından konuşmaya devam etti. “Willow bebeklere bakmak için erken geldi, o yüzden şimdi gidiyoruz.”

Gözlerim dehşetle genişledi. *Şimdi. Saçım.* Refleks olarak ellerim başıma doğru gitti. Tam yapışkan boya karmaşasına temas edeceğim anda Connor hızlıca bacağımı bırakıp bileklerini tuttu.

Kalbim boğazımda atıyordu. “Ben neredeyse...”

“Fakat dokunmayın,” derken gülümsemesinin yerini ciddiyet almıştı. Hamileliğimden ve Jane’in doğumundan beri biraz daha obsesif kompulsif olmuştum. Fazla stres içeren durumlar küçük parçalarımı delip geçiyor, düşünmemem gereken şeylere fazla takılmama neden oluyordu.

“Kapıyı aç.” Loren tekrar kapıyı vurdu. “Bu koku da ne?” Duraksadı. “Saç boyası mı o?” Loren Hale’in burnundan nefret ediyordum. Onu da öldürmek istiyordum.

Connor bana doğru dudaklarını oynattı. *Sakin ol.*

“Ben her zaman sakinim,” diye çıktım. Bu ifade açıkça yanılttı. Cevabım tüm hafta boyunca verdiğim en kötü karşılıktı.

Kapıya doğru geri geri yürürken dudakları yukarı doğru kıvrılmaya devam ediyordu. “Oyunculuğun üzerinde çalışman gerekiyor, sevgilim.”

Bu doğrudu.

Birkaç saniye içinde oyunculuğum tekrar teste tabi tutulacaktı. Bana güç ve başarı vermesi için yüce bir varlığa dua edebilirdim ama kafamın içinde Connor’ın sesini duymaya devam ediyordum. *Dua etmen gereken tek kişi benim.* Onun egomanisi, muhakeme yeteneğimi ve akıl sağlığımı gölgeliyordu.

Fakat garip bir şekilde hâlâ takımımda olmasından memnundum.

Bunu tek başıma yapamazdım.

BÖLÜM 6

CONNOR COBALT

Lo elini banyo kapısına koyup Rose'u görebilmek için sonuna kadar açtı. "Tanrı aşkına." Saçlarını ve tezgâhın üzerindeki ürünleri inceledi. "Çeyrek yaş krizi mi yaşıyorsun?"

Savunmaya geçerek, "Değişiklik istedim," diye çıkıştı Rose. Beyaz oksidan ve renk açıcı karışımının altındaki saçları yanık bir turuncu rengine dönüşmeye başlamıştı, hatta bazı teller daha da açıktı.

"Yani sarışınların daha eğlenceli olduğunu mu düşünüyorsun?" Lo benimle birlikte banyonun içine doğru yürüdü.

"Hayır," diye tersledi Rose. "Seni bir sarışın olarak da esmer halimdeki kadar hadım edebilirim." Ona küçümseyici bir gülümseme gönderdi.

Lo da aynı şekilde karşılık verdi. "Senin eğlence anlayışın berbat."

Aniden kapı aralığında iki kişi daha belirdi. Lily nefes nefeseydi. Üzerinde düz siyah, bol bir tişörtle tayt vardı. Daisy de benzer egzersiz kıyafetleri giymişti, sadece üzerinde *kalbi vahşi* yazan daha kısa bir üst giyiyordu, ayrıca gözle görülür bir şekilde daha az nefes nefeseydi.

Lily sancısı varmış gibi kaburgalarını tutuyordu. "Siz ikiniz neredeyse hazır mısınız? Korumalar bekliyor ve biraz

huysuzlanmaya başladılar.” İçeri girmeden Rose’un saçlarını fark ettiğinde gözleri kocaman oldu. “Ne...”

Daisy ellerini ağzına götürdü, onun da gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“O...” Lily kelimeleri bulamıyordu.

Lo ona yardımcı oldu. “Aklını kaçırmış.”

Tamamen kendi kendine, “Sarışın,” demeyi başardı Lily.

“Vay canına,” diye mırıldandı Daisy. Hâlâ şoktaydı.

Lo sarılmak için karısını göğsüne çekip yanağını öptü. Odağı tamamen ablasının üzerinde olan Lily fark etmemişti bile, bu da Calloway kardeşler için durumun düşündüğünden daha zorlu olacağı anlamına geliyordu.

“Saç rengi geçici,” dedim onlara. “Her zaman değiştirilebilir.” Moffy ve Jane’in iyiliği için bu durumun sorunsuz geçmesine ihtiyacım vardı.

“Ama Rose daha önce hiç saçını boyamadı,” diyerek zaten bildiğim bir gerçeği açıkladı Daisy.

“Rose,” dedi Lily. “Sarışın olmadan önce bir kedinin derisini yüzmen gerektiğini söylemiştin.”

Kardeşine döndüğünde gözlerinde bir soğukluk vardı. “Belki de yüzmüşümdür.” Sesi düz ve sakın olsa bile bu en iyi oyunculuğu değildi.

“Tamam, beni korkutuyorsun. Bunun olacağını hiç düşünmemiştim,” diyen Lily’nin sesi çatlamıştı.

Lo, karısına bakarken kaşlarını çattı. “Ağlıyor musun?”

Lily gözlerini sildi.

Rose ağlamamaya çalışıyordu.

Daisy de üzgün görünüyordu.

Bunu öngörmemişim. Göremezdim.

“Sadece,” dedi Lily. “Hayatta güvenilebilecek çok az şey var ve Rose’un saçları onlardan biriydi.”

“Tanrı aşkına,” diye inledi Lo.

Daisy onaylarcasına başını salladı. “Doğru.”

Saçlarının kız kardeşleri için bu kadar özel olduğunu hiç bilmiyordum. “Değiştirmek istedi,” dedim onlara. “Herkes bu konuda destekleyici olabilir mi?”

Lily artan şaşkınlığıyla kaşlarını çattı. “Saçını gerçekten değiştirmek istiyor musun, Rose?”

Daisy başını iki yana sallayıp duruyordu. “Bu doğru hissettirmiyor, değil mi?”

Rose daha keskin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirerek oyuna dahil oldu. “İstedığınız gibi adlandırabilirsiniz,” diye cevapladı. “Çeyrek yaş krizi ya da manzara değişikliği. Sadece dürtüsel hareket ettim, asi hissediyordum ve...” Burun delikleri genişledi. Çenesini kaldırdı. “İstedığimi yaptım. *İşte o kadar.*” Eğer yalnız olsaydık onu becerirdim.

“İşte o kadar mı?” Lo, ona sanki vücudu hayali yaratıklar tarafından ele geçirilmiş gibi bir bakış daha attı. “Eskiden saçını günde üç yüz kere taramıyor muydun sen?”

“Sarı olursa da saçımı tarayabilirim. Ayrıca söylediğin bu saçma sıklık durumu, içinizden birinin...” Daisy ve Lily’yi işaret etti. “Arkamdan çıkardığı bir dedikodu.”

Lily burnunu kırıştırdı. “Ben yapmış olabilirim.”

Daisy gözlerini tavana dikti. “Ya da ben.”

Daisy’ye dönerek, “Hem sanırım yüz kere fırçalıyor demıştik, değil mi?” diye sordu Lily. Kız kardeşi dudaklarını oynatarak cevap verdi. *Ne zaman oldu bu?*

Daisy omuz silkip başını iki yana salladı. “Yeni yılda mıydı?” dedi fısıltıyla.

Rose birkaç kere parmaklarını şıklattı. “Odaklanın.”

Lily ve Daisy ona doğru döndüler. Onun askerleri ya da yardımcılarıymış gibi dimdik durmalarına rağmen, özünde ablalarına hayran küçük kız kardeşlerdi. Rose’un, Jane için neden bunu istediğini anlayabiliyordum. Ben de bir gün böy-

le bir şeye sahip olmasını istiyordum. Sonuçta bunun için savaşıyorduk.

“Artık sarışınım,” dedi Rose gururla. “Bunu kabullenin.”

Dudaklarım kıvrıldı.

“Kraliçe Rose konuştu,” diye takıldı Lo.

“Rose’un saçını yıkayacağım, sonra gidebiliriz,” diye duyurdum odadakilere.

Lily başını sallayıp ayrılmadan önce Rose’a bir kez daha baktı. Daisy de onu takip etti.

Loren kapıya ulaşıp da çıkmadı. Onun yerine başka biri içeri girdi. Dudaklarımı ovuşturdum, kaşlarım hayal kırıklığıyla çatıldı. Rose’un gözlerine baktığımda bana gülümsediğini gördüm, ona karşı her zaman takındığım o kendini beğenmiş gülümsemeydi. Benim yaşadığım sıkıntıdan şeytani bir zevk alıyordu.

Ereksiyonum daha da kötüleşirken neredeyse tezgâha doğru dönecektim. Bir saniyeye ihtiyacım vardı ama beş saniye daha kaybediyordum. Zaman nadiren benim tarafımdaydı.

Ryke neon mavisi bağcıklarından tuttuğu limon yeşili *Nike*’larla banyoya girdi. Rose’u gördüğünde çenesi düşerken duraksadı. “Bu ne sikim şimdi?”

Rose kollarını kavuşturduğunda bu hareketiyle üzerindeki gömleği sıkılaştırmıştı. Ne yazık ki, farkında olmadan birkaç düğmesini açmıştı. Burnumun kemerini sıkmamak için kendimi zor tutuyordum.

İkisinin arasını işaret ederek bir hareket yaptım. “Rose saçını boyamaya karar verdi. Hep birlikte yaşadığımız olaylar arasında bu gerçekten çok sıradan.”

“Lanet olası derecede tuhaf,” diye mırıldandı Ryke. Bakışları Rose’un göğüslerinde oyalandı.

Aklımda karımı başka bir erkekle paylaştığıma dair çar-

pık bir imge gördükten sonra -ki bu hiç hoşuma gitmemişti- bir erkeğin gözlerini onun üzerinde gezdirmesini kaldıracak durumda değildim. Neredeyse onun önüne geçecektim ancak bunu yapmak, durumu kolaylaştırmaktan çok Rose'u daha fazla öfkeliendirirdi.

Ben kılımı bile kıpırdatmadan Lo, ağabeyinin başının arkasına bir şaplak attı.

Başını ovuştururken, "Lanet olsun, bırak da şunu sindireyim," dedi Ryke.

"Neyi sindireceksin?" diye sordum. "Rose'un saçlarını mı, yoksa göğüslerini mi? Kadınların göğüsleri olduğunu biliyorsun, değil mi? Yoksa temel insan anatomisini daha yeni mi çözüyorsun?"

Ryke bana ortaparmak gösterdi.

"Ah, iyi. Parmaklarının nerede olduğunu biliyor," dedim alayla. Rose düğmelerini iliklemeye başlamıştı.

"Siktir git," diye küfretti Ryke.

"Hayır, sen siktir git." Yüz kaslarım gerilmişti. Kesinlikle havamda değildim.

Ryke şaka yapmadığımı anlayarak ellerini kaldırdı. "Bakın, kimin lanet olası saçma ne yaptığı sikimde değil. Sadece bunları Rose'a vermek istemiştım." Ona doğru başını salladı. "Kaya tırmanışı için ayakkabı kiralamayacağını ya da daha önce kullanılmış herhangi bir ayakkabı giymeyeceğini biliyorum ama Daisy'de fazladan bir çift vardı. Kardeşin olduğu için belki durum değişebilir diye düşündüm. İkinizin ayak numaralarının neredeyse aynı olduğunu söyledi." Ayakkabı bağcıklarından biri hâlâ parmağına dolanmıştı.

Bunlar kaya tırmanışı ayakkabısı olmasa da iyi bir alternatif gibi görünen ince spor ayakkabılardı.

Rose sanki onu gücendirmişler gibi bakışlarıyla ayakkabıda delikler açıyordu. "Bunlar ne?"

Önce ben cevap verdim. “Spor ayakkabı. Tenis ayakkabısı. Koşu ayakkabısı. Bence onlar için gereğinden fazla işe yaramaz isim var.”

Kıstığı gözleri şimdi benim üzerimdeydi. Sırıttım, hissettiğim tüm sinir yerini keyif verici daha iyi duygulara bırakmıştı.

“*Senin* fikirlerin işe yaramaz,” diye karşılık verdi.

“Senin fikirlerin de önyargılı. Devam etmek istiyor musun?”

Lo araya girdi. “Lütfen etmeyin.”

Rose’un, bakışlarını benimkilerden ayırıp Ryke’a çevirmesi uzun bir zaman aldı. “O şeyleri kapının yanma bırakabilirsin.”

Lo, Ryke’ın koluna dirsek attı. “Sen onların krallığında sıradan bir kulsun, ağabey. Bunu kişisel algılama.”

Rose kaşlarını çatı. “Kul ne demek biliyor musun?”

Lo gözlerini devirdi. “Tanrım, ben aptal değilim. Üniversiteden atılmış olabilirim ama yüze kadar sayıp çarpma ve bölme yapabiliyorum.”

“Sınırdaki bir dâhi,” diye takıldım.

Lo göz kırptı. “Bunca zamandır seni yeneceğimden korktuğumu biliyordum.”

“Kelimelerle aran iyi,” dedim dürüstçe. “Çoğu erkek senden korkmalı.” Ben o çoğu erkekten biri değildim ama gerçek buydu. Özgüvenini bir kez kazandığında durdurulamaz olacaktı.

Lo içtenliğini anlamıştı, söylediklerimi özümserken başıyla onayladı.

Ryke bizi asıl konuya geri döndürdü. “Bunları giymek zorundasın, Rose. Ayakkabıları buraya koyacağım ama arabaya gelirken ya da spor salonunda topuklu ayakkabını giyemezsin.”

Rose derin bir iç çekti. “Peki ya...”

“Hayır,” dedi Ryke sertçe.

Rose ona dik dik baktı. “Berbat birisin.”

“Kaç yaşındasın sen?” diye araya girdi Lo.

Rose ona ortaparmak gösterdi.

Sırıttım. “Burada en büyük benim...”

Daha sözümü bitiremeden Rose araya girdi. “Ben de yirmi altı yaşındayım.”

“Evet, ben de.” Ryke, *Nike*’ları kapının yanına koydu.

Hepimiz henüz yirmi beş yaşında olan Lo’ya baktık. “Ne?” diye çıktı. “Siz üçünüzün bir tür büyükler kulübü mü var?” Evet, var sayılırdı. Lo, Lily ve Daisy hakkında sürekli konuşuyorduk. Kimse bir şey söylemediğinde Lo öfkeyle bize baktı. “Şaka yapıyordum.”

“Spor ayakkabılarını giyeceğim,” diyerek konuyu değiştirdi Rose.

“Teşekkür ederim.” Ryke çıkarken hafifçe kapı çerçevesine vurdu.

Lo banyodan çıkmak için geri geri yürümeye başladı. “On dakika? O zamana hazır olacak mısınız?”

Daha fazlasına ihtiyacım vardı ama zaman kaybettiğimiz ortadaydı. “On beş,” diye düzelttim. “Sizinle aşağıda buluşuruz.”

Lo başını salladı, o ana yatak odasında kaybolurken kapıyı arkasından kilitledim.

Rose hemen lavaboya doğru dönerek tırnaklarını mermer tezgâha vurdu. Arkasına geçtim, renk açıcının keskin kokusu gözlerimi sulandırıyor. Kafa derisini yaktığından şüphelensem de üçüncü dereceden yanıklara sahip olana kadar acıdan şikâyet etmeyeceğini biliyordum.

Tepesinden bakıp sadece gözlerimle saçlarını incelediğim sırada, “Bana tecavüz et,” dedi Rose.

Bir elimi belinin yanından uzatarak tezgâhın üzerine koydum. Şaşkınlığım, tam tersini yapmam gerekmesine rağmen beni ona yaklaştırdı. Aynadan gördüğüm gözleri parlıyordu. Doğru duyduğumdan emin değildim. “Parlez clairement.” *Açık konuş.*

Kırmızı dudaklarını yaladı. “Yani... beni *puanla**,” dedi yavaşça. “Performansıma göre.”

Bu kulağa daha çok Rose gibi geliyordu. “Sana B eksi veriyorum. Kız kardeşlerinin karşısında zorlandın.”

Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturunca gömleğinin düğmeleri tekrar açılmıştı. Sutyen giymiyordu. Bu sefer meme uçlarının sertleştiğini fark ettim. Aletimi kıcına biraz daha bastırdım. O kaskatı kesilirken köprücükkemikleri belirginleşmişti.

Soğuk sesi hiç değişmedi. “Eh, ben sana F veriyorum.” Tam beklediğim gibiydi.

Bugün her koşulda kazanacağım meydan okumalarda, beni sınıfta bırakmaya devam ediyordu. “Beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun, sevgilim?” Bu genelde benim işimdi.

“Sadece gerçeği söylüyorum.”

Benim gibi konuşuyordu, bunlar benim kelimelerimdi. Ayağımın hızlı bir hareketiyle bacaklarını genişçe açmasını sağladım. Boğazından zevk dolu bir ses yükseldiğinde gömleğinin altından kıcını kavrayarak dudaklarımı kulağına götürdüm. “Şimdi de benden intihal yapıyorsun.”

Bu tek yorum onu kızdırmaya yetmişti ama benim istediğim şekilde değildi. Kıcını tutuşumdan kurtarmaya çalışarak döndü. Sırtı tezgâha dayanmıştı. Kollarımı ona dolayıp kurnazca musluğu açtım.

“Yani gerçekler senin tekelinde, öyle mi?” Avuçlarını öf-

* Yazar burada, tecavüz anlamına gelen *rape* kelimesi ve puanlama anlamına gelen *rate* kelimesinin benzerliklerini kullanarak bir kelime oyunu yapmaktadır. (ç.n.)

keyle, bir uyarı olarak çıplak göğsüme dayadı. “Ben *asla* intihal yapmam. Gerçeklerin telif hakkını alamazsın.”

İronik bir şekilde bunların hepsi bir doğrudu. “Neden başarısız oldum?” diye sordum.

Saçını kaşımak için elini kaldırdığında kafasına ulaşamadan bileğini yakaladım. Kısa bir nefes verdi. “Ryke’a ciddi ciddi küfrettin. Rolden çıktın, Connor.”

Bu davranışım, çevirdiğimiz dalavereye doğrudan zarar veren bir şey değildi. “Ben bendim,” dedim basitçe. Yaptığının gerçek, duygusal bir tepki oluşunu yüzüme vuruyordu.

“Kendin olamazsın,” diye hatırlattı bana. “Amaç bu zaten. Bir şeyleri dramatize ediyoruz, medyaya yem oluyoruz ve popülerlik için müstehcen şeyler yaparak skandala sebep oluyoruz. Biz başka bir şeyiz. Bunu bana sen öğrettin.”

Bunu bana sen öğrettin. O bana nasıl gerçek olunacağını göstermişti. Ben işe ona nasıl sahte olunacağını öğretmiştim.

Keşke bu kısımla gurur duyabilseydim ama hiç duymuyordum. Artık bunu tartışmak istemiyordum. “Eğil,” dedim ona. “Gözlerin sulanıyor.”

Tekrar arkaya döndü, eğilerek başını lavaboya doğru daldırdı. Ben de ondan uzaklaşmadan yeni bir plastik eldiven takıp bir elimle saçlarını yıkadım. Boyayı durularken kafa derisine masaj yaptım. Bacaklarını kapatmaya çalıştı ama dizimi bacaklarının arasında tutarak onları aralık kalmaya zorladım.

Göz kapakları titreyerek açıldı.

“Gözlerini kapalı tut,” diye emrettim. Gözlerine boya ve su kaçmasından endişeleniyordum.

İsteksizce gözlerini tekrar kapattı. “Boynum ağrıyor.” Omuzlarını hareket ettirmeye çalıştı.

Boştaki elimle pozisyonunu düzelttim. Başını biraz çevirdim, böylece doğrudan lavaboya bakmıyordu. “Daha iyi misin?”

“Hımm.” Ben başına masaj yaptıkça gevşedi. Boya neredeyse akmak üzereyken saçının renginin sarı olmadığını fark ettim, en azından henüz sarıya dönmemişti. Karışımı daha uzun süre bekletmemiz gerekiyordu. Saç rengi açık kahverengiye, neredeyse pas rengine çalıyordu.

Rose buna turuncu diyecekti.

Saçları ne renk olursa olsun güzeldi, hatta hiç olmasaydı da güzeldi ama buna sinirlenecekti. Sadece saçının güzel kokmasını istiyordum, böylece kendini rahatsız hissetmeyecekti. Renk açıcıyı duruladıktan sonra eldiveni çıkarıp şampuanı kafa derisine yedirdim, ben bunu yaparken vücudu biraz daha gevşedi.

Aletim yeterince sabırlı davranmıştı. Kuru, temiz elimle iç çamaşırını kavrayıp yırtarak çıkardım.

Gözleri birden açıldı. “Connor.”

“Gözlerini kapat.”

Söylediğimi yaptı, biraz da şampuan başının ön kısmından burnuna doğru kaymaya başladığı için kabul etmişti. Köpüğü sildikten sonra kafa derisini yoğurmaya devam ederek fazla şampuanı yıkadım.

Parmaklarımı bacaklarının arasında gezdirdim. “Bunca zamandır burada bu kadar ıslak bir şekilde mi duruyordun?”

Sığ nefesler alıyordu. “Connor...”

İki parmağımı içine soktuğumda destek almak için bir şeylere uzandı. Ellerini tezgâha doğru yönlendirdim, böylece mermere tutunabilmişti. Bileklerinden sular damlıyordu. Elimi tekrar saçlarına yönlendirdim.

Rose’a doğru eğildim. Sert aletim kıkına, dudaklarım da kulağına değiyordu. Nefesim yavaş ve sıcaktı. “Daha büyük bir şey için hazır olsan iyi edersin.”

Gözlerini sıkıca kapatıp bacaklarının arasındaki elime uzandı. “Bekle...”

Parmaklarımı geri çektim ve elini lanet lavaboya geri yönlendirdim. “Eğer söyleyecek önemli bir şeyin varsa şimdi söyle, yoksa içine gireceğim.” Başının arkasını biraz daha sertçe kavradığımda tahrik olmuş halde yutkundu.

“Suyu kapat.”

Musluğu kapattım, bu şekilde boğulmaktan korkmadan bize konsantre olabiliyordu. Ardından hızla onu kendime doğru çevirdiğimde sırtı tezgâhın kenarına yaslandı. Güçlü bir tutuşla yüzünü kavrayarak dudaklarından öptüm. “C’est tout?” *Başka bir şey var mı?*

Bir nefes daha verdi. “Ne soyes pas gentil.” *Nazik olma.*

En son ne zaman nazik olduğumu bile hatırlamıyordum. “Böyle bir planım yoktu.” Eşofmanımı ve *boxer*’ımı indirdim, sonunda özgürdüm. Kendinden emin, sert hareketlerle sol bacağına belime doğru kaldırdım. Başı geriye eğilmişti, diğer elimle onu destekliyordum. Ardından aletimi tutup dibine kadar içine girdim.

Sırtı tezgâha doğru eğilirken inledi. Vücudunu sabit tutuyor, derin ve hızlı hareketlerle içine giriyordum. Bunu hızlıca halletmem gerekiyordu.

Vücudum onunla birlikte ısındıkça itişlerim sertleşti.

“Siktir,” diye inledi Rose. Bacakları titriyordu, nefes alıp vermekte zorlanırken dudakları aralanmıştı. Kadınlığı, aletim karşısında nabız gibi attığında inledim.

Gömleğinin düğmelerini açarak göğüslerini ortaya çıkardım. Göğüsleri hamileliğinden öncesine kıyasla daha büyük ve dolgundu. Bu beni iyice kendimden geçirmişti. Meme ucunu öptüm, ardından bir kez ısırdım. İnlerken kulağa *evet* gibi gelen bir kelime mırıldandı. Göğsünün üst kısımlarına öpücükler kondurup artık daha kıvrımlı olan beline tutundum ve kendimi içinde daha da derinlere ittim.

“Connor,” dedi nefesi kesilirken.

Uzun, ağrıyan aletimin bacaklarının arasında kayboluşunu defalarca izledim. Sevdiğim kadının, çocuğumun annesinin içindeydim. Takım arkadaşımın ve dengimin içindeydim. Dudaklarım kıvrıldı. Son bir itişle birlikte kör edici bir duygu ikimizi de ele geçirdi.

Kalp atışları hızlanırken titredi. Kalbinin çırpınışlarını neredeyse hissedebiliyordum.

“Tanrım,” diye mırıldandı.

Doğrulup kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

Gözleri hâlâ kapalıydı.

Kıçına bir tokat attım.

Tekrar inledi.

“Seni cezalandırmak için yeni bir yol bulmalıyım. Bundan çok fazla zevk alıyorsun.”

Bir gün becermek istediğim kıçını kavradım. Başka bir zaman olacaktı, bunu biliyordum.

Dirseklerinin üzerine yaslandı, benliğinin yarısı hâlâ benim elimdeydi. “Dürüst olmak gerekirse,” dedi nefes nefese. “Ne söylediğimden bile emin değilim.”

Yavaşça içinden çıktığımda boğulur gibi bir ses çıkardı. Klitorisini okşadım. “Yine Tanrıya şükrettin.”

“Bu bir edebi adlandırma.”

“Boşalmanı sağlayan ben olduğum zaman sinir bozucu bir edebi adlandırma oluyor.”

Dudaklarını yaladı. “Seks için sana A artı verecektim ama puanını B’ye düşürüyorum.”

“Not verme yöntemlerinden hoşlanmıyorum.”

“Ben de yüzünden hoşlanmıyorum.” Gözleri, saf bir çekimle yüz hatlarımda geziniyordu.

“Belki bunu söylerken yirmi iki santim derininde olmamı istiyormuşsun gibi bakmamalısın.”

“Belki de içimde istediğim sen değilsindir.”

Kaşlarımı kaldırırken onu okşamayı bıraktım. Bu bariz yalan beyanı karşısında olumsuz tepki vermek bile zordu. “Bir sürü başka fırsatların oldu.” Geçmişte hiçbirini değerlendirmemişti. Teknik anlamda konuşacak olursak, beni beklemişti. Daha ahlaklı olsaydım, sanırım bu iyiliğe karşılık vermediğim için kendimi suçlu hissedebilirdim. Fakat seks benim için duygusal bir şey değildi.

“Ya o fırsatları değerlendirseydim?” diye sordu ciddiyetle.

Onu yere indirdim. “Seni yine aynı şekilde severdim. Yine de o fırsatları değerlendirmedığın için bencilce mutluyum.”

“Çünkü şimdi her şeyeime sahip olabilirsin,” dedi açıkça. Narsistliğim konusunda hiçbir zaman yalancı olmamıştım. Bu bir paravan ya da illüzyon değildi. Çoğu şeye gerçekten hakkım olduğunu hissediyordum ve onlara sahip olduğum andan sıkıldığım zamana kadar onlara gayet iyi bakıyordum. Sonra da oynayacak başka bir şey buluyordum.

Ancak Rose’dan asla sıkılmayacaktım. Bu yüzden onunla evlenmişim ve bu anlamda ahlaklıydım. Anlık olarak hoşlandığım birinden çok gerçekten sevdiğim kişiye bağlanmışım.

“Evet, tamamına sahibim,” diye yanıtladım. “Fakat, Rose... Ben seninle evliyim. Hiçbir zaman kendi deneyimimi senin deneyimsizliğine kıyaslayıp benden eksik olduğunu düşünmedim. Sen her zaman, *her zaman* benim dengim olacaksın.”

Başını salladı. “Sana inanıyorum.”

Nemli bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdım. Saç telleri omuzlarını ıslatırken titredi. Aklını tekrar saçlarına odakladığında onların boyalı olduğunun daha çok farkına vardı. Gözleri tam benimkilerin üzerindeydi, o bakmadan önce yeni rengine vereceğim tepkiyi ölçüyordu.

Tamamen kayıtsız kaldım, saçları şu anda pastan çok bakır rengindeydi.

“Söyle gitsin,” dedi sertçe yutkunarak.

Parmaklarımla çenesini kaldırdım. “Şu gülün* adı değişse bile kokmaz mı aynı güzellikte?” diye fısıldadım.

Shakespeare’in *Romeo & Juliet*’inden yaptığım alıntıyı fark ettiğinde avucuyla koluma vurdu.

Sırıtişımı dizginleyemiyordum. “Bu ünlü bir edebi adlandırma, Rose.” Onu kendime yaklaştırdım, bir milisaniyeliğine açık gömleğinin içine bakmıştım. Kumaşı iki eliyle çekştirerek önünü kapattı. Kolları göğsünde kavuşmuş haldeyken ona sarıldım, bu bizim için gayet normaldi.

“Sinir bozucu, ünlü bir edebi adlandırma, Richard.” Dudakları neredeyse yukarı kıvrılıyordu.

“Bu bir gülümseme mi?”

“Hayır,” dedi Rose. “Bu nefret dolu bir kaş çatma.”

“Eğer tüm sosyal yapıları yeniden adlandıracaksak o zaman lavaboya masa, tavana da zemin demeye dikkat edeceğim.”

“İnsanı çileden çıkarıyorsun.”

“Sen de göz kamaştırıcısın.”

Bu sefer gerçekten gülümsediğinde yanağına dokundum, başparmağım kırmızı dudaklarını okşuyordu.

“Devam edelim mi?” diye fısıldadım derin bir şekilde. Ne yazık ki, yeterince zamanımız yoktu. Onunla hep daha fazla zamana sahip olmak istiyordum. *Her zaman.*

Başını iki yana salladı ve kendinden daha emin bir şekilde nefes aldı. “Haftaya tekrar boyayabilirim, değil mi?”

“Daha da erken. Fotoğraf çekildikten sonra istediğin zaman kuaföre gidebilirsin.”

“Ama *Ünlü Takipçisi* dedi ki...”

“Rose,” diye fısıldadım. “Sadece fotoğrafı istiyorlar.” *Andrea*, karımın değişmiş görüntüsü için bir haftalık bir zaman

* Rose, Türkçede gül anlamına gelmektedir. (ç.n.)

dilimi önermişti. Bir gün sonra dünyanın vereceği tepkiden yeterince tatmin olması gerekiyordu. Kız kardeşlerinin yaşadığı şoktan yola çıkarsak daha bile büyük olacaktı.

Rose kısa bir sessizliğin ardından aynaya doğru döndü. Onu kollarımın arasında tutmaya devam ederken gözlerinin kısılıp iki noktaya dönüşmesini izledim. Omuzları gerilmiş, burun delikleri genişlemişti.

Talimatları eline almak için harekete geçtiğinde, “Sıkık bir turuncu olmuş,” dedi küfrederek. Bu sefer saçlarını incelemesine izin verdim.

“Rengin iyice oturması için daha uzun süre beklemek dışında, her şeyi doğru yaptım,” diye açıkladım. “Zamanımız yoktu, üstelik boya kafa derini yakıyordu.”

“Ben iyiydim.” Öyle olmadığını bildiği halde oflayıp duruyordu. Talimatları çöp sepetine atarak saçından bir tutamı kavradı. “Gülümsemeyi kes.”

“Gülümsemiyorum,” dedim basitçe.

“Şimdi bir de spor ayakkabı giymek zorundayım. Ayrıca kaya tırmanışı yapmam gerekiyor.” Elini alnına bastırdı. Önce o elini sonra da şakağını öptüm.

“Ensemble,” diye mırıldandım. *Birlikte*. “Benim de zamanım gelecek.”

Bu onun için zor olabilirdi ama bu senaryolardan birinin *bumerang* gibi bana dönmesi uzun sürmeyecekti.

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM 7

ROSE COBALT

Philly Yıkılıyor! berbat isimli bir spor salonuydu. Değişik renklerdeki eğimli alanlara bağlı halatlar, koşum takımlarıyla tehlike ve bela doluydu. Uygun isim *Philly Ölüyor!* ya da *Philly'nin Sefaleti & On Santimlik Topuklularımı Giyemediğim Günahkâr Şeyleri* de olabilirdi.

Yanımdaki kız kardeşlerimin esneyerek sürekli, yüksek bir atkuyruğuyla topladığım turuncu saçlarıma bakmaları daha da kötüleşmişti. Henüz kimse bana bir hakaret savurmamıştı. *Ölümcül, sizin üstünüzden geçerim ve işe yaradığından emin olmak için geri gelip tekrar geçerim* bakışlarımın ağızlarını kapatmış olabileceğini şimdi fark ediyordum. Lo az önce benden şapka takmamı istemiş, hemen peşinden hızlı bir açıklama yapmıştı. *Saçını görürlerse paparazziler peşimize düşer ve bugün hepimiz bunu özel bir şekilde yapmak istiyoruz.*

Eğer bilseydi...

Saçımı, Connor'm beyzbol şapkalarından birinin altına sokarak söylediğini yapmıştım ancak spor salonuna girer girmez şapkayı çıkarmam gerekmişti. *Philly Yıkılıyor!* salonunu kiralamıştık. Görünürde ne bir çocuğun doğum günü

partisi ne de havada asılı duran eğitmenler vardı. Ryke bize ders vermek için yönetimden izin almıştı.

Connor, Walter'a yerimizi çoktan bildirmişti. Yani plan hazırdı, başlamıştık. Refleks olarak omzumun üzerinden spor salonunun dıştan hafifçe renklendirilmiş, yere kadar uzanan pencerelerini kontrol ettim. Acaba fotoğraf çekmek için biz çıkana kadar beklemesi gerekecek miydi?

Dışarıda bir kamera ordusu olmadığı sürece Walter istediği özel fotoğrafı alacaktı. Moffy hakkındaki söylentiler basma yansımayacak, her şey yolunda gidecekti.

"Dünya'dan Rose'a." Daisy elini yüzümün önünde salladı.

Sersemliğimden uyanıp ellerimi arkama uzattım. Esnemenin canı cehenneme. "Sadece duvarın alevler tarafından şiddetle yutulduğunu hayal ediyordum. Kimin yanında kibrit var?" Lily'ye baktım.

Lily sırtını dikleştirerek sert görünmeye çalıştı. "Bu Ryke'la ilgili. Onun aşk evini yakamayız."

Alaycı bir homurtu çıkardım. "Onun aşk evi, kız kardeşimizin bacaklarının arası."

Daisy tekrar elini salladı. "Tam burada oturuyorum."

"Biliyorum, tamamen bunu duymanı amaçlamıştım," dedim sertçe. Güzelliklerini hatırlamak için mat siyaha boyanmış tırnaklarımı inceledim, geceye kadar kırılmış olacaktı.

Daisy kahverengi saçlarını dağınık, yüksek bir topuzla topladı. "Bu arada Lily haklı."

"Haklı mıyım?" Lily resmen ışıldıyordu.

"Kesinlikle." Daisy daha büyük ve parlak bir gülümsemeyle ablasının kolunu dürttü. "Son birkaç haftadır hava korkunçtu, Ryke da gerçekten yerinde duramıyordu." Ryke'ın tırmanışları için dışarı çıkamamasını kastediyordu.

İç geçirdim. "İyi," diye kabul ettim. "Belki bu ona verdiği-

miz berbat Noel hediyelerini telafi eder.” Alışveriş merkezinde, etrafımız korumalarla çevriliyken dört saat geçirmiştik. Coşkulu hayranlar ve kameramanlar sürekli peşimizdeydi. Büyük ölçüde kararsızlığımızdan kaynaklanan bir çileydi. Ryke’a genellikle hem Noel hem de doğum günü hediyesi olarak istediği kaya tırmanışı malzemelerini alırdık. Fakat ocak ayında ameliyat olacağı düşünüldüğünde bu yıl bunu yapmak çok duyarsızca gelmişti.

Ona güzel, elektrikli bir tıraş makinesi almıştım ama çoktan bunlardan bir tanesine sahip olduğundan emindim. Tıraşsız çenesi gayet temizdi, sakalını hiç çok fazla uzatmazdı. Connor’a, Ryke için ne aldığını sorduğumda, “*Noel hediyesi bir yıldır hazır,*” diye cevap vermişti.

Bir yıldır.

Bu sinir bozucu cevabı açıklığa kavuşturmayı reddetmişti.

Bir bildirim sesi geldiğinde halı kaplı zemine uzandım ve telefonumu alırken duvarın yanındaki üç adamın kendi aralarında konuştuğunu fark ettim. Ardından telefon ekranıma baktım.

Bildirimler Twitter’dan gelmişti.

@callowayforever: *Connor gerçekten sana oral mı yapıyordu?* @RoseCCobalt

Evet. Bazı insanlar soğuk ve duygusuz olduğumuzu düşünse de seks yapıyorduk. Ayrıca Lo’nun dediği gibi yılda bir kez öpüşüyorduk. Cevap vermekten kaçındım, özellikle olumsuz yorumları geçtim. Basın danışmanımız temelde, savunmacı davranmanın yapabileceğimiz en kötü seçim olacağını söylemişti. Sırtımızı dikleştirip pençelerimizi çıkararak kendimizi savunmak sosyal medyada yasaktı. En azından bana göre öyleydi.

Bu benim için çok zordu.

Parmağım “yanıtlı” tuşuna basmak için kaşınsa da bir sonraki bildirime geçtim.

@liloloverallday: Connor Cobalt’ı seviyor musun ki? Hiç seviyormuş gibi davranmıyorsun. Connor, onu öpmek isteyen birini hak ediyor. @RoseCCobalt.

Tanrım. Alışveriş merkezinde öpücüğünü geri çevirdiğim zamana verilmiş bir cevap olmalıydı. Gördüğüm en kibirli sırıtışla Platon’dan alıntı yaptığını kimse duymamıştı. Bu bir öpücüğü, sarılmayı ya da el sıkışmayı bile hak etmiyordu. Connor bunu biliyordu.

@rachele4beauty: @RoseCCobalt sen tam bir sürtüksün! Önce pornolar, şimdi de halka açık oral seks. Ciddi misin?

Evet, ciddiylim.

@camibrat8: @RoseCCobalt kadınlar için sikik bir rol model falan değil. İnsanların ona böyle seslenmesinden de bıktım. O aptal ve iğrenç bir pislik.

Bu kelimelerin üzerine çok düşünmemeye çalıştım. Omurgamı dikleştirerek sonraki tweet’e geçtim.

@_GoodWitchh: ıyy @RoseCCobalt

“İyi bir cadının” bana “ıyy” demesindeki ironiye neredeyse gülümseyecektim.

Avucumdaki telefonum titredi.

* *Tweet*’i atan hesabın kullanıcı ismine gönderme yapıyor. “Good witch” Türkçede “İyi cadı” anlamına gelmektedir. (ç.n.)

Her şey yolunda mı? – Connor

Başımı kaldırdım. Salonun diğer ucunda Lo ve Ryke ile derin bir sohbete dalmış durumdayken bile bana mesaj yazmak için zaman ayırmıştı.

Şükran Günü etkinliğimiz insanların çok hoşuna gitmemiş. Gönder tuşuna bastım ve cevap yazmadan önce sakince mesajı okumasını izledim. Parmakları hareket etmeyi bıraktığında telefonumdan bir bildirim sesi geldi.

Unuttuysan söyleyeyim, insanların hakkımızda söylediklerinin dörtte üçü yanlış, abartılı ya da hatalı. – Connor

Haklıydı. Yine de bunu söyleyerek cevap vermeyecektim. *Mükemmel bir hafızam var. Hiçbir şeyi unutmam.*

O zaman on dört yaşındayken olanı da hatırlıyorsun... – Connor

Gülümsemem kaybolurken onun dudaklarının zaferle yukarı doğru kıvrılmaya başladığını fark ettim. “Sakin söyleme,” diye mırıldandım.

Bakışlarını ikimiz arasında gezdirerek, “Şu anda Connor’la mı mesajlaşıyorsun?” diye sordu Lily.

Ona cevap veremedim. Telefonumda bir mesaj daha belirmişti.

...Faust, Model BM’de Dalton’ı yenmişti. Seninle el sıkışmak için hamle yaptım, böylece seni yendiğim için beni tebrik edebilecektin. Sen de bunu gerçekten yaptın. – Connor

“Kesinlikle mesajlaşıyorlar,” dedi Daisy gülerek.

Mesaj yazarken Daisy’ye doğru elimi kaldırdım. Aynı zamanda elini parmaklarını kıracak kadar sert sıkmaya çalıştığımı da hatırlıyorum.

Gönder tuşuna bastım. “Bu önemli...” Telefonum titredi. *Başaramadığını hatırlıyorum. – Connor*

Alayla güldüm, ağzım açık kalmıştı. Onu öldürecektim.

Bunu en nazik şekilde yapacaktım. Dudaklarımı birbirine bastırırken parmaklarım tuşların üzerinde uçuşuyordu.

Bu gece sevişemeyeceğini hatırlıyorum.

Ben kazanmıştım. Connor'a baktığımda hâlâ sırtıttığını gördüm, sanki istediğini kaybetmekten çok ama çok uzak-taymış gibi görünüyordu.

Lanet olsun.

On dört yaşındayken Model BM'de onu yeneceğime emindim fakat o zamanlar bu kadar zeki değildim. Rekabe-timiz beni daha çok çalışmaya itmişti. On yedi yaşına geldi-ğimde, Dalton neredeyse uzatmalarda kazanıyordu ama o yıl Connor'ın kafasının dağınık olduğunu düşünüyordum.

Onu tuvaletten başka bir adamla çıkarken yakalamıştım, vücut dilleri Connor'ın istediğinden daha fazlasını söylüyor-du. Hayatının gizli kısımlarını görmemi istediğini zannetmi-yordum. Ancak o gün bir gizem ortadan kalkmıştı. Bana üç kelime, sadece üç kelime söylemişti.

Ben cinsiyetlere bakmam.

Tepkimi inceledikten sonra -başımınla onaylarken bakışla-rım yumuşamıştı- çekip gitmişti. Bir kez bile daha fazlası-nı sormamıştım. Onun dünyaya farklı bir şekilde baktığını, toplumun karışıklıklarını ve saçmalıklarını bariz basitliklere indirgediğini anlıyordum. Birine kadın ya da erkek olduğu için değil, sadece bir bağ hissettiğin için ilgi duymak ve bir şekilde daha fazlasını hissetmek...

Bu durum, Connor'da daha görecektim ne kadar çok şey ol-duğu gibi henüz keşfetmediğim gerçekleri fark etmemi sağ-lamıştı. Üstelik ondan bir parça daha, *gerçek* bir parça daha istemişim.

Saklanması bir nedeni vardı. O gün gerçekten öğren-diğim şey, dünyanın Connor'ı kabul etmeye hazır olmayabi-leceğiydi ve bu her şeyden daha büyük bir utançtı.

Artık onun her bir gerçek parçasına, sevdiğim her parçasına sahiptim. Dünya onu anlamasa bile ben anlıyordum.

Yeni bir mesajın geldiğini gördüm.

Henüz olmamış bir şeyi hatırlayamazsın. – Connor

Tercümesi şuydu. *Ben kazandım. Sen kaybettin, Rose.*

Mide bulandırıcı ana renklerdeki kayalardan oluşan tırmanma duvarı, Connor Cobalt'tan çok daha önce kaderimi mühürlemişti. Zayıf yönlerimi biliyordum ve yüksek topuklu ayakkabılarımı çıkarmamı gerektiren her şey, listenin en başında yer alıyordu.

BÖLÜM 8

CONNOR COBALT

Telefonumu cebime koyduğumda Lo kendisininkini kulağına götürdü. Elini sıkıntıyla başının üzerine koymuştu. “Ne demek geri çekildiler?”

Ryke iki koşum takımını çözme işini bıraktı ve ikimiz de kardeşine odaklanırken omzumu kaya duvara yasladım.

“Hep GBA’de reklam yayınliyoruz,” diye karşı çıktı Lo. “Daniel bu kanalın en yüksek kadın izleyici oranına sahip olduğunu söyledi. FOX ya da ESPN’e bebek şampuanı reklamı koymayacağız.” Lo gözlerini ovuşturdu, ilk olarak Ryke’in bakışlarıyla buluştu.

Ryke dudaklarını oynattı. *Telefonu kapat.*

Lo başını iki yana salladı. “Ben iyiyim,” dedi sakın bir sesle.

Aralarındaki ilişki hiç olmadığı kadar iyiydi. Bunu herkes gibi ben de görebiliyordum. Lo artık Ryke’la daha fazla zaman geçiriyordu. Üstelik ağabeyine yönelik yorumları asla bir zamanlar olduğu gibi kindar ve sert değildi.

Birbirlerine yabancı olan iki kardeşin en sonunda ortak bir paydada buluşması yıllar sürmüştü. Daha empatik biri olsaydım, sanırım duygulanabilirdim.

Lo inledi. “Bu olmamalıydı!”

Ryke dişlerini gıcırdattı, muhtemelen kardeşinin iyi olmadığını düşünüyordu ama işinin doğası göz önünde bulundurulduğunda gayet iyi gidiyordu. Ben de milyarlarca dolarlık bir şirketin başındaydım, bu benim için nispeten daha kolaydı. Bazı zamanlar orta derecede yorucu olsa da nadiren zorlayıcıydı. Normal bir insan için bile tüm bu süreç stresli ve zor olurdu. İyileşmekte olan bir alkolik içinse onları yerle bir edebilirdi.

Lo siyah eşofmanı ve gri V yaka tişörtüyle önümde volta atıyordu. Saçları modaya uygun kesilmişti. Onunla üniversitede tanıştığım zamanki yanları kısa, tepesi daha uzun olan saç kesimi o dönem popüler değildi. Muhtemelen kitlelere yayılmasında onun da payı vardı.

Onu inceledim. Yüz hatları keskin, bakışları ölümcüldü.

İşime yaramadığı sürece üniversitede asla eğlenmeyeceğim ya da ilişki kurmayacağım biriydi. Aslında ona hiç ihtiyacım olmamıştı. Onu kullanmak için bir nedenim yoktu. Yine de on yedi yaşındaki halim olsaydı şöyle derdi: *Güzel, bağlantıları olan zengin bir piç bulmuşsun. Ona ihtiyacın vardı. Onu kullandın. Şimdi bırak gitsin.*

Yirmi altı yaşındaki benliğim ise bazı insanların benim için ne ifade ettiğinin daha çok farkındaydı. Nihai hedeflerin ve kârların ötesinde Loren Hale olmadan hayatım donuktu. Gitmesine izin verirsem onun gibi keskin dilli, güvenilir, hassas ve alaycı birini aramaya başlayacaktım. Ardımdan Lo'nun tek, kopyası olmayan, eşsiz bir birey olarak var olduğunu fark edecektim. Onun en karanlık taraflarından da en az en aydınlık tarafları kadar keyif alıyordum, sırf daha çok işime yarayacak birini bulmak için onu terk etmeyecektim.

Sonunda bu beni incitecek olsa bile zamanı geldiğinde sonuçlarına katlanacaktım. Onun arkadaşlığı benim için buna değerdi.

Lo elini alnına götürdü. “Üç saat içinde kaç kere sıçıp batıracaksınız? Bu retorik bir soruydu. Mark’ı telefona ver.”

Ryke tıraşsız çenesini kaşıyarak yerinde kalmaya çalışıyordu. Doğal tepkisi, Lo’nun konuşmasını bölüp kardeşini bu işten kurtarmak olurdu. Fakat şu anda yeni bir taktik deniyordu. Destekleyici olmaya ve Lo’ya kırılğan, hassas bir insanmış gibi davranmamaya uğraşıyordu.

Bu tavır kardeşini, Ryke’in fark edebileceğinden bile daha fazla güçlendirmişti.

Günün sonunda Ryke temkinli olabilirdi ama Lo’ya kendini değersiz hissettiremezdi. Lo’nun, ağabeyine bakıp kendisinin bocaladığı pozisyonda onun başarılı olup olamayacağını merak etmesi kolaydı. Ancak henüz hiç bocalamamıştı.

Lo başını çevirdiğinde Ryke’i daha kardeşçe bir endişeyle ona bakarken yakaladı. Benimki gizliydi.

Lo konuşmaya devam ederek ağabeyine ortaparmak gösterdi. “Pazarlama müdürümüz neden tatilde?” Başını iki yana salladı. “Asistanı kim?”

Yerimde hareketsiz kalıp gergin bir şekilde telefonumu tekrar kontrol ettim. Rose mesaj yazmamıştı. Odanın diğer ucundaki Daisy ve Lily telefona ulaşmak için ablalarının üzerine gidiyordu. O ise bir eliyle telefonunu havada tutuyor, diğeriyle kardeşlerini savuşturuyordu.

Dudaklarım kıvrılmaya başladı.

Lo’nun adımları yavaşlayarak durdu. “O zaman Theo’ya GBA’i arayıp bu işi çözmesini söyle.”

O isme odaklanmamaya çalıştım. Theo’yla yıllardır konuşmamıştım ve bu şekilde kalmasını istiyordum.

“Eğer kanal cevap vermezse, cevap verene kadar onları mesaj bombardımanına tut.” Lo duraksadı, artık sesi daha az keskindi. “Bunu gerçekten takdir ediyorum. Umalım da Theo bunu Mark dönmeden çözebilsin.” Lo telefonu kapatıp

bana doğru başını salladı. “Bana personellerinin, kendi başlarına çözmeleri gereken şeyler için seni de aradığını söyle.”

“Her gün,” dedim kolaylıkla.

Kızlar ayaklanarak bizim durduğumuz yere doğru yürümeye başladı. “Eğer benim mesajlarımı okuyacaksanız o zaman telefonları değiş tokuş etmemiz gerek. Böylece ben de senin ve seninkileri okuyabilirim,” dedi Rose. Kardeşlerini işaret edip benden birkaç adım ileride durdu. Ellerini muzaffer bir edayla kalçalarına koymuştu.

Ryke, Lo ve ben onları izlerken Daisy’yle Lily sorgularcasına birbirlerine baktı. Karıma gönderdiğim kişisel mesajları kimsenin okumamasını tercih ederdim ama Rose gibi ben de bu takası yapacak kadar meraklıydım.

Lily tereddüt etti. “Saklayacak bir şeyim yok.”

Yanımdaki Lo omuz silktilti. “Her zaman birlikteyken neden ona mesaj atayım ki?”

Daisy telefonunu avucunun içinde çeviriyordu, elinden bırakmaya pek hevesli olmadığı belliydi. “Bilmiyorum.”

Ryke kaskatı kesilmişti, kız arkadaşıyla aynı şeyleri hissettiği açıkça ortadaydı. “Hadi, sadece sikik şeye tırmanalım.” Sonunda koşum takımını çözerek her birimize birer tane verdi. Konuşmanın peşini bu kadar kolay bırakmak istemiyordum ama tırmanma konusu geçtiğinde karım ürperiyordu, bunu uzatmamayı tercih edecektim.

Lo kendi koşum takımını yere bıraktıktan sonra çömelip delikleri açık tutarak Lily’ye yardım etti, böylece Lily içine girebildi. Rose da koşum takımını yere bırakmış, çantasından bir şişe el dezenfektanı çıkarmıştı. Hazırlanırken avucuna az miktarda sıkmasını izledim.

Ryke, Daisy’ye bir koşum takımı fırlattı. “İlk başlamak ister misin, tatlım? Onlara öğretmeme yardım edebilirsin.”

Rose araya girdi. “Sadece senin tırmanışını izlememiz

gerekmez mi?” Yapmak üzere olduğu şeyden tedirgin olmuş bir şekilde olduğu yerde kıpırdandı. Üzerinde yoga taytıyla eski bir Princeton tişörtü vardı, onu daha önce giyerken hiç görmediğim tarzda kıyafetlerdi. Tüm bu farklı görünüşünün üzerine artık bakır rengi olan, atkuyruğu yaptığı saçlarını okşamaya başladı. Sanki sadece dokunmak bile onu doğal rengine geri döndürebilecekti.

Ryke cevaplarırken Rose’a yaklaştım. “Gerçek kayalar yerine spor salonu kayalarından sıkılıyorum. Ben ipleri sabitlerken sizin tırmanmanız daha iyi ama bunu istemiyorsan, yapmak zorunda değilsin, Rose.”

Rose inatçı ve sadıktı. Eğer kız kardeşleri ateşin içinden geçmek zorunda kalsaydı, o da onlarla birlikte acıya katlanırdı. Geri çekilme şansı olsa bile bunu yapmazdı. Dayanışma ve yoldaşlık Rose için her şeydi. Yıllarca yaşadığımız katalitik anlar sayesinde, Ryke da ailemizin büyük bir parçası haline gelmişti.

Bu yüzden Rose’un sonraki beyanını duyduğumda şaşırmadım.

“Hayır, yapacağım.” Birkaç kez başını salladı.

Lily utanmış bir iç çekişle inleme arası bir ses çıkardı. Hepimiz ona baktığımızda yanakları kıpkırmızı olmuştu. Lo’nun elleri kemerinin kayışlarındaydı. Onları sıkılaştırarak bacaklarının arasına baskı uyguladığı açıkça ortaydı. “Ben bir şey yapmadım!” diye bağırdı. Elleri titriyordu, olduğu yere sinmeyi ve yüzünü kapatıp kapatmamayı düşünüyor-muş gibi bir hali vardı. Lo ona doğru eğildi, kulağına bir şeyler fısıldadı.

Bu yeni bir şey değildi.

Koşum takımını sıktıktan sonra çömelip Rose’unkini toparladım. Bu bir spor salonunda ilk kez tırmanış yapışım değildi. Ryke, Lo ve ben egzersiz rutinimizi değiştirmek için

bunu birçok kez yapmıştık. Hem dönerek kilitlenen hem de vidayla kilitli karabinaların kullanılmasının gerekliliğini anlıyordum. Ayrıca sekizli düğümle emniyeti sağlamanın temellerini iyi biliyordum. Sadece Lily ve Rose daha önce hiç tırmanış yapmamışlardı, kalanımızdan daha fazla eğitime ihtiyaçları vardı.

Ancak Rose bugün tırmanmayacaktı.

Sırtım herkese dönükken iki plastik tokayı ayırdım. Biri bel kemerine, diğeri de sol bacak halkasına gidecekti. Ayağa kalktığımda koşum takımını Rose'a uzattım.

"Kırılmış," dedim ona.

Kaşları çatılırken koşum takımını inceledi. "Ne? Neresi?"

"Bunlar kopmuş." Ona tokaları gösterdiğimde derin bir nefes alıp tavana baktı.

"Şu anda Tanrıya mı şükrediyorsun?"

Koşum takımlarını yüzüme doğru salladı. "İnsanlar buna kader diyor, Richard."

Bana kalırsa bunun çok daha büyük bir güç olduğunu söylerdim. *Bizzat kendim. Ben.* Bu başarıyı yüksek sesle dile getirmek istesem de yapamazdım. Eğer bu hareketin arkasındaki güç ben olursam, inatla tırmanmaya devam ederdi. "Ben buna bozuk koşum takımı diyorum."

"Bozuk olan ne?" Ryke yanımıza yaklaşırken elinde duvarın tepesine sabitlenmiş bir ip vardı.

Rose koşum takımını ona uzattı.

"Evet, bunu takamazsın."

Rose'un boyu bu gerçeğe neredeyse on santim daha uzamıştı.

"Arkada birkaç tane daha var..."

Ryke'in sözünü kesip, "Hayır," dedi Rose. "Kader bana tırmanamayacağımı söyledi. Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama bozuk koşum takımı bunu yapmamam gerektiğinin bir işareti."

Ryke kabul edercesine başını salladı. “Arkadaşım Sully’nin de tırmanma konusunda batıl inançları var.”

“Nasıl yani?” diye sordum. Dünyanın dört bir yanında, çoğunlukla Güney Amerika ülkelerinde kayalıklara tırmanmak için bulunduğu arkadaşı Adam Sully’den nadiren bahse derdi. Onunla hiç tanışmamıştım, Ryke hayatının bu kısmını bizden ayrı tutuyordu.

“Sikik evinden çıkmadan önce güvenlik ekipmanlarını öpmeyi seviyor, bir de cipiyle otoparkın etrafında üç kez tur atıyor.”

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Çocukça ve anlamsız görünüyordu, tam da Rose’un bana yapacağı bir şeydi. Üstelik bunu onun için kesinlikle yapardım. “Tuhaf arkadaşların var,” dedim Ryke’a.

Gözlerini yüzümden ayırmadı. “Biliyorum.”

Bana arkadaşı olduğumu söylemişti. Bu nadir bir gündü.

Rose bize el salladı. “Siz bunu halledersiniz. Ben gidip şuradan izleyeceğim.” Yeniden özgüvenle dolmuş bir şekilde karşımızdaki duvara bakan ahşap banka doğru ilerledi. Ani sevinciyle, saçmın özel fotoğraflarını çekmesi gerektiği halde gözden kaybolan fotoğrafçı Walter Aimes’i ararcasına renkli camların etrafına birkaç bakış atma riskini göze aldı.

Geri kalanımız Ryke ve Daisy’nin, Lily’ye göstermek için yaptıkları tırmanışı izlemek üzere duvara yaklaştık. Telefonuma bir bildirim geldiğinde çıkarıp kontrol ettim.

Dün gece ne kadar uyudun? Enerjin dünkünden daha mı az, daha mı fazla, aynı mı? – Frederick

Bu mesaj benim için değildi. Başımı kaldırıp Daisy’ye baktığımda çoktan duvarın yarısına kadar tırmandığını gördüm.

Belli ki sen dün gece iyi uyumamışsın. Mesajı Daisy'yle iletişimde olan terapistime gönderdim. Geçen hafta ilk seansına gitmişti ve terapistimden hoşlanmış gibi görünüyordu.

Daisy'nin zili çalmak için tepeye ulaşmasını izlerken, "Bunun kolay olması mı gerekiyordu?" diye sordu Lily. Başını iki yana sallayıp geri çekilerek Lo'nun göğsüne yaslandı.

"Bunu başaracaksın, aşkım." Lo onu yanağından öptü. Gelen başka bir mesajla telefonum titredi.

Bunu görmemiş gibi davran. – Frederick

Cevap yazdım. *Sadece bana sorduğun bu sorulara onun verdiği cevapları söylersen.*

Hayır. Zaten kedini alıp sana bir iyilik yaptım. – Frederick

Sırıtişım kayboldu. Sadie'yi bebeklerin yanında tutamamıştık. Kıskançlık eğilimleri vardı, üstelik pençe atmayı seviyordu. Bu yüzden onu geçici olarak Frederick'e vermiştim.

Cevap yazdım. *Daisy'ye seni önererek sana bir iyilik yaptım.*

Frederick'le yaptığımız seanslar sırasında birkaç kez Rose'un küçük kız kardeşinden bahsettiğimde ona olan ilgisi artmıştı. Karmaşık kişilikleri ve rahatsızlıkları seviyordu. Tamamen fedakâr biri falan değildi, bilgiyle motive oluyordu. Arkadaşlığı için para ödüyor olsam bile onu bir arkadaş olarak sevmemin nedeni buydu.

Senin verilerine göre, ödeştik. Sana hiçbir şey borçlu değilim. Ayrıca benimle anlaşmalar yapıyor olmamalısın, Connor. Bunu daha önce konuştuk. – Frederick

Onun kurallarına göre, inanılmaz derecede cazip olsa bile terapistimi manipüle etmeme izin verilmiyordu. Buna saygı duyuyor olmam, bu kuralların etrafından dolaşmayı denemediğim anlamına gelmiyordu.

Sonra konuşuruz. Mesajı gönderdiğimde bana daha hızlı bir cevap verdi.

Pazartesi. – Frederick

Lily duvara yaklaşırken telefonumu cebime attım. Daisy çoktan aşağı inmiş, başparmaklarını kaldırarak ablasına cesaret veriyordu. Lily dönüp geri geri yürürken tehditkâr bir şekilde bizi işaret etti. Alışkın olduklarımla kıyaslandığında daha nazik bir şekilde yapmıştı. “Bana gülmeyin. Üst bedenim çok güçsüz.”

“Sikik kimse sana gülmeyecek,” dedi Ryke.

Derin bir nefes aldı ve ilk kayaya tutunarak kendini yukarı kaldırdı. Ayakkabıları yerden yaklaşık bir metre yükseklikteki kayaya oturmuştu. Zor olan sonraki hamleydi. Kendini daha yükseğe kaldırmak için vücudunun üst kısmını kullanması gerekiyordu. Parmak uçları yeni kayanın üzerine sıkışırken mücadele etti ama ayakkabısı mor çıkıntıdan çok uzaktaydı. Kendini kaldırmaya her çalıştığında birkaç santim bile yükseleliyordu.

Dört başarısız denemeden sonra Lo yanma gidip ellerini Lily’nin kıcının yanına koydu ve onu kolaylıkla yukarı itti.

Kelimeleri birbirine karıştırarak, “Lo, Aman Tanrım,” dedi muhtemelen amaçladığından daha yüksek bir sesle. Ancak işe yaramıştı. Daha yüksekteki kayaya ulaşmıştı, ayağı artık destekleniyordu ve vücudu yerden yaklaşık altmış santim daha yüksekteydi.

Lo artık ona yardım edemezdi.

“Ah...” Lily etrafına bakındı, gözleri kocaman olmuştu. Bu noktayı geçemeyeceğini biliyordu. Kollarıyla birlikte bacakları da titremeye başladığında onun yükseklik korkusu olduğunu hatırladım.

Dinn! Daisy’nin telefonundan bir çınlama sesi geldi. Telefonu kaldırıp, “Tebrikler! Zili çaldın, Lil!” diye seslendi ablasına.

Lily rahat bir nefes verdi. “Tamam... Şimdi nasıl aşağı ineceğim?”

“Daisy’nin yaptığı gibi,” dedi Ryke. “Atladığında ağırlığını destekleyeceğim.”

“Yerden sadece yüz yirmi santim yüksekliktesin,” diye hatırlattım. “Referansa ihtiyacın varsa, bu kocandan daha kısa bir mesafe.”

Oturduğu banktan, “Yüz yirmi santimetrenin ne demek olduğunu biliyor, Richard,” dedi Rose.

“Yemin ederim buradan daha yüksek görünüyor.” Lily bir nefes daha alarak gözlerini kapattı ve geriye doğru zıpladı. Yere indiğinde dramatik bir şekilde dizlerinin üzerine çöküp yastıkları öptü.

Ayağa kalkarken hepimiz ona bakıyorduk.

Dirsekleri kızardı. Lo’nun kollarına koşmadan önce, “Hep bunu yapmak istemişimdir,” dedi başını sallayarak. Lo onu hiç sorgulamadan kucakladı, elleri poposuna doğru indi ve kimse onları izlemiyormuş gibi sıktı.

Sonraki yarım saati sırayla duvarın üzerinde geçirdik. Daisy tırmanırken yarışmak istediğinden onun tırmanışı sırasında süre tuttum. Rose bile yanıma gelip benim tırmanışımı izlemişti. Normalde kıcıma baktığı için ona zor anlar yaşatırdım ama ellerini dezenfektanla yıkamak ve saçlarını ovalamak arasında gidip geliyordu.

İşimiz bittiğinde Daisy ve Lily, gerginliğini fark ederek ablalarının etrafına toplandılar. Rose’la yalnız konuşmak istiyordum ama kız kardeşleriyle birlikte olmaktan çok keyif aldığı için onların vaktini çalmadım.

Daisy kendi kalçasıyla Rose’unkini dürttü. “Hey, telefonları değiş tokuş etmek ister misin?”

Uyarırcasına, “Dais,” diye seslendi Ryke.

Parmaklarını gergince atkuyruğunun arasından geçirdiği

sırada, “Kız kardeşime gönderdiğin sik fotoğraflarını görmek istemiyorum. Yani kalp krizi geçirmene gerek yok,” dedi Rose.

“Sikik derecede komik,” diye mırıldandı Ryke.

Üç kız soyunma odasına doğru yürürken Lo, Ryke ve ben ekipmanları toplamak için geride kaldık.

BÖLÜM 9

CONNOR COBALT

Kızlar tırmanma duvarının yanındaki ana alandan ayrılırken Ryke'in yüzündeki tedirgin ifadeyle kaşlarım çatıldı.

Bana yandan bir bakış attı. "Bana öyle bakma."

"Birbirinize cinsel içerikli mesajlar mı atıyorsunuz?" diye sordum. Biraz önce Rose şaka yapmıştı ama bu geçerli bir teori olabilirdi.

"O benim kız arkadaşım." Altıncı koşum takımını bir yığının üzerine atıp yuvarlamam için uzun iplerden birini bana uzattı.

Onun attığı müstehcen mesajları asla hayal edemiyordum. Muhtemelen o da benim ve Rose'unkileri hayal edemiyordu.

Lo yanımızdaki duvara yaslandı, yardım etmek için hiçbir çaba göstermiyordu. "İnsanlar bu boku *hack*'leyebilir, biliyorsun."

"Zaten önden çıplak fotoğraf göndermedim."

"Bu ifade daha önce çıplak fotoğraf gönderdiğini ima ediyor."

Ryke elini saçlarının arasından geçirdi. "Kimse senden bu konuşmaya dahil olmanı istemedi, Cobalt."

Bu zayıf geri dönüş karşısında gücenmeye tenezzül etmedim. Birincisi, teknik olarak ona cinsel içerikli mesaj atıp

atmadığını sorarak konuşmayı ben başlatmıştım. İkincisi, Lo ile olan ilişkisi beni asla değersiz ya da kıskanç hissettirmiyordu. Anlamlı ilişkileri asla Ryke'in yaptığı gibi birbirine karşı tartmazdım. Ben kâr ve faydayı tartardım.

"IQ'su 0.01'lik dilimde olan bizlerin tüm konuşmalara davetiyesi var," dedim ona. "Bunu bilmediğinin farkındayım, bu yüzden üzülme. Dâhi olan insanlar var. Mantıklı insanlar var. Aptallar var. Bir de sen varsın."

Ryke kısık sesli bir kahkaha attı. "Hazırlık okulunda nasıl dayak yemediğini bilmek isterdim." Ben cevap vermeden ekledi. "Üstelik bu sefer ciddiym. Eğer bunu benim gittiğim okulda söyleseydin, yüzüne yumruğu indirirlerdi." Yüz hatlarını yersiz bir endişe kaplamaya başlamıştı. Geçmişimin bu kısmını ilk kez sorguluyor olabilirdi.

Karışmalarını engellemek için ipi koluma dolamaya başladım. Lo boynunu kaşıyordu, tırmanma duvarından uzaklaşıp ağabeyinin yanına yaklaştı. Şimdi ikisinin de yüzü bana dönüktü.

Bu yeni bir şeydi.

"Ryke ve ben geçen gün konuşuyorduk..." Lo doğru kelimeleri aradı ama tamamlaması için ağabeyine dönmek zorunda kaldı. Bu da nadir yaşanan bir durumdu.

Kaşlarımı çattım.

"Paris isyanında neredeyse hiç yaralanmadın," dedi Ryke. "Neden?"

"Yumruklardan karşında hiçbir şey yokmuş gibi kaçındığını gördüm," diye ekledi Lo.

Ryke'in aksine, geçmişimin daha derin kısımlarını açıklamakta zorluk yaşıyordum. Birisi onun geçmişini kurcaladığında tuğladan bir duvara dönüşüyordu ama ben sadece itibarıma mal olacaksa ya da birisi benden duygusal bir tepki bekliyorsa susuyordum. Gerçekler kolaydı. *Basitlerdi.*

İpi düğüm atarak sabitledikten sonra diğerleriyle birlikte sepete attım. “Benim için endişelenmeniz gururumu okşadı ama ben asla zorbalığa uğramadım. Faust’taki çoğu kişi tarafından sevilen ve neredeyse kimse tarafından nefret edilmeyen biriydim. Bazı insanlara ihtiyacım vardı, bu yüzden onlara karşı özellikle nazik davrandım. Bazı erkeklerle ise asla sizinle konuştuğum gibi konuşmazdım.”

“Teşekkürler.” Mırıldanırken Ryke’in omuzları biraz rahatlamıştı. Geçmişimin küçük kardeşininki gibi işkence dolu olmasından endişeleniyordu. Öyle değildi. Lo’nun yaşadıkları benimkilerden çok daha ağırdı. Değersiz olduğuna inanıyordu çünkü babası ona her gün bunu söylemişti ve kendinden koparılan özgüvenini bulmak zorunda kalmıştı.

Ben özgüvenimi hiç kaybetmemiştim.

Gözlerim ikisinin arasında gezindi. Ryke dağınık saçlara ve gergin, düşünceli bakışlara sahipti. Lo’nun ise çene hattı keskindi, hançer gibi kehribar rengi gözleri vardı. Parlak, düzgünce şekillendirilmiş saçlarımla onların yanında uyumsuz biriydim. Ancak asıl ironik kısım, onların ruhlarının muhtemelen benimkinden daha sıcak oluşuydu.

“Kavga etmeye gelince,” diye açıkladım. “Faust’tayken eğlence amaçlı olarak eskrim, tekvando ve *jui-jitsu* dersleri almıştım.”

Alaycı ses tonuyla, “Dur tahmin edeyim,” dedi Lo. “Satranç kulübü doluydu.”

“Dolu değildi. Çok kolaydı.”

Lo’nun telefonu titremeye başlayınca ekrana baktı. “Bunu açmam gerekiyor.” Boş resepsiyonist masasına doğru yürüdü.

Ryke yanımdan ayrılmadı. Alışveriş merkezindeyken Daisy için Noel hediyesi bulmakta zorlandığını hatırlıyordum. Bir kıza hiç bu kadar çok hediye almak zorunda kalmadığını,

özellikle de Daisy zaten istediği her şeye sahip olduğundan bu işin gittikçe zorlaştığını söylemişti.

“Daisy ipekten hoşlanır mı?”

Ryke’in çenesi gerildi, kaşları sinir bozukluğu ve uyarıyla çatılmıştı. Sanki ona kıçtan almaktan hoşlanıp hoşlanmadığını sormuştum. “Ona vermen için,” diye belirttim. “İç çamaşırı.”

Kararan bakışları, *bunu sakın tekrar etme*, diyordu.

“Seninle konuşmak her zaman ayrı bir zevk.”

“Öyle mi? Ben senin karının fetişleri hakkında konuşmuyorum.”

Başımı tekrar yana eğdim. “Daisy’nin ipek fetişi mi var?” Soğukkanlılığımı zorlukla koruyabiliyordum, dudaklarım çoktan kıvrılmaya başlamıştı.

“Siktir git,” dedi Ryke. “Bugünün benim için bir kutlama olması gerekmiyor muydu?”

“Heyecanımı limuzinde bıraktım. Belki benim için gidip getirebilirsin.”

“Peki iltifat gibi görünen hakaretleri ve sikik aşağılamaları durdurmaya ne dersin?” Ryke yerdeki altı koşum takımını toplamak için çömeldi. “Yoksa çok şey mi istemiş olurum?”

“Çok şey istemek olur,” diye cevapladım dürüstçe.

Ryke ekipmanları düzenlemeyi bitirdikten sonra ikimiz de bakışlarımızı resepsiyonist masasının yanında duran Lo’ya çevirdik. Telefonla konuşurken elleriyle çılgın hareketler yapıyordu.

Aniden, “İyi idare ediyor, değil mi?” diye sordu Ryke.

Cobalt Şirketi ile *Hale Co.*’nun arasında beş dakikalık bir mesafe vardı ve iş günleri boyunca onu Ryke’tan daha fazla görüyordum. Stresle baş edip edemediğini daha iyi bilecek bir pozisyondaydım. “Bence iyi gidiyor. Tahmin ettiğimden daha iyi.” Yanıldığım için mutluydum. İlk haftayı bile atlata-mayacağını düşünmüştüm.

Lo artık üniversitede tanıştığım kişi değildi. O adamdan çok daha güçlüydü.

Ryke kardeşine sırtını döndü, bana yaklaşıırken sert tavırlarına ciddiyet hâkimdi. “Eğer bana bir şey olursa...” Boğazını temizledi. “Onlara göz kulak olacak mısın?”

Lo ve Daisy’yi kastediyordu. Kabul etmemi bekledi. “Nakil ameliyatı sırasında canlı donörler neredeyse hiç ölmez.” Bu konuda endişelenmemeliydi.

“Connor. Senin sikik verilerini istemiyorum. Sadece şunu söylemeni istiyorum...” Sanki bunu istemesi, en azından *benden* istemesi sinir bozucu bir istekmiş gibi başını iki yana sallarken ellerini gür saçlarında gezdirdi. “Sikerim böyle işi.” Doğruldu, bakışları renkli spor salonu camına kaymıştı. Park yeri Rose’un *Escalade*’i dışında boştu.

Nedense ellerinde *Evlen Benimle, Ryke Meadows!* yazılı pankartlar tutan bir sürü ergen hayal ettim. Daisy sadece on dokuz yaşında olduğu için Ryke genç kızlar arasında popülerdi. Ancak şu anda, bugün nerede olduğumuzu sadece *Ünlü Takipçisi* fotoğrafçısı Walter Aimes biliyor olmalıydı. Aksi takdirde Rose saçını boş yere boyatmış olurdu.

“Sana bir söz vereceğim. Ben sözlerimi her zaman tutarım,” dedim aniden.

Ryke tekrar bana döndü. “Öyle mi?”

Başımınla onayladım. “Tırmanış yaparken ölürsen onlara göz kulak olurum. İkimiz de o ameliyat sırasında ölmeyeceğini, kendi hobilerin dışında başka bir şeyden dolayı ölmeyeceğini biliyoruz.” Serbest solo tırmanışları ne kadar uzun sürerse, ömrü de o kadar kısalıyordu. Uzun yaşaması kendi elindeydi ve bunun başkasının elinde olduğuna inanması tek kelimeyle saçmalıktı.

Sevdiği insanları terk etmekten bu kadar korkuyorsa, belki de hobilerini yeniden düşünmeye başlaması gerekiyordu.

“Gerçekten kıcımdaki bir ağrı gibisin,” dedi sakince. Ardından kızların bulunduğu soyunma odalarına doğru ilerlemeye başladı.

“Bu imkânsız,” diyerek onunla birlikte yürüdüm. “Kıcının yanma hiç yaklaşmadım.”

Bana her zamanki cevabını verip ortaparmak gösterdi. Arkadaşlığımız tuhaf olabilirdi ama en azından arkadaş olduğumuzu söyleyebiliyordum.

BÖLÜM 10

ROSE COBALT

Uzaktan gelen bir zil sesi sisli zihnimi doldurdu. Ölü gibi hissettiğim bir uykudan uyanmaya başladığımda durmayan, titreşen ses gitgide büyüdü. Karanlık odada gözlerimi kısıarken, komodinin üzerindeki saatin sabah 03.42'yi gösteren mavi ışığının yanıp söndüğünü fark ettim. Telefonum aynı anda hem titriyor hem de tahtaya vurarak çalıyordu.

Uyuşuk bir şekilde telefona uzanıp yan döndüm. Connor'ın kolu belimden kaymıştı. Bu kadar erken bir saatte beni kim arıyordu? Her kimse onu öldürmek istiyordum ama intikamımı almak için zekice yollar düşünemeyecek kadar yorgundum.

"Rose?" diye fısıldadı Connor. O da uyanmıştı, dirseğini yastığa yaslayarak bir elini dağınık saçlarında gezdirdi.

Telefonumun kilidini açıp ekrandaki kelimeleri doğru düzgün ayırt edemedim cevapladım. Koluma doğru esnerken, "Alo?" dedim yumuşak bir sesle. Çarşafı göğsüme doğru çektim. Meme uçlarım siyah, ipek, dantel geceliğime neredeyse çıkıntı yapıyorlardı. Telefondaki kişi beni zaten göremezdi ama bunu anlayamayacak kadar çılgına dönmüştüm.

"Rose, ne yaptın sen?"

Tanrım. Biri beni öldürmeliydi. İki parmağımı alnıma

bastırıp gözlerimi sıkıca kapatarak, “Anne,” dedim buz gibi bir sesle. Derin bir nefes aldıktan sonra gözlerimi açtım.

Connor yatak başlığına rahatça yaslanarak diğer sehpa-dan kendi telefonunu aldı.

“Saçını boyamışsın,” derken ateş püskürüyordu. Bu habere çok öfkelenmişti. “Bana söylemeden saçını turuncuya boyamışsın. İnsan içine çıkmadan önce basın danışmanımıza bile sormadın. Kendin mi yaptın bunu?”

“Haberı nereden okudun?” Sersemlemiş bir şekilde vücudumu Connor’ın yanına doğru kaydırıp omzunun üzerinden telefonuna baktım. *Ünlü Takipçisi*’nin internet sitesinde geziniyordu.

“İnternette.” Kelimeyi resmen tükürür gibi söylemişti. “Beni duydun mu?”

Dilimi ısırdım. “Duydum, anne,” dedim yavaşça.

Connor beş dakika önce yayınlanmış habere tıkladı.

ROSE CALLOWAY’İN YENİ SAÇ RENGİ!

[ÖZEL FOTOĞRAFLAR]

Göğsümdeki baskı hafiflemeye başladı. Kardeşlerim, Connor, Ryke ve Lo ile birlikte *Philly Yıkılıyor!*’dan çıkarken çektikleri beş net fotoğrafım vardı. Walter Aimes, yüksek bir atkuyruğuyla şekillendirilmiş saçıma kamerayı yakınlaştırmıştı. Kafamda bir sürü ölen tilki varmış gibi görünmesi dışında, pek bir şey yoktu.

“Ne söylememi istediğini bilmiyorum. Hem sen neden hâlâ uyanıksın?” Anneme bunu sorduğum için kendimi yaşlı hissettim. Connor beni dikkatle izlerken ona fısıldadım. “Ben yaşlı mıyım?”

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. “Hayır, sevgilim. Hâlâ genciz.”

“Güzel.” Telefonu tekrar kulağıma götürdüm. Annem sabahın üçünde katlanmak istemediğim hararetli cümlelerle bana cevap veriyordu. Midemin bulantısı yüzünden tüm gece uyuyamayacaktım.

Kelimelerinin sonunu yakaladım. “...Tori’nin yarın bir boşluğu var. Ona çoktan mesaj attım ve öğlen seni alabileceğini söyledi.”

“Gecenin bir yarısı kuaförüne mesaj mı attın?” *Bırak da kadın uyusun.*

“Biz arkadaşız,” dedi hiçbir şey yokmuş gibi. Biraz sakinleşmişti. “Ona gidebilecek misin?”

“Tamam,” diye kabul ettim. “Öğlen Tori’ye gideceğim. Çalışıyor olacağım ama öğle yemeğimi atlarım.” *Ünlü Takipçisi* haberi bu gecenin zaferi olmasaydı onunla bu konuda kavga edebilirdim.

Connor’a uyumaya geri dönmesi için elimi salladım ama elimi havada yakalayarak parmaklarını benimkilerle birleştirdi. Tam veda etmek üzereyken, “Ev konusunda üzgünüm, Rose. Aslında seni daha önce arayacaktım. Babanla ben teklifini kabul edeceklerini düşünmüştük,” diye ekledi annem.

Yatak başlığına yasladığım sırtım anında doğruldu. “Ne?” Hemen telefonun hoparlörünü açtım. “Emlakçı beni hiç aramadı.”

“Emin misin?”

“Evet.”

Bana daha fazla detay vermeden, “Bu hiç profesyonelce değil,” diyen annem daha fazla öfkelenmeye başladı. Bu evi benden çalan faillere saldırır gibi havayı yumrukladım. Kasım başından beri sokağın aşağısındaki malikâneyi satın almaya çalışıyordum. Bizim evin çaprazındaydı, ailelerimiz büyüdüğünde kız kardeşlerimden biri ya da benim için mükemmel sayıda yatak odası ve banyoya sahipti.

Sonsuza kadar bu evde, birlikte yaşayamayacağımızın farkındaydım. Ayrılmamız gereken bir zaman olacaktı ve bu ayrılığın kilometrelerce uzakta olmayacağını umuyordum.

Sokağın aşağısı daha ideal görünüyordu.

Birden kaşlarını çatıp, “Bunu nereden duydun?” diye sordu Connor şaşkınlıkla. Teklifi birlikte vermiştik. Bu büyük bir paraydı, bu yüzden kimsenin evi elimizden alacağını düşünmemiştim.

Annemin sesi tizleşerek acayip derecede neşelendi. “Connor, nasılsın? Rose’un saç rengini onaylıyor musun?”

Sert bakışlarım bir adamın içinde delikler açabilirdi ama Connor gözünü bile kırpmıyordu. Kendisi de dahil olmak üzere etrafındaki her şeyi yakıp kavurmayı çok isteyen bir volkanla aynı yatakta uyuyordu ve bunu dert etmiyordu. Kocamın sorunu neydi?

Connor rahat bir şekilde cevapladı. “Ben gayet iyiyim, Samantha. Ayrıca vücudumdaki değişiklikler için Rose’un onayını beklemiyorum, bu yüzden onun da benden onay almasını beklemiyorum.”

Güzel cevaptı.

Annem duraksadı. “Ama saçları rezalet.”

“Anne!” diye bağırdım.

“Sana doğruları ben söylemeyeceksem kim söyleyecek?” dedi karşı çıkarak.

Dişlerimi sıkarken Connor’a doğru dudaklarımı oynattım. *Beni ondan kurtar.*

Gülmemeye çalışıyordu. Bu gülünecek bir mesele değildi. “Evle ilgili bu bilgiyi sana kim verdi? Emlakçı sizinle temasa mı geçti?” diye sordu aynı derecede kayıtsız şekilde.

“Olivia Barnes aradı. Linda’dan duymuş, o da Tammy’den zengin bir arkadaşının Philadelphia’ya geri döneceğini duymuş. Rose’un onu tanıdığını söyledi.”

Zengin bir arkadaş...

Philly'ye geri dönmüştü.

Onu tanıyordum.

Çenem düştü. "Sebastian."

Connor bu fikir karşısında neredeyse gözlerini deviriyordu. En mantıklısı buydu. Sebastian hazırlık okulundaki en iyi arkadaşımdı ve benimle birlikte Princeton'a giden tek kişiydi. Son sınıfta Connor'la ilişkiyi mahvetmeye çalıştıktan ve Lily'nin sınavlarda kopya çekmesine yardım etmesinden sonra aramız bozulmuştu.

Üç buçuk yıldır onunla hiç konuşmamıştım.

"Sabah Bayan Ross'u ararım, o olup olmadığını öğrenirim," dedi annem. "Yakın zamanda Patrick Nubell tarafından halkla ilişkiler ekibi için işe alındı." Nubell Kurabiyeleri, Philadelphia'da bulunuyordu.

Açık mavi yorganı üzerimden attım. "Umarım bir Nubell Kurabiyesi yerken boğulur ve kendi üstüne kusar."

"Rose," dedi annem sertçe.

Yataktan kalkıp gri *Queen Anne** sandalyesinin üzerindeki ipek sabahlığı aldım. "Bunu onun yanına bırakmam. Muhtemelen o evi istediğimi duyduğu için bilerek bizden daha yüksek bir fiyat verdi."

"Olivia adamın avukatının çoktan evrakları hazırladığını ve anlaşılmayı yaptığını söyledi. Yapabileceğin bir şey yok."

"Olivia Barnes'm sana ne söylediği umurumda bile değil." Kollarımı sabahlığa geçirdim. Kendimi tam bir felaket gibi hissediyordum. Şehrin içinden geçen, sağa sola doğru cam kıran bir kasırga gibiydim. "Onu araman için sabahı beklemeyeceğim."

"Seninle yarın konuşuruz, Samantha." Ben sabahlığımı

* 18. Yüzyılın başlarında, İngiltere'de Kraliçe Anne döneminde popüler olmuş mobilya türüdür. Bu tarz mobilyalarda kavisli ayaklar, ahşap oymalar ve kumaş kaplama gibi özellikler öne çıkmaktadır. (ç.n.)

bağlayıp kapıya doğru yürürken Connor aceleyle telefonu kapattı. Üzerinde sadece lacivert eşofmanıyla koşar adımlarla önümde durdu ve kollarını uzatarak çıkışımı engelledi. Benden çok daha uzundu. Sanki görevimi engelleyebilecekmiş gibi tepemde yükseliyordu. *Hayır*. O benim yolumun üzerindeki bir engeldi ve onu geçmem gerekiyordu.

“Kıpırda,” dedim sertçe.

“Mantıklı düşün.”

“Beni küçümseme.” Göğsünü ittim.

Azıcık bile irkilmedi.

“Richard,” dedim dişlerimi sıkarak.

“Rose,” diye karşılık verdi. “Evrakları daha yeni imzalamış. Henüz taşınmamıştır. Boş bir evin kapısını çalacaksın.”

“O zaman boş bir evin kapısını çalmama izin ver, *sonra* ailesinin evine gidip o kapıyı çalarım. Ya burada ya da orada. Bunu biliyorum.”

“Nasıl?” diye sorguladı Connor. Mavi gözleri sadece bana odaklanmıştı. “Bunu nasıl bilebilirsin ki, Rose?”

“Çünkü hissediyorum.” Kendi sesimi duyuyor, kulağa ne kadar mantıksız geldiğini biliyordum ama içimden bir ses sokağa fırlamamı söylüyordu. Hemen şimdi, onunla yüzleşmek zorundaydım.

“İkimiz de o evi istiyorduk ama bu her şeyin sonu değil. Başka mahalleler de var...”

Kolunun altından eğildiğimde beni belimden yakaladı. Dudakları kulağıma değiyordu. “*C’est le milieu de la nuit. Gecenin bir yarısı.*”

“Mükemmel. Onun hain kıcını uyandırmanın zevkini yaşayacağım.” Tutuşundan kurtulmaya çalıştım.

Kollarımı kavrayarak sırtımı göğsüne bastırdı. “Kış mevsimindeyiz. Üzerinde ipek var.”

“Öfkem beni yeterince sıcak tutuyor, teşekkürler.” En

sonunda gitmeme izin verince kollarından kurtulabildim. Belki de buna ihtiyacım olduğunu fark etmişti. Onu görmek zorundaydım.

Koridorda aceleci adımlarla ilerlerken Connor da peşimden geliyordu. Otuz kilometre ilerideki diğer mahalleler hakkında bir şey duymak istemiyordum. Uzun vadeli bir planım vardı. *Hepimizin* uzun vadeli bir planı vardı. Bunu Cadılar Bayramı'ndan hemen sonra birlikte düşünmüştük ve Sebastian sırf gazezinden geleceğimizi mahvetmişti.

Bu güvenli mahallede kalmak, burayı daha güvenli kılmak için çok mücadele etmiştik. Bu sitede sadece on ev, bu sokakta ise sadece dört tane vardı. Önümüzdeki beş ila on yıl içinde başka bir evin satışa çıkma ihtimali çok düşüktü.

O arkadan bıçaklayan emlakçının bize söylediği buydu.

“Cehennemde hainler için ayrılmış soğuk bir yer var.”

Connor koridordaki kapıları geçerken benim hızıma ayak uydurdu. Onun inançlarında var olmadığı için kullandığım “cehennem” kelimesine laf atmasını beklesem de, “Buna pişman olacaksın,” demekle yetindi.

Umarım olmam. “Eğer beni durdurmaya çalışırsan, gözlerinin arasına bir buz kıracağı sokarım.” Söylediğim diğer kelimelere benzemeyen bu yorum karşısında çarpık kalbime bir suçluluk duygusu yayıldı. Bunun nedeni hakkında hiçbir fikrim yoktu ama öğrenmek için zihnimin kuytu köşelere kaymasına izin vermedim.

“Dramatik tehditlerin beni korkutmuyor,” dedi Connor. “O yüzden tekrar dene.”

Tekrar denemedim. Merdivenden aşağı resmen uçtum, kulaklarımdan buhar çıkıyordu. Emlakçıyı ve Sebastian'ı düşünmeye devam ettim, yüzleri parlak kırmızı bir hedefin üzerindeydi. Onlara hızla, şiddetli bir şekilde oklar fırlatıyordum. Zihnim korkunç ve lanetli bir yerdi. Bu öfke seviyesi

beni neredeyse korkutmuştu, kollarım titriyordu. Sanırım kızgın olmaktan çok korkuyordum.

Birlikte inşa ettiğimiz her şeyi kaybetmekten korkuyordum. Aklımı başımda tutmak için ihtiyaç duyduğum planların yok olmasından korkuyordum.

Boğazımdaki taşı yutmaya çalıştım. Lily'nin bana iki numara küçük olan parmak arası terliklerini giydim. Topuklarım arkadan sarkıyordu. Güvenlik kodunu girerken üst üste birkaç kez doğru tuşlara basmayı başaramamıştım.

"Kaderin sana geri dönmeni söylemediğine emin misin?" dedi Connor. Omzunu kapıya yaslamıştı. Endişe ve kibirle karışık tavriyla, düşmanca davranışlarımı gözlemleyerek alay ediyordu.

Güvenlik sistemi *bip* sesi çıkardıktan sonra yeşil bir ışık yanıp sönmeye başladı. "Gördün mü?" Makineyi işaret ettim.

"Normalde tek seferde yapman gereken bir şeyi yedi kez denediğini gördüm."

Elimi yüzüme doğru kaldırarak kapıyı açtım. Kış mevsiminin soğuğu bir saniyeliğine nefesimi kesse de ilerledim. Ev görüş alanımdaydı ama beş dakikalık bir yürüyüş mesafesindeydi. Evimizin karşısındaki arazi güzel bir manzaraya sahipti. Çaprazımızda terk edilmiş bir malikâne vardı. Pencerelerin etrafı beyaz süslemeli gri taşlarla kaplanmıştı, uzun araba yolunu çevreleyen dairesel çitleri görebiliyordum.

Muhteşem bir yerdi.

"Titriyorsun," dedi Connor. Normalde sakın olmamı söyleyen sesi endişeyle gerilmişti.

"Öfkeden."

Bir rüzgâr eserken daha büyük bir ürperti boynumdan aşağı süzüldü. Acaba evren bu gece bana karşı mıydı, yoksa benim tarafımda mıydı diye düşünürken titredim. Artık anlayamıyordum.

Connor uzanıp elimi sıktı. Beni evimize geri çekeceğinden korktum ama bunun yerine elimi kendi ellerinin arasına alarak ileri geri sürttü. Sürtünme tenimi ısıtıyordu.

Dolunay sokak lambalarından daha fazla ışık saçıyordu ve birkaç dakika içinde araba yoluna çıkıp taş basamakları tırmanmaya başladık.

Connor çevremizi inceledi. “Bir araba görmüyorum.”

“Garajda olabilir.” Yumruğumu siyah kapıya mı vursam, gümüş kartal tokmağı mı kullansam ya da zili mi çalsam emin olamıyordum. En gürültülü seçenekte karar kıldım ve zile defalarca kez bastım. Ses kalın ahşap kapıdan duyuluyordu.

Saniyeler geçti, kalbim hızla atarken sonunda pencereden bir ışık süzüldü. “Evde,” diye duyurdum.

Connor beni anında arkasına çekti. Ben daha buna itiraz bile edemedim ayak sesleri duyuldu, ardından kapı açıldı.

Kan beynime sıçrarken yüzümün rengi soldu. Dehşet ve diğer tüm karışık, paniklemiş ve öfkeli duygular içimde son hızla dönüp duruyordu.

Karşımızdaki Sebastian değildi.

Çok daha kötüsüydü.

BÖLÜM 11

ROSE COBALT

“Sizi yarın şarap içmeye davet edecektim ama beni görmek için oldukça hevesliymişsiniz, değil mi?” Scott Van Wright çıplak omzunu kapının çerçevesine dayamıştı, üzerinde sadece *Ralph Lauren* pijama altı vardı. Yüz hatlarını -dangalak gülümsemesi, yana ayrılmış bulaşık suyu sarısı saçları, çenesi ve üstdudağı boyunca uzanan ince kirli sakalı- incelemek bile midemde koca delikler açıp onları asitle dolduruyordu.

Zihnim onun kelimelerini çiğneyip tükürdü. Ona saldır- maya, kalbini söküp çıkarmaya ve adalet nihayet, *nihayet* yerini bulana kadar organlarını ezmeye hazırdım.

Connor yanından geçtiğim anda beni belimden yakala- dı, vücudumu göğsüne doğru çekerek beni sıkıca tuttu. Bu yüzden Scott’ın evine koşup bastırılmış öfkemi serbest bira- kamıyordum.

Kılını bile kıpırdatmadan, “Ona bir tasma bulsan iyi olur,” dedi Scott. “Aslında yolu yarılamışsın bile.” Gözleri çıplak boynuma kaydı. Bazen yatakta, sadece Connor’la sevişirken taktığım elmas tasmayı ima ediyordu. *Reality* şov sırasında beni nasıl kandırdığına dair büyük bir hatırlatmaydı. *Phill- y’nin Prensesleri*’nin baş yapımcısı Scott Van Wright, sayısız

seks kasetimize sahipti ve bunları sık sık kâr amacıyla porno dağıtıcılarına satıyordu.

Davayı kazanmamızın hiçbir yolu yoktu, bu yüzden Connor bu teşhir ve şöhreti şirketinin çıkarları için kullanmıştı. Ben de kazandığımıza inanabilmek için kendimi kandırmaya çalışıyordum. Herkesin görebileceği özel hayatımın, ruhsal durumum üzerinde hiçbir etkisi olmadığına inanmak için uğraşıyordum. Scott'ı en son gördüğüm zamandan bu yana, iki buçuk yıldır yaşanan her şeyin dehşetini içime gömmüştüm. Bu gece onunla yüz yüze karşılaşmak, bu kadar süredir çektiğim tüm acıları daha da arttırmıştı.

Sıkılmış dişlerimin arasından, "Umarım ölürsün," diye hırladım. Gözlerim yanarken kötü niyetli bir nefretle dolmuşum. Onun için planladığım dramatik bir ölüm yolu yoktu. Nasıl olduğu umurumda değildi. Sadece gitmesini, hayatımdan, gözümün önünden ve dünyamdan çıkmasını istiyordum. Kardeşlerimin, kızımın ve evimin yakınından bile geçmemesini diliyordum.

Scott alaycı bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Ben de eski dost olduğumuzu sanıyordum, Rose."

Connor bir kolunu köprücükkemiklerime dolayarak beni vücuduna yaklaştırdı. Bir kafes gibi hissettirmekten çok onun bir parçasıymışım, benimki daha dıştan belli olsa bile aynı öfkeyi paylaşıyormuşuz gibi hissediyordum.

Korkunç derecede sakın bir sesle, "Burası sana saçmalıklarını dışarıda bırakıp zeki bir insan gibi konuşmanı söylediğim kısım. Senin de bunu nasıl yapamayacağını açıklayacağın kısım. Bizimle aynı anlaşılabilir seviyede konuşmaktan acizsin çünkü teatral numaraları seviyorsun. Çünkü bizim durduğumuz, senin üzerinde yükselen o yere ulaşmaktansa daireler çizerek işlemeyi ve yumruklarını göğsüne vurmayı tercih ediyorsun," dedi Connor.

Scott'ın dangalak gülümsemesi solmaya başlamıştı.

"Beş dakikalık anlamsız bir konuşmayı kestiğime göre bana burada ne bok aradığını söyle."

"Hâlâ aynısın." Scott kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapı çerçevesine yaslanmaya devam ediyordu. Arkasındaki büyük merdivenle siyah tırabzanın yanına yığılmış karton kutuları fark ettim.

"Şu anda senden yirmi altı yıl daha zeki olmam dışında." Connor azıcık bile eğlenmiyordu. Beni kendine yakın tutarken parmaklarını omzuma daha sert bastırdığını hissedebiliyordum.

Yaşlardan bahsetmek bana Scott'ın şu anda otuz bir yaşında olduğunu hatırlattı. Yüzünde sanki Connor ağzına iğrenç bir şey tıkmış gibi hoşnutsuz bir ifade vardı. Onunla aynı çarpık bakışı paylaştığımdan emindim. Scott'ın varlığına katlanmak, bedenimin her parçasının isyan etmesine neden oluyordu. Öne atılıp yüzünü tırmalamadan daha ne kadar durabileceğimden emin değildim.

"Saçmalık bir yana," dedi Scott. "İkinize de bayılmıyorum." Başıyla Connor'ı işaret etti. "Sen *bugüne kadar* tanıdığım en büyük pisliksin ve ben yüzlerce seçkin insanla tanışma zevkine eriştim." İğrenç gözlerini üzerime dikti. "Sen de şimdiye kadar âşıkmiş gibi davranmak zorunda kaldığım en kibirli zengin sürtüksün." Ben bir hakaret savuramadan devam etti. "Yine de buraya sizinle kavga etmeye gelmedim. *Sizinle* çalışmak için geldim."

Burun deliklerim genişledi. "Hayatımı kurtarmanın anahtarı olsa bile seninle çalışmazdım." Ölmeyi seçerdim. Scott'ı ekibimde herhangi bir yere yerleştirmektense şüphesiz ölürdüm.

Beyanımı görmezden geldi. "*Philly'nin Prensesleri*"nden bu yana işler değişti." Bir an tereddüt etti, kelimelerini dikkatle seçiyordu. Bakışları taş basamaklara kaydı. Kışın so-

ğuğu vücudumu Connor'ın kollarından daha sıkı sararken ensemdeki tüyler ürperdi.

Seks kasetlerini mi, yoksa kızımı mı kastettiğini merak ediyordum.

“Sana ihtiyaç duyacağımız kadar değişmedi,” diye düzeltti Connor. “Yani senin *bize* neden ihtiyacın olduğunu açıkla.” Artık kontrol bizdeydi. Elimi Connor'inkinin üzerine koydum. Kolu yaka hizamdaydı, avucu omzuma yaslanmıştı.

“Kendini kandırma,” dedi Scott. “Şu anda başka bir seks kaseti satıp bir buçuk milyon dolar kazanabilirim.”

“Bu kadarcık mı?” Connor'ın kaşları kalktı. “Bu malikânenin maliyetinin çok küçük bir kısmı bile değil. Hem sen kırk milyon dolarlık bir yat almamış mıydın?”

Scott'ın dudakları gergin bir gülümsemeyle gerildi. “Pahalı zevklerim var.”

Daha fazla paraya ihtiyacı vardı. Seks kasetlerimizi satmanın ona kazandırabileceğinden çok daha fazlasını istiyordu.

“Neyse ki bu evin parasını ben ödemiyorum. GBA karşılıyor.”

Midem bulandı. *Global Broadcasting Association** televizyon kanalı için çektiğimiz her şeyin haklarına sahipti. *Philly'nin Prensesleri*'ni televizyonun en yoğun, yüksek reyting alacağı zamanlarda yayınlamışlardı. Kız kardeşimle ben hamile kaldığımızdan beri Lily, Loren, Connor ve beni defalarca arayıp yeni bir sezon yayınlamak istemişlerdi.

Çocuklarımızla birlikte...

“Burada hepimiz kazanabiliriz. *Philly'nin Prensesleri* için sizinle sözleşme imzalarım, size yepyeni bir baş yapımcı verir ve GBA de bana kanalda üst düzey bir pozisyon verir. Sizi hiç görmek zorunda kalmam.”

* *Global Broadcasting Association (GBA)*, Uluslararası Yayın Birliği 1993 yılında kurulan uluslararası televizyon ve radyo yayıncıları ile çevrimiçi yayıncıları temsil eden kâr amacı gütmeyen bir kuruluştur. (ç.n.)

“Kariyerini yükseltmemizi mi istiyorsun?” diye sordum küçümseyerek. *GBA* o kadar alçalmıştı ki, sırf daha fazla reyting için pisliği eşleyip yüzümüze vuruyordu. Eskiden kadın demografisinde bir numaralı kanal onlardı ama *reality* şovumuz yayından kalkınca *ABC* onları geçmişti.

“Bunun bize bir faydası yok,” dedi Connor.

“Seks kasetlerinin haklarını size geri satacağım.” Scott’ın söylediğiyle kalbim gümbürdeyerek attı. “*GBA* bana yaşam tarzımı sürdürmek için ihtiyaç duyduğum uzun vadeli bir şey sunuyor. Kasetler elimdeki sayı kadar kârlı değil.”

“Peki sende kaç tane kaset kaldı?” diye sorguladı Connor. Ben Scott’m başının üzerine şeytan boynuzları çizmeye ve şiddetle titremeye devam ederken o mantıklı bir yolda ilerliyordu.

O kasetlerin tekrar elimize geçmesini ne kadar istiyor olsam da onları kızımın zararına asla takas etmezdim. Jane’i belirsiz bir süre boyunca istilacı kameralara maruz bırakmayacaktım.

Kapı çerçevesinden çekilerek doğruldu. “Onu ancak ben bilirim,” dedi Scott. “Bunu kabul edene kadar sizin yolunuza çıkmaya devam edeceğim. Kızını ve doğurduğunuz diğer küçük veletleri kamera önünde istiyorum.”

İleri atıldığında Connor beni daha sıkı kavradı. Boğazım düğümlenmiş, bağırmaya başlamıştım. Küfürler savuruyordum, sesim ciddi tehditlerle kana bulanmıştı. “Ona *asla* sahip olmayacaksın!”

Connor gitmek için beni üçüncü merdivene doğru çekti ama ben daha hazır olmadığım için demir tırabzana tutundum. “Seni orospu çocuğu,” diye bağırdım. “Benim lanet olası hayatımı alabilirsin ama onlarınkini alamazsın!”

Scott kılını bile kıpırdatmadan izlemeye devam etti. Onun kalbini tam burada ezmeyi fazlasıyla isterken benimki resmen taşa dökülüyordu.

Kulağımın dibinde, “Rose,” diye fısıldadı Connor.

“Hayır,” dedim zorlukla. Buna daha fazla katlanamayacağımızı, inşa ettiğimiz her şeyi mahvetmeden önce onu bir şekilde yok edeceğimizi biliyor olmalıydı. O bir kaostu ve onun gitmesini istiyordum.

“Connor!” diye bağırdı Loren. Dairesel araba yoluna doğru koşuyordu. Bacakları hızla hareket ediyordu, Ryke da yanındaydı. İkisinin de üzerinde sadece eşofman vardı, giyinmek için vakit kaybetmemişlerdi. Arkalarında kalan evimizin ikinci katındaki pencereler aydınlanmıştı. Bu değişken duygularla kafam allak bullak olmuşken bile karşımdaki kardeşlerin bizim gittiğimizi duyduklarını ve pencereden bakıp komşu evde olduğumuzu gördükleri çıkarımını yapabilmişim.

Ardından çığlıklarım geceyi böldüğünde peşimize düşmüşlerdi.

Scott zayıf bir kahkaha attı. “Diğer ikisi nerede? Sürtük ve seksi olan?” Kollarını iki yana açtı. “Hazır buradayken bunu kavuşma buluşmasına dönüştürebiliriz.”

Ben içimdeki cehennemi serbest bırakamadan, “Git kendini becer,” diye hırladı Ryke. Basamakları koşarak tırmanmaya çalıştım ama Connor beni iki adamın durduğu yere doğru çekti.

Scott tekrar gülerek bakışlarını gökyüzüne çevirdi. “Seninle tekrar uğraşmak için hiç heyecanlı değilim, inan bana.”

Birden omuzlarımda uzun, yün bir palto hissettim. Ryke onu omuzlarıma yerleştirmişti. Bana paltomu mu getirmişti? Sanki bana savaş zırhı vermiş gibi kollarımı boşluklardan geçirip, “Hadi gidelim,” dedim onlara. Geriye değil, ileri doğru hararetli bir adım attım.

Connor beni tekrar göğsüne çekti. “Bu gece olmaz, Rose.”

Sıcak, öfkeli gözyaşları görüşümü bulandırıyordu. “Burada kalmasına izin veremeyiz, Connor.”

“Bekle, bu sikik herif burada mı yaşıyor?” Lo tehditkâr bir tavırla Scott’ı işaret etti.

Scott ona iğrenç gülümsemesiyle baktı. “Selam, komşu.”

Ryke derin bir nefes alıp Connor’a bakarak başını iki yana salladı. “Satıcıyı bağlamak için daha fazlasına ihtiyacınız olursa para verebileceğimi söylemiştim.”

“Anlaşma yaptıklarını bile bilmiyorduk,” dedi Connor. “GBA arkamızdan satın almış.”

“GBA mi?” Lo ürkütücü bir şekilde kaskatı kesilmişti, uzunca bir süre betona baktı.

Ellerimi korkuluklara dolarken Scott’ın, Kaliforniya bronz vücutu boyunca delikler açmaya devam ediyordum.

İki kardeşe cevaben, “Çok basit,” diye açıkladı Scott. “GBA, *Philly’nin Prensesleri*’nin ikinci sezonunun olmasını istiyor. Bu kez şov çocuklarınızın etrafında dönecek. Size ihtiyaçları var ve siz yıllarca telefonlarına çıkmadınız. Artık daha büyük adımlar atmaya hazırlar. Ben sadece onlardan biriyim.”

Lo’nun karanlık, kötücül gözleri yavaşça garaj yolundan ayrıldı ve ölümcül bir bakışla Scott’a çevrildi. “Anlıyorum. GBA istediklerini alamadığı için *Hale Co.*’yla yaptıkları bütün kahrolası sözleşmeleri bozmaya karar verdi. Olay bu, değil mi? Çocuğumu daha büyük bir spot ışığı altına koyana kadar hepiniz hayatımızı daha da zorlaştırmayı planlıyorsunuz.”

Scott alçak taktiklerini inkâr etmedi. “GBA, şovun çekimleri başladığında *Hale Co.* ile tekrar çalışacak.”

“Seni orospu çocuğu.” Ryke hızla merdivenlere doğru atıldığında Connor onu geride tutmak için beni bıraktı. Ryke, Connor’ın omzunun üzerinden düşmanca adamı işaret etti. “Kardeşimin hayatından uzak dur, seni bok çuvalı!”

Connor bana geri çekilmem ve onunla eve dönmem için emredici bir bakış atsa da Ryke’in yöntemlerini onaylıyordum. Şu anda kanıma karışmış öfkeyi paylaşan, düşmanca

tavırlar sergileyen dengesiz insanlarla aynı safa geçmeyi seçiyordum.

Scott, Ryke'a doğru başını eğdi. "Hayatınla oynamamı mı tercih ederdin? Kanal seni tekrar yayına sokmak için can atıyor. *Tecavüzcüyü.*" *Yalanlar.* Bunlar iğrenç, tiksindirici yalanlardı.

Ryke tekrar hamle yaptığında Connor onu bilmem kaçınıcı kez taş basamaklardan aşağı itti. Ayağımdaki parmakarası terliklerimi çıkarmaya başladım.

Lo hızla yanıma geldi. Connor üçümüzü zapt etmekte zorlanıyordu. Ryke'ın dörtlü basamağa çıkmasını engellemeye devam etmeye, Loren ve benim ise gitmeme izin vermeye karar vermişti.

Pürüzlü, ağır nefeslerim buhar üflememe sebep olurken parmakarası terliklerimin her birini Scott'ın kafasına fırlattım. Birini ön koluyla engelleyebildi ama ikinci terliğin lastik tabanı yanağına çarptı. Çürümüş gözleri vücuduma dikildiğinde neredeyse gülmek üzereydi.

"Bana bak," dedi Lo dişlerinin arasından. Çenesi bir jilet gibi keskindi.

Scott gözlerini yüzümden ayırıp Lo'ya döndü. "Bir şişe *Jamesson*'ım var..."

"Buraya gelmek senin kaybın," diye sözünü kesti Lo. "Bu işin sonunda dördümüz seni o kadar hızlıca gömeceğiz ki, sıkık bir kürek için yalvaracaksın." Bir basamak daha çıktığında yüzü Scott'inkiyle aynı hizaya geldi. "Üstelik kimse senin gibi değersiz bir bok parçasını yerin altından çıkarmayacak."

Loren Hale az önce savaş ilan etmişti.

Scott'ın irkilmesini beklemedi. Aşağı indi ve elini omzuma koyarak beni de kendisiyle birlikte dönmeye zorladı.

"Bekle," diye başladım.

"Hayır," dedi Connor ve Lo aynı anda.

Onlara dik dik bakarken bacaklarım titriyordu. Yalnızca ellerimi yumruk haline getirebildim. “Daha bitirmedim, Richard.”

“Bu gece hepiniz gereğinden fazla şey söylediniz.” Connor’ın çenesi gerilmiş, omuzları kaskatı kesilmişti. Kızgındı, öfkesi bana değildi ama kendini dizginlemekte zorlanıyordu. Üçümüzü zapt etmek için öfkesini bastırmaya çalıştığını o anda fark etmiştim.

Ryke yavaşça geri geri yürüdü. O da benim gibi Scott’ın orada kendini beğenmiş bir şekilde dikilmesine izin vermemekte zorlanıyordu.

“Daisy’ye selamımı söyle.” Scott bilerek Ryke ve benim için hassas olan başka bir yeri dürtüyordu. Çıplak ayaklarımla kirli garaj yolunda ona dönüp öfke dolu gözlerimi üzerine diktim. Connor belimden tuttu. Lo’nun eli de Ryke’in omzundaydı.

“Eminim ona daha fazla asılsam beni becerirdi,” dedi Scott.

Ryke sustu, yüzünde çok daha karanlık bir ifade belirdi.

“Hayır mı? Sen öyle düşünmüyor musun?” Scott tekrar gülümsedi. “Bunu bilmiyor olabilirsin ama Los Angeles’ta harika bir arkadaşım var. Adı Trent. Bazı modellerin fotoğraflarını çekmek için New York’a gitmişti. Sanırım Daisy o sıralar on sekizine yeni basmıştı. Trent onu becerdi. Tam da kışından.”

Onu parçalara ayırarak öldürecektim. Öfkeli ellerimin altında öleceğine yemin ediyordum.

Connor’ın güçlü tutuşunun altına çırpınırken, “Siktir git, seni sikik sik!” diye haykırdı Ryke.

Scott sonunda kapıyı kapattı. Gördüğüm son manzara halinden memnun gülümsemesiydi. Beynim tüm bunların adaletsizliğiyle kaynıyordu.

Sıcak gözyaşları yeniden gözlerimde birikmişti. “O ölmeyi hak ediyor. Hapse girip orada çürümeyi hak ediyor.”

Lo iki ev arasına bir bakış attı. “O zaman onu oraya koymaya çalışalım.”

Connor, onu tekrar serbest bıraktığında Ryke dönüş yolundaki bir projektörü tekmeledi.

“Scott’tan ne kadar nefret etsem de,” dedi Connor. “Özgeçmişimde cinayet yer almayacak.”

“Hapishaneyi kastetmiştim,” diye düzeltti Lo.

“Ben cinayeti kastetmiştim,” dedim araya girerek. Herhangi bir suç işleyebileceğimden şüpheli olsam da hiçbir zaman küçük düşünen biri olmamıştım. Connor gerçekliğin sınırlarında kalırken benim zihnim uç noktaları zorluyordu. Bu yüzden o sesi kısılana kadar çığlık atmıyordu. Bunu anlamsız, kendine zarar verecek bir eylem olarak görüyordu. Scott’a bağırmanın hiçbir işe yaramayacağını bildiği için çenesini kapalı tutmuştu.

Son derece uzun boylu üç adam da bana bakıyordu. Tenimde rüzgârın etkisiyle buz tutmuş, kurumuş gözyaşı damlalarını hissedebiliyordum. Üzgün olduğum için ağlamıyordum. Yeniden ihlal edilmiş hissediyordum ve bu defa Jane de işin içine karışmıştı.

“Bir dünya hayal edin,” dedim onlara. “Çocuklarımızın mahremiyetten yoksun olduğu, onun gibi insanlarla çevrili olarak büyüdüğü bir dünya.”

Kararlılıkla, “Bu bizim dünyamız olmayacak,” diye açıkladı Lo.

Connor’ın ona hak vermesini bekledim ancak bunu yapmayınca yolun ortasında durdum. Bir elektrik direği bizi turuncu ışığıyla yıkıyordu. Yüzümü kocama çevirdim, çoktan eve giden yolun yarısını geçmiştik. “Hiçbir şey söylemeyecek misin?” Gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu. Erkeksi yüz hatlarını incelerken hepimizin kendimizi yatıştırmak için kurgu-

ladığımız fantastik, mantıksız kavramları reddeden açık ve net ifadesini gördüm.

Keşke bu gece yalan söyleseydi. Bana dürüst olmak ve acı gerçeği altın tepside sunmak yerine, bir şansımız olduğunu hissettirmesini istiyordum.

“Tutamayacağım sözler vermem,” diye hatırlattı. “Herkes gibi çocuklarımız da korkunç insanlarla karşılaşacak. Dünyayı kimse için *değiştiremem*. Kendim için bile.”

İtirafı çok acımasızdı, üçümüzü de derinden etkilemişti. Hepimiz bir adım geri çekildik. Ryke tıraşsız çenesini kaşırken ben keskin bir nefes aldım. Lo kederli bir ifadeyle yıldızsız gökyüzüne bakıyordu.

“Yani asimile olmalıyız,” diye karşılık verdim. “Uyum sağlamalı ve iyiymiş gibi *davranmalıyız*.” Çenem tiksintiyle titredi. “Senin dünyandan nefret ediyorum.”

“İçinde yaşadığımız lanet olası dünya bu.” Connor’ın sesi soğuktu. “Bu *benim* dünyam değil. Herkesin dünyası.”

Ryke başını iki yana sallamaya başladı. “Sikik bir çocuk sahibi olamam,” dedi ani bir fark edişle.

Lo nefesini verdi, yanakları soğuktan kızarmıştı. “Böyle şeyler söyleme. Bir aile istiyorsun.”

Ryke kısık sesle güldü. “Bu sikik duruma asla bir çocuk sokmayacağım, Lo. Yapamam...” Dudaklarını ovuştururken küfürler mırıldanmaya devam ediyordu.

Benim vardığım sonuç da aynıydı. Eğer onları güvende tutamayacaksak, daha fazla çocuk sahibi olamazdım.

Connor’ın derin mavi gözleri her birimizin üzerinde eşit olmayan bir daire çizdi. “Çocuklarımızı dünyadaki her kötülükten koruyamayız. Yapabileceğimiz şey, onları belirli bir grup insandan korumak.”

“Medyadan,” dedi Lo.

Connor başını salladı. Bakışlarını üzerime dikip bana sessizce bunu hayata geçirme planımızı, altı aylık deneme testimizi hatırlattı.

Seçimlerim için kimseyi suçlamıyordum. Yine de çocuklarımızın cam kafesteki maymunlar gibi değil, insan gibi muamele görmeyi hak ettiklerine inanıyordum. Kendi adlarına bile konuşamazken temel insan haklarını kaybetmemeleri gerekiyordu.

Kameramanlar bizi takip edebilirdi ama onları takip etmelerine gerek yoktu. Bunu yapmak zorunda değillerdi.

Connor sessizliği bozdu. “Üçünüze de bu işin nasıl yürüdüğünü hatırlatayım.” Ryke’i işaret etti. “Sen hapse girersin, Scott kazanır.” Bana baktı. “Sen bağırırsın, Scott gülümser ve o kazanır.” Lo’ya döndüğünde boğazımdaki ekşi tadı yuttum. “İkinci sezon için imza atarsın, o kazanır.”

“Geçen seferki gibi hiçbir şey yapmayız,” dedi Lo. “Yine o kazanır.”

“Benim halletmeme izin verin,” dedi Connor. “Scott’ın icabına bakacağım ama şimdilik ona istediğini vermeyin. Sizi kışkırtmayı seviyor ve bu gece yaşananlar neredeyse onun ıslak rüyasıydı. Bu yüzden lütfen sakın olun.” Dudaklarını ovuşturduktan sonra elini indirdi. “Lily’nin üçünüze ne dediğini biliyorsunuz, değil mi?”

Kafa karışıklığıyla birbirimize baktık. Bizim için bir lakabı olsaydı bunu bilirdim. O *benim* kız kardeşimdi.

“Kısık sesle söylüyor,” diye ekledi. “Çabuk hiddetlenen üçlü.”

Dudaklarım yukarı doğru seğirdi. Ryke gülümsedi, bu da Lo’nun gülmesine neden oldu. Küçük kız kardeşim fark etmeden zeki olabiliyordu.

Hemen ardından, Connor açıkça ilan etti. “Scott bu sefer kazanmayacak, söz veriyorum.”

Güçlü bir nefes aldım, garip bir şekilde korkuyla karışık güven hissediyordum.

Söz veriyorum.

Tercümesi: *Sadece birimiz ayakta kalacağız.*

BÖLÜM 12

CONNOR COBALT

Sol elimde kahvemle Manhattan'daki bir gökdelene yaklaşıırken, "Rose'un saçlarını eski rengine boyatmasının nedeni sen misin?" diye sordu kameramanlardan biri. Diğer elimle poposunun altından Jane'i tutuyordum. Kolu omzumdaydı, merakla etrafımızdaki adamları inceliyordu.

Üç fotoğrafçı ve bir kameramanın sadece Rose'un geçen haftaki saç rengini sorduklarını, Jane hakkında hiçbir şey söylemediklerini fark ettim.

Kahvemi yudumlayıp doğruca dönen kapılara yöneldim.

Adam soruyu farklı kelimelerle sordu. "Rose'un yeni rengini beğendiniz mi, yoksa esmer olmasını mı tercih ederdiniz?"

"Kel de olabilirdi ve yine ondan aynı şekilde etkilenirdim." Ben döner kapıdan girmeden hemen önce flaşlar yanıp söndü. Jane iri mavi gözlerini bana dikerek birtakım heceler mırıldandı. Rose işe gitmeden önce Jane'in kombinini hazırlamıştı. Gri, mavi kareli bir elbise ile fildişi rengi *Dior* tayt giydirmişti. Bir de kulaklarının üstünü örten gri bir saç bandı vardı.

Kendi seçimlerini yapamayacak kadar küçük olduğundan ona sofistike zevklerimizi aşlamıştık ama büyüdüğünde en çok neyi seviyorsa onu seçecekti.

Kızımın bakışlarını izledim. Gözlerinin ardında sık sık belirmediğini fark ettiğim bir ışıltı vardı. Ne Rose ne de ben buna sahiptik. Bir zamanlar bende var olduğuna inanmakta güçlük çektiğim o kahkahaları, masumiyeti temsil eden bir ışıktı. Çocukken neşeli olduğum bir anı hiç hatırlamıyordum. Hesaplıydım, açık sözlü ve dürüsttüm.

Ben aydınlık tarafta değildim. Puro içtikten sonraki gripus gibiydim.

Asansöre binmeden önce kahvemi çöpe atıp otuzuncu kata bastım. Sessizlik bir an için bizi sararken Jane ellerini birbirine vurarak güldü. Çocuklar sebepsiz yere gülerdi. Hayatta ve kollarınızda olmaları onlar için yeterliydi.

Anlamsızdı ama bu anlamsız an kalbimi sağlam bir gerçekten daha fazla etkiliyordu.

“Yukarı çıkıyoruz, Jane,” dedim tavanı işaret ederek.

Kıkırdarken yukarı baktı, saç bandı geriye kaymıştı. Onu düzeltince başına hafifçe vurdu. *Ba-ba*’ya çok yakın bir kelime mırıldanıp yukarıyı işaret etti. Başını bana doğru çevirdiğinde boştaki elimle gözlerimi kapattım.

“Jane nerede?”

Şaşkınlıkla keskin bir nefes aldı. Elimi çektiğimde yüzü en içten, en saf gülümsemeyle aydınlandı. Yeniden ortaya çıkışımı alkışlıyordu. Gözlerimi bir kez daha kapattım, şaşkınlığı dudaklarımın daha da yukarı kıvrılmasına neden oldu. “Jane nerede?”

Elimi indirdim. “Buradaymış.”

Jane kıkırdarak yanaklarıma dokundu, neşesine eşlik eden ezici gülümsemesini yeni keşfediyordu. Alnından öptüğümde konuşmaya çalıştı ama yine kendini bazı heceleri, sesleri gevelerken buldu.

“Bir gün, Jane,” diye fısıldadım. “Beni her yönden geçceksin. Umarım bunu yaparsın.” Daha fazla çocuk sahibi ol-

duğumuzu düşündüm, bu sisli bir gelecekti. “Umarım hepiniz yaparsınız.”

Asansör bir *bip* sesi çıkardı.

“Hadi, şimdi Frederick’i görelim. Daisy teyzen hakkında bazı bilgilere ihtiyacım var. Kulağa nasıl geliyor?”

Jane tavanı işaret edip bir süre önce söylediğim kelimeyi tekrarlamaya çalıştı.

Her zamanki ses tonumla, “Yukarı,” diye yineledim. “Şimdi düz gidiyoruz, Jane.” Koridoru işaret ettim. “Dümdüz.”

Gözlerini şaşkınlıkla kırpıstırdı.

“Zamanla,” dedim gülümseyerek. “Zamanla anlayacaksın.”

Frederick, elinde bir kahve fincanıyla kendini kanepenin yanındaki deri koltuğa bıraktı. Henüz kırklı yaşlarının başında olmasına rağmen saçlarının arasında şakaklarına uzanan gri teller vardı. Çenesi kare şekilde, burnuysa diğer özellikleriyle orantılıydı. Doğma büyüme New Englandlıydı. Saçma şeylere inanan insanlar için *Christopher Jones*’un yanında *Mayflower*’la yelken açmış ve bir zaman makinesine atlayıp günümüze ulaşmış biri bile olabilirdi.

Frederick’in gözlerinin altındaki mor gölgeler uykusuz kaldığını belirtiyor, masasının üzerinde yükselen ders kitapları ve dosyalar da bunun kaynağını gösteriyordu.

“Beni analiz etmeyi bırak, Connor. Hasta olan ben değilim. Senin terapistinim.” Kahvesini yudumladı.

Yanımdaki deri minderde, Jane bir çocuk kitabıyla oynuyordu. Dokusu ve ses düğmeleri sabit durmasını sağlıyordu.

“O zaman belki de kendini iki saat uyumuş gibi görünen

* 1620 yılında İngiltere’den yerleşme amacıyla ABD’ye giden Pligrimleri taşıyan gemidir. Geminin kaptanlığını *Christopher Jones* yapmış, bu gemiyle gidenler New England kıyılarında ilk koloniyi kurmuşlardır. (ç.n.)

biri olarak sunmamalısın, Rick,” diye önerdim. Buradan kitapların başlıklarını görebiliyordum. Travma sonrası stres bozukluğu ve depresyonla ilgiliydi. “Onun vakası senin için bu kadar zor mu?”

“Bu karışık...” Yaptığını fark ederek kısa kesti. “Daisy’yi tartışmıyoruz.”

Henüz çözülmemişti ama yorgunluğu bu öğleden sonra bana avantaj sağlayacaktı.

Ayak bileğini üst bacağına dayayıp arkasına yaslanırken, “Sende ne var ne yok?” diye sordu.

Genelde Frederick’e her şeyi anlatırdım. Etik olarak sırlarımı saklamakla yükümlüydü ancak kalıcı bir yüz buruşukluğuna sebep olmadan Scott’ın ismini yüksek sesle söylemek zordu. Karımın, kızımın ve *benim* dünyamın tamamen merkezine ait olan diğer dört insanla aynı sokağın karşısındaki evdeydi.

Frederick kısa süren sessizliği doldurdu. “Jonathan Hale bugün beni tekrar aradı. Kimlerle yakınlaştığın hakkında bir liste, ne olduğuna dair profesyonel görüşümü ve notlarımı istiyor.”

Bir parça gerginlikle başımı eğdim. “Ne olduğuma dair mi?” Dudaklarım kıvrıldı. “Evrenin asla anlayamayacağı en büyük akla sahip, dünya nüfusunun yüzde doksan dokuzundan daha zeki, utanmazca kibirli ve Jonathan’ın beni zayıflatabilmek için aldığı cezalandırıcı önlemlerden fena halde bıkmış biriyim.” Frederick’e doğru başımı salladım. “Ben buyum işte.”

“Cinsel yöneliminin önemli olmadığını düşünüyor olabilirsin.” Frederick söylediklerimden bu gerçeği çıkarmıştı. “Fakat o böyle düşünmüyor, insanlar da böyle düşünmüyor ve bu kabul etmen gereken bir şey.”

Jane’in beline dolanan elbisesini aşağı çekerken, “Kabul ediyorum,” dedim sakince.

“Saçmalık. Bir şey hakkında tutkulu hissetmiyor olsan az önceki gibi konuşamazsın, Connor.”

“O zaman *profesyonel* görüşüne göre ne yapmalıyım? Jonathan’a gidip birebir konuşarak başlı başına manipülatif bulduğum bir adama kalbimi mi açmalıyım? Sence beni dinler mi, Rick? Beni anlayacağını mı düşünüyorsun?”

“Sen kararını çoktan vermişsin,” dedi ses tonumdan anlayarak. “Hiçbir şey için Jonathan’a gitmeni önermem. Bana anlattıklarına bakılırsa, bu bilgiyi sana karşı kullanacak biri gibi görünüyor. Geçmişteki ilişkilerini ortaya çıkarmayı neden bu kadar kafasına koyduğunu anlamıyorum.”

Ben anlıyorum. “Oğlu üzerinde duygusal kontrolüm olmasından korkuyor. Bu onun eskiden sahip olduğu bir şeydi. Loren’la olan arkadaşlığım onu tehdit ediyor ve artık şirketini oğlu yönettiğine göre, *Hale Co.* üzerinde ondan daha fazla söz sahibi olacağımdan endişeleniyor.” Jonathan bana şantaj yapmak için daha fazla kanıt istiyordu, bu sayede Loren’in hayatında bir etken olmayı bırakacaktım.

Olumlu bir etken olsam bile onun için önemi yoktu.

Yine de elimde Jonathan’dan daha fazla kart vardı, bu yüzden bana ne tür bir şantaj yapmak isterse istesin bu işe yaramaz bir girişimdi. Jonathan Hale’in parası olsa bile benden düşük, omurgasız bir insandı. Artık *Hale Co.*’yu bile kontrol etmiyordu, bu da onu benim ligimden iyice uzaklaştırıyordu.

Bana karşı bir hamle yapamayacağı kadar değer verdiği insanlarla -Loren Hale ve Greg Calloway- bağlantılıyım. Bu intihar olurdu, üstelik Jonathan Hale tamamen kendini korumaya odaklı biriydi.

Frederick kahvesinden bir yudum daha aldı. “Sana daha önce sorduğumda sessiz kaldığın için tekrar soracağım. Ne var ne yok? Buna cevap vermek daha kolay olmalı.”

Beyaz gömleğimin kollarını sıvadım, başımın üstünde-

ki havalandırma deliğinden sıcak hava esiyordu. Hâlâ o beş harfli ismi yüksek sesle söylemeye çalışıyordum. Kitabındaki bir sayfayı çevirmeye çalıştıkça kalın kâğıdın Jane'in zayıf tutuşundan sürekli kaymasını izledim. Başını çevirip yardım için bana baktı. Öne eğilerek onun için sayfayı çevirdiğimde bir şeyler mırıldandı.

“Rica ederim,” derken gülümsemem büyümüştü.

Tiz bir şekilde kıkırdadıktan sonra kitabına geri döndü.

“Yaş aralığına göre ileri seviyede,” dedi Frederick.

“Çok az. Muhtemelen bir ay ileride ama Lo'nun oğlu ona ayak uydurmaya çalışıyor. Bence ilk o yürüyebilir.” Konuşma, el becerisi, idrak etme, hareketlilik gibi onların tüm önemli olaylarını gözlemliyordum. Jane ilk kez oturma odasındaki halının üzerinde yüzüstü yuvarlandığında Moffy önce onu izlemiş, ardından aynısını yapmıştı. Onun da Jane gibi ayakta durmaya çalıştığını görmüştüm. Hareketlerinde daha fazla güce sahipti, üstelik kızımın bir ay daha küçüktü.

O bebekle gurur duyuyordum, oysaki benim bile değildi.

“Basınla ilgili bir şey mi oldu?” diye sordu Frederick. Körlemesine tahminler yapmaya başladığı zaman kartlarını bana göstermiş oluyordu. Benim adıma gergindi, konuşmadığım için de en kötü olasılıklar etrafında dönen çıkarımlar yapıyordu.

“Scott Van Wright sokağın karşısına taşındı.” Kendimi bu kelimelerden soyutlayarak ona gerçekleri, GBA'in olaya dahil oluşunu ve *reality* şovun yenilenmesi için bize yapılan baskıyı anlattım.

Bitirdiğimde Frederick ona sert bir yumruk atmışım gibi arkasına yaslandı. Tam bir dakika boyunca sessiz kalıp söylediklerimi sindirdi.

Onun rehberliğine ihtiyaç duyarak, “Evet?” diye sordum. Neredeyse benim kadar zekiydi. Zaten zihnimin arkasına sakladığım şeyleri, çekmecelere doldurduğum duyguları ve

bir kenara attığım gerçekleri hatırlatmasına ihtiyacım olmasaydı her hafta buraya gelmezdim.

“Bence ne hissettiğini biliyorsun,” dedi sakın bir tonla.

İnanılmaz derecede uyuşmuş durumdaydım. “Şu anda hiçbir şey hissetmiyorum.”

“Sen bir narsistsin,” diye hatırlattı. “Herhangi bir şekilde başarısız olduğuna inanmak senin için çok zor, bu yüzden kendini başarılı olduğuna inandırıyor sun.”

“Başarılı oldum zaten,” dedim ona. “Şirketim...”

“Rose nasıl?” diye sordu Frederick.

Tekrar içime kapandım, bedenim boyun eğmiyordu. Seks kasetlerinden faydalanırsak Rose’un onları kaldırabileceğini düşünmüştüm ama yıllar boyunca bundan bahsetmenin bile onun kararlılığını nasıl zayıflattığını görmüştüm. Onun benim gibi olmadığını unutmuştum. “İstediğim şeyin mutlaka sonuçları olacak. Seks kasetlerini yok edemediğim için onlardan başka bir şekilde yararlandım.”

“Scott da aynısını yaptı,” dedi Frederick. “Hayatın boyunca seni kandıran tek kişiydi, Connor ve şimdi geri döndü.”

“Bu görüşmelere devam edip etmemeyi yeniden değerlendiriyorum, Rick. Sana zaten bildiğim şeyleri söylemen için para ödemiyorum.”

“Bana insan olduğunu ve duyguların olduğunu hatırlatmam için para ödüyorsun.”

Dudaklarımı ovalayarak bir an için Jane’e baktım. Bir inek resminin yanındaki düğmeye bastığında çıkan *Möö!* sesini duyunca kitabı kulağına götürdü. Kitap elinden düşüp mindere çarptı, o yine de gülümsedi.

Masumiyetinin olması gerektiği kadar uzun bir süre bozulmamasını istiyordum. Scott’ın ona yaklaşması düşüncesi bile kanımı kaynatmaya yetiyordu ve herhangi birinin onu tehdit ettiği düşüncesi... kabul edilemezdi.

“Bağıramam. Çıglık atamam,” dedim Frederick’e. “Yumruklarımınla göğsüme vurarak Scott’ın ortadan kaybolmasını bekleyemem.”

O gece Scott’a bağırdıktan sonra neredeyse Rose’un sesi kısılıyordu. Ayrıca yolda çıplak ayakla yürüdüğü için bir saat banyoda ayaklarını ovmuştu. Ancak ben ona banyo yaptırıp bir kadeh şarap verdiğimde durmuştu.

Bu konuyu akıllıca halletmem gerekiyordu.

Parmaklarımı deri kolçaktaki bir yırtığın üzerinde gezdirdim. “Hemen hemen oynadığım her oyunu seviyorum. Rose’la oynadığım son oyunları bile.” Özellikle de ortamı, yeri ve zamanı kontrol edebildiğimizde *Ünlü Takipçisi* haberlerinin bir cazibesi vardı. “Ama Scott bir sivrisineği kovalamaktan farksız. O bir baş belası, beyinsiz ama inatçı biri. Bu oyundan hiç tatmin olmadığım gibi her parçasından da nefret ediyorum.”

“Ona GBA’in vereceğinden daha fazlasını ödeyebilirsin...”

“Hayır,” diye sözünü kestim. “Bu bir seçenek bile olamaz. Ne yaparsam yapayım, bunun Scott’a *hiçbir* faydası olmamalı. Kazandığım zaman onun da benimle kazanmasma izin vermeyeceğim.”

Beş yaşındaki Jane’in, Scott Van Wright’la karşılaştığını ve onun daha fazla, daha da fazla para koparmak için bize şantaj yapıp durduğunu gözümde canlandırdım.

“Onu ailemden koparmak zorundayım.”

Az önce ona yaptığım gibi yüz hatlarımı inceleyerek, “Sadece ağırdan al,” dedi Frederick. “Daha yeni baba oldun, dev bir şirketin başındasın. Jonathan Hale ve şimdi de Scott’la uğraşmak zorunda kaldığından bahsetmiyorum bile. Ayrıca şimdiden medyayla işbirliği halindesin.”

“Kapitalist dünya problemleri,” diye alay ettim.

Bunu görmezden geldi. “Bu arada Jane’in iyiliği için medya ile kurduğunuz ilişki nasıl gidiyor?”

“Bunu söylemek için henüz çok erken.” Bu binaya girerken kimsenin bana Jane hakkında soru sormayışım düşündüm. “Fakat bizimle ilgili başka hikâyeler olduğu zaman kameralar genellikle benim üzerimde kalıyor. Hafta boyunca hiçbir şey yapmadığımızda çocuklara odaklanıp bir şeyler bulmaya çalışıyorlar.”

“Bu riskli,” dedi Frederick.

Dudaklarım kıvrıldı. “Her şey risklidir.”

“Yani ateşle oynamaya devam mı edeceksiniz?” Sesinin dengeli olması, bu fikrin iyi olduğunu düşündüğüne inanmamı sağlıyordu. Aksi takdirde, “*Bundan emin misin, Connor?*” cümlesini söyleyerek beni cezalandırırdı.

Gerginlik sesime yansımaya devam ediyordu. “Ateşle oynamak ve beni yakmasına izin vermek, çocuğumu yakmasını beklemekten daha iyidir.”

Kızgınlığımı görünce konuyu değiştirdi. “İyi uyuyabiliyor musun?”

Masasının üstündeki ders kitaplarına tekrar baktım. “Her gece beş saat, her zamanki gibi.” Bunu kolayca geçiştirebilirdim. “Daisy kaç saat uyuyor?”

“Aşağı yukarı aynı.” Yaptığı hatayı fark ettiğinde ifadesi sertleşti. “Hayır.” Parmağıyla beni işaret edip oturduğu yerden kalktı ve masaya doğru ilerledi.

“Bana söylediklerini kimseye söylemeyeceğim.”

Beni görmezden gelerek masasındaki dosyaları silkeledi, ardından siyah metal çekmecelere yerleştirdi.

“Sana yardım edebilirim,” diye teklif ettim. “O karmaşık bir vaka ve projede bir yerine iki beynin çalışması onun yararına olabilir.”

Frederick kaskatı kesildi.

Bir yerlere varıyordum. “Meslektaşların bir hastanın vakasını tartışması alışılmadık bir şey değil.”

“Sen benim meslektaşım değilsin,” diye karşılık verdi Frederick.

“Sadece bu alanı sıkıcı bulduğum için. Dürüst olmak gerekirse, senin işinin gerektirdiğinden çok daha fazla nitelikliyim.” Bir saniye duraksadıktan sonra ekledim. “Scott’la olanları anlatmayıp Daisy hakkında bilgi alma karşılığında sana bir anlaşma sunabilirdim ama onun yerine ahlaklı olanı yaptım. Şu anda sen bana ahlaklı olmanın bir ödülü olmadığını söylüyorsun.” *O zaman belki de ahlaksız taktiklerime geri dönmeliyim.*

Frederick kabul etmeden önce bir an tereddüt etti. “Ona ilaç vermek istiyorum... Ancak tüm semptomlarından ve bunların neyi belirttiğinden kesinlikle emin olmadan doğru ilacı seçemem. Ona sadece sorunun bir kısmını tedavi eden ilaçlar verilmiş, bunlar diğer sorunlarını daha da kötüleştirmiş...” İki elini masasının üzerine koyarak başını salladı. “Mutlak bir kesinliğe ulaşmadan manik depresif teşhisi koymam.” Yüksek ruh hallerinin gerçekten fazla olup olmadığını ayırt edemiyordu.

“Yıllardır onun etrafında bulunduğum için enerji patlamalarının bir paravan olduğunu söyleyebilirim. Gerçek değil. Gerçeği maskeleyen bir şey sadece. O bipolar değil.”

Frederick o kadar emin değildi.

Henüz onun vakasının çok derininde olmadığını farkındaydım. Henüz başında takılı kalmıştı. Jane’i kollarıma alarak ayağa kalktım. “Televizyonda zıplayıp durmalarını izleme,” dedim ona. “Dergilerdeki gülümsemelerine bakma. Daisy iyi olmadığına dair endişelendiğimiz için zamanımızın kalanını mahvetmektense, iyi olduğuna inanmak için kendini kandırmayı tercih eder.”

“Peki bunu nereden biliyorsun?”

“Duyguları gizleme sanatında uzmanlaştım.”

Daisy bu konuda iyi olabilirdi ama benden daha iyi değildi.

BÖLÜM 13

CONNOR COBALT

Yatağımızın üzerinde otururken aramızda mermer bir satranç takımı duruyordu. Kömür siyahı ve fildişi renkli şahlar, vezirler, kaleler, filler, atlar, piyonlar... her iki tarafa da doğru sırayla dizilmişti. Savaştaki siperler ve askerler gibi görünüyorlardı.

Rose'la oyun oynamak her zaman savaşmaya benziyordu. Masa oyunlarını asla vakit geçirmek için oynamazdık. Bir bahis koyardık. Böylece kaybetmek gerçek bir kayıp, kazanmak da gerçek bir kazanç gibi hissettirirdi. Daha büyük bir şey başarmak adına oynardık.

Bu gece de farklı değildi. Taşlarımız ele geçirilirse, bir giysimizi çıkarmak ya da bir gerçek söylemek zorundaydık.

Ben onu çıplak bırakmayı planlıyordum.

O da beni başka şekillerde çıplak bırakmayı amaçlıyordu.

Üç piyon eksilmişti. Ben üstsüzdüm, o da ortaokul danslarıyla ilgili iki gereksiz gerçek söylemişti. Açıkçası ikimiz de arzuladığımız şeyi elde edemiyorduk.

Parmaklarımı dudaklarıma bastırıp yatakta kıpırdanmasını izledim. Siyah ipek sabahlığının askısı, beline sıkıca sarılmıştı ve sadece beni tahrik etmek istediğinde giydiği beyaz dantel iç çamaşırını saklıyordu.

İşe de yarıyordu.

Meme uçlarını kısmen gösteren dantelli, transparan kumaşı düşündüm. Dolgunlaşmış kalçalarını, büyüyen kıcını, kıvrımlarını ve kadınlığını vurguladığını hayal ettim. Eğer oyunlardan bu kadar hoşlanmasaydım, onu şimdiye kadar sırtüstü yatırmış olurum.

Kristal avize üstümüzde şingirdiyordu, ışık kendi kendine karardı. Bu ilk kez olmuyordu.

Yukarı baktı, kristaller birbirine çarpıyordu. “Neden küçük kız kardeşimi çatıda becermek zorunda ki?”

“Seni becerirken ellerimi boğazına sarmamı tercih etmen ve benim bundan zevk almamla aynı sebepten.” Duraksadım. “Hem köpeklerin zaman zaman dışarı çıkmasına izin verilmesi gerekir.”

Satranç takımına dönmeden önce sabahlığını yakasına yakın bir yerden yukarı kaldırdı ve çıplak tenini biraz daha gizledi.

“Yeni kurallar,” dedim aniden.

Alev alev yanan sarı-yeşil gözleri sanki zaten belirlenmiş olanı değiştirecek gücüm yokmuş gibi bana kaydı. *Tekrar düşün, Rose.*

“Sen benim taşlarımdan birini alırsan, sana bir gerçeği söylerim.”

Dudaklarını büzdü ama omuzları gevşemişti. “Dur tahmin edeyim, eğer sen benimkilerden birini alırsan otomatik olarak bir giysiyi çıkarmak *zorunda kalacağım*. Tercihim olmayacak.”

Gözleri parlarken gülümsedim. “Benim de seçme şansım olmayacak,” diye hatırlattım. “Bu şekilde ikimiz de istediğimizi alacağız. Sen çıplak olacaksın. Ben ise kendimi ifşa etmiş olacağım. İkimiz de kazanacağız.”

Kısa, kuru bir kahkaha attı. “Sadece tek bir kazanan vardır, Connor.”

“Takım olarak oynuyorsan öyle olmaz.”

Bu fikre karşı çoktan yumuşamış bir halde, “Satranç bir takım oyunu değil,” diye mırıldandı. Gözleri karnım ve kollarımdaki belirgin kaslara kaydı. “Ya çıplak olmanı istiyorsam?” Gergin bir sessizlik tüm kaslarımı sardı, gözleri ölümcül bir güçle bana bakıyordu. Hem zehirli hem de güzellerdi.

“Onu oyun oynamadan yapmaktan da mutluluk duyarım.”

Omuzları kasılırken geniş sırtışıma görünce gözlerini devirdi.

“Sevgilim,” diye ekledim. “Bunu oynamaktan ikimiz de sıkıldık. Ya kuralları değiştireceğiz ya da yeni bir oyun bulacağım. Üstelik hoşuna gideceğinden emin değilim.” İpek askısını yumruğuma dolayarak sabahlığını çekip çıkarmak istiyordum. *Sabır*. Sabrım vardı, çoğu erkekten daha sabırlıydım. Beni onlardan daha iyi yapan şey buydu.

Yanakları kızardı. “İyi.” Komodinin üzerindeki bebek telsizine bir bakış attı. “Zaten birazdan Jane’i kontrol etmem gerek. Bunu hızlıca halledebiliriz.”

Karım söz konusu olduğunda hızlıca kelimesi hoşuma gitmiyordu. Rose’la geçirdiğim her anı sonsuza kadar uzatabilirdim. Dünyayı ve beni ateşe vermeye çalıştığı düşmanca, ateşli anlar dahil, hepsini seviyordum.

Yeni kuralları çoktan kabul ettiği için oyunun hızı konusunda onunla tartışmadım. Dikkatimi satranç tahtasına verdim, bacaklarını yana açarken dizleri fildişi taşlara tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı. Rose’un karşısında oturuyordum, kolumu büküp dirseğimi dizime yaslamıştım. Parmaklarım düşünceli bir şekilde çenemde duruyordu.

On hamle sonrasını planlamıştım ama oynadığımız diğer zamanlara dayanarak onun benden beş hamle önde olduğu çıkarımını yapabiliyordum. İkimiz de satrançta usta olma-

mıza rağmen hiç yarışmamıştık. Büyüğüsta* hiçbir zaman peşinde olmadığım ve istemediğim bir unvandı.

Yeteneklerimin çoğu yatılı okuldan geliyordu, hayatımın neredeyse yarısını Faust'ta geçirmiştım. Annem beni üçüncü sınıftan on ikinci sınıfa kadar o okula göndermişti. Bavulumu boşalttığımda yedi yaşındaydım, annem vedalaşmak için hafifçe omzumu okşamıştı.

Bana ihtiyacın olduğunda görüşürüz, demişti sadece. Ancak gerçekten benim tanıdığım gibi bir çocuksan bana hiç ihtiyacın olmayacak. Ona bağlanmamı istemiyordu, dolayısıyla ben de hiç bağlanmamıştım.

O yatılı okul, annem ve babam olmuştu. Faust'a, Katari-na'dan bahsettiğimden daha çok atıfta bulunuyordum. Okulum hakkında kayıp babam hakkında konuştuğumdan daha çok konuşuyordum. Kurum bana nasıl hayatta kalacağımı öğretmişti. Bana daha fazla bilgi vermişti ama bir okul bize sarılamaz ya da bizi sevemezdi.

Faust'ta geçirdiğim günlerin çoğunu, gri tonlamalı canlı görünen rüyalar gibi hatırlıyordum. Yalnızca Rose'la ilk tanıştığım zaman renklenmişti.

Satranç yaygın bir oyundu. Yaklaşık on beş kişi, üst sınıflardan birinin odasında toplanıp sigaraları yakar ve kışın eksi on derece soğukta pencereleri aralardık. Gizli bir turnuva başlatır, ele geçirilen her taş için *shot* atardık. Biri şah mat yaptığında bu iki katına çıkardı. Hamleler on saniyeden kısa sürede yapılmalıydı, yoksa tekrar içilirdi.

Çoğu kişinin anlamadığı bir oyunu oynayacak kadar zeki olmanın verdiği sarhoş, ayrıcalıklı dâhiler gibi görünüyorduk. Ayrıca bunu daha heyecanlı, çocuksu ve eğlenceli bir şeye dönüştürecek kadar sıkılmıştık.

* Uluslararası Satranç Federasyonu tarafından çok güçlü satranç oyuncularına verilen unvandır. (ç.n.)

Bir parçam asla değişmeyecekti.

Kalemi onun tarafına kaydırdım. Heyecanını, kuşkunun ardına gizleyerek savunmasız piyonuma baktı. Parmaklarımı tekrar çeneme bastırdım. “Faust’ta satranç oynarken on saniye kuralımız vardı.”

“Söylentiler buradan geliyor olmalı.” Gözleri hâlâ kömür rengi piyona sabitlenmiş durumdaydı.

Söyledikleriyle bana yem atıyordu, ben de onu yuttum. “Ne söylentisi?”

“Faust erkeklerinin on saniyede boşaldıklarıyla ilgili olan söylenti.” Filini oynatıp kurban piyonumu ele geçirdi.

Kaşlarım hafifçe kalktı. “Bu söylentiği sana karşı defalarca kez çürütebilmiş olmalıyım.”

Beni susturmak için elini kaldırdı. “Cinsel yeteneklerinle övünmenin sırası değil.”

Dudaklarım özellikle bu kelimeyle birlikte yukarı doğru kıvrıldı. *Yetenek*.

İşaretparmağıyla beni gösterdi. Ben aynı rahat pozisyon-
da kalırken boy avantajı için aniden diz çöktü. “Aklından bile geçirme.”

“Yetenek mi?” diye yüksek sesle söyledim.

Kısık sesle homurdandı. “Sana iltifat etmedim.”

“*Yetenek* tanımını gereği bir iltifattır.”

“İltifat değildi.”

“O zaman *Merriam-Webster*’a danışalım.” O itiraz etmeden önce telefonun arama motoruna yazdım ve cevap yanaklarımın çok daha büyük bir sırtışla gerilmesine neden oldu.

“Richard,” diye uyardı. Yanlışlıkla bana iltifat ettiği gerçeğinden nefret ediyordu. Onu bu kadar öfkelen-dirdiği için buna bayılıyordum.

“*Birinin bir şeyi iyi yapmasını sağlayan özel bir beceri.*” Tanımını okudum. “O bir iltifattı.”

Gözleri alev alev yanıyordu.

Yüz hatlarımda biraz daha fazla mizahla ekranıma baktım. “Ayrıca ‘cinsel açıdan çekici olan insanlar’ yazıyor.”

Küçümseyerek dudaklarını büktü. “Öyle bir şey yazmıyor.”

Ona telefonumu gösterdiğimde hızla elimden kaptı. Gözleri lazer gibiydi, okurken ekranımı yakıyordu.

“Rose Calloway Cobalt beni cinsel açıdan çekici buluyor. Keşke on dört yaşındayken bana yetenekli deseydin.”

Vücudu donarken bakışlarını iki elinin arasındaki telefonda tuttu. “Söyleseydim ne yapardın?”

Bana bakmasını bekledim. Baktığında geçmişimizin önümde antik bir dünya haritası gibi dümdüz uzandığını gördüm. “Sana hemen yetenekli olduğunu söyleyerek karşılık verirdim.”

Derin nefesler alırken köprücükkemikleri belirginleşti.

Sırıtişım tüm yüzüme yayıldı, onun kibirli bulduğu bir sırtıtişti. Anında ne kadar abayı yakmış gibi görüldüğünün farkına vardı. Buz kesti ve yakındaki bir yastığı bana fırlattı. Satranç tahtasını kıl payı kaçırmıştı.

Güldüğümde o da bana boncukla kaplı başka bir yastık daha fırlattı. “Bana borçlu olduğun gerçek bu olmasa iyi olur.”

“Bunun nesi vardı ki?” diye sordum.

“Gerçek değildi.”

“Gerçektir.”

“On yedi yaşına kadar beni çekici bulmadığını söylemiştin,” dedi Rose.

Gülümsemem kayboldu. Asıl gerçek şuydu, Rose’u ilk karşılaşmamızdan itibaren büyüleyici bulmuştum ama bunu kabul edersem, ilk görüşte aşk kavramını da kabul etmiş olurum. Bu kavramın tamamı saçma, hatalı ve yüzde yüz inanılmazdı. Rose’a ilk kez tutulduğumda on yedi yaşında olmalıydım. Bunun dışındaki her şey sadece fanteziydi.

“Bana gerçek bir Şey syle,” diye üzerime geldi. “Düzgün bir tane olsa iyi olur.”

Ne istediğini tam olarak bilmiyordum. *Kalpten gelen bir Şey*. Bunu düşünürken onun sesini duydum. Kalbimin anatomisi onunkiyle aynı olabilirdi ancak farklıydı. Ben her zaman farklı olacaktım.

“Gözlerini seviyorum.”

Öfkeyle bana baktı. “Gözlerime olan tuhaf takıntını zaten biliyorum. Bu yeni bir Şey değil. *Hile yapıyorsun*.” Kelimeleri zerine basarak söylemişti, beni de kendisi gibi sinirlendireceğine inanıyordu.

Kayıtsız kaldım. On beş dakika önce topladığım fildişi rengi bir piyonu parmaklarımın arasında döndürürken bir gerçek düşündüm. *Kalpten gelen bir Şey*. “İlk kez seks yaptığımda,” diye başladım. “On saniyeden daha uzun sürmüştü. Bu işte iyiydim.”

“Kendini seks tanrısı olarak adlandırmak kişisel bir değerlendirmedir, bir gerçek değil ve bunların bir kısmını zaten bana daha önce anlattın.”

“Nefret ettiğim kısmı da mı?”

Elleri uyluklarının üzerinde dururken kaskatı kesildi.

Aynı sakinlikle, “İlk seferimden nefret etmiştim,” dedim tekrar. “Hayatta çoğu insanın eninde sonunda katlandığı muazzam aŐamalar vardır. Konuşuruz. Yrrz. Hissederiz. Ağlarız.” Duraksadım. “Severiz. SeviŐiriz. Eninde sonunda lrz.” Dudaklarımı yalayıp yumuşak bir kahkaha attım. “Seks bir aŐamaydı. Pratikti. Yapmam gereken bir Şeydi ama hiÇbir anlamı yoktu. Heyecan verici değildi. Fiziksel olarak zevk alıyordum, zihinsel olarak ise cansızdı. Nasıl daha iyi hale getirebileceğimi bulamıyordum. Sıradan bir Şeyi, beni kr edecek bir Şeye dönüŐtürmek için neyi farklı yapacağımı bulamıyordum. En azından on beş yaşındayken. Bu yüzden nefret etmiştim.”

Düşünceleri dönüp duruyordu. Uzaklaşan bakışlarında bunu görebiliyordum. “Duygusallığı dışarıda bıraktın,” diye fısıldadı.

“Seks benim için hiçbir zaman duygusal olmadı. En azından seninle yapana kadar.”

Rose dürüstçe mi konuştuğumu, yoksa duymak istediklerini mi söylediğimi merak ediyormuş gibi beni dikkatle inceledi. Fakat bu şüphesiz dürüst bir gerçektir.

“Başka?” diye sordu. Sadece gerçeklerimden değil, *hislerimden* de daha fazla bahsetmemi istiyordu. Bunu şimdi anlıyordum.

“Benim sıram.” Sorusunu geçiştirerek satranç tahtasına döndüm.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. Alevli bakışları hareketlerime yöneldi. Taşlarımı hizalamak için bir piyonu kaydurdım, daha belirgin bir rotayı reddediyordum. Rose satrancı çoğu kişiden daha agresif oynuyordu. İki hamle sonra kalesini ele geçirdim. Hayal kırıklığı içinde iç geçirdi, sanki zamanı geri alıp son hamlesini değiştirebilecekmiş gibi tahtayı izlerken kaşları çatıldı.

“Sabahlığın, sevgilim.” Umutsuzca çıkarılmasını istediğim kıyafeti işaret ettim.

Bir kez daha derince iç çekti. Benim yanımda rahat olması yıllarımızı almıştı. Bu güvensizliklerini yenmiş durumdaydı. Hoşnutsuz davranmasının sebebi inatçı ve gururlu olmasıydı. Bu nedenle fena halde zevk alsa bile bana boyun eğmekte zorlanıyordu.

Rose oldukça kızgın bir şekilde ipek sabahlığının kuşağını çekti. Belki de bundan daha fazla tahrik olmamam için bilerek sert, daha az şehvetli ve yavaş davranıyordu. Kumaşı omzundan itti. Düşmanlığı aletimi her şeyden çok daha fazla sertleştiriyordu.

Sabahlığı yatağa düşüp kalçasının etrafında toplandı. Neredeyse bükülmüş olan dizimi hareket ettirmek zorunda kaldım. Kaslarım onun beyaz iç çamaşırını görünce iyice kasılmıştı. Ahlaksız bir mayo gibi tek parçaydı. Dantel, kalça kemikleri boyunca narin güller oluşturuyordu. Tel korse, kum saati şeklindeki vücudunu daha da şekillendirmişti. Dolgun göğüslerinin arasına minik beyaz bir fiyonk oturmuş, iki kupla yukarı itilmişti. Transparandı, meme uçları çoktan sertleşmişti.

Nefes alış verişleri öncesine göre ağırlaşmıştı. Damla şeklindeki elmas kolyesinin deri olanıyla değiştirilmesi gerekiyordu. Kollarım onu göğsüme doğru çekme isteğiyle sızlıyordu. Sonraki her hareketin bana ait olması için bunu sertçe, kabaca ve çok hızlı bir şekilde yapacaktım.

Boğazını temizledi, bu kadar uzun süre baktığım için beni azarlıyordu.

Rose o kadar katmanlı bir güzelliğe sahipti ki, ben bile her birine dokunmakta zorlanıyordum.

“Beni iç çamaşırlarımla bırakmayı başardın. Tebrikler.” Satranç takımına doğru eğildi, göğüs dekoltesi neredeyse bana doğru taşıyordu.

Parmaklarım diz kapağımı sıkıca kavradı. Tahtayı kenara itip bacaklarını aralama dürtüsünü kontrol etmeye çalışıyordum. Başka bir duraksama olmadan ona sertçe sahip olma dürtüsünü.

“Piyonun öldü,” diye belirtti. “Bana bir gerçek söyle.”

Kaşlarımı çatarak bakışlarımı göğüslerinden ayırdım. Piyonumu avucunun içinde sıkınca kırmızıya boyanmış parmaklarını görmek aletimi tekrar hareketlendirdi. *Sabret.*

Bacağımı daha çok uzattım. Kaslarım tekrar gerilmişti. “Sekste iyiydim çünkü porno izliyordum. Bunu faydalı bulurdum.”

“Sen ve diğer tüm ergenler,” diye tersledi. “Bu dürüst bir gerçek değil, sadece nesnel bir durum.” Odağı anında tahtaya geri döndü. Çok hızlı bir şekilde geçiştirmişti. İkimizin de sık sık etrafında dolaştığımız bir konudan kaçınıyordu. *Porno. Seks kasetleri.*

Frederick’le yaptığım konuşma beynimin ön tarafına fırladı. O kasetlerin Rose’u ne kadar etkilediği hakkında olan konuşmamızı hatırlamıştım. Onları bir başarısızlık olarak kabul edememem hakkındaydı. Scott’ın seks kasetleri olabilirdi ama benim milyarlarca dolarlık bir işim ve yeni bir elmas markam vardı.

Benim bakış açımına göre kazanmıştım.

Rose’un bakış açısına göre ise onun için bunun bir kayıp olduğunu hissettiğini anlamaya başlıyordum.

“Hamleni yap,” dedi sadece.

“Peki ya gerçeğim ne olacak?”

Gözleri önce benimkilere, ardından tekrar tahtaya kaydı. “Artık umurumda değil.” *Ben umursuyorum.* İncinip incinmediğini umursuyordum. Üzgün müydü, acı mı çekiyordu umursuyordum. Rose’u başka bir insanı umursamayacağımı hiç düşünmediğim bir şekilde umursuyordum.

Tahtayı işaret etti. “Devam et ki, seni ezebileyim.”

Bakışlarına kilittlendim. “Seks kasetleri hakkında...”

“Taşını oynat,” diye sözümü kesti. “Yoksa sıranı kaybedersin.”

“Bu oyun öyle oynanmıyor,” dedim ona. “Sana bir gerçek söylemeliyim.” Belki ona daha büyük bir şeyler verirsem, kasetler hakkında bana daha açık davranırdı. “On dokuz yaşındayken deney yapmaya başladım. Bağlamak konusunda ve kelepçelerle. Kendi kişisel zevkimi, nelerden hoşlandığımı anlayabilmek için bazen fazla ileri gittiğim de oldu. Bana talimat veren biri hiç olmadı. Sadece beni en çok neyin azdırdığını buldum.”

“Peki ya diğer kişiler?”

“Zevk aldılar. Hoşlanmayan biri üzerinde hiçbir şey denemem. Tatmin olmasam bile diğer insanları memnun etme oyunundayım, yoksa unuttun mu?”

Gözlerini devirdi.

Gülümsedim. “Kadınların bana *efendim* demesinden hoşlanmıyorum. Sana asla sürtük demem. En sevdiğim şey kontrol, özellikle de inatçı birinin üzerinde.”

“Komik,” derken ses tonu buz gibiydi. Yine de boğazını temizledi, bu defa tahrik olmuştu.

Gerçeğimin yeterli olup olmadığını merak ederek, “Bu nasıldı?” diye sordum.

Başını salladı. “Yeterliydi.” Sanki bundan çok daha fazlası olduğunu söylemek istercesine bakışları yumuşadı. “Sıra sende.”

Satranç tahtasını inceledim ve aptalca, daha az hesaplı bir hamle yaptım. Bilerek filini ele geçirdim. Kendi nedenlerim oyunu kazanmanın önüne geçiyordu. İç çamaşırının külot kısmı, tek parça olması için korseye tutturulmuştu. Önce onları çıkarmak istiyordum. İpeksi mavi yorganla teni arasında hiçbir şey olmadan onu yatakta otururken hayal ettim.

Kalçakemiklerindeki klipsleri açtı ve *üst* kısmını soymaya başladı. “Önce külotun.”

Donup kaldı. “Bu oyun öyle oynanmıyor,” diyerek az önceki kelimelerimi tekrarladı.

Askıları dirseklerinden aşağıya sıyırıp dantel iç çamaşırını başının üzerine kaldırırken başımı iki yana salladım.

“İnatçılık ediyorsun,” dedim sakince. “Bu sana bu geceye mal olacak.”

Sertçe yutkundu, muhtemelen onu nasıl cezalandıracağımı hayal ediyordu. Korseyi bir kenara fırlattığında hemen kollarını göğüslerinin üzerine bastırdı.

Ortadan kaybolmadan önce sertleşmiş meme uçlarını zar zor görebilmiştım. Korse üzerindeyken göreceğ daha çok şey vardı.

Başımı eğdim. “Göğüslerinde bir sorun mu var?”

Gözleri parladı.

Beni azarlamaya başlamadan önce hızlıca konuştum. “Ya bir sorun var ya da benim önümde çıplak olmaktan rahatsız oluyorsun ama bu durum yıllardır böyle değil. Yani sorun ne?” *Sadece inatçılık ediyor.* Gerçeği biliyordum. O da biliyordu.

“Senden nefret ediyorum,” dedi kollarını indirerek.

“Kıyafetlerini çıkarmak için yalan söylemeni istemedim ama bana daha fazlasını teklif etmen hoş.”

“Kaybetmenin bir yolu yok, değil mi?” diye sordu aniden. “Kazanmışsın gibi görünmesi için her zaman bir şeyleri çarpıtıyorsun.”

Sorusu, onun kısmen çıplak olan görüntüsünün tadını çıkarmayı zorlaştırıyordu. “Je ne peux jamais perdre.” *Ben asla kaybedemem.*

Beni susturmak için tekrar elini yüzüme doğru kaldırdı. “Onu göreceğiz.” Rose başka bir gecikme olmadan benim aksime kazanacağı hamleyi yaptı. Vezirimi tahtadan çekip aldığında atı şahıma yaklaşmıştı. Seks kasetlerimiz hakkında konuşmamı hiç istemediği halde oyun için bunu göze alması beni şaşırtıyordu.

Çenesini kaldırdı. “Şah.”

Gözlerim onunkilere sabitlendi. “Doğrusu, hayatımın sonuna kadar seks kasetleriyle yaşayabilirim ve onların varlığından zerre kadar acı duymam. Bunca zaman beni, senin de bu şekilde yaşayabileceğine inandırdığını ama bunun doğru olmadığını görebiliyorum.”

Ağzı açık kaldı. “Doğru.”

“Rose.” Adını *sen de benim kadar gerçeği biliyorsun* dercesine söylemiştim. “Scott’la yüzleştığımız o gece kartlarını gösterdin.” Sanki seks kasetleri olayı dün olmuş gibi bağırmıştı. Yaşadığımız onca şeyden sonra hâlâ canı yanıyormuş gibi görünüyordu. “Belki de bunca zamandır bunu biliyordum ama sadece benim gibi olduğuna inanmak istedim.”

Titredi.

Onu kollarıma almak için tahtanın üzerinden uzandığımda bir eliyle çıplak göğsümü iterek hareketsiz kalmamı işaret etti.

“Bana zayıf mı diyorsun?”

“Hayır. Sana insan diyorum. Tepkin normal bir tepki.”

“Bana normal diyorsun.” Gözleri alev alev yanıyor olsa da yüz hatları sanki cama tokmağı indirmişim gibi paramparça olmuştu.

“Bu kötü bir şey değil.”

“Senden geliyorsa bu bir hakaret.”

Konuşmakta zorlandığıma inanamıyordum. Hızlıca doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. “Sen benim dengimsin,” dedim yavaşça. Böylece kelimeleri tam olarak sindirebilirdi.

“Eğer aynı fiziksel özelliklerle ama senin kişiliğinle değiştirilebileceğimi bilerek beni öldürebilseydin, bunu yaparmıydın?” diye sorguladı.

“Hayır,” diye cevap verdim hiç düşünmeden. “Benim gibi biriyle çıkmak anlamsız olurdu. Her hareketini, her arzunu, her şeyini bilirdim. Beni zıt kutuplara itmene bayılıyorum.”

Biraz daha rahatlayıp başını salladı. “Sana inanıyorum.” Soluğunu vermeye çalışıyordu. Uzunca bir duraksamadan sonra devam etti. “Ben de o geceye kadar seks kasetlerinin beni hâlâ incitmeye devam ettiğini fark etmemiştim.” Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Scott’la olan bağlamda, onlardan daha çok nefret ediyorum. İnsanların bed-

nimle mastürbasyon yapıp yapmayacağı konusunda benim hiçbir söz hakkım yoktu ama *onun* vardı.”

“Sadece adalet istiyorsun,” dedim farkındalıkla. “Artık geri döndüğüne göre onu tuzağa düşürmek daha kolay olmalı.”

Rotadan saparak, “Jane’e ne söylememiz gerekiyor?” diye sordu. Benim de onu takip etmemi istiyordu.

Aklından geçenlerin izini sürmeye çalışıyordum. *Jane. Seks kasetleri.* “Ona kasetleri izlememesini, onların internete düşmesini hiç istemediğimizi çünkü yatak odamızda videoya alındığımızı bilmediğimizi söyleyeceğiz. Gerçeği söyleyeceğiz.” Farkında olmadan fildişi piyonu sıktım, avucumda bir çentik oluştu.

“Peki bu sorun olmayacak mı?” diye sordu Rose. Sesi neredeyse çatlıyordu. “On, on iki ya da on beş yaşma geldiğinde, başka bir kaset yayınlanıp tüm arkadaşları bunu gördüğünde ne olacak? Ya onunla alay edilirse ve bununla yüzleşecek gücü kendinde bulamazsa? Bu kesinlikle sorun *olacak*, Connor.”

“Ne gerekirse yapacağım.” Arzu ettiğim şeyler için her zaman savaşıyordum. Hiçbir zaman boş durarak hayallerimin gerçekleşmesini beklemezdim. Seks kasetlerinin geri kalanının haklarını elde etmek için bir yol bulacaktım. Bu artık öncesinden daha gerekliydi.

Jane büyümeden önce bu kontrolü geri istiyordum. Daha önce yayınlanan kasetleri değiştiremezdik ama belki Jane büyüdüğünde onlar da unutulup gitmiş olurdu.

Dudakları bir parça kıvrılırken fısıldadı. “Dedi asla kaybetmeyen adam.”

Benim dudaklarım da onunkilerle eşleşti. “Sıra bende.” Omuzlarının kaskatı halinden sıyrılışını izledim. Endişesi ve

yükü azalmıştı. Hızlı bir bakışla tahtayı inceledi, bu oyunun sonucundan emin görünüyordu. Onun için galibiyetle, benim içinse mağlubiyetle sonuçlanacaktı.

Akıllıca hamle: Şahımı tehlikeden uzaklaştırmaktı.

Aptalca olan: Onun önemsiz piyonunu ele geçirmekti.

Parmaklarım mermer satranç taşını kavrarken, üzerinde kalan son giysiye baktığımda nefesi kesildi.

BÖLÜM 14

ROSE COBALT

Bunu bilerek yapmıştı.

Şahını savunmasız bırakan aptalca bir hamleydi.

“Şah mat,” dedim kısık sesle. Bakışları vücudumda geziniyor, sanki her bir kıvrımı yutuyordu. Bu, az önce oyunu kaybeden birinin atacağı türden bir bakış değildi. “*Kaybettin.*” Yenilginin acısını hissetmesi için bu gerçeği vurgulamıştım.

“İstediğim şeyi aldım. Sen de öyle.” Yüzünü bir sırtış kapladı. “Söylediğim gibi ikimiz de kazandık.” Connor öne doğru eğilip bileğimi kavradı. Sağlam ve hızlı bir tutuşla beni vücuduna yaklaştırdığında sırtım yatağa çarptı, kığım satranç tahtasını buldozer gibi ezdi. Taşlar vücudumun etrafına saçılırken dirseğim bir ata saplandı.

İç çamaşırım artık elinin altındaydı. Connor sertçe çekek kumaşı yırttığı anda dantel etimi kesmişti. Hareketin gücü tüm sinirlerime iğne gibi battı ve bacaklarımın arasının nabız gibi atmasma neden oldu. Tekrar çektiğinde bu defa kumaş tamamen serbest kaldı.

Ona ters bir bakış attım. “Bunlar pahalı iç çamaşırlarıydı.”

Dudakları kulağımı sıyırdı. Öpüyor, ısıırıyordu. “*Et c’est inestimable.*” *Ve bu paha biçilemez.* Yüzümü kavrayarak beni sertçe, güçlü bir şekilde öptü. Baskınlığı bedenimi ona iyice

yaklaştırıyordu. Dili dudaklarımı araladığında nefesim ke-sildi, tüm bedenimi satranç tahtasının üzerinden çekip vü-cuduna yasladı. Destek almak için tırnaklarımı kaslı sırtına batırdım.

Kendinden emin oluşu ve ezici özgüveni, sanki başım sa-kin görünen hareketsiz bir nehrin altındaymışım gibi beni tutkusuyla boğuyordu. Yüzeye çıkmak için mücadele etmi-yordum.

Beni öperken yatağın üzerindeki satranç tahtasını itti, tüm set yere çarptı. Şiddetli görüntüyle birlikte gözlerimi aç-tığımda kömür rengi şahı hâlâ elinde tuttuğunu fark ettim. Beni yatakta iyice kaldırarak başımı açık gri bir yastığın üze-rine koydu.

Tepemden bakıp dizlerinin üzerinde doğrulduğunda ça-maşırim hâlâ elindeydi.

Yırtık iç çamaşırama baktım. “Bunu yapmanın daha kolay bir yolu da vardı.” Kesik nefes alış verişlerimi kontrol etmeye çalışıyordum.

Saçlarımı yumuşak bir şekilde yüzümden geriye doğru taradı. Ardından kolyemi çıkararak komodinin üzerine bıraktı. Bu bir oyundu.

Connor Cobalt’ın yatakta birçok farklı özelliği vardı ve şefkatli olmak nadiren bunlardan biri haline geliyordu.

“Eğer bunları çıkarma konusunda fikrini isteseydim...” Yırtık iç çamaşırimi tek parmağında döndürdü. “Sorardım.”

Sıcaklığımın kasılmasına neden olsa da bacaklarımı kilit-lemeye çalıştım, o ise dizlerini kullanarak bacaklarımı açık tuttu. “Ne kadar düşüncelisin,” diye cevapladım boş bir kin-le. Çoğu zaman bunu istemesem bile doğuştan gelen tepkim kavga etmek oluyordu.

Başım bana doğru eğip dişlerini altdudağıma geçirdi. Ku-lağımın çukuruna çok derinden, Fransızca bir şeyler fısılda-

dı. Kadifemsi kelimeleri tercüme etmekte zorlanmıştım, kan beynime hücum ediyordu. Kıcıımı sıkkan avuç içi büyük ve erkeksiydi. Ardından aynı yere bir tokat atınca boğazımdan gelen boğuk bir ses çıkardım.

“Hoşuna gitti,” dedi elini yanağıma götürerek. Beni hırpalamasını bekliyordum ama onun yerine tenimi *yumuşakça* okşuyordu. “Bu gece inat etmiş olman çok kötü oldu.”

Gözlerimi kıstım. “Egonun mantar gibi büyüyüp ben de dahil olmak üzere, yaşayan her şeyi boğmaması için inat ediyorum.”

Sırıtarak egosunun kontrol edilemez, ehlileştirilemez ve gerçekten de *beni* boğmanın eşiğinde olduğunu bir kez daha teyit etti. Connor’ın beni tahrik etmemesini dilerdim ama aynı zamanda onun tarafından tahrik edilmekten mutluydum. Tanrım, neden onu sevmeden sadece ondan nefret edemiyordum ki? Bu çok daha kolay olurdu.

Ona daha fazla kelimeyle karşı çıkmama bir saniye falan vardı ancak o daha hızlı davranıp iç çamaşırımı bir top halinde ağzıma tıktı. Yeni durum karşısında boynum yanmaya başlarken ayak parmaklarım kıvrıldı. Sert vücudunu bedenime yaslamasını, acımasız ve güçlü hareketlerle içime girmesini arzuluyordum.

Yataktan kalktı.

Pislik.

Çamaşırı tükürüp onu takip etmeye hazırdım. Ayağa kalktığım anda Connor bir elini boğazıma yaslayarak sırtımı yatağa bastırdı.

“Burada kal,” diye emretti. Mermer satranç tahtasını sandalyeye doğru tekmeledi. Taşlar parkeye ve halının üzerine yuvarlandı. Dağınık, darmadağınıktı. Kalbim hızla atarken kirli bir ürperti boynumdan aşağı süzüldü. Ani bir hamamböceği istilasısı gibi hissettiriyordu. Dağınıklıktan nefret edi-

yordum. Yok etme, temiz hissetme ihtiyacım devreye giriyordu.

Sıkıntımı hissedip, “Avizeye bak,” diye talimat verdi.

Bakışlarımı avizeye diktim, sadece birkaç kristal klimadan dolayı hafifçe sallanıyordu. Soğuk bir şey karnıma dokunduğunda aklım başımdan gitti. Aşağı bakınca göbek deliğimin üzerindeki kömür siyahı şahı gördüm.

Hayır, bunu yapmayacaktı...

Üzerinde sadece lacivert eşofman altı olan Connor odanın diğer ucuna doğru ilerledi. “Döndüğümde şahı bulunduğu yerden azıcık bile oynattığını görürsem başın ciddi belaya girer, Rose.”

Ne güzel. Bir sınavdı. Gececeğime emin olduğum bir sınavdı. Muhtemelen kelepçeleri ve deri tasmayı almak için giyinme odasına gidecekti.

Beni analiz etmek için şifoniyerimizin yanında duraksadı, sert bakışları vücudumun her santimini yalayıp yutuyordu. Nefes alış verişlerim derinleşirken kaburgalarım yükseliyor, beni şahı devirmekle tehdit ediyordu. *Siktir.* O aptal küçük şaha odaklanarak sadece öz irademle onu hareketsiz tutmaya çalıştım.

Titremesi durdu.

“Gitmeden önce son bir şey söyleyeyim.” Bakışları yine üzerimden geçti. “Bacaklarını aç.”

Hareket etmedim.

“*Şimdi.*” Sert ses tonu kaslarımı gevşetmem için beni kışkırtıyordu ancak inadımı tetikleyip vücudumun daha da kasılmasına neden oldu.

Bu inadı cebime atarak bacaklarımı dikkatlice açtım, hareketlerimi dikkatli yaptığım için şahın hareketsiz kalışını izliyordum.

“Daha fazla.”

Ağzımdaki iç çamaşırını tükürmek, ona *inatçı* bir şeyler söylemek için yanıp tutuşuyordum. Çok uzun sürmüş olmayıydı ya da Connor bana dokunmak için can atıyordu çünkü yanıma gelmiş, bacaklarımı kendi isteğine göre aralamıştı. Fiziksel olarak yapabildiğim kadar bacaklarımı açmıştım, tamamen ortadaydım ve sırılsıklamdım.

İç çamaşırımın lanet kumaşına doğru inledim. Onu gerçekten içimde istiyordum. Sert, hızlı ve asla bitmeyecek bir şekilde istiyordum. O bunu mükemmel bir şekilde başarırdı. Fakat karnımdan yuvarlanan şahı yeniden yerleştirmekle meşguldü. Bunu yapıp tekrar yataktan uzaklaştı.

Tavırları bir anda değişmişti, bana bir gram bile ilgi göstermeyi reddediyordu. Arkasını dönerek... yatak odasının *kapısına* yöneldi.

Gidiyordu. Adını bağırmaya çalıştığımda sesim kumaştan dolayı boğuk çıkmıştı. Şah sallandığında ona odaklandım, konuşamıyor ya da hareket edemiyordum.

Dönüp bakmadı. Kapının kilidini açıp koridorda kaybolurken kapıyı arkasından kapattı. Diğer tarafta kilit yoktu, bu da herhangi birinin içeri girebileceği anlamına geliyordu...

Kıpırdamadan çamaşırı tükür. Sonra da kafasını kopar. Bu benim ilk hedefimdi. Hile yapabilirdim, üstelik bunu asla bilemezdi. Kumaşı tükürebilir, düşerse satranç taşını aynı yeri- ne geri koyabilirdim. Bana ellerimin ve bacaklarımın kontrolünü vermişti *ama hile yapmak...*

Kestirme yolla elde ettiğimi bilerek başarıma sevinemezdim.

Çok dikkatli bir şekilde ellerimle uzanıp çamaşırı çıkardım. Bakışlarım kömür siyahı düşman şahın üzerindeydi. *Seni yok edeceğim.*

İç çamaşırı artık konuşmamı engelleyemeyecek şekilde yanımda dururken sesimi kullandım. "Connor! CONNOR!"

Dışarıda hiçbir hareketlilik yoktu, o anda yerdeki satranç

taşlarını tekrar fark ettim. Yutkunarak bakışlarımı avizeye geri çevirdim. Belki tüm bunlar OKB"imi dizginlememe yardımcı olmak içindi. Belki de sadece onun hedefi her ne ise bunun bir parçasıydı. Bundan hoşlanmamıştım.

Bacaklarım tamamen açıldı, çırlıçıplaktım ve karnımda bir satranç taşı vardı. Ayrıca dışarıda ne olduğunu bilmeye ihtiyaç duyuyordum. Connor'ı görmem gerekiyordu. Ya Jane'in bir sorunu varsa? Ya bu yüzden gittiyse?

Burada öylece bekleyemezdim.

Aklım hiç durmadan dönüyordu.

Cehenneme kadar yolu vardı. Karnımın üstündeki şahı atıp yataktan kalktım. *Yere bakma*. Tekrar yutkundum, siyah sabahlığımı üzerime geçirdikten sonra kapıya yöneldim.

Boş bir koridor ve Connor'ın haince bensiz gittiği çocuk odasını aydınlatan bir ışık bulmayı umarak kapıyı sertçe açtım. Başımı sağa çevirdiğimde Connor'ın duvara yaslandığını gördüm. Saatine baktı.

"Orada öylece duruyor musun?" dedim ona bakakalmış halde. Kanım kaynıyor, göğsüm öfkeyle kabarıyordu.

"Bir dakika dayanabildin."

Koluna vurduğumda bileğimi kavrayıp vücudumu hızla kendine çekti. Parmak uçlarımda yükselmemi sağlamıştı, yüzüm onunkine biraz daha yakın olsa bile hâlâ tam olarak eşit boyda değildik.

Kalbim hızla atıyordu. "Bir de saat mi tutuyordun?"

"Beni dinlemedin." Diğer eli kalçamın çıplaklığını sıyrarak yukarı doğru kaydı. Belki de iç çamaşırı giyip giymediğini görmeye çalışıyordu. Parmakları klitorisimi okşadığında nefesim kesildi.

"Ben aslında..." *Düzgün konuş, Rose*. "Ne kadar süre için gittiğini bilmiyordum. Beni orada öylece bıraktın." Son keli-

* Obsesif Kompulsif Bozukluk kısaltmasıdır. (ç.n.)

meyi hırlayarak söylemiştim. Beni unutacağından endişeleniyordum. Bir şeyler onu uzaklaştıracaktı ve beni bağlı ya da başkasının bulabileceği tehlikeli bir pozisyonda bırakacaktı. O, Jane'i kontrol ederken yalnız bırakılmakla ilgili tek problemim bu değildi.

Güçlü bir tutuşla çenemi kavradığında başparmağı altdağımı sıyırmıştı. “Je reviendrai toujours à toi.” *Her zaman sana geri döneceğim.*

Gözlerimi kırpıştırırken öfkem dağılmaya başlamıştı. *Her zaman sana geri döneceğim.*

Sınavın amacının bu olduğunu fark ettim. Parmaklarını, saçlarımın arasından enseme doğru kaydırarak beni öptü. Öpücüğü karşısında biraz eridiğimi hissettim. Yavaşça beni unutmayacağına inanmaya ve ona güvenmeye başlıyordum.

BÖLÜM 15

ROSE COBALT

“O pelüş hayvanı çok seviyor. Sakın kaybetme.” Ryke’i onuncu kez tembihliyordum. Oturma odasıındaydık, Jane onun ayaklarının dibinde yatarken çingiraklı bir oyuncakla pembe desenli bir battaniyeye vuruyordu. En sevdiği pelüş aslan her zaman gözünün önündeydi, onu kaybettiğinde dünyanın sonu geliyormuş gibi korkunç bir çığlık atıyordu.

Moffy oyuncaklarının arasından emekleyerek Jane’e doğru ilerledi. Ryke onu belinden tutup kucakladığında Örümcek-Adam tulumu giymiş çocuk güldü. Amcasının ensesine dokunmaya çalışıyordu.

Lily ve Lo’nun çocukları konusunda basılı bir kural listesi olmadığı için Ryke, yeğenine karşı çok daha rahattı. Geçen hafta neden Jane’in çocuk odasına hiç gitmediğini ama Moffy’ninkine sürekli gittiğini sorduğumda bana bunu söylemişti.

Yüksek topuklu ayakkabılarımı hafifçe yere vurdum, tehditkâr ses halinin üzerinde kayboldu.

Ryke aniden Maximoff’u havaya fırlattı, bebek ellerinden ayrılmıştı. Gözlerimden geniş, sıcak ve öfkeli lazer ışınları fışkırıyordu. Bebek düşerken Ryke onu belinden yakalayınca Moffy yine keyifle güldü.

Ağzım kalıcı olarak açık kalmıştı. Sanırım az önce miyokardiyal enfarktüs' geçirmiştım.

"Ryke." Adını neredeyse çığlık atarak söylemişim. Onunlayken Jane yarma kadar hayatta kalamayacaktı.

"Evet, anladım. Siktiğimin aslanı çok önemli." Moffy'yi yere bıraktığında bebek tekrar hızla Janee yöneldi.

"Kutsal olan her şeye yemin ederim ki, eğer ilk kelimesi *sikik* olursa seni uykunda boğarım."

Ryke derin bir iç çekip gözlerini bebeklerle benim aramda gezdirdi. "Bunu konuşmuştuk. Bebeğinin yanında küfretmemi istemiyorsan, o zaman bakıcılık yapmama izin verme."

Bu bir seçenek değildi. Jane'le Moffy yeni doğduklarında Lily ve ben bebeklerimizle birlikte olmak için işten izin almıştık ancak şimdi biraz daha büyüdükleri için şirketlerimize geri dönmek zorundaydık.

Halway Çizgi Romanları on iki sayılık bir etkinlikle yepyeni bir süper kahraman hikâyesi başlatmıştı. Lo tutkulu, keskin gözleri sayesinde yazarı ve sanatçıyı keşfetmişti. Şirketin artık bir pazarlama ekibi olmasına rağmen Lily yeni süper kahramanın *Superheroes & Scones*'da karton gerçek boy karakterler, *sweatshirt*'ler, beslenme çantaları, saatler, aksiyon figürleri ve daha birçok şeyin satışa sunulmasından sorumluydu.

Bu onlar için kritik bir dönemdi. Bu süper kahraman onların markasını *Marvel*, *DC* ve *Image* Çizgi Romanları'nın stratosferine fırlatabilirdi ya da başarısız olabilirlerdi.

Ayrıca ben de butiğim Calloway Modaevi'nin kontrolünü güvendiğim çalışanlara devretmişim. Şu anda Loren'la birlikte *Hale Co.*'ya ait bir alt kıyafet markası olan Calloway Modaevi Bebekleri'ne odaklanmış durumdaydım. Durağan tek firma Cobalt Şirketi'ydi. Yüksek bir kâr marjına ulaşmıştı

* Kalp krizinin diğer adıdır. (ç.n.)

ve Şu anda daha fazla büyümeye ya da genişlemeye ihtiya ı yoktu.

“Bakıcı yok” politikamız hâlâ yürürlükteydi. Sırayla evden çalışarak çocuklara bakıyorduk. Ryke ve Daisy bazen bebek bakıcılığı yapmayı teklif ediyorlardı. Küçük kız kardeşimin de Şu anda erkek arkadaşına yardım etmek, onu çocukları ve eşyaları havaya fırlatmaktan alıkoymak için burada olmasını diliyordum.

Frederick’le terapisi olduğu için New York’taydı.

Belki onun eve dönmesini bekleyebilirdim...

Telefonuma bir bakış attım.

“Janie benimle iyi olacak,” diye beni temin etmeye çalıştı Ryke. İkisinin önünde halıya oturduğunda bebekler yüzünde sevinçli g l msemeleriyle ayak bileklerinin üzerine tırmanmaya çalıştılar. Connor ve ben kızımızın vaftiz ebeveynleri konusunda tartışıyorduk. Lily ve Lo’yla aynı durumdaydık, biz de seçmekte zorlanıyorduk. Kime sıcak baktıklarını bize söylemiyorlardı, biz de onlara kimi düŐündüĐümüzü açıkla-mamıŐtık.

Ben her zaman en yakın kız kardeşim Lily’den yanaydım.

Fakat Connor, Ryke’a güveniyordu. Bana her zaman Ryke’in bir avuç çocuğa bakmak için daha uygun olduğunu söylüyordu. Lo sekiz çocukla -eğer o kadar  ocuk yaparsak- başa çıkamazdı, Ryke  ıkabilirdi.

Connor’ın bu konuda Ryke’a duyduğu güveni hatırladım.  l rsek Jane’i sonsuza dek onunla bırakmaya razı olacağı gerçeğine odaklandım.

Tamam, Ryke. Kızım konusunda sana güveniyorum. Bu sefer liste yoktu. Umutsuzca onu bir futbol topu gibi havaya fırlattığını düşünmemeye  alıŐacaktım.

“Kahramanlık yapma,” derken ses tonum buz gibiydi. “Bir sorun olduğunu düşünüyorsan beni ara.”

“Hızlı aramada ismin var, Rose.”

Başımı bir kez sallayıp onayladıktan sonra topuklularım halıdan ayrıldı. Yavaşça uzaklaşarak kapıdan çıkmak için inanılmaz bir güç sarf etmem gerekmişti.

Evde kalmalıyım.

Hale Co.’nun Kalite ve Ürün Bütünlüğü Şefi, kendi ilgi alanına odaklanmak yerine Calloway Modaevi Bebekleri’nin markalaşması hakkında saçmalamaya karar verdiğinde aklımdan geçen tek düşünce buydu.

Jane’le birlikte olmak kesinlikle bundan daha az başımı ağrıttırdı, ayrıca milyon kat daha keyifliydi.

Onuncu kez, “Markaya ne isim verileceği konusunda son kararı yönetim kurulu verecek,” diye hatırlattı James. “İlerleyebilmemiz için bunu bir kenara bırakman gerek. Bir zaman çizelgesi üzerinde çalışıyoruz.”

“Zaman çizelgesinin farkındayım.” CMB bu yaz mağazalarda olacaktı. O zamana kadar etiket, reklam ve satış işlerini çözmeliydim. Ayrıca en fazla nüfuza sahip olan kişiyi, yani bu şirketin başındaki kişiyi yatıştırmam gerekiyordu.

Loren Hale.

Sadece tasarımlara odaklanmayı tercih ederdim ama Loren’in bana verdiği kontrolü seviyordum. Beni bebek kıyafetleri bölümünün başına atamıştı. Bu sadece bir moda markası değildi, büyük bir şirketin yan kuruluşuydu ve ben daha önce hiç böyle bir şeyin parçası olmamıştım.

Üniversite yıllarımı, tasarımlarımı *H&M* gibi büyük şirketlere satmak için mücadele ederek geçirmiştım. O dönem sadece zamanın bir kısmında başarılı olmuş, en sonunda hayallerimin suya düşmesine izin vermişim. Stres ve belirsizlik

beni çıldırtmaya başlamıştı, bir zamanlar sahip olduğu değeri artık taşımıyordu.

Şimdi kıyafetlerimi kalıcı olarak mağazalarda görme fırsatına sahip olduğuma göre, tüm sanatsal inançlarımdan ödün vermeyecektim.

James konuşmaya devam ederken elimi kaldırarak onu cümlesinin ortasında durdurdum.

“Bana anlattığın her şeyi zaten Pazarlama Müdürü’nden duydum.” Gerçi o tatildayken telefonda konuşmuştuk. “Eğer bir sonraki kelimelerin orijinal bir fikir ya da düşünce değilse dilini keseceğim.”

Karşımdaki kül sarısı saçlı, yaşı benimkinin iki katı olan adam sustu. İnce, gümüş çerçeveli gözlüklerini burnunu doğru itti.

Tırnaklarımı hafifçe masaya vuruyordum. “Senden hoşlanıyorum, James.”

“Beni kandırabilirdiniz, Bayan Cobalt.” Emin olmayan, rahatsız bir kahkaha attı.

Yüz ifadem bir an bile yumuşamadı. “Ofisimdesin, koltuklarımdan birinde oturuyorsun.” Maun masamdan bir buçuk metre ileride bulunan kışını gösterdim. “Ama buraya sırf şirketin etiketlere CMB’yi değil de HC’yi koymak istediğini tekrarlamak için geldiysen, kapımdan geçebileceğini sanmıyorum.”

Sürtük patron olmaktan nefret ediyordum. Bu benim doğamda olan bir klişeydi. Soğuk kişiliğimi bir yana bıraksak bile, hem çalışanlarımı hem de bu iş insanlarını başka türlü idare etmekte zorlanıyordum. Hepsi bana insan kayırma ve şöhretle buraya oturmuş yirmi altı yaşında bir kız olarak bakıyordu. Zeki, çalışkan ve minyatür boyutlarda olsa da küçük canavarlar için kıyafet üretmekte çok iyi olduğumdan dolayı bu pozisyonu hak ettiğimi gösteren bir geçmişim, ayrıca yeterli zamanım olmadan bu yargılamayı alt edemezdim.

Sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. *Güzel*. İçimde küçük bir suçluluk duygusu alevlendi. Yabancı olduğu kadar, çok ama *çok* istenmeyen bir duyguydu.

Kalemimi bıçak gibi kavrayarak, “Başka bir şey var mı?” diye sordum. Parmak boğumlarım beyazlaşmıştı. Kendimi ilk bakışta düşmana saldırmaya hazır bir Amazon Savaşçısı gibi hissediyordum. Tek sorun, zavallı James benim düşmanım değildi. O benim takımımıdaydı, sadece öyle hissettirmiyordu.

Ayağa kalktığı sırada, “Şu an için yok,” diye mırıldandı James. Ofisimden ayrılmaya hazır bir şekilde aceleyle kapıya yönelmesini izledim. İlk yapacağı şeylerden birinin, benim hakkımda dedikodu yapmak olacağından emindim. Ne kadar fena bir sürtük olduğumu söyleyecek, kocamın muhtemelen evde beni tatmin etmediği hakkında konuşacaktı.

Bunlar dün mola odasında, mikrodalga ve *Fizzle* otomatının hemen yanında kulak misafiri olduğum yorumlardı.

Bugünün dedikodularının daha renkli olacağından emindim.

James giderken dışarıda yumruğunu kaldırmış kadınsı bir beden dördüm. Yumruğunu indirdi. Kızıl saçları omuzlarına doğru dökülmüştü, yüzüne cana yakın bir gülümseme yerleşmişti. Hannah günlük olarak etkileşimde bulunduğum tek kadındı. Üstelik bu iletişim genellikle üstünkörü yorumlar ya da sık sık söylenen “*Loren Hale sizi ofisinde görmek istiyor*,” cümlelerinden ibaret oluyordu.

Loren’in sürekli koşu bandında spor yapmış gibi görünen uzun bacakları, yürürken zıplayan göğüsleri olan bir asistanı olmasma alışmaya çalışıyordum. Eğer kayınbiraderimin Lily’ye olan bağlılığını, ayrıca onun sevdiği kadın tipini -ince yapılı ve az kıvrımlı- bilmeseydim kız kardeşim için biraz endişelenebilirdim.

James, Hannah'nın yanından geçerken göğüslerine hızlı bir bakış attığını gizlemeye çalışmadı. Kalemı daha sıkı kavrayıp onu boynuna saptadığını hayal ettim. Tabii bunu gerçekten yapacağımdan değildi.

Hannah onun üzerinde oyalanan bakışlarını fark ettiyse bile belli etmedi. Kalçakemiğini kapının çerçevesine dayamıştı, sevimli yeşil bir bluzla yüksek belli bir etek giyyordu. Topukları benim kişisel zevkime göre fazla kısaydı.

“Loren Hale sizi ofisinde görmek istiyor.”

Dramatik bir şekilde göz devirmeye engel olamadım. “Milyonuncu kez söylüyorum, *senin* vaktini boşa harcamak yerine beni arayabilir.”

“Ben onun asistanıyım. Bu benim işim,” dedi zoraki bir gülümsemeyle. Nadiren konuşurduk ama ben zaten hiçbir zaman cana yakın bir tip olmamıştım. Hazırlık okulunda sahip olduğum birkaç arkadaşım büyük olasılıkla statü için benimleydi. Belki de bana güvenebildikleri için yanımda kalmışlardı. Sorumluluk sahibi, sadık bir arkadaşım. Gece yarısı Sebastian'ın dolabında unuttuğu bir ders kitabını alır, içeri girmemi sağlayacak bir görevliyi çağırır ve on dakika daha harcayarak kitabı evine götürürdüm. Sırf sınavına çalışabilmesi için yapardım.

Ben o arkadaşım.

Mezun olduğumda çoğu Harvard, Georgetown, Pennsylvania ve Yale gibi üniversitelere giderek ortadan kaybolmuştu. Ben Princeton'ı seçmiştim.

Üniversitede birkaç arkadaşım vardı. Ancak her şey ortaya dökülüp ailem medyaya düştüğünde ya içler acısı, şöhrete aç ailemle hiçbir işleri olsun istememişlerdi ya da sanki her gece birbirimizin ayak tırnaklarını boyuyormuşuz gibi beni her gün aramaya başlamışlardı.

Yalnız kalmak veya sahte arkadaşlar edinmek arasında bir seçim yapmak zorunda kalmıştım.

Bu yüzden kız kardeşlerimi seçmiştim.

Aynı zamanda Connor'ı...

Halk arasında beni seven kızlar vardı. Dedikodu dergilerini deli gibi yalayıp yutuyor, beni bir ilham kaynağı olarak görüyorlardı. Etrafımın bu kızlarla sarılı olmasını isterdim. Buradaki kadınlar -kurumsal Amerika'nın kadınları- şöhreti gösteriş olarak ve ülkemizin iğrenç bir kusuru olarak görüyorlardı.

Hannah da şu anda bana böyle bakıyordu. Gözlerinde sessiz bir merak, bir o kadar küçümseme vardı.

Bu utanç vericiydi. İkimiz de erkekler tarafından azınlıkta bırakılmış bir gruptaydık. Şimdi bir araya gelmemiz gerekmez miydi? Yıllar sonra bile hâlâ insanların benimle ilgili algılarıyla mücadele etmek zorunda kalıyordum. Bazen gerçekten onları değiştirebilmeyi diliyordum ama o noktaya geldiğimde nereden başlayacağımı bilemiyordum.

Koridorda Hannah'yı takip ederek onun yanında yürüyordum. "Peki bu şirkette hayal ettiğin pozisyon ne?" En azından havadan sudan konuşabilmek adına sordum. Belki arkadaş olabilirdik. Bu iğrenç, duygusal bir düşünceydi. Bu düşünceden bir çırpıda uzaklaşmak istiyordum. Daha önce arkadaş edinmeyi denemiştim, hiçbir zaman işe yaramamıştı. Arkadaşlar ya bana kaderle geliyordu ya da onlarsız kalıyordum.

Bu konuda yirmi altı yıllık bir tecrübem vardı.

Bana yandan bir bakış attı. *Bu işi kadere bırakmalıydın, Rose.* "Maaşımı ödeyen harika bir işim var. Başka bir yerde olmak istemiyorum." Loren'ın ofisinin kapısının önünde durduk. Duvarlar tamamen camdı ve Philadelphia'nın muhteşem manzarası görünüyordu.

“Bunu bir hakaret olarak söylemedim. Sekreter olmak utanılacak bir şey değil.” Tenim buruş buruş hissettirse de kararlı bir şekilde dimdik duruyordum.

Gözleri daha alevli bir bakışla parladı. “Ben bir yönetici asistanıyım,” diye çıkıştı. “Ayrıca herkes birileriyle yatarak zirveye çıkamıyor.”

Sırtım iyice dikleşirken tüylerim ürperdi. Neden erkekler yerine, kadınlarla kavga etmekten daha çok nefret ettiğimi bilmiyordum. Eğer karşımda bana zehir saçan, eşit derecede tatsız bir kız varsa tıpkı bir erkeğe yapacağım gibi saldırmalıydım. Herkes için eşitlikti, değil mi?

Tereddüt etmiş olsam bile fark edilecek kadar uzun sürmemişti. “Benimle böyle konuşamazsın,” dedim sertçe. *Arkadaş olmak buraya kadarmış.*

Omuzlarını dikleştirip boynunu da uzattı, boyu benden yaklaşık üç santim daha uzundu. “Ben senin için çalışmıyorum.”

Bu kelimeleri karşısında yarı şok olmuş durumdaydım. Diğer yarım ise buz kesmişti.

“Bir hayalin olup olmadığını sormuştum, gördüğüm kadarıyla tek hayalin iki hafta sonra işten kovulmak.” Gözümün ucuyla Loren’in masasının arkasında durduğunu gördüm. Takım elbise ve kravat kombiniyle içine yerleştirildiği kurumsal atmosfer kadar sarsıcı değildi. Tanrıya şükür kişisel tarzını bozmamıştı. Siyah bir kravat, siyah gömlek ve siyah pantolon giyyordu.

Tercümesi: *O hâlâ Loren Hale.*

Loren’in endişesi, sekret... asistanıyla kapışmamı izlerken artıyordu. Bu kelimeyi beynime yeniden yerleştirmeye çalıştım.

“Ayrıca sana bu noktaya birilerini becererek geldiğimi düşündüren nedir bilmiyorum...”

Ciddi ciddi sözümü kesti. “Seks kasetlerine ne dersin? Seni ünlü yapan şey onlar, değil mi? Herkes bu işi sadece hayranların olduğu için aldığını biliyor. Yoksa *Hale Co.* daha *nitelikli* başka bir tasarımcı seçerdi.”

Saçlarını tek tek yolacaktım.

Lo cam kapısını açıp beynim bu tartışmanın başka dramatik sonuçlarını kuramlaştıramadan aramıza girdi.

“Hanımlar.” Sesinde her zamanki gibi belirgin bir gerginlik vardı. Kehribar rengi gözleri Hannah ve benim aramda geziniyordu. “Neler oluyor?”

Benden önce konuşarak, “İşime hakaret etti,” dedi Hannah hızla. Sanki beni babama ispiyonluyordu. *Sikerim böyle işi.* Loren’in yanından geçip açık olan ofisine girdim.

Kahve masasını, mor orkideyi, deri koltuk ve sandalyeleri geçerek gümüş masasının yanına gittim. En baştaki siyah deri koltuğa oturup, Hannah’nın kavgamızın tüm kanlı ayrıntılarını anlatışını mükemmel bir açıdan izlemeye başladım.

Cam duvarların içinde hiçbir şey duyamıyordum ama o çılgınca el kol hareketleri yaparak beni işaret ediyordu.

Lo, onun tehditkâr olmayan parmağını asla takip etmedi. Sessizlik içinde başını sallamayı sürdürdü. Onu bir lider olarak görmek tuhaftı. Bu pozisyonu bu kadar iyi doldurduğunu görmek daha da tuhaftı.

Hannah konuşmayı kestiğinde Lo birkaç kelime söyledi. Sadece birkaç kelimeydi, bununla birlikte Hannah sanki yerin dibine girdi. Yüzü düşerken teni bembeyaz oldu. Ardından dudakları tekrar hareket etmeye başladı. Hızlı hızlı, kesin ve net konuşuyordu. Loren’in gözünde sadece Loren Hale’de olabilecek bir bakış vardı. “*Sevdiğin her lanet olası şeyi katledecek güce sahibim,*” diyen o bakış.

Benim bakışlarım fazla abartılıydı, çoğu zaman gerçek bir tehdit olarak algılanmazdı.

Onunki ciddi idi.

Birkaç dakika sonra Hannah yürüyüp giderken Lo ofisine girdi.

“Sandalyemden kalk,” diye çıkıştı.

Yüksek topuklu ayakkabılarımı alışılmadık bir şekilde cam yüzeye dayadım. Eteği fırfırlı siyah elbisem kıçımı yeterince sıkıyordu, bunu ona göstermemem gerekiyordu. “Dün masamda aynısını sen yaptın. Yani buna ancak adil denebilir.”

Ofisin ortasında durup kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ona sekreter demişsin.” Gülümsemeye başladı, üstelik her zamanki tatsız gülümsemelerinden değildi. “Açıkçası onu saçlarını yakmakla tehdit ettiğini söyleyeceğini sandım. Bu sabah biri süpürge mi çaldı?”

“Senin kıçına sokmuştum, yoksa unuttun mu? Ya da hâlâ unutmaya mı çalışıyorsun?” Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyormuş gibi yaptım.

İşte oradaydı. Bana o tatsız, yarım gülümsemesini gösterdi. “Kocan benim için çıkardı. Kıçımı seviyor.”

Gözlerimi devirdim. “Arkadaşlığınız midemi bulandırıyor.” Benim için fazla tatlıydı. Karşılıklı gidip gelen o *iltifatlar... Off*.

“İç çamaşırın midemi bulandırıyor.”

Gözlerim fal taşı gibi açılırken kızardığımı hissettim. *Hayır*. Elbisemin altını göremezdi. Sadece kaşlarını kaldırarak bana bakmakla yetindi. “Loren,” diye hırladım. Her ihtimale karşı ayaklarımı yere indirdim.

Gerçekten bir şey görüp görmediğini bana asla söylemezdi. Blöf yaptığına bahse girerdim ama bunu test etmedim.

Koridora baktım, bir yönetici elinde bir dosyayla kahvesini yudumluyordu. Hedefine, büyük ihtimalle kendi ofisine odaklanmadan önce bu tarafa kısa bir bakış attı. “Onu kovdun mu?” diye sordum Lo’ya. Suçluluk duygusu göğsüme baskı yapıyordu.

“Hayır. Ona daha az hassas olması gerektiğini ve eğer sana saygılı davranmazsa onu kovacağımı söyledim.”

Boğazımdaki taşı yutarken bir kez başımı salladım. “Peki beni neden buraya aşağılık bir hizmetçi gibi çağırdın?”

Masasının önündeki sandalyeyi çekti ama ayakta durmaya devam etti. Sadece sandalyenin üstünü tutuyordu. “Connor’ın ve senin bize her gün hissettirdiklerini sana tattırmanın yanı sıra, seninle buradaki pazarlama bölümü hakkında konuşmam gerekiyor. *Hale Co.* tanıtım kampanyasının, yazın yapılacak çıkışından çok daha önce başlamasını istiyor.”

Cam kapısı çalındı. Başımı eğip omzunun yanından baktığımda midem bulanmaya başlamıştı.

O tarafa dönerken, “İşte bu yüzden,” dedi Lo. “Pazarlama ofisi asistanıyla birlikte çalışmanı istiyorum.”

Theodore Balentine’in *Hale Co.*’da çalıştığını biliyordum.

Mark’ın pazarlama asistanlarından biri olduğunu da biliyordum.

Kocamın eski erkek arkadaşıyla yüz yüze geleceğime inanır mıydım?

Dürüst olmak gerekirse, kaderin bana karşı daha nazik olacağını düşünmüştüm.

BÖLÜM 16

ROSE COBALT

Çıkmaya başladıktan yaklaşık iki ay sonra Connor'a geçmiş ilişkilerini sormuştum. Hiç belli etmediği güvensizliklerini bir cephane gibi cebe indirmeyi ummuştum. Gerektiğinde bunları ona karşı kullanabilirdim. O da beni sıklıkla aynı şekilde dürtüyordu. Ben kilitlerimi çok daha uzun süre korurken, o içten içe yanıtlarını gerçekten istemediğimde bile sorularıma cevap vermişti.

Gerçekler beynimi delip geçiyordu.

Sekiz yıl önce bir Model BM konferansında Connor'ı tuvaletten çıkarken görmüştüm, hemen arkasında ceket ve yaka kartı olmayan başka bir genç vardı.

Connor altdudağını siliyordu, ikisinin de saçları eşit derecede dağınıktı. Uygunsuz bir görünümleri vardı. İnsanların hızlı bir sevişmeden sonra göründükleri gibi görünüyorlardı.

Connor'ın ona sakso çektiği sonucuna varmıştım.

Yıllar sonrasına kadar bilmediğim şey ise Theo Balentine ve Connor'ın çıktığıydı. Açıkça değildi, zaten bu yüzden otel tuvaletinde buluşmuşlardı. Bu durum Caroline Haverford'dan farklıydı. Connor onunla geçirdiği zamanı "on bir ay yirmi iki gün süren bir boşluk ve can sıkıntısı" olarak tanımlıyordu.

Theo'yla geçirdiği zamanı “eğlenceli” olarak adlandırmıştı.

Kıskançlığın kalbime doğru yol alan bir yılan gibi omurgamdan aşağı kayması gerekiyordu ya da öfkelenmeliydim. Kocamın su olduğu yerde ben ateştim. Onun eski sevgilisini gördüğümde alev almam çok doğaldı.

Fakat bunların hiçbirini hissetmiyordum.

Muzaffer hissetmiştim. Theo'nun elinde tutamadığı şeye sahiptim.

Connor benimdi.

Theo odaya tam olarak girdiğinde nefesimi tuttum. Onu defalarca kez görmüştüm. Faust'ta ve daha sonrasında üniversitedeki akademik turnuvaların daimi bir parçasıydı. Şimdi ise onu ilk kez tuvaletteki kaçamağının tek seferlik bir olay olmadığını bilinciyle görüyordum.

Hatırladığımdan uzun boyluydu, teni daha solgundu ve gözlerinin altındaki torbalar iyice koyulaşmıştı. Uğursuz bir kötü adamı andırıyordu. Sivri burnu, koyu kahverengi saçları vardı. Ayrıca duruşu, kuytulara pusuya yatan yaratıkları anımsatıyordu.

Loren'in ofisine girerken uzun boyundan rahatsızmış gibi kambur yürüyordu. Ellerini ceplerine sokmuş, omuzlarını içe bükmüştü. Ayaklarını sürüyerek ilerliyordu. Lo'nun üzerine çevirdiği bakışlarından anlaşıldığı üzere kendini bu odadan, *benim* bulunduğum odadan defetmek istiyordu.

Özel dikim, koyu renk takım elbisesiyle şık ve özenli görünüyordu. Saçlarına odaklandım, özellikle dağınık bırakıp bırakmadığını merak etmiştim. Belki de burada olduğumu biliyordu, bu yüzden rahat ve arkadaş canlısı gibi görünmek için tarağını bir kenara atmıştı. Bu tam Connor'lık bir hareketti, diğer erkeklere mümkün olduğunca tehditkâr görünmemeye çalışırdı.

Ancak Connor'ın türünün tek örneği olduğunu unutuyordum. Bir manipülatör ve bir dâhiydi.

Theo onunla kıyaslandığında basit bir ölümlüydü.

Masaya ilerledim. Havaalanındaki otomatik, herkesi baştan aşağı kontrol eden güvenlik tarayıcısıymışım gibi Theo'yu açıkça bir kez daha süzdüm. *Senden hiçbir şekilde korkmuyorum*. Fırtına bulutu renginde olan gözleri benimkileri buldu. Kader bana bir şey söylüyordu.

Bu uğursuz işareti kasten görmezden gelerek sırtımı dikleştirdim.

Lo sandalyeyi tutmayı bıraktı, vücudunu eğerek Theo'yu daha iyi görmemi sağladı. Odadaki sessizlikte tuhaf bir gerginlik vardı.

Koltuğumu Lo'ya doğru biraz çevirdim. "Neden Mark'la konuşamıyorum? Yoksa *Hale Co.*'nun milyar dolarlık yeni yan şirketinin başkanını arayamayacak kadar meşgul mü?" Mark'ın on aramamın dokuzunu görmezden geldiğini eklemedim. Reddedilmiş biri gibi görünmek yerine, onun beceriksiz bir aptal olarak görünmesini tercih ederdim.

Theo ayaklarının üzerinde öne doğru sallanırken Lo'dan önce cevap verdi. "Çünkü yatında kokteyl yudumlamakla çok meşgul." Sanki bunda hiçbir problem yokmuş gibi omuz silkti. "Mark'ın bir ailesi, çocukları ve torunları var. Ayrıca görünüşe göre, otuz beş gündür en küçük çocuğunun doğum günü." Loren'a tereddüt dolu bir bakış attı. *Hale Co.*'nun CEO'sunun önünde çok fazla şey söylemiş olmaktan endişeliydi. "Yılın üç yüz günü burada olmasa da aynı şekilde çok çalışırdım. Bütün gece çalışmayı da gerçekten umursamıyorum. Zaten bekâırım, bu yüzden..." Bir anlığına başını kaşıdı, hızla önce bana sonra yere baktı.

Neydi bu şimdi? Eğlenceli mi? Bu adamın neresi eğleneliydi?

Bana yanlışlıkla kişisel bilgilerini veriyor, sağda solda saçma hatalar yapıyordu. Birisi okyanusuma üzgün, küçük bir

akvaryum balığı bırakmıştı ve benim jilet gibi keskin çenemin arasından yüzerek geçiyordu. Tabii beni gerçekte olduğundan daha zayıf olduğuna inandırmak için manipüle etmiyorsa...

Ellerimi masanın üzerine koydum. “Yani gözlerinin altındaki koyu halkalar ot çekmekten değil mi?”

Connor’dan *Hale Co.*’da karşılaşma ihtimalimize karşı Theo hakkında üç bilgi vermesini istemiştim. Aslında ateşleyeceğim toplar istemiştim ve o da hiç tereddüt etmeden, herhangi bir duyguyu işin içine katmadan bana bunu vermişti.

1. Theo, Faust’ta bol miktarda ot içiyordu. Yatakhane odasını yoğun bir dumanla dolduruyor, yangın alarmini devre dışı bırakıyordu.

2. Şiiri ve sanatı seviyordu. Kurumsal dünyaya karşı hiçbir zaman bir tutkusu olmamıştı ama ailesi onu buna itmişti.

3. Seks sırasında altta olmayı seviyordu.

Üçüncü bilgiyi öğrenmek beni pek heyecanlandırmamıştı, yine de daha sonra kullanmak üzere cebime atmıştım. Connor bana anlamsız bilgiler vermezdi. Kılıç, tabanca ve oklardan oluşan bir cephane dolabını açıp bana hangisine ihtiyacım olduğunu sorardı.

Uyuşturucudan bahsedildiğinde Theo dağınık saçlarını düzleştirmeye çalıştı. “Öyle bir şey yok...” Yumruğunun içine öksürerek boğazını temizledi. “Bu bir... Faust şeyiydi.” Gergin bir nefes verirken Lo’ya baktı, galiba fazla ileri gidip gitmediğini görmek istemişti.

Lo yalnızca bana bakıyordu. “Sen de mi onu tanıyorsun?” Theo’nun, Connor’ı yatılı okullarından tanıdığının farkındaydı ama sadece bu kadarını biliyordu.

“Sadece biraz.” Connor’la olan ilişkisini gündeme getirmek Theo’nun anında kovulmasına sebep olurdu. Loren’in bana karşı sergilediği korumacılık, bir güneş tutulması mi-

sali etrafımda dönüyordu. Her zaman oradaydı, gökyüzünü karartmak için bekliyordu.

Theo beni dikkatle izlerken temkinliydi, durumun farkındaydı. Kaderinin iplerini elimde tutuyordum, makas adeta avucumda parlıyordu. Fırtına bulutu gözleri mülayimdi. Asla yere inmeyen ama gökyüzüne sürüklenmeden önce tereddütle havada süzülen bir fırtınaya benziyordu.

O bir akvaryum balığıydı.

Lo'ya baktım. "Birbirimizi Model BM ve *Quiz Bowl*'dan tanıyoruz." Theo'nun iplerini kesmemiştim. Tekrar ona doğru döndüm. "Sen onların edebiyattaki en iyi kozlarıydın."

Başını sallarken omuzları düştü. "Ayrıca şiirde de."

"Hah," dedi Lo. Bu bilgiyle neredeyse sıkılmış görünüyordu. Telefonu çaldığında onu kontrol ederek kapıya doğru ilerledi. "Theo ihtiyacın olan her şeyi halledebilir, Rose. Yarım saat içinde dönerim." Telefonu kulağına götürüp ofisten çıktı ve mahremiyet için koridorda kayboldu.

Ya babası ya da Lily arıyor olmalıydı. Belki de Ryke'tı.

Theo düşünceli bir tavırla başını kaşıdıktan sonra eliyle beni işaret etti. "Her türlü *pazarlama* ihtiyacını ben halledebilirim. Başka bir şey olursa da asistanını arayabilirsin." Bu oldukça iddialıydı. Duraksadı ve tekrar mokasen ayakkabılarının üzerinde sallandı. "Yale'den en yüksek onurla mezun oldum." Birkaç kez başını salladı, bakışlarımdan kaçmak için ofisi inceliyordu.

Yale. Off.

Neden orada kalıp benim stratosferime girmeden durmıyordu ki?

Princeton'dan en yüksek onurla mezun olmuşum, bu da yirmi kiloluk prangalarla bataklıkta koşmakla eşdeğerdi. Bununla kıyaslandığında Yale'i, yanında cankurtaranla birlikte havuza atılmaya benzetebilirdik. Connor'ın üniversitesi iki-

sinden de daha kolaydı ama o Pennsylvania Üniversitesi'ne akademik gelişim için değil, oradaki insanlar için gitmişti. Üniversite *Ivy League*'in onur rozetine sahipti, aynı zamanda da Connor'ın tanışması gereken çok sayıda vakıf fonu bebekleriyle doluydu. Nubell Kurabiyeleri'nden Patrick Nubell gibi insanlar, Loren Hale ve kız kardeşim oradaydı.

Uzun bir sessizlikten sonra Theo sandalyeyi işaret etti. "Oturabilir miyim?"

Şeker gibi bir gülümsemeyle elimi salladım. "Elbette."

Sandalyeyi masaya yaklaştırdı. Bunu öngöremediğim için biraz gerilmiştim. *Hale Co.* kupasından bir kalem çıkarıp parmaklarımın arasında döndürdüm. Connor bana çıkma-ya başladığımız zaman Faust hakkında ufak tefek şeyler anlatmıştı. Bütün erkeklerin Dalton, Pavawich ve Vorwell'deki hazırlık okulu kızlarından bahsettiğini söylerdi. Akademik konferanslarda sık sık beni aradığı için dolaşan dedikoduların daha çok benim hakkımda olduğunu da söylemişti.

Bazılarının yanlış olduğunu söylemişti. Bazıları ise doğruydü. Sadece benim doğruladıklarımı inanıyordu.

Tek umudum bu söylentilerin ergenlik dönemimden sonra Yale'e kadar uzanmamış olmasıydı. Bu feci derecede üzücü olurdu.

Theo oturduktan sonra nemli avuçlarını pantolonuna sürttü.

Söylentilerin kaç tanesine inanıyordu? Aklında beni ofiste konuşulanlardan, magazin dedikodularından, *reality* şovlardan ve çocukluğumdan kalan ne varsa onlar üzerinden çoktan şekillendirdiğine bahse girerdim.

"Seni geriyor muyum?" diye sordum açıkça.

Bir kez güldü. "Evet." Başını salladı, daha çok kendi kendine yapılan bir hareketti. "Sayılır. Sen... sensin." Cevabının tam olarak neyi içerdiğinden yüzde yüz emin değildim.

“Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.” Connor’ı taklit etmeye çalışıyordum. Sesimi sakın, duygularımı okunmaz tutuyordum ancak cümlelerin sonuna doğru ses tonum tekrar sertleşmişti.

Ağzını açtı, düşünürken yeniden yavaşça kapattı. Hâlâ bakışlarımdan kaçıyordu.

“Kendini tutma. Bu ofisten gitmeni isteseydim, Loren’a kocamla olan ilişkiden bahsetmiş olurdum.”

Theo birkaç kez kolçakları okşadı, düşünüyordu. “Bunun için teşekkür ederim. Bu işi... kolay bir şekilde elde etmedim. *Hale Co.* nepotizm üzerine kurulu bir şirket ve zekâm olsa bile gereken bağlantılar açısından eksiktim.” Duraksadı. Sonunda doğrudan bana bakıyordu. Gözlerindeki kasırgasının hunisi bulut çizgisine inmişti. “Connor eskiden bunun 1.0 not ortalamasına sahip olmak kadar kötü olduğunu söylediler.”

“Seni aşağılamış.” Hiç şaşırmamıştım.

“O herkesi aşağılar ama sen bunu zaten biliyorsundur.” Bir kez daha boğazımı temizledi.

“Şunu yapmayı kes.” Sesi duydukça tüylerim ürperiyordu. “Tabii bir kedi değilsen.”

“Pardon?” Kaşları çatılmıştı.

Gözlerimi devirdim. O benim kocam değildi, onunla alakası bile yoktu. “Tüy yumağı yutmuş gibisin, Theo.”

Yanaklarının rengi biraz solarken yerinde kıpırdandı. Ayak bileğini dizine koymuştu. “Özür dilerim.”

“Kendini tutma,” diye hatırlattım ona. “Neden seni geriyorum?”

“Sen...” Yüzümü inceledi, öfkeyle yanan bakışlarımı özömsüyordu. “Bir süre tüm Faust’un dilindeydin.” Uzunca bir süre duraksadı.

Elimi sallayarak devam etmesini işaret ettim.

Tekrar başını salladı. “Dalton’ı, sen onların takımında ortaya çıkana kadar Model BM’de hiçbir zaman bir tehdit olarak görmemiştik. Bizi neredeyse yeniyordun ve ekip, bu kız hakkında konuşmadan duramıyordu.” Anılarını toplamaya çalışırken bakışları dalmıştı. “*Fizzle* imparatorluğunun vârisi, beşimizin toplamından daha fazla bilgiye sahipti. O zamanlar herkes senin aptal olmanı beklemişti. Sen bir kızdın.” *Sikerler*. Tabii ki ben bir kızdım. “Hazırlanman beş saat sürmüş gibi giyinmiştin.” Modayı seviyordum. “Ayrıca zengindin.” O da vardı.

Başımı iki yana salladım. “*Benim* sayemde kızların hem kadınsı hem akıllı olabileceğini öğrenmeniz çok trajik.” Bunu önceden bilseydim, sanırım Faust’a girerdim ve koridorlarının her yerine bana ilham veren kadınların portrelerini yapıştırdım. *Coco Chanel* de bunların arasındaydı.

“Katılıyorum.”

“Yani özgüvenli bir kadın olduğum için gerginsin.”

Sanki daha fazlası varmış gibi duraksadı. “Senin hakkında dedikodular da vardı.” Boynunu ovuştururken gömleğinin kolu yukarı kaydı ve bileğinin iç tarafındaki bir dövme ortaya çıkardı. Daha büyük bir tasarımın başlangıcı gibi görünen bir dövme idi.

“Ne gibi?”

“Bir oyuncak bebeği makasla bıçaklayıp alnına yazı yazmışsın.” Kelimeleri hatırlamak için gözlerini kıstı. “Şöyle bir şeydi... *Bir şey... olmadığı sürece bununla ilgilenmeyeceğim.*”

Bunu hatırlıyordum. “Erkekler de aynı şeyi yapmadığı sürece cansız bir nesneyle ilgilenmeyeceğim,” dedim ona.

“Yani doğru mu?”

“*Bu* doğru. Hakkımda uydurduğunuz diğer söylentileri bilmiyorum.” Bazılarının benim için bile aşırı dramatik olduğundan emindim.

Sanki düşünmesine yardımcı olacakmış gibi tavana baktı. “Kokain bağımlısı olduğuna dair bir söylenti vardı. Biraz...” Bakışlarım karşısında kısa bir süre durakladı. “Sinirli ve gergin görünüyordun.”

“Bu çok saçma.” Sadece böyle biri olamaz mıydım? Bunun için kokain bağımlısı mı olmam gerekiyordu?

Başını salladı. “Bir de babanın sen küçükken sana görücü usulü bir evlilik ayarladığı dedikodusu vardı.”

“Ne?” Duraksadım. Connor bunu bana hiç anlatmamıştı.

“Daha önce kimseyle gerçekten çıkmamışsın. En azından Dalton’dakilerden duyduğumuz buydu, o yüzden yayıldı.”

Kaşlarımı çattım. “Kimse lezbiyen olabileceğimi düşünmedi mi?” Bu daha az teatral bir sonuç gibi görünüyordu.

“Her zaman topuklu ayakkabılar giyyiyordun.”

Dişlerimi sıktım. Ayıklanması gereken çok fazla klişe vardı. “Topuklu ayakkabı giyen gururlu bir lezbiyen olabilirdim,” diye karşılık verdim. “Bu kadar zeki olmanıza rağmen hepiniz sinir bozucu derecede aptalsınız.” Yani onların gözünde lezbiyen olmak için fazla kadınsıydım, bu da çiğnenecek bir başka klişeydi.

“Bunların hiçbirine inanmadım. Gerçekten beynini kullanan hiç kimsenin inandığını sanmıyorum. Ancak söylentilerin çoğu genellikle asılsız ve acımasızdır.”

Korkunç biri değildi.

“Bu çok uzun zaman önceydi,” derken sandalyede doğruldu. “Hepsi sadece hazırlık okulu şeyleri.”

“Yale...”

Hafifçe yüzünü buruşturarak, “Farklıydı,” diye sözümü kesti. “İsmen tanıyacak kadar umursayan insanlar, seni sadece babasının gazoz şirketi kendisine teslim edilen bir vakıf fonu bebeği olarak gördüler. Orası... farklı bir atmosferdi. Faust’takiler nereden geldiğine değil, nereye gittiğine daha

çok önem verirdi. Zirveye ulaşmak senin için bir adımdı, başkası için beş yüz adım sürse de bizim için fark etmezdi.”

Faust’takilerden nefret etmekle onları sevmek arasında gidip geliyordum. Onlardan biriyle evli olduğum için bu sevgi-nefret ikilemine alışkındım.

Kuru dudaklarını yaladığında oluşan sessizlik daha da rahatsız edici bir gerilim yarattı. “Marka hakkında konuşacak mıyız?”

“Bir saniye içinde.” Birbirimize eşlik ettiğimiz sürece kaburgalarım ciğerlerime baskı uygulamasına rağmen onunla geçirdiğim bu zamanı boşa harcamayacaktım. “Connor, Faust’tayken nasıldı?”

Daha önce bu bilgiyi hiç tarafsız bir kaynaktan almamıştım. Küçük bir çocukluk sırrı bilse olsa duymayı çok isterdim.

Connor’ın bir kardeşi yoktu, bu yüzden Faust’ta birlikte büyüdüğü insanlar benim gözümde onun “kardeşine” en yakın olan kişilerdi. Ne yazık ki, Theo bir üniversite etkinliği dışında karşılaştığım ilk kişiydi. Yoksa ondan önce bir başkasını seçerdim.

Theo bakışlarını meraklı gözlerime çevirdi. “*Philly’nin Prensesleri*’nin belki bir bölümünü falan izledim ve Connor on dakika içinde neredeyse herkese patronluk tasladı. Kimse de bunu umursamıyor gibi görünüyordu.”

Connor’ın her anı şov boyunca kötü kurgulanmıştı ama hepsi sahte değildi. Bahsettiği kısım muhtemelen gerçektir.

“Faust’ta da böyleydi,” dedi Theo. “Aynı zamanda çok popülerdi. Bunun sebebi sadece bağlantıları olması veya fena halde zengin olması değildi ama evet, o tüm bunların hepsiydi. Connor herkesin söylemeye korktuğu şeyleri söyleyen bir insan olduğu için etrafında olmasını isteyeceğin biriydi. Ne zaman sessiz kalacağını, ne zaman konuşacağını çok iyi

bilirdi ve konuştuğunda sana aşağılık olduğunu söyleyip sonrasında gülümsemeni sağlayabilen *tek* kişiydi. Nefret edilmeden bunları söyleyebilen tek kişiydi.” Omuz silkti. “Günün sonunda o sadece sevilesi biriydi.”

Sevilesi.

Madem bu kadar sevilesiydi, o zaman benim ondan hoşlanmam nasıl bu kadar uzun sürmüştü? *Beni sevdin, Rose.* Kafamın içinde onun sesini duyuyordum.

Elimdeki tükenmez kalemı tıklatıp dururken söylediğini düşündüm. “Hepinizi manipüle ettiğinin farkında mısınız?”

Theo başıyla onayladı. “Evet. Bize o kadarını zaten kendisi söylerdi. Bıçağı gerçekten saplamadan önce seni önünden nasıl bıçaklayacağını açıklayan biri olduğu konusunda hep şakalaşırdık... yine de bunu yapmasına izin verirdin. Tabii ki izin verirdin. Hatta bazı durumlarda bıçağı kendi göğsüne saplaman için sana uzatırdı, sen de bunu yapardın.”

Connor’ın varsayımsal olarak onları öldürmesine izin veriyorlardı. *Tanrım.* Eğer şu anda bunu duyabilseydi, egosu tüm gezegen sistemini tam anlamıyla yutardı.

Beni en çok ilgilendiren şey, Theo’nun şantajla ilgili herhangi bir şey söylememesiydi. Connor’ın taktiklerinin karşısındaki kişinin onun ne olduğunu anlayabileceği kadar görünür olduğunu, yine de istediğine ulaştığını söylüyordu.

Bu korkutucu bir güçtü. Eğer Connor intikamı gereksiz bir şey olarak görmeseydi, biri onu her küçümsediğinde dehşete düşerdim.

Konumuza geri döndüm. “Demek Mark’ın asistanısın. Onun etiketler hakkındaki görüşlerine katılıyor musun?”

Derin bir nefes aldı. “Burada bir yol ayrımındayım. Etiketle HC yazmasının aptalca bir fikir olduğunu söyleyebilirim. İnsanlar *Hale Co.* şirketini çocuk bezleri, bebek ürünleri ve yağlarla özdeşleştiriyor. Üst düzey müşteriler, bebekle-

rinin içine sıçtığı şeylerle aynı etikete sahip kıyafetler satın almayacaktır. Fakat sana bunu söylersem *patronumla* aynı fikirde olmamış olurum. Senin belli bir gücün olabilir ama beni kovabilecek kişi Mark.”

Kalemimi tekrar tıklatırken düşünüyordum. Theo benimle aynı fikirde olsa da işini açıkça benim tarafıma geçemeyecek kadar çok önemsiyordu.

“Peki ya işini elinde tutacağını garanti edersem?” diye teklif ettim. Loren’la konuşursam, Theo’nun iş unvanını değiştirip onu Mark yerine kendi ekibime dahil edebileceğimden eminim. Theo’nunki kadar bastırılmış olsa bile kendi tarafımda olan başka bir sese ihtiyacım vardı. Bu daha fazla demekti.

Theo’nun yüzünde bir acıma ifadesi belirdi. Kalemimi tutuşumu sıkılaştırdım. *Bana öyle bakma.* Bu kelimeleri anlaması için bakışlarımı biraz daha sertleştirmeye çalıştım.

“Bunun bir önemi yok. Kaybedeceksin, Rose.” Sesini samimiyet kaplamıştı. “Herkes etiketlerin üzerinde CMB yazması gerektiğini biliyor ama oyçokluğuyla kaybetme sebebin bu olmayacak. Otuz yılı aşkın süredir bir kadın düşmanı tarafından yönetilen bir şirketin tam ortasındasın. Yirmi altı yaşında bir kadının kazanmasına izin vermektense, kendilerini bile öldürürler.”

İçten içe söylediğinin doğru olduğunu bilmeme rağmen buna inanamıyordum. Jonathan Hale, en yakın arkadaşımın kızı olduğum için benim hakkımda asla kötü konuşmayabilirdi ama daha önce kadınlar hakkında iğrenç şeyler söylediğini duymuştum. Ancak artık bu şirketi yöneten kişi Jonathan değildi. “Loren...”

“Etkisi var, evet. Yine de yönetim kurulunun çoğu onu genç ve deneyimsiz buluyor. Çoğunluğu kazanacağı ilişkileri kurmak için zamana ihtiyacı var. Siz ikiniz... şu anda azınlıktasınız. İkiye karşı on dört. Bu çoktan kaybedilmiş bir savaş.”

“Bütün bunları nereden biliyorsun?” diye sordum. O sadece bir asistandı.

“Bir şeyler duyuyorum,” dedi bana. “İnsanlar odada olduğumu unutmaya meyilliler. Bu yararlı bir özellik.”

O bir gölgeydi. Hem bakışlarında hem de kendi hayatında...

Bu çoktan kaybedilmiş bir savaş. Bunun peşini öylece bırakamazdım. Yönetim kurulu çenemi kapatmamı ve ünlü olmamdan faydalanıp yüzümü bir pazarlama aracı olarak kullanmamı istiyordu. Her gün ne giydiğime, hatta Jane için seçtiğim kıyafetlere bile adanmış bloglar vardı. Paparazzi fotoğrafları da bu konuda bize yardımcı oluyordu. İstilacılığın işlerimizi gitgide büyütmesi ama çocuklarımızı ve mahremiyetimizi riske atması çok ironikti. İkisi arasında bir yerde güvenli bir çizgi vardı, hepimiz hâlâ onu keşfetmeye çalışıyorduk.

Loren’in çekmecesinden boş bir kâğıt çıkardım. Bu insanların hiçbirisi için sessiz bir araç olmayacaktım. Loren beni tam olarak kim olduğumu bilerek işe almıştı. Eğer yönetim kurulunun geri kalanı beni kabul etmiyor, bana saygı duymuyorsa ya da benimle aynı fikirde değilse o zaman bu konuda yeni bir yol izlemem gerekiyordu.

Çözüm beynimin bir köşesinde duruyordu. Kalemimle kâğıda hafifçe vurdum.

Şimdi.

Ne.

Yapabilirim?

Bir an için gözlerimi kapattım.

“İyi misin?” diye sordu Theo. Hareket ettiği için kıcının altındaki derinin gıcirtısını duyabiliyordum.

Bir parmağımı kaldırdım. *Bir saniye.* Calloway Modaevi Bebekleri: CMB. Hale Co.: HC. Bir orta yol olmalıydı...

Gözlerim bir anda açılırken kâğıdı hızla kendime yaklaştırarak çizmeye başladım. Theo eğilmiş, klasörlerin üzerinden resmimi görmeye çalışıyordu.

Birkaç saniye içinde bitirip kâğıdı ona doğru çevirdim. Klasörleri Lo'nun masaüstü bilgisayarına doğru ittiğimde Theo basit çizimime baktı. CMB'nin B harfinin tam ortasına HC harflerini yerleştirmiştım.

Yüz ifadesinden bir şey anlaşılmadığı için kalp atışlarım iyice hızlanmaya başladı. Gözlerinin bardağın içindeki kaleme kaydığını fark ettim.

Onun için bir kalem çıkarırken, "Sanat yeteneğin var mı?" diye sordum. Kalemi kâğıdın üzerine koydum. "Bunu daha güzel hale getir." Çizim konusunda iyiydim. Sayısız tasarımla dolu eskiz defterlerim vardı. Ancak artık bir görevi başkasına devretmeyi büyük bir gurur meselesi haline getirmiyordum.

Benimkine kendi vizyonunu katmak için fazlasıyla hevesli bir şekilde doğruldu ve harfleri fırça darbelerini andıran daha uzun çizgilerle, el yazısı ile uzatmaya başladı. HC'yi daha aşağıya yerleştirerek B'nin çubuğuyla orta kısmı arasında hizaladı. Bitirdiğinde, kâğıdı bana bakacak şekilde çevirdi.

Çizimi çok güzeldi. Bir şekilde birkaç harfin zarif ve ilgi çekici görünmesini sağlamıştı.

"Bunu Mark'a vermeni istiyorum," diye talimat verdim. Mark onaylarsa kurulun geri kalanına sunulacaktı. "Bana söylediklerini ona da söyle. Kimse bebeklerinin içine sıçtığı bezlerle aynı etikete sahip kıyafetleri almak istemez. Ayrıca ona benden nefret ettiğini de söyle. Normalde markanın benim etiketimi almasına asla izin vermeyeceğini ama bunun..." Kâğıdı işaret ettim. "Her iki taraf için de en iyisi olacağını söyle. Bana ortaparmak göstermek gibi olacak ama marka için bir başarı kazanacağız."

Theo kelimelerim ona sertçe çarpmış gibi geri çekildi.

“Yine de açıkça bundan nefret ediyor gibi görünmen gerekiyor.”

Çok iyi bir oyuncu değildim. Şu anda medya ile yaptıklarımız bunu yeterince kanıtlamıştı ama elimden geleni yapabiliirdim. “Çok büyük bir öfke nöbeti geçireceğim.” Omuzlarımı dikleştirdim. “HC’yi *benim* etiketime koymaya nasıl cüret ederler? Şimdi logoda siktiğimin beş harfi mi olacak? Hepiniz üç harfin çok fazla olduğunu söylemişsiniz. Bunun sonucunda kararınız iki tane daha eklemek mi oldu? Bu şimdiye kadar duyduğum en kötü fikir. Bu fikri kim düşündüyse, cehennemde *yanmayı* hak ediyor.”

Parmaklarını dudaklarına götürürken yüzünde bir gülümseme belirdi. “Bu çılgınlık,” diyerek güldü. “Artık biliyorum.” Farkındalıkla başını iki yana salladı.

Omuzlarım biraz düşmüştü. “Neyi biliyorsun?”

Fırtınalı grileri bana döndü. “Seninle neden evlendiğini.”

Kaskatı kesildim. “Beni sevdiği için,” dedim içgüdüsel olarak. Ağzımdan çıkan her heceye inanıyordum. Bir an için bile sorgulamamıştım ama gözlerindeki o acıma ifadesini tekrar gördüm. Buna inanmıyordu. Belki de Connor’ın birini sevebileceğine inanmıyordu. Fakat Theodore Balentine yanılıyordu çünkü Connor olduğundan daha fazlasıydı. Sevgiyi hayatına kabul etmeyi ve onunla yaşamayı öğrenmişti. *Bu* da onu artık farklı bir adam yapıyordu. Onu daha iyi biri yapıyordu.

“Parçaları kendine uyacak şekilde değiştiriyorsun,” diye açıkladı. “Çoğu insan bunu yapamaz, ayrıca birçok insan bu oyunu oynamak istemez. Eminim o da senin bu yönüne değer veriyordur.”

Sorguladığım tek kişi Theo’ydu. Gerçekten görüldüğü kadar zayıf mıydı? Ortada bir oyun olduğunun farkındaysa -insanların manipüle ettiği ve aldattığı bir oyunda bazıları-

mızın çimlerin altındaki yılanlar olmayı seçtiğinin- o zaman belki o da sürünenlerin arasındaydı.

Kemiklerim gerildi, ihtiyatlı ve temkinliydim.

Sanırım kendi aklımı allak bullak ediyordum.

Belki de o, benim aklımı allak bullak ediyordu.

Theo kâğıdı eline alarak ayağa kalktı. “Eğer istediğin buysa, bunu Mark’a vereceğim ve o sırada da adını karalayacağım.”

“İstediğim bu.” Kanım buz kesmişti.

Başıyla onayladı. Cam kapıya doğru gidişini izledim. Kapıyı açtığı anda duraksadı, başını bana çevirmeden önce bir ayağını neredeyse çoktan dışarı atmıştı. “Bilmeni istediğim bir şey var. Tüm bunlar ne kadar rahatsız edici olsa da... umarım gelecekte arkadaş olabiliriz.”

Boğazımda bir taş düğümlendi. Beni manipüle mi ediyordu? Neden öyleymiş gibi hissediyordum? Belki de artık insanlara güvenmem için kelimelerden daha fazlası gerekiyordu. *Arkadaşlar*. Onları bulmak gerçekten zordu, gerçek olduklarına inanmak daha da zordu.

“Arkadaşım olmak için doğru niteliklere sahip olduğundan emin değilim,” diye cevap verdim. Sesim sıcak olmaktan çok uzaktı. Tek istediğim sadakatti. Bir yanım ona karşı, gökyüzünde dönen bir kasırganın hunisine dikkat ettiğim kadar dikkatli ve diken üstündeydi.

Kısa bir nefes aldı, başını bir kez daha sallayıp ofisten çıktı.

Doğru düzgün bir rahatlama bile hissedemedim. Ellerim aniden titremeye başladığında Lo’nun dağınık masasını düzenleyerek sinirlerimi meşgul ettim. Dosyalarını daha düzenli, alfabetik bir şekilde diziyordum. Aklıma gelen ve hislerimi güçlendiren belli bir anıya odaklanmamaya çalışsam da o anı zihnimin boş kalan alanlarını dolduruyordu.

Üniversitede son sınıftayken Cancun’daki Bahar Tatili’nden bir süre sonra Connor ve ben yatağımızda *Scrabble* oy-

nuyorduk. Gözlerimiz kan çanağına dönmüştü ama ikimiz de uyuyamıyorduk. Yalnız kalmak istemiyordum, bu yüzden ondan gitmesini istememiştim. Gece boyunca masa oyunları oynamıştık. Lily'nin seks bağımlılığı kamuoyuna duyurulalı daha bir hafta olmuştu ve hayatlarımız bizim yakalayabileceğimizden çok daha hızlı değişiyordu.

Connor'ın kamera saldırılarından, müdahalelerden ve kötü basından gelecek zararlar kaybedecek daha az şeyi olsa bile her gün telefon görüşmeleri yapmak zorundaydı. Ben moda şirketimi kurtarmaya çalışırken o başka bir şeyi korumaya çalışıyordu. O sırada aramaların kime yapıldığından ya da ne hakkında olduğundan emin değildim.

Ahşap harflerle vasat bir kelime oluşturduğumu hatırlıyordum. *Yıldız*. İyi düşünemeyecek kadar yıpranmış ve tükenmiştim.

Kendi harfleriyle belli belirsiz ilgilenirken, "Neden bana sormadın?" diye sormuştu Connor. Odağı tamamen bende idi.

"Bilmecelerin uykusuzken daha da sinir bozucu oluyor." *Bilmecelerimi seviyorsun*, diye karşılık vermesini beklemiştim.

Onun yerine ciddiyetini korumuştu. Yüzünde sırtmanın silueti bile yoktu. "Kiminle konuştuğumu merak etmiyor musun?"

Aklımdan birkaç kez geçmişti. "Beni ilgilendirmez," demiştim dürüstçe. "Tabii beni aldatmıyorsan..." Gözlerim alev almıştı.

"Hayır," diye cevaplamıştı. "Seni asla aldatmam, Rose."

Onun rızası olmadan hayatının özel kısımlarına burnumu sokmak istemiyordum. Karşılığında ondan da aynısını bekliyordum. Sadece sekiz aydır birlikteydik ve onu tamamen anladığımı söylemek yalan olurdu. Yalnızca görmeme izin verdiği gerçek parçalarını anlıyordum.

Masa oyununu görmezden gelmeye devam etmişti. Yüz

hatlarını okuyamıyordum. Geriye dönüp baktığımda derinlemesine konuşmadığımız bir konuyu açtığı için gergin olduğunu hiç hatırlamıyordum.

“Daha bir yıldır bile birlikte değiliz. Beni etkilemediği sürece bir şey söylemek zorunda değilsin, Connor.” Bilmek istiyordum ama onu hiçbir şey için zorlamayacaktım. Kişisel bir mesele için yapmayacaktım, özellikle de bu kadar can yakıcıysa... bekleyecektim. Tıpkı Lily’nin paylaşması yıllar sürse bile seks bağımlılığını bana anlatmasını beklediğim gibi bekleyecektim.

Kolunu, büktüğü dizine yaslamıştı. “Evlendiğimizde bu seni etkileyebilir.”

Homurdanmıştım. “Seninle evleneceğimi düşünüyorsan hayal görüyorsun demektir, Richard.”

Neredeyse sırtarak karşılık verecekti ama gerçek ona ağır gelmişti. “O zaman yıllar sonra, hâlâ birlikteliğimiz devam ettiğinde bu seni yine de etkileyebilir.”

Sertçe yutkunmuştum.

“Sana kimi aradığımı söylemek istiyorum. Bu işin içine çekilmen ihtimaliyle sana karşı tamamen dürüst olmak istiyorum, Rose.”

Korkmuştum. “Tamam...”

Parmaklarının arasında ahşap bir harfi çevirmişti, konuşmadan önce zihninde kesin kelimeleri oluşturunuyordu. “Tüm eski sevgililerimin yerini tespit ediyorum.”

Göğsümde bir boşluk oluşmuştu ama mantıksız sonuçlara varmadan önce konuşmasına izin vermiştim.

“Sadece birlikte olduğum erkekleri,” demişti tek nefeste. Tepkimi ölçmek için başını kaldırıp bana bakmıştı. Başımı sallayarak devam etmesi için onu cesaretlendirmiştim. “Onlara ödeme yaptım, böylece her biri gizlilik anlaşması imzaladı. Herhangi birinin beni medyaya ifşa etmesi riskini göze

alamazdım. Bu ilişkimizi daha karmaşık hale getirebilir, ayrıca şeye zarar verebilir...” İtibarına, Cobalt Şirketi’ne... Emin değildi. Ben de emin değildim. Connor o zamanlar hayatının bu kısmını benimle doğru düzgün paylaşmıyordu ve hiçbir şeyi tüm dünyaya duyurmaya hazır değildi. İşin ucunda bilinmeyen sonuçlar varken olmazdı.

Bu yüzden hasar kontrolü yapmış, geçmişini karanlık köşelere süpürmüştü.

Bana söylediği için memnundum. Bu bilgi için bana güvenmişti. Bu zaten yeterince şey söylüyordu. Ben de onun seçimlerini destekleyecektim. “Tamam,” demiştim kendimden daha emin bir şekilde.

Fakat o hâlâ tereddüt ediyordu. “İçlerinden biri ne kadar para teklif edersem edeyim, ne söylersem söyleyeyim imzalamadı.”

Donup kalmıştım. “Kim?”

“Theodore Balentine.”

Onu hatırlıyordum. “Peki ne istiyormuş?”

“Hiçbir şey,” demişti Connor. “Ahlaki olarak bunu yapmayacağını söyledi. Kapıyı kapatan kişi ben olsam bile beni bir dolabın içine tıkmak istemiyormuş.” Connor başını birkaç kez iki yana sallamıştı. Bir ipin çözülmeden bırakılmasına oldukça kızmıştı. “Sadece basma bir şey söylemeyeceğine güvenmek zorundayım.”

“Eğer gerekçesi ahlaksa söylemeyecektir.”

“İnsanlar değişir,” demişti Connor. Tahtaya geri dönerken beni bu iki akılda kalıcı kelimeyle baş başa bırakmıştı.

Theo’nun o zamandan beri değişip değişmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Büyük olasılıkla kurumsal Amerika ortamının onun üzerinde bir etkisi olmuştu.

Yani ben sadece patronu gibi davranıyor olsam bile... aslında tüm gücü sessizce kendi elinde tutuyordu.

BÖLÜM 17

CONNOR COBALT

Rose kucagında taşıdığı Jane’le birlikte mutfakta dolaşıyor, kupaları bir tepsiye topluyordu. Noel sabahı bizim için erken başlamıştı. Saat daha sekizdi, evdeki herkes uyuduğu ve uyanmak için planlanmış bir saat olmadığından ev oldukça sessizdi. Bu durum, tüm günü ve geceyi kayınvalidemin evinde geçirdiğimiz Noel Arifesi’nden çok daha fazla hoşuma gidiyordu.

Püre haline getirilmiş şeftalileri küçük bir kaşıkla pembe bir kâseye boşalttım.

Altı kupayı ahşap tepsiye yerleştirirken, “Asla onsuz yapamayacağın üç şey var, Jane,” dedi Rose. “Harika bir çift topuklu ayakkabı, zevkine uygun bir kombin ve kahve. Sıcak çayı tercih ediyorsan, o da olur.”

“Şimdiden kendi beyanını değiştiriyor musun?” Elimdeki kâseyle Rose’un kahve demliğine giden yolunu kestim.

“Eğer yapabilseydim senin kişiliğini ilk buluşmamızda değiştirirdim.”

Gülümsedim. “O zaman seviyemi düşürmüş olurdun. O güce sahip olmadığın için çok mutlu olmalısın.”

“Bunu yapabilecek güce sahip olduğum için mutluyum.” Eliyle ağzımı kapattığında teninin altındaki dudaklarım kıv-

rıldı. “Sırtmayı kes.” Söylediğini yapmayınca hırlayarak elini indirdi.

“Belli ki gücünün sınırları var, sevgilim.”

Jane kıkırdarak Rose’un gözlerindeki buzu daha önce hiç görmediğim bir hızla eritti. “Bu doğru,” diye cevap verdi. “Baban övünmeyi seviyor. Bu onun en kötü özelliği.”

“Bu tartışılır.”

Rose kısık sesle homurdanıp Jane’i kahvaltı masasının yanındaki mama sandalyesine götürdü. Elbette ben de onları takip ettim. Jane anlamsız birkaç hece eşliğinde elimdeki kâseye uzandı. Küçük bacakları havayı tekmeliyordu. Kâseyi masasına koyduğumda her zaman yaptığı gibi püre haline getirilmiş şeftalileri merakla inceledi. Yedikleri konusunda rahat hissetmeye başladıktan sonra onu kaşıkla besleyecektik.

Rose bana döndü, topuksuz terlikleriyle benden çok daha kısaydı. Kollarını ipek sabahlığının üzerinde kavuşturdu. Bu fırsattan yararlanarak onu belinden tutup göğsüme çektim.

“Hangi İngiliz hükümdarının annesi Madrid yakınlarında doğmuşken kendisi Londra yakınlarında doğmuştur?” diye sordu. Gözleri dudaklarıma kaymıştı. “Yanlış cevap verersen günün geri kalanında seninle konuşmayacağım.”

Bu kuralları ilan ediş şekli neredeyse aletimi sertleştirecekti. Bahisler benim için oldukça yüksekti. Yanıtsız bırakılan mesajlar, cevapsız çağrılar ve karşılıklı şakalaşmalarımızın artık tek taraflı olması... bunlar sadece Rose’un yapabileceği özel bir işkenceydi. Başka biri olsaydı, kolayca görmezden gelebileceğimi düşünüyordum.

Bir an için sessizleşip bildiklerimi hızlıca gözden geçirdim.

“Otuz saniyen var.” Çenesini kaldırdı, gözleri hâlâ dudaklarımdaydı.

Cevap vermemi mi, yoksa seni sertçe öpmemi mi istiyorsun,

Rose? Dudaklarımı ovuşturdum, onun uzun bakışları arzu-
mu arttırıyordu.

“On saniye.”

Cevap beynimin ön tarafına çarptı. “*Mary Tudor.*”

Bir kez başını sallayarak onayladı. “Tebrikle...”

Onu güçlü bir tutuşla bedenime yaslayıp sertçe öptüm. Kolları gevşerken avuçlarını göğsüme yaslamıştı. Ardından beni iterek bedenlerimizi ayırdı.

Sığ nefesler alıp veriyordu. “Richard.” Benimle oynamayı daha bitirmemişti. Sadece başka neler sakladığını merak ettiğim için beklemeye çalıştım. Elimin onunkinin içinde olduğunu fark ettim. Rose fark etmiş gibi görünmüyordu, ben de onu bu konuda aydınlatmayacaktım. Elini elimde istiyordum. *Her zaman.*

“Evet?” diye sordum.

Bir kez Jane’e baktı. Kızımız bir parmağını şeftalilere daldırmış ağzına götürüyordu. Ölçülü adımlarla yemeğinin tadına bakıyordu. Rose bar tezgâhına yürüyerek orada olduğunu hiç fark etmediğim bir peçete aldı.

Ardından yüzümün dibine soktu.

Karşı konulmaz sırtışıma saklayamıyordum. Peçetenin üzerinde düzgünce yazılmış üç isim vardı.

Pamuk Prenses. Ariel. Rapunzel.

Elini indirdim. “Kusursuz bir hafızam var. Yıllar önce sana aralarından seçim yapman için üç *Disney* prensesi verdiğimi, senin de buna karşı çıktığını çok net hatırlıyorum.”

Beni geçiştirircesine elini salladı. “O zaman sana tartışma hakkını bağışlıyorum, yine de benim yaptığım gibi bir cevap vermek zorundasın.”

Becer, Evlen, Öldür oyununda yanlış bir cevap vardı. Her

zaman birbirimizi normalden daha fazla sorgulamamıza neden olacak bir tane çıkıyordu. Onu her test ettiğimde cevabı hakkında bir fikrim oluyordu. Farklı bir şey seçerse, zihnim merakla kontrolünü kaybediyordu ve nedenini anlamak için can atıyordum.

Elime bir kalem tutuşturdu, kelimeleri yüksek sesle söylememi istemiyordu. Bunu hiç yapmazdık. Bu oyun ya mesaj üzerinden ya kâğıt üzerinden yazılı bir şekilde oynanırdı. Bu kurallar yıllardır değişmemişti.

Rapunzel'in ismine gelince duraksadım. Daisy'nin saçları eskiden çok uzun ve sarıydı. Medyada gazeteciler onu bu masal karakteriyle çok sık karşılaştırırdı.

Rose da bunu biliyordu.

Fakat *Ariel*? Seçeneklerimi hızlıca gözden geçirip cevabımı dikkatle yazdım.

Evlen. Öldür. Becer.

Ona geri uzattığım peçeteyi okurken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Neden *Rapunzel*'i beceriyorsun?" Bu düşünce karşısında dehşete düşmüştü.

"Çünkü bir denizkızını becermek istemiyorum."

"Bacakları çıkıyor."

"Olgunlaşan bir *kurbağayı* tarif ediyorsun." Kurbağa larvasının büyüme aşaması, kuyruğu ve iç solungaçlarıyla başlardı. Sonrasında bacakları oluşurdu ama bunu Rose'a açıklamama gerek yoktu. "Ayrıca bacaklarına rağmen -kesinlikle kimseyi şaşırtmayacak bir şekilde- bir amfibiyi* becermeyeceğim."

Hırıltılı bir kahkaha attı. Gülüşleri arttıkça eliyle ağzını kapatmaya çalışarak varlığını gizlemeye uğraşıyordu.

* Hem karada hem suda yaşayan canlılardır. (ç.n.)

Gölüşüne eşlik etmeye başladığımda parmaklarımı onun-kilerle birleştirip elini yana indirdim. Gülümsemesini tam olarak görmek istiyordum.

Jane arkamızda kıkırdıyordu. “Anne!” Aynı anda ikimiz de başımızı hızla kızımıza çevirdik. Elindeki minik şeftali kâ-sesini başının üzerinde kaldırmıştı. “Yukarı!”

İlk kelimelerini söylemişti.

Kâse elinden kayarak yere çarptı, püre haline gelmiş şeftaliler zemine saçıldı. Rose’un dağınıklığa verdiği tepkiyi inceledim. Boştaki elini dudaklarına götürmüştü. “Onu duydun mu?” derken bakışları duyguyla doluydu.

Gülümsemem genişledi. Birbirlerine olan sevgilerinin, Rose’un doğuştan gelen dağınıklık ve kaos karşısında artan takıntılarına üstün gelmesi beni çok etkiliyordu. Rose’a sarıldım. “Duydum, sevgilim.”

Kendimi azıcık bile dindar olarak tanımlamazdım. Ancak bugün, Noel sabahında kızlarım beni mutlulukla sarmalamışken hayatımda ulaşabileceğim en manevi anın içinde olduğumu hissediyordum.

* “Yukarı” bir bebeğin ilk kelimesi için biraz uzun olsa da orijinalinde “Up!” şeklinde geçmekte ve Connor’ın önceki bölümlerde Jane’e söylediklerine gönderme yapılmaktadır. Bu nedenle çeviride de bu şekilde kullanmayı tercih ettik. (e.n.)

BÖLÜM 18

ROSE COBALT

“Moffy güçlü bebek tutuşu ve gözlerinde şeytani bir parlaklıkla kutunun üzerinden iniyor.” Daisy zarif altın fiyonklar ve pırıltılı süslerle dekore edilmiş iki buçuk metrelik ağacın yanında anlatımına devam ediyordu.

Elinde bir kamera tutarken Noel ruhuyla dolu geniş salının etrafında her zıplayışında çoraplarındaki çanlar şingirdiyordu. Şömine rafı boyunca çoraplar asılmıştı, pencerelerin ardında kar yağıyordu. Hem dikkatlice -benim tarafımdan- hem de gelişigüzel bir şekilde -Loren tarafından- paketlenmiş hediyeler ağacın altına yığılmıştı. Vanilyalı kahve ve kurabiye kokusu havayı tatlılaştırıyordu.

Loren muhtemelen evimizi dekore edebileceğim, insanlara patronluk taslayabileceğim ve her şeyi istediğim gibi düzenleyebileceğim başka bir gün olduğu için geleneklerle şenlikleri sevdiğime inanıyordu. Mükemmeliyetçi biri olabilirdim ama eğik bir zencefilli çörek evi ya da kötü yapılmış bir kardan adam görmek benim için sorun değildi. Partilerin her zaman başka bir anlamı olmuştu. Sevdiğim herkesin bir arada olması demekti. En önemlisi de kız kardeşlerimle bir arada olmak anlamına geliyordu.

Diğer detaylar sadece ekstraydı.

“Şeytani mi?” Lily’nin gözleri dehşetle açıldı. “Şeytani falan görünmüyor.” Krem rengi yumuşak halının üzerinde, bacaklarının arasına sokulmuş bebeğine baktı. Moffy, amacının farkında olmadan kırmızı ambalajlı kutuyu hevesle kapmıştı.

Loren karısının yanına oturup oğlunun kâğıdı yırtmasına yardım etti. Herkes bir çeşit yılbaşı temalı pijama giyiyordu. Moffy ve Jane, Noel tulumları içindelerdi. Daisy’nin üzerinde çizgili bir taytla önünde “*Elf bana bayılacaksın!*” yazılı beyaz bir tişört vardı. Lily kar tanesi desenleriyle ponponları olan kapüşonlu bir tulum giyiyordu. Lo ve Ryke ise kırmızı, yeşil pazen pijama altları giymişti. Ben tamamen siyah bir pijama takımı giyiyordum *ama* oldukça şık, kırmızı süslü küpelerini de takmıştım.

Katılmayan tek kişi Connor’dı. Prensip gereği olduğunu söylemişti. Gri pamuklu eşofmanını giyiyordu ve değiştirmesi için ona baskı yapmamıştım. Onu tüm tuhaf özellikleriyle seviyordum.

“Moffy çok sevimli görünüyor,” diye onayladı Lo. “Şeytani bebek, şeytanın kucığında oturuyor.”

Tabii ki cümlesinin ardından bana dönmüştü.

Connor’ın kolları omuzlarıma dolanmış bir şekilde koltukta otururken Jane’i korumacı bir tavırla yakınıma çektim. “Bunun kaydedildiğinin farkındasın. Değil mi, Loren?” Buruşmuş yüzümün yerini bir gülümseme aldı. “Yani şimdi yeğenin senin nasıl bir şerefsiz olduğunu göreceksin.”

“Şimdi de annesinin ağzının ne kadar bozuk olduğunu duyacak,” diye karşılık verdi Lo. Ardından yavaşça alkışladı.

Ryke da ona katıldı. Yataktan az önce kalkmış gibi görünen dağınık, gür saçlarıyla koltuğa yayılmıştı. Daisy ona bir Noel Baba şapkası vermişti ama takmaya üşeniyordu. Kırmızı şapka hâlâ göğsünün üzerinde duruyordu.

Alev almış bakışlarımı fark ettiğinde kendini savunurca-

sına ellerini havaya kaldırdı. “Sikik küfürlü konuşmayı destekliyorum.”

Daisy bir hediyenin üzerinden atlarken neredeyse kame-rayı düşürüyordu. Gerçi zıplayıp durduğu için görüntüler zaten izlenemeyecek durumda olabilirdi. “Videoyu düzenleyebilirim...” diye başlasa da bakışlarım karşısında durdu.

“Jane’in ilk Noel’inin *düzenlenmiş* olmasını istemiyorum.” Videonun düzgün bir şekilde zıplamadan çekilmesini de çok isterdim ama bundan bahsetmedim. O kadar kaba değildim.

Daisy yalandan keskin bir nefes aldı. “Böyle bir şeyi kim önerdi ki? Bir düzine çikolatalı kurabiyeye cezalandırılmaları lazım.”

Ryke uzandığı yerden kıpırdamadan Daisy’ye yanma gelmesini işaret etti. “Sana daha iyi bir şey verebilirim, Calloway.” Açıkça yaptığı cinsel ima üzerinde çok düşünmemeye çalıştım. Flört etme tarzları kişilikleriyle aynı sınırlara sahipti. İkisi de tehlikeli bölgelerde dolaşmayı, “*Girilmez*” işaretlerini aşmayı seviyordu.

Daisy başını ona doğru çevirdi. “Pasta mı?”

“Siktiğimin pastasından da iyi.”

Kafası karışmış gibi davrandı. “Öyle bir şey yok ki.”

Ryke ona ortaparmak gösterdikten sonra yanına gelmesi için eliyle tekrar işaret etti. Daisy çok sayıdaki hediyeleri ezmemeye çalışarak ona doğru ilerledi.

Onları bir arada görmek bana Ryke’in ameliyatına yaklaşık bir hafta kaldığını, Connor’ın doğum gününden bir gün sonra olacağını hatırlattı. Soğuk, yağmur ve kar gibi korkunç hava koşulları yüzünden Ryke spor salonuna gittiğimiz zamandan beri tırmanmaya neredeyse hiç fırsat bulamamıştı. Zaten spor salonu tırmanış için çok tercih ettiği bir yer değildi.

Daisy, yanına ulaştığında Ryke onu kalçalarından kavra-

dı ve tişörtünü bir parça kaldırıp sırtının alt kısmını öptü. Daisy resmen parladı, gülümsemesi yüz hatlarını tamamen aydınlatıyordu. Daisy'nin daha önce Ryke'in yanında olduğu kadar ışıldadığını hiç görmemiştim. Bu durumun onsuz da süreceğini umut ediyordum.

Yavaşça ona doğru döndüğünde, "Hey, Noel Baba," diyerek sırıttı Daisy.

Ryke tişörtünü tekrar kaldırıp göbek deliğinin altını öptü. Bu sevimli olsa da aynı zamanda ortam nedeniyle biraz uygunsuzdu. Aslında Loren ve Lily'nin elleşmelerine fazlasıyla alışmıştım. Tabii alışmaktan kastım *gözlerimi korumanın* bin çeşidiydi. Bununla kıyaslandığında Ryke'in küçük kız kardeşimin vücudunu öpmesi fazlasıyla hafif kalıyordu.

Tuhaf bir dünyada yaşıyordum, yine de bu atmosferi başka hiçbir şeye değişmezdim.

"Pekâlâ," diye araya girdi Lo. "Noel flörtleşmesi yok." Moffy kendi yaşındaki bebekler için tasarlanmış plastik bir Örümcek-Adam aksiyon figürünün paketini açtı. "Ayrıca Ryke'a Noel Baba demeseniz olur mu? Çocuğumun kafasının karışmasını istemiyorum."

Kararlı bir şekilde başını sallayarak, "Lo'ya katılıyorum," dedi Lily. "Sen Noel Baba değilsin." Ellerini kocasının kulağının etrafına kapatıp ona bir şeyler fısıldadı. Bunun *tüm* Noel flörtleşmelerini yasaklamasıyla ilgili olduğundan neredeyse emindim.

"Hepiniz siktirip gidin," dedi Ryke. Başını kardeşimin tişörtünün içine sokup onu şeyinden... öptü. *Off, neyse.* Dudaklarının nereye dokunduğunu bilmek *istemiyordum*.

Connor biraz yaklaşarak bugünün katlanmış gazetesindeki ortak bulmacamızı bana uzattı. Sağ kolu omuzlarımın arkasında olduğu için bulmacayı sol eliyle çözmüştü. Sinir bozucu bir şekilde iki elini de kullanabiliyordu. Sanki cep-

haneliğinde başka bir *yeteneğe* ihtiyacı vardı. Gözlerim kare kutulara takıldı. Tanımların üzerini çizmiş, cevapları düzgün el yazısıyla yazmıştı.

Zina

Zina. Normal bir bulmaca çözmek yerine, kutuları seçtiğimiz kategoriyle ilgili kelimelerle dolduruyorduk. *Zina.* Connor'ın beni tahrik etmeye veya sinirlendirmeye çalıştığına yemin edebilirdim.

Sekiz kutucuğu da başka bir kelimeyle doldurdu.

Akrofili

Akrofili. Yüksek rakımlarda birini becerme fetişi olarak bilinirdi. Dağ ya da çatı gibi yerlerdi. Aynı zamanda Ryke Meadows olarak biliniyordu.

Connor'a hızlıca ters bir bakış attım, Jane'in ayağını gıdıklıyordu. Ben konsantre olurken onu kucağına aldı. *Oral seks* kelimelerini kullanmak istiyordum ama elimde sadece *akrofili*'den gelen bir "f" harfi vardı, bu da her şeyi mahvediyordu. *Oral sekste* lanet olasıca bir "f" harfi falan yoktu.

Başka bir yerdeki dokuz harfli bir boşluğa *testisler* yazarak devam edebilirdim ama bunun kategoriye yeterince uygun olduğunu düşünmüyordum.

"Bu kurgusal karakter hakkında..." diye başladı Connor.

Lo hemen araya girdi. "Noel Baba'ya, Diş Perisi'ne, Paskalya Tavşanı'na ve senin saçmalık olarak gördüğün diğer her şeye inanacaklar."

Bu konuşmayı hiç yapmamıştık, en azından doğrudan değildi. Ancak *neredeyse* su yüzüne çıktığı sayısız an olmuştu.

Kalemimi gazetenin üzerine çok uzun süre tutmuştum, ince kâğıda akan mürekkep damlası pijamamı boyamak üzereydi.

Ryke, Daisy'nin tişörtünün altından çıkmıştı. Daisy şu anda onun kucağında oturuyordu, sevgilisinin kolları beline sıkıca sarılmıştı. Kamerayı kapattı.

Ona doğru parmaklarımı şıklattım. “Açık kalsın. *Düzenlenmemiş* olacak, unuttun mu?” Hayatımı “düzenleyen” çok fazla insan olmuştu. Çocuklarım da düzenlenmiş halini görmeyecekti.

Daisy kamerayı tekrar açtı. “Moffy çocuk versiyonunu öğrenirken Jane’in neden gerçeği bilmeyeceğini anlamıyorum.” En küçük kız kardeşimin kafasında herkes için sonsuza dek mutlu süren bir hayat vardı. Benim kara kalbim ise *herkesin* mutluluğunun acımasız bir efsane olduğunu çok iyi anlıyordu.

Lo kırmızı ambalajı buruşturup top haline getirdi. “Çünkü Jane bunu Moffy için mahvedecek.”

“Ayrıca anaokulundaki diğer tüm çocuklar için,” diye ekledi Ryke. Connor ve bana doğru başını salladı. “Kızınız kelimenin tam anlamıyla Noel’in içine eden o çocuk olacak.”

Bu konu benim için Connor’la çatışacak kadar önemli değildi. Bu yüzden fikirlerim diğerlerinininki kadar güçlü olmuyordu.

“Peki senin çocukluğundaki Noel deneyimin tam olarak nasıldı, Ryke?” diye sordu Connor. “Noel Baba senin için nasıl bu kadar özel hale geldi?”

Ryke omuz silkti. “Her çocuk için olduğu gibiydi.”

Cevabı Connor’ı yatıştıramayacak kadar belirsizdi. “Bana tanımla.”

Ryke siniri bozulmuş gibi iç çekti. “Bilmiyorum.” Derin düşüncelere dalarak başını iki yana salladı.

Jane pelüş aslanını Connor’ın ayaklarının dibine düşürdü ve oyuncağa ulaşmak için bacaklarından aşağı inmeye çalıştı. Onu almak için öne doğru eğilip hayvanı Jane’e uzattım. Ona öyle bir şevkle sarıldı ki, kara kalbim neredeyse yumuşayacaktı. Başını okşadım. *Senin her bir parçanı seviyorum.*

“Çok dokunaklı,” dedi Connor.

Ryke elini vahşi saçlarının arasından geçirdi. “Noel’de sadece annen ve sen olmuyor muydunuz?”

“Senin için öyle olduğunu varsayıyorum,” dedi Connor. İkisi de bekâr anneler tarafından büyütülmüşlerdi. Bu küçük benzerlik sayesinde ortak bir noktada buluşabileceklerini düşünmüştüm ancak bu durum aralarındaki inişli çıkışlı, hafif çarpık ilişkiyi pek güçlendirmemişti. İkisinin birbirine güvendiğini biliyordum. Bunun ötesinde herhangi bir şeyi analiz etmek, bende istenmeyen ve zonklayan migren ağrısına sebep olmaktan başka bir şeye yaramıyordu.

“Evet,” dedi Ryke. “Siktiğimin ağacının altında, Noel Baba’dan gelmiş bir hediye görmek beni çok heyecanlandırırdı. Şey gibi hissederdim...” Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordu.

Onun cümlesini, “Başka biri seni önemsiyormuş gibi,” diye tamamladı Connor.

Oda sessizlikle ağırlaşırken Ryke bu gerçeği inkâr etmedi.

Lo bayramlarda ağabeyinin yaşadığı gerçek yalnızlığı o anda fark etmişçesine kaşlarını çattı. Loren, Noel’i bizimle, Callowaylerle ve babasıyla geçirirdi. Büyükannem çiğnenmeyen bayat meyveli keki ve iğrenç sırtlanımsı gülüşleriyle Loren’a hayrandı, ona her zaman hediyeler alırdı.

Bir keresinde, beni *Rugrats*’teki *Angelica*’ya benzetmesinden sonra el atarısını kırmıştım. Sonrasında *Furby*’’imi tıraş ederek onun da en az benim kadar *Angelica* olduğunu kanıtlamıştı.

“Senin için de öyle miydi?” diye sordu Ryke. Aralarında “görünürde” böyle bir bağ varken Connor’ın neden Noel Baba’ya bu kadar karşı olduğunu merak ediyordu. Connor sadece Ryke’in daha fazla şey anlatması için bir pislik gibi be-

* 1991-2004 yılları arasında *Nickelodeon*’da yayınlanan çizgi dizidir. (ç.n.)

** *Furby* 1990’ların sonunda *Hasbro* tarafından satışa sunulan, ışığa ve sese duyarlı robot oyuncaktır. (ç.n.)

lirsiz davranıyordu. Noel'i ilk kez Faust'ta kutladığını biliyordum. Yine de ailesiyle geçirmekle aynı şey değildi.

“Annemle hiç bayram kutlamadım. Onları anlamsız bulurdu. Hayali yaratıkların kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayabileceğini anlıyorum ama sırf bu duygu için bir yalan uydurmak zorunda kalmamalıyız. Jane, Noel Baba'nın gerçek *olmadığını* ve diğer herkesin hayal dünyasında yaşadığını bilmenin rahatlığını hissedecek.” Annesinin ona bahsettiği, dünyayı “gerçek” bakış açısından görmesini sağlayan güce değer veriyordu.

Bu defa iç çeken Loren oldu. “Hadi ama, dostum. Zaten çocuk olmak imkânsıza inanmak demektir. Perilerin, büyülerin ve sihrin var olduğuna inanmak. On birinci yaş gününde *Hogwarts*'tan bir mektup alacağına inanmak. Hediyelerimizin sokağın aşağısındaki mağazalardan değil de Kuzey Kutbu'ndan geldiğini düşünmek demek. Ayrıca Connor...” derken yüzü buruştu. “Annen bu şeyi elinden aldığı için gerçekten çok üzgünüm. Büyürken bunun bir parçasına bile sahip olsaydın, ne kadar özel bir şey olduğunu anlardın. Bunu Jane'in elinden alma.”

Jane'in elinden herhangi bir şey alma fikrine karşıydım. Ne olduğu fark etmiyordu. Doğal olarak ona her şeyi ve daha fazlasını vermek istiyordum. Benim asla sahip olamadığım her şeye sahip olmasını istiyordum. Kontrolcü, zorba bir anne gibi değil; anlayışlı bir anne olarak bunu yapmak istiyordum.

Loren'in konuşmasını düşünen Connor'a baktım. “Biliyor musun?” diye sordum. “Gerçeği ilk kimin anlayacağını görmek için bekleyebiliriz. Moffy mi, Jane mi?” Bu fikir kocamı Jane için bu maskaralığı sürdürmeye ikna edebilirdi, böylece kızımız da sihre inanabilirdi.

Lily burnunu kırıstırdı. “Bu çok şeytani bir düşünce.”

“Eh, şeytanın ta kendisinden geliyor,” diyen Lo gerginliği biraz olsun azalttı. Kameraya yarım bir gülümseme gönderdi. “Ayrıca Jane büyüdüysen ve bunu izliyorsan, annenin şeytanlığının sevgi dolu bir yerden geldiğini bilmelisin.”

Onu alkışladım. “İnandırıcılığın karşısında kalbim çözülmeğe başladı.”

“Senin bir kalbin mi var?” diye dalga geçti Lo.

Gözlerimde tehditkâr bir parıltı belirdi. “Biri bana Noel için keskin bir şeyler hediye etti mi?”

Lo herkese, *kim ona silah veriyse lanet olası bir delidir*, diyen bir bakış attı. Ardından tekrar bana döndü. “Taşaklarım uzak dur.”

“Senin taşakların mı var?” Alaycılıkla onun kadar iyi olmadığım için daha çok terslemiştim.

“Hayallerinle gerçekliğini karıştırıyorsun. Henüz onları kesip atmadın.”

Ryke, Daisy’yi göğsüne doğru çekti. Kameranın ekranından her şeyi onunla birlikte izliyordu. “Bu bebeklerin en sıkık ilk Noel’i videosu,” diye mırıldandı.

“Peki.” Connor aniden konuştuğunda odaya derin bir sessizlik çöktü. Jane birkaç yumuşak hece geveleyerek ona baktı. Babası, “Tu seras magnifiquement naïve,” dedi ona. *Güzelce nahif kalacaksın*. Dudakları içten bir gülümsemeyle kıvrıldığında bu kavramla barışık olduğunu anladım. Lo onu ikna etmiş olmalıydı.

Ryke’a, “Bu iyi bir şey mi?” diye fısıldadı Daisy.

Connor’ın söylediğini herkes için tercüme edebilirdi ama kelimeleri tekrarlamak yerine, yalnızca başıyla onayladı. “Evet. İnanmalarına izin verecek.”

“Teşekkürler, dostum,” dedi Lo. Oğlu aksiyon figürünü haliya vururken sesler çıkarıyordu.

Connor başını salladı. “Sanırım hâlâ benim hediyelerimi açmadınız.”

Daisy hediyeleri dağıtmak için ayağa kalkıp kamerayı Ryke'a uzattı. O ağacın altında Connor'ın hediyelerini bulmaya çalışırken ben bulmacaya döndüm. Zinanın i'sini kullanabileceğim, on kutuluk yatay bir boşluk gördüm.

Aklıma neredeyse mükemmel uyacak bir kelime geldi fakat tanımından dolayı biraz kusurluydu. Connor'ın şaşkınlıkla, *bu ne halt* dercesine kaşını kaldırmasına sebep olabildi.

Omzumun üzerinden "Tıkandın mı?" diye sordu. Zina'nın yanındaki dev mürekkep lekesine bakıyordu, benim tarafımdan bir ilerleme kaydedilmemişti.

"Hayır," dedim sertçe. *Tıkanmış mıymışım?* Ben onu tıkiyacaktım. Altdudağımı yalayıp harfleri düzgünce yazdım.

s-k-o-p-t-o-f-i-l-i

Skoptofili. Erotik fotoğraflara bakma veya cinsel eylemleri izleme fetişi anlamına geliyordu. Aynalardan ya da seks kasetlerinden izlemek örnek verilebilirdi.

Jane'i onun güçlü ve sarsılmaz kollarından alarak gazeteyi uzatırken cevabımı okudu. Küçük *gremlin*'im sarılmayı beceremememi çok umursamıyor, gülümsemeye devam ediyordu. Onu şu andan daha fazla sevmem mümkün değildi. Kalbim onunla dopdoluydu.

Connor'a bir bakış attığımda iki kaşının şaşkınlık ve merakla yükseldiğini gördüm. O kasetleri birlikte hiç izlememiştik. Lanet olsun, hatta Scott dönene kadar haklarında bile zar zor *konusmuştuk*. İlişkimizde çamaşır suyuyla temizlemek yerine, bir kilimle üzerini örttüğümüz zehirli bir leke haline gelmişlerdi.

Sonunda onu temizlemeye başlamıştık.

Parmakları boynumu okşadı, elektrikli darbelerle durumu sorguluyordu. Tüylerim ürperirken bakışlarımız birbirini buldu. Onları izlemek isteyip istemediğimi söyleyemezdim.

Daha kötü bir şeyi harekete geçirme ihtimalini bilmiyordum. Tabii hiç denemediğimiz için bilemezdim.

Lily'nin, Lo'ya *zihin okuma* gibi bir şey fısıldadığını duydum. Bu saçma ancak aynı zamanda sevimli bir düşünceydi. Connor zihnimi okuyamazdı ama isteklerimi, arzularımı ve güvensizliklerimi okuyor olabilirdi. Beni yeterince tanıyan herkes bunu yapabilirdi, ayrıca onca insan arasında beni en iyi anlayan kişi Connor'dı.

"Al bakalım." Daisy açık mavi bir ambalajla mükemmel bir şekilde sarılmış ağır, kalın ve kare bir nesneden oluşan paketi yanıma bıraktı. Connor'la gözlerimizi birbirimizden çektik.

Bulmacayı gözden geçirmeye devam ederken, "Hepiniz aynı anda açmalısınız," dedi Connor. Çoktan doldurmaya başlamıştı. *Gerçekten mi?*

Daisy son hediyeği Ryke'a verdikten sonra hepimiz pürüzsüz, keskin tarafları yırtmaya başladık. Hediye paketlerini daha sonra kullanmak için saklamayı planlıyormuşum gibi açıyordum ama her yıl biri -Loren Hale- özenle katlanmış yığınlarımı çöpe atıyordu. Bu son derece kaba bir hareketti. Savunması da hep aynıydı. *Seni bir istifçi olmaktan kurtarıyorum.*

Bu yüzden hediyeğe en yavaş ulaşan kişi ben oldum.

Herkes çoktan tepki vermeye başlamıştı.

"Bu ne sikim şimdi?" dedi Ryke. Hediyeğin paketini tam olarak açmadığı için göremiyordum.

Lo gülerek Connor'a baktı. "Nefret ettiysen sadece bana söyleyebilirdin, aşkım." Moffy'nin boş zıpzıpı Lo'nun hediyeğini görmeme engel oluyordu.

"Ne?" Lily elinde ağır *Narnia Günlükleri* setini tutuyordu.

Ağzım açık kaldı. Hayır, bunu yapmamıştır. O hediyeği geçen Noel'de Lily, Connor için almıştı. Hepimizden ona

kendi keyif aldığımız bir şeyi hediye etmemizi istemişti. Genel tema olarak kitapları seçmiştik.

“Sana alınan hediyeyi karşı tarafa mı hediye ediyorsun?” diye sordum tiksintiyle.

Loren’in yanındaki beş kitaplık yığın *Ateş ve Buzun Şarkısı* serisi olmalıydı. Daisy’nin elinde *Julie Kagawa*’nın *Demir Kral* kitabı vardı. Peri temalı bir genç yetişkin romanı olduğunu biliyordum.

Kendi kitabımın paketini daha açmayı bile bitirmemiştım ama altında *Shakespeare*’in *Fırtına*’sının eski bir baskısı olduğuna emindim. Connor’a geçen seneki hediyem buydu.

Sakin bir tavırla, “Açın onları,” dedi Connor. Kalemimi sol elinde döndürüyordu.

Sonunda *Fırtına*’yı ortaya çıkardığımda kapağını açtım. Sayfaların kenar boşluklarında yapışkanlı notlar vardı. Düzenelerce, mavi mürekkeple yazılmış notlar. Kalbim hızla çarparken sayfaları karıştırdım. Kitaba notlar düşmüştü.

Shakespeare’in kelimeleri: *Dünyada senden başka yoldaş istemem.*

Connor’ın notu şöyleydi. *Daha doğru hiçbir şey yok.*

Daha doğru hiçbir şey yok.

Dudakları kulağımdaydı. “Ruhumun sesini dinle,” diye fısıldadı. Gülümsemesini yanağımda hissedebiliyordum.

O üç kelime karşımdaki sayfada da vardı. Onların altını çizmemiş, cümlelerin hizasındaki sarı not kâğıdının üstündeki ok işaretiyle göstermişti.

Çok güzeldi. En sevdiğim oyunu gerçek düşünceleriyle birleştirmişti.

Gözlerimi kendi kitabımdan kaldırıp Loren ve Lily’ye baktım. Merakla sayfaları çeviriyorlardı, her yeni sayfada gülümsemeleri genişliyordu. Onlarinkinde benim kitabımdaki gibi yapışkan notlar olmadığını fark ettim. Sayfaların kenarındaki boşluklara yazılmışlardı.

“Seninki eski bir baskı,” diye açıkladı Connor. “Sayfaların üzerine yazmak istemedim.” Beni çok iyi tanıyordu.

“Teşekkür ederim,” dedim nefes nefese. Tam o anda Jane saçımı çekiştirdi. Ani bir ivmeyle başım Connor’inkine çarptı. *Bu bir işaret.*

Benden önce toparlanarak elini asıl darbeyi alan ve acıyan alnıma koydu.

“Sana güzel bir şey söylediğimde hep böyle oluyor,” dedim Connor’a. Elinin baskısı alnımın zonklamasını durdurmuştu. “Evren isyan ediyor.”

“Az önce kızımızı tüm evrenle bir tuttun ve kibirli olan *ben* miyim?” Bir kez güldükten sonra başımdaki şişliği inceledi. “Bir şeyin yok. Buz ister misin?”

“Evet, egon için.”

“Egom zedelenmedi. Öyle olduğunu düşünüyorsan kafanı epey sert çarpmış olmalısın.” Göz kırptı. *Göz kırptı.* Oflayıp ona ters ters bakarken manikürlü tırnaklarımın batması umuduyla onu dürttüm.

Gülümsemesi büyüdü. “Evet?”

“Bekle, sana ne aldı?” Lo’nun yüksek ve keskin sesle ağabeyine yönelttiği sorusu alev almış öfkemi söndürdü.

Ryke’in elindeki küçük, deri ciltli günlüğü o anda fark ettim. Geçen yıl tam anlamıyla hile yapmıştı. Connor en sevdiğimiz kitapları okuyarak hepimiz hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğinde, ona boş bir günlük verip resmen hediyesiyle *siktir git* demişti.

Connor’ın o günlüğe ne yaptığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ryke’tan başka kimse bilmiyordu ve o da doğru düzgün bakmamıştı. “Ona verdiğim şeyin aynısı.” Ryke hafifçe boğazımı temizledi, bu da Connor’ın günlüğe bir şeyler yazdığı anlamına geliyordu. Ancak paylaşmak yerine, günlüğü bir tabanca misali pantolonunun bel kısmına sokuşturdu.

“Tam da hediyelerimin olmasını sevdiğim yere koydun,” diyerek gülümsedi Connor.

Ryke ortaparmak kamera lensinin önüne uzatarak ona hareket çekti.

“Çocukların bir gün buna bayılacak,” dedi Lo.

Ryke ona bir bakış attı. “Hangi çocuklar?”

Daisy bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıp ayağa kalktı. “Kahvesini tazelemek isteyen var mı?” Kendi kupasını ve benimkini almıştı.

“Ben de seninle geliyorum,” dedi Lily. Ayağa kalktı, ardından Moffy’yi kollarına aldı. Daisy ile birlikte mutfakta kaybolarak beni üç adamla baş başa bıraktı.

Connor bulmacayı bana uzattı. “C’est à votre tour.” *Senin sıran.*

Kamerayı koltuğun kolçağının üstüne koyarken kardeşine, “Dostum,” diye çıkıştı Ryke. “Sana bir yastık fırlatırdım ama çocuğuna vurmamak istemedim.”

“Yastık kavgası bu kadar erken mi başlayacak?” diye alay etti Connor.

Yine de gerginliği kesememişti. “*Bir gün dedim,*” diye karşılık verdi Lo. “Bu kadar sinirlenmene gerek yok.”

Ryke yorgun bir şekilde gözlerini ovuşturdu. “Üzgünüm. Sadece tüm bu olanlar, ameliyat falan... bilmiyorum.” Başarı oranı yüksek olsun olmasın muhtemelen gergin hissediyordu. Ameliyattan çıktığında, bekleme oyunu bittiğinde daha iyi hissedecekti. Öyle olacağına inancım tamdı.

“Ölmüyorsun.” Lo kararlılıkla vurguladı. “Tamam mı? Ölemezsin.”

“Hepimiz eninde sonunda öleceğiz,” dedi Connor.

Ona gazeteyle vursam da bu onu tırnağımla dürtmek kadar tatmin edici değildi. Sadece tek kaşını kaldırarak karşılık verdi. Kaşlarımı çatıp bulmacaya döndüm.

Yazılan yeni kelime şuydu. *Osculate*.

Osculate. Ben...

Bu kelimeyi bilmiyordum. Telefonuma uzanıp Connor'ın önünde hızlıca sözlükten bakma konusunda tereddüt ettim. *Osculate*. Anal seks için kullanılan bir argo olduğuna dair bahse girebilirdim veya daha önce hiç duymadığım sapıkça bir pozisyon da olabilirdi.

Osculate, diye tekrarladı beynim kelimeyi. Merakım galip geldiğinde telefonumu aldım ve bir sözlük uygulaması açtım. Görüş alanımın dışında Connor'ın kibirli, kendinden memnun sırtışının farkındaydım. Kafamın karıştığını biliyordu.

Gergin bir şekilde, "Anal seks anlamına gelmese iyi olur," diye mırıldandım. Kıçıma *herhangi bir şey* sokmasına hazır olduğumu zannetmiyordum.

"Göreceksin."

Neredeyse kelimeleri karşısında duraksayacaktım. Anal seksten de kötü bir şeydi. Ondan daha kötü ne olabilirdi ki?

Tanım ekranda belirdi.

1. [matematik] Bir eğrinin veya yüzeyin, başka bir eğri veya yüzeye dokunması, ortak bir teğet temas noktası olması.

Ne?

2. Öpüşmek

Donup kaldım. *Öpüşmek*.

"Öpücüğün Latincesi *Osculum*," diye açıkladı. Ardından Jane'in başının üstüne bir öpücük kondurdu. Dudakları iyice kıvrılırken gözleri üzerimdeydi.

Benden beklenmeyecek bir hareket yaptım. Kalbim alev alev yanıyordu. Başını kaldırdığında ilk hamleyi yaparak *onu* dudaklarından öptüm. Şaşkınlığından bir an için etkilensem de tereddüt etmeme neden olacak kadar uzun sürmedi. Girdiği şoktan çıkıp dudağımı ısırdı ve beni daha sert, daha güçlü bir şekilde öptü...

Jane saçımı tekrar çekerek bizi aniden ayırdı. Elinden kurtulmaya ve aslanıyla dikkatini dağıtmaya çalıştım. Connor'ın sessizliği boynumun kızarmasına neden oluyordu.

“Bir şey söyle,” diye fısıldadım ona.

Yüzümü kavrayıp kaldırarak bakışlarımın onunkileri bulmasını sağladı. Başparmağı yanağımı okşuyordu, gözleri mavinin en derin tonuydu. “Kelimelerin seni en az benim kadar tahrik ettiğini gördüğümde doğru insanla evlendiğimi anlıyorum.”

Her zaman yaptığım gibi kelimelerindeki derin anlamı okudum.

Tercümesi şuydu. *Sadece seninle birlikte olabilirim, Rose.*

BÖLÜM 19

ROSE COBALT

Hediyelerin ardından ambalaj kâğıtlarını temizlerken Lily'nin şüpheli bir şekilde gizlice üst kata çıktığını gördüm. Kendisini izleyen biri olup olmadığını görmek için omzunun üzerinden dikkatle etrafını kontrol ediyordu. Nasıl olduysa benim kısılmış, boncuk gözlerimi fark etmemişti.

Geçtiğimiz hafta Connor'la *Ünlü Takipçisi* için iki sahne hazırlamakla meşguldüm. Bunlardan biri Connor'ın, beni *Lucky's Diner*'in hemen dışında bir tuğla duvara yaslayarak öpmesiydi.

Toplum içinde neredeyse hiç öpüşmüyorduk, bu yüzden manşetlere çıkacağından emindik.

Kız kardeşlerim için kaygılanma döngümün dışına çıkmaktan endişe duyuyordum. Haki pantolon ve lacivert bir kazak giymiş olan Connor, Jane'i beşiğine yatırma işini bitirmiş bir şekilde merdivenlerde Lily'nin yanından geçerken gözünü bile kırpmadı.

"Bu sana tuhaf gelmedi mi?" diye sordum.

Ona dönüp bakmadan, "Kız kardeşin bana hep tuhaf geliyor," dedi açıkça. "Parçalar halinde konuşuyor, *OTP** ve

* *One Time Password*, dijital ortamlarda kişilere yapılan saldırıları engellemek için oluşturulan bir güvenlik tekniğidir. *Tek seferlik parola* anlamına gelmektedir. (ç.n.)

shiplemek gibi kelimeler kullanıyor.” Ben savunmaya geçerek vücudumu dikleştirmeden ekledi. “Tuhaflığı severim. Normalden daha iyidir.”

Çöp torbasını yere bıraktım. “Eh, ben bir şeylerin peşinde olduğunu düşünüyorum.” *Ayrıca ne olduğunu öğrenmeyi planlıyorum.* Hızla merdivenlere yöneldiğimde kocamın beni takip etmediğini fark ettim. Arkama bakınca ellerini rahatça cebine koyduğunu gördüm. O da şüpheli davranıyordu. “Bana katılmayacak mısın?”

“Kız kardeşinin tuhaflıklarını araştırmak için mi? Hiç sanmıyorum.”

Onu işaret ettim. “Keşke araştırsaydım diyeceksin.”

“İçtenlikle bundan şüpheliyim, sevgilim.”

Sinirli bir kahkaha attım ve kendime özgü saçımı geriye atma hareketimi yaptıktan sonra merdivenlere yöneldim. Merdivenleri resmen tepinerek çıkıyordum, kararlılık güçlü adımlarımı körüklüyordu. Connor’ın beni izlediğini hissedebiliyordum, gitmeden önce benim çıkmamı bekliyordu. Onun kurnazlığı beni tetikte tutuyordu. Sanki iki Noel gizmine ihtiyacım vardı.

Önce kız kardeşimi takip etmeye karar verdim. Connor’a daha çok güveniyordum çünkü onunla düzüşüyordum ve vajinamın en ufak bir ihanette onun aletini dışarı atacağına inansa iyi olurdu.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımda Lily’yi *benim* yatak odamın kapısının önünde durmuş, tırnaklarını yerken buldum.

Başını kapının aralığına sokup, “Acele et,” diye fısıldadı.

Topuklu ayakkabılarımı giyiyor olsaydım beni duyardı. Bu açıkça bir kader davasıydı. Bunu Connor’ın yüzüne vurmak isterdim ama tabii ki burada değildi. Hızla kardeşimin alanına girdiğimde irkildi, neredeyse duvara çarpacaktı. Düşmeden önce hemen kendini toparladı.

“Rose!”

“Odamda kim var? Loren mı?” Onu kolayca aşarak ayağımla kapıyı sertçe açtım. Lily kolumu tutmaya çalışsa da tek kişilik bir buldozer gibiydim, önüme çıkan her şeyi ezip geçiyordum.

Odamda kimse yoktu ama biri yastıklarımı gelişi güzel bir şekilde yatağın üzerine atmış, makyaj çekmecem yarı açık bırakılmıştı. Kadife bir battaniye koltuktan alınıp yakınlardaki bir pufa yanlış bir şekilde yerleştirilmişti. . . ayrıca o puf da *Queen Anne* koltuğumun yanındaki her zamanki yerinde değildi.

Banyoya ilerledim.

“Rose,” diye seslendi Lily. Benim güçlü tempoma ayak uydurmaya çalışıyordu. “Beni doktora götürmen gerek. Kendimi iyi hissetmiyorum.”

“İyi deneme, Lily.” *Şu an av peşindeyim.*

“Sana bunun asla işe yaramayacağını söylemiştim! Rose bir yırtıcının kokusunu bir kilometre öteden alır!” diye bağırdı Loren koridordan. Bu da banyodakinin... ya da dolaşımdakinin başka biri olduğu anlamına geliyordu.

“Ben yırtıcı değilim,” dedi Lily. Benden uzaklaşıp kocasına yönelmişti.

“Elbette değilsin, aşkım.” Kız kardeşimle konuşurken sesi yumuşamıştı.

Giyinme odasının kapısı açtım. Onca insan arasında Ryke, geniş topuklu ayakkabı rafımın yanında çömelmişti ve arkalarında bir şeyler arıyordu. Eşyalarımı karıştırdığı gerçeğini gizlemeye bile çalışmıyordu.

Ellerimi kalçalarımın altına koyarak, “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

Tıraşsız çenesini kaşdı. “Bir şey arıyordum.”

Beynim dönüp dolaşıyor, seks kasetlerinden elmas tasma-ya kadar gidiyordu. “Seks oyuncaklarımı mı?”

“Sikerler, tabii ki hayır.” Yüzünü buruşturdu. Bana tek bir cevap bile vermeden gitmeyi planlıyormuş gibi arkamdaki çıkışa bir bakış attı.

Kapıyı kapattım, kilitleyerek ikimizi giyinme odasına hapsettim. Hatta kapının önünde durup çıkmasına bile engel oldum. “Dökül.”

Bana doğru ilerleyerek sadece bir adım kala durdu, arkamdaki kapı koluna uzanmaya çalışıyordu. “Çekil, Rose.”

“Özel eşyalarımı karıştıran sensin.”

Diğer taraftaki müttefiklerine, “Biri bana yardım edecek mi?” diye seslendi.

Lily kapı kolunu çevirmeyi denedi. “Kilitli!”

Ryke tekrar bana baktı. Beni fiziksel olarak kenara itmeyecekti. Şakacı ya da flörtöz bir biçimde olmadığı sürece, bir kadım ittiğini ya da sırtladığını hiç görmemiştim. Bu durum iki kategoriye de girmiyordu.

“Bana gerçeği söyle. Ben de kapıyı açayım. O kadar zor olmaz, değil mi?”

“Kocanın kokain zulasını arıyordum,” dedi açıkça. “Duy-mak istediğin bu mu?”

Hayır.

Yakalanmanın verdiği şok, ben gizleyemedi her yerim-den okunmuştu.

Bu haftaki diğer *Ünlü Takipçisi* haberi Connor’ın küçük bir poşet dolusu beyaz tozu düşürüp yerden alırken fotoğrafının çekilmesiyle ilgiliydi. Poşetin içindekiler pudra şekeri-ydi ama Walter geniş alandan çekim yapmıştı. Yani madde yoruma açıktı.

Ryke tedirgin yüz hatlarımı anında okudu. “Tanrı aşkına, Rose. Sen de mi onunla kokain çekiyorsun?”

“Hayır. Hem bunu sadece bir kez yaptım,” diye yalan söyledim. Topuklarımın üzerinde dönerek hızla kapıyı açmaya

çalıştım. Kapı kolunu çevirmekte bile zorlanıyordum, Ryke'in yanımda duran varlığı bana baskı yapıyordu. Duruşu şüpheyile doluydu.

"Sadece bir kez olduğuna emin misin?"

"Evet, onu gördüm."

"Ya bir sorunu varsa, Rose?"

Sonunda Ryke'la birlikte kendimi dolaptan kurtardım. "*Hepiniz* bunu daha önce denediniz. Onun için endişelenmene ihtiyacı yok. Yirmi altı yaşında bir adam."

"Elli beş yaşında olsa bile umurumda değil," diye karşılık verdi Ryke. "Sikerim, elbette endişeleniyoruz. İkiniz de alışmadık hareketler yapıyorsunuz..."

"Yapmıyoruz." Dağınık odamı temizlemeye başladım. Yastıkları yan dönmeyecek şekilde düzelttim, açık kalan komodinin çekmecemi kapattım. Lily ve Lo kapı aralığında oynanıyorlardı, Lo'nun eli kardeşimin pijama altının *içine* kaydı. Şaka yapmıyordum.

Odalar. Bu tür şeyler için odalar vardı ve benim odam onlardan biri *değildi*. Fakat konu Lily'yi tahrik etmek olduğunda Loren bulunduğu yeri nadiren umursardı.

"Saçını bir günlüğüne turuncuya boyadın," dedi Ryke. "Bu sana garip gelmiyor mu?"

"*Sarı*. Sarı olması gerekiyordu."

Ünlü Takipçisi'nin saçlarımla ilgili haberi korkunçtu. Daisy gibi olmaya çalıştığımı, çocuk sahibi olduğumdan beri gençliğime sıkıca tutunmaya çalıştığımı söylemişlerdi. Bazı insanlar bunu mental çöküntünün bir kanıtı olarak göstermişti. Saç rengimi *bir kez* değiştirmiştim ve herkes aklımı kaybettiğimi söylüyordu. Daisy iki haftada bir saç rengini değiştirebiliyordu ama buna kendini ifade etmek diyorlardı.

Bu adil değildi.

"Connor sikik bir otoparkta sana oral yaptı."

Yanlış bir şekilde kat verilmiş perdelerimin ortasında durdum. Yüzümü ona döndüğümde göğüslerimiz çarpıştı. Geri adım atmayı reddettim, ne yazık ki o da geri atmadı. *Ne sikim oluyor* diyen ifadesiyle yüz hatları kararmıştı.

“Sen de benim en küçük, en değerli kız kardeşime bizim çatımızda oral yaptın.” Bir adım geri çekilmesini umarak parmağımla göğsünü işaret ettim. Ancak çekilmedi. “Onun yanında aletini çıkardığın için bile seni hadım edebileceğimi biliyorsun, değil mi? Sen *benimle* aynı yaştasın.” Güncel olayı kapatmak için eski haberleri gündeme getiriyordum.

Çenesi gerildi. “Beni hadım etmediğin için teşekkür ederim.” Sırf beni kızdırmak için *kız kardeşini becermeyi seviyorum*, demesini bekledim ama onun Loren olmadığını unutmuştum. “Ayrıca haklısın, hepimizin yaptığı ya da en azından bir kez denediği şeyleri yapmanız garip olmamalı. Sanırım hiçbirimiz ikinizin bu kadar şey olacağını düşünmedik...” Kaşlarını çattı, doğru kelimeyi bulamıyordu.

“Vahşi,” diye onun yerine cevap verdim.

“Evet.”

Rotamı perdelerle çevirdim. Connor’ın yardımını *olmadan* bile gerçekten iyi iş çıkaracağımı düşünüyordum. “Maga-zin haberlerini okumadığını sanıyordum.” Bu manşete nasıl denk geldiğini merak etmiştim. “Hem içlerindeki herhangi bir şeye nadiren inanırsın. Tabii Lily ve kardeşinle gerçekten üçlü bir ilişki yaşamıyorsan?”

“Tabii ki *hayır*.” Beni perdelerle kadar takip etti. “Haberi ilk Daisy gördü ve bana Connor’ın kokain kullandığını bilip bilmediğimi sordu. Loren’a sordum, o da Lily’ye sordu ve son noktada hepimizin kafası karıştı. Bak, buna inanmak istemedim ama bazı fotoğraflara bağlamından koparılarak bakılmaz. Bunu başka türlü açıklayamazdım.”

“Bir arkadaşı için uyuşturucu alıyordu. Buna ne dersin, Ryke?” Pencerenin önünde durup yatak örtümle uyumlu şık, açık mavi kumaşı düzelttim.

“Bu doğru mu?”

“Hayır. Yine de bize sorabilirdin.”

“Bağımlılar yalan söyler,” dedi Lily kapı aralığından. Loren’in onu sürekli ellemesi yüzünden kıpkırmızı kesilmişti. Şu anda onu sadece belinden tutuyor, kulağına fısıldıyordu.

Perdede kalan bir kırıışıklığı düzelttim. “Connor’ın bağımlı olduğu tek şey kendi korkunç egosu.” Kısa bir an için pencereye baktım ve dışarıdaki hareketlenme ikinci kez bakmama sebep oldu. *Bu?* Bacaklarım duvara değene kadar cama yaklaştım.

“Çocuklar!” Daisy ıslak saçlarıyla odama dalmıştı. Ryke’in gerilen vücudu anında ona döndü ama kardeşim zarar görmemiş bir şekilde hızla yanımıza yaklaşıyordu. Lily ve Lo’nun yanından geçerek ilerledi. “Duş almayı bitirdikten sonra,” dedi aceleyle. “Pencereden dışarı baktım ve...”

“Ne yapıyor o?” Gözlerim pencereyi delip geçiyordu. Connor siyah bir kışlık mont giymiş, elinde mavi ambalajlı bir hediyeyle yeni kürenmiş karların arasından geçerek sokakta yürüyordu.

Loren camdan aşağı bakmaya çalışırken omzuyla benimkine vurdu. “Sana bir şey söyledi mi?” *Hayır.* Lily kendini aramıza sıkıştırdı, burnu neredeyse cama değiyordu. Ryke, Daisy’yi omuzlarına alıp vücudunu sağ tarafa sıkıştırdı. Beşimize birden yer olmadığı için böyle bir yol izlemişti.

Connor bakımlı çitleri ve dairesel garaj yolu olan muhteşem taş eve doğru yönelmişti. Scott’ın evine gidiyordu. “Scott’a fare zehri hediye etse iyi olur,” diye duyurdum. Neden benden ona katılmamı istememişti? O anda duygularımı bastıramadığım son seferi hatırladım. Hepimizin sinirle ger-

gin tepkiler verdiğimiz o anı... Connor hariç hepimiz kendimizi kaybetmiştik.

“Bir hayvan leşi olduğuna bahse girerim.” Lo tahminini bildirdi. “Ölü bir armadillo’ olabilir.” Bu davranış Scott’ı korkutmak için Lo’nun yapabileceği bir şeydi.

Connor’ın, Loren’in hareketlerini taklit edeceğini hayal bile edemiyordum. Başka bir boşluğa düşmüştüm. Garaj yolundan geçip Scott’ın ön kapısına doğru yürüdü.

Daisy iki avucunu cama dayamıştı. “Bir *siktir git* kapkeki olduğuna bahse girerim.”

Ryke şefkatle bacaklarını tutarken ona baktı. “Çok tatlısın, Calloway.”

Karşılıklı konuşmaları aklımı yine o zamana, Scott’ın beynimize acı tohumlar ektiği o geceye götürdü. “Daisy,” diye başladım. “Hiç Trent diye biriyle yattın mı?” Scott’ın bize söylediklerinin ne kadarının saçmalık olduğunu sorguluyordum.

Daisy ağzını açıp kapattı, Ryke’in omuzlarında oturduğu için gerilmişti.

Ryke *bana* ters bir bakış attı. Onların ilişkisi, hepimiz arasında evdeki en mahrem kalmış ilişkiydi. Birbirlerine ne kadar şey anlattıklarını ya da neleri paylaştıklarını bilmiyordum. “Ona bunu soramazsın, Rose.”

“O benim *kız kardeşim*,” dedim karşı çıkarak.

“Benim de lanet olası kız arkadaşım,” diye cevapladı. “Kiminle yattığını bilmek zorunda değilsin.” Gerçeği biliyordu, benden *önce* öğrenmişti. Bu çok tersti.

Kardeş sadakati neredeydi? Hepimizin erkeklerimizle birbirimizden biraz daha yakın olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım. *Bu zaten yaşanacaktı, Rose.* Bunu biliyordum ama daha zamanımız olduğunu düşünmüştüm.

* Güney Amerika’dan Arjantin’e kadar geniş bir bölgede yaşayan, gövdesi ve başı küçük kemik plakalardan oluşan bir zırhla kaplı dişsiz bir memeli türüdür. (ç.n.)

En sonunda, “Çok uzun zaman önceydi ve fazla bir şey hatırlamıyorum,” dedi Daisy. “O yüzden pek sayılmaz, değil mi?”

“Ne demek hatırlamıyorum?” Koruyucu zırhımı çıkarıp kız kardeşimin üzerine atmaya hazırdım. Loren ve Lily de pencereden ayırdıkları bakışlarını Daisy’ye çevirmişti. Hikâyenin tamamını biliyormuş gibi görünen tek kişi Ryke’ti.

“Çok fazla şampanya içmiştim. Bir mankenlik zımbırtısından sonraydı. Gerçekten bir önemi yok.” Omuz silkerek konuyu geçiştirdi. Bakışları tekrar dışarıya kaymıştı. “Bakın, Connor evin orada!”

Dikkat dağıtma çabası işe yaramıştı. Sokağın karşısında Connor evin zilini çalıyordu. Scott kapıyı açana kadar saniyeler geçmişti. Küçük detayları tam olarak ayırt edemesem de Scott’ın markası olan kendini beğenmiş ve gösterişli gülümsemesini yakaladım. Kısa bir konuşmadan sonra Connor’ın hediyeyle sertçe karşısındaki adamın göğsüne itip oradan ayrılmasını bekledim.

Onun yerine Scott kapıyı iyice açarak Connor’ı içeri davet etti. Kocam başını salladı, eve girdikten sonra kapıyı arkasından kapatıp gözden kayboldu.

“Bu neydi şimdi?” diye sordu Lo şaşkınlıkla.

Birkaç kez başını sallayarak, “Muhtemelen Connor onu tehdit ediyordur,” dedi Lily.

“Kendi sikik evinde mi?” Ryke başını iki yana salladı. “O kadar aptal değil.”

Bir anlaşma yapıyor. Varsayımım buydu. Kapı zilimiz çaldığında düşüncelerim bölündü. Garaj yolumuzdan geçen kimseyi görmemişim. Her ses, her yeni değişiklik boynumdaki tüyleri ürpertiyordu. Ruh halimin temkinli ve şiddetli alarm durumuna geçmesine neden oluyordu.

BÖLÜM 20

ROSE COBALT

Pencereden uzaklaşarak kapıyı açmak için aceleyle ilerleyen ilk kişi ben oldum.

Yalnız da değildim.

Lo, Lily'yi sırtına aldı, beni itip önüme geçmesiyle aşağıya doğru giden yolda bir izdiham yaşandı. Onun adımlarının dibinden ayrılmadan hızlıca yürüdüm. Ryke, Daisy'yi omuzlarında taşımaya devam ederken bezgin bir tempoyla arkamızdan ilerliyordu.

Parmaklarını Ryke'ın gür saçlarının arasında gezdirerek, "Biri annemi mi aradı?" diye sordu Daisy.

"Hayır," dedik aynı anda. Kapıyı aceleyle açıp diğer tarafında annemizi bulmak korkunç bir sürpriz olurdu. Onu seviyordum ama zaten Noel Arifesi'ni Jane için yaptığım hediye tercihlerini eleştirerek geçirmişti.

Lo basamakları bir hışımla indikten sonra üç ayaklı dekoratif bir Noel Baba'ya takılarak tökezledi. Bu da Lily'nin onun sırtından atlayıp beni geçmeye çalışmasıyla sonuçlandı. Fakat onu çoktan geçmiş, hızla girişe doğru ilerliyordum.

Kısmen nefes nefese kalmış bir halde kapı tokmağını kavradım. Kapıyı açmak üzereyken diğer taraftaki kişi tekrar zile bastı.

Karşımızdaki genç adam alev alev yanan bakışlarıyla karşılaştığında kaskatı kesildi. Yumruk yaptığı ellerini kapüşonlusunun içine sokmuştu, mavi renkli Dalton Akademisi beresi kahverengi saçlarını örtüyordu. On yedi yaşındaki bu gencin kim olduğunu *çok iyi* biliyordum.

“Şey...” Gözleri Lily’ye kaydı. Onu açık kollarla karşılamak için araya girmeye çalışıyordu. Kapıyı azıcık araladım. Bu sayede bedenimi boşluğa sıkıştırarak onun çıkmasına izin vermemiştim.

“Rose,” diye yakındı.

“İlk ben geldim.” Kız kardeşime cevap versem de tehditkâr bakışlarımı Garrison’ın üzerinden ayırmamıştım.

Garrison gergin bir şekilde boğazını temizledi. “Henüz sizinle tanışmadık.” Eldivenli elini uzattı.

“Evet, tanıştık.” Elini sıkmadım. Soğuk hava kapının kenarındaki parmaklarımı uyuşturmuştu. “Sen ve arkadaşların, *küçücük* kızımın benim üzerimize su tabancasıyla kırmızı *punch* sıktınız.” Cadılar Bayramı’ndan önce ergen komşularımızla uzun süredir devam eden bir düşmanlığımız vardı. Bu düşmanlık arkadaşlarının aksine, evimize zorla girmemeyi tercih eden Garrison hariç hepsinin hırsızlıktan yargılanmasıyla sonuçlanmıştı.

Benim için karakteri, aksini kendi gözlerimle görene kadar lekelenmiş durumdaydı. Ancak Lily’nin nezaketi ve Lo’nun kırılmış, kindar gençlere karşı duyduğu sempati sayesinde *Superheroes & Scones*’ta kasiyer olarak çalışıyordu.

“Çok aptalcaydı... özür dilerim...” Bir an için çatlamış dudağını çiğnedi. “Şey, Willow burada mı? Uzaktan kuzeniniz ya da onun gibi bir şeyiniz olduğunu biliyorum...”

Loren’in üvey kız kardeşini kastediyordu. Willow da bir zamanlar Ryke’in yaptığı gibi ağabeyiyle olan akrabalık bağı hakkında yalan söylemek zorunda kalmıştı. Kimse Wil-

low'un annesinin aslında Lo'nun da öz annesi olduğunu bilmemeliydi. Loren'a hamileyken reşit olmadığını, sadece *on altı* yaşında olduğunu öğrenmişim.

Jonathan Hale reşit olmayan biriyle cinsel ilişkiye girme suçundan hapse girebilirdi. Buna rağmen hem iki oğlu hem de bu kadın onlarca yıldır onu koruyordu. Willow bu devasa yalandan sadece memleketi olan Maine'e dönüp annesinin yanında kalarak kurtulabilirdi. Philadelphia'da kalmayı ve üvey ağabeyinin hayatının bir parçası olmayı seçtiği için herkese Halelerin uzaktan bir kuzeni olduğu yalanını söylemek zorunda kalıyordu.

Gençliğinde kendisi de aile ilişkileri konusunda yalan söylemek zorunda kalmış biri olarak, kimse bu duruma Ryke kadar sinirlenmiyordu.

"Saat ikide gelecek!" Lily arkamdan cevap verdi.

Kapıyı birazcık açarken, "Lily," diye çıkıştım. Willow'un rahatsızlık vermemek için günün ilerleyen saatlerinde uğramak istediğini söylediğini hatırlıyordum. Kan bağı söz konusu olduğundan birbirimize yakın olduğumuzu söylemek isterdim ama o bizi sadece medyadan tanıyordu. Bu yüzden bizim evimiz yerine, bir apartman dairesinde yaşamayı tercih etmişti. Ben olsaydım muhtemelen burada yaşaması için ısrar ederdim, tabii Lily ve Lo benim kadar ısrarcı değillerdi.

Lily bana sert bir bakış attı. Bu bakış özellikle sevgi dolu kız kardeşimden geldiğinde daha gülünç oluyordu. "Willow ve Garrison iş arkadaşları."

Lo bir elini kapıya koyarak tutuşumdan kurtardı. Kapı duvara çarpmıştı ve artık Garrison'ı tamamen görebiliyordu. Neyse ki, karşımızdaki genç adama ters ters bakıyordu. "Bir iş arkadaşı Noel sabahı başka bir iş arkadaşını görmeye gelmez."

Garrison botuyla buzlu basamağı kazıdı. "Bu paspasta *hoş geldiniz* mi yazıyor? Kar yüzünden okuyamadım da."

“Bir de komikmiş,” dedim buz gibi bir sesle.

“Alınma ama çok korkutucusun.” Eldivenin içine öksürüp omzunun üzerinden arkasına baktı. “Bana kendi kendimi içeri davet ettireceksin, değil mi?”

“Evet.”

Gözleri her birimizin üzerinde gezinirken nefesi havada süzülüyordu. “Ben sadece... ona şeyi söylemek istedim... ben...” Zayıf bir kahkaha attı, gözleri kızarmıştı. Sol elinin parmakları arasındaki henüz yakmadığı sigarayı fark ettim. “Boş verin, bu sikik şey çok aptalca...” Gitmek için arkasını döndü.

Onu kapüşonundan yakalayıp geri çektim.

“Ne halt oluyor?” Arkasını döndü ve bana “*Seni hiç anlamıyorum. Biraz delirmiş gibisin. Bu ne halt şimdi,*” diyen o tanıdık bakışı attı.

“Ona baloya birlikte gitmeyi mi teklif edeceksin?” diye sordum. “Çünkü bu hayatımda gördüğüm en acınası teklif. Her şeyden önce bir çiçeğe ihtiyacın var.”

“Ona baloya birlikte gitmeyi teklif etmeyecektim.” Sesi biraz titredi, burnu soğuktan kızarmıştı. “Ona buradan gittiğimi söylemeye geldim. Sanırım size de söylemeliyim.” Lily’ye başıyla bir işaret yaptıktan sonra Loren’a kısa bir bakış attı, onun gözlerine uzun süre bakamıyordu.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Lily.

Tam o sırada uzaktan Connor’ın evimize doğru yürüdüğünü gördüm. Paltomu askıdan alıp en yakında duran botları giydim. Daisy’nin botlarıydı, neyse ki ayak numaralarımız neredeyse aynıydı.

“Ailem bu sabah bana tek Noel hediyesi verdi. Beyaz bir zarf,” dedi acı bir ses tonuyla. “Ben... *onlar* beni Dalton’dan alıyorlar. Son yılımı ‘doğru yönlendirilmem’ için bir yatılı okulda tamamlayacağımı söylediler.”

Garrison'ın yanından geçtim. Kaymamak için dikkat ederek tırabzanları kavradığımda ellerim dondu.

“Okul neredeymiş?”

Garrison'ın sesi arka planda kalırken garaj yolundan aşağı doğru yürüdüm. “New York’un dışında. Genç Erkekler İçin Faust Yatılı Okulu.”

Sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı. Aceleci bir hızla Connor’a yaklaşıyordum, onunla posta kutusunun önünde buluştum. Elleri ceketinin ceplerindeydi, aniden ortaya çıkmama şaşırmamıştı. Az önce o iğrenç kemirgenle konuşmuş olmasına rağmen dimdik duruyordu, hiçbir şey hakkında endişelenmiyor ve korkmuyordu.

“Aslanın inine girdin,” dedim ona. Boğazım soğuk dışında bir şey yüzünden acıyordu.

Connor başını iki yana salladı. “Aslan biziz, Rose. İnimiz tam arkanda.”

Burun deliklerim genişledi. Scott’tan daha güçlü ve daha iyi olduğumuzu söylüyordu ama ben *bunu* öylece kenara bırakamazdım. “Az önce ne anlaşması yaptınız?” *Bu...* Bu konuda anlaşmamış, üzerinde tartışmamıştık. Biz...

“Hiçbir anlaşma yapmadık.”

Zihnimdeki tüm düşüncelerimi patlatmıştı. “Ona hayvan leşi verdin.”

Dudakları alaycı bir sırıtışla kıvrıldı. “Ben Lo değilim.”

Ne yaptığını bilmem gerekiyordu. O benim kocamdı ama kelimenin tam anlamıyla önümde duran cevabı göremiyordum. Kar yeniden yağmaya başladı. Beyaz tanecikler saçlarımıza dökülüyor, burnumu ve yanaklarımı ıslatıyordu. Açıkça sormam gerekiyordu.

“Ne yaptın?”

“Ona pahalı bir şişe şarap verdim.”

Kaşlarım çatıldı. “Onu zehirledin mi?”

Sırtışı genişledi. “Rose, sevgilim, Dünya’ya geri dön.”

Ellerimi kalçalarımaya koyarak gözlerimi kısıtım. “Sadece ona bir şişe şarap mı *verdin*? Şimdi ne oldunuz? Arkadaş mı...” Yüzüm düştü. “Hayır, Connor.” Onun yaptığı şey buydu. Sahte dostluklar kurardı, artık işine yaramadıklarında onları yere sererdi. “Arkadaşı olduğuna asla inanamayacak.”

Soğuk elimi tuttu. “Scott zeki biri değil. Kendini beğenmiş ve sinir bozucu biri. Manipüle *edilebilir*. *Reality* şovun kısıtlamaları içindeyken bunu daha önce yapma şansım olmamıştı ama artık var.”

“Üstelik sen de ona iyi davranmaya *katlanabileceksin*, öyle mi?” Sıcak gözyaşlarımı zor tutuyordum. Bunun fikri bile beni çileden çıkarıp tiksindiriyordu.

Connor’ın eli yüzüme yükseldi, mavi gözleri kendinden emin ama sakindi. Benim hararetime karşı çok sakindi. Bu görünüşünün çatlamasını, öfkesini serbest bırakmasını ve içimde alev alan öfkeyi yatıştırmasını istiyordum. Oysa bunu yapamazdı... yaparsa kaybederdik.

“Tüylerim ürperiyor,” dedim titreyerek. Muhtemelen Scott’la sahte kahkahalar atmış, hatta ona iltifat bile etmişti.

“O zaman benim nasıl hissettiğimi biliyorsun.” Çok sağlam görünüyor olsa da her şey içindeydi. Göremediğim tüm o şeyler derinlerinde saklıydı. Onunla arkadaş olmak zorunda kalmaktan duyduğu tiksinti oradaydı.

“Buna katlanabilecek misin?” diye sordum.

Başını bir kez sallayarak onayladı. “Bu bizim en iyi şansımız.” Ardından ekledi. “*En kötüsü bu diyebildikçe vardır beteri.*”

“Kral Lear.” *Shakespeare*. Onu itmeye çalıştım. “Az önce bir trajediden alıntı yaptın, Richard.”

Gitmeme izin vermek yerine, beni daha sıkı tuttu. “Sana ihtiyacım var,” dedi aniden.

Donakalmıştım. “Ne?”

Bakışları resmen içimi delip geçiyordu. “Bana kalbimde bir delik açacakmışın gibi bakmaya devam etmene ve bana gerçek beni sevdiğini söylemene ihtiyacım var. Sana her gün ihtiyacım var, Rose. İşte bu duruma böyle katlanacağım.”

Bir an bile tereddüt etmeden yanıt verdim. “Bien sûr.” *El-bette.*

İkimizin de geleceğe dair bu kadar belirsiz hissettiğimiz başka bir an hatırlamıyordum. Sanki demir tuzaklar, yırtıcılar ve avlarla dolu karanlık bir ormanın kenarında el ele duruyorduk. Elimizde kesin olan tek şeye tutundum.

Bu trajedinin içine birlikte giriyorduk.

BÖLÜM 21

CONNOR COBALT

Pencerelerden içeri ışık süzülürken yatakta uzanıyordum, saat on biri biraz geçiyordu. Tüm günler arasında 3 Ocak, zamanın bir kısmını kısaltabilmek için öğlene kadar uyumaya çalıştığım tarihti. Bunu geçen yıl da yapmıştım ve her nasılsa gün biraz daha kısa hissettirmişti.

Yan tarafa yuvarlandım, Rose çoktan gitmişti. Parmaklarımı yorganda hafifçe gezdirirken ikinci bir sıcak vücudun yokluğunu hissediyordum. Gözlerimi hafifçe araladığımda irkildim.

Lily üzerinde beyaz tüylü *Star Wars Wampa* şapkası, kot pantolonu ve mavi büyük harflerle yazılmış bir *Superheroes & Scones* tişörtüyle kapının yanındaki makyaj taburesine tünemişti. Bu benden önce giyindiği tek gün olabilirdi. Elini kaldırarak mahcup bir şekilde gülümsedi. “Selam.”

Doğrularak dağınık saçlarımı düzelttim. Bir şeylerin peşindeydi. “Ne yapıyorsun, Lily?” Yorganı kavradım, yataktan çıkmak üzereydim.

“Bekle, bekle, bekle!” Panikle bağırdı. “Rose üzerinde iç çamaşırı olduğunu söyledi ama sen kalkmadan önce teyit etmem gerekiyor.” Demek Rose da bu işin içindeydi. “Bu benim seks bağımlılığım ile ilgili değil, sadece kız kardeşimin

kocasına doğum gününde saygı göstermekle ilgili,” diye geveledi. Kendi kendine kararlı bir şekilde başını salladıktan sonra kızardı. “Diğer günlerde sana saygısızlık yapacağımdan değil tabii ki.”

“Anlıyorum, Lily.” Ona gülümsedim. Yirmi yedinci doğum günümünden bahsedildiği için gülümsemem biraz zorlamaydı. Bu kelime ruh halimi anında bozuyordu. “Teşekkür ederim. Merak etme, giyinik durumdayım.” Üstümde lacivert pijama altım vardı.

Ben ayağa kalkarken derin bir nefes verdi ve hemen ayağa fırlayarak kapıyı kapattı.

Kaşlarım havalandı. “Beni rehin mi alıyorsun?”

“Duş alabilirsin.” Bana göz kulak olduğu gerçeğini inkâr etmiyordu. “Aslında bugün güzel bir şeyler giysen iyi olur.” Başını sallamaya devam etti. “Sadece... kimse geçen yılın tekrarlanmasını istemiyor.”

Geçen 3 Ocak’ta hep birlikte bana sürpriz bir parti vermeye karar vermişlerdi. Ben de bir günlüğüne Ontario’ya uçup ertesi sabah eve dönerek onları şaşırtmışım. Benden başka kimse bu durumdan memnun kalmamıştı, ben de bu sayede derslerini aldıklarını düşünmüştüm.

Başka birinin doğum gününü kutlamakla ilgili hiçbir sorunum yoktu. Eğer onlar için bir anlam ifade ediyorsa, hiç problem değildi. Sadece kendi doğum günümün benim için bir anlamı yoktu. Yaşım her zaman bir kısıtlama olmuştu. Yapabileceğim kadar hızlı ilerlememi engelleyen bir faktördü. On iki yaşındayken araba kullanabilecek, on üç yaşında bilinçli bir seçmen olabilecek ve on beş yaşında profesörleri alt edebilecek durumdaydım. Yeni yaşımı kutlamaktan hoşlanmıyordum. Zamanla paralellik gösteren rahatsız edici, eğilip bükülemeyen bir karın ağrısıydı.

Lily ellerini çırpı. “O zaman bir duş al, tabii benimle de-

ğil. Yani kendi kendine. Sadece sen. Ben burada olacağım. Bu yatak odasında. Çıplaklığına yakın herhangi başka bir yerde değil.” Alev almış bir motor kırmızısına dönmüştü.

Gülmemek oldukça zordu. Banyoya giderken kaçış yolunu tasarlamaya çoktan başlamıştım. Arka kapıdan geçerek garajdan çıkacaktım. “Jane nerede?” diye sordum.

“Rose’la birlikte.”

Belki de onu annesinin evine bırakmayı planlıyordu. “Bu gece nereye gidiyoruz?” Doğrudan sormayı denedim.

Lily ağzını açıp ardından hemen kapattı. Gözlerini kısımaya çalışırken bana attığı tuhaf bakışı izledim. “Çok fazla soru soruyorsun.”

Banyo kapısını açarken, “Evden ayrılırsam ne olacak?” diye sordum.

“Bekle, şimdiden gitmeyi mi planlıyorsun?” İşemesi gerekiyormuş gibi gergin bir şekilde ayaklarının üzerinde hopladı. “Henüz gidemezsin ve gidersen fiziksel güç kullanmaktan başka çarem kalmaz.” Yüzü ve boynuzları olan tüylü bir şapka takmış bir kızıdan bunu duymak çok komikti. “Ayrıca destek çağırmak zorunda kalabilirim.”

Destek mi?

Kelimeyi vurguladığı anda kapı açıldı, Ryke ve Loren yatak odama girdi. İkisi de kot pantolonla tişört giiyorlardı. Ryke’in elindeki kelepçeler açıkça görülüyordu.

Hâlâ banyo ile yatak odamın ortasında durmuş, öfkemi bastırmaya çalışıyordum. “Seni yatağıma kelepçelememi istiyorsan tek yapman gereken şey sormaktı.”

“Çok komiksin,” dedi Ryke. “Ancak bunlar benim için değil.”

Lo’nun dikkati karısı tarafından yarı dağılmış durumdaydı. Wampa şapkasının kanatlarını çekiştirip Lily’yi yanağından öptü. Lily ona hızla bir şeyler fısıldarken yanlışıyla beni

işaret etti. Kaçamak bir hareket olması gerekirken açıkça ortadaydı.

Lo'nun dikkatini kendi üzerime çekerek, "Erkencisin, sevgilim," diye alay ettim.

Gülümsedi. "Bugün farklı, aşkım."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, üçünüz bunu olduğundan daha fazlası yapmaya çalışmadığımız sürece bugün diğerleriyle aynı."

"Şöyle yapacağız," dedi Lo. "Duş alacaksın, giyineceksin ve bu süreçte kimseye karşı *Jedi* tarzı akıl oyunları oynamayacaksın." Son talebi için Lily'ye baktığında genç kadın bir baş sallamayla onu onayladı.

"Rose'un ne planladığını bana söylemeyeceksin, değil mi?"

"Asla." Daha yakınımda olsaydı, hafifçe omzuma vuracağından emindim. O sırada telefonu çaldı. Arayana bakıp, "Pazarlama asistanım arıyor," diye açıkladı. *Theo*. "Ryke, sen..."

"O bende," dedi Ryke. "Sen telefona bak." Lo, Lily'yle birlikte odadan çıktığında bakışlarımı tekrar Ryke'in gümüş kelepçelerine sabitledim.

"Beni duşa kelepçelemeyi mi planlıyorsun?"

Ryke gözünü bile kırpmadan bana bakıyordu. "Eğer sıkık şeyi yapmaya mecbur kalırsam."

Harika.

Gözlerimi devirmek için hissettiğim dürtüyü dizginledim çünkü bu neredeyse hiç yapmadığım bir şeydi. Banyoya girip kıyafetlerimi çıkarmaya başlarken kapıyı ardına kadar açık bıraktım. Bir süre daha burada kalabileceğimi düşündüm. Ancak Ryke planımı bilinçli bir şekilde bozarak benimle birlikte banyoya girdi.

Tezgâhın üzerine atladı, kelepçelerin mandallarını anah-

tarla açıp kapattı. “Otuz dakikadan fazla sürmesin. Senin beni burada istediğinden daha fazla burada olmak istemiyorum.”

Ryke kas gücüydü. Beni fiziksel olarak Philadelphia’da tutabilecek tek kişi oydu, bu yüzden gayrıresmi korumam olmak için Lily’nin yerini almıştı.

Ev hapsindeydim.

Genelde yalnız başıma ülkeden kaçtığım bir günde hapsedilmiştim.

Boxer’ımı çıkarıp cam duşun yanına gittim. “Köpeklerin saati söyleyebildiğini bilmiyordum.”

“Siktir git.” Kelimeleri her zamankinden daha sert söylemişti. Küçük bir şaka için böyle karşılık vermiş olamazdı.

“Normal insanlar doğum günlerinde arkadaşlarına küfretmez,” dedim duşun içine girdiğim sırada. Sıcak su gergin bedenimi dövüyordu.

Onu duyabilmem için biraz daha yüksek sesle konuştu. “Aynı zamanda normal insanlar Noel’de arkadaşlarını manipüle etmez!”

Mesele buydu. “Ben normal biri değilim!” Ellerimi ıslak saçlarımda gezdirirken duş başlığından fışkıran suyun içinden cevap vermiştim.

Buğulu camdan Ryke’in silüetini görebiliyordum, başını iki yana sallıyordu. “Sırf sana çocukluğumdan bahsetmem için annenle olan ilişkin, benim annemle olan ilişkimle aynıymış gibi düşünmemi sağladın.”

“Noel sadece annen ve seninle geçmiyor muydu?” diye sormuştu.

“Senin için öyle olduğunu varsayıyorum,” diyerek cevap vermiştim. Asla evet dememiştim. Hayır da dememiştim. “Tek yapman gereken kelimelerimi daha derinlemesine okumaktı.” Artık bağırmadan, sesimi yükseltmeden konuşuyor-

dum. “Bunu yapsaydın söylediğin şeyi onaylamadığımı anlardın.” Saçıma şampuan sürdüm.

“Bazen sana güvenmemi kasıtlı olarak zorlaştırdığını hissediyorum.”

Niyetim bu değildi, yine de başka birinin hayatına burnunu sokmanın bir sonucu olacağını biliyordum. Ben duş almayı bitirene kadar ikimiz de sessiz kaldık. Suyu kapattıktan sonra belime bir havlu sararak dışarı çıktım. Ryke’in oturmaya devam ettiği lavaboya doğru ilerledim.

Kelepçelerden başını kaldırıp kısa bir an için gözlerime baktı. “Sana kaç sayfa okuyabildiğimi söylemeyeceğim.” Noel hediyesi hakkında konuşuyordu. Geçen yıl bana verdiği boş günlüğüne onun için birkaç farklı dilde pasajlar yazmıştım.

Diş fırçama macun sıktım. “Söyleyeceğini düşünmemiştim zaten.” Onun hakkında içten, dürüst mesajlar yazmıştım. Ona dair hayran olduğum şeylerdi ama anlayamadıklarını okuyamayacaktı. En azından internetten çevirmeden mümkün değildi.

Dişlerimi fırçalamaya başladım.

“Kafamı sıkık derecede çok karıştırıyorsun,” dedi kısık sesle. Günlükle ilgili bir art niyetim olduğunu düşünüyordu. Yoktu.

Ağzımı suyla çalkalayıp suyu tükürdüm. “Bunu söyleyen de akıllı olduğu halde herkese aptal olduğunu düşündüren bir adam.” Birçok farklı dil konuşuyordu. Her seçimde oy kullanıyordu. Yazarlardan alıntı yapabildiğine bahse girerdim. Rose ve benim kullandığımız göndermeleri anladığına da bahse girerdim. Sanki nasıl yetiştirildiğini hatırlatıyormuş gibi bu yönlerini gizliyordu. Annesinin her dediğini yapan “evetçi çocuk” olarak büyümüştü.

Benim için çok çalış. Evet, anne.

Benim için atletik ol. Evet, anne.

Benim için koş. Evet, anne.

Benim için Fransızca öğren. Evet, anne.

Benim için sessiz kal. Evet, anne.

Benim için yalan söyle. Evet, anne.

Kimseye benden bahsetme. Evet, anne.

Evetçi çocuğun kendine ait fikri yoktu. Evetçi çocuğun sesi çıkmazdı.

Ryke'in ne zaman sonunda özgürce konuşmaya başladığından emin değildim ama ne olursa olsun o yere dönmekten nefret ettiği açıktı. İçini açmakta zorlandığı zamanlarda bunun kalıntılarını görebiliyordum. Hayatının belli bölümleri hakkında sessiz kalmaya alışkındı.

"Kimseye bir sık düşündürtmüyorum," diye karşılık verdi. "Sadece yanıldıklarını kanıtlamak umurumda bile değil."

"Sen neysen osun." Diş fırçamı geri koydum. "Sana katlanabilecek en azından beş kişi var."

Bana hareket çekip manidar bir şekilde kelepçeleri kaldırdı. *Zamanı geldi, Cobalt.*

İki kere gözlerimi kırptım. "Ciddi olamazsın."

"Lo bunu doğum günü cezası olarak düşünmeni söyledi." Tezgâhtan atladı, benden yaklaşık üç santim kısaydı.

"Peki tam olarak ne için cezalandırılıyorum?" Giyinme odama ilerleyerek siyah bir pantolonla beyaz bir gömlek seçtim.

"Bilmiyorum." Yatak odamın içinden seslendi. "Belki de haftanın yedi günü kibirli bir pislik olduğun içindir." Pantolonumu giyip gömleğimi iliklemeye başladığımda, "Ya da bir doğum günü kutlamasını olması gerektiğinden çok daha zor hale getirdiğin içindir," diye ekledi.

Gömleğimin düğmelerini iliklemeyi bitirdikten sonra tekrar odama girdim. Ryke bedeniyle kapının önünü kapatmıştı. Bir kaçış planı yapmaya çalıştım. Ryke'tan daha hızlı

koşamazdım, üniversitedeyken atletizm takımının kaptanıydı. Bunu deneyecek kadar aptal değildim.

Yine de hiçbir şey yapmadan kelepçelenmektense, kaçmayı denemeyi tercih ederdim. “Beni ben olduğum için cezalandırıyorsun.”

Odaklanmış bakışlarımdan gözlerini kaçırmadı. “En azından sana katlanabilecek beş insan var.”

Beni, sıradan ve anlamsız bir günü benim şerefime kutlamak isteyecek kadar çok seven beş kişi vardı. Şifoniyerimden telefonumu aldım, Daisy’yi arayıp telefonu kulağıma götürdüm.

“Beni mutfağa kadar takip etmek zorundasın,” dedi Ryke. “Eğer kaçarsan seni yakalamakta hiç zorlanmam.”

Kaşlarım hafifçe seğirirken telefon açıldı.

Aynı odadaymışız gibi, “Merhaba, doğum günü çocuğu,” diye selamladı Daisy. Bodrumda ya da mutfakta olmalıydı.

“Erkek arkadaşını on ya da on beş dakika eğlendirmen mümkün mü?”

Ryke başını iki yana sallayarak sessizce *bunun işe yaramayacağını* söylüyordu.

Hattın diğer tarafındaki Daisy’nin yüzünü buruşturduğunu hissedebiliyordum. “Keşke bunu yapabilseydim ama Rose bugün sana yardım etmemem için bana söz verdirdi. Hatta neredeyse kan yemini bile ettirecekti... bu yüzden onun yerine seni seçersem gerçekten çok üzülür. Kız kardeşler, erkeklerden önce gelir.”

“Rose nerede?” diye sordum.

“O neydi?” Şaşırmış rolü yaptı. “Sesin kesiliyor.” Birden başka birinin sesi telefonda parazit yapmaya başladı. *Lily*. “Üzgünüm, Connor. Seni duyamıyorum!” Daisy telefonu benden önce kapattı.

Telefonumu cebime koyarken Ryke kapıyı açtı ve onu ta-

kip etmemi işaret etti. Bu evden çıkmak istiyorsam, Ryke'i fiziksel olarak alt etmekten başka çarem olmadığını idrak etmiştim.

Başka bir şey söylemeden koridor boyunca arkasından yürüdüm. Merdivenlerden inince ön kapıdan değil de arka kapıdan hızlı bir çıkış yapmanın daha mantıklı olacağına karar verdim.

Mutfığa girdik. Beni lanet olasınca mutfak sandalyesine kelepçelemek için uzanmaya çalıştığı anda arka kapıya doğru koştum.

"Connor!" diye bağırdı Ryke. Peşimden koşuyordu. Tam kapı koluna uzandığımda kolumdan tutup beni geriye doğru çekti.

Tutuşundan kolayca kurtularak kolunu arkasına doğru büküm, dudaklarım kulağına yakındı. "Tu perdras cette lutte, mon ami." *Bu dövüşü kaybedeceksin, dostum.*

Hemen sonra dirseğini sertçe karnıma geçirdi, gücü nefesimi kesmişti. Ben sertçe öksürürken tutuşumdan kurtulmayı başardı. Bileğimde soğuk metali hissetmeden önce *klik* sesini duydum. Kolumu sertçe çektim ancak mutfak sandalyesinin ayaklarından birine bağlanmışım. Bir ataç bulup kelepçeyi açacak kadar hareket edebilirdim ama koruma olarak yanımda Ryke Meadows olduğu sürece bunu yapamazdım.

Çene kaslarım normalden daha fazla gerildi. Kalbinin bana fiziksel acı veremeyecek kadar yumuşak olduğunu düşünmüştüm.

Ryke dirseklerini bar tezgâhına dayamıştı. "Veux-tu dire la lutte que tu viens de perdre?" *Az önce kaybettiğin kavgadan mı bahsediyorsun?*

Fransızca cevap vermişti. Bu oldukça nadirdi. Eğer bu devasa mutfakta altı kişilik yuvarlak bir masaya sıkışıp kalacaksam, en azından bunun faydalarından da olabildiğince yararlanmalıydım. Bu yüzden İtalyancaya geçtim.

“Conosco un segreto sulla tua fidanzata di cui nessuno è al corrente, nemmeno tu.” *Kız arkadaşın hakkında bir sır biliyorum ve bunu başka kimse bilmiyor, sen bile.* Kulağa alaycı ve biraz çocukça geliyordu ama tuhaf bir ruh halindeydim.

Endişe onu ele geçirirken yüzü karardı. “Stai mentendo.” *Yalan söylüyorsun.*

İtalyanca biliyordu.

Sırıtişımı dizginleyemiyordum. Almancaya geçtim. “Ich lüge zu meinem Nutzen. Natürlich.” *Kendi çıkarım için yalan söylüyorum. Tabii ki.*

Omurgası dikleşti, kısılmış gözleri hâlâ endişeyle doluydu. “Connor, artık sıkık bir oyun oynamıyorum.”

“Almanca bilmiyorsun,” dedim farkındalıkla.

Burun delikleri genişlerken başını iki yana salladı. “Hayır. Almanca bilmiyorum.”

Rose ve ben Fransızca'yı tercih ediyorduk ama emin olduğum bir şey vardı. Mahremiyete ihtiyacımız olan zamanlarda Ryke'in anlamayacağı bir dil gerekiyordu. Gerçi Rose'un Almancası da çok iyi değildi.

Rose'un aksine, Faust'tayken dilbilimine karşı oldukça meraklıydım ve eğilimim de vardı. Kelimeleri, köklerini, yapısını, temelini severdim. Neredeyse matematik gibiydi, ayrıca bir dili keşfetmek başka birini öğrenmeyi kolaylaştırıyordu.

“Connor...”

“Daisy hakkında yalan söyledim. Senden daha fazla bir şey bilmiyorum.”

Gözlerini devirdi. “Bu işin peşini bırakacağım. Bunu da sırf doğum gününde sana vurduğum için yapıyorum.”

“Özel ayrıcalıklar demek?” Heyecanlı rolünü bile doğru düzgün yapamamıştım. Kolumu kaldırmaya çalıştım ancak sadece sandalyenin zemine sürtünmesine, kelepçenin şingir-

damasına neden olmuşum. Tezgâhtaki kek karışım paketini, yanındaki bir kutu çikolatalı kremayı ve bir şişe süslemeyi fark ettim. Düşünceli davranışları güzel olsa da kimsenin bugünü benimle ilgili hale getirmesine gerek yoktu. Bu gereksiz bir şeydi. “En azından bir kâğıtla kalem alabilir miyim?”

Ryke bana garip bir bakış attı. “Onlarla ne sik yapacaksın?”

“Karıma bir aşk mektubu yazacağım,” dedim açıkça. Hâlâ aynı bakışı takınıyordu. “Eski bir gazetecilik öğrencisi olarak *yazma* kavramını anladığını varsayıyorum. Yazmak, adını ya da senin durumunda küfürlerini bir yüzeye, bu durumda kâğıda karaladığın bir süreçtir. Kâğıdın ne olduğunu biliyor musun?”

“Siktir git.”

Oturma odasından gelen topuk sesleri parke zeminde yankılandı. Rose eşikte belirip kapıyı arkasından kapattı. Gözlerim anında yüz hatlarını süzdü.

Siyah çiçek desenli bir kimono ve basit bir siyah pamuk elbise giymişti. Makyaj yaparken giydiği elbiselerden biriydi. Saçları zarif bir atkuyruğuyla toplanmış, dudakları koyu kırmızıya boyanmıştı. Göz farı sıradan bir etkinlik için fazla dumanlıydı.

Bir şeyler için hazırlanma sürecindeydi. Beni görür görmez dudaklarında bir gülümseme belirdi.

BÖLÜM 22

CONNOR COBALT

“Bu hiç komik değil, sevgilim.” Sesim kayıtsız olsa da ciddi-ydi.

Mutfağın içine doğru yürüdü. “Komik olan uçağının Hong Kong’a doğru yaklaşık...” Fırının saatini kontrol etti. “Üç saat sonra yola çıkacak olması.”

Bodrum kapısına doğru ilerlerken, “Sana mektup yazmak için kâğıtla kalem istiyor,” dedi Ryke. “Geri dönmemi istediğin zaman bana lanet bir mesaj atabilir misin?”

Rose gözlerini benden ayırmadan başıyla onayladı. Sorgulamadan bir kâğıt ve kalem almasını izledim, ikisini de bana uzattıktan sonra masanın karşısına oturdu.

Ben de bağlı olduğum sandalyeye oturdum. “Hong Kong’da bana katılabilirsin,” dedim ona. “Tabii *d* ile başlayan kelimeyi söylemezsen. Hatta daha iyisi...” Sandalyemi masaya doğru kaydardım. “Ağızına bir şey koyabilirim böylece bunu söylemen imkân dahilinde bile olmaz.”

Yanakları kızardığında hissettiğim arzu, tüm kanın ale-timde toplanmasına neden oldu.

Pozisyonlarımızın tersine dönmesi için her şeyi verebi-lirdim. Hâlâ kelepçeli olan bileğimi kaldırdım. “Kilidi aç ve bunu bir randevu haline getirelim.”

Rose sandalyesinde arkasına yaslandı, ayak bileklerini birbirinin üzerine atarken kollarını göğsünde kavuşturdu. “Yapamam. Bu gece için planlarım var ve Külkedisi gibi kaçman hepsini mahveder.”

“Doğum günümde istediğim şeyleri almak gelenektir, değil mi?” *İstemediğim şey, bugün Rose’la şehre inmek ya da romantik bir kaçamak yapmaktır.*

“Doğru,” diye kabul etti. “Ancak sen doğum günü geleneklerine hiç önem vermiyorsun.” Kırmızı dudaklarını birbirine bastırarak rujunu düzeltti.

Tükenmez kalemin arkasına basıp açtım. “Ben bunu bitirene kadar kıpırdama,” diye emrettim. “En azından bunu yapabilir misin?”

Kaşlarını çatarken gözleri kısılmıştı. “Birçok şey yapabiliyim, Richard. Gözbebeklerini kaşıkla oymak ya da dudaklarını iğne ve ipliğimle birbirine dikmek gibi şeyler.”

“İkincisi ikimizi de memnun etmez, bu yüzden önermiyorum.”

Kâğıda bir şeyler yazdığım sırada beni izliyordu. “Jane aşağıda uyuyor...” Sesi meraktan uzaktı. “İronik olan şu ki, ikimiz de doğum günlerimizde çok inatçıyız. Sadece sebeplerimiz farklı.”

Doğum gününü bir narsistin seveceği gibi, *benim* sevmem gerektiği gibi seviyordu. Her 5 Ağustos’ta dizginlenemez ilginin tümünü ona vermeye, her ihtiyacını karşılamaya ve onu deli gibi şımartmaya bayılıyordum.

Kâğıtla kalemi ona uzattım. Üç isim karalamıştım.

*Doğum günü olan Connor Cobalt, ofisinde çalışan Connor Cobalt,
seni satrançta yenen Connor Cobalt.*

Doğum günü olan Connor Cobalt.

Ofisinde çalışan Connor Cobalt.

Seni satrançta yenen Connor Cobalt.

Bakışları birini öldürebilirdi.

Uyarılmışlığım daha da arttı, aletim zonkluyordu. Ereksiyonumu engellemek için bacaklarımı hareket ettirmeye çalıştım.

“Ya cevap vermezsem?” diye sordu meydan okurcasına. Bakışları dudaklarımda geziniyordu.

“Bu lanet mutfağın ortasında kışını tokatlarım.”

Rose’un boynu kızardı ama sarı-yeşil gözleri vücudumu delercesine bakmaya devam ediyordu. Bir an için bunu denemek istediğini düşündüm. Onu masaya yatırarak onunla oynamamı istese bile tereddüt ediyordu. Kendi kafasının içinden çıkamıyordu. Bozulmamış saçlarını düzeltmeye çalışırken dikkatini kâğıda yönlendirdi.

Ayağa kalktım. Kolumu uzattığımda sandalyenin ayakları tıkırdadı. *Lanet olsun.* Daha hızlı yazmaya başladı. Yüzümdeki kızgınlık ve hayal kırıklığını fark etmiş olmalıydı.

Bir elimle ahşap sandalyeyi kaldırıp Rose’a yaklaştım. Sandalyeyi sertçe yanma bıraktığımda sıçradı ve bana bugünkü üçüncü ters bakışını attı. Üzerinde kule gibi yükselecek ayakta durmaya devam ettim. Göğsü yavaşça inip kalkıyordu. Yazmayı bitirdiğinde kalemi bıraktı.

“Bitti,” diye ilan etti.

Cevapları omzunun üzerinden okudum.

ÖLDÜR. ÖLDÜR. ÖLDÜR.

Rose nadiren hile yapardı. Hafifçe eğildim, sandalyeyi tekmeleyerek altından çekmeden önce belini kavradım. Nefesi kesilirken vücudunu masanın üzerine ittim. Leğenkemiğim kışına yaslanmıştı. Kesik solukları sessizliği bozuyordu.

Bir elimle ellerine uzandım, kelepçeli avuç içimi kışına sıkıca yerleştirdim. Kendimi ikimiz de boşalana kadar durmaksızın, sert hareketlerle içine itmek istiyordum.

Gözleri mutfakta gezinirken, “Connor,” diye uyardı.

Cevabı tekrar yazabilmesi için kalemi avucuna koyup dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. “Pas de triche.” *Hile yapmak yok.*

Kıçına sert bir tokat attığımda titredi, kalemin etrafındaki parmakları beyazlaşmıştı.

Altdudağını yaladı, kendini toparlarken ağzı kısmen açıktı. Yüzünü kavrayarak kendime çevirmeyi, onu öpmek için uzanmayı denedim ama elim hâlâ hapsedilmiş durumdaydı. Bu anı ensesini çok yavaşça emmek için kullandım, vücudu daha fazlasının beklentisiyle titriyordu. Dudaklarımı kulağına götürdüm, bu sikik kelepçe beni fena halde rahatsız ediyordu.

Herhangi bir kısıtlamaya alışkın değildim. “Anahtar nerede?” diye sordum.

Bana bakmak için başını çevirdi. “Kilidi açmayacağım, Richard.”

Öne eğildiğimde aletim kıçına sürtünüyordu. Başı bana dönükken onu sertçe öptüm. Boğazından gelen inilti benimkinde yankılanana kadar öpmeye devam ettim. “Sandalyeyi kırmamı mı tercih edersin?” demeye yetecek kadar ondan ayrıldım.

Alevler anında bakışlarına geri döndü. “Sandalyemi kırmayacaksın.”

“*Bizim sandalyemiz,*” diye düzelttim. Bu evdeki mobilyaların yüzde yetmiş beşi ikimize aitti. Bu masayı *Scrabble*’da bir tur kazandığım için seçmiştim. O da beni *Trivial Pursuit*’te yenerek mutfak aletlerini seçti. Uzlaşmak istemediğimizde farklılıklarımızı oyunların çözmesine izin veriyorduk.

Gözleri sandalye ve kelepçe arasında gidip geliyordu. Hangisini daha çok önemseydiğini merak ettim. Maddi eşyaları mı, yoksa bu geceki planlarını mı?

* Farklı kategorilerde sorular içeren genel kültür oyunudur. (ç.n.)

Sandalyeyi korumasını bekliyordum, bunun yerine başını tekrar kâğıda çevirdi. Mobilyalarımız pahasına da olsa kelepçeleri çözmeyecekti.

Cebimdeki telefonum titremeye başladı. Pozisyonumuzu bozmadan cevap vermeye çalışsam da bileğim sarsılarak belimde durdu. *Bu sikik sandalyeyi kıracağım.* Rose'un sol elinin üstünde duran elimi çekip telefonumu çıkardım. Arayan kişiyi gördüğümde kaslarım gerildi.

SCOTT.

Ne yazık ki, telefona cevap vermek zorundaydım. "Hey, dostum." Bu sıradan selamlama dilimde tuz kadar acı bir tat bıraktı. Rose kalemini kâğıda vurmaya devam etti, hâlâ cevapları hakkında düşünüyordu.

"Mutlu yıllar," dedi Scott. Yeterince içtendi. Dün gece onun evinde zihnimi uyuşturan üç saat geçirmiş, bu süreçte üç şey öğrenmiştim.

1. Aşırı derecede içki içiyordu, favorisi de *pale ale**'ydi.

2. Her beş dakikada bir tanınmış insanlardan kendi arkadaşları gibi bahsediyordu ve iltifatlar karşısında iyice gevşiyordu. *O adamla tanıştığına inanamıyorum. Onunla tanışmak için kelimenin tam anlamıyla canımı veririm,* benzeri iltifatlardan bahsediyordum.

3. Bana henüz yüzde yüz güvenmiyor olabilirdi, yine de bana ihtiyacı vardı. Bu Scott'm sahip olduğu her şeyden çok daha büyük bir kozdu.

"Teşekkürler, teşekkürler." Rose'un atkuyruğunu tutup başını kendime doğru çekmeyi fazlasıyla arzuluyordum. *Fakat bu sikik sandalye...*

"GBA'den bir yöneticiyle toplantıya girmek üzereyim, benim için bir gelişmen var mı?"

* *Pale ale*, sarı malt ile hazırlanan bir biradır. Yüksek karbonlu kok kömürü ile kurutulmuş maltlardan yapılmaktadır. (ç.n.)

Gelişmeler. “Lily ikinci sezon fikrine Rose’dan daha yakın,” diye yalan söyledim. Hiçbirimiz bunu asla yapmayacaktık ama aramızda güven inşa etmek için daha fazla zamanım olabilmesi adına onu bir süre daha oyalamalıyım. “Rose’u ikna etmek zaman alacak.”

Rose başını bana doğru çevirip dudaklarını oynatarak, “Scott?” diye sordu.

Sorulara cevap ver, dedim ben de aynı şekilde. Bu sadece *Becer, Evlen, Öldür* oyunuydu. Bu kadar zor olmamalıydı. Yeni cevaplarından birini bile yazmamıştı.

Odaklanmaya devam etmeden önce derin bir iç çekti.

Sinir bozucu bir kahkahayla, “Onu bunu yapmaya zorlamaya ne dersin?” dedi Scott. “O senin karın. Ne işe yarar biliyor musun?”

Telefonu tutan parmaklarım sıkılaştı. “Neye yararmış?” diye sordum. Sakin sesimi duyabilmeme rağmen dişlerimi sertçe sıkıyordum.

“Hayır dediğinde elinin tersiyle geçir.” Kısa bir an duraksadı... ardından kendi iğrenç şakasma güldü.

Rose’u koruyucu bir şekilde belinden kavradım. Alaycı ya da küçümseyici olmadan elimden gelen en kısa gülüşle, “Bunu aklımda tutarım,” dedim ona. “İyi şanslar.” Beni tanıyan biri sadece bu iki kelimeyi söylemekle bile ne kadar sahte davrandığımı anlardı.

İyi şanslar.

“Sana da.” Telefonu ilk onun kapatmasına izin verdim.

“Ne istiyor?” diye sordu Rose.

“GBA ile görüşecekmiş. Önemli bir şey değil.” Telefonumu cebime koyup boynunu okşadım. Öne eğilerek kendimi kışına öncekinden daha sert bastırdım.

Kalemini bıraktı. “Bitirdim.”

Elimi tekrar uzattığı elinin üzerine koydum ve göğüsle-

rini masaya yasladım. “Görelim bakalım, Bayan En Yüksek Onur.”

*Ofisinde çalışan Connor Cobalt’ın üzerine şöyle yazmıştı;
Öldür.*

Seni satrançta yenen Connor Cobalt cümlesinin üstünü çizip yerine başka bir şey yazmıştı.

Seninle satranç oynayan Connor Cobalt – Evlen

Bu da biraz hile yapmak sayılırdı ancak tam olarak değildi. Değişikliği kabul etsem de pozisyonlarımız tam tersi olsaydı, asla böyle bir değişiklik yapmama izin vermezdi.

Son olarak *Doğum günü olan Connor Cobalt’ın* yanma...

BECER yazmıştı, hepsi büyük harflerleydi.

Neredeyse anında sertleşirken sandalyenin basamaklarından birini tutup yere sertçe vurdum. Rose irkildi ama çenesini serbest elimle kavrayarak kafasını sabit tutuyordum. Böylece sandalyesinin paramparça edilişini izleyemeyecekti.

Sadece iki kere daha vurunca sandalyenin ayakları kırıldı. Ardından güçlü bir çekişle ayak ahşap çerçeveden ayrıldı. Kelepçenin diğer ucu basamaktan kaydığında eskisinden çok daha özgür hissediyordum.

Atkuyruğunu çektiğim anda dudaklarından bir nefes kaçtı. Onu tekrar öperken diğer elim uyluğunun iç kısmına kaymıştı.

Dilimle dudaklarını araladım. Tadına bakıyor, onunla oynuyordum. Ardından saçlarını bırakıp yüzünü tekrar masaya ittim.

“Connor.” Uyarı dolu sesine rağmen gözleri bana takılı kalmıştı. Odanın içinde dolaşmıyordu. Ayağa kalkmaya çalıştığı anda göğsünü tekrar hafifçe ittim, elim sert bir baskıyla kürekkemiklerinin arasına yerleşmişti.

Avucunu masadan ayırdı, elimi bacaklarının arasından çekmeye çalışıyordu. Elini uzaklaştırdıktan sonra kıcına tekrar şaplak attım.

Yumuşak bir şekilde çığlık atarak inledi. “Bekle... bekle, Connor.”

Bu hoşuna gidecek, Rose.

Uyluğunun yumuşak tenini bir kez daha okşadığımda *tekrar* elimi çekmek için uzandı. Elini tokatlayıp uzaklaştırdım ve kışına daha sert bir tokat attım. Boğuk bir ses çıkardı. “Connor, *bekle...* beklemek zorundasın...”

Öne eğildiğimde ereksiyonum vücuduna baskı yapıyor, bacak kaslarının uyarılmışlıkla esnediğini hissedebiliyordum. “Seni becermemi istiyorsun,” diye fısıldadım kulağının dibinde. “Ben de seni becermek istiyorum. İkimiz de kazanıyoruz, Rose.”

Sığ nefesler alıp veriyordu. “Connor...” Kadınlığına çok yakındım. “Hayır!” Bu kez bileğimi sıkımişti ama sesindeki panik beni çoktan etkilemişti. Ağırılığını hemen karımın üstünden çekerek Rose’u nazikçe kendime çevirdim. Yüzünü korumacı bir şekilde okşarken herhangi bir işaret arayışıyla bedenini inceledim.

İki avucunu birden göğsüme yerleştirdi, gözleri sanki onu çoktan sertçe becermişim gibi titriyordu. Daha onunla oynamaya bile başlamamıştım.

“Rose?” dedim mırıldanarak.

Dudaklarını yaladı. “Planlarım var. Onları mahvedemezsin.” Konu bu muydu? Garip bir şekilde pamuklu elbisesini aşağı çekmeye devam etti, altında ne varsa onu saklıyordu.

Avucunu öpmek için elini tuttum ama tutuşumdan kurtuldu, kendini toparlayıp çenesini kaldırdı.

“Sadece bu geceye kadar bekle,” diye çıkıştı.

Elini tekrar tutarak kasıklarımın üzerine koydum, taş gibi sertleşmiş ereksiyonum bacaklarının arasına girmek için can atıyordu. “Bekleyemem. O yüzden ya içine ya ağzına ya da duşa gireceğim. Seçmek ister misin?”

Dikkatle omzunun üzerinden arkasını kontrol etti. “Kilere gir,” dedi fısıltıyla.

Bana sakso çekmek konusunda normalde isteksiz olduğundan -çünkü beni tamamen ağzına almakta hep zorlanıyordu- onun sekse yenik düştüğünü ama bunu daha mahrem bir ortamda yapmak istediğini anlıyordum. Kilere giden yolda önden yürüdüm. Kapıyı arkamızdan kapatıp ışığı açtı.

Onun delici bakışlarına fazla odaklandığım için parmaklarının arasındaki küçük anahtarı ve serbest kaldığım kelepçeyi açışını kaçırdım. Kelepçeyi tel rafa tekrar kilitlediği anda aklım başıma gelmişti.

Ardından çıkıp gitti.

“Rose!” diye bağırdım.

Hızlı bir şekilde geri döndü. “Anahtarı bırakmam gerekiyordu,” dedi yaklaşırken. Pantolonumun düğmelerini açtı.

“Elime ihtiyacım var...”

“Sadece birine ihtiyacın var. Sana sakso çekeceğim.”

Şaşkınlığımı gizleyemedim. “Ne?”

Bana ters bir bakış attı. “Bu işte iyi olmadığımı biliyorum ama şu anda beni becermeyeceksin. Doğum gününde mastürbasyon da yapmayacaksın.” Dizlerinin üzerine çökerek pantolonumu ayak bileklerime kadar indirdi. Gözleri bir parça yumuşamıştı. “Yardıma ihtiyacım var.”

Sadece izlemektense ona yardım etmeyi tercih ederdim. “Seni her zaman yönlendiririm, Rose.”

Başıyla onaylayıp *boxer*’ımı çabucak indirdi. Aletimin uzunluğu bu pozisyondayken onu korkutmuştu. Bileğini kavrayarak elini alt kısmına götürdüm.

“Beni kelepçelemeseydin bu daha kolay olurdu.”

“O zaman bu bir meydan okuma. Senin için daha eğlenceli olmalı,” diye karşılık verdi.

Bağlanmak sevdiğim türden bir meydan okuma değildi. “Eğlenceli değil, daha çok sinir bozucu.”

Aletimi daha sert bir şekilde sıktığında bir homurtu boğazımı tırmaladı. “Bir kez olsun doğum gününde seninle olmak istiyorum.”

“Seni Hong Kong’a götürebilirdim. Ağzını aç.” Hareketlerini kontrol etmek amacıyla elimi başının arkasına koydum.

Başını kaldırıp bana baktı. “Hayır, götürmezdin.”

Belki de haklıydı. Daha önce onu yanımda götürmeyi hiç düşünmemiştim.

“Sana neden bugünü sevmen gerektiğini göstereceğim.”

“Sakso çekmekle başlayarak mı?” diye sordum. Aramızdaki en alışılmadık şey olmasa bile çok sık gerçekleşen bir şey de değildi.

Sarı-yeşil gözleri içimde son bir delik açtıktan sonra dudaklarını araladı.

BÖLÜM 23

ROSE COBALT

Acele etmezsen Connor rafı duvardan sökecek. – Ryke

Connor'ı anlık olarak tatmin, beni de sonsuz derecede tahrik eden saksonun ardından onu kilerde kelepçeli bir halde bırakmak zorunda kalmıştım. Onu serbest bıraksaydım kaçacaktı ve gerçekten hoşuna gidecek bir geceyi kaçırmış olacaktı.

“Kaçtı mı?” diye sordu Lily. “Telefona bakıp duruyorsun.” Yatak odamda, zarif bir masa örtüsünün üzerine iki tabak levrek ve kabak koyuyordu.

Daisy mumları yakarak Lily'nin etrafından dolandı. “Ryke kaçmasına izin vermezdi.” Erkek arkadaşını savunmaya geçmişti. Gerçekten kocamı kontrol etmek konusunda çok yardımcı olmuştu.

Connor sürprizlerden pek hoşlanmazdı ama bu gösterişsiz bir sürprizdi. Sadece o ve ben olacaktık. Bundan nefret etmek isterse edebilirdi, en azından *bir şey* denemiştim.

Hoşuna gideceğini düşünseydim daha abartılı bir etkinlik -bu evin dışında herhangi bir şey- hazırlardım. Önceki doğum günü planlarımdan bunu yaparsam hiç hoşuna gitmeyeceğini öğrenmiştim. Üstelik kelepçelere rağmen günün geri kalanı tamamen *onun* eğlenmesiyle ilgiliydi.

Duvardaki ışıkları kısıtım. “Hâlâ kelepçeli.”

Ryke’a mesaj attım. *Üç dakika içinde onu buraya gönder.*

Damarlarım adrenalinle dolup taşıyordu, her şeyin ters tepebileceğinden biraz endişeleniyordum. “Sanırım bu kadar,” dedim kız kardeşlerime.

Daisy ve Lily etrafı kolaçan etti. İki kişilik samimi akşam yemeği, loş ışıklandırma ve arka planda kısık sesle çalan Connor’ın en sevdiği klasik *rock* şarkıları... Muhtemelen şimdiye kadar tasarladığım en şık elbiseyi giyiyordum. Sadece yatak odamdaki bir gece-akşam yemeği için değil, *Oscar* törenine bile yakışacak bir tasarımdı.

Fakat bazı etkinlikler en pahalı şarabı, krem brüle tatlısını ve fermuarı yavaşça açılması gereken o nadir elbiseyi hak ederdi.

Elbisem kum saati şeklindeki vücudumu vurguluyordu. Koyu bordo kumaşı neredeyse tamamen şeffaftı. Üzerinde çiçek aplikeleri ve parıldayan kristal nakışlar vardı. Uzun saydam kolları olan elbise iki ihtiyacımı karşılıyordu. Hem sofistike hem de tamamen duygusaldı. Vücudumun bazı kısımları, sisli bir düşün altında duruyormuşum gibi kumaşın içinden hafifçe görünür şekildeydi. Çıplak ama buna rağmen kapalı bir izlenim veriyordu.

Kendinden emin bir şekilde başını sallayarak, “Buna bayılacak,” dedi Lily. Kürklü şapkası hâlâ kafasındaydı. Gergin olduğumu anlayabiliyordu.

Çabalarımдан hoşlanmazsa veya tatmin olmazsa savaş çıkabileceğini düşünüyordum. Bir şamdanı silah olarak kullanabilirdim. “Umarım öyle olur çünkü yeni bir yangın söndürücü almadım.” Atkuyruğumu sıkılaştırdım. Nasıl oluyorsa, bir saman balyası Cadılar Bayramı sırasında ateş almıştı. Ayrıca şaşırtıcı bir şekilde bu yıkımda hiç payım yoktu.

“Aşağıya birkaç kova su hazırlayayım.” Daisy bana göz

kırptı. “Her ihtimale karşı.” Küçük kız kardeşlerimi çok seviyordum, kaslarım neredeyse gevşeyecekti. Bunun için endişelenmemeliydim. Kendimi tekrar on dört yaşına dönmüş gibi hissediyordum. Sanki tekrar Model BM’de Connor’ı yok etmeye hazırlanırken o küçücük otel odasına tıklmış, çalışma kartlarını karıştıran o kız olmuştum. O zamanlar onu tekrar görme fikrinden çok ona karşı kaybetme fikri karnıma ağırlar girmesine neden oluyordu.

Yıllarca derinlemesine düşünmüş, bu ağırların aslında içimdeki kelekler olup olmadığını sorgulamıştım. Bedenim böyle tatlı ve sevgi dolu hisleri bilerek reddediyor olabilirdi.

Eğer durum buysa, o zaman kusma isteği uyandıran mide bulandırıcı keleklerin alıcısıyım. İki buçuk yıldır evli olduğum için çoktan öldüklerini sanmıştım.

Telefonum avucumun içinde titredi.

Geliyor. – Ryke

“İkinizin de gitmesi gerekiyor, teşekkür ederim ama kış kış.” Özellikle Lily, vedalaşma sarılması için yaklaştığından elimle onları kovdum. Bir sarılma gördüğümde geri çekildim.

“Sadece küçük bir kucaklaşma?” Lily, sanki *küçüğün* ne demek olduğunu bilmiyormuşum gibi parmaklarını iyice birbirine yaklaştıracak sordu.

Daisy hemen Lily’nin yanına yaklaştı. “Ben Rose’un sarılma dublörü olurum.” Kollarını Lily’nin cılız bedenine dolaşarak benim yapabileceğimden çok daha fazla sıktı. Korkunç bir sarılmaydı. İşte bu yüzden kimseye kendi sert sarılmalarımla işkence etmiyordum.

Lily de Daisy’yi aynı kardeş şefkatiyle sıktı. “Bu çok güzel bir sarılma, Rose,” diye gülümsedi Lily. Onları fiziksel olarak ayırmadan önce beş saniye daha verdim. Ellerimi ikisinin

birer omzuna yerleştirip onları kapıya doğru yönlendirdim. Gülümsemeleri odamın *dışında* hoş karşılanıyordu.

Tam zamanında gittiler, Lily'nin yatak odasına doğru koşarak koridorda gözden kayboldular. Merdivenlerden çıkan tek kişi Connor'dı. Kıyafetimi göremeden kapıyı kapattım. Gözlerim odanın içinde geziniyordu. Şifoniyerin ve masanın üzerinde mumlar yanıyordu. En sevdiği restorandan en sevdiği kış yemeklerini almıştım. En sevdiği müzik çalıyordu. Bir de ben vardım, onun en sevdiği kişiydim.

Her şey mükemmeldi.

Bazı nedenler dolayısıyla çoktan tüm bunlardan nefret edeceği sonucuna varmıştım. Bu yüzden kapıyı açtığında arkamda titreşen alevler kadar sıcak bir şekilde kavruluyordum.

Bakışları yüzümde ve vücudumda uzun, ifadesiz bir dalga gibi süzölüyordu. Bacaklarım beton gibi sertleşmişti. Ayaklarımı hareket etmeye zorladıktan sonra elimi yanından uzatıp kapıyı kapattım. Tüm bu süre boyunca gözlerini üzerimden ayırmamıştı. Topuklu ayakkabılarım boy farkımızı pek azaltmıyordu.

Çenemi kaldırdığımda aramızda sadece birkaç santim vardı. Eli kalçama kaydı, sert kavrayışı bedenimin aşağılarına şok dalgaları ve titreşimler gönderiyordu. "Yanılıyorsun," dedim kararlı bir şekilde.

"Öyle mi?" diye sordu.

Başım la onaylarken bu konuda taviz vermeyi reddediyordum. "Yaşını kutlamıyorum, Connor. 3 Ocak senin bir yıl daha var olmanı kutladığım bir gün. On yedi ya da seksen yaşında olman umurumda değil. Sen buradasın ve ben..." İltifat *tam* dilimin ucundaydı. Tadı yabancı olsa da kötü değildi.

Dudakları bir sırtışla kıvrılmaya başladı. "Devam et, Rose." Onun keyfi genellikle beni başka türlü davranmaya iterdi ama bugün farklıydı. Bunu görmesi gerekiyordu.

“Hayatımda olduğun için,” dedim usulca. “*Minnettarım*. Eğer tüm bu yaptıklarından gerçekten nefret edersen bir daha *asla* denemeyeceğim. Bundan sonraki her doğum gününü başka bir ülkede, tek başına geçirebilirsin. Sorun çıkarmadan gitmene izin vereceğim.” Onun ifadesiz yüz hatlarını istediğim kadar iyi okuyamıyordum. Samimi akşam yemeğinin onu ikna etmediğini düşündüm, bu yüzden kendimi doğama aykırı başka bir şey yapmaya zorladım. Sırtımdaki fermuara uzanarak soyunmaya çalıştım.

Beni durdurmak için bileğimi kavradı. Sükûneti ve kesinlikle dolmuş, koyu mavi gözleri ruhumu ele geçirmişti. Elbisenin fermuarını yakama kadar çekti. Kalbim sertçe atıyordu, kanım alev almıştı. Etrafımdan dolaşıp masaya yaklaşmasını izledim. Hâlâ ayaktaydı, kadehlere şarap doldurmaya başlamıştı.

Bilerek sessiz kalıyordu, düşüncelerini kilit altında tutarak beni tahmin etmeye zorluyordu. Bu durumdan nefret etseydi çoktan gitmiş olurdu. Bu gerçeğe tutunup omuzlarımı artan özgüvenimle iyice dikleştirdim. Odanın ihtişamlı açık mavi ve gri tonlarındaki atmosferine doğru daha derin adımlarla ilerledim, ardından makyaj masamın taburesine oturdum.

Yemekle ilgilenmediğini anlamıştım. Bu kadarı kesindi.

O şarabını yudumlarırken kendimi topuklarımı parkeye hafifçe vururken buldum. Gözlerimin gittikçe kısılmasını izledi.

“Eğer sessizliğin seni kelepçelediğim için *benim* cezamsa,” dedim ona. “O zaman bunun daha çok bir ödül olduğunu bilmelisin. Sesin kulaklarımı kanatıyor.”

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. “*Vous êtes ravissante.*” *İnce bir güzelliğe sahipsin.* Ciddi ses tonu kalbimi sıkıştırdı, bakışları bir kez daha şeffaf elbisemin üzerinde dolaştı. Bunu daha çok, önceki abartılı tavırlarımdan bahsettiğini göstermek amacıyla yapıyordu. Ardından ikinci şarap kadehini

aldı. “Ayrıca son üç saatimi bir kilerde, Ryke’la yalnız bir şekilde geçirdim. Bu yüzden cezanın ne olacağına karar vereceğim bolca zamanım oldu. Sessiz muamele bunun bir parçası olmak için yeterince tatmin edici değil.”

“Seni bağlamasaydım giderdin,” diye karşı çıktım.

Bunu inkâr etmedi. Önümde durdu, şarabını yudumlar-ken ikinci kadehi uzattı. Almak için hareketlendiğimde bardağı tekrar göğsüne çekti.

Çocukça taktiğine karşı kaşlarımı çattım.

Sırtışı artarken odayı üçüncü kez inceledi. Aklımda bir sürü düşünce dönüyormuş gibi davransa da gözlerinin ardındaki gülümsemeyi görebiliyordum. “Benim hakkımda güzel bir şey söyle, ben de sana şarabı vereyim.”

Sanırım bu “iltifat” durumunun doğum gününde ne kadar ileri gideceğini görmek için beni test ediyordu. Onu kutlamak adına bugün ona karşı daha nazik olmak niyetindeydim. Ancak egosu odadan taşan bir adama iltifat etmek zordu. “Korkunç bir âşık değilsin,” diye başladım. Hatta gergin bir gülümseme için kendimi zorlamıştım.

Benim şarabımdan içti. Off. “Bundan daha iyisini yapabilirsin, Bayan *En Yüksek Onur*.”

Ayak bileklerimi birbirinin üzerine attığımda ayağını kullanarak onları açıp dizlerimi ayırdı. Göğsüm derin bir nefesle genişlerken egemenliği o kadar belirgin ve inatçıydı ki... “Uzun boylusun.”

Bardağımdan daha çok şarap içti, neredeyse yarısını bitirmişti. O filizlenen, kibirli sırtışını hem seviyordum hem de ondan nefret ediyordum. Yakışıklılığını seviyordum, bir o kadar nefret ediyordum. Siyah pantolonunun üzerine beyaz bir gömlek giymişti, dalgalı kahverengi saçları güzelce şekillendirilmişti. Teni pürüzsüzdü, çekici gözleri ve kendinden memnun bir ağzı vardı.

“Bekliyorum.” Kendi şarabıyla birlikte diğer kadehi de salladı ama odağı sadece benimkinin üzerindeydi.

“Aletin kocaman.” Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Bir kez güldü. “Bu bir gerçek, sevgilim. Senden istediğim bu değil.” Şarabımın dörtte birini daha yudumladı.

Bir nefes verdim. “İstediğin zaman oldukça talepkâr olabiliyorsun.” Neredeyse kadehi tekrar dudaklarına götürecekti ama aceleyle konuştum. “Ayrıca çok zeki ve çekicisin. Senin gibi birinin var olabilmesi...” Kalp atışlarım iyice hızlandı. “Burada, yatak odamızda olman... bir yatak odasını paylaşmamızın gerçek dışı ve hayal etmeyi düşünebileceğim en tatmin edici hayat olması... beni çıldırtıyor,” diye fısıldadım. “Sana trajik bir şekilde âşığım, üstelik başka türlüünü hiç istemezdim.”

Elimi kavrayıp beni ayağa kaldırdı. Bana uzatmadan önce kendi şarabının tümünü benimkine ekleyerek kadehimi tamamen doldurmasını izledim. Boş kadehini arkamdaki makyaj masasının üzerine bıraktı. Sessizlik giderek gerginleşiyordu. Küçük bir yudum aldım, vücudum çoktan sıcak ve kızarmış durumdaydı.

Elini belime koydu. Gözlerimi onunkilerden ayırmadım. Birlikte bir balo salonunda yalnız olduğumuzu, uygun şekilde giyindiğimizi ve dünyayı fethetmeye hazırlandığımızı hayal ettim. “Peki zaman benim doğum günümde nasıl işliyor?”

Zaman.

“Bükülebilir bir şekilde,” dedim kısık sesle. Gece yarısı balkabağına dönüşmeye hazır bir araba yoktu. Bu geceyi sabaha kadar uzatırdım.

Söylediklerim onu harekete geçirmiş gibi görünüyordu. Dudakları benimkilerle buluştu. Beni yavaşça öptü, armdan öpüşü güçlendi. Kalbimi alev alev yakan kısacık bir an boyunca devam etti. Beni makyaj masasına doğru döndürüp

şarabı parmaklarımın arasından aldı. Kadehi ulaşamayacağım bir yere, parkelerin üstüne koydu. “Avuçlarını masaya koy,” diye emretti.

Chanel parfüm şişelerimden bazılarını kenara ittim ve avuçlarımı tahtanın üzerine koydum, sırtım hâlâ düzdü.

Bir saniyeliğine yanımdan ayrılınca sıcaklığı benden biraz uzaklaşmıştı. Makyaj masamın aynasından giyinme odasına girdiğini görebiliyordum. Geri döndüğünde elinde birkaç eşya taşıyordu. Bir kemer, bir elmas tasma, bir kravat ve elbette kelepçeler vardı. Bunların arasında beni en çok endişelendiren kemerdi. Bana hiç kemerle vurmamıştı, ayrıca bu benim fantezilerimden biri değildi.

Küçük kırbaçlarımız vardı ama onları beni gerçekten kırbaçlamak için değil, tahrik etmek amacıyla kullanıyordu. Sadece *acı* olarak kalan, asla zevke dönüşmeyen belli bir acı eşliğim vardı.

Bunu biliyor olmasına rağmen kemer beni hâlâ endişelendiriyordu. “Connor,” dedim ona. “Kırbaçlanmak istemiyorum.”

Bacaklarını benimkilerin arkasına dayayıp beni ahşap kenara doğru biraz daha itti. Bu güç, makyaj masasının altındaki taburenin kaymasına neden oldu. “Biliyorum, Rose.” Ensemi bir kez, hayır iki kez öptü. Kalbim daha fazlasını arzulayarak sertçe çarpıyordu.

Ardından elmas tasmayı avucumun yanına koydu, onun yerine *kemer*i boynuma geçirdi. Sıkı ama boğmayacak şekilde sarmıştı. Ucunu yumruğuna dolamıştı. Görüntü beklediğimden daha kışkırtıcıydı. Bacaklarım kasılıyor, kalbim her atışında tekliyordu.

Kulağımın içine, “Cezan,” diye fısıldadı. O anda kravatının yumuşak kumaşını gözlerimin çevresinde hissettim, arkadan bağlıyordu. Hareketlerini göremesem de elbisemin

fermuarını yavaşça, çok yavaşça açtığını *hissedebiliyordum*. Soğuk hava çıplak sırtımı ürpertti.

Kumaşı omuzlarımdan aşağı kaydırarak kollarımı açığa çıkardı. Göğüslerimin tamamen ortaya çıktığını, büyük ve erkeksi elleri tenimde gezinirken meme uçlarımdan sertleştiğini hissedebiliyordum. Üzerimde sutyen yoktu ama iç çamaşırını giyiyordum. Daha önce hiç giymediğim bir iç çamaşırıydı. Bir kere giymeyi düşünmüş, sonrasında Connor görmeden korkup değiştirmiştin.

Bu gecenin bunun için mükemmel olacağını düşünmüştüm çünkü o çamaşırını bir daha asla giymezi. Şimdiyse bu aptal göz bağı varken onun tepkisini bile göremiyordum.

Kravatı gözümde kaldırdığımda meme uçlarımdan birini çımdıktıyordu. Connor aynadan gözlerimi yakaladı ve kıcıımı o kadar sert tokatladı ki, öne doğru savruldu. Kalçakemiklerim tahta kenara saplandı. Nefesim boğazıma takılmıştı. Bence artık yeterince ıslanmıştım.

Kravatı aşağı çekti. “Buna dokunma.”

Tekrar başıma doğru çekeceği sırada, “Bir saniye sonra takmaya devam edeceğim,” diye karşı çıktım. *Lanet olsun, iç çamaşırıma verdiğin tepkiyi görmeliyim.*

Kaşları çatıldı, tuhaf taleplerimin nedenini merak ediyordu. Düşünmeye devam ederken gömleğinin düğmelerini de açtı. Onun şekilli kaslarının her bir çıkıntısını içime çektim. Gömleğini çıkarıp kemeri yumruğunun etrafına tekrar sardı. Bakışları aniden kıcıma takıldı, beni soymayı bitirmesi gerektiğini biliyordu.

Ardından görüşüm bir kez daha karardı, kravat gözlerimi kapatmıştı. “Connor...”

“Pazarlık yapmak istiyorsan, karşılığında bana bir şey vermen gerekir. Anlaşmalar böyle yapılır.”

Her zaman fazla teknik davranmak zorundaydı. Aslında ge-

nelde ben de öyleydim. Elbisemi belimden aşağı doğru çekştirerek bana bir teklifte bulunmak için beş saniyem olduğunu belirtti. “Eğer bu göz bağıny çıkarırsan bana... kemerle vurmana izin veririm.” Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz irkildim.

“Hayır.” Teklifimi anında reddetti. Çenemi kapatmamı istediğinden emindim...

“Kravatı ağzıma tıkabilirsin.”

“Tamam.” Kabul etmesine rağmen kravatı çıkarmadı. Bunun yerine elbisemi ayak bileklerime kadar indirdi. Benimkine yaslanmış vücudunun gerildiğini hissettiğime yemin edebilirdim. Hemen kravatı alnıma doğru çekerek aynadan yüz ifadesine tanık oldum.

Connor sırtışını gizlemek istercesine dudaklarını ovuştursa da bu pek işe yaramadı. Gülümsemesi tüm yüzüne yayılıp yüz hatlarını yutmuştu ve geçen her saniyeyle gittikçe büyüyordu. Basit, siyah bir iç çamaşırı giyiyordum ama kışında “CONNOR COBALT”I SEVİYORUM!” yazıyordu.

İsminin yanında bir ruj izi bile vardı.

Bu onun egosunu okşayacak en büyük şeylerden biriydi. “Gülümsemeyi kes,” dedim içgüdüsel olarak. *Ofladım.* “Yani, şey demek istedim... gül, eğlen, dalga geç...” Aniden kravatı ben ısırana kadar indirip sıkılaştırdı.

Dudakları yanağıımı sıyrırken, “Seninle dalga geçtiğimi görüyor musun?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım, elinin kıcımı avuçladığını hissedebiliyordum. *Tanrım.* Parmakları çamaşıırımın üzerinden, bacaklarımın arasına kaydı. Ayaklarım sert topuklu ayakkabılarımın içinde kıvrılmaya çalışsa da bunu başaramadı.

“Elbiseni çıkar,” dedi emreden sesiyle. Bakışları kıcımdaydı. Artan arzusu benimkini de daha fazla harekete geçiriyordu. Kıcımın sağ tarafını sıktıktan sonra tekrar şaplak attı. “Kıpırda, Rose.”

Ayaklarımın dibine düşmüş kumaştan dışarı adım attığımda nefesim kesildi. Elbiseyi bir kenara fırlatıp atmamıştı. Sanki başka bir uzvummuş gibi -gerçekten öyle olabilirdi- yerden aldı ve dikkatlice yakındaki bir sandalyeye koydu. Eğilip ayaklarımı belli belirsiz bir şekilde destekleyen iki topuklu ayakkabımı da çıkardı. Onlarsız orgazmlarım hep daha yoğun olurdu.

Bir an sonra bileklerimi kelepçeledi. “Ne kadar sert olduğumu görmek ister misin, Rose?” *Evet*. Göğsüm önce çöktü, ardından agresif bir şekilde havalandı. Siyah pantolonunu ve *boxer*’ını çıkardı. Aleti çok sertti, daha içime girmemiş olmasına rağmen dolgunluğunu hissedebiliyordum.

Çok ıslanmıştım. Parmakları iç çamaşırlarımın üzerinden klitorisimi bir dakika boyunca okşarken çoktan art arda kasılmaya başlamıştım. Adını inlemelerim ve çıkardığım diğer sesler kravatın içinde boğuklaşıyordu. Kalçalarımın tutup beni geri çektiğinde başım döndü. Kollarım tahtaya yaslanmıştı, iyice eğilmiştim. Bacaklarımı aralayınca kontrol onun eline geçmişti, iç çamaşırlarımdaki yazı da görüş alanındaydı.

Kemeri çekerek vücudunu öne doğru eğdi. Boynuma deriyle baskı yapması, gözlerimin kapanmasına neden olmuştu. Sertliğini hissediyor, içime girmesi için yanıp tutuşuyordum.

Sıcak nefesi kulağımı okşadı. “Adımı kıcına kazıyacağım.” İç çamaşırlarımı mümkün olduğunca uzun süre üzerimde tutmayı planlıyordu. Kumaşı hafifçe kenara itti, sadece orayı yavaşça açması bile içime girmesine yeterdi... tam da bunu yaptı. Yavaşça... o kadar yavaş ki, içimdeki baskı fitili tutuşturulmuş bir kıvılcımın ilerlemesi gibi arttı.

İnlerken birkaç kez istemsizce *Tanrı* kelimesini söylemiştim ama bu kelime kravat sayesinde boğuk bir inleme olarak çıkıyordu. *Connor*. Aynaya baktığımda yüzünden ne kadar tahrik olduğunu görmüştüm. Kıcıma odaklanmıştı, yatakta

arzuladığım her şeyi bana verecek kadar büyük bir ihtiyaçla kavramıştı. İstenmek istiyordum ve bu adam beni tamamen, şiddetle istiyordu.

İçime sertçe girerek o sürtünmeyi yaratmadan önce başını tekrar yanağıma indirdi. “Zaman bükülebilir olduğuna göre, bu da senin bayılma noktasına gelene kadar çok boşalmanı izleyeceğim ana kadar sürecek.”

Tekrar inledim, kan beynime hücum ediyordu. Sert bir şekilde içime girdi. Çığlık atıp destek almak için makyaj masasına tutunmaya çalıştım. Tırnaklarım ahşabı tırmalıyordu. Bir kez daha içime girdiğinde orgazma çoktan yaklaşmış durumdaydım. Neredeyse kıpırdayamayacak kadar doluydum.

Kürekkemiğimi ısırdı, tüm bu hisler beni çıldırtıyordu. Kıcıma bir tokat attı. Deri kemerle boğazımı sıktı. Saçımı çekti. Her bir mahrem noktamla oynuyordu. Kalçama doğru hamle yaparken ona karşı duyduğum aşk, görebilmesi için kıcıma yazılmıştı.

Dişlerimi kravata sıkıca kenetleyip çığlık atarak boşaldım. Çok hızlıydı, vücudumu makyaj masasından kaldırırken çamaşırımı yırtarak çıkardı. Bacaklarımı açarak tekrar içime girdi ve beni tekrar becermeye başladı. Ellerim hâlâ kelepçeliydi. Dudakları benimkilerin üzerinde, beni öpmek için eğilmişti. İçimde sertçe hareket ediyordu. Her bir hamlesinde daha derine, daha ileriye giriyordu. Gittikçe artan hareket ve kasılmalar beni yeniden zirveye taşıdı. Beni öpmediği zamanlarda derin, haz dolu inlemeler arasında kulağıma Fransızca kelimeler mırıldanıyordu.

Söylediklerinin hiçbirini çeviremiyordum, zihnim bir karsırganın içindeydi.

Tekrar pozisyon değiştirdiğimizde kıcıma erişim sağlamıştı. Taburenin önünde diz çökmüştüm, kollarım ahşap yüzeye yaslanmıştı. O ise arkamda durup içime girerken kı-

çımı kavramıştı. Beklenenin aksine vücudum uyuşmuştu ve yanıyordu. Ağzımdaki kravatu çıkarıp kıcıımı tekrar tekrar, defalarca tokatladı. Bunun acısını diğerlerinin üzerine eklemişim.

“Ne kadar daha...” Kelimelerim arasında boğuldum. Bunu daha fazla yapamazdım. Yoğunluk hiç durmadan artmaya devam ediyordu.

Dişlerini kulağıma geçirdi. “Bayılana kadar.”

Kadınlığım nabız gibi atarken kasıldım. Tüm kaslarım kaskatı kesilmişti. “Connor!”

Tahrik olmuş çılgılımla birlikte inledi ama boşalmaya yakın bile değildi. Göz kapaklarımın açık durmak için çabaladığını fark ederek hafifçe yanağıma vurdu. Tam bir tokat değildi ama beni ayıltmaya yetmişti. Dudaklarım onunkilerin baskısı altında şişip kabarmıştı. Onu öperken bir kez daha onun hâkimiyetine teslim oldum.

Kıçım tokatlanıp durmaktan acıyordu. Fazlasıyla yorgun ve bitkindim. Connor beni zahmetsizce banyoya taşıırken tek düşünebildiğim buydu. Ona zorlukla tutunabiliyordum ama o beni çıplak göğsüne yaslanacağım şekilde ayarlamıştı.

Connor beni çoktan ılık suyla dolu olan küvete yerleştirdi. Ağrıyan kaslarım anında sızlayıp gevšemeye başladı. Sanırım duyulabilir şekilde iç bile geçirmiştim. Gözlerimi onu görecektik kadar araladım. Küvetin yanında diz çökmüştü. Dudakları öpüşmekten kızarmış, teni ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı.

Saçlarımı yumuşakça geriye doğru taradı, dokunuşu nazik ve şefkatliydi. “Nasıl hissediyorsun?”

Saatin kaç olduğunu, ne zaman bayıldığımı merak edi-

yordum. “Sence nasıl hissediyorum?” Soruya soruyla karşılık vermenin onun sinirini bozduğunu biliyordum ama ağzımdan kaçmıştı. Ayrıca teknik olarak doğum günü tam anlamıyla gelip geçmişti, yani artık onun isteğine göre iltifat kusma olayı bitmişti.

O da bunu fark ederek sıırttı.

Dizimi kaldırırken kaslarım hareketimi protesto ederek çığlık attı. İrkildiğimi görünce küvetin üzerine eğilip suyun altında kalçama masaj yaptı.

“Tenez-moi,” diye fısıldadım. *Sarıl bana.*

Zaten çıplaktı, büyük küvete girerek yanıma oturdu. Kolunu omzuma dolayıp vücudumun yarısı onunkinin üstüne çıkana kadar beni kendine çekti. Yanağımı boğazına yasladığımda kalp atışlarının benimkiyle birlikte yavaşlamasını dinledim.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra yumuşak elleriyle ağrılarımı ve acılarımı dindirirken, “Teşekkür ederim,” dedi Connor.

Teşekkür ederim. Daha derin anlamını tercüme etmeye çalıştım ama zihnim çok uzun süre dönüp durmuş, fazlasıyla becerilmişti. Gözlerimi açık tutmak için mücadele ediyordum. “Şimdiye kadar yaptığın en iyi seks olmalı.” Benim için ilk beşteydi.

“Seks için teşekkür etmedim.” Sesi o kadar kısıktı ki, söylediklerini neredeyse kaçıırıyordum.

“Ne içindi o zaman?”

“Dün beni memnun etmek için her zamankinden daha çok çabaladın...” Farkına vararak duraksadı. “Hayattaki nadir anları hiçbir zaman kaçırmak istemedim. Ancak seninle geçirdiğim her doğum günümde, her yıl bunların birini kaçırmış oluyordum...” Yumuşak bir sesle ekledi. “Bu mükemmeldi.”

Gülümsemeye başlayarak ona daha sıkı sarıldım. “Buna gerçekten inanıyor musun?”

Başıyla onayladığı sırada samimiyeti yüzüne yansımıştı. Alnımdan öpüp dudaklarını tenimden çektiğinde bile arkasında sıcak bir iz bırakmıştı. “Ve Rose?” diye fısıldarken gözlerim neredeyse kapanmak üzereydi.

Kısık sesle cevap verdim. “Evet?”

“Ben de sana trajik bir şekilde âşığım.”

BÖLÜM 24

ROSE COBALT

“Bunun için vaktimiz yok,” dedim sert bir şekilde. Bu cümle, kaslarını sinirle esnetmesine neden olmuştu. Makyaj taburemde oturan Connor Cobalt’ın kucağında, bacaklarımı iki yana açmış şekilde oturuyordum. Olmak istediğimden daha kontrollü, olmak istemediğim kadar şüpheliydim. Yarı sertleşmiş aletin baskısını kasıklarımda hissediyordum. Bana ikimizden birinin eğlendiğini söylüyordu.

Saatine baktı. “Otuz dakikamız var.”

Özgüvenimi kazanmak için derin bir nefes alıp ona yaklaştım. Parmakları saçlarımda geziniyor, dudaklarım boynuna inerken başımı sabit tutuyordu. Büyük eli başımın arkasını neredeyse tamamen sarmıştı. Sıkı tutuşu, bana kontrolün *bir parçasının* onda olduğunu hatırlıyordu. Tamamen bana ait değildi.

Bu durum içimi aydınlatsa da dilimin onun teninde olduğu gerçeğini uyuşturmaya yetmiyordu. Onu yumuşakça öptüm, başka ne yapacağımdan emin değildim.

Connor’ı buradan hiç öpmemiştim, şu anda ihtiyacım olduğu şekilde yapmamıştım.

Dilimi kendimden emin olmayan bir şekilde boynunun yan tarafına değdirdim. *Hadi ama, sevgilim*, diyormuşçası-

na şefkatli ama sert bir tavırla kafa derime masaj yapıyordu. Kendi teninde morluk oluşturabilseydi, benim tereddütlü ve rahatsız davranışım yerine onu tercih edeceğinden emindim.

“Daha sert,” diye buyurdu. Saçlarımdan bir tutamı yumruklarının arasına alıp çekti. Bir an için hissettiğim baskıyla nefesim kesildi.

Dudaklarımı teninden çektim. Boğazımdan gelen öfkeli ses, ölmekte olan bir sırtlanın çıkaracağı bir sese benziyordu. “Bu çok aptalca bir fikir,” dedim şikâyet ederek. “Ergenler birbirinin bir yerlerini morartır. Aptal, ahmak ve hormonlu ergenler.”

Boynunu her öptüğümde kendimi fazlasıyla aptal ve güvensiz hissediyordum. Kendime olan güvenim sanki bir iblis onu ruhumdan vakumluyormuş gibi azalıyordu. Bu şekilde hissetmekten nefret ediyordum, o yüzden genellikle beni bu pozisyonda bırakan görevlerden kaçınırdım.

Kızarıp morarana kadar boynunu emmek de kesinlikle bunlardan biriydi.

“Az önce Daisy’ye aptal dedin.” Tek kaşını kaldırmıştı. O on dokuz yaşındaydı, yani bir ergendi. Ayrıca tüm kız kardeşlerim gibi o da Ryke’m üzerinde devasa “zevk dolu” izler bırakmakta hiç sakınca görmüyordu.

Kaşlarımı çattım. “Kelimelerimi çarpıtmayı bırak. *Dişlerim* boynuna çok yakın.”

“Beni ısırmayı mı planlıyorsun?” diye sordu ciddiyetle. “Devam et, Rose.” Isırmayacağımı biliyordu, bu yüzden gülümsemesi genişledi. Bunu gördüğümde gözlerim kısıldı. Sırıtişını yüzünden silmekten başka bir şey istemiyordum. Hatta...

Elimi ağzına bastırdım, en azından ona bakmak zorunda değildim. Avucumun altındaki dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissedebiliyordum. Yine de elimi geri çekmedim.

“Sen benim boynumu morartmalısın,” dedim ona. “İkimiz arasında daha hormonlu olan açıkça sensin.” Kucağında kıpırdayıp bana baskı uygulayan ereksiyonuna atıfta bulundum. Bunun beni nasıl etkilemeye başladığından bahsetmemiştim oysa bacaklarımın arası kalbimle senkronize bir şekilde atıyordu.

Zapt etmeye çalıştığı hırıltılı bir ses çıkardı. Elleri kıcıma, siyah elbisemin yukarı sıyrılarak açıkta bıraktığı tenime yerleşti. Cevabını duymaya ihtiyacım olduğu için elimi ağzından çektim.

“Argümanın kanıttan yoksun, sevgilim.” Avucunu uyluğumun iç tarafına kaydırды. Ne kadar ıslak olduğumu görmek için dantelli iç çamaşıırıma dokunacağı anda bileğini yakaladım.

Tamam, ıslaktım ama tatmin olmuş şekilde sırtıtmamasını tercih ederdim. Ereksiyonunun görüntüsü *beni* tatmin ediyordu. *Bırak da böbürleneyim.*

Bu sefer daha hırçın bir ifadeyle kaşlarını çatdı.

“Kanıt toplamak, kanıtları çapraz sorguya çekmek ve jüriye danışmak için vaktimiz yok,” diye karşı çıktım. Yakında hastanede olmamız gerekiyordu.

Üç gün önce Ryke babasıyla birlikte karaciğer nakil ameliyatına girmişti. Ryke götürülmeden önce neredeyse hiç konuşmamıştı. Sadece en küçük kız kardeşime birkaç kez *seni seviyorum* demişti, bunlardan biri de kardeşine ithafen söylenmişti.

Hepimiz işlerimizden izin alarak bekleme odasında kalmıştık. Saatler sonra doktorlardan, donörle alıcı arasındaki her şeyin düzgün bir şekilde ilerlediğini öğrenmiştik. En sonunda Ryke’i görebildiğimizde anestezi nedeniyle sersemlemiş durumdaydı, midesi bulanıyordu ancak canlı ve sağlıklıydı. Hâlâ her cümlesinde *siktir* diyordu.

Kameramanlar hastanenin dışında kamp kurmuştu, bizim giriş çıkış fotoğraflarını çekmek için can atıyorlardı. Connor’la birlikte medyanın ilgisini Jane ve Moffy’den alıp kendi üzerimize çekmek için bir strateji geliştirmiştik.

Basit bir görevdi. Connor’ın boynunda morluklarla fotoğrafının çekilmesini sağlayacaktık.

Tek bir sorun vardı. Onları oraya benim koymam gerekiyordu.

“Makyaj yapalım,” diye teklif ettim aniden. Bu mükemmel bir çözümdü. Tam bacağıma kucağından indireceğim sırada elleri kalçalarımın kenetlendi.

“Medya gerçek olup olmadığını umursamayabilir. Fakat internetteki insanlar fotoğrafları inceleyerek yalan olduğunu keşfedebilirler.”

Dudaklarım düz bir çizgi halini aldı, kalp atışlarım da onu takip etmek üzereydi. Bunu dikkatsiz ve azgın bir ergen gibi hissetmeden, kendime güvenerek nasıl yapacaktım?

Connor’ın derin mavi gözleri benimkilerle buluştu. Bir anda hızlı bir hareketle beni kollarının arasına aldı, o ayağa kalkarken bacaklarım beline dolandı. Beni indirip bu işe son vereceğini düşündüm. Bunun yerine ayak bileğini makyaj taburesine geçirdi ve odanın yarısına kadar sürükleyerek süslü boy aynamızın tam önünde durdu.

Siktir.

Bu çok daha kötüydü.

Öfkeden yanan gözlerim kafatasını delip geçiyor, beynine ünlem işaretleri kazıyordu. Sanki hep buradaymışız gibi ben kucağındayken tabureye oturdu. Çenemi büyük eliyle kavradı. “Önce sende bir morluk oluşturacağım. İzle ve öğren.” Bu son kelimelerin kulağa aşağılayıcı gelmesi gerekiyordu ama öyle değildi. *Ciddiydi.*

Connor’ın bana ders verdiğini fark ettim.

Saçlarımı atkuyruğu yapıp gözlerime baktı. Ergenlik dönemimizde, o zamanlar rakip olsak bile onun bana bir şeyler öğretmesine izin vereceğimi düşündüm. Söylediği her şeyi dinler miydim ya da uyumlu bir öğrenci olur muydum emin değildim ama deneyeceğimi biliyordum.

Başparmağı altdudağımı sıyrırken, boynuma eğilerek yumuşak tenimi öptü. Aynaya odaklandım. Dudaklarının tenime yaklaşmasını, dilini tenimde kaydırışının ardından *sertçe* emmeye başladığını görebiliyordum. Boğazımdan kontrol edemediğim bir inleme kaçtı, peşinden keskin bir nefes geldi. Tenimi dişlerinin arasına kısırmıştı, parmakları boynumu sıkıyordu.

Sadece izlemek bile tüm vücudumun titremesine neden oluyordu.

Zevk vermek için yaratılmış gibi hareket ediyordu, asla kararsız ya da aptal değildi. Görevini beceriksizce yapmıyordu. Taklit edip sonrasında aşmak istediğim bir özgüven ve güçle süslenmiş bir adamdı.

Her küçük hareketini, başını her kaldırışını özümsem. Emdiği saniyeleri, dişlerini tenime geçirdiği her anı saydım. Eli aşağı inerek meme uçlarımdan birini çimdiklediğinde gözlerim titreyip kapandı.

Bacağını tokatladım. “Odaklanmaya çalışıyorum.”

Sonraki öpüşünde boynuma karşı sırttı.

Başını kaldırmadan önce birkaç dakika daha devam etti. Başparmağıyla boynumu ovdu, dokunduğu nokta kızarmıştı. “Bunu gizlemek için makyaj yapman gerekecek.”

Başımı salladım. Bunu sadece bana göstermek için yapmıştı. Medyayı heyecanlandırmak için eşit görevler alma konusunda fazlasıyla ısrarcıydı. *Sıra bende*, demişti kararlılıkla.

Gözleri dudaklarımdaydı. “Ne kadar iyi bir öğrenci olduğunu görelim, Bayan En Yüksek Onur.” Başparmağıyla

yanağımı okşadığında dudaklarım sert bir nefesle aralandı. Başparmağını ağzıma soktu, aletin altımda iyice sertleştiğini hissedebiliyordum. Kemiklerimin bile güvenle dolmasını sağlıyordu.

Başparmağı ıslak ve parlak dudaklarımı terk edince öne doğru kaydım. Ona sürtünerek ağzımı boynuna bastırdım.

Yaptığı her hareketi tekrarlayıp ondan daha iyi bir performans göstermeye çalıştım. Elimi boynunun arkasına bastırarak onu iyice kavramıştım, parmaklarım derisine batıyordu. Dişlerimi yaka kısmında gezdirirken tenini çekiştirdim.

Aynadan büyük bir titizlikle yaptığım hareketleri izliyordu. Sadece bir kez duraksadım çünkü iç çamaşırımı çekiştirmişti. Eli bedenlerimizin arasında kendi görevinin başındaydı.

“Devam et,” diye emretti.

Parmakları içimi doldurduğunda bedenine sardığım bacaklarım gerildi. Ardından parmaklarının yerini daha büyük bir şeyin, daha sert bir şeyin... aldığını hissettim. Ereksiyonunu içime doğru itince boynuna doğru bir nefes aldım.

Başımın arkasını tutarak beni boynunda sabit durmaya zorlarken, “Rose,” dedi keskin bir ses tonuyla.

“Konudan sapan sensin, Richard...” O anda kalçamı sıkıca kavrayıp *sertçe* içime girdi. Ne kadar süredir onun boynunu emiyordum? Küfürler ve daha fazla ünlem işaretleriyle birlikte sayılar kafamdan geçti.

Becer beni.

“Daha sert,” dedim boğuk bir sesle.

Hareketlerini durdururken, “Rose,” diye çıkıştı.

Çoklu görev yapmak konusunda ustaydım, bu yüzden teorik olarak bu işin üstesinden gelebilmem gerekiyordu. Evden çıkmak için çok az zamanımız vardı ve o aynı anda iki işi birden halletmeye çalışıyordu. Ancak yaklaşan zirvenin et-

kisiyle zihnim kapanıp duruyordu. “Zamanımız yok,” dedim aniden. Sesim kısıktı.

Çenesi öfkeyle gerilirken başımı tekrar boynuna yönlendirdi. “Sadece gördüğünü yapma, hissettiğini de yap.” Onu dinleyerek tekrar emmeye başladım. Bedenim ısınmış, kalp atışlarım hızlanmıştı. Connor hiç kıpırdamasa da bacakları arasındaki o sürtünmeye duyduğum *ihtiyaçla* üstünde aşağı yukarı hareket etmeye başladım. Bu defa ne sorguluyor ne de tereddüt ediyordum.

O anda kalçalarımı sıkıca kavradı. O kadar güçlüydü ki, hareket etmeyi bıraktım. Kalçasını yukarı aşağı hareket ettirmeye başlamış, sert ve derin dalgalar halinde içime girip çıkıyordu. *Siktir*.

Onu bu ateşli, güçlü ritmin vuruşlarına göre öpmeye başladım. İkimiz de başka bir seviyede, yalnızca birlikte kazanmayı seven iki insan için tasarlanmış bir şekilde bağlantı kuruyorduk.

Ancak temkinli yanım, ikimizin de kaybedeceği günün geleceğinden korkmaya her zaman devam edecekti.

BÖLÜM 25

CONNOR COBALT

Lo ile birlikte hastane asansörüne binip yukarı çıktık. Jane ve Moffy'yi, Poppy'nin evine bırakmak için kızlar üç ayrı arabayla gelmişlerdi. Hiçbirimiz yedi ve sekiz aylık olan iki bebeği hastaneye getirmeyi düşünmemiştik. Neyse ki, Rose'un ablası birkaç saatliğine bebek bakıcılığı yapmak için müsaitti.

Lucky's Diner paket servisi poşetini taşıırken, "Bana onun siparişini okusana," dedi Lo.

Lo, Ryke ve benim olduğumuz gruptaki mesajları inceledim.

Acılı patates kızartması, jalapeno biberi, soğanlı, mantarlı, biberli ve çedar peynirli Philly bifteği. – Ryke

Ayrıca ellerinde kiş kalmışsa ondan da bir dilim alın. – Ryke

Artı olarak ekstra hardal... ve bana bir Reuben sandviçi getirin. Hâlâ bu sikik cehennem çukurunda olursam, yarın için saklayabilirim. – Ryke*

İstediklerini yüksek sesle okudum. "... kiş, ekstra hardal ve bir *Reuben*," diye bitirdikten sonra telefonumu haki pantolonumun cebine koydum. Ryke hastanenin ona verdiği

* Genellikle çavdar ekmeğinin arasına konserve sığır eti, İsviçre peyniri, lahana turşusu ve Rus sosu konulup tereyağında veya ızgarada kızartılan bir tür sandviçtir. (ç.n.)

yemeklerden çok daha fazlasını yiyordu, bu yüzden durumu düzeltmeye çalışıyorduk. Ayağa kalkıp cadde boyunca koşarak yerel bir lokantaya gitmek, dikişlerini parçalamak için yemeği bir teşvik olarak kullanabilirdi.

Ancak diğer ihtiyaçlarına çare bulamıyorduk. Dağlara tırmanmak, egzersiz yapmak ve koşmak gibi...

“Siktir,” diye küfretti Lo. Paketlenmiş bir sandviçi çıkarmış, poşetin derinliklerine bakıyordu. “Ekstra hardal mı dedin?”

“Evet.” Kasiyerdan özellikle daha fazlasını istediğimi hatırlıyordum.

“Hiç yok.” Çenesi gerilirken sandviçi pakete geri attı. Hayal kırıklığıyla paket kağıdının üstünü kıvırdı.

“Fark etmeyecek.” Asansör yavaşça yükseliyordu.

Lo kot pantolonu ve siyah V yaka tişörtüyle bugün daha genç görünüyordu. “Belki de.” Bana çevrilen bakışları boynumda duraksadı. Morlukları beşinci fark ediydi. Utanç duygusunun tekrar yüzünde belirmesini bekledim.

İşte oradaydı.

Kaşları birbirine yaklaşırken yüzünü ekşitti. “Robotik bir sukkubusun’ sana yapıştığını hayal edip duruyorum çünkü benim tanıdığım Rose...” İnanamayarak başını iki yana salladı. “Kocası olsun ya da olmasın *asla* kimsenin boynunu morartmazdı.” Kehribar rengi gözleri endişeyle parladı, kısa bir an için karımı aldatmış olabileceğimi düşündü.

Aklında beni ondan başka biriyle göremiyordu ama gerçekçi bir sonuç çıkarmakta da zorlanıyordu. Bu yüzden beni bir robotla eşleştirmişti.

“İkna edici olabiliyorum,” diye hatırlattım.

“Biliyor musun, sen gelene kadar Rose’u toplum içinde biriyle öpüşürken bile görmemiştim.”

* Rüyalarda ortaya çıkan ve genellikle cinsel yollarla erkekleri baştan çıkarmak için bir kadın şeklini alan folklorik cin veya doğüstü varlıktır. (ç.n.)

“Mahremiyetini seviyor.” Mahremiyetimizin neredeyse tamamını kaybetmiş olsak bile, magazin basını için dışarıya yansıttığımız şey tamamen gerçek değildi. Yatak odamızda yalnız başımıza yaptıklarımız gerçektir. Tabii seks kasetleri yüzünden o anların da bir kısmını kaybetmiştik. Çok karıştı ama bu hayatın böyle olacağını biliyordum.

Lo boynumu işaret etti. “O zaman bu boku kapatmadığın için taşaklarını kesecek.” Hastaneye girerken bir kez daha kamera bombardımanına tutulmuştuk, bu yüzden bunun bir magazin dergisinde yer alacağı açıktı. Morluktan bağımsız olarak da hakkımızda yazılar çıkacaktı. Önemli olan haberlerin çocukların değil, benim etrafımda dönmesiydi.

Bizim müdahalemiz olmasaydı, *Jane ve Moffy nerede? Rose ve Lily çocuklarını ihmal mi ediyorlar? Neden hiçbir yerde görünmüyorlar?* diyebilirlerdi.

Yaptıklarımız her zaman işe yaramıyordu, içinde olduğumuz durumun bir test olmasının nedeni de buydu. “Taşaklarımı koruyacağım. Merak etme, sevgilim.” Ona göz kırptım.

Gülerek karşılık verdi, artık daha neşeliydi. Asansörden çıkıp koridorda yürümeye başladık, kaydımızı çoktan yaptırmıştık. Odasını hemen buldum, kapıyı açtığımda Ryke’i uygunsuz bir pozisyonda yakaladık.

Önüme geçerek, “Ağabey!” diye bağırdı Lo.

Ryke beton zeminde sınav çekiyordu. Çıplak kıcı dayanıksız mavi hastane önlüğünden açıkça görünüyordu. “Siktir git.” Ryke vücudunu aşağı indirirken homurdandı, kollarını büküp kendini tekrar yukarı kaldırdı.

“Açıkçası hiç şaşırmadım,” dedim araya girerek. “Daha ikinci günden, çıkardığın bir kargaşayı kontrol altına almak zorunda kalacağımızı sanıyordum. Odada aylaklık etmen o kadar da kötü değil.”

Ryke bir sonraki hareketinde bana ters ters baktı, serum

askısı tam yanındaydı. “Konserve meyve ve hamburger ekmeklerinin yanına kelepçelendiğin zamanı hatırlıyor musun?”

Neredeyse sinirimi bozduğunu belli edecektim. “*Hamburger ekmeklerinden* bahsetmen çok komik.” İmamı anlaması için kıcına bir bakış attım.*

Ryke’in sikinde bile değildi, hatta tek eliyle sınavını çekerken diğer eliyle bana ortaparmak gösterdi.

Her zamanki gibi ne yapmak istiyorsa onu yapmaya devam ediyordu.

Odanın içine doğru yürüyüp yatağın yanındaki sert sandalyeye oturdum. Mahremiyet perdeleri ikinci boş yatağı gizliyordu. Safra kesesi operasyonu geçirmiş olan diğer hasta dün öğleden sonra ayrılmıştı. Yani bir başkasını çıplak egzersizlerine maruz bırakmıyordu.

Lo ağabeyinin önünde çömelerek *Lucky’s* poşetini salladı. “Eğer durmazsan bunu lanet olası pencereden aşağı atacağım.”

Ryke ayağa kalkıp çantayı hemen kaptı. Lo ağabeyinin omzuna vurdu. “Çorapların şirinmiş.”

Gülüşüm giderek bir sırıtişa dönüştü. Ryke’in kan akışına yardımcı olması için beyaz varis çorabı giymesi gerekiyordu. Ancak sürekli yataktan çıkıp durmasının kan dolaşımına yeterince yardım ettiğine emindim.

“Siktir git,” dedi Ryke ilgisizce. Çoktan yatağının kenarına oturmuş, poşetin içindekileri karıştırmaya başlamıştı.

Lo da yanına oturdu. “Ciddi soruyorum, doktor dalağına zarar verebileceğini ve ikinci bir ameliyata ihtiyacın olabileceğini söylediğinde aklın başında mıydı?”

Ryke ağzına bir patates kızartması attı. “Aklım başımday-

* Hamburger ekmeği anlamına gelen “*bun*” kelimesinin, argoda “popo, kalça” anlamlarına gelmesine gönderme yapılmaktadır. (ç.n.)

dı. Ameliyat sırasında hiçbir organıma zarar vermediklerini söylediğini de duydum.” Poşetten bir tomar peçete çıkardı. “Dalağıma kendi başıma zarar veremem. Cerrahların üç gün önce fena halde batırmaları gerekirdi ve yapmadılar.”

Arkama yaslandım. “Enfeksiyon kapma ihtimalin hâlâ tamamen mümkün.”

Lo birkaç kez başını salladı.

Ryke bir patates kızartması daha yemeden önce bana ters bir bakış attı. “Sikik derecede iyiyim. Bu gece buradan çıkabilmeliyim...”

Karanlık bir bakışla, “Hayır,” diye sözünü kesti Lo. “En az altı gün burada kalman gerekiyor.” Daha önce hiç böyle bir rol değişimi yaşamamışlardı. Hasta olan taraf Ryke, sağlıklı olan taraf Loren’di. İkisi de bu değişimle çok iyi başa çıkamıyordu.

En iyi yaptığım şeyi yapıp gerginliği azaltmak için araya girdim. “Evimizde bir yerlerde ortak kullanıma açık bir çift kelepçe var. Seni kelepçeleyip yaptığım iyiliğin karşılığını vermekten mutluluk duyarım.”

Ryke, Philly peynirli bifteğinin paketini açtı. “Siktirip gitmeye ne dersin?”

Eh, en azından denemiştım. Konu onun etrafında döndüğü zaman asla işbirliği yapmazdı. Özel hayatı ve zayıflıklarıyla tek başına başa çıkmaya alışkındı. Bunu anlayabiliyordum ama artık onu önemseyen insanlara sahipti.

Artık yalnız değildi.

Lo ensesini kaşıdı. “Koşmadın, değil mi?”

Ryke sessiz kalarak sandviçini yedi.

Lo dalgın gözlerini zemine dikti, başını iki yana sallarken parmak eklemlerini çıtlattı. Ryke bana sadece bir kez baktı. *Bu konuda konuşman gerekiyor, dercesine kaşlarımı kaldırdım. Lo’yu dışlayamazdı. İlişkilerinde attıkları onca adımdan sonra olmazdı.*

Ryke su şişesinden bir yudum aldı. “Bir kere koşmaya çalıştım ve hemşireler beni durdurdu.”

“Çok iyi,” dedi Lo sertçe.

Ryke, *Lucky's* poşetini derinlemesine karıştırıyordu. “Hardal unuttun mu?”

Lo bana döndü. Yüzünde, “*Asansörde ne diyordun? Ah, bekle. Belli ki yanıldın,*” anlamına gelebilecek bir ifade vardı.

Hardal konusunu yok saydım. “Hemşireler seni tam olarak nasıl durdurdu?” diye sordum. O anı hayal etmeye çalışıyordum.

“Durmamı söylediler, ben de lanet olasınca durdum.”

“Başını okşayıp ‘*aferin oğluma*’ da dediler mi?”

Lo güldü.

Ryke öfkeli bir bakış attı.

“Sana ne tür bir ödül verdiler? Karnını mı ovdular?”

Lo araya girdi. “İyi hissettirdi mi, ağabey?”

Ryke önce bana, ardından Loren’a acı soslu yağlı patates kızartması fırlattı. Lacivert kazağını lekelemişti. Bundan pek memnun olmasam da onu kızdırmanın riskli bir hareket olduğunu biliyordum. Ryke bir şeyler fırlatmayı severdi ve etrafı yiyeceklerle doluydu.

Omzunun üzerinden kapalı kapıyı kontrol ederken vücudu ciddiyetle gerilmişti. “Daisy geceleri nasıl uyuyor? Ona birkaç sordum ama sadece endişelenmememi söyledi.”

Lo bana baktı, nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Daisy, TSSB’ yüzünden yalnız uyumakta zorlanıyordu. İlk gece Rose sabahın üçünde onu kontrol ettiğinde bodrumdaki yatak odasının tüm ışıklarını açık bulmuştu. Daisy’nin uyanık olduğunu ve en küçük seslerden bile paniğe kapıldığını söylemişti. Bu yüzden eşlik etmek için kız kardeşiyle birlikte uyuyordu.

* Travma Sonrası Stres Bozukluğu kısaltmasıdır. (ç.n.)

Dün gece Lo ve ben sabahın ikisinde onun dehşet dolu çılgınlıklarını duyup odasına koşmuştuk. Rose küçük kız kardeşini sakinleştirmek için uğraşıyordu ama Daisy penceresinden bir adamın onlara baktığı konusunda kararlıydı.

Kontrol etmiştik ancak dışarıda kimse yoktu.

“Rose, Daisy’nin yatakta çok fazla döndüğünü söyledi.” Sadece bu bilgiyi verdim. Kalanını söylemek konusunda çekimserdim. Bu gece ayrılmak istemesinin nedenlerinden birinin kız arkadaşı olduğunu düşünüyordum. “Buraya geliyorlar, yani onu göreceksin.”

Ryke midesi bulanıyormuş gibi görünüyordu. Yemeyi bıraktığı sandviçi kucağındaydı. “Rose ne kadar uyuduğunu anlayabiliyor mu?”

“Belki dört saat.” *Ya da daha az.* “Frederick’i görmeye ne kadar sık giderse, o da uyumak için ne tür bir ilaca ihtiyacı olduğunu o kadar iyi anlayabilir.”

Ryke birkaç kez başını sallayarak onayladı. O sırada biri kapıya tıklatıp içeri girdi. Kızları bekliyordum ama gelenler beyaz önlük giymiş iki hemşireydi. Boynunda gözlüğü olan yaşlı bir kadın ve daha genç, sarışın bir kızdı. Muhtemelen hemşirelik öğrencisiydi.

Yaşlı kadın bol çeşitli yağlı yiyecekleri incelerken, “Tüm bunlar ne şimdi?” diye sordu.

“Yiyecek,” dedi Lo kuru bir gülümsemeyle.

“Doğru,” diye homurdandı yaşlı hemşire. Hâlâ yiyecekleri kaçak mal olarak toplayıp toplamaması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu.

Genç hemşirenin hayranlarda sıkça gördüğüm meraklı bakışları sadece Ryke’a odaklanmıştı. Yatağın ucundaki dosyayı alarak kâğıtları karıştırdı. “Sindirimi iyi gidiyor. Bağırsaklarında bir sorun yok, bu yüzden fazladan yemek yemesi sorun olmayacaktır.”

“Yok artık.” Lo, ağabeyiyle dalga geçti. “Bu kombinasyon seni ishal ederse hiç şaşırmam.” Biberi ve peynirli bifteği işaret etti. Ryke kardeşinin kolunu şakacı bir tavırla dürttü.

Yaşlı hemşirenin, öğrenciyi hasta gizliliği ve durumunu ziyaretçilerin önünde paylaşılmasına izin verilmemesi konusunda azarlamasını bekledim. Ancak kadın tek kelime etmeden Ryke’in ağrı kesicilerini seruma pompaladı.

“Pekâlâ, yemek sizde kalabilir,” dedi yaşlı hemşire. “Belki bizim için bir şeyler imzalayabilirsiniz? *Philly’nin Prensesleri*’ne kafayı takmış bir yeğenim var.”

Lo kontrolü ele aldı. “Problem değil. Kızlar da bir şeyler imzalamaktan mutluluk duyacaktır.”

“Gerçekten mi?” Yüzü parlamıştı. “Çok tatlısınız.”

Neredeyse gülecektim ama bunun yerine söylediklerini cana yakın bir gülümsemeyle geçiştirdim. Tatlı, Loren’i tanımlarken kullanacağım bir kelime değildi.

Genç hemşire çizelgeyi yatağın kenarındaki yerine bıraktı. “Sizce şovun ikinci sezonu çekilecek mi?”

Ryke ve Loren hayır cevabı veremedi önce davrandım. “Aslında bunu gözden geçiriyoruz.”

Engelleyemediği bir gülümseme tüm yüzüne yayılmıştı, bastırmak için yanağının içini ısırıldığını görebiliyordum. “Bu gerçekten harika olurdu.”

Ryke ve Loren biraz öfkeli, oldukça mutsuz görünüyorlardı ama gizemi korumamız gerektiğini anlıyorlardı. Scott’m hâlâ ikinci sezon için kafa yorduğumuzu düşünmesi gerekiyordu. Küçük bir dedikoduyla bile olsa dünyaya kesin bir hayır göndermek onun güvenini kazanmamı zorlaştıracaktı.

“Gitmeden önce başka bir şeye ihtiyacın var mı, Ryke?” diye sordu genç hemşire. “Hiç ağrın oldu mu?”

Ryke’in gözleri genç kadını buldu. Bir kıza olan ilgisinin seviyesini okuyabilecek kadar uzun süredir onun yanınday-

dım. Daisy'yle ciddi bir ilişki kurduklarından beri başka birinin durduğu yöne bile bakmamıştı.

“Sikik derecede harikayım, bu yüzden bu gece buradan gitmem gerek.” Kızın ilgisine karşılık vermemişti, yanlışlıkla karışık sinyaller bile göndermiyordu. Aklı sadece kız arkadaşındaydı.

“Bunun mümkün olmadığını biliyorsun,” dedi yaşlı hemşire. Sandalyemin yanından geçip sanki başka bir yere çağrılmış gibi odadan çıktı.

“Ben de ona bunu söylüyordum.” Lo alyansını parmağında döndürdü. Bu endişeli olduğunda yaptığı bir alışkanlıktı, içmeye ihtiyaç duyduğunu gösteren bir işaretti.

Ryke bakışlarımı takip etti, kardeşinden gelen işareti o da fark etmişti. Derin bir nefes aldı. “O zaman iki gün içinde buradan çıkmış olacak mıyım?”

“Bu mümkün,” diyerek başıyla onayladı hemşire. “Sadece hayati değerlerini izlemeye devam etmeliyiz. Ağırdan alırsan ve *yavaşça* etrafta yürümeye devam edersen, kısa sürede buradan çıkarsın.”

Ryke sandviçini tekrar sarıp poşetine koydu. “O zaman ben de öyle yaparım.” Buradan çıkmak için verdiği mücadeleden kardeşi için vazgeçmişti. Tuhaf bir şekilde Lo'ya olan sevgisi, enfeksiyon kapmasını engellemeye yardımcı oluyor olabilirdi.

Annem hayatta olsaydı ve bunu görebilseydi, ona bunu kanıt olarak gösterirdim. Sevginin birinin sağlığına olan faydasına kanıt olarak sunardım. Benim şu anda yaptığım gibi kabul edebileceği kadar somut bir şeydi.

Hemşire gittiğinde, “Senin tipin gibi görünüyordu,” dedi Lo. Sesindeki uyarıyı duyabiliyordum.

Lo, ağabeyini benim kadar iyi okuyamıyordu. Bu yüzden kavgadan kaçınmak için kelimelerle iletişim kurmaları gere-

kiyordu. Bu ikisi için de kolay değildi, neyse ki birbirlerine karşı kendilerini ifade etme konusunda daha iyi hale gelmişlerdi.

Ryke elindeki yiyecek poşetini tepsinin üzerine bıraktı. “Kim?”

“Sarışın hemşireyi fark etmedin mi?”

Ağrı kesicilerin etkisiyle hafifçe yerinde sallanarak, “Yani sırf üç sarışınla falan çıktığımı gördüğün için benim tipimin bu olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Ryke. Bu çok eğlenceliydi.

Ayak bileğimi diğer bacağımın üstüne atarak bugünkü eğlencemi izlemeye devam ettim. “O haklı,” dedim Lo’ya. “Sana çıktığı kadınların saç rengine göre yüzdesini verebilirim ve sarışın oranı oldukça düşük. Kafamda hesaplardım ama açıkçası çok umurumda değil.”

Ryke gözlerini devirdi, bu sırada bakışları bir şekilde boynuma inmişti. “O ne sikim öyle?”

“Sanırım senin türün buna *hav hav* diyor.”

Lo kahkahalara boğuldu.

Ryke bize katılamayacak kadar uyuşmuş durumdaydı.

“Bu bir morluk. Evet, onu bana Rose verdi. Ayrıca evet, buraya gelmeden önce kapatmayı unuttum.”

“Yani magazinciler seni bununla mı yakaladı?” Başını yavaşça iki yana salladı. “Unuttun, öyle mi? *Sen?*” Beni işaret etti.

Lo başka bir kahkaha krizine girerken burnundan homurtu sesleri çıkardı.

“Buna inanmanın çok zor olduğunu biliyorum.” Çünkü bu doğru değildi. “Ancak geç kalıyordum. Özetle zamana yenik düştüm.” Bu daha önce de olmuştu. Ağrı kesicileri bugün benim tarafımda olabilirdi.

Hâlâ söylediklerime biraz bile inanmıyormuş gibi görünüyordu. “Tüm bu anlattığın sikik şeyler lanet olasıca garip.”

Lo başıyla onayladı. “Daisy de bir keresinde morlukla yakananmamış mıydı?”

“Ama o...” O Daisy’ydi, bunlar ise Rose ve Connor, demek üzereydi. Kendi kelimeleri karşısında yüzünü buruşturdu. Sırf gergin ve sinirli olmak konusunda bir örnek oluşturduğu için Rose’un diğer kadınların yapabildiği bir şeyi yapamayacağını söylemek adil değildi.

Doğrusu, gerçek buydu. Doğanızı değiştirdiğiniz zaman insanlar bunu sorgulardı.

Ryke bir kolunu kardeşinin omzuna atarak konuyu kapattı. “Tipimin ne olduğunu bilmek ister misin?” Uyuşturulmuş bir gülümseme takındı, dudakları yavaşça kıvrılmıştı. “Daisy Calloway.”

Bunu başından beri biliyordum.

İnsanlar arasındaki bazı çekimleri fark etmek diğerlerinden daha kolaydı. Onları dı dışarıdan bakıldığında çok belirgin olabilirdi ama Rose’un bana, benim de ona karşı olan ilgim çoğu kişi için belirsizdi. Bu da basının alıp yayınlayacağı bu haberleri, daha popüler hale getiriyordu.

Ryke’in gülümsemesi yavaşça azaldı, kız arkadaşının adı son birkaç gündür endişelenmesine neden oluyordu. Bir elini gür saçlarında gezdirdi. “Uzakta olmaktan nefret ediyorum.”

“Evet ama böyle şeyler olur, değil mi?” dedi Lo. “Bazı geceler bununla nasıl başa çıkacağını kendi başına öğrenmesine izin vermelisin.” Duraksadı. “İki günün kaldı. En azından üç lanet ay boyunca uzakta olmayacaksınız.”

Hava hafifçe gerildi. Loren rehabilitasyona gittiğinde Lily’yi üç aylığına, kız arkadaşı kendi bağımlılığıyla mücadele etmeye çalışırken yalnız bırakmak zorunda kalmıştı.

Ryke gözlerini yere dikti. “Komik olan ne biliyor musun?” diye sorarken sesi derin ve boğuktu. “Sen yokken Lily’ye ben göz kulak oluyordum. Ona o kadar zor sıkık zamanlar ya-

çattım ki...” Hırıltılı bir ses çıkardı. “Eğer birisi Daise bu şekilde davransaydı...” Başını iki yana salladı. “Ben sikik bir pisliğim.”

Lo elini onun omzuna koydu. “Lanet olası kulübe hoş geldin.”

“Kendi üyeliğimi mutlulukla reddediyorum,” dedim ikisine.

Ryke gözlerini devirirken Lo gülmekle yetindi.

Gerginlik azalmıştı. Ancak aklımın bir köşesinde arkadaşlarımdan birinin Rose’la benim medyayla yaptığımız şeyi öğrenmesinin ne kadar süreceğini, bu kişinin kim olacağını ve kaç sesin dünyamızı karıştırmaya başlayacağını merak ediyordum.

BÖLÜM 26

ROSE COBALT

Dildo ve vibratörlerin sergilendiği bir duvarı inceliyordum. Omuzlarım gergindi, kaçınıcı kez olduğunu bilmeden mağazanın pencerelerinden dışarıya dikkatsiz bir bakış daha attım. *Fotoğrafi çek, Walter.* Telefonum onay mesajıyla henüz titremediği için raflarda daha uzun süre dolaşmak zorunda kalıyordum.

Baskın kadınlar için olan raftan deri bir kırbaç kaptım ve kendimi biraz yıkıcı hissederek etrafımda döndürmeye başladım. Bu benim bir yetişkin mağazasına ilk girişim değildi. Üniversitedeyken peşimde kameralar olmadan ve işimi gerçekten önemseyen insanlar sadece annemin sosyal çevresindeki meraklı kadınlar olduğu zamanlarda birkaç kez böyle mağazalara gitmiştim.

İnternette alışveriş yapmak çok daha gizli olabilirdi ama ürün seçimlerim hakkında bilgi sahibi olmayı seviyordum. Buradaki çalışanlar seks oyuncakları hakkında benden fazla bilgiye sahiptilerdi. Büyürken mastürbasyon yapma fikrine karşı hiçbir zaman zihinsel bir duvar koymamıştım ama başka biriyle yakınlaşıırken hep donup kalıyordum.

“Harika... evet, dostum. Lily ve Lo’ya biraz alan tanı. Onların etrafında ne kadar çok dolanırsan, bunu yapmaları o

kadar zorlaşır. Onlarla senin için konuşacağım, tamam mı?” Bunlar kocamın konuşmalarına hiç benzemiyordu, yine de onun sesiydi. Kulağında telefonuyla incelediğim rafın sonundaki köşeyi dönüyordu.

Kırbacımı daha ateşli bir bakışla çevirdim. Hattın diğer tarafındaki kişinin Scott olduğunu düşündüğümde beynimde minik zıpkınlı şeytanlar dans etmeye başlamıştı. Connor’ın bu rolü benim için yaptığını biliyordum. O seks kasetleriyle yaşayabiliyordu, bunu yapamayan bendim.

Connor gibi birine, benim yapmak zorunda kalmamam için ne gerekiyorsa yapmaya hazır bir adama sahip olduğum için minnettardım. Onun kadar iyi numara yapamazdım. Scott’la tekrar karşılaşırsam suratını paramparça ederdim.

Kırbacı şaklattığımda ses havada yankılandı.

Connor’ın kaşları çatıldı ama Scott her ne söylüyorsa, yüzüne rahatsız bir ifade hâkimdi. Dudaklarını ovuştururken bunun yüzeye çıktığını görebiliyordum. Neşeli ve cana yakın bir ses tonu takındı. “Cumartesi günü golf oynamak bana uyar, sadece beni çok zorlama. Bir yıldır oynamadım.” Gözleri benimkileri buldu.

“İyyy,” dedim dudaklarımı oynatarak.

Sırıttı. “O zaman görüşürüz.” Telefonu kapattı.

“İki Şehrin Hikâyesi”nin başında İngiltere ve Fransa tahtlarında hangi krallar oturuyordu?” diye sordum. “Bir dakikan var.” Kırbacı tekrar şaklattım.

Dudakları yukarı doğru kıvrılmaya devam etti, her zamanki kibri geri dönmüştü. Normalde bununla alay ederdim ama onun bu yönünü seviyordum. Özellikle de sahte konuşmasından sonra... gerçek yüzünün ortaya çıktığını görmek beni mutlu ediyordu.

“III. George ve XVI. Louis,” diyerek doğru cevabı verdi.

“Tebrikler, kendini yirmi dört saat sürecek sessizlik mu-

amelesinden kurtardın.” Kırbacın uzunluğunu inceledim ve yanlışlıkla tekrar mağaza pencerelerine baktım.

Connor bana yaklaşıp elini belime doğru kaydırды. Şehvetli ve kusursuz bir hamleyle beni kendisine çekerek öptü, altdudağımı dişlerinin arasına alarak hafifçe ısırды. Kafamın içinde fazla derinlere dalmış olmasaydım, harika hissettirebilirdi. Bedenim anında gerildi çünkü kasiyerin tezgâhtan bizi izlediğini fark etmiştim. Raflar bizi saklayacak kadar yüksek değildi.

“Rahatla,” diye fısıldadı Connor. Ulu orta sevgi gösterileri yapmak benim için çok zordu. İnternette seks kasetlerimiz varken kocamı herkesin içinde öpmekte zorlanmamın gülünç olduğunun farkındaydım. Yine de bunun sadece bir kısmını engelleyebiliyordum.

Bu da tam şu andı. Fiziksel olarak tamamen bendim, buradaydım.

“Mağaza neredeyse boş.” Küçük güvensizliklerimi okuyabiliyordu. Connor önceden burayı aramış, müdürden yarın mağazalarının *Ünlü Takipçisi*’nde yer alması karşılığında müşterileri boşaltmasını istemişti.

İşe yaramıştı. Ryke, Lily, Loren ve Daisy’nin şüphelerinden kaçınmak için cuma öğleden sonra yemeğini atlamak zorunda kalmıştık. Korumalarımız kapıda bekliyordu, bu yüzden kimsenin bizi rahatsız etmeyeceği açıktı.

İpeksi kahverengi saçlarımı omzumdan geriye savurup biraz sersemlemiş bir şekilde kırbacı tekrar inceledim. “Böyle olmamı mı tercih ederdin?” diye sordum. “Hep sevgisini açıkça gösterebilen biri olmamı mı istemiştin?”

Connor çenemi kaldırdı, derin mavi gözleri içtenlikle benimkileri delip geçiyordu. “Hayır, seni olduğun gibi seviyorum. Değiştirmek istemiyorum ama...”

“Biliyorum,” dedim başımı sallayarak. Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Bu Walter Aimes ve *Ünlü Takipçisi* için

ayarlamamız gereken son kurgulanmış fotoğraftı. Bundan sonra özel fotoğraflarla işimiz bitmişti, borcumuz çoktan ödenmişti. Artık magazin dergisi Moffy'nin babalık testinden şüphe duyulduğuna dair olan haberi yayınlamayacaktı.

Yine de bu bizim için tamamen sona ermiyordu.

Hâlâ rol yaparak medyayı beslemeyi planlıyorduk. Herkesin içinde daha fazla öpüşüp koklaşacaktık. Pudra şekeriyle dolu poşetleri rasgele düşürmelere devam edecektik. Haberlerin çocuklarımızdan ziyade ilişkimize odaklanmasını sağlamak işe yarıyordu.

“Jane’in bir kız kardeşi olmasını istiyorum,” dedim fısıldayarak. Kızıma hayatta daha fazlasını verebilmek için konfor alanımın dışına milyonlarca kez çıkabilirdim. Bu işe yaramak zorundaydı.

Connor beni göğsüne çekip kendine yakın tuttu. “J’en suis sûr.” *Olacağına eminim.*

Telefonlarımız aynı anda titredi. Walter fotoğrafı çekmiş miydi?

Sağ taraftaki rafa yaklaşın. Çekim açım iyi değil. – WA

Off. Connor elimi kolayca kavrayarak beni yönlendirdi. Bu arada ben de kırbacı yerde sürüklüyordum. Sırf o şeyi kirlettiğim için satın alacaktım ama Connor’ın onu üzerimde kullanmasının imkânı yoktu.

Rengârenk dildo ve vibratörlerden oluşan dev duvarın önünde durduk. Bazıları lüks markalardı, diğerleri çok daha ucuzdu.

Yarı ciddi bir şekilde, “Hoşuna giden bir şey buldun mu?” diye sordu.

Onunla *hiç* seks mağazasına gitmemiştim. Kırbacı kışının yanında sallarken soğuk bir sesle yalan söyledim. “Bunu sevdim.”

Onu benden çaldığında Connor'a dik dik baktım.

"O benimdi, Richard."

"Şimdi de benim," dedi alayla. Ardından kırbacı salladı. Çıkan *şak* sesi benimkinden yüksekti, mağazada silah patlaması gibi yankılandı. Kollarımdaki tüyler diken diken olurken bacaklarım jelatine döndü. Kırbacı yeraltı dünyasının kralıymış gibi taşıyordu.

"Yani artık bir hırsızısın," diye karşılık verdim. Boğazımı bir kez temizlemek zorunda kalmıştım. Bir seks mağazasında bu kadar çekici olmaması gerekiyordu. Daha sinir bozucu olanıysa, çekici olduğunu bilmesiydi.

"Evli olmasaydık evet, hırsız sayılabilirdim." Oyuncaklarla dolu duvara geri döndü.

Kaşlarımı çattım. Her zaman beni alt etmek zorundaydı. Onu yenecektim, bir kereliğine bile olsa onu rahatsız hissettirecektim. Oyun başlamıştı. Duvarı inceleyerek en büyük dildoyu aldım. Büyük, kalın ve mavi tonlarındaydı. Sadece kalınlığı bile inanılmaz derecede rahatsız edici görünüyordu. Vajinam *hayatta olmaz* dercesine titriyordu.

Etiketi kontrol ettim. *At penis*.

Yemin ederim şaka yapmıyordum.

Connor'a döndüm. Hiç utanmış gibi görünmüyordu.

"Senin için," dedim gergin bir gülümsemeyle. Şaka yapmıyordum. *Sanırım*. Gülümsemesi solmuş, ruhsuz bakışları karşımda yutkundum. Zihnimin gerisinde, bunun onun özlediği bir şey olup olmadığını merak ettim. Aşırı büyük penislerden değil, genel olarak penislerden bahsediyordum. "Eğer ihtiyacın varsa..."

"Rose," diye sözümü kesti. Kasiyere kısa bir bakış attı, ardından bana dönüp sesini alçalttı. "İki farklı nedenle seks yaptığımı söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Manipülasyon ve zevk için," diye fısıldadım.

Bana doğru eğildi, dudaklarını yanağımda gezdirerek bir sırrı fısıldadı. "Altta olduğum *her sefer* manipölasyon içindi." Çenemi kavradı. "Seninleyken hiçbir şeyi kaçırmıyorum."

Derin bir nefes aldım. Tercümesi: *Tüm ihtiyaçlarımı karşılıyorsun.*

Kalpten bir konuşma yapabileceğimiz onca yer arasından... bu kadar iğrenç bir yerin seçilmiş olması inanılmazdı. Dildoyu yerine geri koydum. Eve döndüğümde bir küvet dolusu çamaşır suyu ve dezenfektanın içinde banyo yapmayı planlıyordum.

"Cinsellik seni rahatsız etmiyor." Burada onu rahatsız hissettirmeye çalışmanın kaybedilen bir savaş olduğunu fark etmiştim.

"Asla." Kendi derisinin altında o kadar rahattı ki, neredeyse hiçbir şey onu sarsamazdı. Ben de öyle olduğumu düşünmüştüm ama çok fazla kez test edilmiştim. Sınırlarım ve beni rahatsız eden şeyler vardı. "Sana göstermem gereken bir şey var."

Yanında yürürken zihnim durmaksızın dönüyordu. Sadece kırbacı çalmak için yanına biraz yaklaştım. Pes edip kırbacı tutuşunu gevşetti. Onu elime aldığımda çok güçlü hissetsem de aslında bunu kimseye karşı kullanmak istemiyordum.

"Lütfen beni el dezenfektanına yönlendirdiğini söyle."

"Eve gittiğimizde seninle duş alacağım," dedi Connor. Benimle duş almayı bu kadar rahatça teklif ettiğini duymak bir yana, bu adamla evli olacağımı bile hiç düşünmemiştim. İki yıl çoktan uçup gitmişti ve yatakta baskın olması *gerektiğinden* -ya da en azından her erkeğin ondan bunu beklediğinden- endişe eden kız neredeyse yok olmuştu.

Nefesim kesilirken yenilebilir iç çamaşırlarının olduğu bir rafın yanında durdum, siyah meyankökünden yapılmışlardı. Diğerleri kutularda olduğu için sergilenen bir tangayı alıp tek

parmağımla tutarak başka kirli ellerin de buna dokunduğu görüntüsünü zihnimden silmeye çalıştım.

“Sadece bunu giyersem benimle seks yapabilirsin. Ayrıca dikkat et, bunu yemek zorundasın,” dedim rahat bir tavırla. Sırıtişının geri döndüğünü görebiliyordum. “*Ya da bir mezarın üstünde seks yapmak zorundasın. Seçimini yap.*”

Çoğu erkeğin yenilebilir iç çamaşırlarıyla bir sıkıntısı olmazdı ama Connor meyankökünden nefret ediyordu. Siyah meyankökü listenin başında yer alıyordu. Yine de diğer seçeneğin daha kötü sonuçları vardı.

Hiç tereddüt etmedi. “Seni bir mezarın üzerinde becerirdim.”

Kaşlarımı çattım, gözlerim alnını delip geçercesine ona bakıyordu. Kocamın her zaman benim istediğim şeyi seçmediğini unutarak farklı bir cevap beklemiştim. “Bu birçok açıdan çok saygısız ve iğrenç bir şey.” Bir mezarı tahrip ettiğim için ne tür korkunç bir karmanın bana musallat olacağını düşündüm.

İç çamaşırını yerine bırakıp omzumun üzerindeki saçımı düzelttim ve anında donakaldım. O şeye dokunduktan sonra saçıma dokunmuştum. *Bunun üzerinde durma, Rose.*

Bir omzunu duvara yaslariken, “Kime karşı saygısızlık?” diye sordu Connor. “Ölüler ölüdür. Bunu umursamazlar çünkü fiziksel olarak *umursama* kapasitesine sahip değiller.”

Dudaklarım bir çizgi halini aldı. “Hayaletler” kelimesini doğrulama olarak söyleyemezdim. Bunu binlerce yakıcı yolla bana karşı kullanırdı. Bu konuşmayı bitirme çabasıyla ona yaklaştım. İki elimle kavradığım kazağının, lacivert kumaşının altına bir gömlek giymişti. Havalı ve sofistikeydi.

On santimlik topuklu ayakkabılarım beni onunla tamamen aynı seviyeye getirmese de yardımcı oluyordu. En tutkulu sesimle aklımdaki alıntıyı söyledim. “*‘Korkaklar ölmenden önce ölüp dururlar, yiğit olan bir kez tadar yalnız ölümü.’*”

Tahrik olmuşa benziyordu, gözleri beni tüketiyordu. “*Shakespeare*,” diye doğru cevapladı. “*Julius Caesar*.” Yüzümü ellerinin arasına alıp kulaklarıma ulaşabileceği şekilde başımı çevirdi, kuvvetli hareketleri kalbimi hızlandırmıştı. “Neden *Shakespeare*’in en sevmediğin oyunlarından birinden alıntı yaptın?” Meraklıydı, ayrıca tahrik olmuştu.

Sahip olduğum güç beni ateşe veriyordu. “Tam zamanıymış gibi hissettim,” dedim fısıldayarak. “Ölümü tartışıyoruz.” Ellerimi kazağının üzerinde gezdirip onu bir kere ittim. Aramızda yaklaşık üç santim falan vardı. “Ayrıca bilmen için söylüyorum, birinin mezarı üzerinde seks yaparsak karma, kader ve hayaletler tarafından *yerle bir ediliriz*.”

Evet, hayaletlerden bahsetmiştim. Umurumda değildi, o inanmıyor olabilirdi ama ben inanıyordum. Hem bu spesifik senaryoda mezarın üzerinde becerilen kişi de *bendim*.

Kahkaha attı, peşinden gelen sırtışı dişlerini gösteriyordu.

“Kibirli gülümsemeni takınıp bana gerçek olmadıklarını söyleme. Buna inanç denir ve sende hiç yok.”

“İnancım var,” dedi açıkça. “Kendime.” Ben homurdanırken o konuşmaya devam etti. “Ayrıca sana.” *Güzel*. “Dostlarımıza da. Okuyabildiğim, görebildiğim ve anlayabildiğim insanlara inancım var. Soyut ve görünmez olana inancım yok.” Elini belime yerleştirerek mağazanın sol tarafına, vitrin pencerelerine daha yakın bir yere doğru tekrar yürümeye başladı.

Bakışları bir rafta, deri tanga ve çivili sutyen giymiş bir mankenin hemen yanında durdu. Odaklandığı yer manken değildi.

Gözlerim onu takip etti.

Hayır.

“*Hayır*,” dedim başımı iki yana sallarken. “Yılanlarla birlikte diri diri gömülmeyi tercih ederim ya da daha iyisi...”

Hayal gücüm harekete geçmişti. “Beni gömdükten sonra mezarımın üzerinde birini becerirsen, geri gelip *sana* musallat olurum.”

Kaşları çatıldı. “Bu senaryoda seni kim öldürüyor?”

“Ben öldürüyorum. Zehirle. Belki kalbime bir bıçak saplarım ya da boğulurum. Seçenekler sonsuz.”

“Sen *Juliet* veya *Ophelia** değilsin.” Kısaca bir *Shakespeare* oyununda yaşamadığımı söylüyordu. “Ayrıca *bilmen* için söylüyorum, kendini öldürmekle ilgili bu abartılı kelimelerin artık en sevmediğim şey haline geldi, Rose.”

“O zaman beni sen öldürebilirsin.” Topuğumu birkaç kez yere vurdum. “Ateşle öldürmeye ne dersin?”

Sertçe bana baktı, keyifli sırtışımdan eser yoktu.

Doğrudum, kendime olan güvenim sırtımı bir kale gibi destekliyordu. “Bir noktaya değinmek için beni buraya getiren sensin.” Yanımızdaki rafı inceledim. “Bunu nasıl karşılayacağımı düşünmüştün?”

“Sikime zarar vermekle tehdit edeceğini düşünmüştüm. Kendi hayatınla değil.”

Savunmam anında çököverdi. Sanırım bu benim için yeni bir şeydi. Hayatta kalmayı ve sevdiklerim için belli durumlarda kendimi feda etmeyi seviyordum. Sebepsiz yere yanan kömürlerin üzerine atlamak benlik değildi. Tanrım, öfke nöbeti mi geçiriyordum? Tuhaf, abartılı bir öfke nöbeti mi?

Hayır.

Yirmi altı yaşındaydım.

Güçlü, bağımsız bir kadındım.

Ancak kocamla bir seks dükkânını ziyaret ettiğimizde ve o anal tıkaçlar bölümüne yöneldiğinde istediğim her şeyi söylemeye hakkım vardı.

* *William Shakespeare*’in *Romeo ve Juliet* ile *Hamlet* eserlerindeki kadın karakterlerdir. (ç.n.)

Anal seks hiçbir zaman önceliklerim arasında olmamıştı. Merak etsem bile ilgi alanlarım arasında yoktu. Bu Connor'ın ilgisini çektiğini bildiğim bir muammaydı.

Bir nefes verdim. "Her kızın anal konusunda farklı olduğunu biliyorum." Kız kardeşlerimi düşündüm, zaten bildiği gerçekler olduğundan bunları duygularıma kanıt olarak paylaşmaktan çekinmedim. "Lily bayılıyor. Daisy nefret ediyor ve Poppy hiç denemedi. Bu beni Anal Seksin Altın Saçlı Kızı yapmaz. Belki benim için pek uygun olmayabilir."

Gülümsemesini bastırmaya çalıştı, dudakları kıvrılmak üzereydi. Kanım damarlarımda öfkeyle kaynıyordu. Neredeyse raftaki seks oyuncaklarından birini kapıp kafasına atacaktım. Ancak dışarıda bir kameraman olduğunu hatırlayarak kendimi tuttum.

Ünlü Takipçisi'nin kapağında yer alacak korkunç bir fotoğraf olurdu. Manşete şöyle yazarlardı; Rose Cobalt Kocasına Seks Oyuncakıyla Saldırdı!!!

"Eğer gülersen," diye tehdit ettim. "Dilini koparıp barbekü yaparım, ardından arka bahçemize gelen herhangi bir hayvana yediririm."

Gülümsedi ama kahkaha atmadı. "Abartıyı bana yönelttiğin için teşekkür ederim." Tekrar omzunu duvara yasladı. "Yaptığın mukayeseye gelirsek..." Dudaklarını ovuşturdu, neredeyse gülecekti.

Onu uyarırcasına bir parmağımı kaldırdım. "Bana dilini ver."

"Bu gecenin sonlarında, sevgilim," diye şaka yaptı. "İstatistiksel olarak konuşursak sevme, nefret etme ve uygun olma olasılığın herkesle aynı. Sadece önce denemen gerek."

Denemek.

Korkutucu olan da buydu.

Bunu hiç yapmak istememiştim ama onun istediğini göre-

biliyordum. Hoşuma gidebileceğini biliyordum. Lily tamamen berbat olduğunu düşünemeyeceğim kadar çok övüyordu.

Connor'ın telefonu mesaj geldiğini haber veren bir sesle titredi, ardından benimkine de aynısı oldu.

Fotoğrafi aldım. Teşekkürler. – WA

Artık bitmişti.

Hissettiğim hayal kırıklığı karşısında oldukça şaşırmıştım, omuzlarım düşmüştü. Durumun kirli tarafını aradan çıkarırsak tüm bunlar eğlenceliydi. Onun hakkında bazı şeyler öğrenmiştim, o da benim hakkımda bir şeyler öğrenmişti. Evli olmamıza rağmen birbirimizi keşfetmemizin bir sonu yoktu.

Oyunculüğümün nasıl geçtiğini merak ediyordum. “Beni değerlendir.”

“C artı.”

Gözlerimi devirdim.

“Omuzlarının üzerinden pencerelere doğru bakmayı bırak.” Neyse ki, artık doğruca *Ünlü Takipçisi*’ne herhangi bir şey göndermeyecektik. Yaşananlar üzerinde daha fazla kontrol sahibi olmayı seviyordum.

Kırbacımı şaklattım. Ona tehlikeli derecede yakın bir mesafedeydi, hatta temas etmek üzereydi. Ancak bu tamamen kazara olmuştu ve neredeyse kalbim yerinden fırlayacaktı. Kırbaç elimden düştüğünde Connor tartışılmaz bir şekilde sakindi, asla sarsılmamıştı. Kırbacı yerden alıp beni tekrar kendine çekti.

“Peki benim notum ne?” diye sordu.

“F,” dedim her zamanki gibi.

“Önyargısız bir değerlendirme yap,” diye düzeltti.

Kabul edemiyordum. Beni yenemezdi. “Ön yargısız bir F.”

Burnumun ucunu öptü. Hafif bir öpücüktü, istediğim sertlikle alakası bile yoktu. O da bunu biliyordu.

Yüzümü buruşturdum. “Bunu bir daha asla yapma.”

“Dürüst ol.”

Dudaklarımı büzdüm. “İyi. Sana B verirdim. Şimdi mutlusun, Richard?”

“Son derece.” Bu kez beni öperken başımın arkasını kavradı, dudakları nefes kesici bir baskıyla benimkileri aralamıştı. *İnsan içindeyiz*, diye düşündüm. Sadece bir kez...

Yine de bu donup kalmama yetmişti. O notumu bir harf düşürmese bile ben düşürürdüm.

Şu anda çirkin bir D’yi hak ediyordum.

BÖLÜM 27

ROSE COBALT

“Derhal *Hale Co.*’ya gel.” Theo’nun normalde yumuşak olan sesi asit gibiydi, telefonu fazla yakın tuttuğum kulaklarımı yakıyordu. Kimseden emir alacak modda değildim, özellikle de cumartesi sabahının onunda hiç değildim. Ancak tavrındaki bu ani değişiklik beni tedirgin etmişti.

Gözlerimi kısarak telefonu biraz uzaklaştırdım. “Sanırım bu ilişkide patronun kim olduğunu unutuyorsun.”

Tam bunu söylediğim sırada Connor banyodan çıktı, üzerinde havludan başka hiçbir şey olmadan kapı çerçevesine yaslandı. Su tanecikleri göğsünden ve karın kaslarından aşağı akıyordu. Jane gecenin büyük bir kısmında bizi uyutmadığı için geç uyanmıştık. Gece boyunca ağlayıp çığlıklar atmış, genel anlamda terör estirmişti. Hâlâ ne olursa olsun onun için kendimi hızla giden bir aracın önüne atabilirdim ama dünkü gibi bir durumun bir daha asla yaşanmamasını umuyordum.

Connor telefonumu işaret ederek sessizce dudaklarımı oynattı. “*Theo mu?*”

Başımınla onaylayıp hoparlör düğmesine bastım.

“Bak, fena halde yorulmuş. Kurul istediğin şeyi sonunda dün gece onayladı, şimdi sabahında ise her şey boka sarmak üzere.”

BÖLÜM 27

ROSE COBALT

“Derhal *Hale Co.*’ya gel.” Theo’nun normalde yumuşak olan sesi asit gibiydi, telefonu fazla yakın tuttuğum kulaklarımı yakıyordu. Kimseden emir alacak modda değildim, özellikle de cumartesi sabahının onunda hiç değildim. Ancak tavrındaki bu ani değişiklik beni tedirgin etmişti.

Gözlerimi kısarak telefonu biraz uzaklaştırdım. “Sanırım bu ilişkide patronun kim olduğunu unutuyorsun.”

Tam bunu söylediğim sırada Connor banyodan çıktı, üzerinde havludan başka hiçbir şey olmadan kapı çerçevesine yaslandı. Su tanecikleri göğsünden ve karın kaslarından aşağı akıyordu. Jane gecenin büyük bir kısmında bizi uyutmadığı için geç uyanmıştık. Gece boyunca ağlayıp çığlıklar atmış, genel anlamda terör estirmişti. Hâlâ ne olursa olsun onun için kendimi hızla giden bir aracın önüne atabilirdim ama dünkü gibi bir durumun bir daha asla yaşanmamasını umuyordum.

Connor telefonumu işaret ederek sessizce dudaklarımı oynattı. “*Theo mu?*”

Başımınla onaylayıp hoparlör düğmesine bastım.

“Bak, fena halde yorulmuş. Kurul istediğin şeyi sonunda dün gece onayladı, şimdi sabahında ise her şey boka sarmak üzere.”

Yeni CMB etiketlerini onaylamışlardı. Bu henüz kutlayamayacağım bir zaferdi. Başım dönüyordu. “Ne demek istiyorsun?” Kendimi, annemin incilerine dokunduğu gibi safir kolyeme dokunurken buldum. Anında ağzımda iğrenç bir tat oluşunca hemen kendimi durdurdum. *Sen onun gibi değilsin, Rose.* Havadar siyah eteğimi düzelterip beyaz kazağımın kollarını kıvırdım. Birdenbire sıcak basmıştı.

“Connor’la bir yetişkin mağazasında fotoğraflarınız çekilmiş. Haber bu sabah tüm dergilerin manşetindeydi. Yaşlı yönetim kurulu üyelerinden biri oyunu değiştirmek istiyor. Masandaki sözleşmeyi yırtması için asistanlarından birini çoktan çağırdı.” Bunu nasıl duyduğunu sormadım. *O bir gölge,* diye hatırlattım kendime. Sürekli bir şeyler duyuyordu. “İyi bir fikir bulduğunu düşünmüştüm, Rose. Gerçekten. İşe yarayabilirdi ama bu yeni tasarımdan nefret ediyor gibi görünmene rağmen adam ürünlerde *Calloway* isminin hiç olmamasını istiyor.”

Boğazım düğümlendi. “Bu yeni bir şey değil,” dedim sertçe. “Benim seks kasetlerim var. Bir yetişkin mağazasında görünmek kamuoyundaki algıyı nasıl değiştirebilir ki?”

“Seks kasetlerin şu anda çok gündemde değil. Yeni bir anne olman, moda görüşün ve tarzın ortada. Yönetim kurulu kadınların sana bu nedenlerle hayranlık duyduğuna inanıyor, o yüzden çok sayıda hayranın olduğunu düşünüyorlar. Oyunu değiştirmek isteyen adam da bu fotoğrafın mevcut imajını tehlikeye atacağından endişeleniyor.”

Hayranlarımı kaybedeceğimi düşünüyordu.

Hayranlarım beni *ben* olduğum için seviyorsa, bu fotoğraftan sonra da yanımda olurlardı. Bu suçlayıcı bir delil bile değildi ama bebek kıyafetleri tasarlayan biri için öyle olduğunu söylüyorlardı.

“Diğer tüm yönetim kurulu üyeleri oylarını aynı tutuyor.”

Theo konuşmaya devam etti. “O, diğerlerine kıyasla daha muhafazakâr ve ne yazık ki... kararı etkileyecek olan oy onunki.”

Tercümesi: *Boku yedin, Rose.*

Fakat Theo’nun beni aramasının bir sebebi vardı. Bu sorunu çözmek için hâlâ zamanım olduğunu düşünüyordu. Belki asistanı yok etmeden önce kontratı imzalarsak adam kabul ederdi. Loren ona bu işin bittiğini ve yoluna devam etmesini söylerdi.

Bu şekilde kazanabilirdik.

“*Hale Co.*’ya beş dakikalık mesafede oturmuyor musun?” diye sordum aceleyle. “Ofise git ve bana sözleşmeyi faksla.” Duraksadım, cümlenin sonuna daha büyük bir tehdit eklemem gerekiyordu. “Eğer oraya diğer asistandan önce varmazsan kovulursun.”

“İçtenlikle söylüyorum, elimden geleni yapacağım.” İçtenliği içime bir suçluluk dalgasının sızmasına neden oldu. *Hayır.* Ben gereken yerde kayıplar verebilen bir savaşçıydım.

Aynı anda telefonu kapattık.

Connor bana bakıyordu. Telefonumdan *Ünlü Takipçisi*’nin internet sitesinde gezinirken kaşlarını kaldırdı. “Mide bulandırıcı derecede kibar biri,” dedim ona. “Gerçekten bunun bir oyun olduğunu düşünmüştüm.” Belki de hâlâ öyle düşünüyordum.

“Olabilir.” Connor’ın ses tonunda herhangi bir endişe belirtisi yoktu. Beni yatıştırmaya çalışıp çalışmadığını merak ettim. Bir yandan dürüst davranıyordu, diğer yandan da beni endişelendirmemeye çalışıyordu.

İnsanların gerçek niyetlerine dair bir yol haritasına ihtiyacım vardı. Her şey çok kafa karıştırıcıydı.

Telefonumun ekranı cevaplarla yanıp söndü.

İlk manşeti okudum.

[ÖZEL FOTOĞRAFLAR] CONNOR COBALT & ROSE
CALLOWAY BİR SEKS MAĞAZASINDA GÖRÜLDÜ! NE
ALDIKLARINA BAKIN!

Walter Aimes, benim meyankökünden yapılmış iç çamaşırını sallarken çekilmiş fotoğrafıma ek olarak Connor'ın kasada ödeme yaptığı anı da yakalamıştı. Fotoğrafçı bundan önce çekimin bittiğini söylemişti ama bitmediği açıkça ortadaydı. Belki de alışılmışın dışında bir şey yapacağımızı ummuştu.

Neyse ki, Connor anal tıkaçlar yerine sadece daha sonra satın almak için mermi şeklinde bir vibratör seçmişti. Bunu bana mağazadan çıktıktan sonra söylemişti. Beni hazırlamak için olduğuna emindim.

Sersemlemiş bir şekilde yatağımızın kenarında otururken Connor da yanıma çöktü. Omzumun üzerinden haberi okuyordu.

“Vibratörü satın aldığın için teşekkür ederim.” Tüm dünyanın anal seks yaptığımızı bilmesini asla istemiyordum. Mahremiyetimizin büyük bir kısmını kaybetmiş olabilirdik, yine de aramızda kalmasını istediğim birkaç şey vardı.

Connor enseme okşadı. “Bien sûr.” *Elbette.*

Twitter'a girip bildirimlerimi kontrol ettim. Dünyanın bu haberi nasıl karşıladığını merak ediyordum.

@CeleryHair: @RoseCCobalt Seks oyuncakları koleksiyonu çıkarmanızı bekliyorum. O fotoğrafın araştırma için olduğu belli. Haksız mıyım?

*@PoPhilly4Life: @RoseCCobalt Sen bir tanrıçasın. Sevgilinle seksi şeyler için alışveriş yaparken yakalanmayı umursamamana cidden bayılıyorum *gözlerinden kalp fişkıran emoji**

@LilyHaleLOVE2: *@RoseCCobalt Lils'ten seks oyuncuğu tavsiyesi istemelisin. Neyin ne olduğunu biliyor gibi görünüyor. Sadece söylüyorum.*

@LindsayL453: *@RoseCCobalt Sen bir şöhrret fahişesi ve sürtüksün. Tüm kız kardeşlerinin toplamından daha kötüsün.*

Son *tweet*'e bayılmıştım. Lily ve Daisy'nin üzerindeki baskı biraz olsun azaltabilmek için tüm alevlere seve seve katlanırdım.

Bir *tweet* attım. Zevkte korku yoktur #Coballoway

Bu *hashtag* hayranların Connor ile beni tanımlamak için kullandıkları bir isimdi. Rose ve Connor demekten daha kolaydı, kulağa da hoş geliyordu.

Akışımda gezinirken Ryke ve Daisy'nin dün Twitter'daki cilveli konuşmalarını gördüm.

@daisyonmeadows: *Şu anda kimin yara izi benimki kadar büyük biliyor musunuz? *göz kırpar* @meadowsryke*

Ryke'ın ameliyat izi ve Daisy'nin, Paris isyanından kalan yara izinden bahsediyordu.

Bir süredir Twitter kullandığımız için aralarındaki bu tür konuşmalara alışkındım.

@meadowsryke: *@daisyonmeadows benimki daha büyük*

@daisyonmeadows: *@meadowsryke kanıtla ;)*

Kendi mesajlaşmalarının bundan on kat daha edepsiz olduğunu hayal edebiliyordum. Instagram'ı hızlıca kontrol ettiğimde bu sabah Connor'ın bir fotoğraf paylaştığını fark ettim.

Birbirimizin fotoğraflarını her zaman paylaşırdık, bu yüz-

den benim bir fotoğrafımı yüklemesine şaşırmamıştım. *Yataktaydım*. Çarşaf beni dudaklarıma kadar kapatmıştı, sadece öfkeli bakışlarım görünüyordu. Fotoğrafı *Steinbeck*'ten alıntı yaptıktan hemen sonra çekmişti. Ona gözlerimi kısarak dik dik bakıyordum, o da bu anı ölümsüzleştirmişti.

Gelen binlerce yorumun çoğu olumluydu. Olumsuz olan birkaç tanesine göz attım.

Karın seni öldürmek istiyormuş gibi görünüyor.

Sabah böyle bir surata karşı uyanmaktan nefret ederdim
#delihatun

Yatağına bir balta almanın tam zamanı!!!

Loren'in komik bulacağı çeşitli bıçak ve şeytan emojileri eklemişlerdi.

Yataktan kalkıp dikkatimi kendi üzerine çekti. "İnsanlar her zaman spekülasyon yaratacaktır." Onun kendi manipülasyon taktiklerini hatırladım. Benim hiç kullanmadığım taktiklerdi.

"Sen benim yerimde olsaydın, yönetim kurulu üyesiyle yatar mıydın?"

Bir elini nemli saçlarında gezdirip geriye doğru düzeltti. "Hayır," dedi kararlılıkla. Şifoniyerinin çekmecesini açtı. "Artık bunu yapmıyorum." Çünkü birlikteydik.

"Ben hayatına girmeden önce," diyerek söylemek istediğimi yeniden ifade ettim.

Duraksadı. "Duruma ve denklemdaki değişkenlere bağlı olurdu. Hiçbir zaman üzerine düşünmeden yatağa atlama-dım." Yani *belki* diyordu. Bunu seçmesi için en yüksek faydayı sağlayacak yolun o olması gerekiyordu, aynı zamanda seksin her zaman çözüm olmadığını söylüyordu.

"Bunu yapmak kolay mıydı?"

“Evet.” Sesi sakindi, yüz ifadesi daha da sakindi. Havlusunu çıkarıp lacivert *boxer*’ını giymeden önce bana şekilli kıcını gösterdi.

Giyinme odasına doğru yürüyerek içerde kayboluşunu izledim. Kazağımın kollarını kıvrıp onu takip ettim.

Birdenbire cevaplar alma isteğiyle, “Nasıl kolaydı?” diye sordum. “Senin isteyerek dizlerinin üzerine çöktüğünü, zorlanmadan birine sakso çektiğini hayal bile edemiyorum.”

Kocam kontrolü sever, kontrolden beslenirdi. Onu seks sırasındaki hâkimiyetinden sıyrılmış olarak hayal edemiyordum. Doğum gününde onu kelepçelediğimde bile hâlâ inanılmaz derecede alfabaydı.

Connor haki rengi bir pantolon giydi. “Dizlerinin üzerine çökmek fazla çaba gerektirmez.”

“Fiziksel eylemden bahsetmiyorum.” Ancak o bunu zaten biliyordu, sadece oyalanıyordu.

Pantolonunu giymeyi bitirdiğinde bana döndü. “Ne söylememi istediğini biliyorum. Bu olayın beni duygusal olarak çok etkilediğini, içten içe yaralandığımı.” Son kelimesinden antipati damlıyordu.

“Bunu söylemeni istemiyorum,” dedim yumuşak bir sesle.

“O zaman ne istiyorsun?”

“Gerçeği,” diye karşılık verdim. Sesimdeki düşmanlık aniden yükselmişti. “Sadece gerçeği.”

Başını salladı. “Gerçek şu... kolay oldu, Rose. Bunu idrak edemediğini biliyorum çünkü senin için asla kolay olmazdı. İşte bu yüzden kendim gibi biriyle evlenmezdim. Kendime biraz daha benzeyen biriyle birlikte olmak isteseydim, o zaman asla birlikte olmazdık,” diye hatırlattı.

Omuzlarım çökerken haklı olduğunu fark ettim. Duygusuz seks yapmayı aklım almıyordu. Tam olarak anlayabilmek için

duygularımla bunu birbirinden ayıramıyorum. Muhtemelen hiçbir zaman anlayamayacağımı kabullenmem gerekiyordu.

“Teşekkür ederim,” dedim dürüstçe. Bu sefer herhangi bir oyuna ihtiyacımız yoktu. Sadece sormuştum, o da cevabını vermişti. Diğer yöntemlerimiz kadar eğlenceli olmasa da güzeldi.

Yatağın üzerindeki telefonum çalmaya başladı. Hemen açabilmek için aceleyle giyinme odasından çıktım. *Telefon hoparlörüne* bastığım anda Theo’nun sesi duyuldu. “Fakslandı. Ben ofisteyken elinden geldiğince hızlı bir şekilde imzalayıp bana geri fakslamalısın.” Başka bir şey söylemeden telefonu kapattı.

Birinci kattaki ofise doğru hızlı adımlarla yürüyerek sözleşmeyi makineden aldım, sayfaları çevirip gerekli yerlere imzamı attım. Loren’in imzalaması gereken yerlerin altını çizdikten sonra hedefimi onu bulmak olarak belirledim.

İmzasını aldığımda bunları Theo’ya fakslayabilirdim ve böylece kazanmış olacaktım.

Merdivenlerden ikinci kata çıktım. Loren ve Lily’nin odasına yaklaştığımda hızlı adımlarım yavaşlamıştı. Boğuk inleme sesleri koridora süzülüyordu. “Evet... evet, evet, evet!”

Hayır. Hayır, hayır, *hayır*.

BÖLÜM 28

ROSE COBALT

Lily inlemeye ve orgazm dolu bir sesle Lo'nun adını söylemeye devam ediyordu. Onların çılgın cinsel dürtülerinin hedeflerimi mahvetmesine izin vermeyi reddediyordum.

Kapıyı bir kez bile çalmadan koyu kırmızı perdeleri çekilmiş karanlık odalarına daldım. Gözlerimi hedefime dikmiştim. Loren'in, bacaklarını kız kardeşimin iki yanında açmış ve yarıya kadar içinde olan pozisyonuna fazla odaklanmaya çalıştım.

Bundan sonra gözlerimi çamaşır suyuyla yıkamam gerekecekti.

Çıplak kıcı tamamen ortadaydı, şampanya rengi yorganları yatağın kenarına toplanmıştı.

"Ne halt ediyorsun? ROSE!" diye bağırdı Lo sinirle. Lily utanç dolu bir çığlık atıp kocasının göğsünü tokatladı, üstünden inmesini sağlamaya çalışıyordu.

Sevişmenin tam ortasında değillermiş de tamamen giyiniklermiş gibi davranarak odada ilerledim. Bunun aynısını bana yapsalardı ikisinin de gözlerini oyardım, sonra yakardım. Ancak kaybedecek zamanım yoktu ve kelimenin tam anlamıyla önümüzdeki dört saat boyunca sevişme ihtimalleri vardı. Bitirmelerini beklemeyecektim.

Elimdeki sözleşmeyi, bir kalemle birlikte uzattım. “İmzala, lütfen.”

Lo’nun tüm yüzü keskinleşirken bana Hale imzası olan ölümcül bakışlarını attı. Kararlılığımı kesmeye çalışıyordu. Bir an için bile sinip geri çekilmedim. Bu benim için çok şey ifade ediyordu.

“Defol git,” diye hırladı. “Süpürgele geldiğin yere geri dön.”

Sözleşmeyle çıplak omzuna vurdum. “İmzala şunu. Bu bir şaka değil. Bunu kaybetmem için dakikalarım, belki de saniyelerim var.” Çaresizliğim sesime yansımış olmalıydı. Kavurucu öfkesi bir kademe azalırken, kehribar rengi gözleri benden uzaklaşarak tekrar karısına kaydı.

Lily onun altında donup kalmıştı. Saklanabilmek için ellerini yüzüne bastırıyordu. Loren sonunda kız kardeşimin üzerinden çekildiğinde, “LO!” diye bağırdı Lily.

Onu gözlerden saklamak için yakındaki kırmızı süet battaniyeyi Lily’nin üzerine attı. Ardından yatağa oturarak bana baktı. Hâlâ tamamen çıplaktı, beni utandırıp odasından çıkarmaya çalışıyordu. Keskin bir nefes aldım.

Geri çekilmeyecektim.

O beni izlerken gözlerine baktım, bakışlarımı hiçbir şekilde cinsel organına çevirmiyordum. Penisine, uygun bilimsel terimler dışında başka bir kelimeyle hitap etmeyecektim.

Belgeleri elimden sertçe alarak kâğıtları karıştırmaya başladı. “Tanrı aşkına, kaç sayfa bu?”

“On,” dedim ona. “Sadece işaretlediğim yerleri imzala.”

Bana kaybolan beyin hücrelerimi bulmam gerekiyormuş gibi bir bakış attı. “Okumadığım bir şeyi imzalayacak değilim. Aslında avukatımı arayıp bunları incelemesini istemem gerekir.”

Bu sonsuza kadar sürerdi. “Sadece standart bir sözleşme,” diye açıkladım.

“Son hatadan ders çıkarman gerekmez miydi?” Scott’ın *reality* şov için bize verdiği sözleşmeleri, bir avukata inceletmediğim için yasal olarak seks kasetlerime sahip olabildiği zamanı kastediyordu.

Bu farklıydı. “Zaten aylardır üzerinde çalışıyoruz. Daniel’in bunları hazırlamasına yardım bile ettim. *Lütfen*, şimdi sorumluluk sahibi olmaya karar verme.”

Ağzı açık kalmıştı. “Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Gecenin bir yarısı kim ruhunu başkasıyla değiştirdi?” Başını iki yana salladı. “Yaptığın onca tuhaf şeyden sonra buna niye şaşırdığımı bile bilmiyorum. Dünyü düşünürsek mesela.” Bana başka bir “*ne halt dönüyor*” bakışı attı.

Kaskatı kesildim. “Haberı gördün mü?” *Bu kadar çabuk mu?*

“Şey...” Lily bir şey söylemeye başlamıştı ama sesi battaniyenin altında boğuklaşıyordu. Yavaşça süet kumaşı aşağı indirdi. Önce gözleri, ardından burnu ve yavaşça ağzı ortaya çıktı.

Ona *acele et*, dercesine bakıyordum. Lo ise kız kardeşime, onu tekrar becermesine saniyeler kalmış gibi bakıyordu.

“Onları satan internet mağazaları var,” dedi Lily. “Satın almak için dışarı çıkmak zorunda değilsin.”

“Utanmıyorum ki,” dedim biraz fazla sert bir sesle. Bu Lily’nin utandığını ima eden bir cümleydi ve söylemek istediğim bu değildi.

Kıpkırmızı kesildi. “Zaten utanmamalısın.” Kendisinin de sahip olmak istediği bu gerçekliği içine çekiyormuş gibi başını salladı. İnternette alışveriş yaptığı için onu kötü hissettirmek istememiştim. Bu harika bir alternatifti.

Lily boğazını temizledi. “Sadece Connor ve sen böyle şeyleri toplum içinde yaptıkça, medyanın ikiniz hakkında bize daha çok soru sormaya başladığını söyleyecektim. Biz her za-

man ilişkinizi gözlerden uzakta yaşamayı sevdiğinizi düşünmüştük. *Philly'nin Prensesleri*'ni çekerken bile şov daha çok Lo ve benim hakkımdaydı.”

Kendimi pislik gibi hissediyordum. “Connor ve ben bu ilgiyle elimizden geldiğince iyi bir şekilde başa çıkmaya çalışıyoruz.”

Şimdi gözlerini kısarak bana bakıyordu. Kafası karışmış ve şüphelenmişti. “Daha kızgın olacağını sanmıştım.”

“Kızgındım. On dakika önce. Şimdi yalnızca işimi halletmeye çalışıyorum.” Lo’ya doğru parmaklarımı şıklattım ama o hâlâ birinci sayfayı okuyordu.

Lily’nin gözleri kocasının kasıklarına kaydığında yattığı yerde hafifçe kıpırdandı.

Bununla birlikte Lo sonunda bir yastık alıp kucağına koydu. Sayfayı çevirerek hukuki terimlere baktı. Birbirimizden ne kadar nefret etsek de Lo’nun aptal olmadığını kabul edebildim. İş konusunda oldukça temkinliydi. Zayıf olduğu konularda yardım istiyordu ve kocama göre, bu durum onu büyük bir lider yapıyordu.

Başucundaki saate baktım. Neredeyse on bir olmuştu. “Siz neden şimdi seks yapıyorsunuz?” diye sordum. Saatler önce başlayıp bitirmiş olmaları gerekiyordu.

“Çünkü senin iblis bebeğin dün gece bizim bebeğimizi bir türlü uyutmadı,” diye karşılık verdi Lo. “Bu da seks yapamayacak kadar yorgun olduğumuz anlamına geliyordu. Şimdi de *sen* bizi bölüyorsun. Kızı da annesine çekmiş işte.” Tatsız bir şekilde gülümsedi.

Bunu sormamalıydım. Kollarımı göğüslerimin üstünde kavuşturdum. “Üzgünüm, Lily. Üzgün değilim, *Loren*.” Tam ona okumayı devam etmesi için bir el hareketi yapmak üzereyken beyaz ve tüylü bir şey aralık kapıdan geçerek odaya daldı. Beni itip geçtikten sonra yatağa fırladı.

Sibiryա kurdunu nazikçe yataktan uzaklaştırmaya çalışarak, “Lanet olsun,” dedi Loren. Köpek çıplak bacaklarını dürtirken kuyruğunu sallıyordu. Ardından yatağa atlayıp Lily’nin yanına uzandı. Birkaç adım geri çekildim. Köpeklerden korkmasam da tercihim daha küçük, kucağıma alabileceğim evcil hayvanlardan yanaydı. Sadece sekiz aylık olmasına rağmen şimdiden on altı kiloya yaklaşmıştı.

Sibiryա kurdu, bir tepki alana kadar Lily’nin koluna sokuldu. Lily de onun kalın, beyaz kürkünü kaşıyarak karşılık verdi. Kız kardeşim hemen gülümsemişti, köpek insanlardan bu tür sevinçli tepkiler alma konusunda profesyoneldi.

Connor’ın kedisinin tam zıttı olsa da Sadie’yi daha çok özlememe neden olmuştu. Artık evimizde tüy döküp salya akıtan bir *köpek* olduğuna göre, kedimizi feda etmek gereksiz görünüyordu.

Ryke, Sibiryա kurdunu geçen hafta Daisy’nin yirminci yaş günü için almıştı. Connor ve Loren artık bir ebeveyn oldukları, köpeklerinin bizim bebeklerimizle aynı yaşta olduğu konusunda onlarla şakalaşmayı seviyorlardı. Yine de hepimiz görünenin altında yatan gerçeğin farkındaydık.

Bu, Daisy’nin TSSB ve panik atakları için sertifikalı bir hizmet köpeğiydi. Frederick, Daisy’ye yardım etme planının bir parçası olarak bir servis hayvanı önermişti. Kız kardeşim, Ryke’la bu konu hakkında konuşmuştu ve o da meseleye bir tane alıp sürpriz yapmasma yetecek kadar ilgi göstermişti. Kız kardeşimi hiç o kadar mutlu görmemiştim.

Lo sözleşmeye odaklanmaya çalışırken, “Kullanmamız gereken komut neydi?” diye sordu Lily bana.

“Git Daisy’yi bul,” dedim köpeğe. Kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz, bembeyaz hayvan yataktan fırlayarak parlak mavi gözlerini kapıya dikmişti.

“Aman Tanrım! Çok özür dilerim!” Daisy odaya koştu.

“Coconut!” Köpek, onun ayaklarının etrafında daireler çiziyordu. “Hâlâ eve alışmaya çalışıyor.”

“Siktir.” Lo küfretti, iç çamaşırını ararken kâğıtları yatağa bıraktı. Odalarına daldığımızda bana ve Daisy’ye farklı tepkiler vermesi ilginçti. Şu anda yastıkla bile kendini açıkta hissediyordu. Asıl sorun ise bırakıp gittiği sözleşmeydi.

“Loren,” diye çıkıştım.

“Bana bir dakika ver,” dedi gergin bir şekilde. Açıkça siniri bozulmuştu.

Daisy yüzünü buruştururken gözlerini korumak için yan tarafa döndü. “Gerçekten üzgünüm, çocuklar.” Bir elini sonunda yanında duran köpeğinin başına koydu. “Coconut, sakin ol.” Bu isim benim dışımdaki herkes tarafından korkunç bir şekilde kısaltılacaktı.

“Coco, bir daha eve kar getirme,” dedikten sonra onu elimle kovdum.

“Kraliçe Rose, şimdiden köpeğe angarya işler vermeye başladı,” diye dalga geçti Loren. Bu bir *angarya* değil, bir emirdi. Bana böyle şeyler söyleyecek vakti varsa, o zaman birkaç sayfa daha okuyup imza atacak vakti de olmalıydı.

Tam bunu sesli söyleyeceğim sırada Ryke hızla odaya *daldı*. Daisy’ye doğru ilerlerken omzuma çarpmıştı.

“Siktir,” diye küfretti ve yavaşlayarak durdu.

Acaba dikişleri açıldı mı... “Koşmaman gerek, Ryke.”

Hastaneden eve döndüğü ilk andan beri bu cümleyi o kadar sık söylemiştik ki, artık duymazdan geliyordu. “Canımı acıtmadın.”

“Tabii ki acıtmadım, bana çarpan sensin.” Bu kulağa çok sürtükçe geliyordu.

Yüzündeki endişe kanıma suçluluk duygusu pompalanmasına sebep oldu. “Canını yaktım mı?” diye sordu. Gözleri vücudumda geziniyordu. O, kardeşi gibi değildi. Loren’a kötü

bir şey söylemek on kat daha kolaydı, Ryke’la konuşurken düşmanca tavrımı azaltmayı unutuyordum.

“Ben iyiyim.” Onu temin edip Loren’a doğru döndüm. “Lütfen acele eder misin?”

Hâlâ elini yatağın üzerinde gezdirerek iç çamaşırını bulmaya çalışıyordu. Lily battaniyenin altındaki bir yumrudan başka bir şey değildi, Ryke’tan saklanıyordu.

Tam bir karmaşaydı.

Loren gergin bir ses çıkardığında şifoniyerine ilerleyip en üst çekmeceyi açtım ve gördüğüm ilk çamaşırı ona fırlattım.

Hiç minnettar görünmüyordu. Artık giyinikti, sözleşmeler yerine battaniyenin altındaki Lily’yi arıyordu. Buna izin verdim çünkü kız kardeşim *tüm* maddi şeylerden üstündü.

Kafası karışmış bir halde, “Ne sikim oluyor?” diye sordu Ryke.

Kapının yanından Connor’ın sesi geldi. “Belli ki, hepiniz Lily ve Lo’nun sevişmesini böldünüz.”

“Çok özür dilerim,” dedi Daisy on beşinci kez. En az bir bu kadar daha özür dilemiş gibi hissettiriyordu.

Lo ona baktı. “Şunu söylemeyi kes.”

Daisy şimdi Coco’nun yanında diz çökmüştü, köpek ona iyice sokuluyordu. Bu hayvan, ona rahatlık sağlamaktan çok daha fazlası için eğitilmişti. Daisy’nin geceleri yaşadığı sıkıntılara ve paniğine de yardımcı olmasını umut ediyordum.

“Köpeğin sertifika almayı çoktan hak ettiğini sanıyordum,” dedi Connor. “Neden odalara doğru koşturuyor?”

“Yine de eve ve evdeki insanlara alışması gerek,” diye açıkladı Ryke. “Sibiryalı kurtları keşfetmekten hoşlanır. Daisy’nin bu cinsi daha çok seveceğini düşündüğüm için lanet olası bir *labrador* almadım.”

Daisy gözlerinde içten bir sevgiyle ona baktı. Kız kardeşimi çok iyi tanıyordu.

Ryke açıklamasına devam etti. “Evde iki hafta daha eğitim aldığımda her şeye alışmış olacak.”

“Nutcake’i burada eğitemezsin,” dedi Loren. “Ağırdan alman gerekiyordu.”

“Birincisi,” diye başladı Ryke. “Lanet köpeğin kafasını karıştırma. Bunu daha önce de konuştuk. Ya Coconut ya da Nutty. Başka bir isimle seslenme.”

Ellerimi kalçalarımın altına koydum. “Coco için bir teklifte bulundum ve iki oy aldığımı çok net hatırlıyorum.” Daisy’yi ve kocamı işaret ettim.

“Herkes sadece bir kez oy kullanabilir.” Kız kardeşim özür dileyen gözlerle konuşuyordu. “Benim oyumu Lily’ninkiyle birlikte Coconut için saydılar. Ryke ve Loren ise Nutty’yi seçti.”

Herkes ikinci sınıf matematiğinden sınıfta mı kalmıştı? *Alo?* “Yine de *iki* oyum var. Biz iki kişiyiz.” Önce kendi göğsümü, ardından yatak odasında iyice bana yaklaşıp kolunu belime dolayan kocamı işaret ettim.

Kuru bir gülümsemeyle, “Kocan oyunu değiştirdi,” dedi Loren.

Connor sert bakışlarımdan korkmuş görünmüyordu. Ancak korkması gerekirdi, sonuçta benimle birlikte uyuyordu.

“Bana en azından kız kardeşlerimin tarafını tuttuğunu söyle.”

“Eğer söylersem yalan söylemiş olurum.”

Çenem düşerken kolunu üstümden attım.

Sırıttı. “Bu bir karı-koca, koca-karı, erkek arkadaş-kız arkadaş oylaması değildi.” Ne demek istediğini anlamıştım. Tüm erkekler birlikte oy vermişti ve ben de kızlar arasındaki muhaliftim. *İyi.*

Kardeşine dönerek, “İkincisi,” diye devam etti Ryke. “Neredeyse iki aydır zaten ağırdan alıyorum. Sikik bir sakat değilim.”

Ağırdan falan almıyordu, her sabah koşuya çıkıyordu. Onu bodrumdaki spor salonumuzda ağırlık kaldırırken bile yakalamıştım. Sıkılmıştı, huzursuzdu ve bana fazlasıyla küçük kız kardeşimi hatırlatıyordu.

Tırmanma arzusu bir ay kadarlık bir süre daha giderilemeyecekti. Onu asıl rahatsız eden şey de buydu. Daisy bana başka bir aktivitenin onun kaya tırmanışı ihtiyacını karşılamadığını söylemişti.

Connor kısa sessizliği bozdu. “Sanırım bu evde sertifikalı ve tuvalet eğitimi almış bir köpeğimizin olmasının zamanı gelmişti.” Loren’in ve ağabeyinin omuzları neredeyse aynı anda gevşedi. Ryke dudaklarındaki hafif, neredeyse bir gülümseme gibi görünen bir kıvrılmayla Connor’a ortaparmak gösterdi.

“Gidinennn.” Mırıldanarak söylenen kelime battaniyenin altından geliyordu.

Loren açıkladı. “Lil, hepinizin gitmesini istiyor. Ben de öyle.”

“Henüz değil.” Sözleşmeyi hızla kapıp Lo’nun eline tutuşturdum.

Coco... nut’la birlikte odadan çıkarken tekrar, “Özür dilerim,” dedi Daisy. İçten içe yüzümü buruşturdum.

“Daisy.” Lo, onun gözünde özür dilememesi gereken Daisy’ye bakarak başını iki yana salladı. Aslında Ryke’in hep yaptığı gibi Lo’nun da bu durumun üstünde durmasını seviyordum. Daisy neredeyse her şey için özür diliyordu. Kontrolcü annemiz tarafından büyütülmenin verdiği içgüdüsel bir tepkiydi.

Daisy başını salladı. “Üzg... tamam...” Köpeğini kapıdan dışarı çıkardı, Ryke da hemen arkasından onu takip ediyordu.

Boğazımı temizledim.

Sözleşmede kaldığı yeri bulmaya çalışırken, “Bana bir dakika ver,” dedi Loren.

“On dakika verdim. Bu benim çok önemli, lütfen.” Kendi sesimden nefret etmiştim. Resmen ona yalvarıyordum.

Boynunu kaşıdı. “Avukatım olmadan bunu öylece imzalamam.” Yataktan kalkmış, şifoniyerin üzerindeki telefonunu almak üzereydi. Sözleşmeyle uğraşmak zorunda kaldığım son zamandan beri Loren’in bana inancı kalmamıştı.

Lo’nun elindeki kâğıtlara bakmak için yanımdan ayrılarak, “Bırak ben okuyayım,” dedi Connor.

Loren duraksadı ve başını sallayıp sözleşmeyi en iyi arkadaşına uzattı. Connor’a güveniyordu. Belki zamanında her şeyi fena halde berbat etmemiş olsaydım, bana da güvenirdi. Kararı beklerken nefesim ciğerlerime hapsolmuştu. Bu işi yakında çözeceğimizi umuyordum.

Connor sözleşmeyi Lo’dan on kat daha hızlı okudu. Hiçbir anlamı yokmuş gibi hızla sayfaları çeviriyordu. Beşinci sayfada gözleri bir kez bana kaydı ancak düşüncelerinin iyi mi, yoksa kötü mü olduğunu ayırt edememiştim. “Bu özellikle marka adının *Hale Co.* Bebekleri değil de Calloway Modaevi Bebekleri olmasını sağlamak için yapılmış bir sözleşme. Ana etiket CMB olacak, HC küçük bir ek halinde sembol olarak kullanılacak.”

“Evet, o kadarını ben de anladım. Sağ ol,” dedi Loren tatsız bir sesle. Lily battaniyenin altından baktı ve ona dudaklarını hareket ettirerek bir şeyler söyledi. Lo da ona aynı şekilde karşılık verince, Connor’ın ifadesiz yüzüne odaklanıp onları görmezden geldim.

Bir dakika sonra sözleşmeyi Loren’a geri verdi. “Standart bir sözleşme, belirsiz ifadeler yok. Ben olsaydım başka biri bakmadan imzalırdım ama ne yapacağın sana kalmış.”

Lo tereddütle sayfaları *tekrar* karıştırdı.

Daha fazla yalvarmam gerekecekti. “Lütfen. Dakikalarımız var, belki de daha az.” Moda kariyerim o kadar inişli çıkışlıydı ki, her bir başarıya can sıkıcı bir başarısızlık eşlik ediyordu. Tasarımlarımı mağazalarda, benim vizyonumla ve kendi adım altında görmek istiyordum. Yalan söylemek, inanmadığım ve yaratılmasında neredeyse hiç payım olmayan bir şeyi desteklemek istemiyordum.

Bu galibiyete ihtiyacım vardı.

Loren yatağa dönerken kalbim hayal kırıklığıyla sıkışmıştı. Yorganı karıştırmaya başladığında Lily’yi bulmak istediğini düşündüm ama karısına ait olduğu belli olan bir yumruktan kaçınıyordu. Bir saniye sonra kayıp kalemi alarak elini çıkardı.

İmzalayacaktı.

Doğru sayfaya geri döndü. “Bir dahaki sefere önden bana bir mesaj gönder ya da *kapıyı çal*.” Adını karalamasını izlediğim sırada kelimelerini doğru düzgün algılayamadım. Bu bana Lo’nun *Hale Co.*’daki yeni girişimde *her zaman* benim tarafımda olduğunu hatırlattı. Ne istediysen bana vermeye çalışmıştı.

Bu yüzden sözleşmeyi bana geri verdiğinde, “Teşekkür ederim,” derken sesim normalden çok daha yumuşaktı. Bu beni bile şaşırtmıştı. Şaşkınlıkla geri çekildi ama sonunda başını sallayarak teşekkürümü kabul etti.

Bir saniye bile kaybetmedim. Hızla odadan çıkıp koridoru aştım ve merdivenlerden indim. Keskin bir köşeyi dönerek ofise girdim. Sözleşmeyi fakslarken Theo’yu aradım. “Hepsi fakslandı,” dedim o konuşmaya fırsat bulamadan.

“Geldiğini görüyorum. Çok uzun konuşamam ama bunlar bana iyi göründü.” Kâğıtların hışırtısını duyabiliyordum. “Pazartesi görüşürüz... umarım işime hâlâ sahip olurum.”

“Tabii ki.” Onun işini tehdit ettiğim için üzerimde bir

suçluluk bulutu dolaşıyordu. Telefonu aynı anda kapatsak da ben hâlâ rahat bir nefes alamamıştım. Huzursuzluğumun kaynağını anlamam birkaç saniyemi aldı. Evimizin içinde bir köpek dolaşırken terk ettiğimiz turuncu bir tekir kedi, Connor'm terapistinin dairesinde yaşıyordu. Kumunu düzenli olarak temizleyip temizlemediği ya da onu beslemeyi unutup unutmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yaptığımız şeyi düşünmeden o köpeğe bakamıyordum, bu yüzden hızlı bir karar verdim. Bugün Manhattan'a gidecektim.

Sadie'yi geri alacaktım.

BÖLÜM 29

ROSE COBALT

Kalçama yasladığım Jane'i hafifçe zıplattıktan sonra önümdeki kapıyı çaldım. Tam karşımda bronz bir isim tabelası vardı. *Dr. Frederick Cothrell*. Kapı açılır açılmaz, bakışlarım çoktan hedefe odaklanmıştı. Topuklu ayakkabılarım sayesinde Frederick'le aynı boydaydım. Onu yüz yüze son gördüğüm zamandan beri favorilerinin beyazlaşmış olduğunu fark ettim. Zamanın hızla geçtiği belliydi, ayrıca yorgunluktan gözlerinin kenarları kırışmıştı.

"Rose." Azıcık bile şaşırmamıştı. Frederick kapıyı genişçe açıp beni içeri davet etti.

"Ona ihtiyacım var," dedim daha fazla açıklama yapmadan. Onu odanın içine doğru takip ederken ayağımla kapıyı tekmeleyerek kapattım. Jane'i kollarımda sıkıca tutuyordum.

Frederick deri koltuğuna yığıldı. Oturmam için karşısındaki hasta koltuğunu işaret etti. *Teşekkürler, ben almayayım.*

"Ben senin hastan değilim. Sadece kedim için buradayım."

Gülümsemesi samimi görünüyordu. En azından Connor'ın diğer insanlara gösterdiği gülümsemesinden daha içtendi. "O Connor'ın kedisi," diye hatırlattı.

Derin bir nefes aldım. Sadie, Connor'ın kedisi olabilirdi ama yıllar geçtikçe bana ısınmıştı. Onu evinde isteyecek ka-

dar önemseyen kişi *bendim*. Bu nedenle onun olduğu kadar benim de kedimdi.

“Eve dönme vakti geldi.” Kızıma biraz daha sıkı sarıldım ve bir elimi başının üzerine koydum. Jane bir şeyler mırıldandı. Ardından duyulabilir bir şekilde Frederick’e “selam” dedi, hatta el bile salladı. Onu kucağımdan indirebilirdim ama burada uzun kalmayacaktık.

Frederick de Janee el salladı. “Artık yürüyebiliyor mu?” Soruş şekline cevabın evet olduğunu zaten bildiğini hissettim. Connor’ın terapistine olayı anlatıp anlatmadığını merak ediyordum. Jane’in sürekli kendini ayağa kaldırmaya çalıştığından ve hemen düştüğünden bahsetmiş miydi? Cumartesi gecesi film izlemek için hepimiz oturma odasına toplanmıştık. Televizyondaki *Casus Harriet* * filmi -Daisy’nin seçimiydi- duraklatılmıştı.

Moffy ayakta durmaya çalışıyor, her iki bebek de birbirine doğru yürümeyi deniyordu. Yarışmıyorlardı, sadece halının diğer tarafındaki kuzenlerinin yanına gitmek için hevesliy-diler. Moffy gururla ayağa kalkarak yürümeye başladığında Daisy hemen kamerayı kapmıştı. Bir saat sonra Jane de onun adımlarını taklit etmişti.

Connor’ın bu sahneyi Frederick’e anlattığını hayal edemiyordum. O gece gözlerinin ardında gördüğüm o saf duyguyu ifade etmesi mümkün değildi. Frederick’e sadece gerçekleri anlatmış olabilirdi, belki terapisti de kocamın duygularını kendi başına anlamıştı. Bu daha olası görünüyordu.

“Kediye ihtiyacım var,” diyerek sorusunu geçiştirdim. Sadie neredeydi? Başımı sağa sola çevirip Manhattan’daki gökdelen dairesinin içini taradım. Jane sallanan elmas küpeme uzanıp sertçe çekti. “Ah. Siktir,” diye küfrettim.

* Yönetmenliğini *Bronwen Hughes*’un yaptığı 1996 yapımı Amerikan gençlik komedi filmidir. (ç.n.)

Jane'in altdudağı titremeye başladı, ağlamak üzereydi.

Gergin sesimi yumuşatmaya çalışarak, "Sana söylemedim," dedim hızla. "Şey... evet, sana söyledim. Annenin mücevherlerini çekiştirme." Kahverengi saçlarını okşayıp siyah saç bandını çıkardım. "Tamam mı, küçük *gremlin*?" Bebeklerin ağlamasından zaten nefret ediyordum ama kendi kızım ağladığında iç organlarımin her biri jiletle kesilmiş gibi hissediyordum.

Gözleri yaşlarla dolu olsa da dudakları kapanmış, ılığı kaybolmuştu. Burnunu çektiğinde sümüğünü bile temizledim. Bu çocuk için yaptığım şeyler... Pürüzsüz yanağını öptüm. "Tu es forte, ma farouche petite fille," diye fısıldadım. *Sen güçlüsün, benim küçük vahşi kızım.*

Gözyaşlarıyla bile o hâlâ güçlüydü. Güç farklı boyutlarda, paketlerde ve kalıplarda gelirdi. Lily bunun için yeterince iyi bir kanıttı.

Beni tanıyormuş gibi, "Bir de anaç olamayacağından korkuyordun," dedi Frederick. Ses tonu arkadaşçaydı, bu da ona sinirlenmemi zorlaştırıyordu.

"Annemle tanıştın mı?" diye sordum. Düşüncesi bile sesi mi titretmişti. Elbette korkuyordum, bir insanı nasıl yetiştireceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Onun bize yaptıklarından daha iyisini yapıp yapamayacağımı bilmiyordum ve bu beni dehşete düşürüyordu.

Bu yüzden otuz beşin uygun bir yaş olacağını düşünmüştüm. O zamana kadar yapmam gereken her şeyi başarmış olacaktım. Bir çocuk beni hiçbir hedefimden, seyahatimden ya da *herhangi* bir şeyden alıkoyamayacaktı. Belki de otuz beş yaşında, çocukların ihtiyaç duyduğu o sıcaklığı bulacaktım. Planım buydu.

Mahvolmuş bir plandı. Kader tarafından yok edilmişti.

Jane epik boyutlarda bir kazanın sonucuydu. Doğum

kontrol hapı kullanmama rağmen hamile kalmıştım. Connor'ı seviyordum ve *uzak* gelecekte onunla bir aile kurmayı hayal etmeye başlamıştım ama bu geleceğin fazlasıyla yakına çekilmesi beni dehşete düşürmüştü.

İnsanlar sürekli geliyor ve öğreniyordu. Jane'in dokuz aylık dünyaya geliş süreci boyunca kendim hakkında çok fazla şey keşfetmiştim. Bir erkek çocuk yetiştirmekten korkuyordum. Bazı günler ise bir kız çocuğu yetiştirmekten korkuyordum. Onu ilk kez kollarıma aldığımda parmaklarım onunkilere dokunmuş, onun parmakları da kim olduğumu biliyormuş gibi benimkileri sarmıştı. O an ruhumda barınan tüm kaygılar ortadan kaybolmaya başlamıştı.

Bu güzel insanı parlak zekâlı, türünün tek örneği olan bir adamdan yaratmıştım. Ona sarılmaktan, onu sevmekten veya ona gücümün yettiği her şeyi vermekten korkmam, hiçbir şekilde mümkün değildi. Bu yüzden mükemmel bir anne örneği olmayabilirdim. *Sıcak* olmayabilirdim, sarılmalarım rahatlatmaktan çok acıtabilirdi. Ancak bu kızı kendimi sevdiğim kadar çok seviyordum.

Bana kötü bir iş çıkardığımı ya da onun benden daha iyisini hak ettiğini söyleyen herkes siktirip gidebilirdi.

"Samantha Calloway'le bir süre önce tanıştım," dedi Frederick. "Kızının terapistini görmek istedi."

Annem diğer kızlarını Lily'den üstün tutmasa, bu davranışıyla benden aferin alabilirdi. Ancak yıllar geçmesine rağmen onun terapistiyle hiç tanışmamıştı. Belki de bundan korkuyordu.

Lily'nin sorunlarının kaynağı kısmen annemizdi. Daisy'ninkilerin asıl kaynağı değildi.

"Ve?" diye sorguladım.

Frederick sandalyesinde arkasına yaslandı. "Samantha senin gibi değil."

Beni yatıştırmaya çalıştığı için ona bağışlamak istiyordum ama şu anda neden böyle bir çabaya girdiğini anlayamıyordum. Onunla birlikte yaşayan bir kediye almak için buradaydım. Beni teselli etmesi değil, aksine beni kovması gerekiyordu.

“Gerçeği söylüyorum,” dedi yüz ifademden yola çıkarak.

Beni bu kadar iyi okuyabilmesinden rahatsızlık duyarak olduğum yerde kıpırdandım. “Sadie’yi yarın öğlen buraya getir yeter. Onu almaya gelirim.”

Başını iki yana salladı. “Connor onu geri vermememi söyledi. Buraya kadar gelip rica etsen bile.”

“*Rica etmiyorum. Tehdit ediyorum.*”

“Ayrıca beni bedensel olarak yaralamakla tehdit edeceğini ve senin abartıya düşkün olduğunu bilmem gerektiğini söyledi.”

Kocamı öldürecektim.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Evet, bu da lanet olası abartılı bir tepkiydi. Gözlerimi tekrar açtığımda Frederick’in beyaz bayrak salladığını görmeyi ummuştum. Hâlâ sakindi, gitmeye hazır olduğumda bana kapıya kadar eşlik etmek için bekliyordu.

“Sadie bebeklerle ya da Sibirya kurduyla anlaşılamayabilir,” diye ekledi.

“Bir şansı hak ediyor.”

Düşüncelere dalmış bir halde parmağını çenesine bastırdı. “Onu neden geri istiyorsun, Rose?” Bu cevabını zaten bildiğinden emin olduğum ikinci soruydu.

Sadie’yi terk etmiştim.

Ondan vazgeçmiştim, üstelik ben bunu asla yapmazdım.

“O bana çok benziyor, biliyor muydun?” Sadie’yle ben aynı özellikleri paylaşıyorduk. İkimiz de agresif ve soğuktuk. Düşünmeden saldırıyor, insanların yumuşak taraflarımızı görmesine izin vermekte zorlanıyorduk.

“Connor onun gitmesine izin verdi çünkü onun için harcanılabildi,” diye açıkladı Frederick. “Sen değilsin.”

Tercümesi: *Seni terk etmeyecek*. Bunu düşünmesi güzeldi ama Connor ve ben farklıydık. O artık işine yaramayan şeyleri bir kenara atabilirdi, ben atamazdım.

“Ya o benim hayatımda harcanabilir değilse? O zaman onu geri alabilir miyim?”

Sessizce başını iki yana salladı.

Burun deliklerim genişlediği sırada Jane tekrar küpeme uzandı. Başımı geri çektiğimde daha büyük bir feryat kopardı. Sadece *hayır* cevabı aldığı anda verdiği karşılıktan çok daha büyük bir çığlıktı. Poposuna dokunduğumda bezindeki ıslaklığı hissettim. “Sadie için geri döneceğim.” Kapıya doğru yürürken parmağımla onu işaret ettim. “Ayrıca kocama olan sadakatin takdire şayan olsa da aynı zamanda fazlasıyla sinir bozucu.”

Kapıdan çıktığımda gülümsüyordu.

BÖLÜM 30

ROSE COBALT

İkinci limon yeşili elmalı *martini*'mi bitirdim. Sarhoş Rose bu gece ortaya çıkacaktı. Normalde sınırlarımı bilerek onu geride tutardım. Aslında en son ne zaman sınırı aşarak içtiğimi bile tam olarak *hatırlamıyordum*.

Ancak bu gece farklıydı.

New York'taki bir İrlanda barında sahne alan grup, gürültülü bir *rock* şarkısı çalıyordu. Ses tuğla duvarlardan yansıyarak beynimi titretiyordu. Geldiğimiz anda küçük mekân yeşil kıyafetli vücutlarla dolmuştu ve artık hareket etmekte zorlanıyorduk.

Connor'ın eli belimdeydi. Beni plastik boncuklu kolyeler ve ışıltılı yeşil saç bantları takmış, dört yapraklı yoncalarla yüzlerini boyayan gürültülü insan kalabalığının arasından yönlendirdiğini o anda fark ettim.

Eli kıcıma kaydığında ısındığımı hissettim. *İçki yüzünden*. Yaklaşan sarhoş bir adamdan kaçınmak için beni iyice yanına çekti. Kendinden emin, koruyucu bakışlarını bana bir kez çevirmesiyle bacaklarımı birbirine bastırdım. *Bu onun lanet olası baskınlığı. Bu tamamen o.*

Dudakları kulağıma değiyordu. "Kızarıyorsun."

"Kızarmıyorum," diye çıkıştım.

Sadece sırtarak karşılık verip beni insan topluluğunun içinde yönlendirmeye devam etti. Aziz Patrick Günü programımda, kocamla insan içinde sevgi gösterilerinde bulunmak vardı. Sıvı cesaretin buna yardımcı olacağını düşünmüştüm, bu yüzden herkesin içinde sarhoş olmak benim için bir zorunluluktur.

Manşetler Sarhoş Rose'a bayılacaktı. Ben onu ölçülü bir şekilde seviyordum ve sanırım ortaya çıkma zamanı gelmişti.

Aynı zamanda Jane ilk kez geceyi annemle geçirecekti. Sadece bunun verdiği endişe bile içmek istememe neden oluyordu. Bardağı dudaklarıma götürdüm. *Boştu. Doğru ya...*

Tıka basa dolu olan barı gördüğümde beni oraya doğru götürdüğünü anladım. Parlak yeşil, silindir şapkalar takmış bir dizi adamın yanından geçerken her biri Connor'm omzunu ya da kolunu dürtmüştü. Connor ne irkildi ne de ona dokunulduğunu hissettiğini belli eden bir hareket yaptı.

Biri bizi tanıyarak, "Connor Cobalt, neden yeşil giymiyorsun?" diye bağırdı. Gazeteciden çok bir hayranın sesine benziyordu.

Connor kömür rengi bir pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti, gömleğinin üstünde lacivert uzun kollu kazak vardı. Gri bir kravat takıyordu. Aynı anda hem rahat hem de resmi bir tarzı vardı, yeşil giymeden bile her bir parçasından özgüven sızıyordu. Dalgalı kahverengi saçları bugün her zamankinden daha iyi görünüyordu. *Sus artık, Sarhoş Rose.*

Eğer ona yüksek sesle iltifat etmeye başlarsam, bu gecenin herkesin önünde *hiçbir* öpüşüp koklaşma olmadan biteceğine yemin edebilirdim. Otele kadar yürüyüp kendime ihanet etmeden önce duracaktım. *Egosunu okşamak yok.* Bu bir emirdi.

Koyu yeşil kokteyl elbisemin eteklerini çekiştirdim. Boncuklu işlemeler ve renk beni zehirli bir sarmaşık gibi hissettiriyordu.

Bunu onaylıyordum.

Başka biri daha Connor'ın kolunu çimdiklediğinde ona ters bir bakış attım. Bu da karşımdaki kişinin biraz küçülmesine sebep oldu. *Aynen öyle, kış kış.* Connor'a yaslandım... bu sırada topuklu ayakkabılarımın üstünde *neredeyse* sallanacaktım. "Korumana ne için para ödüyorsun?"

Büyük eli kalçamı sardı. "Hayatımı koruması için," diye cevap verdi. Dudakları kulağıma yakındı. Tenimi hafifçe ısırıldığını, ardından beni sertçe daha yakınına çektiğini hayal ettim. Yeniden alev almıştım. "Üstelik çimdiklemelerin bunu tehlikeye attığını hiç sanmıyorum."

Buz gibi bir ses tonuyla, "Çünkü henüz *benim* tarafımdan çimdiklenmedin," diye karşılık verdim. Bu beyanımı da bir yudum... hiçbir şeyle tamamladım. Gerçekten bardağımın boş olduğunu unutmuş muydum? *Dördüncü içki gelene kadar kendini topla.*

Tehdidim karşısında bir kez güldü, dudakları keyifle iyice kıvrılmıştı. "Sevgilim, bence senin saldırılarını atlatabilirim." Sıradan bir şekilde, belli belirsiz bir hareketle dişleri kulağıma sıyırdı. Kulak mememi ısırıdıktan sonra, "Ben yok edilmezim," dedi fısıldayarak. Sadece bir kez kıcımı sıktı.

Kamera flaşları her yerde yanıp sönüyordu. Bazıları telefonlardan bazıları da cam pencerelerin dışından geliyordu. Saat gecenin biriydi, üstelik paparazziler hiç bu kadar aç olmamıştı. Daisy, Ryke, Lily, Loren, Sam ve Poppy küçük bara dağılmış durumdaldı, bu yüzden bu gece neden fazlasıyla hırçın olduklarını anlayabiliyordum.

Ahşap bara ulaşmıştık ama barmenin bize servis yapmasını beklememiz gerekiyordu. Connor'a döndüğümde bakışları uzun, şehvetli bir dalga halinde vücudumda geziniyordu. Onun güvenle karışık arzusu ve baskınlığı elmalı *martini*'m-den daha sarhoş ediciydi.

Kaburgalarını elimden geldiğince sert bir şekilde çimdikledim.

Sırtarak karşılık verdi.

Gözlerimi dikip ona baktım. Tek isteğim *ben asla kaybedemem*, diyen o sırtışı söndürmektir. “Boşanmak istiyorum.” Kararlılıkla söylediklerim karşısında dudakları yukarı doğru kıvrılmaya devam etti. Bu planladığım gibi gitmiyordu.

Müziği bastırarak, “Ne istiyorsun?” diye bağırdı Lily. Kocaman açılmış gözlerle bize doğru yaklaşıyordu, Loren’in kolu karısının omuzlarındaydı.

Boş *martini* bardağımı barın üzerine bırakıp tekrar ettim. “Boşanmak istiyorum.”

Connor yüzünü bana çevirdi, bakışlarımı esir alarak beni başka tarafa *bakmamaya* zorluyordu.

“Bu o tuhaf inek savaşlarınızdan biri mi?” diye sordu Loren.

Connor bakışlarını benden bir an bile ayırmadı. “Hangi gerekçeyle, sevgilim?”

“Sinir bozuculuk. Sinirimi bozuyorsun.”

Cevabım sadece kibirli gülümsemesini biraz daha genişletti. Normal insanlarda böyle *işlemezdi*. Onlara hakaret ederdim, onlar da bana öfkeyle bakardı. Onlara hakaret ederdim ve karşı koyarlardı. Connor bunu yapmak yerine tahrik olmuş bir ifadeyle, *seni çevirip bara karşı sertçe becereceğim* bakışlarıyla beni izliyordu.

Bacaklarımın arasına kan hücum ederken, “Tam olarak bu yüzden,” dedim ona. “Bu benim sinirimi bozuyor.” Ayrıca *beni tahrik ediyor*. Karar veremesem de yakında birinin diğerine üstün geleceğini hissediyordum.

Barmen siparişimizi almak için eğildiğinde sırtışı küçüldü. Bana başka bir kokteyl aldığı sırada Lily’nin bileğini kavradım. “Geldiğin için çok mutluyum!” Varlığı kesinlikle

Connor'ın hareketlerinin ve halka açık elleşmelerin ateşini düşürecekti.

Buna ne kadar dayanabileceğimden gerçekten emin değildim. Büyük bir insan topluluğu bizi izlemeye başlarsa, zihnim dur levhaları ve çıkmazlarla dolabilirdi. Ayrıca bu durumun, ilerleyen zamanlarda OKB'mi tetikleyebileceğinden korkuyordum.

Bu kadar endişeli olmamayı dilerdim çünkü onun saçları bile bedenimi harekete geçiriyordu. Cinsel iştah? Vardı. Zihinsel engeller? O da vardı.

Lily bana yaklaşabilmek için parmak uçlarında yükseldi. "Ben de!" diye bağırdı. "Lo'yla dans ederken çantamı tutabilir misin?"

Ona benimle kalması için yalvarmak üzereydim ama o çoktan kocamla konuşan kocasına arzu dolu gözlerle bakmaya başlamıştı. Zaten yanında çanta getirmesi için onu teşvik eden bendim, onu yanımda istememin nedeni de biraz ben-cilceydi.

"Tamam." Mor çantasını kabul ederek kendi altın rengi çantamla birlikte tuttum.

Zıplayarak kocasının yanına giderken, "Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler!" dedi hızlıca. Lo, kocamın omzuna veda eder gibi vurduktan sonra Lily'yi sırtına alıp müzik grubuna doğru ilerledi.

Connor tekrar bana döndü. Alkol etkisini gösterdikçe onun kendinden emin bakışlarıyla doğrudan yüzleşmenin daha da zorlaştığını fark ettim. Cazibesi karşısında bağışıklığımı kaybettiğimi hissediyordum. *Sikerler*. Omuzlarımı dikleştirdim, duruşu tarafından hipnotize edilmeyi reddediyordum.

Kahretsin, ben de en az onun kadar özgüvenliydim.

Topuklularımın üzerinde sendeledim.

Yaklaşıp kalçalarımı sıkıca kavradı ve beni kendine doğru çekti.

Destek almak için koluna tutundum. “Buna hiç gerek yoktu, Richard. *Düşmeyecektim.*” Bu kelimeyi duyduğum anda irkildim. *Düşmek.* Ben düşmezdim.

Dudakları tekrar kulağımı sıyırdı. “Bu gecenin ne için olduğunu hatırlıyor musun, Rose?”

Evet. Ellerinin *her* yerimde olması gerekiyordu. Onaylayarak başımı salladım. Bakışları benimkilere kaymıştı, bununla bir sorunum olmadığından emin olmak istiyordu.

Bir sorunum yoktu.

Planımız buydu.

Planları severdim.

Barmen, Connor’a elmalı *martini*’mi uzatırken sohbetimizi böldü. “Neden yeşil giymiyorsun?” diye sordu. İçkiyi minnetle aldım.

Connor’ın gözlerinde, büyük olasılıkla sadece benim algılayabileceğim hafif bir rahatsızlığın gölgesi vardı. Barmene gayet sıradan bir şekilde cevap verdi. “Kendi şansımı kendim yaratırım, yani aslında Aziz Patrick Günü’nün beni kutlaması gerek.” Duraksadı. “Ayrıca ben *maviyi* tercih ederim.”

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım, fena halde gülümsemek istesem bile kendimi tuttum. Barmen keyifli bir kahkaha attı. Konuşmalarının geri kalanına dikkat etmedim çünkü avucumun içinde bir telefon titriyordu.

Titreme Lily’nin çantasından geliyordu. Telefonunu çıkardım, aksini yapamayacak kadar meraklıyım. Belki çakırkeyif olmasaydım daha saygılı olabilirdim. En azından öyle olacağımı düşünüyordum.

Bir mesaj ekranı aydınlatıyordu.

Ne kadar sevimli olduğuna bak – Annem

Şifresini girip -Moffy'nin doğum günüydü- Lily'nin telefon kilidini açtığımda, annemin mesajıyla gelen fotoğrafı gördüm. Moffy mavi bir battaniyeye sarılmış, annemin kucağında uyuyordu.

Ne? Kendi telefonumu kontrol ettim, Janée dair hiç haber yoktu. Annem ve Lily ilişkilerinin bir kısmını yeniden canlandırdıkları için mutluydum ama Jane hakkında da *bir şeyler* olmasını isterdim.

“Sorun ne?” Sırtımı okşarken Connor’ın bakışları elimdeki iki telefon arasında geziniyordu.

“Onu orada bırakmak çok zor,” diye kabul ettim. Jane’le bu kadar uzun süre ayrı kaldığım için biraz suçluluk duyuyordum ama annem dışarı çıkmamız için ısrar etmişti. Torunlarıyla biraz “büyükanne” zamanı geçirmek istiyordu. Büyükkannelik rolü konusunda bu kadar hevesli olacağını hiç düşünmemiştim. Poppy’nin kızı doğduğunda böyle değildi, belki de Daisy’nin taşınmasından sonra boş kalan ev hâlâ içini kemiriyordu.

“Jane iyi olacak,” dedi Connor beni rahatlatarak. “Eğer Philly’ye geri dönmek istiyorsan...”

“Hayır,” diye sözünü kestim. Eğer eve dönüp planlarımızı bozarsam başarısız olurum. Bazen bir şeylerin peşini bırakmam gerekiyordu. “Mükemmelim.” Elimdeki içeceği yudumlamaya çalıştığım sırada beni en vurdumduymaz, en sabırlı bakışlarıyla izliyordu. Yüzünde boş ve okunmayan bir ifade vardı, bu da biraz korkutucuydu.

Connor yüzümü kavradı, gözleri yüz hatlarımla dans ederken başparmağı altdudağımı okşadı. Başımı çevirdiğimde bizi izleyen insanları fark ettim. Barmenle birlikte, telefon kameraları hâlâ bize dönük olan bir *yığın* insana bakakaldım... Buna rağmen çoğunun dikkati Lily ve Loren’m dansına yönelmiş durumdaydı.

Connor hafifçe çenemi sıktağında başımı ona doğru çevirdim. “Concentre-toi sur moi.” *Bana odaklan.* Ses tonu kısmen rahatlatıcı kısmen de kavrayışı kadar güçlüydü. Boğulacağımı düşünseydi, beni asla derinlere itmezdi.

Kalp atışlarım hızlandı. “Beni öpecek misin?” diye sordum. Sesimdeki endişeyi ben de fark etmiştim. Bu sestem nefret ediyordum. İçkimden kalanları yudumladım.

Başımı okşadı. Saçlarım sıkı, şık bir atkuyruğu halinde toplanmıştı. “Kendi zihninden çık, Rose,” dedi mırıldanarak.

Üzerimizde bu kadar çok göz varken bunu yapmak benim için o kadar kolay değildi. Boş bardağımı tezgâhın üzerine bıraktığımda barmene doldurması için tekrar işaret etti. Hâlâ Connor’ın koluna bırakırsam düşecekmişim gibi *tutunduğumu* fark ettim.

Bu benim için hiç mantıklı değildi. *Lanet bir köpekbalığı ol, Rose.*

Olacaktım. Buradaki her insanı dişlerimle kavrayıp ezecektim.

“Rose.” Bunu söyleyen Connor değildi. Ryke yanıma sıkışmış, Daisy ise önümden sıyrılıp yakındaki boş bir tabureye yerleşmişti. Dört yapraklı yonca şeklindeki güneş gözlükleri gözlerini kapatıyor, üzerinde “*Yoncanı Sarsacağım*” yazan baskılı bir tişört giyiyordu. Sırtı bana dönük olduğu için gülümsemesini göremiyordum.

Ryke’a döndüm.

Çenesindeki kirli sakalı onu daha büyük gösteriyordu. Geçen haftayı Daisy ve Sibiryâ kurtlarıyla dağlarda kamp yaparak geçirmişti. Doktorları kaya tırmanışı için hâlâ onay vermemişti, bu yüzden Daisy kamp yapmanın beklemenin ağırlığını hafifleteceğini düşünmüştü.

“Ne?” Kelimeyi buzla kaplamıştım. En azından bu tavrımı henüz kaybetmemiştim. *Neredeyse* boş bardağımdan bir

yudum alacaktım. Bu sefer sarhoş bir aptal olmamayı hatırlamıştım.

Connor benimkilere belli belirsiz dolanan parmakları dışında, benden hafifçe uzaklaşmıştı. Barmenle konuşmak için tezgâhın üzerine eğildi, durmaksızın çalan müzik konuşmalarını bastırıyordu.

Ryke bir elini omzuma koyarak sesini yükseltmek zorunda kalmamak için bana yaklaştı. “Yanında *Advil* ya da *Midol* var mı?” diye sordu.

Sırtım dikleşirken gözlerim kız kardeşime kaydı. Ayaklarını tabureye koyup bacaklarını göğsüne çekmiş, cenin pozisyonunda oturuyordu. Başını bana çevirdiğinde yüzüne her şeyi tüketen türde parlak bir gülümseme kondurmuştu. Neredeyse ona inanacaktım ama sessizliğinde bile “*kötü zaman geçirmene sebep olmak istemiyorum*” dediğini duyabiliyordum.

El çantamı açarak, “Ağrıları ne kadar kötü?” diye sordum. Ruj, el aynası, mini parfüm, pudra, nane şekerleri, çengelli iğne...

“Oturmak zorunda kalacak kadar,” dedi Ryke. Bir elini saçlarında gezdirirken Lily’ninkinden iki kat daha büyük olan çantamı karıştırmamı izledi. Tüm eşyalarım çantanın ceplerine ve küçük cüzdanlara özenle yerleştirilmişti.

Mini dikiş seti, tel tokalar, leke çıkarıcı kalem, küçük bir saç fırçası, ehliyet, banka ve kredi kartları, süper yapıştırıcı -Tanrı korusun ama topuklu ayakkabımın topuğunun kırılması ihtimaline karşılık- bir de...

Ona mini bir ağrı kesici şişesi uzattım. “*Advil*.”

Şişeyi açtı. “Bu boş.”

“Ne?” Geri alıp salladığımda... içinde hiçbir şey bulamadım. “Lily’de biraz olabilir.” Çantasını açınca kimliğini, parasını, telefonunu ve prezervatiflerini buldum.

En azından korunuyordu.

“Hiçbir şey yok mu?” Ryke’in kaşları çatıldı. “Siktir.” Dudaklarından dökülen bir iniltiyle Daisy’ye baktı.

“İyi olacağım!” diye bağırdı kız kardeşim. “Gerçekten, her şey yolunda!” Yeşil simli gözlüklerini şakacı bir şekilde döndürerek tekrar taktı.

Ryke ve ben ona hiçbir şekilde inanmamıştık.

“Poppy’yi bul,” dedim ona. Bu görevi devretmek zorunda kalacak kadar yararsız olduğum düşüncesi midemi altüst etmişti. “Onun yanında bir şeyler vardır.”

Başıyla onayladı, biraz umutlanmıştı. “Benim için Dais’e göz kulak olur musun?”

“Elbette.” Poppy’yi aramak için kalabalığın arasına karışırken, ben de Connor’dan tamamen ayrılıp Daisy’ye katılmak üzereydim.

Connor’ın elimi daha sıkı kavradığı anda Lily’nin telefonu titremeye başladı. Başım alkolden döndüğü için kardeşimin mesajlarına tıklayacak kadar dikkatim dağılmıştı.

Lil. İşemen ne kadar sürüyor? – Lo

Dans ettiklerini zannediyordum. Alkol zaman algımı bozmuş olmalıydı, saat çoktan gecenin ikisi olmuştu.

Başımı bir o yana bir bu yana çevirdim, en sonunda kızlar tuvaletinin kapısının önünde bekleyen Loren’i gördüm. Kapıdaki bölmelerden dolayı içeri d alamıyor ya da tahtaya vurarak ses çıkaramıyordu.

Merakla kız kardeşimin eski mesajlaşmalarını inceledim. Ayık Rose, Lily’ye bir yardımı dokunmadığı sürece *asla* böyle sadakatsiz bir davranışta bulunmazdı ama ahlaki değerlerin hepsi uçup gitmişti.

Son tartışmalarını okudum.

Moffy az önce kaka dedi! Çok fazla kaka diyoruz, Lo. – Lily

Yumuşadığımı hissettim, donmuş eklemlerim bir anda çözölmüştü. Küçük kız kardeşim çok kıymetliydi. Ayrıca neyse ki, oğlunun ilk kelimesi kaka olmamıştı. Ceee olmuştu. Onunla çok fazla *ce-ee* oynuyorlardı.

Mesajları okumaya devam ettim.

En azından bok demedi. – Lo

Buna karşılık gözlerimi devirdiğimde yeni bir mesaj geldi. Sarhoş bakışlarım izinsizce her bir kelimenin üzerinde dolaştı.

Lütfen cevap ver de iyi olduğunu bileyim. – Lo

Lily'nin iyi olduğuna emindim, eğer Loren bu kadar sınırimi bozmasaydı içini rahatlatacak bir mesaj atabilirdim. Boşta kalan elimle, hızlı ve özensiz parmaklarımla ona cevap yazdım. *Yeşil elmalı martini.*

Hissettiğim kadar rasgele bir cevaptı.

Gönder tuşuna basıp yüzünün şaşkınlıkla buruşmasını izledim. Hızla cevap yazdı.

??? – Lo

Burnumdan bir ses çıkarırken yüzümde kurnaz bir gülümseme belirdi. *Git bir kaktüsü becer yazıp göndere bastım.* Ancak mesajı tekrar okuduğumda *get bir kaktüsü başar yazdığımı* fark ettim.

Gerçekten mi, Rose?

Lo hiç vakit kaybetmeden tuvalet kapısını itti. Kamera flaşları anında üst üste patlamaya başlayarak barın arkasını aydınlattı. Belki bir dakika içinde yanında Lily'yle dışarı çıktı, hançer gibi gözlerinin odayı delip geçmesini izledim.

Gözleri *benim* üzerimde durdu. Lily muhtemelen telefonunun bende olduğunu kocasına söylemişti. Elini havaya kaldırarak bana ortaparmak gösterdi.

Ben de kendiminkini kaldırdığımda yanlışlıkla Lily'nin telefonunu düşürdüm. Hiçbir şey plana göre gitmiyordu.

Kalıntıları toplamak için eğildim. *Kırılmamış ol*, diye düşündüm kızgın bir hırıltıyla.

Telefonu tamamen sağlam bir halde buldum ve onu güvenli bir şekilde çantasına yerleştirdim. Ardından çantayı Daisy'nin yanındaki bar tezgâhına bıraktım.

Connor'ın eli hâlâ benimkini tutarken, "Bunlara göz kulak olur musun?" diye sordum.

Daisy bana gülümsedi ve onaylamak için başparmağını kaldırdı, yeşil güneş gözlükleri hissettiği acıyı maskeliyordu. Korumalarımızdan bizim için eczaneye gitmelerini isteme saniyeler kalmıştı, hatta buradan ayrılıp onlarla birlikte gidebilirdim.

"*Advi!*im var!" diye bağırdı Poppy. Arkasından gelen Ryke ve Sam'le kalabalığı yararak ilerliyordu. Bronz tenli ablam, yılın en şanslı gününde benden daha hazırlıklıydı. Uzun ve düz saçları yeşil tuniğinin üzerine dökülüyordu, bilekleri tahta bileziklerle süslenmişti.

Loren'in daha önce söylediği gibi Poppy benimle kıyaslandığında "sakin" bir insandı. Buna şaşırmamıştım. Küçükken resim yapmak için hep arka bahçemize gider, annemizden uzakta sessiz bir yer bulurdu. Ergenlik çağına keşfettiği sakinliğini otuz yaşına kadar taşımıştı.

Yirmi altı yaşındaydım ve sarhoşken bile *sükûnet* hâlâ benden kaçıyordu.

Belki de bu yüzden Connor'a sahiptim. Tam bunu düşündüğüm anda kocam barmenle konuşmasını tamamladı. Ona yaklaşıp yeni içkimi bulmak için ellerini ve tezgâhı taradım. Hiçbir yerde yoktu.

"Bunca zamandır onunla sadece konuşuyor muydun?" diye sordum. Ayaklarım ağrıyordu. Ayakkabım yüzünden değildi, kaslarım sürekli gerildiği içindi.

Topuklarım bana ihanet *etmemiştir*.

Connor kalçalarımı kavrayarak beni kendine doğru biraz daha çekti. Sırtım barın kenarına değecek şekilde beni yönlendirdi. İçkimi hazırlayan barmeni görme umuduyla omzumun üzerinden baktım ama çoktan başka bir kıza yardım ediyordu.

“Rose.” Connor adımı sertçe söylerken aynı anda dikkatimi de üzerine çekti. Ona odaklandım, derin mavi gözleri neredeyse beni yiyip bitiriyordu. Bakışları en az sesi kadar edepsizdi.

Buna bayılıyorsun, Rose.

Bayılıyordum ama bizi izleyenler vardı.

Yüzümü kavradı, tek bir güçlü hamleyle beni ele geçirmişti.

“Hazır değilim...” Kelimeler tenime iğne gibi batıyordu. “Bir içkiye daha ihtiyacım var, Richard.”

Başını eğdi, Fransızca bir şeyler fısıldamadan önce dudakları benimkileri okşadı. Daha yavaş konuşmadığı sürece söylediklerini tercüme edemezdim. Alkol düşüncelerimin birbirine girmesine neden oluyordu, o da yüzümü kaplayan kafa karışıklığını fark etmişti.

“Bana odaklan,” diye tekrar etti.

Duruma uygun sert bir bakış bulmaya çalıştım. “Odaklanıyorum.”

Beni şimdi öpmesini bekliyordum. *Herkes izlerken bara yaslayarak seninle yiyecek.* Acaba kalp atışlarımın hızlandığını, göğsümün çöktüğünü ve yarı endişeli yarı istekli olduğumu hissedebiliyor muydu?

Hızlı bir hareketle belimden kavrayarak beni barın üzerine oturttu.

Kahretsin.

Kahretsin.

Kıçım tahta yüzeye çarptığı anda kameralar bizim tarafı-

mıza çevrildi. Bacaklarım bardan sallanırken kollarını sıkıca kavramıştım, tırnaklarım teninde iz bırakıyor olmalıydı.

“Connor...”

Tam o anda beni öpmesi bekledim.

Fakat öpmedi.

Bunun yerine kendini hiç zorlanmadan barın üzerinde kaldırdı. Dizlerini barın üstüne, kalçalarımın iki yanına koydu. Kalabalığın alkışları arasında yüz hatlarını inceledim. Sırtışı ortaya çıkmış, gözleri sadece bana sabitlenmişti ve parmakları... parmakları kıyafetlerinin ilk katını *çıkartıyordu*. Uzun kollu kazağını başının üzerinden çekip çıkardı. Şimdi üzerinde sadece altına giydiği beyaz gömleği ve kravatı vardı.

Lacivert, uzun kollu kazağını bir kenara fırlattı.

Müzik grubu durmuştu, geriye sadece konuşma sesleri ve kamera flaşlarının aydınlattığı barda gerçekleşen bu olay kalmıştı. *Herkes* onu izliyordu.

Benden çok ona odaklanmışlardı.

Bu gerçek, endişelerimi cinsel bir uyarılmışlığa dönüştürmeye başladığında bedenimin alt kısımlarındaki nabız yükseldi. Beynim yaşanan her şeyi kaydederken parmakları kravatını çıkardı.

Diğer eliyle ensemini kavradı. Anlayabilmem için çok yavaşça, “Hazır ol, sevgilim,” diye fısıldadı. “Bu başını döndürebilir.”

BÖLÜM 31

ROSE COBALT

Vücudum titrerken kocam kravatını sinsice bileklerime dolayarak ellerimi arkamda bağladı. Barın içindeki tezahüratlar beni neredeyse o anın içinden çekip çıkaracaktı ama Connor bir elini yanağıma koydu.

“Sadece bana bak,” diye hatırlattı.

Ona duyduğum güvenle başımı salladım. Ardından beni büyük bir güçle öptü, dişlerini altdudağıma bastırdı ve dizlerinin üstünde durmaktan vazgeçerek ayağa kalktı.

Üstümde *yükselmeye* başladı, yüzüm kasıklarının hizasındaydı.

Aman Tanrım.

Bar tezgâhından sarkıttığım ayak bileklerimi çaprazlayıp bacaklarımı birbirine bastırdım, kadınlığımda hissettiğim sızlama canımı acıtıyordu. Tika basa dolu olan bu barın ortasında, kocamın içime girmesine duyduğu *ihtiyaçla* vücudum resmen çığlıklar atıyordu. Bu yaşıyor olamazdı.

Ancak yaşıyordu.

Eliyle başımın üstünü okşadı. Ayakta durmasına rağmen kol mesafesindeydim. Başımı kaldırıp baktığımda gömleğinin düğmelerini açıyordu. Baş döndürücü, baştan çıkarıcı bakışları beni bacaklarımın arasını sertçe beceriyormuş gibi yerime çivilemişti.

“Çıkar! Çıkar!” diye bağırان bir sürü insan vardı. Barın yanında toplanmış kız kardeşlerim ve arkadaşlarım da bu kalabalığın parçasıydı.

Connor atkuyruğumu çekiştirerek dikkatimi etrafımdakilere değil, ona vermemi sağladı. *Odaklan*, diyordu gözleri yüksek sesle ve net bir şekilde.

Parmakları son düğmeyi de çözdüğünde gömleği açılarak sinir bozucu derecede belirgin, özenle oyulmuş kaslarını ortaya çıkardı. Kocam bir barda striptiz yapıyordu. Medyayı karıştırmak için yapılmış bir gösteri olsa da aynı zamanda benim içindi.

Kendine olan güveni; aptalca ve özensiz olabilecek bir işi bile hükmedici, uyarıcı bir deneyime dönüştürüyordu. Hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde tahrik olmuştum, tamamen sırlısklamdım. Aleti için yanıp tutuşuyordum. Regl dönemimden birkaç gün öncesi en azgın olduğum zamanlardı, bu da o günlerden biriydi.

Başımdaki koruyucu ve sahiplenici eli, bana çok fazla şey hissettiriyordu.

Gömleğini bir kenara fırlattığında artık üstü çıplaktı.

“Çıkar şunu!” Bağırışlar arttı.

Pantolonu... o...?

İçgüdüsel olarak ellerimi, kelimenin tam anlamıyla açık kalan ağzımı kapatmak için kullanmak istiyordum. Bileklerim kısıtlamaya karşı hareket etmeye çalıştığında Connor atkuyruğumu tekrar çekiştirdi. Böylece gözlerim, onun içime işleyen sıcak bakışlarıyla buluştu.

Sığ, kısa nefesler alıyordum.

Dudaklarının kenarı bir kez daha kıvrılmaya başladı. Özellikle de kemerini yüzümün hemen yanında çözerken sırtışı büyümüştü. *Siktir*. Yanağımı neredeyse aletine bastırarak kadar yaklaştı, aramızda bir santimlik bir boşluk vardı.

Pantolonunun düğmelerini açtıkça parmak eklemleri burnuma değiyordu.

“ÇIKAR!”

İnsanların onaylayıcı çığlıkları arka planda kayboldu. Tenim barın üstünde seks yapıyormuşuz gibi alev almıştı. Yapıyor muyduk? Beni beceriyormuş gibi *hissettiriyordu*. Tam burada, şu anda ve herkes izlerken...

Hiç tereddüt etmedi, bir an bile duraksamadı. Burada sadece biz varmışız gibi davranıyordu, sanki bu şimdiye kadar atıldığı en kolay maceraydı.

“Connor...” Beynimin içinde çınlayan küfürlerin ve ünlem işaretlerinin yerine, sadece ismini söyleyebildim. Alay edercesine pantolonun belini santim santim aşağı indirip lacivert *boxer*’ının belini ortaya çıkardı.

Hızla kız kardeşlerime bir bakış attım, hepsi parmaklarını geniş gülümsemelerine bastırıyordu. Lily’nin gözleri yuvalarından fırlamak üzereydi.

Tüm bunları içten içe ben de yaşıyordum. İçimde sızlayan, “*becer beni, becer beni, becer beni*” çığlıkları atan bir uyarılma hissediyordum.

Connor başımın üzerindeki elini değiştirdi, artık beni sol eliyle tutuyordu. Ona göre sol eli, daha dominant olan eliydi.

Loren, kocamın arkasından yaklaşarak pantolonunu ve *boxer*’ını çıplak kıcını gösterecek kadar sıyırdı. Connor *bana* sırtıyordu. Zihnimi zorlayan her bir duyguyu yüzüme yansıtıyor olmalıydım.

Lo, kocamın kıcını çimdikledi. “Mutlu Aziz Patrick Günü, pislikler!” Herkes tezahüratlar eşliğinde biralarını ve kokteyllerini havaya kaldırdı. *Boxer*’ını yukarı çekti ancak Connor’ın başımı tamamen aletiyle aynı hizada sabit tuttuğunun farkındaydım.

Üç kez yanağıma sürtündü. Tüm bedenim tutuşmuştu,

boğazıma sıkışan bir inlemenin sesi çevremizdeki coşku tarafından bastırıldı.

Bağlı ellerimi çözüp bir elimle kalçasını, diğer elimle de biraz daha yukarıyı kavradım. Ellerimin altındaki kıcı gerildi.

Donakalmıştım.

Alçalarak tekrar dizlerini iki yanıma yasladı. Başım milyonlarca farklı yöne çevrilirken dudakları benimkilerle buluştuğu anda o güç ve kudret geri döndü. Aslında hiç gitmemişti. Sadece dili dudaklarımı aralamış, ağzımı dolduruyordu. Kollarıyla sardığı göğsümü kendi vücuduna yasladı.

Ona ayak uyduramıyor, beni nereye yönlendirirse oraya düşüyordum. Bana verdiği baş dönmesini takip ediyordum. Tek yapabildiğim kollarına tutunmaktı. Bardan inerken beni de yanında götürerek ayaklarımın üzerine basmamı sağladı.

Hâlâ öpüşüyorduk, kolları hâlâ bana sarılmış durumdaydı. *Evet*, diye düşündüm. Beni sevdiğim şekilde hırpalıyordu, ben de onu kabul ediyordum. Her bir hareketini, dilinin her bir darbesini içime çekiyordum. Onunkilerin altındaki dudaklarım acıyordu ve tenim kızarıyordu. Alkol, Connor'ın üzerimdeki etkisinin yanına bile yaklaşamıyordu.

Yakınımızdan gelen, "Tekrar yap, Connor Cobalt!" diye haykıran bir ses hareketlerimizi böldü. Gözlerimi kısıp bir kez daha art arda patlayan kamera flaşlarının sert ışığına baktım. Kocam hâlâ gömleksizdi, kemeri belinde değildi ve pantolonunun düğmeleri açıktı. Ancak pantolonu doğru yerindeydi, kıcını insanların gözünden gizliyordu.

Connor yüzümü şefkatle tutarken sırtışı gittikçe büyüyordu. "Bu hoşuna gitti."

Göğsüne bir tokat attım, hâlâ ağır nefesler alıyordum. Oysa o biraz bile yorulmamıştı. Elimi tutarak parmak eklemelerimi öptü. Çoğu insanın hayatı boyunca yapamayacağı kadar büyük bir halka açık gösteriyi sergilemeyi başarmak için zilzurna sarhoş olmam gerekmediğini fark ettim.

Beni güvende hissettirmişti.

Onunla birlikteyken rahattım. Bunu daha önce de yapmıştı, beni rahatlatmak için bir olayı kendi üzerine almıştı. Kendine olan güveni içime sızıyordu. Karşımdaki bu insanı seviyordum. O *her zaman* birlikte olmak istediğim bir adamdı.

Avuçlarımı çıplak göğsünün üstüne koydum. Ona tam olarak kollarımla karşılık veremesem bile kollarını etrafıma doladı. Sadece ellerimi oldukları yerde tuttum.

Çakırkeyif halimle neredeyse ona, “Çok ateşlisin, seni becermek istiyorum. İnanılmaz derecede becerilesi olduğunu biliyor muydun? Saçların mükemmel. Dudakların daha da mükemmel,” demek istiyordum. Ağzımı açıp duruyordum ama aşırı tatlı iltifatlarda bulunma düşüncesi bile tuhaf ve yanlış hissettiriyordu.

Bu yüzden, “Senden nefret ediyorum,” demekte karar kıldım.

Sırıışı genişledi. “O kadar nefret ediyorsun ki, orada üç dakika daha kalsaydım orgazm olurdun.”

Dudaklarımı küçümsemeye büktüm. “Hayır...” Kadınlığımın zirveye doğru tırmanan nabzını hatırlayınca duraksadım. *Bir barda orgazm olacaktın, Rose. Herkesin önünde.*

Buna inanıyordum ama sadece onu susturmak için elimi yüzüne doğru kaldırmakla yetindim.

Bileğimi kavrayarak dudaklarını kulağıma indirdi. “Bu gece seninle ilgileneceğim.”

Tercümesi: *İstiyorsan içmeye devam et.*

İstiyordum.

Bakışlarının benim üzerimden kayışını izledim ve onları Ryke’in üzerinde durana kadar takip ettim. Etrafındaki herkes gülüyordu. Daha parlak, içten gülümsemesine bakılırsa Daisy bile kendini daha iyi hissediyor olmalıydı. Ancak Ryke bize sabitlenmişti, karanlık ve sorgulayıcı gözlerle bizi izliyordu.

“Bunu ne sikim için yapıyorlar? Bir bahis mi kaybettiler? Bu lanet olasıca hiç mantıklı gelmiyor...” diyordu Ryke.

Biz de, *“Bunu dikkatleri çocuklarımızdan alıp kendi üzerimize çekmek için yapıyoruz,”* diye cevap veremiyorduk.

Bu gece Ryke’ın belirsiz bahaneleri reddedip gerçek bir cevap için savaşıacağı gece olabilirdi.

BÖLÜM 32

CONNOR COBALT

Daisy ve Rose otelin koridorunda birlikte tökezlerken sarhoşça güldüler. Destek için birbirlerine tutunuyorlardı. İkisi de bar kapanana kadar tekila *shot* içmiş, Céline Dion'un *My Heart Will Go On* şarkısının inanılmaz derecede ahenksiz bir versiyonunu söylemişlerdi.

Ryke yanımda olmasaydı tüm bu senaryodan daha fazla keyif alabilirdim. Bardaki striptizim hakkında sessizce düşüncelere daldığının farkındaydım, kızların arkasından yürürken aklının çalıştığını hissedebiliyordum. Onunla göze gelmemi, sahip olduğum tüm sırları ortaya sermemi umarak bana doğru çekingen, temkinli bakışlar atıyordu.

Ancak beni çözmek o kadar kolay değildi.

Kızlar oda kapımızın yanında birbirlerine takılıp *kıkırtılar* eşliğinde yere yığıldılar. Rose normalde bu sesi hiç çıkarmadığı için gülmemeye çalışarak dudaklarımı ovdum. Bu hatırlayacağım, nadir bir olaydı. Bayılmıştım.

Önlerinde durup tepeden ikisini izledim, onlar da başlarını kaldırarak bana baktılar. Ryke'a odanın anahtar kartını uzattım. "Kızlar."

Cam gibi gözleriyle ablasımm yanağını okşarken, "Rose kapkek istiyor. Değil mi, Rose?" dedi Daisy.

Rose memnun bir gülümseme takındı. “Evet... kapkek, lütfen.” Elini bana doğru uzattı, sanki alyansını öpmemi ya da ona bir ikramda bulunmamı bekliyordu.

“Yatağa ne dersin, sevgilim?”

Ona bir torba pislik teklif etmişim gibi yüzünü buruşturdu. “Bu korkunç bir hediye, Richard.”

Kolundan tutup kalkmasına yardım ettim ama bana doğru sendeledi. Karımı taşımak benim için daha kolaydı. Bu yüzden onu kollarıma aldım ve kapanamadan kapıyı tekmeleyerek açtım. Ardından Ryke da Daisy’ye aynı şekilde yardım etti.

“Birlikte uyumaya karar verdik,” dedi Daisy arkamızdan. Ryke, onu büyük boy bir yatağın olduğu odaya doğru taşıırken kollarını erkek arkadaşının boynuna dolamıştı.

Rose’u otel yatağına yatırdığım anda yayılıp bir yastığa sarıldı. “Erkekler giremez,” diye bir şart ekledi Rose. Bu Ryke’la yalnız kalmama sebep olacaktı. *Dört* otel odamız vardı. Kızların birbirleriyle bir saat daha konuşacaklarını, ardından onları ayırmamıza izin vereceklerini umuyordum.

Görünüşe göre, durum benim lehime işlemiyordu.

Ryke bunu kabul edip kız arkadaşını yatağa, ablasının yanına tam anlamıyla fırlattı. Daisy gülerken Rose aniden denizdeymiş, *Titanik*’le birlikte batıyormuş gibi kollarını iki yana açınıştı. Saç bandı beyaz yorganın derinliklerinde kaybolmuştu.

Karımın üzerine eğilerek saçlarını yüzünden geriye doğru taradım. Bana baktığında gözleri kısıldı, cam gibi olsalar bile bakışları hâlâ alev alevdi. Aletime kan hücum etti. Regl döneminin ne zaman başlayacağını her zaman anlayabiliyordum çünkü vücudum daha ilkel bir hale geliyordu, yaptığı her fiziksel harekete ilgi duyuyordum.

Bu zamanlarda feromon yayıyordu ve kimyasallar genel-

likle onu becerene kadar kendimden geçmeme sebep oluyorlardı ama bu gece farklıydı.

Dudaklarıma yakından bakıyordu. “Seni neden seviyorum?”

“Gerçekten tüm nedenleri sıralamamı istiyorsan, bütün gece burada olmam gerekir,” dedim onu sinirlendirmek için.

Eliyle ağzımı kapatmaya çalıştı ancak tamamen ıskalayıp yüzümün yanındaki boşluğu tokatlamış oldu. *Güldüm.*

Ryke’in yatağın kenarına oturduğunu, Daisy’nin sarhoş bir şekilde kucığına yayıldığını fark ettim. “Büyük, kötü kurt...” Saçma dokunmak için uzansa da kolu yanında gevşekçe sarkıyordu. “Ye beni.”

Bu kışkırtıcı, sarhoş ifadeyi duymamak için elimden geleni yaptım.

Ryke başını ona doğru eğdi, Daisy’yi bir kez... iki kez öptü. “Her siktiğimin günü bunu yapacağım, tatlım.”

“Lily nerede?” diye sordu Rose.

“Lo’yla birlikte otel odasında.” *Düzüşüyorlardı.* Ryke’a eşlik etmek yerine, benim de karımla yapmayı tercih ettiğim şey buydu.

“Poppy nerede?”

“Sam’le kendi odalarında.”

“Willow ve... erkek arkadaşı nerede?” Rose cevap ararmış gibi havaya vurduğunda elini tuttum.

“Lo’nun kız kardeşi dışarı çıkmak istemedi,” diye hatırlattım. Willow geçen hafta on sekiz olmuştu ama Lo onun geceyi kendi evinde, çizgi roman okuyarak geçirmeyi tercih ettiğini söylemişti. “Ayrıca bir erkek arkadaşı yok.” Rose’un, Garrison’ı kastettiğini biliyordum.

Rose homurdanıp beni uzaklaştırmaya çalıştı ama elini bırakmadım. “Onları flört ederken gördüm,” dedi sanki bu yeterli bir kanıtmış gibi.

“Mantığın pek sağlam değil, sevgilim.” Kalçasına kadar sıyrılan eteğini aşağı çekerek düzelttim. Normalde onu öyle bıraktırdım ama Ryke da bu yataktaydı. “Biz yıllarca flört ettik ve sen bana hiç erkek arkadaşın olduğumu söylemedin.”

Dudakları aralanırken gözleri alev aldı. “Bizim yaptığımız flört etmek değildi.”

Tek kaşımı kaldırdım. “On yedi yaşımıdayken bana otopsi yapmak istediğini, göğüs kafesimi *yarıp* kalbimi parmaklarının arasında patlayana kadar sıkmak istediğini söylemiştin.” Bu flört etmek değil de neydi?

Bana yaklaşmak için başını yastıktan kaldırdı, dirseklerini yatağa dayadı. “O benim senden nefret ediş şeklimdi, Richard. Senin *ölümünü* hayal ediyordum.”

“Kalbimi avuçladığını hayal ettin,” diye karşılık verdim.

“Seni *öldürmek* için,” dedi vurgulayarak.

Ona yaklaşıırken gözlerimiz birbirine kilitlendi. “Vous m’aimez.” *Beni sevdin.*

Alkolün de etkisiyle erken pes ederek yatağa yığıldığında sığ nefesler alıyordu. Sırf bana ters bakışlar atabilmek için ağırlaşmış gözlerini daha uzun süre açık tutmaya çabalıyordu.

Ryke’a döndüğümde Rose’la bana karşılaşmak istemediğim kadar şüpheli bir şekilde baktığını gördüm. “Biliyor musun?” diye sordu. “Bunca sıkık yıldır ikinizin de neden ara sıra *tu* yerine *vous* kullandığınızı hiç anlamadım.”

Bu benim için anlamsız bir konu olsa da kaslarım hâlâ gergindi.

Rose benden önce cevap verdi. “Resmiyetten.” İkimiz de Fransa kökenli değildik. Genelde sadece birbirimizle sohbet ettiğimiz için istediğimizi yapıyorduk.

“Lanet olasıca çıkıyordunuz, şimdi de evlisiniz,” dedi Ryke. “İlişkiniz resmi değil.”

Rakip olduğumuz hazırlık okulu günlerimize gönderme yaparken, “Her zaman çıkmıyorduk ve hep evli değildik,” diye açıkladım. “Resmi tarzda konuşmaya başladık, şimdi de istediğimiz zaman ikisi arasında geçiş yapıyoruz. Kuralların oldukça farkındayız. Sadece bizim için geçerli değil.”

Rose kocaman gülümsüyordu.

Kendimi beğenmişliğimden nefret ettiğini söylüyordu ama kibirli bir pislik olsam bile gerçek benden zevk aldığını çok iyi biliyordum.

Ryke sorduğuna pişman olmuş halde başını iki yana salladı. Ardından Daisy onun üzerinden yuvarlanıp Rose’a yaklaştı ve kızlar aralarında fısıldaşmaya başladılar.

Ryke’la aynı anda yataktan kalktık. Birbirimize attığımız bakışlar ikimizin de durumun farkında olduğumuzu gösteriyordu.

Sabahları birbirimizin yanından geçerken nadiren yaptığımız on dakikalık kısa sohbetlerin dışında, şu an birlikte gerçekten zaman geçirmek zorundaydık. Daisy ve Loren olmayacaktı. Bizi birbirimize bağlayan hiçbir şey yoktu.

Harika.

BÖLÜM 33

CONNOR COBALT

Ryke'tan sonra duşa girdim. Biraz önce bu geceyi aynı otel odasında geçireceğimizi teyit eden küçük bir konuşma yapmıştık. Aziz Patrick Günü'nde, sabahın dördünde fazladan bir oda için resepsiyonla uğraşacak kadar birbirimizden nefret etmiyorduk. Üstelik ayrı odalarda kaldığımızda Ryke'ın şüphelerinden vazgeçeceğine inanacak kadar aptal değildim.

Onları bir noktada gündeme getirecekti, o yüzden bu gece yapması daha iyiydi.

Dişlerimi fırçalayıp pijama altımı giydim. Kapının altından ışık sızmaya devam ediyordu. Beni sorgulamak için uyanık kaldığını varsaydım. Bu konuyu açmadan uyuyacağına zaten hiç ihtimal vermemiştim.

Sessizce banyodan çıktım, aynayla kaplanmış dolabın yanından geçerek modern otel odasının ana bölümüne girdim. Bir masa, sandalye ve büyük boy bir yataktan başka bir şey yoktu. Ryke beni görmeden önce onu yatağın kendi tarafında, büktüğü dizlerinin ardında bir şey saklarken yakaladım.

Gri pamuklu bir eşofman altı giyyordu, göğsü çıplaktı. Omzunda, kaburgasında ve kalçasında koyu renkli dövmeler vardı. Dizlerinden birini indirdiğinde, nakil ameliyatından kalan yara izini fark ettim. Göğüs kemiğinin hemen altında,

göğsünün tam ortasında başlıyor ve göbek deliğinin önünden, kaburgalarının altından geçerek neredeyse bir *L* harfi oluşturuyordu.

Kaşının üzerindeki Paris'ten kalan küçük yara izine eşlik ediyordu.

İnsanları hiçbir zaman kendi hayatlarının fiziksel tuvalle-ri olarak görmemiştim. Ryke'inki gibi zamanı ve anıları, ister kendi tercihiyle ister koşullar yüzünden dışa vurduklarını hiç düşünmemiştim. Ben boş bir sayfa olabilirdim ama her insan öyle değildi.

İyice yaklaştığımda diğer dizini de indirip başını kaldırdı. O anda elindeki kitabı fark ettim. *Kitap okuyor*. Garip bir şekilde Ryke'ı daha önce hiç okurken görmemiştim.

Kitabı yastığının arkasına tıktı. "Sana bir şey sormam gerekiyor," diyerek dikkatimi dağıtmaya çalıştı.

Merakım iyice artmıştı ve bunun peşini bırakmaya niyetim yoktu. Yattığı tarafa doğru yaklaştığımda anında ayağa kalkıp yastığına ulaşmamı engelledi. Çenesi gerilmiş, yüz hatları kararmıştı.

Ondan hiçbir zaman korkmamıştım.

"Seninle gerçekten konuşmam gerekiyor."

Biliyorum. Bunun utançla ilgisi olmadığını bilerek, "Okuduğun şeyden neden bu kadar utanıyorsun?" diye sorguladım.

"Siktir git." Kaşlarını çatı. "Ben hiçbir şeyden utanmıyorum, yani bunu kendine göre çevirme."

Bunu kendime göre çeviriyordum ama henüz işim bitmemişti. "Utanmıyorsan o zaman bana kitabı göstermekte bir sakınca görmemelisin."

Burun delikleri genişledi. "Şampuan şişesinin arkasını ya da *Ulysses*'i okumamın senin için bir önemi veya farkı var mı ki?"

* İrlandalı yazar *James Joyce* tarafından yazılmış; 1918-1920 yılları arasında bir seri şeklinde parça parça yayınlanmış, 1922'de ise bir bütün olarak basılmış modernist romandır. (ç.n.)

“Zekâya değer veririm,” dedim basitçe. “Onu saklamayı rahatsız edici buluyorum.”

“Al işte.” Önce benim göğsümü sonra kendininkini işaret etti. “İnsanları sikik bir matematik testinde benden daha yüksek puan alıp almadıklarına, buna göre üstümde ya da altımda kalacaklarını düşünerek değerlendirmiyorum.”

O zaman beni böyle mi görüyordu? Başımı iki yana salladım. “Beni yanlış anladın. Lo ya da Lily’yi benim kadar zeki olmadıkları için küçümsediğimi söylemiyorum. Hayran olduğum, değer verdiğim ve kişisel olarak bende olmayan başka niteliklere sahipler ama bunları kimseden saklamıyorlar.”

“Hiçbir sikik şeyi sakladığım falan yok.”

“Kitabın kelimenin tam anlamıyla bir yastığın arkasında, gözlerden saklı bir şekilde duruyor.”

Çenesi kasıldı. “Ben de diyorum ki, ben o kitaptan ibaret değilim. Bunu siktiğimin tüm günü yapabilirim, Cobalt.”

“Gece oldu,” diye düzelttim.

“Sikik derecede sinir bozucusun.” Yüzünü buruşturup derin bir çekti. Kılımı bile kıpırdatmadan bekledim. Bu tavrim onu, kitabı alacak kadar sinirlendirmeye yetmişti. Kitabı göğsüme doğru itti.

İspanyolca başlığı okudum. *El cuento de la criada*. Margaret Atwood’un yazdığı *Damızlık Kızın Öyküsü*’nün yabancı bir baskısıydı. “Bunu daha önce okudun mu?” Ben sadece İngilizce baskısını okumuştum ama oldukça popüler bir kitaptı. Rose’un favorilerinden biriydi, feminist temalı bir bilimkurgu romanıydı.

“Evet.” Kitabı sertçe geri aldı. “Seninle sabahın dördünde kitap kulübü sohbeti yapmayacağım. Ya da herhangi bir zamanda.” Kitabı sırt çantasına geri koydu.

Pencereye doğru yürüdüm, bordo perdeler Manhattan’ın ışıltılı manzarasına açılıyordu. “Zekân annene ait değil, bunu

biliyorsun. O senin. Sen kazandın. O değil.” Omzumun üzerinden baktığımda yatağın yanında kaskatı kesilmiş bir şekilde durduğunu gördüm. Birbirimizi tanıdığımız yıllar boyunca açık yüreklilikle yaptığımız konuşmaların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Bu konuyu neden şimdi açtığımı bilmiyordum.

Belki Rose’la sakladığımız sır hakkındaki tartışmayı ertelemek içindi.

Belki de bu gece Ryke’in bana gerçekten açılacağını düşündüğüm içindi.

Ona ne kadar bakarsam, sık sık içine kapanmasının gerçek nedenini bulduğumdan o kadar emin oluyordum. Başını iki yana sallayıp uzaklara dalmasından bunu anlayabiliyordum.

“Büyürken ailemin istediği *her şeyi* yaptım. Her sikik şeyi. Dört dil öğrenmeyi, annemin beni zorladığı diğer boklardan ayıramıyorum.”

Bu gerçeklerin çoğunu gözlemleyerek öğrenmiştim ama sesindeki gerginlik midemi bulandırmaya başlamıştı. Kolumu cama yasladım, biraz rahatsız olsam da içimde sadece değer verdiğim insanlara karşı olan empatinin tetiklendiğini hissediyordum.

Doğruca bana baktı. “Gerçeği istiyorsun. Üniversiteye gittiğimde sadece *kendim* olmak istedim. Kim olduğuma dair hiçbir sikik fikrim olmasa da bunu çözebileceğimi düşündüm.” Öfkeli bir nefes verdi. “İspanyolca, İtalyanca, Fransızca ya da Rusçayı o istediği için mi sevmiştim, yoksa duygularım gerçek miydi karar veremiyordum. İlk yılımda *beş* kere bölüm değiştirdim, bu yüzden gazetecilik gibi hiç kullanmadığım bir şeyde karar kıldığım için gülebilirsin. Neredeyse her şeyi denedim, hiçbiri doğru gelmedi.”

Her bir kelimesini ve ardındaki duyguları sindirdim.

Ben konuşmadan devam etti. “Bak, annem kimliğimi bulmamı fena halde zorlaştırdı ama ona kaya tırmanışı yapmak istediğimi söylediğimde hiç hoşuna gitmese bile izin verirdi. Ebeveynlerim yalanlar uydurdular, ben de onların itibarını korumak için bunlara uymak zorunda kaldım. Eskiden onların gurur duymaları için zeki ve atletik olmak isterdim ancak şimdi *kendim* için okuyorum. *Kendim* için koşuyorum. *Kendim* için konuşuyorum. Yine de bunca zaman o kadar çok şartlandırıldım ki, kafamda bazı şeyleri sadece ailemle özdeşleştiriyorum.” Kollarını iki yana açtı. “Bu yüzden unutmak istediğim bazı diller var.”

“Hangileri?” diye sordum.

“Rusça... Fransızca.” Bu yüzden benimle Fransızca konuşmasını sağlamak bu kadar zordu.

Odadaki masaya doğru yürüyüp ellerimi yüzeye dayayarak ahşaba yaslandım. “Sanırım daha önce benimle hiç bu kadar konuşmamıştın. Bunu takdir ediyorum. Bu senin için ne kadar önemli bilmiyorum ama.” Benim hayatımın onunkiyle alakası yoktu.

Kişiliğimle hiç onun gibi mücadele etmemiştim. Fakat grubumuzdan biri tıpkı onun gibi “evetçi çocuk” olarak büyümüştü. “Daisy’de hep kendini gördün, değil mi?”

Gerilirken başıyla onayladı. “Evet.”

“Tek kelimelik cevaplara geri döndük.”

Yatağın kenarına oturdu. “Belki de bana bu gece ne halt ettiğini anlatmalısın.”

Bu gece her zamankinden daha çok konuşma sebebinin bu olduğunu düşündüm. Benim de aynısını yapacağımı varsayıyordu. “Rose’a hepinizin önünde kucak dansı yapmıştım. Çok da farklı bir şey değildi.”

“Sadece beşimizin olduğu bir yerde değil, sikik bir barın önünde *striptiz* yaptın. Ayrıca o kucak dansı *reality* şov sıra-

sındaki bir bahsin parçasıydı. Zaten televizyonda hiç yayınlanmadı. *Bu canlıydı.*”

Hiç yayınlanmamıştı çünkü o görüntüler Rose’la aramızdaki fiziksel kimyayı gösterecekti. Scott programı Rose’un benden değil, ondan hoşlandığını gösterecek şekilde düzenlemeye çalışıyordu.

“Yani?” diye sordum.

“Yani orada yaptığın ne *halt* içindi? Bir süredir ikinizin yaptığı şeyleri anlamlandırmaya çalışıyorum ama yapamıyorum...” Başını iki yana salladı. “Bir şeyler döndüğünü biliyorum ve arkadaşım olarak senden bana bunu söylemeni istiyorum.”

“Bilmemen daha iyi.”

Yataktan kalktı, bu da beni ayağa kalkmaya zorladı. “Seni siktiğimin yerine sererim.”

Bana yaklaşırken öfkesi artmasına rağmen, “Bu yüzden sana söyleyemem,” dedim sakince. “Şu anda verdiğin tepkiyi verirsin ve benim yanımda mantıklı, akli başında insanlara ihtiyacım var.”

“Rose’un gerçeği bildiğini varsayıyorum. Onun o kadar mantıklı olduğunu mu düşünüyorsun?”

Çenem seğirirken öfkemi gizlemek için dudaklarımı ovuşturdum. Rose her zaman mantıklı davranmıyordu, yine de Ryke’tan çok daha az çileden çıkarıcıydı. Birçok benzerlikleri vardı. Onları farklı kılan şeyler ise beni Rose’la katbekat daha uyumlu, Ryke’la ise katbekat daha uyumsuz yapıyordu.

Ryke’tan yaklaşık üç santim uzun olsam bile neredeyse eşittik.

“Şu anda seni yumruklamayı ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin,” diye hırladı. “Beni manipüle etmekten *vazgeçmen* gerek, Connor. Bunu her yaptığında anlıyorum.”

Karşılığında onunla bir şeyler paylaşacağımı düşünmesini sağlayarak içini açmasına izin vermiştim.

Ancak paylaşmamıştım.

Söylediği onca şey arasında beni en çok etkileyen, *seni yumruklamak istiyorum* ya da *vazgeçmen gerek* kısımları değildi. Adımı kullanmasıydı. Bana nadiren Cobalt yerine Connor derdi, bunu her yaptığında kırık ve bütün arasındaki dengede titreyen arkadaşlığımızın ciddiyetinin tadını alabiliyordum.

Gerçek arkadaşlık çift yönlü bir yoldu. Loren’la bu yolda ilerlemiştim. Ona savunmasız taraflarımı, daha fazlamı sunmuştum. O da kendi zayıflığını görmeme izin vermişti. Ryke başlangıçta bir tuğla duvar olabilirdi ama bu arkadaşlığı durma noktasına getiren değişken *bendim*. O değildi.

“Bir adım geri çekil de sana söyleyeyim,” dedim aniden. Arkadaşlarımı manipüle etmek istemiyordum. Onu kandırmak istemiyordum, gerçek bir şey istiyordum.

Ryke tereddüt etti. “Bana yalan söyleme.”

“Söylemeyeceğim,” diye temin ettim. “Söz veriyorum.”

Bununla birlikte benden birkaç adım uzaklaştı, aramıza yaklaşık bir buçuk metrelik mesafe koydu. “Araya girmeden her şeyi anlatmama izin ver.” Sesim donuktu, hiçbir kızgınlık ya da yenilgi belirtisi taşımıyordu. Sonraki birkaç dakikayı Rose’la yaptıklarımızı anlatarak geçirdim. İlk başta Moffy’ye yardım etmek ve o haberi gömmek adına başladığımızı, ardından spot ışıklarını çocuklarımızın üzerinden çekip çekmeyeceğimizi görmek için yaptığımız testi anlattım.

Bitirdiğimde ellerini kalın telli, kahverengi saçlarından geçirmesini izledim. Gözlerini haliya dikmiş, tüm gerçekleri sindirmeye çalışıyordu. “Sana lanet olasıca yardım edebildim.” İlk söylediği şey oldu.

Biri benden Ryke Meadows’un aklıma gelen ilk iki özelliğini saymamı isteseydi *agresiflik* listede bile olmazdı. Ruhunun derinlerinde, neredeyse her hareketinde kendini gösteren bir özveriyle sıkıca sarılmış bir nezaket yatıyordu.

Onun bu şefkati, dünyayla ve çoğu insanla paylaşmadığının farkındaydım. Oysa bir parçam daha derin, daha insani bir düzeyde onu anlamayı arzuluyordu.

“Yardım etmemen benim için daha kolay olurdu,” diye gerçeği söyledim.

Sert bir nefes verdi. “Bahsi geçen *benim* lanet kardeşim ve onun çocuğu. O söylentinin bir parçası *benim* hakkımdaydı. Bir şeyler yapabilirdim, böylece Rose yapmak zorunda kalmazdı.”

“Rose bir şeyler yapmak istedi,” diye hatırlattım. Bu bilgiyi Lo ile paylaşacağı konusunda endişeleniyordum. “Ona söyleyemezsin, Ryke. Bunun farkındasın, değil mi?” Bu kardeşinin karanlık bir yere gitmesine sebep olurdu. Suçluluk duygusu Lo’yu benden çok daha fazla etkiliyordu, bu yüzden onu içmeye itecek her şeyi ondan gizlemek zorundaydık.

Ryke ellerini başının üstüne koyarak birkaç derin nefes aldı.

Hayal kırıklığı ve öfkenin ötesindeki duygularını okuyamıyordum. “Lütfen, yapmayacağını teyit et.”

Ellerini indirdi. “Ona asla söylemeyeceğim. Bu sonsuza dek sadece senin, benim ve Rose’un arasında kalacak.” Kafamın arkasında Lo, *büyük çocuklar kulübüyle* ilgili şaka yapıyordu.

Böyle zamanlarda gerçekten de böyle bir kulüp vardı.

Ryke bana bir adım daha yaklaştı. “Yardım etmek istiyorum.”

“Buna gerek yok...” Önce yumruğunu iyice sıktığını, ardından vücudunun duruşunu fark ettim. *Bana vuracak.* On-
dan kaçmadım.

Çeneme vurduğu anda diş etlerim dişlerime baskı yaptı, dilime kandan gelen bir demir tadı yayıldı. Yüzüme dokunmadım, yalnızca o sakinleşirken bir kez daha ona doğru döndüm.

Bana yumruk atabilmek için *yıllardır* bekliyordu.

Daha önce sayısız kez kendini durdurmuştu. Yüz hatları gevşeyip, çenesindeki gerginlik azaldı. Artık yüzünde ne kin ne de öfke vardı.

Halinden memnundu.

Ryke bana doğru başını salladı. “Yarın basına sana vurduğumu, birbirimizden nefret ettiğimizi söyleyebilirsin. Başka bir hikâye de uydurabilirsin.” Yatağa geri döndüğünde bana, basını kızımдан uzaklaştırmam için bir manşet vermişti.

Kahkaha atarken şaşkın ve eğlenmiş hissediyordum. “Bu bana yardım etme şeklin mi?” Onu takip ettim, çenem zonk-
lasa da şikâyet etmiyordum. Hayatım boyunca en çok üzeri-
ne gittiğim insanlardan biri Ryke olmuştu.

Çünkü bunu kaldırabileceğini biliyordum.

Tabii bu tavrım, arkadaşlığımızın üzerine ince bir düş-
manlık katmanı ekliyordu. Yarı şakadan yarı öfkeden oluşan
bir katmandı. Şimdi ise o katmanım yavaşça sıyrılmaya başla-
dığını hissediyordum.

“Evet,” diye onayladı. “Bugüne kadar sana vurmak için
daha iyi bir nedenim olmamıştı.” Tekrar yan yatıp yorganın
altına girdi.

Kelimenin tam anlamıyla *bana* yardımı dokunmayacağı
sürece vurmayacaktı. “Ne kadar naziksin.” Yatakta kendi ta-
rafıma yerleştim.

“Sadece siktiğimin şeyini söyle yeter, Cobalt. Seni tekrar
yumruklarım.” Işıkları kapattı.

Kaşlarımı kaldırdım. “Peki o ne anlama geliyor? *Hav hav?*”

“Siktir git.” Sesi artık daha yumuşaktı.

Dudaklarım kıvrıldı. Lambamı kapatacağım sırada bir
şey daha söylemek zorundaymışım gibi hissediyordum. Bu
cevabı bütünüyle hak ediyordu. “Noel’de, sana annem kutla-
madığı için benim de kutlamadığımı söylemiştim ama No-
el’i, Faust’ta geçirdiğimden hiç bahsetmemiştim.”

Sırtüstü uzandı, kaşları kafa karışıklığı ve şaşkınlıkla çatılmıştı. “Tatilini orada geçiren kaç kişi vardı?”

“Çok fazla değil ve durum sana yalnız görünüyor olabilir...”

“Peki bu siktiğimin şeyi nasıl yalnız değil?”

“Zamanımı hedeflere ve hırslara doğru koşarak geçirdim. Etrafımızdaki yalnızlığı düşünmek için bir anımı bile boşa harcamadım. Bugüne kadar gördüğüm tek şey kaybettiklerim değil, başardıklarım oldu. Bu yüzden bunu ne kadar denersem deneyeyim, bu konuda seninle bağlantı kuramıyorum.”

Ryke dalgın bir şekilde bir süre söylediklerimi düşündü, durumun farkına vardığında güldü. “Yağ ve su gibiyiz.”

Gülümsedim. “Bu senaryoda benim su olduğumu varsayıyorum.”

Ryke tekrar yana dönmeden önce bana ortaparmak gösterdi. “İyi geceler, Cobalt,” diye mırıldandı.

Bununla birlikte lambamı kapatarak bizi karanlığa gömdüm.

Uykuya dalalı on dakika olmuşken yanımdaki telefonum titredi. Vücudumu dirseğime dayayıp gözlerimi kısarak parlak ekrana baktım.

Daisy’nin cinwrlđğrtüsü düşük. Feed buunu biliyor mu?!?\$4
- Rose

Bu karımdan gelen, çözmek zorunda kaldığım en kötü sarhoş mesajlarından biriydi. Başka bir mesaj geldiğinde doğrulup yatak başlığına yaslandım.

Organm olması da çok uzun zaman alıyor bunu biliyor muydun - Rose

Benimle birlikte doğrularak otururken, “Ne oldu?” diye sordu Ryke. Işıkları birkaç dakika önce kapattığımız için sesi boğuk değildi.

“Rose, Daisy hakkında sarhoş mesajlar atıyor.” İlkini neredeyse hiç anlamamıştım ama ikincisi orgazmdan bahsediyor olmalıydı. Telefonu Ryke’a uzattım.

Mesajları okuduğu anda burnunun kemerini sıktı.

“Çevir,” dedim ona. Bu kelime dudaklarıma oldukça yabancıydı.

“Daisy’nin düşük bir cinsel dürtüsü var.” Telefonu bana geri fırlattı, uyumaya devam etmek üzereydi.

Daha iyi bir bağlamda yazılanları şöyle çevirdim: *Daisy’nin cinsel dürtüsü düşük, Frederick bunu biliyor mu?* Kızlar şu anda hâlâ konuşuyor olmalılardı. Rose, Frederick’in kardeşinin sağlığıyla ilgili tüm bu bilgilere sahip olmamasından endişeleniyordu.

“Terapistine söyledi mi?” diye sordum.

Yastığı başının altına sıkıştırdı. “Evet.”

Daisy’nin sorununun ne olduğu hakkında bir fikri olup olmadığını merak ediyordum. “Sen tam olarak ne biliyorsun peki?”

“Seninle kız arkadaşımı tartışmayacağım.” Kendi tarafına doğru yuvarlandı, sırtı bana dönüktü.

“Depresyondan dolayı acı çekiyor,” diye tahmin ettim. Düşük cinsel dürtüsü ve orgazm olurken yaşadığı zorluk, buna ya da aldığı ilaçların etkisine işaret ediyordu. Belki de ikisinin bir karışımıydı.

Tekrar bana döndü, karanlıkta bile kaşlarının çatıldığını görebiliyordum. “Frederick mi söyledi?”

“Hayır. Sadece tahmin ettim.”

Bir elini saçlarında gezdirdi, ardından sırtüstü uzanarak tavana baktı. “Sanırım bunu hep biliyordum. O da biliyordu,

sadece yüksek sesle söyleyemedik.” Ağır bir nefes verdi. “Hayatının her dakikasında mutluluğu hissetmesini istiyorum ve her uyandığımda o hayalin biraz daha uzaklaştığını hissediyorum.”

“Sadece sabırlı ve nazik olmalısın,” dedim sakince. “Şu anda ne yapıyorsan buna devam et. Öyle görünmese bile bu yeterli olacaktır.” Genelde herkese doğru kelimeleri söylerdim ama bu durum için doğru kelimeler yoktu. Daisy’yi düzeltmeyeceğini ve hayatı boyunca yanında olabilmek için vermesi gereken tek şeyin kendisi olduğu gerçeğini anlıyordu.

Başını salladı, tekrar yan yatıp benden uzaklaştı. “Artık benimle lanet olasıca konuşmayı keser misin lütfen?”

Kendi tarafıma dönerek telefonu kenara koydum.

Detaylara sahip olmaya önem veriyordum ancak arkalarındaki duyguları daha önce hiç hesaba katmamıştım.

BÖLÜM 34

CONNOR COBALT

Mutfağın diğer tarafında yere çömeldim, aramızda çocuklarla beni ayıran dört ahşap blok kulesi vardı.

“Baba!” diye seslendi Jane. Mavi gözleri her renkli kuleyi merakla inceliyordu; kırmızı, mavi, sarı ve yeşil renktelerdi.

Bana doğru gelmeleri için iki çocuğa da elimle işaret ederken, “Blokları devirin,” dedim cesaretlendirerek. Maximoff’la paylaştığı anlaşılmaz seslerden oluşan sonraki kelimelerini zar zor ayırabiliyordum. Küçük çocuk, Jane’le bir plan yapıyorlarmış gibi kırmızı kuleyi işaret etti.

Bu spesifik salı günü öğleden sonrasında, dadı olarak ben görevlendirilmiştim. Cobalt Şirketi’nin evrak işleriyle boğuşuyor olsam da bugünü memnuniyetle kızım ve yeğenimle oynayarak değerlendiriyordum. Sürekli zamanın merhame-tine kalmış durumdaydım ancak onun benden değerli, nadir anları çalmasına izin vermemeye çalışıyordum.

Dizimi parkeye koydum. “Size göstermemi ister misiniz?”

Jane merakla bana baktı. Sorduğum şeylerin yarısını anladığından emin değildim. Yine de bu, onunla bir gün beni anlayacakmış gibi konuşmama engel olmuyordu.

Ayağa kalkmak üzereydim ki, Moffy ilk adımı atmaya karar verdi. İki ayağının üzerinde, Jane’den daha sağlam durup

ileri atıldı ve kırmızı kuleye hücum etti. Bloklar etrafa saçılınca kıkırdadı.

Dudaklarım kıvrılırken, “Aferin, Moffy,” diye tebrik ettim. “Bu blokların ne renk olduğunu biliyor musun?” Bir yüzünde “E” harfi, diğerinde eşek olan ahşap bloklardan birini eline aldı.

Ardından kulağa neredeyse eşek gibi gelen bir kelime mırıldandı.

Gülümsedim. “Çok yakındı.”

Jane sarı kuleyi işaret etti. “Baba!”

“Hareket etmiyor, Jane. Ona kendin ulaşmalısın. Oraya kadar yürümek mümkün, tatlım. Sadece hareket etmen gerek.” Biraz daha yavaş olsa da her zamanki ses tonumla konuşuyor, söylediklerimin özünü anlayacağını umuyordum.

Kararsızlıkla dudaklarını şapırdattı, kafası karışmıştı. Telefonum cebimde titredi.

Elime alarak kontrol ettiğimde bir mesaj geldiğini gördüm.

Lanet olasıca yardım edebileceğimi söylemiştim. – Ryke

Twitter’a bakmamıştım ama Aziz Patrick Günü’nden sonraki *tweet*’leri görmüştüm. New York tatili çoktan geride kalmıştı. Çoğu magazin dergisi manşetlerinde Ryke’la kavga ettiğimi iddia etmiş, hayranlarımız da buna inanmıştı. Kendi arkadaş çevremizde bile Rose dışında herkes, hararetli bir tartışma sırasında bana yumruk attığını düşünüyordu. Nadiren samimi bir şekilde konuştuğumuz için bu yanlış bir varsayım değildi.

Lo o sabah başını iki yana sallayarak, “*Bu kaçınılmazdı,*” demişti. “*İkiniz de bunu içinizden attınız mı?*”

Tek yaptığımız başımızı sallamaktı, hepsi bu kadardı.

Moffy önündeki mavi kuleye doğru atıldı, parkelerin üstüne daha fazla blok yıkarken başımı kaldırıp ona baktım. O

da gülerek kuzenine doğru döndü. Kızımın kahverengi saçları kulaklarına kadar uzanıyordu ve yarısı mavi bir fiyonkla bağlanmıştı. *Janie* gibi bir şey mırıldandı, kızımın ismi dudaklarından net bir şekilde çıkmıyordu.

Jane sarı kuleye doğru attığı her adımda sendeliyordu. Elimi ağzıma götürdüm, boğazım düğümlenmişti. Bir saniye içinde düşecekti ve içgüdülerim neredeyse beni ayağa kaldırıyordu. Yere çarpmadan önce onu kollarımın arasına almak için harekete geçmek istiyordum.

Kendimi hareketsiz kalmaya zorladım.

Yürümekten korkamazdı. Bunu Rose ya da ben olmadan yapmak zorunda kalacağı birçok gün olacaktı. Tekrar ayağa kalkma gücünün bizde değil, *kendisinde* olduğunu anlaması gerekiyordu.

Bloklara ulaşmak üzereyken geriye doğru sallandı, ağırlığı başka yöne verince bir gümbürtüyle poposunun üzerine düştü. Çenesi titriyor, cam gibi mavi gözleri beni arıyordu.

“Tam buradayım, Jane.”

Rahatlatıcı bir ifadeyle ona bakan gözlerimle karşılaştığında burnunu çekti.

“İyisin, tatlım.” Ona gülümseyip başımı salladım. “Eğer ayağa kalkamazsan, her zaman emekleyebilirsin. Bunu unutma.”

Bana tuhaf kelimeleriyle cevap verdi. Anlıyormuş gibi başımı salladım ama çıkardığı seslerin gerçekte ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ardından Moffy mavi ve kırmızı blokları taşıyarak Jane’e götürdü. İkisini birbirine vurup onun gibi konuştu, hatta Jane kendini yerden kaldırmaya çalışana kadar gevezelik etti.

Ayağa kalktığı anda sarı kuleye doğru atıldı, bloklar etrafına yıkılırken yüzünde bir gülümseme belirmişti.

“Aferin, Jane.” Tam alkışlamaya başladığım sırada telefonum çaldı. Arayanın kim olduğuna bakınca aniden tüm

dünyam ağır bir sessizliğe gömüldü. Sanki başıma geçirilen bir plastik torbanın içinde nefes almaya çalışıyormuşum gibi boğucu bir sessizlikti.

Henry Prinsloo.

Beni sadece korkunç durumlarda, hayatımın ayrılmaz bir parçası çürüme riskiyle karşı karşıya kaldığında arardı. Telefonu açmadan önce hemen Jane'in yanına gittim ve ağladığını fark ettim.

Tekrar düşmüştü, bu defa gözlerinde yaşlar birikmişti. Ağlamaları Moffy'yi de tetiklemişti. Kuzenini izlerken çocuğun gözleri kızardı ve dudakları titremeye başladı.

"Şşşt," diye mırıldanarak kızımı kollarımın arasına aldım. Kulağına bir şeyler fısıldıyor, onu sakinleştirmek için elimden geleni yapıyordum. Eğilip diğer kolumla Moffy'yi de kaldırdım. İkisini aceleyle oturma odasına taşıırken zihnim çeşitli yollara doğru koşuyordu. Küçük parçalardan sonuçlar çıkarmaya çalışıyordum.

Geçmişte Henry'nin telefonları genellikle Loren ya da Lily ile ilgiliydi. Büyük medya kuruluşlarındaki bağlantım oydu. *Ünlü Takipçisi*, Moffy'nin gerçek babasını kanıtlayan testin sahte olduğunu iddia edeceği ve şüphe uyandıracak haberini yayınlamadan önce bana haber veren kişi oydu.

Bana söyleyeceği her neyse onu düzeltebilirdim. Tıpkı o haber gibi bunu da hallederdim. Ayrılan her şeyi tekrar birleştirme gücüne sahiptim. *Ben* bu güce sahiptim.

Ben.

Bu defa düşen her kim olursa, onu tekrar bir araya getirecektim. Tek tek, hepimiz bunu daha önce yaşamıştık. Bir kez daha atlatabilirdik. Sadece hızlı hareket etmem gerekiyordu. Bu her neyle ilgisiyse genellikle hata payına yer olmazdı.

Telefonum hiç durmadan çalışıyordu. Moffy ve Jane'i *Queen Anne* koltuğunun yanındaki parmaklıklı oyun alanına

koydum. “Oynamaya devam edin.” *Sadece oynamaya devam edin.* İki bebeğin de dikkatini pelüş hayvanlar ve dairesel kafesin etrafına saçılmış rengarenk toplarla dağıtmaya çalışıyordum. “Hemen döneceğim.” Mutfakla oturma odası arasındaki kapıyı açıp bir sandalyeyle destekledim, böylece onları daha iyi duyabilecektim.

Son çalışında telefona cevap verdim. “Henry,” diye selamladım.

“Mümkün olduğunca çabuk aradım.” Arka planda ses yoktu. “Bana inanmak zorundasın. Bir dakika öncesine kadar tüm haber kaynakları ağzını sıkı tutuyordu.”

“Haber bana fakslayabilir misin?” Henry manşetin olduğu sunucuya erişebilir ve bana planlanmış taslakları gönderebilirdi. *GBA News*’te sadece bir yapımcıydı ama ihtiyacım olan her manşetle bir bağlantısı vardı.

“Bu sadece yazılı bir şey değil...”

Cevaplar için beynimi zorlarken en mantıklı, en makul yollardan ilerledim. “Ne fotoğrafı bu?”

Fotoğrafı satın alabilirdim.

İhtiyacımız olduğunda bunu yapmıştım.

Bir yıl önce Henry, Paris Moda Haftası’ndaki bir fotoğrafçı hakkında beni bilgilendirmişti. Adam tanınmış bir magazin dergisine üç fotoğraf satmıştı. Bunlar Daisy’nin sahne arkasında soyunurken çekilmiş fotoğraflarıydı.

Tamamen çıplaktı.

Onları satın almıştım ve anında Rose’la birlikte imha etmiştik. Bu sayede hiçbir yerde adları bile anılmamıştı.

“Bu bir fotoğraf da değil,” dedi Henry. Haber vermekte zorlanıyordu.

Sakin kalsam bile hemen daha fazla bilgi istiyordum. “O zaman ne?” diye sordum. “Bir video, makale, fotoğraf, sikik bir karikatür... söyle bana ne?”

“Her yerde,” dedi belli belirsiz bir sesle. Bar tezgâhının kenarına tutunarak bana neyle uğraştığımı söylemesini dile-dim. “Bazı makaleler *videolara* dönüştü.” Sesini alçalttı. “GBA hikâyeyi akşam yedi haberlerine manşet olarak taşıyor.”

Saatime baktım, henüz ikiydi. Daha çok zamanım vardı. “Bir arama yapıp...”

“Bir şeyi değiştirmeyecek.”

“Henry...”

“Her yerde,” diye vurguladı. Yine de *ne* olduğunu söyle-miyordu. “Ünlü Takipçisi bir saat içinde yayınlayacak. Diğer magazin dergileri daha erken yayınlamaktan bahsediyor. Hiçbir şey yapacak vaktin yok.”

Yanıliyordu. “Bana hikâyeyi faksla.”

“Yapamam. Benim de vaktim yok. GBA beş dakika içinde bir personel toplantısı düzenliyor.”

Ne olduğunu söylemeyecekti.

Eğer Lily ya da Loren’la ilgili olsaydı, ağzından çıkan ilk şey bu olurdu. Başka biri olsaydı, şimdiye kadar adını söyler-di. Ancak benimle ilgiliyse bunu yapamazdı.

Bu yüzden beynimin en mantıklı tarafını dinlediğimde bana parçalara ayrılmak üzere olduğumu söylüyordu. “Bu hikâyeyi yayınlamayı planlayan tüm dergi ve haber kanalla-rının isimlerini bana mesaj at.” Kafamın içinde Frederick’in sesini duyuyordum. *Sen bir süper insan değilsin, Connor. Dünya senin için değişmeyecek.*

Dünya benim için eğilip bükülmezse, ben onun şeklini alırdım. Peki bu benimle *ilgiliyse*, sonunda kırılana kadar eğilmek zorunda mı kalacaktım?

“Şu anda sana mesaj atıyorum.”

Midemdeki çukur iyice derinleşti. “Söyle bana, Henry. En çok kullanılan manşet hangisi?” En çok ihtiyaç duyduğum anda bile neredeyse gerçeği duymak istemiyordum.

Bir anlık sessizliğin ardından, “Hepsi evliliğinizin sahte olduğunu söylüyor,” dedi Henry.

Dudaklarımı ovuşturdum. “Kanıtları ne...”

“Eski... erkek arkadaşlarınla ilgili kaynakları varmış? Senin eski erkek arkadaşların. Üç tanesinden neredeyse yüzde seksen eminim. *GBA News* biriyle röportaj yapmış. İkinizin birçok kez seks yaptığınızı, heteroseksüel olmadığımı iddia ediyor. Hepsi aynı şeyi söylüyor, cinsel yönelimini basından saklamak için Rose’la evlendiğinizi.”

Bir çocuğumuz vardı.

Seks kasetlerimiz vardı.

Bunları savunmam olarak kendi içimde tekrarladım. Gerilen kaslarım hareketsiz, sıkı bantlar gibi hissettiriyorlardı. Parmak boğumlarım beyazlaştı. Telefonu kapatmak üzereyken, “Avukatlarımı aramalıyım. Bu haberi yayınlayacak herkesi bana mesaj olarak at,” diye hatırlattım. Sonraki on beş dakika içinde üç avukatla konuşup gerçekleri anlattım. Zaman kaybetmemek için bir an bile gereksiz duygulara kapılmamıştım.

Onlara gizlilik anlaşmasını ihlal etmeyi planlayan her sikkik adama bir ihtarname göndermelerini söyledim. Her birini yoksul bırakacak kadar yüksek para cezaları ve davalarla tehdit etmelerini istedim. Haber kanallarının, tüm magazin dergilerinin bu haberleri yayınlamasına engel olacak geçici ihtiyati tedbir kararı çıkarmak için çalışmalarını söyledim.

“İhtiyati tedbir kararı alabilmek için yeterli zamanımız yok,” dedi baş avukatım. “En iyi şansımız ihtarnameler. Elimizden geldiğince gözlerini korkutacak ve sizi haberdar edeceğiz. Haberleri açın. Biz size halledildiğini söyleyene kadar gözünüzü oradan ayırmayın.”

Kırk beş dakikam vardı, belki daha az bile olabilirdi. Oturma odasına koşarak televizyonda *GBA News* kanalını açtım.

Sesi kapattıktan sonra dizüstü bilgisayarımı açıp *Ünlü Takipçisi*'nin sitesine girdim. Plastik topların çıkardığı *şak şak* sesleri, oyun oynayan bebekler çevremdeki tek gerçek seslerdi.

Bunu düzelt.

Kırk üç dakika...

Avukatlarımın bu adamları tehdit etmek konusunda benden daha başarılı olacakları ortadaydı. Ancak onlar tedbir kararı üzerinde çalışırken ben de kanalları ve dergileri araya bilirdim. Bunun *nasıl* olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Neden bu adamlardan bazıları aniden konuşmaya karar vermişti? Kim tarafından ve ne tür bir baskı altında kırılmışlardı? Gerçi *nasıl* olduğunun şu anda bir önemi yoktu.

Bunun *nasıl* olduğuna odaklanmak, hasar kontrolü şansımı mahvedecekti.

Kanepede Henry'nin on iki isimden oluşan mesajını inceliyordum. İlkinin aradım, *Ünlü Takipçisi*'nin hemen arkasından gelen en zengin ikinci magazin sitesiydi. "İhtiyati tedbir kararı olsun olmasın yayınlatacağız. *Ünlü Takipçisi* ve birçok haber kanalı bizden önce davranacak zaten."

"Ağır para cezasına çarptırılacaksınız," dedim sertçe. Sesim keskin ve kuruydu, savunmacı değildi.

"Bu ödemeye hazır olduğumuz bir bedel. Bunu abonelerimizle telafi edeceğiz."

İkinci ismi aradım.

Üçüncüyü...

"Otuz dakika içinde yayına girecek," dedi dördüncü.

Beşinciye, altıncıyı, yedinciye ve sekizinciye aradım.

Dokuzuncu, *Ünlü Takipçisi*'nden Andrea DelCorte'ydı. "Anlaşmamız Moffy ile ilgili haberi gömmek üzerineydi. Kendinizi korumakla ilgili hiçbir şey söylemediniz ve bu özel bir haber değilken sizinle bir anlaşma yapamam. Haber on

beş dakika içinde ya bizim tarafımızdan ya da başkası tarafından yayınlanacak.”

Sen bir süper insan değilsin, Connor. Dünya senin için değişmeyecek.

Bunu durduramazdım.

Soru yağmurunu ve spekülasyonları engelleyemezdim. Onuncu, on birinci ve on ikinci medya kuruluşunu aradım. Farklı kişilere ulaşmak için çabalayacaktım.

Telefonu kulağımda sertçe tutarken kalbim gittikçe derinleşip yükselen seslerle atıyordu. “Rose...” dedim telefon açılır açılmaz. Onun isminde düşüncelerimi kaybediyordum. Boğazım düğümlenince *bir yerlerde bağlantıyı kaçırdığımı* düşündüm. Theo muydu? Jonathan Hale miydi? Frederick miydi? Siktiğimin *nasıl* olduğu sorusunu blokladım. Bunu yapmak zorundaydım ama *nasıl* sorusunun, ardında gerçek acıyı ve çok daha kötü düşünceleri sakladığını biliyordum.

İçime dalmaya çalışan o duygu ve düşünceleri gizliyordu.

Rose da bunun içine sürüklenecek, başka birinin yükselen dalgaları altında boğulacaktı. Benim yapabileceğim en iyi şeyse dibe batarken onu tutmak olacaktı. Daha önce hiç boğulduğumu hayal etmemiştim. En azından bu şekilde değildi. Üstelik daha önce hiç sadece bu iki seçeneğe sahip olduğımı hayal etmemiştim. Birbirimizden ayrı boğulmak ya da birlikte boğulmak...

Birlikte.

Her zaman.

Rose’un bu acıyı tek başına yaşamasına asla izin veremedim.

“Jane iyi mi?” diye sordu sessizliğimi bozarak. Endişesi kelimelerine yansımıştı. Kâğıtların karışma seslerini duydum. Çoktan ayağa kalktığına emindim.

“Eve gelmene ihtiyacım var,” dedim ona. “Hızlıca.” Papa-

razziler *Hale Co.*'ya, Rose'un butiğine, *Superheroes & Scones*'a üşüşeceklerdi. Bana yakın olan herkesin izini sürecektlerdi.

“Ne oldu?”

Soğukkanlı ve kararlı bir tonla, “Arabayı dikkatli kullan,” diye ekledim. Sesim, nasıl hissettiğini anlatması için bir terapisteye ihtiyaç duyan bir adama aitti.

“On beş dakika içinde orada olacağım.” Sesim neredeyse hiçbir şey belli etmese de ciddiyetimi hissederek telefonu yüzüme kapattı.

İkinci numarayı aradım.

“Lo, eve gelmene ihtiyacım var.” *Sana ihtiyacım var.* Bu neredeyse hiç kimseye karşı kullanmadığım bir ifadeydi. Özellikle de ona karşı hiç kullanmazdım, onun bana ihtiyacı olurdu.

Herkesin bana ihtiyacı vardı.

“On dakika içinde bir toplantım var. İptal edeyim mi, yoksa...”

“Programını yeniden düzenleyebilir misin? Bu çok önemli.”

Nedenini sormadı. Sadakati gerçek, dürüst ve samimi bir dostluktan geliyordu. Bu benim gerçekten sahip olduğum ilk dostluktan ve geçmişimin bunu mahvetmek üzere olduğunu hiç şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordum.

“Elbette.” Yürümeye başladığını duyabiliyordum. “Sadece Lil’le ilgili olup olmadığını bilmem gerek.”

“Hayır. Benimle ilgili. Yakında görüşürüz.” Telefonu kapattım ve bir sonraki numarayı aradım.

Arkadan gelen *Superheroes & Scones* çalışanlarının sesini bastırarak, “Selam, Connor,” dedi Lily. “Ben de tam seni arıyordum! Moffy nasıl?”

“Eve gelebilir misin?” Bunu ona detaylı bir açıklama yapmam gerekeceğini bildiğimden sormuştum. Bir sonraki aramamda daha da fazla açıklama yapmam gerekecekti. “Ha-

berlerde benimle ilgili bir şey yayınlanmak üzere ve o sırada dışarıda olmaman daha iyi olur.”

“Peki...” Endişe ses tonunu kaplamıştı, tıpkı bir komedi gösterisinin sonunda perdelerin kapanmasına benziyordu. “Ne kadar sürem var?”

“Şimdi çıkman gerek.”

“Tamamdır.”

Son aramayı yaptım. Telefon açılmadan önce üç kez çaldı. Derin bir nefesle, “Selam,” diye cevap verdi Ryke. Daisy ve Sibiry kurtlarıyla koşuya çıkmışlardı ama onun için “koşu” bazen tüm gün süren bir etkinliğe dönüşebiliyordu. Zamanlarını yavaş ve huzurlu geçiriyorlardı, bana önceden mesaj atmasının nedeni de buydu.

Ünlü Takipçisi’nin sayfasını yenilerken, “Neredesin?” diye sordum. Henüz bir güncelleme yoktu.

“Sikik sokağın aşağısındayım. Her şey yolunda mı? Kardeşimle ilgili bir şey mi var?”

“Hayır. Lo ya da Daisy’yle ilgili değil. Lily’yle ilgili de değil.” Benimle ya da Rose’la ilgili olduğunu şu noktada bilmiyordu.

“İki dakikadan az bir süre içinde evde olacağım.” Sempatisti beni şaşırtmış, aynı zamanda ayılmamı sağlamıştı. Hayatımda bir kere bile Ryke’in endişesine ihtiyaç duymamıştım. Bir an için bile olmamıştı.

Telefonu kapattım ve avukatlarımın hiç gelmeyeceğinden emin olduğum iyi haberleri vermesini bekledim. Moffy ve Jane oyun alanlarındaki minderlerin üzerinde uyuyakalmışlardı. Haberleri aldığımdan beri ilk kez sırtımı kanepeye yasladım. Sessizlikle ve dönüp duran kontrol edilemez düşüncelerimle baş başa kalmıştım.

İnsanlardan etkileniyordum.

Konuştukları kelimelerden, hareketlerinden, güçlü tavrı-

larından ve duygu dolu hareketlerinden... *insanlardan* etkileniyordum. Senkronize olmayan bir şekilde atan tutkulu, bazen tekleyen, sessiz yerlerde ve şiddetli alanlarda duyulan kalplerinden etkileniyordum. İnsanlardan etkileniyordum.

Bunun kadar yüksek sesle haykırabileceğim başka bir gerçek yoktu. Bu da işe yaramayacaktı. Beni anlamak için bir etiket isteyeceklerdi ve ben kendimi hiç gerçek anlamda bir etiketle tanımlamamıştım.

Bunu bir yalandan başka hiçbir şey düzeltemezdi.

Bu tek bir kişiye söylenecek bir yalan değildi. Yutturması o kadar kolay olmayacaktı. Milyonlarca insana yapılan bir beyan olacaktı. Beni *ben* yapan bir inancı kınamak demektir.

O zaman şimdi ne halt edecektim?

Kapı açıldı ve beyaz bir tüy yığını yorgun bir şekilde içeri girdi. Pencere kenarındaki köşeye giderek minderinin üzerine kıvrıldı.

Ryke ve Daisy hızla içeri geldiler. Sırt çantasını bir kenara fırlatıp oyun alanını işaret ederek, "Uyudular mı?" diye sordu Ryke sessizce.

Bir kez başımı sallayıp internet sayfasını yeniledim ve telefonumdaki mesajları kontrol ettim. Henüz yeni bir şey yoktu. Sanırım beş dakikam kalmıştı. Dışarıda hava kararıyor gibiydi, büyük olasılıkla bulutlar güneşin üzerinden geçiyordu.

Ryke, Daisy ile birlikte bana yaklaşırken ayağa kalktım. Açıklamak için ağzımı açtığımda midemin bulanmasıyla duraksadım.

"Sana biraz su getireyim," diye başladı Daisy.

"Hayır."

Ryke elini koşudan dolayı hafif nemli olan saçlarında gezdirdi. "Belki de lanet olası koltuğa oturmalısın."

Daisy başını sallayarak onayladı, ayaklarının üzerinde sallanıyordu.

Kaşlarımı çatarken erkek arkadaşıninkilerle eşleşen aşırı

endişeli ifadesini inceledim, hiçbir kafa karışıklığı belirtisi yoktu. “Beni tanıyor musun?” diye sordum. Bu muğlak bir ifadeydi ama ikisi de ne ima ettiğimi anlayacak kadar zeki-ydi. Benimle ilgili tek bir gerçeği biliyorlarsa tüm bunların ne ile ilgisi olduğunu tahmin edebilirlerdi. Erkeklerle birlikte olduğumu biliyorlarsa sonuca varırlardı.

Bir kez başını salladı.

Anlamıyorum... “İkiniz de oturun.”

Temkinli ve hislerime saygılı bir tavırla sehpanın üzerine birlikte oturdular. Ayakta durup tepelerinde dikilmeye devam ettim.

“Sana kim söyledi?”

Limon yeşili atletinin alt kısmını huzursuzca kıvrırırken, “Sen söyledin,” dedi Daisy.

Elimle gözlerimi kapattım. “Hayır.” O uyurgezerdi. Uyan-dığında söylediklerimi hatırlaması küçücük, zayıf bir ihtimaldi.

Elimi indirdiğimde gözlerim yanıyordu. Belki derinlerde bir parçam hatırlamasını istiyordu, bu riski almamın sebebi de buydu.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı Daisy. Yüzü suçlulukla buruşmuştu. “Bu sırrı paylaşmak bana düşmezdi ama bana yük oluyordu, ayrıca Ryke’in bunu saklayabileceğini biliyordum.”

Sersemlemiş bir şekilde tekrar kanepeye oturdum, bakış-larım Ryke’inkilerle buluşmak için yukarı kalktı.

Bunca zamandır daha önce erkeklerle yattığımı biliyordu ve tek kelime bile etmemişti. Yanımdaki hareketleri hiç de-ğişmemişti. Açıklama yapmam ya da detay vermem için bas-kı yapmamıştı. Hiç rahatsız hissetmemişti. Aziz Patrick Gü-nü’nü düşündüm. Benimle aynı yatağı paylaşmış, hiç farklı davranmamıştı.

Daisy ayağa fırladı. “İkinizin konuşmasma müsaade ede-

ceğim. Moffy ve Jane'i odalarına götürebilirim." Ryke onun iki yorgun bebeği kucaklayarak oyun alanından almasını izledi. Normalde sert olan gözleri, kız arkadaşını izlerken bir parça yumuşamıştı.

Tıraşsız çenesini kaşdı ve Daisy üst katta kaybolduğunda bana döndü. "Bu sikik şey medyaya nasıl sızdı?" *Nasıl?*

"Daha sızmadı..."

Kaşları havalandı. "Yani her şey yolunda mı?" Olmadığını biliyordu. Öyle olsaydı onu aramazdım.

Omuz silktim. "Sen söyle." Elbette onun geçmişimle ilgili bildiklerinden bahsediyordum. Gerçeğin ağırlığıyla bu sessizlikte oturmak, kırk tonluk bir sarkaç göğsümde sallanıyor-muş gibi hissettiriyordu.

Gözlerime baktı. "Daisy ona söylediklerini bana anlattığında çok şaşırdım ama o kadar."

Buna inanmakta güçlük çekiyordum. Bu şüpheyi gözlerimde az da olsa belli ettiğimi hissettim.

Ryke bunu fark ettiğinde derin bir nefes aldı. "Bak, sert konuşuyor olabilirim. Anlaşamadığımız sikik şeyler, anlaştıklarımızdan çok daha fazla olabilir ama bunca yıldan sonra buna ne diyeceğimi bilemiyorum... sanırım birlikte yaşadığımız o *boktan* şeylerden sonra... diğerlerini en az benim kadar önemsedini fark ettim. Bunu istediğin gibi çarpıtabilirsin ama gerçek şu, şimdiye kadar yaptıklarının yarısı bir başkasını korumak içindi. Kelimelerle aran iyi, değil mi? O zaman bunun tanımını ne, Connor?"

Özverili.

Daha önce sahip olduğumu hiç iddia etmediğim bir özellikti. Şimdi bile hâlâ zor geliyordu.

"Daisy bana daha önce bir erkekle yattığını söylediğinde *şok oldum* ama ne tiksindim ne de iğrendim. Kardeşime veya bana karşı olan hislerini sorgulamadım. Birinin bir insana

değer vermesiyle cinsel olarak ilgi duymasını birbirinden ayırabilirim. Sadece şaşırdım.”

Dudaklarımı ovuştururken görüşüm bulanıklaştı. “Keşke bunca zamandır senin hakkında daha iyi şeyler düşündüğümü söyleyebilseydim ama içtenlikle, kardeşinle benim arama otuz metrelik bir engel koyacağını düşünmüştüm.” Loren’i korumak için bunu yapabilirdi. Benden korumak için...

Bu Jonathan Hale’in yapmaya çalıştığı şeydi, belki tüm bunlar onun işiydi... belki de sonunda başaracaktı. Lo beni tanıyordu. O beni kabul etse bile diğer insanlar artık onunla olan ilişkiyi o kadar anlayışla karşılamayacaklardı.

Ryke başını iki yana sallayıp kollarını dizlerinin üzerine koydu. “Sana güvenmediğim zamanlar oldu ama *asla* ona bu şekilde ilgi duyduğuna inandığım için değil. Sen fena halde manipülatifsin ve o... kırılğan.”

“Biliyorum. Bu yüzden sen ona sert davranırken ben yumuşak davrandım.”

Ryke başıyla onayladı. Kardeşinin sınırlarını her zorladığında benim, Lo’yu düşmemesi için nasıl desteklemeye çalıştığımı anlıyordu. İyileşmekte olan bir alkoliğe nasıl davranacağımız konusunda anlaşılamadığımız için uzun zamandır birbirimizle çelişiyorduk. Onun kardeşi, benim de en iyi arkadaşımdı.

“O zaman söyle bana. Benim yerimde olsaydın medyaya ne derdin?”

“Siktirip gitmelerini söyledim.”

“Tabii ki öyle söyledin.”

Neredeyse gülümsüyordu. “Hadi ama, Cobalt. Sen siktiğimin köpeklerinden tavsiye almazsın.” Beni neşelendirmeye çalışıyordu çünkü onun gözünde dizime kadar bataklığa batmıştım ve her geçen saniye biraz daha gömülüyordum.

“Sen bir köpek değilsin, arkadaşım.” Ryke’in yanında du-

ran dizüstü bilgisayarında *Ünlü Takipçisi*'nin internet sitesini yenilemek için öne eğildim.

“Mevcut düzeni değiştirme.”

Mevcut düzen zaten son kırk dakika içinde yüzlerce kez değişmişti. Bir zamanlar olduğu şeyin lanet olası bir leşiydi artık. Ben bile zamanı tersine çeviremez, her şeyi eski düzene döndüremezdim.

Ünlü Takipçisi'nin açılış sayfasında yepyeni bir başlık belirlediği anda dünyam durma noktasına geldi. Durgun bir kalp atışma sahip, ölçülemez bir anın içindeydim.

Manşeti okudum.

CONNOR COBALT ERKEKLERLE BİRLİKTE OLDU! ROSE CALLOWAY İLE EVLİLİĞİ SORGULANIYOR!

Anında sanki bir yakınım ölmüş gibi telefonum hiç durmadan çalmaya başladı. Arayanların Cobalt Şirketi'nin yönetim kurulu üyeleri, kayınpederim ve beni tanıyan diğer herkes olduğunu düşündüm. Bir açıklama, bir cevap istiyorlardı. *Nedenler, nasıllar ve kim bilirlerin* hepsi birbirine karışmıştı.

Manşetin yarısı doğrudu. Geçmişimi inkâr edemeyecek olsam da onu suç teşkil edecek şekilde çarpıtmışlardı ve benim için en önemli olan şeyi geçersiz kılmışlardı.

Haberi okumakta, durumun kalıcılığını kabul etmekte zorlanıyordum. Burnumdan nefes alırken çenem gerildi. *Oku şu siktiğimin haberini, Connor.* Gözlerimi kırpmadan bilgisayara baktım. Gözlerim uzaklara daldığında kelimelerin ardında kayboldum.

Okumam gerekiyordu ama korkuyordum.

Başka birini sevmek kolay değildi. Acıyı ve endişeyi ikiye katlardı. Tek dozda, sevmediğim tüm duyguları iki katı hissettirirdi. Başka birini sevmek, beni tuzığa düşürmeye çalışan karmaşık bir duygu ağıydı.

Üstelik buna daha önce de yakalanmıştım.

Rose'un doğumu başladığında "*Bugün her şeyimi kaybettiğim gün olabilir,*" diye düşünmüştüm. Limuzinin içinde, otoyolda sıkışıp kalmıştım. Onun hayatı benim ellerimdeydi. Sevgiyi kaybetme fikri beni dehşete düşürmüştü. Tüm o duygular arasında, onca şey arasında *sevgiyi* düşünmüştüm. Bu iç burkan, neredeyse zayıflatıcı bir fikirdi. Bu yüzden karım, kızımızı dünyaya getirmek için acı çekerken bu fikri kendimden uzaklaştırmaya çalışmıştım.

İnsanlar bana kahraman dese de kendimi hiç o anki kadar insan hissetmemiştim.

Aniden bir elin omzuma kaydığını ve bir vücudun yanıma çöktüğünü hissettim. Soluma baktığımda Rose'un parmaklarını benimkilere doladığını gördüm. Gözlerimde özürler taşıyarak ona baksam da onun alev alev yanan, kısık gözleri bilgisayar ekranına dikilmişti. Beni ele geçirmesine izin verdiğim şeylerle savaşmaya hazırdı.

Bilgisayarı kucağımdan kaldırıp, "Daha okumadın mı?" diye sordu. Ryke'in girişte Loren ve Lily'yi karşılamak için ayağa kalktığını fark ettim.

"Henüz değil," dedim fısıldayarak.

"O zaman birlikte okuruz." Sesi titriyor, sarı-yeşil gözleri yıkımla parlıyordu.

Onu yakınımaya çektim, kaskatı kesilmiş gövdesini bedenime yasladım. Tekrar habere odaklanıp Henry'nin daha önce açıkladığı bilgilerin üzerinden hızlıca geçtim. Eski sevgililerimin tam isimleri hiç yazılmamıştı ya da bahsedilmemişlerdi. Sadece "bir kaynak" ve "hikâye geliştikçe daha fazlasını açıklayacağız" gibi cümleler vardı. Bunun anlamı, karşımızdaki haberin son olmadığıydı.

Beni en çok şaşırtan kelimelerin üzerinde durdum. Rose da okuduğunda keskin bir nefes aldı.

Kaynaklar, Connor Cobalt'ın gerçeğin yakında ortaya çıkacağını bildiğini iddia ediyor. Bu da son dört aydır neden karısına karşı her türlü sevgi gösterisini arttırdığını açıklıyor. Sadece birkaç tanesinden örnek verelim. Ocak ayında bir otoparkta karısına oral seks yaptı. Şubat ayında bir seks ürünleri mağazasını ziyaret ettiler ve mart ayında karısına striptiz yaptı.

Bunların hepsi insanları kandırmak için bir numaraydı.

Birbirlerine âşık olmadıklarına inanıyoruz. Evlilikleri bir iş anlaşmasından başka bir şey değil. *Ünlü Takipçisi*, Callowayler ve Cobaltlar'a ulaştı. İki aile de henüz bir açıklama yapmadı ancak yakında binlerinin konuşacağına eminiz. Bunu yaptıklarında sizi bilgilendirmek için burada olacağız. Yani bizi takip etmeye devam edin.

Dizüstü bilgisayarını sertçe kapatarak ayağa kalktım, konuşmasına fırsat vermeden Rose'un elini tuttum. Onu oturma odasından dışarı çıkardım. Donuk vücudu, benim son beş dakikadır içinde süründüğüm sersemliğin etkisiyle mekanik bir şekilde hareket ediyordu.

Artık daha uyanıktım. *Oyunumuzu*, son dört aydır bebekleri korumak için yaptığımız her şeyi bize karşı çeviriyorlardı. Senaryoyu tersine çevirmiş, silahlarımızı elimizden çekip alarak doğrudan başımıza doğrultmuşlardı.

Altı aylık planımız geri tepmişti.

Sonuçları ve riski görmüştüm. Her zaman bir maliyeti vardı. Her şeyin hatasız olduğuna inanacak kadar aptal değildim. Doğası gereği testlerin ya başarısız ya da başarılı olması gerekirdi.

Sadece bu şekilde başarısız olacağına hiç inanmamıştım.

Artık bana çarpan şey kırk tonluk bir sarkaç değildi. İki yüz ton çimento, beni karımın yanma gömüyordu.

“Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu Lo. Rose’u yanıma alıp onun, Lily’nin ve Ryke’in yanından geçerek yukarı yöneldim.

“Bir dakikaya ihtiyacımız var.” Beş dakikaya ya da bir saat...

Rose varlığımın merkezine kök salmıştı ve ben çığlık atmak için yanıp tutuşuyordum. Karımı içimden çıkarmaya, varlığımı boşaltmaya çalışan herkese bağırmak istiyordum. Beni ruhsuz ve anlamsız bırakmak isteyen herkese...

Savunmalarım zihnimde dalgalanıyordu.

Seks kasetlerimiz vardı.

Kurgu, diyeceklerdi.

Bir çocuğumuz vardı.

İş anlaşması, diyerek itiraz edeceklerdi.

Ona umutsuzca âşıktım.

Bunu senden başka kim görebiliyor ki?

BÖLÜM 35

ROSE COBALT

Connor yatak odamızın kapısını kapatırken beynim alev almış durumdaydı. *Ben* alev almış durumdaydım. Kollarım öfkeden çok daha büyük ve sıcak bir şey yüzünden titriyordu. Telefonum avucumun içinde titreşse de ebeveynlerimden gelen arama ve mesajları görmezden gelip telefonumu şifoniyerin üzerine koydum.

Yavaşça dönerek kocamın yüzüne baktım, aramızda yaklaşık üç metrelik bir mesafe vardı. Gerginlik, kaskatı kesilmiş kemiklerime yerleşmişti. Duygularını dizginlemekten gözleri kan çanağına dönmüş olsa bile bir doksan beşlik boyuyla dimdik duruyordu. Bakışlarında kaderimizle ilgili, benim az önce nefretle derinden hissettiğim bir kabullenme vardı.

O tepkimi incelerken ellerimi birbirine sürterek kısa nefesler alıyordum.

“Lily daha önce bu durumu yaşadı...” Medyanın Loren’la olan ilişkisi hakkında uyandırdığı şüpheleri, ardından Loren, Lily ve Ryke’ı merkeze alan üçlü söylentilerinin çıktığı zamanı hatırlıyordum. Bundan yara almadan kurtulabilmişlerdi. O zaman biz de yapabiliirdik.

“Yani?” Hissiz sesi kalbimde yankılandı.

Burun deliklerim genişlerken çenemi kaldırdım. Kendi-

me güven aşılama çabalarım üzerime oturmayan bir maske gibi hissettiriyordu. “Diğer insanların ne düşündüğünün bir önemi yok... çünkü bu küçük bir söylenti.” Sesim bana ihanet edip ağzımdan çıkan her hecede titredi. “Lily’ye de daha önce söylediğim gibi... insanlar istediklerini söyleyebilirler ama sen gerçeği biliyorsun. Sen Lo’yu *seviyorsun*.”

Kelimeler dudaklarımdan döküldüğü anda aramızdaki boşluğu kapattı, bileğimi kavrayarak beni göğsüne çekti. Katılaşmış bedenlerimiz bir bütün olurken beni daha sıkı, rahatlatıcı bir şekilde sardı. Buna rağmen gerilmiş çene kaslarını görebiliyordum. O da benim gibi acı dolu duygularını derinlere gömüyordu.

“Çok üzgünüm, Rose,” diye fısıldadı hafifçe.

Nefesim kesildi. *Ağlama*. “Bunun için özür dilememelisin.” Gömleğini kavradım, bakışlarım gözlerini delip geçiyordu. Silahlara ve toplara ihtiyacımız vardı. Onları, bizi vurdukları gibi vurmalıydık. İntikam, ruhlarına çılgılık attıran kan dondurucu bir *intikam* kavrulmuş zihnimde yankılanıyordu.

Connor daha mantıklı olan taraftı.

İntikama benim kadar değer vermiyordu. Bu gerçekleştiğinde daha iyi hissedeceğimizi göremiyor muydu? Ona kim ihanet ettiyse bedelini ödeyecekti ve biz yeniden yükselecektik.

Yüzümü kavradı, büyük eli beni gizlerken derin mavi gözleri görünmez bir akıntı misali sertçe içime akıyordu. “Önemi var.” Soğuk gerçeği bana yönelttiğinde bir ürperti buzdan bir yılan gibi boynumda dolaşmaya başladı. Hiçbir zaman boş umutlar veren biri olmamıştı, söz konusu ben olduğumda bile yapmazdı “Yaşananlar için üzgünüm. Bu Lily, Loren ve Ryke’inki gibi asılsız bir söylenti değil. Medyanın elinde bizi, evliliğimizi ve aşkımızı itibarsızlaştıran gerçek kanıtlar var. Kamuoyu algısı onların karşılaştığı hiçbir şeye ben-

zemeyecek şekilde, ezici bir çoğunlukla *aleyhimize* olacak.” Başparmağı yanağını okşadı. “Onların durumu, bizimkine yakın bile değil.”

Sertçe yutkunurken burun deliklerim tekrar genişledi. *Ağlama.* “Şirketlerimiz darbelerin üstesinden gelebilir.” Calloway Modaevi artık *Hale Co.*’ya bağlıydı. Zarar verebilecek herhangi bir olayın karşısında duracak demir bir yapıya sahipti. Önceden Katarina Cobalt tarafından yönetilen Cobalt Şirketi de genellikle sağlamdı. Yönetim kurulu üyelerinin, en az onun kadar ileri düşünceli olduğuna bahse girerdim. Connor onlar tarafından dışlanmamalıydı.

“Endişelendiğim şey şirketlerimiz değil.”

Tercümesi: *Ben sadece birlikte geçireceğimiz geleceğimizi önemsiyorum.*

Jane... ve yolumuz boyunca sahip olmayı düşündüğümüz tüm çocuklardan bahsediyordu.

Diğer çocukların ihtimali ortadan kalkmış olabilirdi ama Jane vardı. Bu onu etkileyecekti. Yaşıtları tarafından nasıl bir alay ve yargılamayla karşılaşacağını hayal bile edemiyordum. Herkes onun soğuk ve kalpsiz bir anlaşma sonucunda doğup robotik, duygusuz ebeveynler tarafından büyütüldüğüne inanacaktı. Ne kadar katı olursam olayım, ne kadar mekanik görünürsem görüneyim onu kararlı ve bükülmez kollarımla sararak bu adaletsiz fırtınadan elimden geldiğince koruyacaktım.

“Jane için endişeleniyorsun,” dedim usulca.

“Bir de senin için.”

Elimi göğsüne bastırıp bir adım geri çekildim. “Ben de bununla *en az* senin kadar başa çıkabilirim. Biz eşitiz.”

“Hayır.” Bileklerimi sıkarak ellerimi tekrar birbirine sürtmemi engelledi.

“Hayır mı? Ne demek *hayır*?”

“Senin eşitin olmak istemiyorum,” derken sesi korkunç derecede düzdü.

Dudaklarım aralandı, hissettiğim ani acı ciğerlerimi tırmalıyordu. “Bunu gerçekten kastetmedin.”

Gözleri kızardı. “Sana söylediğim her şeyi kastederek söylüyorum.”

Gözyaşlarım akmakla tehdit ediyordu. *Sakın ağlama, Rose.*

Beni bileklerimden tutup tekrar kendine çekti. “Benden daha iyi olmanı istiyorum.” *Bununla başa çıkabiliriz. Bununla başa çıkabiliriz. Bununla başa çıkabiliriz.* Bu kelimeleri, zihnimde duyduğum alaycı bir ses değil de bir gerçek haline gelene kadar tekrarlayacaktım. Yanağımı kavradı. “Bana bak, Rose.”

Onun netliğinden kaçmaya çabaladıkça beni kendisine doğru çekmeye çalışıyordu.

En sonunda bakışlarına karşılık verdiğimde, “En kötüsü bu,” dedi Connor.

Kral Lear alıntısı kafamda bir delik açtı. *En kötüsü bu diyebildikçe vardır beteri.*

O bunu düzeltemezdi.

Biz bunu düzeltemezdik.

“Hayır.” Onu itmeye çalışsam da beni daha sıkı tuttu, ellerinin arasındaki bileğim acıyordu.

“Evet,” dedi sertçe. “Buna dayanmaktan başka yapabileceğimiz hiçbir şey yok.”

Kalbimi yakıp kavuran ateşle, “Sana olan aşkımı savunacağım,” diye karşılık verdim.

“Nasıl?”

Philly'nin Prensesleri'ni düşündüm. *Reality* şovun Loren ve Lily'nin aşkını temize çıkarmasını düşündüm. İlişkilerini sergilemek, insanların gözünde geçerli kılmak için bir

yola ihtiyaç duymuşlardı. Plan mükemmel işlemiş, *Philly'nin Prensesleri* yayınlanmaya başladıktan sonra halk onlara bayılmıştı. İnsanlar onları desteklemiş, sevgilerine övgüler yağdırmışlardı. Arzuları her karede fazlasıyla belli oluyordu.

Loren, kız kardeşimi mutfak tezgâhına yaslardı ve birbirlerine hayat veriyormuşçasına öpüşürlerdi. Kız kardeşim, Loren'in varlığı olmasa düşecekmiş gibi çaresizce ona sarılırdı. O ağladığında Loren ona umutsuzca sarılırdı. Kız kardeşim onun ruhunu güçlendirirken o da Lily'nin ruhunu güçlendirirdi.

Aşkları duygusaldı.

Aşkları dışadönük ve belirgindi.

Philly'nin Prensesleri'nde geçirdiğimiz zamanı düşündüm. Connor hayranlar tarafından iyi karşılanmamıştı. Beni Scott Van Wright'la, nefret ettiğim bir adamla çift olarak sevenlerin sayısı, sevdiğim adamla birlikteliğimi sevenlerin sayısından daha fazlaydı.

Bizim aşkımız içedönük ve entelektüeldi.

Akıl ve ruhla ilgiliydi.

Bunu benden başka kim görebilirdi ki?

İlişkimi hiç bu kadar büyük, devasa bir ölçekte savunmak zorunda kalmamıştım ve Connor sürekli bunu yapmanın imkânsız olduğunu söylüyordu. Son dört ayın muhasebesini yaptım. Eğer Lily ve Loren gibi hareket ederek insan içinde birbirimize gösterdiğimiz sevgi dozunu arttıırırsak numara yapmış olurduk.

Kendimiz gibi davranırsak katı ve kopuk olurduk.

O zaman sadece eleştirileri kabul mü edecektik? Bizi ne kadar yakıp yaralasalar da umursamayacak mıydık? “Bir volkan patladığı zaman altında durmayız, Connor.”

“Nereye gitmemizi önerirsin?”

Bilmiyordum. Başımı birkaç kez iki yana salladım. *Korkuyorum.*

Geleceğimizin neye benzeyeceğini düşünmek beni dehşete düşürüyordu. Nefesim kesilirken bana bir dakika vermesi için parmağımı kaldırdım. Bastırılmış duygularım yükselerek beni ele geçirmekle tehdit ediyordu. “Hemen döneceğim,” diye fısıldadım. “Üzerimi değiştirmem gerek... daha iyi bir şeyler giymeliyim.” Elbisemi düzelttim.

“Rose.” Endişeyle adım söylese de onu bırakıp dolaba yöneldim. Sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı. Sonrasında iyi olacaktım. Tıpkı onun gibi her şeye dayanabilirdim.

Hızlı ve gergin bir şekilde giyinme odasına doğru yürüdüm. O geride kaldı, odada bir şeyler arıyordu. İçeri girdiğimde kapıyı kapattım, ışıkları da yakmadım. Zifiri karanlıkta hafızamı kullanarak kürk mantomu buldum, yumuşak giysiyi asılı olduğu yerden çıkardım.

Mantoyu sertçe kavrayıp vücuduma bastırdığım anda bacaklarım büküldü. Dizlerim haliya gömülürken göğsüm daralmıştı, ciğerlerim sıkıştıyordu. Aniden duvarların ardındaki televizyon sesini duymaya başladım, ses gittikçe yükseliyordu. Az önce Connor kumandayı arıyor olmalıydı.

“... bir çocukları var ama Calloway ailesine yakın bir kaynak Rose’un, Connor için bir çocuk sahibi olduğuna inanıyor...”

Mantoyu yüzüme bastırdım ve içine doğru çığlık attım. Şiddetli, dayanılmaz sesler kumaşın içinde boğuluyordu. Önce aşkımın, şimdi de dokuz ay boyunca karnımda taşıdığım kızımın reddedilmesi karşısında bedenim acı içinde titriyordu. Onu herkesin görebileceğinden, bilebileceğinden ve fark edebileceğinden bile çok daha fazla seviyordum.

Tekrar çığlık attım. Boğazım tahriş olmuş, alev alev yanıyordu.

“... *Philly’nin Prensesleri*’nde Rose’un çocuklardan nefret ettiğini açıkça belirttiği birçok beyanı var. Çocukları hiç

o

sevmedi ve Dalton Akademisi'nden eski arkadaşları da *GBA News*'e bunu doğrulayan açıklamalar yaptılar.”

İnsanlar değişebilirdi, insanlar büyüye bilirdi. İnsanlar bir şeyin fikrinin, gerçeğinden daha korkutucu olduğunu fark edebilirlerdi.

Tüm bunları yaşamaya iznim yok muydu? On sekiz yaşındaki, yirmi iki yaşındaki ve yirmi altı yaşındaki halimin birbirleriyle aynı olması mı gerekiyordu? Hiç farklı kararlar veremez ya da başka bir yönden bakamaz mıydım? Neden hep aynı kalmak zorundaydım?

Çılgına dönmüş gözyaşlarım sel gibi akıyordu, ruhumun derinliklerinden gelen bir çığlık daha attım. Giyinme odasında hafif bir ışık hissettim ancak kapı açıldığı gibi yavaşça kapanarak odayı bir kez daha karanlığa gömdü.

İstesem de gözyaşlarımı durduramıyordum. Duygularımdan arındım, televizyon arka planda silikleşirken Connor'ın arkamda diz çöktüğünü hissettim. Güçlü göğsü sırtıma yaslandı. Kavisli omurgam boyunca öne eğilip, “*Vous êtes en sécurité avec moi,*” diye fısıldadı. *Benimle güvendesin.*

Kolları kalçama dolandı, bana hiç kimsenin asla göremeyeceği bir özenle sarılıyordu. Bu anlar, karanlık dolapların ardında gizleniyordu. Son bir kez çığlık attım. Tüm yaralarım yırtılarak açılıyor, içimde koca bir boşluk yaratıyordu.

Göğsü daha derin nefeslerle yükselip alçalmaya başlayınca, beni daha sıkı kavradı. Titriyordum, boğazım yanıyordu. Beni kendine doğru çevirdi. Uzuvarımız zifiri karanlıkta kayboluyordu. Beni kucağına çektiğini hissettim, bacaklarım yana doğru sarkarken bir eli kalçamın üzerinde duruyordu. Başımı omzunun kıvrımına doğru yönlendirdi. Sessiz gözyaşlarım gömleğini ıslatıyordu.

Ağır nefeslerimiz sessizliği doldurdu.

Alnımı öptü, dudakları yanağımı okşuyordu. “Aşkımızı başka hiçbir şeye değişmem.”

Vücudumdan bir titreme geçerken uzanarak ona dokundum. Avucum önce boynunu sonra çenesini sıyırdı...

Elini benimkinin üzerine koydu. Parmaklarımı yanağına, olmak istediğim yere doğru götürdü. Başımı göğsünden kaldırdım, karanlıkta dudaklarımın ona yaklaştığını hissedebiliyordum.

“Kalplerimizin kırıldığını duyabiliyorum,” diye fısıldadım.

Bir gözyaşı parmak uçlarımı ıslattı. Onun gözyaşlarıydı. Diğer eli, benimkinin ona yaptığı gibi yüzümü sardı. Dudakları neredeyse dudaklarıma değiyordu. “Kulaklarını kalp kırıklığının sesinden koruyacağım.”

Göğsüm kabardı. “Peki senin sesini duymayı arzularsam ne olacak?”

“Her acılı sesin ardına fısıldayacağım.” Dudaklarıyla benimkilere bir kez hafifçe dokundu. “Tu m’entendras toujours, où que je sois,” dedi kısık sesle. *Nerede olursam olayım, beni her zaman duyacaksın.*

O benim hayatımı şekillendirmişti, *beni* bütünüyle şekillendirmişti. Her hareketimde, her olağanüstü ya da sıradan düşüncelerimde o vardı. Onun ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini merak ediyordum. Bağımsızdım, kendi kendime yetebiliyordum ve tektim. Aşkı taşıırken, yaşarken ve hissederken tüm bunların hepsiydin.

“Sen de beni duymaya devam edebilir misin?” Dudaklarımız arasında tek nefeslik mesafe vardı.

“Toujours.” *Her zaman.*

Yanağındaki ıslaklığı okşadım. Bunlar karanlığın sınırlarında saklı, parmak uçlarımda şimdiye kadar hissettiği en nadir gözyaşlarıydı. “Senin için buradayım,” diye hatırlattım. “Basma ne söylemek istersen iste, yanında olacağım.” Bu onun cinsel yönelimiydi, onun seçimiydi. Geçmiş hakkın-

da ister yalan söylemeyi ister gerçeği açıklamaya çalışmayı seçsin, onu eşit derecede ve tüm kalbimle destekleyecektim.

Uzunca bir süre sessiz kaldı, başparmağı gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümü okşuyordu. Beni bırakmanın daha iyi olacağını düşünmesinden endişeleniyordum. Kendini Jane'den ve benden ayırıp bununla tek başına mücadele etmenin daha iyi olacağını düşünmesinden korkuyordum.

Karanlık, ifadesindeki cevapları gizliyordu. Yalnızca benimkine yaslanmış vücudunu hissedebiliyordum. Kasları gergin, gözleri ıslaktı.

Bu yüzden, "Benimle birlikte bir nehrin derinliklerinde boğulmayı mı tercih edersin, yoksa benimle birlikte alevler içinde yanmayı mı?" diye sordum.

"Hiçbirini," dedi fısıldayarak.

Bu seçimlerde beraberdik, nasıl başarısız olduğumuz fark etmezdi. Ne olursa olsun birlikteydik. Anlamıyordum... "Birini seçmek zorundasın." Ağır, soğuk bir acının ağırlığını üzerimde hissettim.

Parmak uçları saçlarımın arasında kaybolurken yüzümü kavradı. Dudakları çok yakındı. "Yaşlandığımızda, solmuş ve saçlarımız ağarmış bir hale geldiğimizde seninle beraber öleceğim. O zamana kadar geçen her günümüzü seninle yaşayacağım. Her zaman *bunu* seçeceğim."

Başımla onayladım, o görmese de omuzlarım gevşemişti. "O zaman *benimle birlikte* öleceksin," diye fısıldadım. Bu bir *Shakespeare* trajedisinin en güzel haliydi. Bunu düşünürken dudaklarımın azıcık olsun kıvrıldığını hissettim.

"Evet, sevgilim. Seninle birlikte öleceğim." Ardmdan beni öptü. Güçlü, sert bir öpücüktü. "Ancak bugün değil." Fısıldamak için hafifçe geri çekilmişti.

Buna rağmen ikimizin de bu medya kargaşasının bizi daha önce hiç olmadığı kadar incitmeye başladığının farkında olduğumuzu düşündüm.

BÖLÜM 36

CONNOR COBALT

“Gözünü kırpma,” dedi Rose. Ben yatağımızda otururken gözlerime damla damlatıyordu. Bunu kendim yapabilirdim ama Jane kollarımda uyuyordu ve ne zaman kollarımdan indirsem uyanıp ağlamaya başlıyordu.

“Bundan zevk alıyorsun.” Tepemde yükselmesini kastediyordum.

Kırmızı dudakları biraz bile kıvrılmadı. “Almıyorum.”

Ona uzanarak belini kavradım, vücudu şık bir siyah elbiseyle şekillenmişti. Sarı-yeşil gözlerini rimel ve göz kalemiyle vurgulamıştı. Kimse Rose’un bir saat önce ağladığını, onunla birlikte gözlerimin yandığını ve ona eşlik ettiğimi tahmin bile edemezdi. Hatta rahatsız edici, yabancı bir acının hâlâ içimi kemirdiğini bilemezlerdi.

“Göz kırp,” dedi Rose.

Söylediğini yaptım. Damlalar acıyan gözlerimi yatıştırdığında kolumda Jane’le birlikte ayağa kalktım.

Rose, kızımızın minik narin parmaklarına dokundu. Jane’in dudakları derin nefeslerle aralanmıştı. Onun kırılğanlığı ve saflığı bu dönemde onu koruyabilecek tek kişinin biz olduğumuzu hatırlatıyordu.

Bir çocuğu gerçeklerin zulmünden koruyacağımı hiç dü-

şünmemiştim. Annem ergenliğimde beni korumamıştı. “*Bu sayede daha akıllı olacaksın,*” demekle yetinmişti. Duygularımı bastırmayı öğrenmiş, kendimden başka herkese karşı empatimi kaybetmiştim. Frederick’in bana insan olduğumu hatırlatmasına ihtiyaç duymuştum.

Jane’in benim izimden gitmesindense, perilere ve büyüye inanmasını tercih edeceğimi fark ettim. Benim gibi olmak yerine, annesine benzemesini istiyordum.

Kameramanların onu travmatize etmesinden korkuyordum. Masumiyetinin olması gerekenden daha hızlı parçalanmasından korkuyordum. Bu korkular, altı aylık testimizi uygularken bile beynimin arka taraflarında duruyordu. Şimdiyse tamamen ön plandaydı.

Benim iki önceliğim vardı. Rose ve Jane. Bu süreçte bana ne olacağı eskisi kadar umurumda değildi.

“Hazır mısın?” diye sordu Rose. Herkes alt kattaki oturma odasında bizi bekliyordu. Basın danışmanlarımız, babası, annesi, üç kız kardeşi, Sam, Ryke, Loren ve oğlu... Dünyaya hesap vermeden önce bize en yakın olan insanlarla yüzleşmeliydim.

Durumun ciddiyeti bu şekilde daha net anlaşıyordu. Bu bir *geniş* aile meselesi haline gelmişti.

“Bekle,” dedim ona. Yumuşakça saçlarını bir omzunun üzerinden geri ittim.

Keskin bir nefes alırken köprücükkemikleri belirginleşmişti.

Ensesini öptüğümde kollarıma tutundu. Dudaklarımı çene çizgisinde, yumuşak yanağında gezdirdim. Çekingen ve sert olsa da gerçekte bu kadın hayallerimdeki kadının tıpatıp aynısıydı. Başka hiç kimse bunu anlamayabilirdi ama zaten birçok insan beni asla anlayamayacaktı.

Alnını öpmeden önce, “Sana âşığım,” diye fısıldadım. Boştaki elim yüzündeydi.

Sarı-yeşil gözleri kısıldı, içimde bir delik açıyorlardı. Dudaklarımın kenarı kıvrılmaya başladı.

“Tekrar ağlayamam, Richard.” Az önce rimel sürdüğü için ağlamaktan korkuyordu.

Sırıtişım büyüdü. “Aşk seni ağlatıyor mu?”

“Her aşk değil.”

“Sadece bizimki,” dedim birincilik ödülünü cebe indirmişim gibi.

Avucuyla dudaklarımı kapatsa da benden asla uzaklaşmadı. Aramızda kızımızla, iyice birbirimize yaklaştık. Elini indirdiğinde yüzümdeki zapt edilmeyen sırıtış hâlâ kaybolmamıştı.

“Neden böyle gülümsüyorsun?” Bakışları dudaklarıma kaydı.

“Çünkü ikinizi de çok seviyorum.” *İşte şimdi hazırım.*

Merdivenlerden inip köşeyi döndüğümüz anda çeşitli mobilyalara yerleşmiş herkes ayağa kalktı. Bazen bu kraliyet muamelesini görüyordum, kendime güvenim insanları ayağa kaldırıyordu. Duruşum tamamen dengeliydi, yüzümde sakın bir ifadeyle dimdik duruyordum. Bir elim sıkıca Rose’un belini kavramıştı, diğeriyle kızımı kucaklıyordum. Yine de bunun krallara layık bir karşılamadan çok bir mahkeme süreci olduğunun farkındaydım.

Ne Rose ne de ben herhangi bir şey söyledik. Boş kanepeye oturduğumda herkes bizi takip etti. İki basın danışmanımız tam karşımızdaki ahşap sandalyelerde oturuyordu. Soldaki danışman, Calloway ailesi için çalışıyordu. Corbin Nery ellili yaşlarının ortasında, son derece odaklanmış ve sansasyonel krizler söz konusu olduğunda bir köpekbalığı olacak kadar

cesurdu. Aynı zamanda Greg ve Samantha'nın itibarını korumak için para alıyordu. Benim itibarım pahasına olsa bile önceliği onlardı.

Sağdaki basın danışmanı benim için çalışıyordu. Naomi Ando. Şaşırtıcı derecede diplomatik, rasyonel ve objektifti. Bunların hepsi değerli özelliklerdi.

Corbin ve Naomi birlikte çalışan dostane müttefikler gibi davranıyorlardı. Fakat en az benim Jonathan Hale'le olduğum kadar suç ortaklarıydılar. Bu resmi toplantıda şüpheli bir şekilde eksik olan tek kişi, bahsi geçen adamın ta kendisiydi.

Naomi'nin elinde sıkıca tuttuğu bir dosya vardı. "Ele alamamız gereken çok konu var, Bay Cobalt."

Corbin not defterini açtı. "Öncelikle hepimizin burada neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmesi gerek. Basma nasıl yaklaşmayı planladığımızdan bağımsız, gerçeği bilmemiz gerekiyor."

Takım elbisemin ceketinin düğmelerini açtım. Kızım kucağımda uyuyordu. *Queen Anne* koltuklarında karısının yanında oturan kayınpederime baktım. Kısaca bana gerçeği istediğini söylüyor, bunu yaparken Corbin'i sözcüsü olarak kullanıyordu.

Greg Calloway sakın mizaçlı, yardımsever biri olabilirdi ama kızlarının hepsini onların bağlandığı erkeklerden *daha çok* seviyordu. Beni sadece iş becerilerim, yalakalık yeteneğim ve sahte gülümsemelerim için takdir etmişti. Gerçekte kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Ben bağlantılar kurma oyunundaydım, onları yıkmak benim işim değildi. Şimdi ise gerçek her şeyi mahvedecekti.

Samantha bir kez incilerine dokundu. "Bir yalan olmalı." Henüz tek kelime bile etmemişken yargılandığımı hissediyordum. Öfkem neredeyse yüz ifademe yansıyacaktı ama yüz kaslarımı kontrol altına alarak kayıtsız kalmaya çalıştım.

Rose yanımda dilini ısırırdı. Saldırmaya hazır olsa da bu cevabı benden önce vermeyecekti.

Cevabı özgür bırakıp bırakmamak benim elimdeydi.

“Daha spesifik olun,” dedim sonunda. “Tam olarak neyi itiraf ediyorum?”

“GBA News ve diğer on bir yayın kuruluşu, ikisi Genç Erkekler için Faust Yatılı Okulu’nun eski öğrencileri olan üç erkekle cinsel ilişki yaşadığınızı öne sürüyor.” Naomi açıkça konuya girmişti.

“Bu doğru mu yanlış mı?” diye sordu Corbin.

Bu odada geçmişimden habersiz olan bir avuç insan vardı. Sam, Poppy, Samantha ve Greg bir şey bilmiyordu. Hatta eğer Lo ona henüz anlatamadıysa Lily’nin de haberi yoktu.

Kayınpederimin sert bakışlarına karşılık vermeyi seçtim. Bu sefer arkadaşlarımla yaptığım gibi bocalayamazdım. Her şeyi değiştirebilecek olsa bile hiçbir anlamı yokmuş gibi söyleyebilmek istiyordum.

Havanın kaç derece olduğunu söylüyormuşum gibi bir tavır takındım. “Doğru.” Karnım gerilmişti ama bunu hissedenden tek kişi bendim.

Greg başını çevirdi, gözlerimin içine bakamıyordu. Neredeyse dişlerini gıcırdatacaktı. Bence nefreti, kızını korumaya çalışan bir baba olmasından kaynaklanıyordu. Eğer böyleyse tüm hikâyeye inanıyor olmalıydı. Rose’la bir iş anlaşması yaptığımı düşünüyordu. Eğer yakın çevremizden biri bile gerçeğin bu dramatik ayrıntılarına inanıyorsa, o zaman düşündüğüm kadar içten bir şekilde boku yemişiz demekti.

Azarlayan bir ses tonuyla, “Rose,” dedi Samantha. “Bunu biliyor muydun?”

“Evet.” Rose güçlü bir şekilde karşılık verdi. “Üstelik umurumda değil. Hepimizin geçmiş ilişkileri oldu...” Cümlesini yarıda kestiğinde gözucuyla ona baktım. Bir hata yapmıştı, onun benden önce hiç ilişkisi olmamıştı.

Rahatlatmak için elini sıksam da omuzları çoktan kilitlenmişti.

Samantha titreyen parmaklarını dudaklarına bastırarak ani bir şekilde öne doğru yalpaladı. Yanındaki Greg ise bakışlarını duvara dikmişti. Ben daha çok Rose'un onların tepkilerini nasıl karşıladığıyla ilgileniyordum. Annesiyle, hatta bazen babasıyla birçok anlaşmazlık yaşamıştı ancak hiçbiri bu kadar ciddi olmamıştı.

Keskin nefes alış verişlerini inceledim, konuşmayı ilerletmek üzereyken Rose'un ablası araya girdi.

Gerçeği anlamlandırma çabasıyla, "Bu konuda gerçekten rahat mısın, Rose?" diye sordu Poppy.

Lo hızla araya girdi. "Tanrı aşkına, sadece birkaç erkekle yattı. Sikik bir cinayet işlemedi."

Corbin not defterine bir işaret koydu. "Sessiz kalman daha çok yardımcı olur, Loren. Konuşursan sadece her şeyi daha da kötüleştireceksin."

Lo'nun, arkadaşlığımızın nasıl bir parçalayıcıdan geçmek üzere olduğunu fark etmesini beklerken midem bulanıyordu.

"O ne demek?" Lo, Corbin'e sert bir bakış attıktan sonra Moffy'yi annesine uzattı. Üç kişilik ailesi iki kişilik koltukta iç içeydi.

"Bu konuşmamız gereken konulardan biri," dedi Corbin. "Bir dakika içinde oraya geleceğiz. Sıranın dışına çıkmayalım."

Lo dişlerini sıkarak cevaplar için bana döndü. Sorgulayan, şaşkın bakışları "*Lanet olası bir konuşma konusu olacağımızı biliyor muydun?*" diye soruyordu.

Evet, biliyordum.

"Neden rahat olmayayım ki?" Rose aniden ablasına sesini yükselterek cevap verdi. "Onunla *evliyim*. Bir çocuğumuz var. Sam'in geçmişte becerdiği onca insan hakkında endişeleniyor musun?"

“Hey.” Sam kendini savunurcasına ellerini kaldırdı. “Lütfen beni bu işe karıştırmayın.”

“Hayır,” dedi Poppy sakince. “Eski sevgilileri hakkında endişelenmiyorum ama bu sence de biraz daha farklı değil mi?”

Samantha konuşmaya dahil oldu. “Bunca zamandır biliyorsan neden bana söylemedin? Ben senin annenim.”

“Özür dilerim, *anne*,” diye karşılık verdi Rose. “Kocanın seninle yatmadan önce becerdiği herkesi bana anlattın mı?”

Greg ayağa fırlarken bağırmaya başlamıştı. “Aynı şey değil, Rose!”

“Öyle olmalı!” Rose da öfkesine karşılık vererek ayağa kalktı. *Öyle olmalı*. Belki bir gün öyle olacaktı. Ancak şu anda, bir kadın veya bir erkekle seks yapmam onlar için Rose ve bana yaptığı çağrışımı yapmıyordu.

Bağırarak bir çözüm değildi. Her ne kadar onun yanında ayağa kalkıp en az onun kadar yüksek sesle ve tutkuyla bağırarak istesem de yapamazdım. Elini tutarak tekrar oturana kadar çektim. Sırtını hafifçe ovarken, “Onlara sindirmeleri için zaman ver,” diye fısıldadım.

Başını bana çevirdi, gözleri alev alev yanıyordu. “Sadece anlamalarını istiyorum.” Kısık sesini yalnızca ben duyabiliyordum.

“Sabır, sevgilim.”

Kızgın bir nefes verdi.

Greg ayakta durmaya devam etti, elleri belindeyken sandalyesi ve pencere arasında volta atıyordu. Corbin’e devam etmesini işaret etti. Kelimeleri telaffuz edemiyor, gözlerimin içine bakıp kendisi soramıyordu.

Bu yüzden onun için çalışan biriyle konuşmam gerekiyordu. Hayal kırıklığı içinde güldüğümü hayal ettim. Tavana bakarak başımı iki yana salladığımı ve sadece içselleştirebi-

leceğim her tepkiyi açıkça verdiğimi kafamda canlandırdım. Antipatimi, öfkemi ya da hiddetimi göstermiyordum. Oysa bu sikik hisler içimde var olmaya devam ediyor, beynimi tırmalıyorlardı.

“Rose’la cinsel yönelimini saklamak için mi evlendin? Ayrıca bu anlaşma her iki tarafın da rızasıyla mı gerçekleşti?” diye sordu Corbin.

Çene kaslarımın gerilmeye başladığını hissedebiliyordum. *Rıza*. Sanki onu evliliğimize ben zorlamıştım. “Rose’la evlendim çünkü birbirimizi seviyoruz,” dedim açıkça. Onlar benden duygusal bir fırtına bekliyorlardı. Tekmeler savurmak, çığlık atmak ya da dizlerimin üzerine çökmek gibi hareketler benim içimde yoktu. Rose dünyayı beni sevdiğine ikna etmekte zorlanabileceğini düşünüyordu ama ben ailesini kızlarım sevdiğime ikna etmekte çok daha fazla zorlanacaktım. “Başka hiçbir gizli niyetimiz yoktu.”

Greg aniden, “Ya Rose’u manipüle ettiyse?” diye sordu basın danışmanına. Jonathan’ın kulağına bir şeyler fısıldayıp fısıldamadığını merak ederek kaşlarımı çattım.

Naomi, Corbin konuşmadan araya girdi. “Bu hukuk ekibinin işi. Ayrıca kimse tetiği çekmemişken kurşunu incelememeliyiz.”

Kollarımda kızımın ayağa kalktığımda oda sessizliğe gömüldü. Gözlerini kaçırmak istese de Greg’in bakışlarını yakalamayı başardım. “Bana güvenmen için sana yalvarmayacağım,” dedim sakince. “Senden isteyebileceğim tek şey, kendi kızının zekâsını kabul etmen. Benim tarafımdan kandırılmadı. Tam aksine, en ufak bir sadakatsizlik imasında bile beni terk ederdi. Onunla, seninle paylaştığımdan çok daha fazlasını paylaştım. Bu yüzden onun hiçbir şekilde kör olmadığını bil.”

Samantha kollarımdaki Jane’e odaklandığında daha tem-

kinli bir şekilde duraksadım. Kızımın pozisyonunu düzelttim, gözleri sanki uyanacakmış gibi titredi.

Samantha'nın sıkı topuzu saç köklerini çekiştiriyordu. "Bu süre zarfında Jane'in bizde kalması en iyi seçenek olabilir..."

"Hayır, o bizimle güvende," diye sözünü kestim. Savunmam ve duvarlarım eskisinden daha yukarı yükselmeye başlıyordu. Rose'un yanımda öfkeden kaynadığını hissedebiliyordum. Çocuğumuzu bizden almayı önerdiği için annesine ölümcül bakışlar atıyordu.

Tekrar yerime oturup Jane'i annesine verdim. O da kızımızı koruyucu bir şekilde göğsüne çekti. Jane annesinin koluna bir oyuncak ayıya sarılıyormuş gibi tutunarak hafifçe hareket etti.

Greg dikkatle Jane'i izliyordu. "Sevgi dolu bir ortamda mı büyüyor?" Şüphesi her kelimesinden okunuyordu. Dudaklarımı öfkeyle ovuşturdum. O kadar öfkeliydim ki, çığlık atabilirdim. Göğsümü yumruklayıp ayaklarımı yere vurmak istiyordum ama bunları yapmayı ne kadar istersem isteyeyim, bu eylemlerde mantıklı bir nokta göremiyordum.

Rose'un ifadesi öfke ve incinmişlik arasında gidip geliyordu. "Bunu nasıl sorarsın?"

"Ben endişeli bir büyükbabayım. O küçük kızı çok seviyorum."

Kendi sevgisinin bizimkinden daha ağır bastığını ima ediyordu.

Jane'i kendi ellerimle nasıl doğurttuğumu hatırladım. Rose'un ağladığı her gece onu nasıl kucakladığını, şikâyet etmeden geçirdiğimiz uykusuz anları, Jane'in medyadaki görünürlüğüne en aza indirme çabamızı... dikkatleri üzerimize çektiğimiz anları düşündüm. Yaşadığı her bir dönüm noktasını ne kadar umursadığımızı, o anlara ne kadar çok değer verdiğimizizi anımsadım.

Sevgiyi nasıl ölçerdik?

Yapmaya gönüllü olduğumuz şeylerle mi? Yapacağımız fedakârlıklarla mı? Eğer öyleyse, ben kızımızı delicesine seviyordum çünkü ona yoluna düzgünce devam edebilecek şeyler verebilmek için tüm dünyamı bozardım. Gerekirse Cobalt Şirketi'ni bile patlatırdım. Bu çok aptalca bir seçim olurdu ama bilge bir kadın zamanında sevginin yaptığımız her aptalca seçime değeceğini söylemişti.

Greg Calloway torunu için *Fizzle*'ı buldozerle yok eder miydi? *Asla*.

Rose oturduğu yerde daha da dikleşti. “Önce düşünceli bir ebeveyn ol ve bana, kızına güven.”

“Lütfen, Rose,” dedi Greg. Bunu bugün çoktan bir kez yapmış olmasına rağmen sesini yükseltecek biri değildi.

Rose’a sardığım kolumla onu iyice yanıma çektim. O da babasının şüphesini kendi içinde atlatmaya çalışıp birkaç nefes verdi. Burada bir çözüm yoktu.

Naomi’ye döndüm. Durumu suçlama ve ithamların ötesine taşımaya hazırdım. “Evliliğimiz gerçek ve rızaya dayalı. Seks kasetlerimiz yalan değil.” Ben konuştukça hızlı notlar alıyordu. “Birlikte bir aile kurmak istediğimiz için çocuk yaptık. Olayın tek gerçek kısmı geçmişte kaldı.”

Rose kanepenin kenarına doğru kayarken elini benimkinden çekmedi. “En iyi savunmamız nedir?” diye sordu Naomi’ye.

“Kamuoyuna ikinizden gelecek bir açıklama. Evliliğinizin sahte olduğunu gösteren çok fazla kanıt var.” Dosyasını karıştırdı. “Bay Cobalt, Instagram’mız karınızla birlikte olan fotoğraflarla dolu ama neredeyse hepsinde size ters ters bakıyor.”

Tam da hoşuma gittiği şekildeydi.

“Birbirlerini seviyorlar,” diye itiraz etti Lily. Odadaki tüm

bakışların ona çevrilmesiyle kızardı. “Sadece onların aşkı böyle görünüyor.”

Rose neredeyse gülümseyecekti. Gözlerinde biriken yaşlarla sadece dudaklarını oynatarak, “*Teşekkür ederim,*” dedi kardeşine.

Corbin araya girdi. “Nefret gibi görünüyor.”

“Siktir git,” diye küfretti Ryke. Daisy kucağına yayılmıştı, birlikte pencere kenarında oturuyorlardı.

Dudaklarım kıvrıldı.

“Halkın düşüncelerini söylemek için buradayım,” dedi Corbin hatırlatmak için.

“Ben de bunu olumlu bir tarafa çevirmek için buradayım.” Naomi ona karşılık verdi. “O fotoğrafların hiçbirini silmeyin, Bay Cobalt. Bu suçu kabul etmek olur. Onun yerine çeşitli görüntüler eklemeye çalışın. Randevu geceleri olabilir ya da alyanslarınızın fotoğrafları. Normalde yayınladığınız tarzda fotoğraflar yayınlamaya da devam edin. Kendinizi haklı çıkarmak ile olmadığınız biri gibi görünmek için çok fazla çaba sarf etmek arasında incecik bir çizgi var.”

İnsan içindeki sevgi gösterilerini arttırmak son seferde bizim aleyhimize işlemişti. Naomi’nin fikirlerine saygı duyduğum için, “Striptiz olayı ya da medyanın duruma kanıt olarak sunmaya çalıştığı herhangi bir şeyi kabul etmeli miyiz?” diye sordum. Normalde daha açık konuşup Rose’a oral seks yaptığımı söylerdim ama babası bu odadaydı. Sakinleşmek için zamana ihtiyacı vardı, ayrıca benden tekrar hoşlanma sürecini zorlaştırmak istemiyordum.

“*GBA News* bir vücut dili analistine o fotoğrafları inceletmiş,” dedi açıklamaya başlayarak. “Rose’un gergin duruşunu şüpheli buldular. Neredeyse toplum içinde olduğunuz her karede -onu öptüğünüz karelerde ve diğerlerinde- rahatsız görünüyor.”

Çok iyi bir oyuncu değildi ama elinden geleni yapmıştı. Üstelik işin bu noktaya geleceğini bilmemiz mümkün değildi.

Boğuk bir sesle, “Hey,” diye araya girdi Daisy. “Bu onun hatası değil. Herkes toplum içinde öpüşmekten hoşlanmaz.”

“Peki neden bu son dört ayda her zamankinden daha fazlaydı?” Corbin tekrar konuşmaya dahil oldu. “Medya zamanlamaya kesinlikle takılacak.”

Rose omuzlarını dikleştirdi. “Çocuğumuz olduğundan beri ilişkimizi renklendirmek için yeni bir şeyler deniyorduk.”

Asıl gerçeği asla dile getirmeyecektik. Medyayı bilerek ayarttığımız gerçeğini kimse öğrenmeyecekti. Biz bu işe dahil olduğumuz sürece, sırrımızı bilen tek kişi Ryke Meadows olacaktı.

Naomi onaylarcasına başını salladı. “Bu iyi bir savunma ve sessiz kalkmaktan çok daha iyi. Bunu da açıklama mektubuna ekleyeceğiz. Basın toplantısında söylemen gereken bir şey değil.” O mektubu yazacaktı, biz de okuyup onaylayacaktık. Bu işler böyle yürürdü. “Instagram’ınızda Jane’le aile fotoğraflarınız olduğunu biliyorum ama ikiniz de daha fazlasını paylaşmalısınız. Ayrıca ebeveynlik hakkında *tweet* atmaya başlamanız gerekiyor. İnsanlar o tarz yorumları seviyor. Bu paylaşımlar sizi bağlantı kurulabilir kılıyor.”

“*Sevgi dolu* ifadeler olsun,” diye netleştirdi Corbin. “İğneleyici ya da bağlamından koparılabilir cümleler değil.”

Rose ofladı. “Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok.” Parmaklarını Jane’in saçlarında şefkatle gezdiriyordu. Bir fikri vardı, hatta birçok fikri vardı. Bu konuda konuşmaktan nefret ediyordu. Daha önce yaptığı yorumlar karşısında duyduğu pişmanlığı gözlerinde görmüştüm. Söylediklerinin abartı seviyesini hiçbir zaman kastetmese de fazla ileri götürdüğü için pişmandı.

Sık sık aklından geçenleri söylerdi. Üstelik korkularıyla büyüyen ve öfkeyle kanayanlar dahil olmak üzere aceleyle yaptığı konuşmalar, hatta ağzından çıkan her bir kelime için cezalandırılıyordu. Onun tüm fikirlerini seviyordum. Tutkulu olanları, dramatik olanları ve aradaki diğer her şeyi...

Corbin not defterinden Rose'un eski bir *tweet*'ini okudu, "*@ConnorCobalt Küçük gremlin'im her ağladığında yumurtalıklarım bir yumurtayı öldürüyor. Yakında kısır kalacağım.*"

Rose'u tanıyan insanlar güldü. Ebeveynleri ise sessiz kalmaya devam etti.

"Bu bir şakaydı," dedi Rose. Sesi cümlesinin sonunda boğuklaşmıştı. Sert bir şekilde tavana baktı, tahmin ettiğimden daha üzgündü. Kendine güveninin azaldığını hissedebiliyordum.

Gülümsemem kayboldu. Gergin omuzlarına masaj yaparak yanına yaklaştım. "Bu senin hatan değil, Rose," diye fısıldadım. Bunların hiçbirisi onun hatası değildi. Her şey çarpıtılıyordu.

"Kendisi olmasına izin verilmeli," diye araya girdi Ryke. Daisy onun kucağından inip köpeklerini sevmeye başlamıştı.

"İtibarı pahasına değil," dedi Samantha. "Sen anlamazsın..."

"Anlıyorum. Siktiğimin şeyini senin bilmek isteyeceğinden bile daha fazla anlıyorum. Tüm bu tavsiyeler, onları olmadıkları bir insana dönüştürmekle ilgili." Beni işaret etti. "Bırakın kim olmak istiyorlarsa lanet olasıca onu olsunlar. Son."

Keşke bu kadar kolay olsaydı, dostum.

"Hale Co. güven fonundan geçiniyorsun," diye araya girdi Sam. Herkese, paranın vereceğim karardaki rolünü hatırlatıyordu. "Kamuoyu algısı yüzünden zarar görebilecek şirketleri korumaya çalışıyoruz. Burada söz hakkınız olduğunu sanmıyorum."

Pencere kenarından kalkarken, “Sen de siktir git,” dedi Ryke sertçe. Öfkeden deliye dönmüştü.

Lo fiziksel bir kavgaya girmesi ihtimali karşısında ağabeyine engel olup olmaması gerektiği konusunda tereddütlüydü. Ancak Ryke henüz Sam’in üzerine atlamamıştı.

Naomi bu kısa sessizlikten yararlanarak asıl konuya geri döndü. “Herkes onları halının altına süpürmeye çalışsa da seks kasetleri iyi bir savunma olacak.”

Corbin kalemini not defterine vurdu. “Onları hiçbir yere süpürmüyorlar. Herkes kasetlerin, Connor’ın izlerini örtmek için yaptıkları başka bir numara olduğuna inanıyor. Dürüst olmak gerekirse ben de buna inanırdım.”

“O zaman aptalın tekisin,” dedi Loren.

“Hayır. Halk, Connor’ı sizin kadar yakından tanımıyor. Ne gördüklerini biliyorlar ve gördükleri çoğunlukla iyi koordine edilmiş bir oyun. *Benim* önerim her şeyi hızlı ve kolay bir şekilde temizlemek adına, hakkınızdaki bu iddiaları reddetmeniz.”

Rose’un elimin altındaki vücudu iyice gerildi. Hemen cevap veremesem de Corbin zaten lafını bitirmemişti.

“Daha önce hiçbir erkekle seks yapmadığını söyleyeceksin. Bu adamların arkadaşların olduğunu ve sadece magazin üzerinden kolay para kazanmak istediklerini söyleyeceksin. *Heteroseksüel* olduğunu ve karınla sağlıklı, sevgi dolu bir evliliğin olduğunu söyleyeceksin.”

Bunu düzeltmek için yalan söylemeliydim.

Bunu zaten biliyordum. Onlardan yüz adım ilerisini çoktan düşünmüştüm ve Naomi’nin bana aynı sorunun farklı bir versiyonunu sunmasını bekledim.

“Hepiniz siktirin gidin,” diye çıkıştı Ryke. Hissettiğim ama ifade edemediğim kelimeleri söylemişti.

“Ekleyecek yapıcı bir şeyin yoksa bence gitmelisin,” dedi Corbin ona.

Lo sert bir bakış attı. “Sen bizim lanet olası basın danışmanımızsın. Kalenin kralı değilsin, bu yüzden ağabeyimi başka bir odaya sürgün etme yetkin varmış gibi davranmayı kes.”

Naomi aniden ayağa kalktı. “Bir alternatifim var.” Dosyasından bir kâğıt çıkarıp bana uzattı. Cinsel yönelim tanımlarından oluşan uzun listeyi inceledim. *Biseksüel*, *panseksüel*, *poliseksüel* ve diğer terimler vardı. “Birini seçin.”

Sanki isteği, menüden bir aperatif sipariş etmek kadar kolaymış gibi söylemişti.

Oda sessizleşirken tüm bakışlar bana çevrildi. Elimdeki kâğıt, onların fark edebileceklerinden çok daha ağırdı. Yirmi yedi yıllık varlığım boyunca hep kendimi diğer insanların inşa ettiği parametrelere sıkıştırmıştım. Bunu uyum sağlamak, erkekleri ve kadınları *tatmin etmek* için yapmıştım.

Benim için bu terimler yalnızca başka bir parametreydi. Özellikle de *hissettiğim* şeyler bu kadar basit ve temelken hiçbir zaman bir kutunun içine girmekten, onun şeklini alıp başka biri gibi davranmaktan hoşlanmamıştım. Bu kelimelerle özdeşleşebilen diğer insanları takdir ediyordum ama *benim* hissettiğim bu değildi.

Ben insanlara... ruhun, bedeninin ve zihninin her şeyi kapsayan *tutkusuna* ilgi duyuyordum.

Ayrıca bir anlam ifade etmek için bir etikete ihtiyaç duymamalıydım. Cinsel yönelimim benden başka kimsenin önceliği olmamalıydı. Sadece kadınlarla yatmış olsaydım kimse bunu umursamayacaktı, sadece durumun farklı olduğunu öğrendikleri için rahatsız olmuşlardı. Öfkeli, şaşkın ve kuşkululardı.

Bu yüzden o daracık kutuya girerek onları tatmin etmem gerekiyordu. Onlara bir anlam ifade edebilmek için, hissetmediğim bir şeyi beyan etmek zorundaydım.

Ben lanet olasıca kim olduğumu bilsem de çok az insan

beni gerçekten tanıyordu. Şimdiyse milyonlarca insanın hangi Connor Cobalt'ı göreceğini seçmem gerekiyordu.

Sahte olanı mı seçecektim? Kendime bir etiket verecek, ne olmamı istiyorlarsa o olacaktım. Bunu yaptığımda kayın-pederimle aramı düzeltecek ve Rose'a olan aşkı, onun da bana olan aşkını gölgeleyen şüpheleri ortadan kaldıracaktım.

Yoksa gerçek olana mı tutunacaktım? Hiçbir tanımı seçmediğimde halk merak içinde kalacaktı. Greg ve Samantha ile ilişkilerimi bozacaktım, muhtemelen Lo'yla olan arkadaşlığımı zarar verecektim. Rose'a duyduğum, onun da bana duyduğu aşk her zaman sorgulanacaktı.

On dokuz yaşındaki halim bu ültimatomdan korkmazdı. Hayatımın geri kalanında, kalan günlerim boyunca numara yapmayı seçerdim. Böylece Rose'un onca yıl güvende tutmasına izin verdiğim o son insanlık kırıntısını da kaybederdim.

Gerçekçi ol, Richard.

Ben insanları yatıştırırdım. Onları tatmin ederdim. Gerçek benliğimin rahatlığında yaşamak uğruna, bunu bir anlığına durdursam ne olurdu? Her şeyimi kaybedebilirdim. Peki ya Jane için yapmam gereken fedakârlık buysa? Ya onun huzur içinde yaşayabilmesi için benliğimden vazgeçmem, bir yalanın içinde yaşamam gerekiyorsa?

Değişkenler, maliyetler, faydalar ve süregelen *ya böyle olursa* ihtimalleri beni kafa karışıklığına, korkuyla yüzleşmeye zorluyordu.

Terlemeye başlayan alnımı ovdum.

"Bu kadar zor olmamalı," dedi Samantha.

"Hiç heteroseksüel olmadığımı dünyaya ilan etmek zorunda kaldın mı?" diye sordum. "Hiç insanlar sana bunun için farklı gözlerle baktı mı?"

Dudakları gerildi.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kâğıdı dörde katlarken her-

kes dikkatle beni izliyordu. “Heteroseksüellik bir normdur. Belki bir podyumda durup tüm kameralar yüzünüze çevrilmişken, insanların size bakışlarını değiştirebilecek *tek* bir kelime söylemek zorunda kaldığınızda bunun benim için bile kolay olmadığını anlarsınız.”

Rose desteğini göstererek elimi sıktı. Ona baktığımda sarı-yeşil gözlerinin ardında parlayan gururu gördüm. Neyi seçersem seçeyim yanımda olacağını söylüyordu. Yine de Rose her zaman beni *ben* yapan parçaları seçecekti.

Bu da bir istisna değildi.

“O zaman herkese heteroseksüel olduğunu söyle,” dedi Samantha. “Böylece kimse sana farklı gözle bakmaz.”

“Anne,” diye hırladı Rose.

“Bana diklenme, Rose. Sadece herkesin düşündüğü şeyi söylüyorum. Hepimizin sırları olduğunu bilsem de bazı sırların yüksek sesle dile getirilmemesi gerekir.” Onun gözünde değişmiştim. Muhtemelen elinde olsaydı, beni bir dolaba atıp kulaklarını kapatarak zamanı tersine çevirirdi. Böylece yeniden olmamı istediği kişi olurdu.

O göremese de ben hep böyleydim.

Ryke mobilyalara doğru yürüdü, bakışları kararmıştı. Daisy onu sabit tutmak için bileğini kavradı. “Yani *senin* başa çıkamaman yüzünden gerçeği söylememesi mi gerekiyor? Seni rahatsız etmemek adına kendisi olmamalı mı?”

Bu konu onu diğerlerinden daha fazla kışkırtıyordu. Daha önce benim için avukatlık yapmaya ihtiyaç duymamıştı ama bunu yaptığını görmek güzeldi. Bunun için ona minnettardım.

“Yeter,” dedi Greg. “Sanırım hepimiz görüşlerimizi dile getirdik. Son sözü Connor söyleyecek.”

Kâğıdı Naomi’ye geri verdim. “Rose’u sevdiğimi belirten ve burada konuştuğumuz her şeyi dahil eden resmi bir mek-

tup yaz. Fakat üç adamla yatıp yatmadığım hakkında bir şey söyleme. Bir basın toplantısı düzenlemeden önce ne söylemek istediğime karar vermek için zamana ihtiyacım var.”

Corbin bıkkın bir şekilde iç geçirdi. “Sessiz kalmak suçu kabul etmek anlamına gelir.”

“Dikkatlerini basın toplantısına çekebilirsiniz, böylece insanlar konuşma yapmayı planladığımı bilirler.”

Takvimini kontrol etti. “Toplantıyı 10 Nisan’da düzenleriz.”

Bu bir hafta sonrasıydı. “Mayıs ortası,” diye karşı çıktım. *Zamana ihtiyacım var.* “Sanırım bu adamların bir gizlilik sözleşmesi olduğunun farkında değilsin. Eğer heteroseksüel olduğumu iddia edersem ve sözleşmeyi *herhangi birine* gösterirlerse, bir moron gibi kendimi tuzağa düşürmüş olurum. Bu yüzden yasal işlerimi halledebileceğim kadar zamana ihtiyacım var.” Eğer onlarla yattığımı kabul etmek istemiyorsam, gizlilik sözleşmesi ihlalinden onları dava edemezdim. Karışık bir durumdu.

Corbin, Greg’e baktığında kayınpederim bu açık uçlu sonucu kabul ederek başını salladı.

Naomi dosyasını kapatırken Corbin boğazını temizledi. “Son olarak...” Kalemimi iki parmağının arasmda döndürüp Lo’ya doğrulttu. “Bunu açıklığa kavuşturmalıyız.” Önce beni işaret etti, ardından tekrar Lo’ya döndü.

“Neymiş *bu*?” Lo dişlerini gıcırdattı.

Corbin notlarına bakıyordu. “Geçen yıl Meksika’da öpüşürken video kaydınız alınmış...”

“O doğruluk mu, cesaret mi oyunundaki bir meydan okumaydı.” Lo’nun sesi fazlasıyla gergindi. “Bunu herkes biliyor.”

“Mart ayında, Aziz Patrick Günü’nde onun çıplak kıcını çimdiklediğiniz sırada fotoğrafınız çekilmiş...”

“O benim *arkadaşım*.”

“*Philly’nin Prensesleri* sırasında ikiniz sık sık birbirinize oral seks yapma, birbiriniz için mastürbasyon yapma ve boşalma hakkında açıklamalar yaptınız. Kendi kız arkadaşlarınızla değil.”

Lo koltuğunun en uç noktasına oturarak tehditkâr bir şekilde Corbin’i işaret etti. “Üstelik o zamanlar *kimsenin* sakinde bile değildi. Bunu şimdi bir soruna dönüştürmeye çalışmayı kesin.”

“Ben bu evin dışındaki insanların büyük bir çoğunluğunu temsil ediyorum ve onlar şimdiden arkadaşlığınızı analiz etmeye başladılar. Eğer bunu kısa süre içinde bastırmazsak onunla yattığını ve karın Lily’nin aslında *ağabeyin* Ryke’la birlikte olduğunu, oğlunun da senden olmadığını iddia etmeye başlayacaklar. Yapmaya çalıştığım şey, bu sonuçları en aza indirmek.”

Lo’nun bakışları yerde olsa da uzaklara dalmış gibiydi. Hançer gibi gözleri, “*Neden?*” diye soruyordu. “*Böyle bir şey nasıl olabilir?*”

Böyle bir şey olmuştu çünkü benim üzerimden atamadığım bir iz vardı.

“Benim önerim,” dedi Corbin. “İnsan içinde ikinizin yollarının asla kesişmemesi. Birbirinizle konuşmayın. Birbirinize dokunmayın. Birbiriniz hakkında *tweet* atmayın. Birbirinize bakmayın bile. Muhtemelen Connor ve Ryke da aynısını yapsa daha iyi olur.”

Midem beklenmedik bir şekilde düğümlendi. Takım elbisemin ceketini çıkardım. Aniden rahatsız edici derecede ısınmıştım.

“Artık insanlar arkadaşlığınıza farklı bakıyor, Loren. Yanlış bir izlenim edinmelerini istemezsin.”

Callowaylerin basın danışmanına göre, heteroseksüel erkek arkadaşlarım olmasına izin yoktu. Şakalarımız artık es-

kisi gibi olamazdı. Lo ve Ryke'a söyleyeceğim her bir kelime sorgulama ve şüpheyile karşılanacaktı. Onlardan etkileniyor musun? Onlarla yatmak istiyor musun?

İstemiyordum.

Fakat artık bana kim inanırdı?

Ryke ellerini saçlarının arasından geçirip onları darma-dağın etti. O kadar öfkeliydi ki, mutfağın kapısını çarparak odadan çıktı. *Hiçbir sik değişmedi*, gibi bir şeyler mırıldandığını duydum. Ancak her şey değişmişti.

Daisy ve beyaz Sibiry kurtları Nutty de onun peşinden koştular.

“Lo,” dedim kısık sesle.

Yüz ifademe bakmak için başını zorlukla kaldırdı. Gözlerinin ne kadar kızardığını fark ettim. Onu hayatının en kötü döneminde görmüştüm. Ayık kalmasını, tekrar nüksetmesini izlemiştim. Zar zor nefes alan bedenini kollarımda taşımıştım. Kızımın doğumundan sonra gözyaşı döktüğümü görmüştü. Oğlunun doğumundan sonraki gülümsemesini görmüştüm. İki düğün, beş doğum günü, daha da fazla tatil yaşamıştık. Dünya çapında yolculuklara çıkmıştık.

Loren Hale'in yanında geçirdiğim tek bir an bile *asla* sıkıcı olamazdı.

Arkadaşlığımızın sınırlarını değiştirmek, yapısını da değiştirecekti ve bir daha asla eskisi gibi olabileceğimizden emin değildim.

Onun işini kolaylaştırmaya çalıştım. “Kendin için en iyi olanı yapmalısın.”

Çenesi keskinleşirken duygularını dizginlemeye çalışıyordu. “Benim için en iyisi bu evin dışında geçirdiğimiz her an seni görmezden gelmek mi? Sen yokmuşsun gibi davranmak mı? Artık birlikte işe gidemeyeceğiz. Çocuklarımızı anaokulundan aynı saatte alamayacağız ya da aynı restoranda öğle

yemeği yiyemeyeceğiz. Seni arayamayacağım. Sana mesaj atamayacağım. Seni umursamıyormuşum gibi davranamam. Bu saçmalık.”

Onun için daha iyi kelimeler bulmaya çalıştım. “Lo...”

“Bana yıllarca yardım ettin.” Kaşları sertçe çatıldı. “Şimdi benim sana yardım etme zamanım geldi ve sırf bu adam söylediği için sana cüzzamlıymışsın gibi davranmayacağım. Rose’la yaptığınız sözlü tartışmalar sırasında aşırı ucube olabilirsin ama sen *benim* ucube en iyi arkadaşımısm. Bu asla değişmeyecek.”

Ben onun beyanını kabul edemeden parke üzerinde ayak-kabı tıkırtıları duyduk. Kapının açılıp kapandığını bile duymamıştım ama Jonathan Hale elleri cebinde, koltuğumun arkasında dimdik duruyordu. Anında ayağa kalktım. Bu büyük sızıntının *nasıl* olduğu gerçeği yüzüme tokat gibi çarpmıştı. *Bu üç adam ne oldu da gizlilik anlaşmalarını bozacak bir baskı altında kaldılar?*

“Değişecek, Loren,” dedi Jonathan. “Karını, oğlunu ve şirketini koruyacaksın. Onu değil.”

Bana bu şekilde ihanet edebilecek sadece üç kişi vardı.

Jonathan.

Theo.

Frederick.

Jonathan’ın sesindeki kine bakılacak olursa, tüm paramı bunu onun yaptığı üzerine yatırırdım.

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM 37

ROSE COBALT

Loren Hale'in yüz hatları birini öldürebilirdi. Çenesi bir savaş baltası, gözleri çelik bıçaklar gibiydi. "Tüm lanet dünya beni istismar ettiğini düşündüğünde seni görmezden gelmedim," dedi babasına. "Tahmin et ne oldu? *Hâlâ* buna inanıyorlar ama ikimiz de buradayız."

"Bizim ilişkimizin *senin* ailen üzerinde hiçbir etkisi yok," diye hırladı Jonathan. "Bunun var. Kahrolası bir aptal olma, Loren."

Ben de dahil olmak üzere hemen hemen üç kişi araya girmek için hareketlendi ama Loren bizden önce davrandı. "Benimle böyle konuşamazsın. *Asla*." Koltuktan kalkıp karışma, "*Moffy'yi buradan dışarı çıkar*," diyen bir bakış attı. Lily bir kez başını sallayarak mutfağa gitti.

Kriz yönetimi ve yapılacaklar listesiyle başlayıp yalanlar ve utançla devam ettiğimiz süreç, şimdi Jonathan'ın istenmeyen ortaya çıkışıyla sona ermişti. Yine de ihanetin ardından Loren'in kendine duyduğu saygıyı görmek güzel bir manzaraydı. Connor'ın, Jonathan'ı inceleyişi beni rahatsız ediyordu. İkisi de ortalarındaki koltuğun karşılıklı taraflarında kaskatı bir şekilde duruyorlardı.

Kimse duymak istemediği bazı cevaplar vardı. Daha

önce bir kez başımıza çok daha çirkin bir ölçekte bir sadakatsizlik gelmişti. Bunu yapan kişi ise grubumuzdan *dışlanmıştı*.

Ryke'in annesi Sara Hale, Lily'nin seks bağımlılığını başına sızdırmıştı. Birinin bu hatayı ve sonucunda verdiği zararları tekrarlamaya çalıştığını hayal bile edemiyordum.

Jane kollarımda kıpırdayınca onu hafifçe kaldırdım ve başını göğsüme yasladım. Altın kolyeme tutundu.

Dikkatimi kendisine çekerek, "Sana yardım ediyorum," diye karşılık verdi Jonathan. "Eğer bunu göremiyorsan, o zaman gözlerini açman gerekiyor..." Lo'nun sert bakışları karşısında duraksadı. Ben de ona aynı şekilde bakıyor olsam bile Jonathan tamamen oğluna odaklandığı için etkili olmamıştım.

İtiraf edebileceğim bir şey vardı. Küçük bir kızken, evimizde sinsice dolaşan ve yanında beni fena halde rahatsız eden bir çocuk getiren bu adamdan korkardım. Jonathan her zaman kibardı. Özel dikim, bin dolarlık takım elbiseler giyerdi. Elinde hep pahalı içkiler olurdu. Etrafındaki herkesi ezen zalim bir tavrı vardı.

Klasik *James Bond* filmlerindeki kötü adamlar gibi görünüyordu ama büyüdükçe onun kusurlarını, yani canavarın iç yüzünü görmeye başlamıştım. Jonathan çok özgüvensizdi. Çürümüş iç yüzünü keşfederse, oğlunun onu terk edeceği düşüncesiyle çok acı çekiyordu. Lo'yu elinin altında tutabilmek için *her şeyi* yapardı.

Onun için ayık bile kalırdı.

Uzun yıllar önce Jonathan'dan korkardım oysa artık gözümde daha insaniydi, iki boyutlu bir suçlu gibi değildi. Artık daha kırılıgandı. Bu değişimin tek sebebi yaşı, şakaklarındaki saçların ağarması ve göz kenarlarındaki kırışıklıklar değildi. Korku dolu kelimeleriydi.

Loren kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Connor

benim en iyi arkadaşım. Yani Greg'in sana ihtiyacı olsa ona yardım etmeyeceğini mi söylüyorsun?" *Queen Anne* koltuğunun yanında duran babamı işaret etti. "O *senin* en iyi arkadaşın."

"Bunun maliyeti sen olsaydın hayır, yardım etmezdim. Greg'in yanmasına izin verirdim."

Aman Tanrım.

Elim şaşkınlıkla dudaklarıma gitti. Babam her zaman Jonathan ve Connor arasındaki kalkanım olmuştu. Jonathan'ın kocama zarar vermesi *bana*, en iyi arkadaşının kızına da zarar vereceği anlamına gelirdi. Söyledikleriyle sahip olduğumuz zırhın son parçasını da yok etmişti.

Parmakları annemin koltuğunun üstünü kavrarken, "Ne yaptın sen, Jonathan?" diye sordu babam.

"Lo artık şirketimi yönetiyor. Ona rehberlik etmeye çalışırken bir anda onun..." Parmağıyla Connor'ı gösterdi. "Yaptığı şeyleri öğreniyorum."

Connor sonunda konuştu. "Önceden yapılan şeylerdi. Geçmiş zaman. 'Şeyler' gibi geniş bir terim kullanman davayı savunmana yardımcı olmuyor ve sen kendini ifade edemediğin için, bırak sana yardım edeyim. Rose'la çıkmaya başlamadan önce erkeklerle ve kadınlarla seks yaptım. En azından 'erkek' kelimesinin anatomik farkını bildiğini umuyorum, bu yüzden açıklamayacağım."

Hepimiz dudaklarının arasından çıkan her bir kelimeye kilitlenmiştik. Connor'ın kelime aralarında alıp verdiği her gergin nefeste kalbim tekliyordu.

"Bunu anlamak *senin* için zor olabilir," diye devam etti Connor. "Fakat ben hayatımı tek eşli olarak yaşıyorum. Ayrıca evlilik geleneklerine ve sadık olacağıma dair verdiğim söze de inanıyorum. Eski karını defalarca kez aldattığına göre, bu terimin *senin* için bir dayanağı olmadığını farkın-

dayım ama bana karşı kendi deneyimlerinden yola çıkarak hareket etmemelisin. Bu mantıksız, hatalı olmaya yatkın ve açıkçası aşırı derecede sinir bozucu.”

Jonathan dudaklarını aralasa da Connor ona itiraz etmesi için fırsat vermedi.

“Cehaletini bir kenara bırakırsak, *karıma* son derece sadık olduğumu biliyorsun. O zaman neye dayanarak herhangi bir şekilde oğlunu becermeye çabalayayım ki?”

Jonathan konuşmaya çalıştı.

“Bu retorik bir soruydu,” diye sözünü kesti Connor. “Yaptığın şeyin mantıklı *hiçbir* gerekçesi olamaz. Bu yüzden geçmişimdeki bu üç adamla temasa geçip onlara beni ifşa etmeleri için baskı yapmanm, hayatmda verdiğin en aptalca karar olduğunun farkına varsan iyi edersin. Açıkça söylemem gerekirse az önce kendini, kendi sikik suratından vurdun.”

Connor’ın yanında durmak için ayağa kalktım, Jane hâlâ kollarımdaydı. Beynimdeki tüm hücreler ateşlenmişti ve bana *Jonathan’ın gözlerini oy, onu paramparça et* emri veriyorlardı. İğrenç, kanlı bir cinayeti gözümde canlandırıyor olsam da bacaklarım magmaya dönmüş durumdaydı. Ona doğru bir adım bile atamıyordum.

“Je veux lui faire du mal,” diye fısıldadım Connor’a. Sesim acı ve öfkeyle titriyordu. *Onun canını yakmak istiyorum.* Bu adama zarar vermeyi bu kadar çok istemek beni korkutuyordu.

Connor kolunu belime dolayıp dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. “Bu hiçbir şeyi çözmez, Rose.” Dışarıdan o kadar sakın görünüyordu ki... içinde yatanın bu olduğuna bir an olsun inanmıyordum. Tonlaması sakindi, kelimeleri ise öfkeyle doluydu.

Babam inanmazlıkla, “Jonathan?” diye tekrarlardı.

“Baba?” Lo kaşlarını çattı. “Bana bir şey yapmadığını söyle...”

Jonathan'ın ters bakışları Connor'ın üstündeydi. Yanlış bir şey yapmak istemediği insanlarla yüzleşmek için bile bakışlarını asla çevirmemişti.

Annem bir anda ayağa kalktı. "Jonathan," dedi azarlayarak. "Senin için birçok kez kendimizi ortaya koyduk. Eğer Rose'un kocası hakkında bildiğin bir şeyler varsa bunu önce bize söylemeliydin, basına değil."

Annemin sadakati beni şaşırtmamıştı. Birçok şey olabilirdi ama iş Calloway ismini korumaya geldiğinde en ön sıralarda yerini alırdı. Yasal olarak Cobalt'tım ama medya için her zaman Rose Calloway olacaktım.

Bir elimi korumacı bir şekilde uyuyan kızımın başına koydum. "Ne yaptığının farkında mısın?" diye sordum Jonathan'a.

Jonathan kollarını iki yana açtı. "Doğru olduğuna inandığım şeyi yaptım." Lo'ya baktı. "Arkadaşının neler yapabileceğini bilmiyorsun ve eğer sen kendini ondan ayırmayacaksan, bunu senin için yapmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu."

Bunu kabul etmesi neredeyse geriye doğru sendelememe sebep olacaktı ama Connor beni daha sıkı tuttu. En az benim ona ihtiyaç duyduğum kadar bana ihtiyacı varmışçasına belimdeki eli gerilmişti.

Suçluluk ve acı Loren'im yüz ifadesini paramparça etti. "Hayır..." Başını iki yana sallıyordu.

Yüzüm ısınmıştı, yanan gözlerimi keskin birer noktaya dönüşecek kadar kıstım. *Eğer ailemin peşine düşersen, eğer kızıma zarar vermeye çalışırsan ya da sevdiğim insanları yok edersen* gibi ifadelerle başlayan cümleler kurmak istiyordum.

Ancak bu tehditlerin zamanı çoktan geçmişti.

Jonathan kocamı işaret etti. "Bana sikik bir aptalmışım gibi bakıp duruyorsun ama *sen* bu olanları engelleyemedin bile." Ses tonundaki düşmanlık azalmıştı, gözleri Greg'e kaydı. Babamın yüzündeki acıyı fark etti.

Jane uyanıp tiz bir çığlık attı. Onu hafifçe zıplatarak başını okşadım. Loren'a hızlı bir bakış attığımda kederli bakışlarının haliya çevrildiğini gördüm. Mutfaktan bir köpek ulumasıyla birlikte bir kargaşa sesi geldi. Daisy ve Lily, muhtemelen Ryke'i oturma odasına girmekten alıkoymaya çalışıyorlardı.

Kocam da kapıyı en az Loren'ı, beni ve Jane'i izlediği kadar dikkatle izliyordu. O boş bir akıntıya sahip bir nehir gibiydi ama ilk kez bu durum herkesten çok *onunla* ilgiliydi. Fazla belli etmemesine rağmen tüm yaşananlar içini kemiriyor olmalıydı.

Jonathan'a, "Ben yasalar çerçevesinde ilerliyorum," dedi Connor. "Birinin geçim kaynağına ya da ailesine karşı tehditler savurmuyorum. Bu yüzden benden daha ahlaksız bir oyun oynayan biriyle karşılaştığımda dezavantajlı olduğum gerçeğini görmezden gelmem. Ama bu kazanamayacağım anlamına gelmiyor."

Jonathan'a doğru tekrar gözlerimi kıstım. "Connor'ın *kimlerle* birlikte olduğunu nereden biliyordun ki?"

Coconut tekrar uluyarak kapıyı tırmaladı, bugünkü olaylardan en az bizim kadar hoşnutsuzdu. Bu köpeği seviyordum, sadakatsizliğin pis kokusunu alabiliyordu. Mutfaktan gelen küfürleri duyabiliyordum. *Sakin ol ve bekle* komutlarına karışmış, birçok *siktir* sesi geliyordu.

Jonathan çenesini kaşıdı, tıraş olmadığı için çenesinde hafif bir gölge oluşmuştu. "Organ nakli ameliyatından sonra biraz zamanım oldu..." Loren'a, ardından tekrar Greg'e baktı. Yaptığının sonucu onu öfkemden daha çok etkilemişti. En azından çirkin bir şeyler hissediyordu. "Ben de Faust'u aradım. Yatılı okul bana Connor oradayken okula devam eden herkesin listesini verdi. Elli bin dolar vermem gerekti..." Sanırım bunun ona paradan daha fazlasına mal olduğunu şu anda anlıyordu.

Loren gözlerini ovuşturdu, mutfak kapısına doğru yaklaşmıştı ve buradan çıkmak üzereydi.

“Yüzlerce kişiyi mi aradın?” diye sordu Connor. Bütün bu zahmete sırf Lo ve Connor’ı ayırabilmek için mi girmişti?

“Zamanım vardı ve kaç kişinin altı haneli nakit para teklini duyduğunda pes ettiğini bilseydiniz şaşırırsınız. Para cezasını karşılayacağınızı söylediğiniz anda insanlar ifşa etme kararından vazgeçer. Bunu unutma, Lor...en.” Kızarmış gözlerini ovan oğlunu gördüğünde duraksamıştı.

“Hastasın sen,” dedi Poppy aniden. Çoğunlukla sessiz kalan ablama döndüm. Sam onun hemen yanındaydı, ablamın ağzı dehşet içinde açık kalmıştı.

Jonathan savunmaya geçercesine göğsüne dokundu. “Çocuğunuzu korumak için her şeyi yaparsınız.” Bana baktı. “Sen de göreceksin.” Kızımı iyice göğsüme bastırdım, ağlamaları azalmıştı.

“Hiçbirimiz asla bunu yapmayız,” diye directti Lo. “Böyle bir şey yapmayı bir saniyeliğine bile düşünmeyiz.”

“O zaman zayıfsını...”

“Hayır.” Lo, babasının sözünü kesti. Yüzü acıyla buruşmuştu. “Ben yirmi beş yaşındayım, baba. Elimi tutmana ve bana kime güveneceğimi söylemene ihtiyacım yok. Benim adıma konuşmana ya da beni aşağılamana ihtiyacım yok. Beni *sevmene* ihtiyacım var.” Sesi çatladı. “En üzücü şey ne biliyor musun? Gerçek sevginin ne olduğunu bile bilmediğini düşünmeye başladım.”

Jonathan, bir kurşun yavaş ve acı verici şekilde beynini delmiş gibi tepki verdi. Sanki kendi kendini yüzünden vurmuştu.

Connor haklıydı. Bu düşüncemi duysaydı, “*Kimse buna şaşırmamıştır*,” derdi.

Ben Loren’in mutfağa yönelmesini izlerken babam, arkadaşına döndü. “Neden sadece bana söylemedin, Jonathan?”

Jonathan yutkundu, küçük ve savunmasız görünüyordu. Bugüne kadar hiç Loren'in, babası üzerinde bu kadar büyük bir güce sahip olduğunu görmemiştim. "Connor seni tam aksine ikna ederdi," diye cevapladı.

"Manipülatif olduğum için değil," dedi Connor kolayca. "Haklı olduğum için. Yaptığın şeyi tersine çevirmek imkânsız."

Jonathan gergin omuzlarını silkti. "Denemek zorundaydım."

Kanım hâlâ öfkeyle kaynıyor, kollarım titriyordu. Loren'la birlikte buradan çıkmam gerekiyordu. Bunu söylemek için hızla Connor'a baktım. Beni onaylamak yerine Jonathan'a, "Git," demekle yetindi.

"Oğlumu bekleyeceğim..."

"Hangisini?" diye sordu Connor. "Lo'nun açmak üzere olduğu şu kapıyı görüyor musun? Diğer tarafta babasına karaciğerinin bir parçasını veren bir adam var. Babasının, bir zamanlar olduğundan daha nazik ve daha iyi bir insan olmasını umuyordu. Bu adam ayrıca kendisine haksızlık edenlere yumruk atmayı da seviyor. Yani eğer burada kalırsan suratına yumruğu yiyeceksin. O yüzden git."

Jonathan'ın kaşları çatıldı. "Yumruklandığımı görmek istemiyor musun?" Tuhaf bir şekilde eve yalnız gitmektense, dayak yemeyi tercih ediyormuş gibi görünüyordu.

Yüzümü buruşturdum. Ona acımayı değil, ondan *nefret etmeyi* istiyordum. Jonathan'ı sadece sorunlu bir insan yapan özelliklerinden ziyade iki boyutlu kötücül özelliklerine odaklanmayı tercih ettim. Bu bakış açısı nefretimi haklı, hatta mantıklı hissettiriyordu.

"Benim hiç baba figürüm olmadı, olmasını da istemiyorum," diye açıkladı Connor. "Ancak bir oğulun bir babaya vurmasının ne anlama geldiğinin farkındayım ve bunu görmekten zevk almıyorum. Aklın varsa gidersin."

Neredeyse duyulmaz bir sesle, “Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum,” dedi Jonathan mırıldanarak. Gerçekten Connor’ı dinleyip antreye yönelmişti.

Kocamın sormayacağını bildiğim için ben sordum. “Neyi?”

Gözleri Connor’ın üzerindeydi. “Kazanmam gerekirken kaybetmişim gibi hissettiriyorsun ve kaybettiğin halde kazanmışsın gibi gösteriyorsun.”

Oturma odamın etrafında bir zafer turu atmayı planlıyor olmalıydı. Yumruklarını havaya kaldırmaya, bu evden yanında ve güvende olan oğluyla birlikte sağlam bir şekilde çıkmaya hazırlanmıştı.

Şimdi kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış bir şekilde gidiyordu.

“İkimiz de kaybettik.” Connor’ın itirafı üzerine yüzüm bembeyaz oldu.

Doğru olsa bile bunu asla yüksek sesle itiraf etmezdi. Karşıma soğuk bir bıçak saplanmıştı, gerçeklik beni bir fırtınanın içine sürüklüyordu.

Kocanı sevmiyorsun.

Çocuğunu sevmiyorsun.

Hepsi büyük bir oyun. Hepsi sahte.

Sahte, dedim alaycı bir homurtuyla.

Sahte.

Peki acımız, öfkemiz ve kederimiz... onlar da mı sahteydi?

BÖLÜM 38

CONNOR COBALT

Lily ve Daisy'nin, Ryke'in oturma odasına girmesini engellemek için üst üste yığıldıkları masayla sandalyelerden oluşan mutfak barikatını aşmamız birkaç dakikamızı aldı. Lo ve ben en sonunda kapı aralığına girdiğimizde Ryke yanımızdan geçmeye çalıştı. Kolundan tutup onu daha geriye, Rose'la Loren'in etrafımdan dolaşarak geçebileceği bir yere doğru çektim.

"O gitti, Ryke." Elimden geldiğince sakın bir şekilde konuşuyordum. Boğazım da diğer kaslarımla birlikte zorlanıyordu. Geleceğe, geçmişe, bugüne konsantre olup tamamen dik durmak benim için çok zordu. Daha önce hiç böyle bir sorun yaşamamıştım. Kendimi kandırmaya, sadece bugün hakkında endişelenmeye karar verdim ve yarını aklımdan çıkardım.

"Lanet olasıca gitmedi," diye hırladı Ryke. "Onu duyuyorum. *Siktir*, onu duyuyorum." Kapıya ulaşmaya çalışırken beni itti ama tekrar kollarını tuttum.

"Corbin, Samantha, Poppy ve Sam'i duyuyorsun." Naomi'ye gidebileceğini söylemiştim, Greg de Jonathan'la konuşmak için ayrılmıştı. Muhtemelen dışarıda, garaj yolundalardı. Ryke'a babasının aslında ne kadar yakında olduğunu asla söylemeyecektim.

Ne yazık ki, Jonathan'ın neredeyse hepimizle bağlantısı vardı. Bu yüzden acınası bir şey yaptığında herkes etkileniyordu. Theo, *Hale Co.* aracılığıyla Loren ve Rose'a sadece ince bir bağla tutunuyordu.

Eğer geçmişim her türlü ortaya dökülecekse, Theo'nun kindarca beni ifşa etmesi şu anda karşı karşıya olduğumuz durumdan çok daha iyi olurdu.

"O gerçekten..." Ryke konuşmakta zorlanıyordu. Loren ve Lily'nin mikrodalganın yanında fısıldaştıklarını görebiliyordum, en iyi arkadaşımın gözleri buğuluydu. Ardından Daisy'nin, Sibirya kurdunu arka kapıdan hızla dışarı çıkardığını fark ettim.

Rose'u hiçbir yerde göremiyordum ve *nerede* olabileceğini düşünecek zamanım bile yoktu. Cebimdeki telefonum çalmaya başlamıştı. Zihnim bazen bulanıktı, bazen de ileri geri savrulup duruyordu.

"Connor." Ryke adımı hırlayarak söylemişti. "Bunun doğru olup olmadığını bilmek zorundayım." Duvarların arkasmdayken tartışmamızın sadece bir kısmını duyduğunu varsaydım.

Beni tekrar atlatmaya çalışacağından endişelenerek bir elimi omzuna koydum. "Evet, bu doğru." Suçluluk duygusu onu sertçe vurmadan devam ettim. "Ayrıca bunun için kendini suçluyorsan fazla trajik davranıyorsun demektir, dostum. Bu onun eylemleriydi, senin değil. Tıpkı annenin yaptıklarının da sana ait olmadığı gibi."

Daisy hızla aramıza girip ellerini Ryke'in göğsüne koydu, böylece omzundaki elimi serbest bırakabildim. "Hey," dedi Daisy.

Ryke gergin bir nefes verdi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kız arkadaşının varlığı onu benden daha çok rahatlatmıştı.

Telefonumu kontrol ettim.

Müsait misin? Konuşmamız gerekiyor – Scott Van Wright

Yaşadığım en kötü günlerden birini tamamlarken görmek istediğim son kişi oydu. Ancak kişisel hislerim ne olursa olsun, onunla buluşmak zorundaydım. Bana henüz yüzde yüz güvenmediğini anlayabiliyordum. *Reality* şov sırasında, birbirimize duyduğumuz nefretten hiç bahsetmemiştik. Yani birdenbire onun gerçekten arkadaşısı olduğuma nasıl inanabilirdi ki? Bu gerçekleşmesi gereken bir konuşmaydı.

Kolumu bar tezgâhına dayadım, vücudum resmen düğüm düğümdü.

Kız arkadaşına bakarak, “Midem bulanıyor,” dedi Ryke.

“Sana su ya da kapkek getirebilirim.”

Ryke neredeyse gülümseyecekti. “Sikik bir kapkek mi?”

Daisy başını salladı. “Elbette sikik kapkeklerimiz de var, her şeyi tedavi edebildiklerini duydum.”

“Bu bir teori mi, Calloway?”

Başını iki yana salladı. “Hayır, sadece gerçek.”

Scott’a mesaj atmadan önce karımı kontrol etmem gerekiyordu. “Rose nerede?” diye sordum Daisy’ye. Kolları Ryke’in beline dolanmıştı, onun kolları da kızın omuzlarındaydı.

“Küçük banyoda.” Kilerin yanındaki kapıyı işaret etti.

Telefonumu cebime atıp aceleyle Rose’a yöneldim.

Küçük banyoya girdiğimde onu hararetli bir şekilde ellerini ovarken yakaladım. Musluk açtı, Jane tuvaletin yanında oturuyor, elindeki bileziği sallıyordu.

“Rose...” Kapıyı kapatarak karımın arkasına geçtim, belli ettiğimden çok daha endişeliydim.

“Jane’in bezini değiştirdim,” derken sesi gergindi. Genellikle Jane’in bezini değiştirdikten sonra ellerini sadece bir kez yıkayıp süreci takıntı haline getirmeden bitirebiliyordu. Bugünün stresi her şeyin dengesini bozmuştu.

“Peki ellerini ne zamandır yıkıyorsun?”

“Hâlâ bebek mendili gibi kokuyorlar.” Avucunu kokladı ve biraz daha sabun eklemeyi önce yüzünü buruşturdu.

Kollarımı vücudunun iki yanına uzatarak her iki bileğini de kavradım.

“Richard,” dedi uyarırcasına.

“Ellerine bak, Rose.”

Gözleri kan çanağına dönmüştü. Aynada kendime baktığımda benimkilerin de aynı olduğunu fark ettim. En sonunda tahriş olmuş avuçlarını ve kızarmış tenini inceledi. Tırnaklarından birinin dibindeki ince deri kanıyordu. Bu manzara karşısında hızlı bir nefes aldı, geri çekilmeye çalışırken göğsüme çarptı.

Küçük bir havlu alıp yüzünü bana dönmesi için vücudunu çevirdim, ardından ellerini küçük bir havluyla kuruladım. Sarı-yeşil gözleri, mavi irislerime kilitlenmişti.

“Fark etmedim,” diye fısıldadı.

“Uzun bir gün oldu.” Bitmesi için hazırdım ama henüz bitmemişti.

Bundan daha fazlası olduğunu anlayabiliyordu. Köprücükkemiklerinin belirginleşmesini izledim. “Sosyal medyayı ben halledirim,” dedi Rose. “Bu senin üzerindeki stresi biraz alır, böylece basın toplantısında ne söylemek istediğine odaklanabilirsin.”

“Bu eşit bir iş bölümü değil, canım. Sosyal medya kısmını da paylaşmalıyız.” Başparmağımı altdudağmda gezdirdim, gerçek boğazımda düğümlenmişti. *Scott’ı görmek zorundayım*. Uzunca bir an geçti... gözleri benimkileri yakmaya başlasa da sabırla bekliyordu. “Scott’ı görmek zorundayım.”

“Ne?” Yüzü düşerken ellerini havludan kurtardı.

“Bugün.”

Başparmağımı tokatlayarak yüzünden uzaklaştırdı. “Bekleyebilir.”

“Hayır. Bekleyemez, Rose.”

Şu anda bizden çok elindeki bilezikle ilgilenen Jane'e bir bakış attı. "Artık bunu yapmak zorunda değilsin, Connor."

"Evet, zorundayım. Onun hayatımızdan tamamen çıkmasını en az senin kadar istiyorum ve bunu sağlamanın tek yolu onunla konuşmak." Duraksadım, şimdiden kafamın içinde onun karşı çıkışını duyabiliyordum. *Bununla başa çıkamazsın.* "Kullanmak istediğin argüman yeterince iyi değil, o yüzden söyleme bile."

Gömleğimi kavrarken öfke ateşi bakışlarına geri döndü. Bir an için bile olsa ateşinin daha fazlasını görmek beni mutlu etmişti. "Ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrin yok."

"Bana Scott'ı ve bu medya kargaşasını aynı anda kaldırmayacağımı söyleyeceksin."

Çenesini kaldırdı. "Belki de bunu söyleyen senin vicdanındır."

Belki Frederick kafamın içindedir. Bütün gün telefonlarını görmezden gelmişim. Her zamankinden daha güçlü olan "duygularımla" ilgili konuşmak isteyecekti.

"Duygular yalnızca engeldir," dedim basitçe. "Ben izin vermediğim sürece beni kısıtlayamazlar." Onları bir süre daha kontrol edebilirdim.

Açıklamamdan oldukça ürkmüş görünüyordu. Gömleğimi yumruğunun içinde sıkarken parmak eklemleri beyazlaşmıştı.

"Rose," diye mırıldandım. "N'ayez pas peur." *Korkma.* Onu daha da yakınımaya çektiğimde bedenlerimiz birbirinin şeklini aldı. Kim olduğumu, sevebilen ve empati kurabilen o adamı unutacağımdan korkuyordu ama bana hatırlatacağını biliyordum. Buna güveniyordum.

Boynumu öperek beni şaşırttı.

Çekingenliği karşısında gülümsedim, başını kaldırıp dudaklarını daha agresif bir şekilde öptüm. Öpücüğün şiddeti lavaboya yapışmasına neden oldu. Zihnim neredeyse diğer

tüm frekansları ve tüm gürültüleri bastırıyordu. Geriye sadece onun dudaklarıyla sıcaklığı kalmıştı.

Tam o anda kapı birdenbire açıldı.

Ryke tuvalete doğru koştu, neyse ki Jane onun yolunun dışındaydı. Onun aniden ortaya çıkışı, kızımın dikkatini bilezikten uzaklaştırmıştı.

Ryke diz çöktü ve kustu.

Daisy hemen yanında belirdi, adamın sırtını sıvazlıyordu.

“Şimdiden benim için dizlerinin üzerine çöküyorsun.” Gamsız bir esprinin gerginliğini azaltacağını umuyordum. Tüylerim ürpertici bir farkındalıkla diken diken oldu. “Sanırım bu sana yapabileceğim son şaka.” Ortaparmak göstermek ve *siktir git* demekten başka bir karşılık vermezdi, yine de onları özleyecektim.

Klozete tutunarak daha ağır ve öfkeli bir nefes aldı. O cevap vermeden önce Lo, Lily ile birlikte küçük banyoya girdi. Moffy annesinin kucağındaydı. Kapıyı arkalarından kapatırken stabil olduğuna dair işaretler görebilmek için Lo’yu baştan aşağı süzdüm.

Ryke da oturduğu yerden aynı şeyi yapıyordu ama o benden daha çok belli ediyordu.

Benim fikrime göre -ki bu fikir herkesinkinden daha güvenilir- ikisi de eşit derecede ıstırap içinde görünüyordu. Ciltleri solgun, gözleri şiş ve kasları gergindi. Babalarına bu haberi iyi karşılayamayacak kadar çok duygu yüklemişlerdi.

“Ben iyiyim,” dedi Lo ağabeyine. “Bok gibi görünen sensin.”

Ryke ona hareket çekti, dirseğini klozet kapağına dayayıp oturma pozisyonuna geçti. Daisy’ye duyulmayan bir şeyler fısıldadı, o da başını sallayarak karşılık verdi. Lily ve Loren arasında yaşananları anlamak kolaydı ancak diğer çift belli belirsiz bir konuşmadan bir anlam çıkaramayacağımız kadar mahremiyetlerine önem veriyordu.

“Bunun hakkında konuşmanın zor olduğunu biliyorum...” Lily konuşan ilk kişiydi ve herkese hitap ediyordu. Moffy’yi yere bıraktığında küçük çocuk Janee doğru yürüyüp yanına oturdu. “Fakat hazır hepimiz bir aradayken konuşmalıyız. Yardımı olabilir.” Söylediğini kendi kendine onaylayarak başını salladı, muhtemelen medyanın saldırısıyla ilgili kendi deneyimini hatırlıyordu.

Lo onu kendi tarafına çekti. “Bu iyi bir fikir, aşkım.”

Rose lavaboya yaslanırken benim kolum onun gergin beline dolanmıştı. “Connor ve ben hallediyoruz,” dedi gergince. “Dördünüzün hiçbir şey için endişelenmesine gerek yok.” Benim, Ryke ve Lo’ya yapmak istemediğim gibi o da kız kardeşlerine ağır bir yük yüklemek istemiyordu.

Ryke burnundan bir nefes alıp birkaç kez başını iki yana sallasa da sessiz kaldı.

“*Hallediyoruz*, tam olarak ne anlama geliyor?” diye sordu Lo. Sesi oldukça gergindi.

Başımı eğdim. “Basın danışmanımı işe yaramaz tavsiyelerle beni bir saat boyunca eğlendirmesi için aramadım.”

Daisy çenesini Ryke’in omzuna yasladı. “Sosyal medya hesaplarımızı kendimizi olduğumuz gibi göstermek amacıyla açtığımızı sanıyordum.”

“Ayrıca magazin basını hakkımızda yalanlar yaydığında bunu açıklığa kavuşturmak içindi,” diye ekledi Lo.

Ryke ve Daisy’nin ilişkilerinin internetteki en büyük savunucusu olarak Lily araya girdi. “Birbirimize destek olmak da var.”

Daisy gülümsedi. “Bir de her zaman eğlenmek.”

Rose kollarını göğsünde kavuşturdu. “O zaman Naomi’nin yapılacaklar listesini uygularken epey eğleneceğiz.”

Lo ona ters bir bakış attı. “O zaman ‘küçük meleğim ona ninni söylediğimde huzurla uyuyor’ gibi şeyler *tweet* attığın-

da seni gülümserken görsem iyi olur. *Hashtag*, ben yalan söyleyen bir yalancıyım.”

Rose aynı yoğunlukta bir karşılık veremeyecek kadar yorgundu. Vücut ağırlığının çoğunu bana yasarken Lo’ya “*konuşmayı kes*” anlamında bir bakış attı.

“Bunu kabullenmenin hepiniz için zor olduğunu biliyorum,” dedim hepsine. “Fakat en azından küçük bir çaba göstermezsek bu işin üstesinden gelemeyiz. İnsanlar ilişkimizi başka bir şeye dönüştürmeye devam ederse, internette öylece *olduğumuz* gibi davranamayız...” *Soğuk, sevgisiz ve boş bir şeye*. Kelimeler bana ağır bir şekilde çarparsa da onları yüksek sesle söylemek istemiyordum.

Yüzü daha fazla duyguyla buruşurken, “Neden bu senin için daha zor değil?” diye sordu Lo bana. “Sanki bu durum, üzerinden arabayla geçebileceğin sıkık bir çukurmuş gibi orada öylece duruyorsun.” Burası alternatif yolları olmayan bir kraterdi. Bunun farkındaydım. “*Evliliğinizi* ve ikinizin olduğu her şeyi aşağılıyorlar.” Belki de hiçbir şey yapamaz halde yerde kalakalmamızı bekliyordu.

Rose’un bir süre önce dolapta ağladığını, kimsenin duymaması için mantosunu yüzüne kapatarak *çığlık* attığını çok net hatırlıyordum. Onun acısının büyüdüğünü ve benimkinin patladığını hissedebiliyordum. O zaman dışarı çıkmasına izin vermiştim ama gitmemişti. Ayakta durabilmem, sakat kalıp küçülmemem için sadece biraz derinlere batmıştı.

“Nasıl debeleneceğimi bilmiyorum,” dedim dürüstçe. “Belki bu eylem benim içimde yoktur ama seni temin ederim, *keder* var.” Duygularımı hiçbir zaman açıkça ifade edemeyecektim ancak önemli olan bir şeyler hissediyor olmamdı.

Söylediğimi anlamaya çalışıyormuş gibi kaşları çatıldı. Ardından Rose’un ellerini birbirine sürttüğünü, derisinin kuruduğunu ve soyulduğunu fark etti. Avucunu benimkinin içine aldığımda durdu.

Lo kendi kendine birkaç kez başını salladı. “Birbirinizi sevdiğinizi biliyoruz. Şimdi tek yapmamız gereken tüm dünyanın *sizin* aşkınızın geri kalanımızla eşit olduğunu anlamasını sağlamak.”

Bu mümkün değildi. “İnsanların aşkı görmesini sağlayamazsın. Bu soyut bir şey. Sevgiyi, âşık iki insan arasındaki eylemleri görebilirler ama bizimki daha az fiziksel, daha çok zihinsel olan bir aşk.” Naomi’nin planı, birbirimizi sevme biçimimizi ne kadar utandırırorsa utandırсын en iyisiydi.

“Aşkınızı gördüm,” dedi Lily.

Rose kaşlarını çattı. “Ne?”

Lily’nin dudaklarından önce gözleri gülmüştü. “Lo’yla eski dairemizde sizi ilk kez birlikte gördüğümde anladım. Kavga ediyor gibi görünüyordunuz ama ben hep flört ettiğinize inandım.”

Sırıtişımı hissedebiliyordum. *Flört etmek...* Aziz Patrick Gün’ünde Rose’a böyle söylemiştim.

“Ayrıca çok fazla cinsel gerilim hissettim.” Kızardı. “Böyle düşünen tek kişi ben olamam, değil mi?” Lo’ya döndü. O da o gün oradaydı, çok uzun zaman önceydi.

“Tuhaf olduklarını düşünmüştüm,” diye itiraf etti Lo. “Ama geriye dönüp baktığımda sanırım evet, flört ediyorlardı.” Söyledikleri kimseyi ikna etmemişti, en azından Rose kesinlikle olmamıştı.

Rose sıkıntılı bir nefes verdi. “Naomi ne söylerse onu yapacağız.”

Banyodaki hava tekrar gerilirken Ryke sonunda konuştu. “Bu sikik şeyden nefret ediyorum.”

“İnsanların *tweet*’lerimden nefret ettiği kadar etmiyor-sun,” diye homurdandı Rose.

Ryke ona bir bakış attı. “*Tweet*’lerin lanet derecede komik, Rose.”

“Görünüşe göre çok duyarsızlarmış.”

“Ben daha duyarsız *tweet*’ler attım ve kimse bana kızmadı,” diye karşı çıktı.

Lo kaşlarını kaldırdı. “Bir keresinde kim yağmur için dua ediyorsa, hepsinin lanet olası çenesini kapatmaları gerektiğini söyleyen bir *tweet* atmıştı.”

Daisy gülümsediğinde tüm oda bir derece daha aydınlandı. “Aynı zamanda yağmur dansı yapan herkesin lanet olası kışlarının üzerine oturması gerektiğini de söylemişti.”

Lo güldü ama bu kahkaha artan stresin arasında kaybolup gitti.

Sessizliği Rose doldurdu. “Bu küçük bir fedakârlık.”

“Kim olduğumuzu feda etmek zorunda kalmaktan hoşlanmıyorum...” Ryke cümlesini yarıda kesti, sert bakışları onun en yakınında duran iki bebeğe kaymıştı. Jane, ona gülümsedi ve kelime haline gelmeyi arzulayan bir dizi ses çıkardı.

“İnsanlar benden daha yumuşak, daha sessiz ya da daha sıcak olmamı istediklerinde bile kim olduğumdan asla kaçmadım. Gururla *kendim* olarak kaldım. Ancak Jane için istedikleri kişi olarak görünmeye hazırım.” Rose bana döndü. Gözlerinde, “*Tıpkı senin de bu fedakârlığı yapmaya hazır olduğun gibi,*” diyen bakışı okumuştum.

Dünyaya yalan söylersem ve bir etiket seçersem, bu yükü tek başıma sırtlanmamı istemiyordu.

Sadakati takdire şayan olsa da konuşması beni yeni bir şekilde, yeni bir farkındalıkla vurdu.

Rose’un, kızımıza *asla* geri adım atmamayı, sinmemeyi ve benim her zaman yaptığım gibi kendinden başka bir şey olarak görünmemeyi öğretmesini tercih ederdim.

Gerçek olmayı öğretmesini isterdim.

Kendisi olmayı, bir başkasının arzulayıp arzulamadığına bakmaksızın kendi ruhundaki her bir parçayı sevmeyi öğretmesini...

Benim sevdiğim kadın buydu.

Daha azı olmasını istemiyordum.

Ona itiraz etmek için ağzımı açtığımda benden önce davrandı. “Denememe izin ver. Jane her türlü akranları tarafından aşağılanacaksa, en azından bu sonucu değiştirmek için bir şeyler yaptığımı bilmek istiyorum.”

“Sen Janee kendi fikrini söylemekten asla korkmamayı öğretiyorsun,” diye fısıldadım Rose’a. “Özgüven ve özsaygıyla onların kelimelerini alt edebilmesini sağlayacak araçları ona sen veriyorsun.”

“Peki ya sen?” diye sordu. “Bunu taşımak zorunda olman hiç adil değil...” Yaşlarla dolan gözlerini devirdiğinde altlarını sildim.

“Henüz bir seçim yapmadım.” Janee yardım edecek seçeneğe, sahte ben fikrine doğru daha çok yöneldiğimi ona söyleyemezdim. İkiyüzlü gibi görünecektim, belki de bu durumda gerçekten öyleydim. Onun benimkini korumasını engellemek anlamına gelse bile Rose’un ruhunu korumayı tercih ederdim.

“Ne olursa olsun sizi destekleyeceğim,” dedi Lily aniden.

Rose burnunu çekerken Daisy ona bir parça tuvalet kâğıdı uzattı. Rose kabul ederek gözlerinin altını sildi.

“Ben de,” diye onayladı Daisy. “Ne söylerseniz söyleyin arkanızda duracağım.” Bana bakıp gülümsedi, üstü kapalı bir şekilde seçimime ve mayıs ayındaki basın toplantısına gönderme yapıyordu.

“Seni görmezden gelmek zorundayım,” dedi Lo. “Değil mi?”

“Bu sana bağlı,” diye cevap verdim.

“Ne kadar süre?”

“Bilmiyorum.” Gerçek buydu.

Otomatik olarak başını iki yana salladı. “Hayır, bunu yapmayacağım. Babama istediğini vermeyeceğim. O zaman bu

boku tekrar tekrar yapmaya devam edecek ve lanet olsun, eğer ders alması gereken *biri* varsa o kişi babam.”

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı.

Ryke başıyla onaylarken çenesi gerilmişti. “Ona karaciğerimin bir parçasını verdim ve karşılığı bu mu?” Perişan olmuş gözleri bana çevrilmişti. Anlayışlı bakışları, durumu daha iyi hale getirecek bir şeyler arıyordu.

Onlardan daha fazla bilgiye sahiptim ama bunlar acısını dindirmeyecekti. Rosé’dan başka kimsenin bilemeyeceği, Jonathan’ın kendisinin de tam olarak anlayamayacağı bir şey vardı. Bugünkü tepkisi terk edilme korkusuna dayanıyordu. İsteddiği kadar *Connor’ın oğlumu baştan çıkarmasını engellemeye çalışıyorum*, gibi gerekçeler sunabilirdi. Mesele bundan ibaret değildi.

Bu Jonathan’ın, Lo’nun hayatında onun yerini aldığımı hissetmesiyle ilgiliydi. Yol gösterme konusunda, bağlantılar konusunda ve para konusunda Lo bana geliyordu. Ben etraftayken Jonathan’a ihtiyaç yoktu. Tam da faydalı olacağını düşündüğünde, işe yaramaz hale gelmekten daha kötü bir şey yoktu.

Muhtemelen hayatında ilk kez kendini aşağılık ve güçsüz hissediyordu.

En iyi arkadaşı Greg iyi kalpli, yumuşak başlı biriydi. Ben hesapçı ve akılcıydım.

Jonathan gibi erkeklerle tanıştığımda genellikle geri çekilir ve tehditkâr görünmemeye çalışırdım. Normal halime tahammül edemediklerini bildiğimden numara yapardım ancak Lo’nun babasına bu şekilde davranmamı gerektiren hiçbir nedenim olmamıştı. Benim için hiçbir değeri yoktu. Ondan hiçbir şey istememiştim. Onu bir bağlantı olarak kullanmak istememiştim. Aramızda anlaşmazlık olsa bile bunun bir fark yaratmayacağını düşünmüştüm.

Jonathan Hale'i hayatımda bir değişken olarak görmüyordum. O bir hiçti ve şimdi göz ardı ettiğim *hiç*, daha fazla dikkat etmem gereken bir şeye dönüşmüştü.

Yaşananların nedeni buydu, başka bir sebep yoktu.

Ryke'a bakarken bu duruma ışık tutma fırsatım olduğunu fark ettim. Olduğu gibi bırakma seçeneğim de vardı. Babalarının daha büyük bir bağınaz ve pislik olduğuna inanabilirlerdi ya da onlara o adamın sadece tamamen kusurlu olduğunu gösterebilirdim.

Jonathan'ı sevmiyordum, aslında ondan nefret ediyordum. Fakat her şeyden çok ona acıyordum. Belki bu acıma duygusu beni ikna etmişti belki de intikam almanın bir anlamı olmadığını düşündüğüm içindi.

Hiçbir şartta onun neden olduğu acıyı dindiremeyecektim. Ancak düşüncelerimi paylaşarak en azından onların gözündeki kötü adamı biraz olsun ortadan kaldırabilirdim.

BÖLÜM 39

CONNOR COBALT

Rahat bir şekilde tuttuğum sigaradan derin bir nefes aldım. Scott dudaklarımdan çıkan dumanın rengini izledi. Duman beyaz bir bulut gibi değil de bulanık, yarı saydam bir grilik halinde yükseldi.

Sürekli onunla oynamadığımdan emin olmaya çalışıyordum. Bir ay önce yaptığı son derece önyargılı yorumu hatırlıyordum. *Gerçek erkekler ağızlarında duman tutmazlar.* Maa-
lesef buna uymak zorundaydım.

“Şu apartmanın doğu balkonunda iki kameraman olduğunun farkındasındır.” Külümü bir tepsiye döküp sigaranın tadını bastırmak için viskimi yudumladım.

Scott viskisinden büyük bir yudum aldı. Satürn Köprüleri'ne bakan apartman kompleksine doğru düzgün dikkat etmiyordu. Philadelphia'daki bar, saat gecenin birinde buraya geldiğimizden beri gittikçe daha çok insanla doluyordu. Ayrıca sokağa olan görüşümüzün kısmen saksı bitkileriyle kapatıldığı, barın teras kısmında durmayı tercih etmişti.

Scott malum haberlerin çıktığı gün, benimle herkesin içinde buluşmak istemişti. Bu şekilde bana parayı, şöhretten sadece birazcık daha fazla sevdiğini hatırlatmıştı.

Bunun benim açımdan iyi bir izlenim bırakmadığının

farkındaydım. *Connor Cobalt*, evliliğinin sahte olduğunun ortaya çıktığı gün yerel bir barda yanında karısı olmadan görüldü! Rose beni bardan almayı planlıyordu, böylece “karısı olmadan” yorumu ortadan kalkacaktı.

Tüm dünyanın Scott’ın, Rose’un eski erkek arkadaşı olduğuna inanması da duruma yardımcı olmuyordu. Halkın onunla buluşmam hakkında ne düşüneceğinden emin değildim. Gerçeği bilseler bir mantığa oturabilirlerdi. O aslında *Philly’nin Prensesleri*’nin yapımcısıydı.

“Cinsel yönelimim konusunda kendimden eminim,” diye ikinci kez hatırlattı. Sigarasını dudaklarının arasına koyduğunda kolumu demir parmaklıklara dayadım. Bir eğreliotu elimi okşuyordu. “Peki yalanları yayan kimdi?” diye sordu.

Bugün benimle buluşmak istemesinin nedeni buydu. *Merak*.

Ayrıca suçlamaların tamamen asılsız olduğuna inanıyordu. İnsanlara karşı o kadar çok sahte ağ örmüştü ki, magazin dergilerindeki hiçbir şeyi olduğu gibi kabul etmiyor olmalıydı.

Bir yudum daha içtiğimde alkol boğazımı yaktı. Büyüyen bir gülümsemeyle, “Onlarla el sıkışmayı mı düşünüyorsun?” diye sordum. Gerçekten böyle hissetmiyor olsam da sesim neşeliydi.

Scott gittikçe genişleyen kendini beğenmiş gülümsemesiyle omuz silkti. *Gülümsemeye devam et, seni aptal*. “Sadece kimi kızdırdıysan onu asla kızdırmak istemiyorum.” Kadehini kaldırdı. Ben de aynısını yaptım ve birlikte içtik. Ardından dudaklarını yalayarak başını salladı. “Peki... benim tanıdığım biri mi?”

Korların sigaramı tüketmesine izin verdim. “Hayır. Hem güven bana, bu karmaşanın içine sürüklenmek istemezsin.” *Güven bana*, asıl soruyu sorana kadar üzerinde düşüneceği ve tereddütlü yaklaşacağı bir beyandı.

“Neden benimle zaman geçiriyorsun?” Parmaklarını kaygan, kirli sarı saçlarında gezdirdi. Kaşları şüpheyile çatılmıştı. “Neden arkadaşlarını ikinci sezonun bir parçası olmaya ikna etmem konusunda bana yardım etmeye çalışıyorsun?”

Tekrar sigarayı içime çekip dumanı havaya üfledim. Duruşum benden çok Loren Hale'e benziyordu. Her zamanki otoriter, aşırı özgüvenli tavrımı kenara bırakmıştım, kambur ve kayıtsızdım. Rahat bir tonda, “Dürüst olmak gerekirse, Rose'dan hoşlandığını düşünmüştüm,” diye başladım konuşmama. “Yani gerçekten hoşlandığını. Sende olan ama bende olmayan şeyleri, ona sunabileceğin ve benim sunamayacağım şeyleri kıskanıyordum. Bir ara benimle kıyaslandığında senden *çok daha fazla* hoşlandığını bile düşündüm, dostum.” Elbette tüm söylediklerim yalandı.

Sanki kadınlar yanına akın etmiş, onu üzümle besliyorlarmış gibi kibirli bir gülümseme takındı. “Daha *ilk günden* beni becermek istediğini anlamıştım.” Beni bozguna uğratmaya çalışıyordu fakat gerçeklerle uyuşmayan fikirlere sahip bir aptaldı.

Rose onu asla, bir an için bile becermek istememişti.

İçkisinden bir yudum daha alırken kıkırdadı.

Kendimi bu duruma sokmadan önce her zaman başka bir yol bulmaya çalışırdım. Ancak onun güvenine ihtiyacım vardı ve gidebileceğim başka bir yol yoktu. Amacıma ulaşmak için bundan başka *yasal* bir yol göremiyordum.

Güldüm. “Bunu bana ilk gün söyleseydin senden milyonlarca kez daha fazla nefret ederdim.” Tam da istediğim gibi birbirimize duyduğumuz derin nefreti anımsıyorduk.

O da gülerek hafifçe koluma vurdu. “Senin yerinde olsam, ben de kendimden nefret ederdim.”

Tekrar bir duman üfledim. “Bak, sana karşı olumsuz hiçbir şey beslemiyorum. Rose'a ilgi duymadığını anladıktan sonra hiçbir şeyi umursamadım.”

“Seks kasetleri...”

“Dâhiceydi.” Dudaklarım daha parlak bir sırtışıla kıvrıldı. *Eğer söyleyecek gerçek bir şeyin yoksa o zaman neden konuşuyorsun, Richard?* Rose’un çabuk sinirlenen sesini zihnimde duyabiliyordum. *Bu şekilde olmak zorunda,* diye düşündüm. “O kasetler bana bir elmas şirketinden kâr elde etmek için ihtiyacım olan teşhiri sağladı. *Sen bana yardım ettin, dostum.*” Bu kelimeler içimi parçalıyordu. Üstelik bunların ağzımdan çıkan en kötü kelimeler olmayacağını da biliyordum. “Rose üzgün olabilir ama onun bir önemi yok.” *Bu tamamen saçmalık, Richard.* Midem doğal olmayan bir şekilde burkuldu. “Sana vurmak zorundaydım. Sonrasında ‘neden beni savunmadın’ tarzında küçük bir öfke nöbeti geçirmemesi için, anlarsın ya?” Sanki Rose’un yaptığı her şey beni sinirlendiriyormuş gibi gözlerimi devirdim. Sanki her gün ona katlanmak için çabalıyordum.

Gerçek Connor Cobalt’ın kim olduğunu nasıl bilebilirim ki? Rose’un sesini tekrar duydum. *Belli insanların yanında bambaşka biri oluyorsun.*

Aklımı sakın terk etme, diye düşündüm. Bunun gibi sürekli hatırlatmalarına ihtiyacım vardı. Suçluluk duygusunu, pişmanlığı ve eskiden terk ettiğim her insani duyguyu hissetmeye ihtiyacım vardı.

Bu duygular gittiğinde, ben boş ve kopuk kaldığımda çok şey kaybetmiş olacaktım.

Ona tüm resmi gösteren eksik yapboz parçasını vermişim gibi Scott’m dudakları bir farkındalıkla aralandı. “Yani senden kasetler için kameraları yerleştirmeme yardım etmeni isteseydim...”

“Sana gözümü bile kırpmadan yardım ederdim, dostum,” dedim ona. “Harika bir fikirdi. Lanet olsun, keşke ilk benim aklıma gelseydi.” Kolunu şakacı bir şekilde dürttüm. *Onu balkondan aşağı it, Richard.*

Sabret, sevgilim.

Güldü. “Dâhiceydi, değil mi?” Kendinden memnun bir sırıtışla içkisini bitirdi. “Senin için sorun olmadığımı bilseydim, kameraları oraya koymanı isterdim. Sen yokken ekibimin onları odana bağlamak için beş kere uğraşması gerekti.”

Sigaramı kül tablasında söndürdüm. “Gerçekten mi?”

“Bir sürtükle uğraşmak kadar zordu. Tabii asıl sürtük sende, değil mi?” Yüzüme bakıyor, dudaklarımın aşağı doğru kıvrılmasını bekliyordu ama ben sadece tekrar gülümsedim. Beni karakterimi bozmaktan, onu telefon kameraları ve bar müdavimleri arasındaki herkese karşı küçük düşürmekten alıkoyan tek bir şey vardı. Bu işin sonunda onu mahvedecektim.

“Çok zor biri,” derken göğsüne vurdum. “Bu arada ikinci sezonu da kabul etmeye yakın ama bir ton şartı var.” Kimse benim gibi yalan söyleyemezdi.

Homurtulu bir kahkaha attı. “Tabii ki vardır.”

“Sana e-posta atarım.” Saatimi kontrol ettim. Rose’un gelmiş olması gerekiyordu... Aklımdan geçer geçmez telefonum çaldı.

Şimdi park ettim. Suratım dağıtmaya geliyorum. Sahte olanını, sevdiğimi değil. – Rose

Birlikte çalıştığımız zamanları çok seviyordum ama Scott’la karşılaşmalarını istemiyordum. Vedalaşırken omzunu sıkınca kamera flaşlarını tetikledim. Scott neredeyse onlara gülecekti.

“Gitmem gerek. Ama bunun için teşekkür ederim.” İçkimi bitirip bardağı ahşap masanın üzerine koydum.

“Buna ihtiyacın olduğunu biliyordum.” Elimi sıktı, ilk kez böyle bir jest yapıyordu. Daha dostça bir tokalaşma için beni göğsüne çekerek sırtımı sıvazladı. “Beni herkesin fikri hakkında bilgilendirmeye devam edecek misin?”

“Evet, kesinlikle.” Onu eskisinden çok daha iyi okuyabiliyordum. Ne zaman ayrılacak gözlerinde gergin bir bakış oluyordu. Değişeceğimden ve GBA ile yaptığı anlaşmayı bozacağımdan korkuyordu. Benim elimde daha fazla kart vardı. Aynı zamanda Scott’ın da ona zarar vermeyeceğime güvenmesine ihtiyacım vardı.

Yakın zamanda beni sınavacağını tahmin ediyordum. Bir test yapacaktı. Ona söylediğim her şeyde dürüst davrandığımdan emin olmak için beni deneyecekti. Her hafta sonu buluşuyorduk ve ona söylediğim bir cümleyi, ifadeyi ya da yorumu seçerek kendimle çelişip çelişmediğimi görmeye çalışacağına emindim.

Eğer bu testi geçebilirsem beni gerçek bir arkadaş olarak görecekti.

Korumamla birlikte dış merdivenleri kullanarak bardan çıktım. Kalabalığın arasından ilerlerken içlerinde *Ünlü Takipçisi*’nden tanıdığım bazı gazetecilerin bulunduğunu fark ettim. Wendy Collins de buradaydı. Ayak tabanlarım kaldırıma değdiği anda paparazzileri geçemedim. Korumam kolunu önüme uzatıp geri çekilmeleri için bağırarak uyarıda bulunsa bile hepsi üzerime gelmeye devam etti. Diğer kameramanların iyice dibimize girmesiyle onların arkasındakiler de yaklaşmıştı.

“Erkeklerle yattın mı, Connor?”

“Eşcinsel misin?”

“Rose’u seviyor musun?”

“Partnerin kim ve Jane onun çocuğu da sayılıyor mı?”

Sessiz kalıp barın girişinde Rose’u aradım. Barın güven-

likleri herkesi sırada kalmaları ve üzerime gelmemeleri için tembihliyordu.

Numarasını çevirerek telefonumu kulağıma dayadım. “Neredesin?” diye bağırdım. Gürültüyü bastırmaya ve ilerlemeye çalışıyordum.

“Otoparkta kaldım... *kışt, geride durun.*” Onun tarafındaki kargaşa benimkinden çok daha yüksekti. “Bana biraz alan vermezseniz on santimlik topuklularımı kıcınıza sokarım.”

Kameramanların arasından hızla geçtim, koşmasam da onları kenara itiyordum. Artık yavaş değildim. Birkaçı yere düşüp kaldırıma çarptı. Korumam hızıma ayak uydurmak için bir elini omzuma koymuştu. Yeterli alanı bulduğum anda tuğla binanın etrafından yandaki otoparka doğru koştum.

Rose’un etrafını saran kamera ve insan kalabalığını görür görmez ona doğru olabildiğince hızlı koşmaya başladım. Diğer tüm önemsiz düşünceler beynimden silinmişti.

Koruması Vic ona kalabalığın arasında eşlik etmeye çalışıyordu. Jane’in doğumuyla birlikte işe aldığı diğer koruması Heidi ise sol tarafında duruyordu.

İnsan yığınlarının üzerinden beni görebileceği kadar uzun olan boyumla, “Rose!” diye bağırdım.

Başını bana doğru çevirdi ancak kameraların arkasını göremiyordu. “Connor!”

Ondan yaklaşık üç metre uzaktaydım, önümü kapatan hemen hemen üç kişi vardı. Korumamı bırakarak vücutların arasından ilerlemek zorunda kaldım. Sorgulamalar ve bağırışlar benim varlığımla birlikte on kat daha arttı.

“Evliliğiniz sahte mi?”

“Birbirinize âşık mısınız?”

Rose sonunda elimi tutmayı başardığında beni kendine doğru çekti, Heidi de bileğimi kavrayıp ona yardım etti. İki-

sinin de beni çekmesiyle son sıradaki kameramanların arasından geçebildim.

Rose'u vücuduma iyice yaklaştırmak yüzünü kavradım. Gözlerindeki sıcaklık, paniğini gizliyordu ama tekrar ayrılacağımız korkusuyla kollarını bana sıkıca dolamıştı.

Kalbimin göğsümde şiddetle çarptığını hissedebiliyordum. Kameralar yine çılgınca yanıp sönerken onu alnından öptüm.

"Neden dudaklarından öpmedin?" diye bağırdı biri.

Çünkü onun gergin duruşunu inceleyecek, daha önce herkesin yaptığı gibi bunun bir reklam çalışması olduğunu söyleyeceksiniz.

"Ça va?" diye fısıldadım kulağına. *İyi misin?*

"Sadece şuna çok kızgınım." Sakallı, yaşlı bir adamı işaret etti. Adamın gözlerine baktığımda teslim olur gibi bir elini kamerasından kaldırdı. Rose çantasını kolunun altına sıkıştırırken ona çıkıştı. "Masum rolü yapma. Söylediğin şeyi herkes duydu!"

Diğer kameramanlar ondan uzaklaştı, kendilerini diğer adamın davranışlarından soyutluyorlardı. Rose'u göğsüme doğru çektim, adamın ne söylediğinden tam olarak emin olamıyordum. Bir yorum yüzünden bu kadar sinirlendiğine göre, diğerlerinden daha kötü olmalıydı.

Derin bir nefes aldığında etrafımızdaki paparazzilerin bağıışları arttı. Cevabını duyabilmek için başımı dudaklarına yaklaştırdım.

"Sosyal hizmetlerin kızımızı alması gerektiğini söyledi..."

Bir kamera neredeyse kafasına çarpmak üzereydi, onun yerine *Escalade*'e çarptı. Gözlerinde alarm titreştiğinde onu sürücü tarafına doğru çektim. "Gitmemiz gerek."

Başını sallayarak onayladı. "Heidi," dedi yüksek sesle. "Vic ve Stephen'la birlikte bizi takip edebilir misiniz?" Benim korumam çoktan Vic'le birlikte ekstra SUV'nin yanına gitmişti.

Ayrılmadan önce, “Paparazzileri peşinizden uzaklaştırmaya çalışacağız!” diye seslendi Heidi.

O sürücü kapısını açarken korumacı bir şekilde Rose’un arkasında durdum. İçeri girmesini bekliyordum. Kamera lensleri sırtıma çarpıyor, paparazziler aceleyle birbirlerini itip kakıyordu.

“Sürünerek gir.” İtiraz etmek için ağzımı açtığımda, “İçki içtin,” diye ekledi.

Unutmuştum, geçen on dakika içimdeki tüm alkolü yok etmişti. Dudaklarımı tekrar kulağına götürdüm. “Bana yakın dur.” Etrafında dolaştım, bir kolumu olabildiğince beline sarılı tutuyordum. Sürücü koltuğunun üzerinden sürünüp yolcu koltuğuna geçmem gerekiyordu ki, bu benim boyumdaki biri için normalden çok daha zordu.

Elimden geldiğince hızlı hareket ettim. Yerime oturduğumda Rose çoktan kendi koltuğuna oturmuş, kapıyı çarparak kapatmıştı. Kontağı çalıştırıp farları yaktı.

“Umarım onları kör ederim,” diye mırıldandı.

Kolumu koltuk başlığının arkasına uzatıp paparazzilerin arabalarına dağılışını izledim. Bazıları hâlâ hareketsizdi, diğerleri kamera lenslerini arabanın yan camlarına bastırıyordu.

“Yavaş kullan.”

O her zaman agresif bir sürücü olmuştu, bu gibi durumlarda dikkatli ve kendine güvenen birine ihtiyacı vardı.

“Bence onları ezip geçmeliyiz.” Sinirli bir hırıltı çıkarırken kornaya bastı.

“Sanırım tedbirli sürücülükten sınıfta kalmıştın.” Kolum omuzlarına düştü.

Biraz rahatlasa da sesi hâlâ gerginliğini koruyordu. “Tam puanla geçtim.”

Buna inanmakta güçlük çekiyordum. Bu dersi aldığından emindim. Rose güvenlik derslerini ve öğrenmeyi tanıdığım

herkesten daha çok seviyordu ama dört yol ağzındayken dönüş yolundan çıkan sürücülere sinirle tepki verdiği bir gerçektir. “Kal ya da geç tarzında bir ders miydi?” diye sordum.

Yola odaklanmadan bana sert bir bakış attı, kaldırım kenarına ulaşana kadar ilerledi.

“Sessizliğine bakılırsa cevabın *evet* olduğunu varsayıyorum.”

“Geçmek mükemmel bir puan almak demek,” diye karşılık verdi.

Sırıtişımı gizleyemedim. “O zaman mükemmel puan alanların yüzdesi yüksek olur ve bu insanlar da tüm övünme haklarını kaybederler.”

Dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. “Bu *kişisel* bir zafer. Benim başarılarım başkalarınıninkiyle ölçülmek zorunda değil.”

Benimkiler genellikle öyle, diye farkına vardım. Yarışmaları seviyordum. En iyi olmayı seviyordum. Bundan her zaman zevk almıştım ama söylediği şey çok mantıklıydı... “Dur.” Aniden söylememle birlikte frene bastı.

Bir kameramanın aracı az önce önümüze çıkmıştı. *Escalade* işlek yola ulaşmak üzereyken kaldırım kenarında durması gerekecek kadar sarsıldı.

Rose direksiyona birkaç kez vurup tekrar homurdandı.

Camı açarak *Canon*’lu bir fotoğrafçıdan çok yakın duran bazı kadın ve erkekleri geri itmek konusunda yardım etmesini istedim. Söylediğimi yapıp yolu açtı. Bazı paparazziler bize nazik davranırlarsa, bizim de onlara öyle yaklaşacağımızı biliyordu.

Önümüz açıldığında Rose sonunda yola çıkabildi. Korumalarımızın bulunduğu *SUV* bizi takip ediyordu. Ekstra gürültü olmadan araba oldukça sessizleşmişti. Çevredeki tek ses caddede hızla ilerleyen araçlardan geliyordu.

Rose'un parmakları direksiyonun etrafında gerildiğinde bu bana az önce nerede olduğumu, kiminle konuştuğumu ve ona söylediğim her şeyi hatırlattı.

"Bana en azından *kanka* kelimesini kullanmadığını söyle?" Bu düşünce karşısında yüzünü buruşturdu.

Dudaklarım tekrar kıvrıldı. "Bu sefer *kanka* yoktu."

Gözleri bana kaydığında "*İyi misin?*" diye soran bakışları biraz yumuşamıştı. Yüksek sesle söylemesine gerek yoktu.

"Bu gece benimleydin." Sesim neredeyse bir fısıltı halinde çıkmıştı.

"Sana Scott'ı kör bir biftek bıçağıyla hadım etmeni söyledim mi?"

"Hadım etmek yoktu ama bedensel zararlardan en az bir kez bahsedildi."

"O zaman sanırım sadece kısmen seninle birlikteydim. Her zaman onun aletini kesmenin bir yolunu bulurum." Kırmızı ışıktaki durdu ve kaşlarını çatarak havayı kokladı. Elbisesini kokluyordu. Sigaranın kalıcı kokusu daha çok benim üzerimdeydi... ancak vücudumu Rose'a bastırmıştım, bu yüzden küçük bir olasılıkla koku ona da sinmiş olabilirdi.

"Yeşil yandı," dedim ona.

Arabayı tekrar sürmeye başladığında hem bana hem de yola odaklanmaya çalışıyordu. Gözleri attığı her bakışta ve koklayışında biraz daha kısılıyordu. "Sen şey mi içtin... Hayır, içmedin... Gerçekten de içtin. Richard!"

Gülmemeye çalıştım. "Çok şey içtim. Haklısın."

"Gömleğini çıkar."

"Hımm." Düşünüyormuş gibi yaptım. "Hayır."

"Gömleğini koklamam gerekiyor," diye tekrar etti. Gömleğimi ona vermem için elini dramatik bir şekilde sallıyordu. Sarı-yeşil gözleri sokağa dikilmişti.

"Bu yeni bir fetiş mi, sevgilim?" Ters bakışları karşısın-

da sırtışıım büyüdü. Elim boynunun çıplaklığına dokundu. “Koklamaya gömleğimden daha çok değecek birkaç şey düşünebilirim. Saçım, be...”

“Arabam *leş* gibi ego kokuyor. Senin egon.”

“Egom başarı gibi kokuyor, o yüzden devam et de araban dezenfekte olsun. Bu kokuyu özleyeceğini biliyorum.”

Burnundan bir ses çıkardı. “Peki başarı nasıl kokar, Richard?”

Arkama yaslanırken boynunu ve omuzlarını okşamaya devam ettim. Vücudu koltuğun üzerinde resmen eridi, dizlerini birbirine bastırmasını izledim. “Yeni ütülenmiş takım elbiseler, deri kemerler, Oxford ve biraz tıraş losyonu, hatta daha çok sandal ağacı gibi.” Sırtışıımı bastırmaya cesaret edemiyordum. “Her gece benimle yatıyorsun, Rose. Umarım nasıl koktuğumu biliyorsundur.”

Avucumun altındaki boynu ısındı. “Başarının kokusu *sana* torpil geçiyormuş gibi görünüyor.”

Bu onun çoktan çözdüğünü bildiğim bir bilmeceydi ama o çözemese bile yüksek sesle belirtecektim. “Başarı benim, sevgilim.”

Başını çevirip bir kez bana baktı. “En azından kibrin hâlâ yerinde.” Ses tonundaki ciddiyet içimde daha derin bir yerlere dokundu.

Başının arkasını okşadım. “Bana hayatın en kötü yanlarını unutturuyorsun.”

Buna karşılık gerçekten gülümsedi, tekrar yola odaklanmıştı. “Peki buna ne deniyordu?”

Bir an için düşündüm. Acı yanları örten, neşeli anlar yaratmak için komplo kuran kişi... Tüm sıradan tonları ateşli renklere çevirerek diğerlerini ortadan kaldıran, insanı diri diri yakan kişi... Birinin hayatındaki bu nadir insan için oluşturulmuş bir kelime var mıydı?

Bence vardı.

“Ruh eşi,” diye cevap verdim.

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. “Ne?”

“Başka terimler istersen onları da söyleyeyim. Karım, bazen rakibim ama her zaman takım arkadaşım, arkadaşım, çocuğumun annesi...”

“Geri sar,” dedi elinin bir hareketiyle. “Ruh eşi kısmına geri sar.”

Gülümsedim. “Seni seviyorum, Rose.”

O anda tamamen gevşedi, omuzları düşerken tam anlamıyla rahatlamıştı. Bana iltifat etmek için -bence- dudaklarını araladı. Fakat sigara kokulu havayı içine çekmesiyle gözleri bir kez daha kısıldı.

“Eve gittiğimizde benimle duş alabilirsin.” Elim kolundan aşağıya, kalçasına doğru kaydı. “Seni yavaşça yıkayacağım... her yerini.” Elimi elbisesinin altına soktum.

Bileğimi kavrayıp bacaklarının arasına girmemi engelledi. “Uzun bir gün oldu.”

Kaşlarım çatıldı. Öyleydi ve gecenin geri kalanını onunla sarmaş dolaş bir halde, ona sarılarak geçirmek istiyordum.

“Bu yüzden beni yıkamanı değil, seninle banyo yapmayı tercih ederim,” dedi Rose.

“Bu planı sevdim.” Elini öpüp tekrar direksiyonun üzerine koydum. Yaşananların ardından uzun vadede ne olacağından, hatta Mayıs ayında neyi seçeceğimden emin değildim. Yine de ne olursa olsun, kendime Rose’un benim tüm gerçek parçalarımı güvende tuttuğunu hatırlattım.

Eğer bir noktada kendimi kaybedersem sadece onu bulmam yeterliydi.

“Rose!” Bir araba *Escalade*’imizin önünü kesti. Farlarımızla çarpışmaktan kıl payı kurtulmuştu. Frene basmak ye-

rine, anında yön değiştirmesi sayesinde arabanın yanından hızla geçip gitti.

Arabanın tüm camları açıktı, kameralar arabamıza çevrilmişti.

Gözleri alev alev yanarken, “Bizi öldürecekler,” dedi Rose. Panik gergin omuzlarına geri dönmüştü, ağır ağır nefes alıyordu.

“Başaracağız.” Onu ikna etmeye çalışsam da soğuk gerçeklik beni buza çeviriyordu.

Bu boktan karmaşanın daha ilk günündeydik. Bundan sonrası gitgide kötüleşecekti.

BÖLÜM 40

CONNOR COBALT

Yakalandılar! Loren Hale ve Connor Cobalt birlikte öğle yemeği yedi. Bu, ilişkilerini kamuoyuna açıkladıkları anlamına geliyor olabilir mi? Belki de ilişkileri, platonik bir arkadaşlıktan çok daha fazlasıdır. Tek bildiğimiz, eşlerini aldatıyor olsalar bile *LoCo*'nun çok ateşli bir çift olduğu.

Lo telefonu yüzüme tutup sadece on dakika önce son derece medeni davranışlarla, bir restoranda birlikte *taco* yerken çekilmiş fotoğrafımızın altındaki yazıyı okumama izin verdi.

“Haber her yerde,” dedi inanamayarak. “Daha az önce oradaydık. Bu insanların lanet olası bir hayatı yok mu?”

Bileğimi dizimin üstüne koyup deri sandalyede daha dik oturdum. Bazı finansal sözleşmeler hakkında konuşmak için Lo’yla birlikte ofisine gelmiştim. Yönetim kurulundaki herkesin kendi tarafında olmadığını bildiği için tavsiyelerime önem veriyordu. Bu yüzden Rose’un fikirlerini basitçe savunarak onları kendi tarafına çekemezdi. İş ilişkileri kurmak zaman alan bir şeydi.

“Sana bunun olacağını söylemiştim,” diye hatırlattım. Artık geri dönüşü yoktu.

Gözleri bana kaydı. “Ben de umurumda olmadığını söylemiştim.” Ofisine geldiğimizden beri telefonu on ikinci kez titriyordu. Kısık sesle inledi. “Corbin hiç durmadan bana mesaj atıyor, nasıl sıcıp batırdığımı anlatıyor.” Çenesi keskinleşirken cevap yazmaya başladı. “*Git ve hayvan leşleri arasında boğul.* Gönderildi.” Bir düğmeye basarak telefonunu cam masasına bıraktı, bakışları kana susamıştı. Gözlerini ona doğru çeviren herkese ters bakışlar atıyordu.

Bakışları bana döndüğünde de çok yumuşamadı ama bunun nedeni bütün gün gergin olmasıydı.

“Tek bir kişiye bile dik dik bakmadığına inanamıyorum.” Başını iki yana salladı. “Sana şey dediklerinde bile...” Kelimeleri tekrarlayamadı. Bir karar vermemiş, basına konuşmamıştım. Ne yalan söylemişim ne de gerçeği anlatmıştım. Konuşma yapmak için basın toplantısını beklemekte bir sakınca görmüyordum. Zamana ihtiyacım vardı.

Gülümsedim. “Senin bakışların çok daha etkili, sevgilim.”

Yaptığım şakada gergin bir katman olsa bile başını sallayarak karşılık verdi. Dışarıdaki anlaşmazlığın nedeninin bu olduğunu ikimiz de biliyorduk.

Lo alyansını çevirdi. Bu içkiyi arzuladığını gösteren bir işaretti. “Lütfen bana en azından çığlık attığını ya da ağladığını falan söyle.”

Kollarımda Rose’la nasıl yıkıldığımı hatırladım. Ancak bundan bahsetmek istemiyordum. Lo’nun bana bakış tarzını arzulayan çok büyük bir parçam vardı. İnsanların arasındaki ölümsüz ve yıkılmaz bir tanrıymışım gibi bakıyordu. Yıllar boyunca bu bakış sadece birkaç kez değişmişti ve bugün bunlara bir yenisini eklemek istemiyordum. Bu yüzden konuyu değiştirdim. “Lily nasıl?”

Başını bir kez iki yana salladı. Hassas bir noktayı dürtmüştüm.

“O kadar mı kötü?”

Şakağını ovuşturdu, endişe kalbinde bir delik açıyordu. Bunun sebebi bendim. *Ben*. Geçmişimdi. Bu düşünce bir an için nefesimi kesti.

“Ah... siktir. Onun hakkında konuşmamı istemez.” Parmaklarını hafifçe masaya vurdu, paylaşmak istediği belliydi. İçini dökmek istiyordu.

“Kimseye anlatmam.”

“Rose’a da mı?” diye sordu. “Çünkü muhtemelen Lily ile bu konuda konuşma ihtiyacı hissedecek ve o zaman sana söylediğim için başım belaya girecek.”

“Söz veriyorum.”

Omuzları rahatlarırken alyansını çevirmeyi bıraktı. “Gazetecilerin kendisi ve Ryke için yarattığı yeni fan grubu ismi yüzünden çok üzgün. *Ünlü Takipçisi* her yerde bununla ilgili paylaşımlar yapıyor.” Lo’yla benim birlikte olduğumuza dair söylentiler ortaya atıldığında, Lily ve Ryke hakkındaki dedikodular da yeniden su yüzüne çıkmıştı. “*Asıl* söylentiler hakkında üzgün olmadığını söyledi. Sadece son bir yıldır lanet olası *Raisy*’nin deli gibi reklamını yapıyordu. Şimdiyse *Rily* diye bir şeyle ortaya çıktılar. Bunun onu hasta ettiğini söyledi.”

Lo, Lily’nin acısının ağırlığı altında ezilmiş görünüyordu. Beni en çok korkutan bu tür bir sevgiydi. Bu kadar çok empati yapmak, hissetmek felç ediciydi.

Bir parça umudun dünyaya süzülmesine izin vererek, “Belki zamanla hepsi geçer,” dedim ona. Sahte olabilirdi ama ben gerçek olarak görmeyi seçmiştim.

Gözleri kızarıırken koridordaki insanların görmemesi için başını eğdi. Ofisi çoğunlukla cam duvarlardan ibaretti.

“Özür dilerim, Lo.” İnanmak istesin ya da istemesin, onu incitmiştim. Bunu ters bakışlarla, *sikimde değil* diyerek ört-

meye çalışması umurumda değildi. Yaşadığı acı benim geçmişimin bir sonucuydu.

Başını iki yana salladı. “Bu senin hatan değil. Olsa olsa Lil ve benim senden özür dilememiz gerekir. Bunu başlatan biziz.” Şöhretten bahsediyordu. Her şey Lily ve Lo’yla başlamıştı. Bağımlılıklarıyla ve açık saçık manşetlerle...

“Bu durumu sahiplenmen çok nazik bir davranış ama buna gerek yok. Hepimiz başlangıçtan o kadar uzaklaştık ki, sonu kimse sahiplenemez.”

Uzunca bir süre bana baktı. “Bu oldukça derindi, aşkım.”

“Daha derinde olmuşluğum var.”

Bu ima onu güldürdü. Gözlerini benden ayırıp kapıya çevirdi. “Nerelerde olduğundan bahsetmişken...”

Başımı hafifçe çevirerek bakışlarını takip ettim. Rose elinde bir dosyayla yaklaşıyordu. Yanında yıllardır görmediğim biri vardı. Lo’nun, Theo’yu kastetmediğini biliyordum çünkü *Hale Co.* çalışanıyla yattığımdan haberi yoktu ama durumun ironisi de gözümden kaçmamıştı.

“Ağzımı sabunla yıkamalıyım.” Rose karşımdaki koltuğa oturdu. “Ağzımdan çıkan kelimeler iğrençti.” Theo elinde bir dosyayla kenarda durmuş, Lo’nun onu fark etmesini bekliyordu.

Ancak Lo’nun dikkati Rose’un üzerindeydi. Kaşları birbirine yaklaşmıştı. “Kimseye yaratık falan demedin, değil mi?”

“Yüzlerine karşı değil.” Kalem eteğini düzelterek bir dosyayı dikkatlice cam masanın üzerine yerleştirdi. “Söylediğim için tüylerimi ürperten şey bu değildi.”

Parmaklarımı dudaklarıma bastırıp ne olabileceğini düşündüm. Bir yandan da gözüm köşede duran eski sevgilimdeydi. Sessiz ve dikkatliydi. Duvarlara adeta şeffaf camdan

yapılmış gibi uyum sağlıyordu. Theo Balentine hiç değişmemişti, bunu bilmek için onu görmeye ihtiyacım yoktu.

Basına geçmişimle ilgili bilgileri o vermemişti. Bu bile onun hâlâ yatılı okulda tanıdığım aynı ahlaklı adam olduğunu gösteriyordu.

Rose derin bir nefes alarak açıklamaya başladı. “Kurulumuz yiyen maymun desenlerine *bayıldığımı* söylemek zorunda kaldım.” Bana dönüp, “*Iyyy,*” derken dudaklarını oynatmıştı. Gülümsedim. “Sonra bir de yaban arılı desenler vardı.” Loren’a, bunu ona yaptıran oymuş gibi bakıyordu. “*Yaban. Arıları.*”

Oynadığı oyunun bilincindeydim. “O zaman her şeyin yolunda gittiğini varsayıyorum,” dedim ona.

Dudakları kıvrılırken, “Biraz zaman istediklerini ve tasarımları yeniden düşüneceklerini söylediler,” diye cevap verdi. “İşte o zaman içlerinden birine yaratık dedim.”

Loren sinirli bir nefes verdi. “Harika. Sadece harika. Ben bile yönetim kurulu odasında dilimi tutabiliyorum, bunu biliyor muydun?”

“Her şey şovdan ibaretti, *Loren.*”

Lo’ya yeni stratejisi hakkında bilgi vermişti. Nefret ettiği yönetim kurulu kararlarından hoşlanmış gibi davranıyordu, onlarla aynı fikirde olduğu her seferinde kuruldakiler karar değiştiriyordu. Onlar fark edemedi hepsini kendi tarzına ve tasarımlarına doğru yönlendiriyordu. Şimdiye kadar planı lehine işlemiş gibi görünüyordu.

Lo köşedeki Theo’ya baktı. “Alternatif tasarımlar sende var mı?”

“Evet...” Elinin içine doğru öksürüp dosyayı masanın üzerinden Lo’ya doğru itti. Bana yaklaştığında gözleri üzerine kaymıştı.

Lo ikimizi inceledi. “Siz birbirinizi tanıyordunuz, değil mi?”

“Yatılı okuldan,” dedim sakince. Birbirimize baktığımızda sadece başımı salladım. El sıkışmayı teklif etmedim, asla ayağa kalkmadım. Bunu yapacak kadar umursamıyordum.

Bildirim sesi gelince telefonu cebimden çıkardım.

“Faust’tan,” diyerek başını salladı Theo. Biraz rahatsız görünüyordu.

Yarım bir gülümsemeyle, “Connor o zamanlar da şimdiki kadar eğlenceli miydi?” diye sordu Lo. Bu senaryodan benden çok daha fazla keyif aldığını gösteriyordu.

En son ne zaman regl oldun? – Frederick

Neredeyse kahkaha atacaktım. Terapistim pek formunda değildi. Cevap yazdım. *Dur tahmin edeyim, Cobalt ve Calloway telefon rehberinde birbirlerine çok yakınlar ya da bize diğer kişilerinden daha fazla mesaj atıyorsun?*

Kafamı kaldırdığımda Rose’un bana yarı ters, yarı merak ve şaşkınlıkla karışık garip bir bakış attığını gördüm.

“Sonra,” dedim dudaklarımı oynatarak.

Hafifçe ofladı, detayları öğrenmek için benden daha sabırsızdı. Ayak bileklerini birbirinin üzerine atıp kollarını göğsünde kavuşturmasını seviyordum. Göğüsleri derin bir nefesle yükseldi.

“İlginçti,” diyerek Lo’nun sorusunu cevapladı Theo. “Beni ne zaman sigara içerken yakalasa, hırsımın havasızlıktan öleceğini söylerdi.”

“Yanılmıyordum da.” Yıllar sonra ona söylediğim ilk kelimeler bunlardı. Telefonum tekrar titrediğinde oraya döndüm.

Görmezden gel. – Frederick

Theo kaşlarını çatmış halde bana bakınca Frederick’in mesajlarını görmezden geldim. Lo bu kelimelerim üzerine uzun bir ıslık çalıp gerginliği azalttı.

Bir anlığına Rose'un yakıcı ve öfkeli bakışlarıyla karşılaştığımda, “*Kim?*” diye sordu bana aynı şekilde. Theo hakkında çok endişeli değildi, sadece medyayla olan bu karmaşayı halletmek için birlikte çalışmaya başladığımızdan beri mesajlarım ile ilgileniyordu.

Bana gelirse, çoğunlukla OKB'sinin tetiklenmesi konusunda endişeliydim. Bu yüzden telefonumu ona uzattım.

Hızla mesajları okuyarak telefonu bana geri verdi, omuzları rahatlamıştı. Muhtemelen yazan kişinin Scott olmamasına şükrediyordu. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda hâlâ aynı ateşi taşıdıklarını fark ettim.

Ona Theo hakkında ne düşündüğünü sorduğum zamanı hatırlıyordum. Onun için, “*Bizim okyanusumuzdaki bir akvaryum balığı,*” demekle yetinmişti. Rose'u seviyordum, ayrıca Theo'ya dostça davranmak kolaydı çünkü geçmişimde çok uzakta kalmıştı. Diğer insanların yaptığı gibi geçmişimi kucaklamıyordum.

Ben insanları sürekli ardımda bırakırdım, o da binlerce kilometre geride kalanlardan sadece biriydi. Peşinden yüzmeyi bu kadar önemsemyordum. Önemsemezdim, önemseyemezdim. Yine de ahlakını yürekten takdir ediyordum. Bu hayran olduğum ama her zaman sahip olamayacağım değerlerden biriydi.

Ben bakışlarımı karımdan ayırdığım sırada, “Hâlâ hır-sıma sahibim. Nerede olduğumu görmüyor musun?” diye sordu Theo. Rose pek umursuyor gibi görünmüyordu. İlişkimize bir kişinin aramıza girmesi, evliliğimizde şüphe ya da sürtüşme yaratmasın neredeyse imkânsız olacağı kadar çok güveniyorduk.

Nerede olduğumu görmüyor musun? Gri gözleri aynı cümleyi tekrarlıyordu.

Bir *Fortune 500** şirketindeydi. Faust'taki çoğu kişiden daha yüksek maaşlı bir işte çalışıyor, zirveye doğru tırmanıyordu.

"İstediğin bu değildi," diye hatırlattım. Şiir yazmanın, hayatın en temel gereksinimlerini karşılamak için geçimini topraktan sağlamanın hayalini kurardı. Yarı çıplak halde vahşi doğada kollarını havaya kaldırarak çevresiyle bütünleşmeyi ve keşfedilmemiş büyük anlamları öğrenmeyi düşlerdi.

Şimdi bir şehirde takım elbise giyiyordu. Şiirin kendi zihnini dışında, hiçbir işe yaramadığı yüksek bir binada sıkışıp kalmış durumdaydı.

"Hayaller değişir," dedi Theo. Onun bu yeni hayatı kabullendiğini görebiliyordum. Belki de istediği buydu.

Hayaller değişir.

Bana göre bazı iyi değişimler vardı, yolumuzun ayrıldığını görürdük ve kendi isteğimizle yeni bir rota oluştururduk. Bir de zorunlu değişimler vardı. Önümüze bir enkaz yığılırdı ve planladığımız yola dönebilmek için umutsuzca bir çıkış yolu arardık.

Her zaman arzuladığım, Rose ile bir aile kurma ve bu aileyi büyütme hayalim değişime zorlanıyordu.

Üstelik bu enkazın etrafından dolaşarak yeni rotamı bulmamı sağlayacak bir yol göremiyordum.

* *Fortune 500*, *Fortune* dergisi tarafından hazırlanan ve yayınlanan yıllık bir listedir. Listede, ABD'deki en yüksek net ciroya sahip 500 kurum sıralanmaktadır. (ç.n.)

BÖLÜM 41

ROSE COBALT

Jane ıgık ıgıka ağılıyordu, limuzinin camlarına yapışmış insanlara odaklanmıştı. Onu bu şekilde ağlatan *herkesi* katletmek istiyordum. Çocuk doktorunun bulunduğu binanın önüne çoktan park edip etmediğimizi bile anlayamıyordum. Ancak varış noktamıza ulaşmak ve kızımı rutin kontrolüne zamanında götürmek için sabırsızlanıyordum.

İlk doğum günü haziran ayındaydı. O zamana kadar bu telaşın dineceğini düşünmek istesem de muhtemelen bu sadece hayalperestlikti.

Jane'i kucağıma alarak gözyaşlarını hızla sildim. "Annen sana dokunan herkesi tekmeleriyle yere serecek."

Avucuma küçük mavi kulak tıkaçlarını yerleştirirken, "Baban da anneni hapisten çıkaracak," dedi Connor.

Ona bir bakış attım. "Annesi, bebeğine zarar veren her türlü aşağılık yarattığı öldürme hakkına sahip."

Parmak boğumlarıyla yanağımı okşadı, baskı tam istediğim gibiydi. "Bebeğimize hiçbir şey olmayacak."

Beni yatıştırıyordu. Connor geleceği öngöremezdi, bunu o da biliyordu. Ayrıca *bir şeylerin* ters gidebileceğine dair makul bir olasılık vardı.

"Her şey olabilir," dedim ona. Neredeyse geri dönmeyi,

doktor randevusunu yeniden planlayıp planlamamayı düşünmeye başlayacaktım. Paparazzilerden kurtulmaya çalışmıştık ama son bir haftadır etrafı çevrili mahallemizin dışına kamp kurmuş, arabayla dışarı çıkmamızı bekliyorlardı. Komşularımız şimdiden şikâyet etmeye başlamışlardı, Connor ay sonuna kadar başka bir evin daha satışa çıkacağını düşünüyordu.

Mayıs ayının başında medyanın baskıyı artırması çok muhtemeldi. Bu yüzden yarının, bir sonraki haftanın ve ondan sonraki haftanın şu andan daha da kötü ya da aynı olabileceğini bilerek eve dönmek zordu.

“Yanınızdan ayrılmayacağım,” diye hatırlattı Connor. Jane’e bir zarar gelmeden, hatta içlerinden biri onun yanında yanlış bir şekilde nefes bile alamadan paparazzilerin arasından geçmek için bir plan yapmıştık.

Kocamın özgüvenini içime çekip başımı salladım ve yumuşak tıkaçları Jane’in kulaklarına yerleştirdim.

Connor’ın şoförü Gilligan omzunun üzerinden boynunu uzattı. “Geldik.” Zar zor ilerlediğimiz için limuzinin durduğunu fark etmemiştim.

“Heidi nerede?” diye sordum.

Connor telefonunu çıkarmış, korumalarımıza talimatları mesaj atıyordu. “Üçü de az önce yanımıza park etti.”

Onun tarafındaki pencereden dışarı baktım, bir kamera lensi tam anlamıyla cama yapıştı. “Onları göremiyorum.” Kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz, korumalarımız paparazzileri kenara iterek Connor’ın kapısının yanında yer açtı.

Jane’i kucağıma aldım, kulağına yabancı bir cisim soktuğum için ağlamaları iyice artmıştı. Dışarısı onları çıkaramayacağım kadar gürültülüydü. “Şşşt,” diye fısıldadım. “Cesur ol, benim küçük *gremlin*’im. Söz veriyorum, hepsi geçecek.”

Gözyaşları beni derinden etkiliyor, göğsümü sıkıştırıyordu. Yünlü, deniz mavisi bir battaniyeyi omzunun bir kısmına ve başının üzerine serdim. Bir yandan da sırtını okşuyordum.

Sadece birazcık sakinleşmişti.

Gergin bir nefes aldım. Bir bebeğin bende bu tür duygular uyandırabileceğine hiç inanmazdım ama korkusunu motivasyona dönüştürecektim. Yolumuza çıkan her merceği, onların arkasındaki her insanı yıkmaya hazırdım.

Sen lanet olası, beşinci kategoride bir kasırgasın, Rose. Hepsi senin getireceğin yıkımdan korkmalı.

Çok doğrudu.

Connor boştaki elimi tutup parmaklarını benimkilerle birleştirdi. “Hazır mısın?”

Çenemi kaldırırken başımı salladım.

Kapısmı açtığı anda flaşlar patlamaya başladı. Gürültü ve parlak ışıklar beni bir milisaniyeliğine kör etmişti. Neredeyse geriye doğru savruluyordum. Hayatımda hiç böyle bir şey görmemiştim. Medyanın ailemle ilgilenmeye başladığı ilk zamanlarda bile bu kadarı olmamıştı.

Connor’ın dışarı kaymasıyla aynı anda kendime geldim. Elini hiç bırakmadan koltuk boyunca ilerledim ve onunla birlikte arabadan çıktım.

“Evliliğiniz sahte mi?”

“Connor’ın erkeklerle birlikte olduğunu biliyor muydun?”

“Seks kasetleri gerçek mi?”

Connor elimi sıktı. Kapıyı arkamdan kapatamamıştım. Vic, Heidi ve Stephen ilerlerken geride kalarak bu işi halletti. Korumalarımız, “Onlara yer açın!” diye bağıırıyordu.

Kocam beni ileri doğru yönlendirirken sırtına yakın durdum. Korumacı bir şekilde kendime bastırduğım Jane, onun bir doksan beşlik boyuyla benim gövdem arasında saklanmış durumdaydı.

Her yöne tehditkâr bakışlar fırlatmak istiyordum. Bebeğim üzerinde daha önce hiç olmadığım kadar hak iddia ediyordum ama ne zaman etrafıma baksam flaşlar patlıyordu ve görüş alanımda beyaz ışıklar yanıp sönmeye başlıyordu.

Bu yüzden başımı eğerek Jane'e konsantre oldum. Pediyatrik tabelası olan tuğla bina bulunduğumuz yerden fazla uzakta değildi.

"Bu iş anlaşması kimin fikriydi?"

"Connor, erkek arkadaşın var mı?"

"Kendinizden utanmalısınız!"

Bu son haykırış karşısında neredeyse bocalayacaktım. Bunu daha önce de duymuştum ama diğerlerinden daha sert bir yumruk gibiydi. Çığlık çığlığa cevap vermek isteyen, sesim kısılana kadar sözlü tartışmaya girmek isteyen tarafımı harekete geçiriyordu.

"Bir çocuğun sevgiye ihtiyacı var! Bir çocuğun sevgiye ihtiyacı var!" diye bağırان birkaç kişi vardı. Bunlar paparazzi değildi, bizi rahatsız etmekten hoşlanan ve *bizden* nefret eden bir gruptu.

Dişlerimi sıktım. Zaten birkaç gün önce *Hale Co.*'nun önünde çığlık atmıştım. *Siz kim oluyorsunuz da benim kızımı sevip sevmediğime karar verebiliyorsunuz? Beni tanıımıyorsunuz bile!* Sadece kendimi savunduğum için "hırçın, şirret ve kavgacı" olmuşum. Yüzüm mosmor olana dek Jane'i sevdiğimi haykırmıştım ama kimse benim kelimelerimi duymak istemiyordu.

Bu şimdiye kadar parçası olduğum en sinir bozucu, en öfkeli savaştı. Bana susmam söylediğinde doğal içgüdüm her zaman daha yüksek sesle konuşmak olmuştu.

Çevremdeki bedenler etrafımda toplanmaya başladığında Jane'i göğsüme daha sıkı bastırdım. Kalbinin hızla attığını hissedebiliyordum.

Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. İzin vermeyeceğim.

Bir anda sert, acı verici bir güç şakağımdaki bir tutam saçı yakaladı. Neye takıldığımı anlayamadım. Bir mücevher miydi, kamera ekipmanı mıydı, yoksa ceketin fermuarı mıydı? Her neyse ondan şu anda nefret ediyordum.

İleri doğru bir adım atsam da kurtulamadım. Beni geriye doğru çekti ve topuklarımın üzerinde sendeledim.

Onu tutarken düşersem geriye doğru devrilip Jane'i ezeceğinden korktuğum için hemen Connor'ın elini bıraktım. Etrafımdaki herkese, "Bana alan tanıyın!" dedim bağırarak.

"Rose!" diye seslendi Connor. Aramıza çoktan iki kişi girmiş, birbirimizden ayrılmıştık. "ROSE!" Ben bir elimle saçımı kurtarmaya çalışırken o bana ulaşmak için mücadele ediyordu. Saçımı bir türlü kurtaramadım, geriye savrulup betonun üzerine düşmeme bir saniye vardı.

Anlık bir karar verdim.

Düşemezdim. Jane kucağımdayken, kameraları açık insan kalabalığının içinde olmazdı. Bu yüzden güçlü bir nefes aldım, iki kolumu da bebeğime iyice sararak agresif bir sarsıntıyla öne atıldım. Ani acı kafa derime yayılıp gözlerimi oydu.

Fakat artık özgürdüm.

Connor bana ulaştığı anda hükmedici kolunu hızla belime doladı. Beni aceleyle binaya yönlendirdi. Geride bıraktığım saçları görmek için arkama bakmadım. Sadece neler olabileceğini kendime hatırlattım. Bir yığın insan Jane'i boğabilirdi.

Böyle bir şey olmadı.

Sanki olmuş gibi titremeye devam ediyordum. Sessizlik beni vurduğu anda ofisin bulunduğu binanın koridorunda olduğumu, kameramanların dışarıda kaldığını fark ettim.

"Rose." Connor sertçe ismimi söylüyordu. Ona odaklana-

na kadar yanağıma hafifçe vurdu. “Şoktasın...” Korumacı ve kontrolcü bir şekilde başımın arkasını tuttu. Kaosu yönetilebilirmiş gibi hissettiriyordu, sanki bizi deviremezlerdi. Oysa az önce neredeyse başarıyorlardı.

“Değilim...” dedim öyle olduğumu bildiğim halde. “Jane nasıl?” Battaniyesinin altındaki kızımı kontrol ettim. Artık ağlamıyordu, yüzü göğsüme yaslanmıştı ve halinden memnundu. Battaniyesinin üzerindeki turuncu, tekir kedi desenini inceliyordu.

Beni bırakmadan Vic’e, “Neredeydin sen?” diye bağırdı Connor. “Onun tam arkasında olman gerekiyordu.”

“Kalabalığın arasında sıkışıp kaldım.”

Connor’ın çene kasları belirgin bir şekilde gerildi. “Buradan gitmeden önce bize bir yol açman gerek. Tek başına idare edemeyeceğin için sana yardım edebilecek daha fazla güvenlik çağıracağım.”

Başıyla onaylarken ikimizden de birkaç kez özür diledi.

Bunun üzerine kendime geldim. *Herkes güvende.* Önemli olan da buydu.

“Gidelim, Connor.” Elini omzuma koyarak beni çocuk doktorunun ofisine yönlendirdi. Adımlarım hâlâ biraz sersemlemiş durumdaydı ama boş bekleme odasına girer girmez kocamdan uzaklaştım. Bir yığın derginin yanındaki sandalyeye oturup bacak bacak üstüne attım.

Artık burada olduğumuz için kendimi daha güvende hissediyordum. Connor, kızımızın girişini yaptırmak için resepsiyon görevlisinin masasına gitti.

Şakağım zonkluyor, kafa derim yanıyordu. Havalandırmadan gelen soğuk hava yaramı iyice yakıyordu. Acıyı görmezden gelerek Jane’i bacaklarıma yerleştirdim ve battaniyeyi üzerine örttüm. Anında kolyemi... elbette ardından da saçımı çekiştirmeye başladı.

İrkildim. “Hayır, annenin saçına dokunma.” Parmaklarını saç tellerimden ayırıp çantamdan pelüş aslanını çıkardım. Beynim biraz bulanıktı. Kırılğan, narin çocuğumun o *cehen-nemi* yaşadığına inanmakta güçlük çekiyordum. Sırf insanlar düzgün davranamadığı için onu bir kuleye kapatarak toplumdan uzaklaştıramazdım. Uzaklaştırmayacaktım.

Bazı sınırlar olmalıydı... çünkü bu bir çocuğun yaşayamayacağı kadar ağır ve büyük bir şeydi.

“Aslan...” dedi net bir şekilde. Tükürüklerinin eşlik ettiği kelimelerinin geri kalanı anlaşılmazdı. Battaniyenin köşesiyle ağzını sildim.

Gözlerim yanıyordu. “Umarım seni ne kadar sevdiğimi asla sorgulamazsın, Jane.”

Bana doğru gözlerini kırptırdı ve gülümsedi. “*Seni her zaman seveceğim, anne,*” olarak kabul ettiğim bir grup sesle karşılık vermişti. Gerçekten böyle söylememiş olsa bile umurumda değildi. Öyle olduğuna inanıyordum. Ayrıca şu anda sevgimden asla şüphe etmeyeceğine inanıyordum.

Başımı kaldırdığımda resepsiyon görevlisinin Connor’a bir şey uzattığını gördüm. Bana dönmeden önce karşısındaki kişiye teşekkür ettiğini dudaklarından okumuştum.

“Doktor hazır mı?” diye sordum. Geç kalmıştık, yine de çok zaman geçmemiştir.

“Beş dakika sonra hemşirenin Jane’i tartacağını söylediler.” Yanıma otururken gözlerinde yabancı bir bakış vardı. “Başını bana çevir, sevgilim.”

Yüzümü ona doğru çevirerek, “Ne hissediyorsun?” diye sordum merakla.

Saçlarımı nazikçe geriye doğru taradı, çantamdan bir toka alıp alçak bir atkuyruğu halinde bağladı. “Endişe.”

O zaman başka bir varoluş seviyesinde olmalıydı, mavi gözleri kararmıştı. “Yapmam gerekeni yaptım.” Connor’ın

arkasındaki duvarın dibine yerleştirilen eğri büğrü sandalyelere, köşeye monte edilmiş televizyona odaklandım. Sekiz sandalyeden üçü çok öndeydi, ikisi ise sola doğru fazla eğikti. Bu çok rahatsız ediciydi. Bu sandalyeleri düzeltecek biri yok muydu?

“Rose, bana bak,” dedi Connor.

“Bu bekleme odası tam bir karmaşa.” Başımı çevirdiğimde bir çocuk sandalyesinin devrilerek yan yattığını gördüm. Onu düzeltmek için resmen kaşınıyordum, içinde bulunduğum ortam ne kadar uzun süre düzensiz kalırsa kaburgalarım ciğerlerimi o kadar sıkıyordu.

Connor çenemi hafifçe sıkıp bakışlarımı tekrar ona çevirmeye zorladı. Yüz hatlarındaki ciddiyet nefesimi kesti. “Bana konsantre ol, *lütfen*.” Son kelimeyi vurgulamıştı. “Benimleyken kontrol tamamen sende. Şimdiye kadar gördüğün en zeki adamla birlikte, bulunduğun en temiz odadasın ve yapamayacağımız *hiçbir şey* yok. Tekrar et.”

Homurdanarak derin bir nefes aldım. “Bunu tamamen tekrarlamamı istemenin tek nedeni egonu okşamak.” Yine de ilk cümlesine tutundum. *Benimleyken kontrol tamamen sende.*

Kısa bir nefes daha verdim. Gözlerim onunkilerle buluştuğunda gülümsemesini ya da alaycılığıma karşılık vermesini bekledim ancak hiçbirini yapmadı.

Resepsiyon görevlisinin ona verdiği gizemli şeyi, elindeki beyaz gazlı bezi fark ettim. Yüzümün bir tarafını kavrayıp beni sabit tuttu.

Benimleyken kontrol tamamen sende.

“Biraz daha yaklaşabilir misin?” diye sordum şaşırtıcı bir şekilde. Benimle temas eden soğukkanlı, bükülmez varlığını hissettiğimde daha da rahatlıyordum. Sandalyelerin kolçaklarının izin verdiği kadar yaklaştı, ben Janée sarılırken diğer eli bir iki saniyeliğine boynuma dokundu.

Connor'ın sakinliğini, odanın sessizliğini içime çektim. Bu sefer etrafıma bakmıyordum, sadece ona odaklanmıştım.

“Şakağına baskı uygulayacağım,” dedi yumuşak bir sesle. “Derin nefes almaya devam et.” Bununla birlikte gazlı bezi tahriş olmuş tenime bastırdı. Keskin bir nefes aldım.

Ah Tanrım. Çok acıyordu.

Bir kolumla Jane'i tutup diğeriyle Connor'ın kol kaslarını kavradım. Gazlı bezi kontrol ederken sakinliğinin altında acı dolu bir tepkinin parıltısını, alnını kırıştıran çizgileri fark ettim.

“Kanıyor mu?” diye sordum. Kan olmasaydı o tepkiyi vermezdi. “Bakmama izin ver.” Çantama uzandı. Gerçek anlamda çantamı karıştırmasına izin verdiğim tek erkek oydu. Çok geçmeden aynamı bularak bana uzattı.

Yavaşça hasarı inceledim. Kan çoktan gazlı beze sızmaya başlamıştı. Connor yavaşça bezi çekti. Tam şakağımdaki saç çizgisinin hemen yanında, iki bozuk para büyüklüğünde saç tutamı yoktu. Saç olması gereken yerde sadece kızarmış, derisi sıyrılmış bir karmaşa kalmıştı. Görünüşü ne kadar kötü olursa olsun, iyileşmesi ne kadar uzun sürerse sürsün bunu tekrar yapacağımı biliyordum.

Connor beni dikkatle izliyordu, büyük ihtimalle saçlarım yüzünden uykusuz kalacağımdan endişeleniyordu. Saçlarım her zaman bir çocukmuşçasına beslediğim bir parçamdı ama gerçekten çocuğum değildi. Sadece düzenli hayatımı oluşturan yapı taşlarından biriydi. Bu taşların birini bile yerinden oynatmak tüm kuleyi yıkacakmış gibi hissettirse de kendime kontrolün *bende* olduğunu hatırlatmak *zorundaydım*.

Bu her şeyi yıkmayacak, yok etmeyecekti. Önemli olan Jane'in güvende olmasıydı.

Benimleyken kontrol tamamen sende.

“Saç yeniden uzar,” dedim ona.

Connor başını salladı. “Eğer ihtiyacın olursa saçını şekillendirerek orayı kapatabilirsin.” Bu düşünce beni rahatlatmıyordu ama o anda bir şey fark etmiştim.

“Hayır.” Aynayı kapattım. “*Herkesin* görmesi gerek, belki o zaman Jane’i tehlikeye atmaktan vazgeçerler.”

Alnımı öperken Fransızca bir şeyler mırıldandı. Ağrıdan zonklayan beynimin tercüme edebileceği kadar duyulabilir konuşmamıştı. Ardından Jane’in başını öptü. Kızımız sessiz bekleme odasında, huzur içinde gülümsüyordu.

Connor gazlı bezi tekrar şakağıma yerleştirdi, savaş yararıyla ilgileniyordu. Aramızdaki gerilimi hafifletmek istiyordum. Onun küstahça sırtacağı, benim ise gözlerimi devirirken gülümsememi bastırmaya çalıştığım bir yere doğru yol almak istiyordum.

Daha iyi olduğumu göstermek için çenemi hafifçe kaldırdım. “Hangi on altıncı yüzyıl bilim adamının ‘güneşi durdurup dünyayı hareket ettirdiği’ söylenir? Otuz saniyen var, aynı iddia hâlâ geçerli.” Yanlış cevap verirse onu yirmi dört saat boyunca görmezden gelmem gerekecekti.

Cevabı bildiğini zaten biliyordum.

Neredeyse tamamı kırmızı olan gazlı bezi geri çektiğinde midem altüst oldu. Beyaz bir alan bulmak için bezi katlasam da hiç boşluk kalmamıştı. Yine de bezi dikkatlice tekrar bastırdı. Gözlerinde öfke, hayal kırıklığı ve acı görüyordum. Nadiren dışa vurduğu bir duygu girdabıydı.

Endişelenmemesini ve *quiz*’ime odaklanmasını istediğimden, “Richard,” diye çıkıştım. “On saniyen var.”

“*Galileo*,” diye cevap verdi. Üstelik bu... yanılttı.

Ağzım açık kaldı. “Ne?” Bunu biliyordu. Bunu bildiğini biliyordum. Onu kandırmaya çalışmamıştım, öyle bir şeyi şimdi yapmazdım.

Yüzünü buruştururken bir anlığına gözlerini kapattı. “Co-

pernicus'tu." Burnunun kemerini sıkıp başını bir kez salladı. "Düşünmüyordum."

"Belli ki," diye mırıldandım. Bir dakika... Artık onunla konuşamaz mıydım? Yoksa konuşabilir miydim? Yanağımın içini ısırdım. "Belki de aşırı büyük olaylar için bir şart ya da istisna olabilir." Kelimeler dudaklarımdan çıktığı anda yüzümü buruşturarak tavana baktım.

Kaybetmen gerektiğinde kaybetmemiş sayıyoruz, diyecek kadar büyük bir istisna yaparsak, hiçbir iddia aynı ağırlığı taşımayacaktı. Artık oyunlar eskisi kadar ciddiye alınmayacaktı.

Kaşları kalktı. "Yapamayacağımızı biliyorsun. Gerçekçi bir değişiklik sadece şu olabilir. Limuzine tekrar binip güvenli bir şekilde eve doğru yol aldığımızda beni görmezden gelmeye başlarsın."

Başım la onaylarken dudaklarım aklıma gelen düşünceyle kıvrıldı. "Benim tarafımdan görmezden gelinmeye hazır mısın?" Bunu daha önce de yapmıştım, felsefe veya bilimsel teoriler hakkında tartışıyorduk. Onu çılgına çevirmişti. Connor'ı sinirlendiren çok fazla şey yoktu ancak sessizlik kesinlikle onlardan biriydi.

"Bu benim en sevmediğim işkence türü."

"Favorin olan bir işkence türü mü var?" diye sordum.

Gülümsedi. "Beni görmezden gelebilecek misin, sevgilim?"

Ona ters ters baktım. "Lütfen, zaten söylediklerinin yarısını duymazdan geliyorum." Aslında gerçeği söylemiyordum. Ağzını elimle kapatarak ona engel olmadığım sürece, neredeyse konuştuğu her kelimeyi dikkatle dinliyordum.

"Büyük bir yalan." Dudakları yukarı doğru kıvrılmaya devam ediyordu. "Yirmi dört saat gibi bir sürede ne kadar çok konuştuğumuzu, mesajlaştığımızı ve birbirimize laf attığımızı unutuyorsun."

Unutuyor muydum?

“Üniversitedeyken ayrıldığımızı iddia ettiğinde bile birbirimizi arıyorduk,” diye hatırlattı.

Gerçekten aramıştık. Hem de her gün... “Benim de surat asacağımı iddia etmeden önce en azından *beş dakikalığına* somurtmuş halin karşısında övünmeme izin ver.”

Neredeyse tamamen sırtıyordu. “Göreceğiz.”

Evet, görecektik.

BÖLÜM 42

ROSE COBALT

Eve döneli sadece dört saat olmuştu ve telefonumun kilidini açıp duruyordum. Connor’a *Becer, Evlen, Öldür* oyunuyla ilgili ya da beynimde dolaşan rasgele bir düşünceyi mesaj atmaktan bir nefes uzaktaydım.

Görünüşe göre, cezası ikimiz için de can sıkıcı bir sonuçtu. Bunun olacağını düşünmekte haklıydı. Elimden geldiğince hissettiklerimi gizlemeye çalışıyordum.

Eğer bunu fark ederse sadece havalanacaktı.

Ayrıca burada *kaybedenin* ben değil, o olması gerekiyordu. Kaybedenler havalanamazdı. Benim kanunum buydu.

“Connor’a el vererek seninle yer değiştirebilmeliyiz,” dedi Lo tatsız ve yarım bir gülümsemeyle.

Bar taburesine iyice yerleşmiş, mutfak tezgâhında pizza hamuru açışımı *izliyordu*. Oklavayı her kullanışında un sıçradığı için aynı anda hem pisliğimi temizlemek hem de hamuru düzleştirmek zorunda kalıyordum. Çok uzun zaman alsa bile ruh halim şu anda sadece temiz ve düzenli yerleri kaldırabilirdi.

Pizza gecesi idi ve bugünün aşçıları için şapkadan üç isim çekmiştik. Ne yazık ki, Loren ve ağabeyi ile eşleştirilmiştim. Kız kardeşlerimden hiçbiri bana eşlik etmiyordu. İsmim çık-

tığında kimse benden daha memnuniyetsiz hissedemezdi. Loren'i hariç tutabilirdik.

"Connor'a el vermek mi?" dedim sertçe. "Pardon, yoksa seninle güreşiyor muyum, Loren?"

"Bir buçuk metre uzağında olmak bile biri sırtımı geriye büküyormuş gibi hissettiriyor. Yani evet, güreş sayılır." Bana kuru bir gülümseme daha sunup *Fizz Life*'mı yudumladı. Hançer gibi bakışları bandaja sarılmış şakağıma odaklandığında neredeyse yumuşuyordu.

"Yüzüm yerine *pepperoni*'lere bakarsan daha çok ilerleme kaydedersin."

Kesme tahtasındaki *pepperoni*'yi dilimlemekle meşgulmüş gibi davranıyordu. Şu ana kadar sadece *iki* dilim vardı.

Lavabonun diğer tarafında kırmızı biberleri doğrarken, "Bugün Connor'ı oyuna almak istemezsin," dedi Ryke kardeşine. "Fena halde huysuz. Koridorda yanından geçtim, daha ağzımı bile açamadan bana gidip sahibime havlamamı söyledi."

Loren *pepperoni* dilimlerinden birini ağzına attı. Bu pizzayı asla bitiremeyecektik. "Hah. Sahibinin Connor olduğunu sanıyordum."

Ryke ona bir kırmızı biber fırlattı. *Tanrım, hayır*. Parkelelerin üzerinde rasgele yiyecek parçaları bulmak istemiyordum.

"Ben ciddiylim," diye karşılık verdi Lo.

"Evet, ben de lanet olasıca ciddiylim. Sorunu ne bilmiyorum... tüm bu boktan karmaşanın dışında." *Boktan karmaşa*. Medya istilasına resmi olarak böyle demeye başlamıştık.

Loren yüzümü işaret etti. "Karısı hırpalandığı ve bunun yaşanmasını engelleyemediği için olabilir."

Oklavayla Lo'yu dürttüm. "Bu Connor'ın suçu *değil*. O da bunu biliyor." Kocam mantıklı düşünen bir adamdı, sonucu değiştirmesinin akla yatkın hiçbir yolu olmadığını biliyordu. Ben buna kader diyordum. O ise bunu etrafımdaki diğer

insanlar tarafından dikte edilen korkunç bir durum olarak görüyordu.

“Sonuç olarak muhtemelen hâlâ paparazzilere kızgındır,” dedi Lo.

Bundan hiç şüphem yoktu. Onu telefonda konuşurken görmüştüm ve sinirli olduğu anlaşıyordu. Sanırım dışarı çıktığımızda başımıza böyle şeyler gelmesi riskini azaltmaya çalışıyor, ekstra güvenlik ayarlayıp başka yollar arıyordu.

İkimiz de çok uzun süre içeride kapalı kalmıştık. Daisy ve Ryke gibi korkutucu aktivitelerle macera arayan tipler değildik. Ofiste çalışmayı bir kenara bırakırsak; ben alışveriş yapmayı, manikür yaptırmayı, güzel ortamlarda güzel yemekler yemeyi ve şık giyinmek için nedenler bulmayı seviyordum. Connor her zaman benimle birlikte hareket halindeydi. Yavaşladığımızda genellikle bunun nedeni kızımız, kız kardeşlerim, Loren ve Ryke’la daha fazla zaman geçirmek için oluyordu.

Connor ve ben medyaya rağmen yaşam tarzımızı korumayı başarmıştık. Fakat artık bunu devam ettirmek bizim için iyice zorlaşmıştı. Kızımızı çocuk doktoruna götürmek korkutucu bir deneyim olmamalıydı. Üstelik bu yaşananlar gerçekleştiği sırada daha kapıdan içeri adımımızı bile atmamıştık.

Ryke parmağını yalayıp başka bir yeşil bibere dokundu.

Karşımdaki manzarayla gözlerim dehşet içinde açıldı. “Ryke!”

“Ne?” Etrafına bakındı. “Ne oldu?” Ona dik dik baktığımı fark etti. “Ne halt ettim ki *ben*?”

“Ellerini yıka.” Küçük kız kardeşime o elleriyle dokunuyordu. *O ellerin nereden nereye dokunduklarını düşünme, Rose.* Tüylerim diken diken oldu.

Gözlerini devirdi ama Loren’in yapacağı gibi itiraz etmedi. Nazik davranarak ellerini musluğun altında yıkadığı için aralarındaki konuşmayı aydınlatmaya karar verdim.

“Connor şu anda huysuz çünkü onu görmezden geliyorum,” diye açıkladım.

Loren kaşlarını çattı. “Neden onu görmezden geliyorsun?”

Tezgâhı silmeye başladım. “Bir *quiz*’i kaybetti.”

Ryke musluğu kapatırken ikisi de sessizleşti.

“Bekle, bu kadar mı?” Loren’in ağzı açık kalmıştı. “Ciddi misin sen?”

“Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?” Ateş saçan gözlerimi ona diktim.

“Sıçman gerekiyormuş gibi görünüyorsun.”

“İğrençsin,” diye hırladım.

“Sen de kafa karıştırıyorsun. Altımız arasında en olgun olanın siz olduğunu zannediyordum ama işte burada, on yaşındaki çocuklar gibi birbirinize *sessiz muamele* uyguluyorsunuz.” Güldü. “Bence güç sıralamasında bir üst seviyeye çıktım.”

“Pek sayılmaz,” dedim ona. “Sen hâlâ sıralamada en alttasın.”

Dirseklerini tezgâha dayadı. “Teknik olarak... ben senin patronunum.”

Bunu bir gün evrene bu şekilde duyuracağını biliyordum. “Calloway Modaevi Bebekleri teklifini kabul edersem, bunu asla söylemeyeceğine söz vermiştim.”

“Ayrıca verdiğim sözlerin dörtte üçünü de tutmam, Rose.” Belli oluyordu. O benim kocam değildi.

Bir nefes verip ellerimin tozunu bilmem kaçınıcı kez çırp-tım. “Connor’ı sadece yirmi dört saat görmezden gelmem gerek. Hayatta kalacaktır.”

Ryke bana bir bakış attı. “Zaten bu yüzden öleceğini düşünmüyoruz. Sadece kendi gibi değil.” Omuz silkti. “Genelde benimle sohbet etmek ve karşılıklı şakalaşmak için siktiğimin beş dakikasını ayırır. Daha konuşmadan beni susturmaz.”

“Ona mesaj at,” diye karşı çıktı Loren.

“*Pepperoni*’ne odaklan, Loren,” dedim buz gibi bir sesle.

Ryke tezgâhı *tekrar* ovduğumu fark etmişti. “Yer değiştirelim.” Bıçağını ve biberi kesme tahtasına bıraktı.

“Bunu gayet iyi yapabiliyorum,” diye itiraz ettim.

“Yapamadığını söylemiyorum ama bu gidişle yarın sabaha kadar yemek yiyemeyeceğiz ve ben çok açım.”

Bir görevden, bu kadar basit bir şeyden bile vazgeçmek çok zordu. Paparazziler bunu benim için yeterince zorlaştırıyordu. Bu yüzden hâlâ başarabileceğim, kontrol edebileceğim ve ustalaşabileceğim şeylere tutunmaya çalışıyordum.

Ryke konuşmaya devam etti. “Senin alanına girmiyorum. Sadece siktiğimin hamurunu açmama izin ver.”

Tereddütle yaptığım işi bıraktım ve ellerimi tekrar bir havluyla temizledim. Önlüğe un bulaştırabilen insanlardan değildim. Benimki leke tutamayacak kadar güzeldi.

Aynı anda yer değiştirdiğimizde, “Sana bir şey sormam gerek,” dedi Lo. Ağabeyiyle konuştuğunu sandım ama başımı kaldırdığımda gözlerinin benim üzerimde olduğunu gördüm.

Keskin elmacıkkemikleri daha da belirginleşmişti, sanki ciddi bir durum varmış gibi kalkanları havadaydı.

“Evet...?” Bombayı bırakmasını bekledim. *Lily hamile olmasın. Lütfen Lily hamile olmasın.* Şu anda boktan medya fırtınasının ortasında hamile bir kız kardeşi hayal bile edemiyordum. Evden her çıkışımızda, birinin ona çok sert bir şekilde çarpacağı ya da onu düşüreceği endişesiyle kalp krizi geçirirdim. Eminim onun ruhsal durumu da benimkinden daha iyi olmayacaktı.

“Basın *Superheroes & Scones*’ta, Willow’u sorgulayıp duruyor. Onun kuzenim olduğunu düşündüklerinden, cevaplar almak amacıyla seninle ve Connor’la uzaktan bile olsa bağlantısı olan herkesin peşine düşüyorlar.”

Üvey kız kardeşi ulaşılabilir biriydi. En azından korumaların ve kapıların ardında saklanan bizlerle kıyaslandığında daha ulaşılabilirdi.

“Dün evine kadar takip edilmiş,” diye ekledi Loren.

Çenemin düştüğünü hissettim. Bu kabul edilemezdi. “Kim tarafından?” Yabalarla peşlerine düşmeye hazırdım. Willow’un en yakın arkadaşı olmayabilirdim ama o Loren’in bir yakını olarak ailemizden biriydi. Tıpkı Loren uğruna yapacağım gibi, onu korumak için de cephanemdeki her türlü silahı kullanırdım.

“Pençelerini geri çekebilirsin. Adamın izini çoktan buldum ve onu takip ederek tacizde bulunmaktan tutuklatmakla tehdit ettim.”

“Biz tehdit ettik,” dedi Ryke. Demek o da bu işin içindeydi.

Lo başıyla onayladı. “Şu anda evinin onun için güvenli olduğunu düşünmüyorum.”

Net bir çözüm vardı. “Doğu kanadında üç boş misafir odamız var. İstediklerini seçebilir.” Sekiz odalı bir malikâne satın almamızın bir nedeni vardı. Bu odaların dolacağını biliyorduk. Belki çoğunlukla çocuklarımız tarafından dolacaktı ama insanın, uzun zamandır kayıp olan üvey kız kardeşinin yanına uğraması ihtimaliyle bir odası hep boş olmalıydı.

“Emin misin? Bunun hakkında biraz düşünebilirsin.” Yüzümün “hırpalanmış” görüntüsü ve medyanın üzerimde yarattığı stres dolayısıyla düşünceli davranıyordu. Aksi takdirde bana soracağından şüpheliydim.

“O senin ailen. Düşünecek ne var ki?” Biberin çekirdeğini çıkararak çöpe attım.

“Teşekkürler.” Birkaç kez başını salladı. “Yarın buraya taşınmasını isteyeceğim. Bu defa evet diyeceğinden oldukça eminim.” Willow başlangıçta onunla yaşamayı tercih etmemişti, şimdiyse hem Lo’yu hem de bizi biraz daha iyi tanımak için rahatlamış olmalıydı.

Biberleri mükemmel bir şekilde doğramaya başladım. “Lily’nin bize neden çabuk hiddetlenen üçlü dediğini bilmiyorum. Şu anda hepimiz gayet medeniyiz, üstelik üçümüzün de silahlı olduğu düşünülürse.”

Ryke boş ellerini kaldırdı. Kolsuz gri bir tişört giydiği için kol kasları bu hareketiyle birlikte gerildi.

“Senin kasların silah zaten,” diye karşılık verdim. Mantıklı olsa bile kulağa aptalca geliyordu. Koşular ve tırmanışlar sayesinde ince bir vücut yapısı vardı ama kasları o kadar belirgindi ki, vücudunda bir gram bile yağ olduğunu düşünmek oldukça zordu.

“Tanrı aşkına, kaslarına iltifat etme,” dedi Lo. “Doğal değil.”

Connor aklıma geldi ama onun beyni, sahip olduğu her şeyden daha seksiydi.

“Ben sikik bir atletim,” diye itiraz etti Ryke. “Ayrıca karın bize ezik bir isim takmış.”

“Hey...” Loren bu kez bıçağını ağabeyine doğrulttu. “Lily’yi aşağılama.”

“Çabuk hiddet... her ne haltsa işte. Tamamlayamıyorum bile.”

“Pislik gibi davranma,” dedim Ryke’a.

Bana dönerek kollarını iki yana uzattı. “Az önce benimle aynı fikirde değil miydin?”

“Fikrimi değiştirdim. Bunu yapmaya hakkım var.” *Her zaman* kız kardeşlerimin tarafında olacaktım, kızımın karşısında olmadıkları sürece bu değişmeyecekti. O noktada Jane’in tarafını tutardım, tabii o bu çatışmaların bir parçası olamayacak kadar küçüktü.

Kendi sesini keşfedeceği günü heyecanla bekliyordum. Onun fikirlerini oluşturmaya ya da yapacağı seçimlere engel olmayacaktım. Bunun önemli görünmediğini biliyordum ancak ne tür bir moda tarzını benimseyeceğini, zevklerinin

benimkilerden farklı olup olmayacağını görmek için sabırsızlanıyordum.

Bunun çok hoşuma gideceğini düşünüyordum. Benim sürekli etkim olmadan kendi benliğine kavuşmasını izlemek... Bu annemin bizde hiç hoşlanmadığı bir şeydi.

Son biberi kesmeyi bitirince Ryke'a *marinara* sosu* kavanozunu uzattım. "Kız kardeşlerimden bahsetmişken..."

Gözlerime baktı. "Sadece Lily'den bahsediyorduk, tüm kız kardeşlerinden değil." Kavanozu geri çekmek üzereyken onu elimden alıp kapağını açtı.

Artık geri adım atamazdım. "Sizin Daisy'yle aranız nasıl?"

"İyiyiz." Spatula ararken omuzlarını silkti. Kollarımı kavuşturmama neden olacak türden bir *omuz silkme* hareketiydi.

"Sadece iyi mi?" diye sordum. Bunu Daisy'ye de sorabilirdim ama o hep aynı şeyi söylüyordu.

Sinirle homurdanarak bir çekmeceyi sertçe kapattı. Ardından ellerini saçlarında gezdirdi. En sonunda derin bir nefes verdi. "İlişkim hakkında en son konuştuğumda, ondan uzak kalıp ara vermem gerektiğine dair yirmi dakikalık bir nutuk dinledim. Yani evet, bu konuda lanet olasıca konuşkan değilim."

Gözlerim kısıldı. "Poppy mi?" Ablamın, Daisy ve Ryke'in birlikteliğinin "zamanlaması" konusunda itirazları olduğunu farkındaydım. Bunu bana da söylemişti.

Bir kez başını salladı.

Loren tezgâhın diğer ucuna uzanarak mutfak gereçleri tutacağından bir spatula çıkardı. Tam Ryke'ın önünde duruyordu. Ağabeyine uzatırken, "Onun sorunu ne?" diye sordu.

"Görünüşe göre, üniversitenin ilk yılında Sam'den bir yıl ayrı kalmış. Bunun hayattan ne istediğini anlamasına yar-

* İtalyan mutfağına ait domates bazlı bir sos çeşididir. (ç.n.)

dımcı olduğunu söyledi. Poppy, ciddi bir ilişkiye başlamadan önce Daisy'ye 'kendini bulması' için bir şans vermemi istiyor." Hamurun üzerine sos sürmeye başladı. "Mesele şu ki, her ikimiz de bu siktiğimin evindeki *herkesten* daha fazla yalnız kaldık. Daisy'nin gerçekten bunu istediğini düşünseydim mutlu olabilmesi için yarın ondan ayrılırdım. Ben lanet derecede perişan olacak olsam bile."

"Rose yirmi üç yaşına kadar bâkireydi," diye araya girdi Loren. "Bence o *yalnızlık* konusunda seni geçer, ağabey."

"Seksten bahsetmiyor, Loren."

Lo beni görmezden gelip ağabeyine odaklandı. "Daisy'nin ara vermek istemediğinden emin misin?"

"Söyledim ya, emin olmak için sürekli soruyorum. Hatta sinir olacağı kadar fazla sordum. Her seferinde hayır diyor." Daisy bu konuyu benimle konuşmamıştı ama küçük kız kardeşimin sırf erkek arkadaşını rahatlatmak için Ryke'a yalan söylediğini düşünemiyordum.

"Daisy'nin sinir olmuş hali neye benziyor?" Lo ağzına bir *pepperoni* daha attı. Ben de kız kardeşimde hiç bu duyguyu görmemiştim.

"Yorgun düşmüş gibi görünüyor. Beni konudan uzaklaştırmaya çalışıyor, en sonunda pes ettiğinde ise sanki kulağının dibinde cam kırıyormuşum gibi acı dolu bir sesle *lütfen dur* diyor. Berbat bir şey."

Bu bana bir buçuk yıldır onunla birlikte olduğunu hatırlattı. "Ablam doğru olanın bu olduğunu düşündüğü için ara vermek zorunda değilsin," dedim ona. "Poppy ve Sam için doğrudu ama Daisy ve senin için doğru olacağı anlamına gelmez. Her ilişki farklıdır."

Kişisel deneyimlerimizi başkalarının ilişkileriyle karşılaştırmak oldukça kolaydı. Ancak diğer çiftlerin ilişkilerinin iç yüzlerini ve karmaşıklıklarını, kendi ilişkilerimizi anladığımız ve yaşadığımız gibi göremezdik.

Ryke başını salladı. “Biliyorum ama bir gün o kızla evlenmek istiyorum. Gerçekten berbat bir durumdayım. Çünkü ailesindeki insanlar bizden nefret etmeseydi, yarın karşısında dizlerimin üzerine çökerdim.”

Ağzım iyice açık kaldı. *Daisy’yle evlenmek istiyor. Küçük kız kardeşimle evlenmek istiyor.* Ryke kimseyle bu konuyu konuşmadığından, evliliği umursayıp umursamadığını bile tam olarak bilmiyordum.

Fakat şimdi düşünceleri mantıklı gelmeye başlamıştı. Onu hiç kimseye, Daisy’ye olduğu gibi sıırıslıklam âşık bir şekilde görmemiştim. Ayrıca çocukluğunda hiç sahip olamadığı için ailesel bağlara, yakınlığa karşı bir özlem duyuyordu. Bu yüzden bir gün kendi ailesine sahip olmak istediğine inanmak zor değildi.

Donmuş kalbim erimeye başladı. Ta ki, Lo’nun sesi onu tekrar dondurana kadar...

“Başkalarının ne düşündüğü seni ne zaman durdurdu ki?” diye sordu ağabeyine. *Bu aslında o kadar da kötü değildi.*

Ryke buzdolabına yöneldi. “Daisy önemsiyor ve o önemsiyorsa ben de önemsiyorum.” Bir poşet *mozzarella* alarak pizzayla ilgilenmeye devam etti. “Düğünler ve evlenme teklifleri... bunların *mutlu* deneyimler olması gerekir. Kimsenin yargılarıyla bunu mahvetmesini istemiyorum. Daisy hiçbir drama olmadan, sadece kendisine ait olan bir günü hak ediyor ve ben ona henüz bunu veremem.” Başını iki yana salladı. “Sadece zamanlama lanet olası derecede kötü. Her şey için.”

Tüm bu karmaşa yüzündendi.

Herhangi bir noktada evlenme teklifi edip edemeyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. “Kader senin tarafında olacak,” dedim ona.

“Rose artık geleceği öngörebileceğini düşünüyor,” diye dalga geçti Lo.

“Benim sadece umudum var, Loren. Seninki nerede?”

Lo gülümsedi, bu defa tatsız bir gülümseme değildi. “Eğer ben ayık kalabiliyor ve bir çocuk yetiştirebiliyorsam bence her şey mümkün.”

Ryke, kardeşinin kesme tahtasını işaret etti. Üzerinde yalnızca dört dilim *pepperoni* vardı. “Ne halt ediyorsun sen?”

“Acele etmiyorum,” dedi Lo. “Kötü zamanlamaların ruhuna uygun olarak bence bir ev toplantısı yapmamız gerekiyor. Sizinle konuşmam gereken başka bir şey var.”

Kaşlarımı çattım. “Şimdi mi?”

“Herkes içini dökmeye bu kadar istekli görüldüğüne göre evet, hemen şimdi.” Kaşlarını kaldırdı. “Senin için kocana mesaj atmama ihtiyacın var mı?”

Gözlerimi devirdim ama ona cevap vermedim.

“Sessizliğini ‘Evet, elbette. Seni seviyorum, Loren Hale,’ olarak kabul ediyorum.”

“Beni bu bıçağı sana karşı kullanmak zorunda bırakma.” Bıçağı tehditkâr bir şekilde ona doğru salladım ancak telefonuyla fazla meşgul olduğu için iğneleyici bir yorumla bile karşılık veremedi. Her ne hakkında konuşmak istiyorsa... sanırım çok ciddi olabilirdi.

BÖLÜM 43

ROSE COBALT

“Toplantıya başlamadan önce ikiniz de silahlarınızı bırakabilir misiniz?” diye sordu Lily. Moffy’yi kollarında hafifçe zıplatırken gözleri Lo ve benim aramda gidip geliyordu.

Bıçağımı mutfak aleti değil, ağır bir silahmış gibi tutuyordum. Connor’ın şu anda burada olması ve Jane’i mama sandalyesine oturtuyor olması da pek yardımcı olmuyordu. Ona doğru sinsi bir bakış atıp karşılığında bana bakmasını bekledim.

Fakat bakmadı.

Onu görmezden gelmek düşündüğümünden daha fazla çaba gerektiriyordu. Coconut kahvaltı masasının yanındaki kâse-sinden mamasını yiyordu. Daisy de Loren’in yanındaki tabureye yerleşmişti. Hepimiz buradaydık, pizza pişerken havaya biberli ve peynirli tatların kokusu yayılıyordu. Loren’in bıçağını bırakması uzun zaman almıştı, o anda elimdeki bıçağı tutuşumu biraz bile gevşetmediğimi fark ettim.

“Sen de bırak, Rose,” dedi Lily.

İyi. Bıçağı yavaşça yerine yerleştirdim. Ardından Jane’in yemeğini getirdim. Kivileri zaten önceden küp küp doğramıştım, buzdolabından aldığım yoğurdun birazını küçük bir kâseye koydum. İşin zor kısmı, Connor bu kadar yakınımdayken kızımın mama sandalyesine yaklaşmaktı.

Omzunun üzerinden bana baktığında başımı hızla diğer yöne çevirdim. Aradaki birkaç saniyelik sürede dudaklarının kıvrımını zar zor görmüştüm. Onu görmezden gelmekte başarısız olmayacaktım. *Bunu yapabilirsin, Rose.*

Kivi ve yoğurdu Daisy'ye uzatıp, "Bunu Connor'a ver," diye görevlendirdim. Hemen ardından ekledim. "Lütfen." Gerçi benim *lütfe*'lerim hiçbir zaman onlarınki kadar yumuşak ve davetkâr olmazdı.

Daisy tereddüt etmeden bar taburesinden atladı. "Hâlâ onu görmezden mi geliyorsun?" Bugün erken saatlerde kız kardeşlerime durumu anlatmıştım.

"Yarın sabah ona kadar devam edecek."

Küçük kız kardeşimin Jane'in yemeğini kocama vermesini izlerken, "Bu çok saçma," diye araya girdi Loren. Connor'a tekrar bir bakış attığımda derin, mavi gözlerini bana dikmiş olduğunu gördüm. *Her temasımızda sırtışı biraz daha büyüyordu. Yüz ifadesi, "Gözlerini benden alamıyorsun, değil mi, Rose?" diye soruyordu.*

Alabilirdim.

İzle ve gör. Loren'a ve keskin çene hatlarına odaklandım. Onun hafifçe buruşturduğu yüzü de, "Iyy, niye bana bakıyorsun?" der gibiydi.

"Kaybetmenin bir sonucu olmalı," diye açıkladım kayınbiraderime. "Yani, hayır. Bu saçma falan değil, Loren. Bu başarısızlığın bedeli."

"Çevrede dikkat dağıtıcı unsurlar varken buna tam olarak başarısızlık diyemeyiz," dedi Connor.

Burnumdan bir ses çıkardım. "Loren, Richard'a yanlış cevapladığı bir sorunun ne olursa olsun kaybettiği anlamına geldiğini ve 'dikkat dağıtıcı' unsurların 'kaybedenlerin' kendisini daha iyi hissetmek için kullandıkları bir kelime grubu olduğunu söyler misin?" Kocama dönüp ona dik dik bakmak için ölüyor olsam da sırtımın ona dönük kalması gerekiyordu.

Loren ağzını açtı ama Connor ondan önce davrandı.

“Karımın yaralanması, bilgi yarışması sırasında yarışmacılardan birinin hapsirimasından tartışmasız çok daha önemli.”

Bununla tartışamazdım. Birinin mevsimsel alerjileri üniversitedeki *Academic Bowl* sırasında konsantrasyonumu bozmuştu ve kocam bunu geride bırakmama asla izin veremeyecekti.

“Loren, Connor’a o şişirilmiş egosunun *başarısızlık* kelimesini kaldıramayacağını bildiğimi ancak tanımı gereği hâlâ bunun geçerli olduğunu söyle,” diye hırladım.

“Tanrı aşkına,” dedi Lo araya girerek. “İkiniz de çenenizi kapatın.”

Sadece ağır bir nefes verdiği için söylediğini yaptım. Bu toplantıyı *onun* talep ettiğini, herkesi bir araya topladığını o anda hatırlamıştım.

Lily, oğlunu Jane’in yanındaki mama sandalyesine oturttu. Yüz ifadesinden bu konudan haberdar olup olmadığını anlayamıyordum.

Lo dirseklerini tezgâha dayayarak öne doğru eğildi. “Bebekler neredeyse bir yaşına girecek ve biz hâlâ vaftiz ebeveynlerini seçmedik.”

Ortam bir anda gerildi.

Vaftiz ebeveynler. Connor’a bakmayı ve kayıtsızlığının kısa bir an için kırılıp kırılmadığını görmeyi çok istiyordum.

“Bunu şimdi mi yapmak istiyorsun?” diye sordu Ryke. Daisy’nin onun yanındaki tezgâhın üzerine atlayarak mikrodalgaya oturduğu anı kaçırmıştım. O bacaklarını sallandırıp portakal soyarken sevgilisinin kolu gevşekçe omuzlarında duruyordu.

“Bundan daha iyi bir zaman olamazdı,” dedi Lo. “Hepimiz sürekli bu konudan kaçınıyoruz.”

* Kişileri akademik alanlarda test eden bilgi yarışmasıdır. (ç.n.)

Lily başını salladı. “Yakında bir karar vermemiz gerekiyor.” Yani Lo’nun neyin peşinde olduğunu biliyordu.

“Dışarısı delirmiş durumda. Onca insan arasında birinin *sana* zarar verebileceğini hiç düşünmemiştim,” dedi Lo. Bantajlı şakağıma tekrar bakarken beni işaret etti, elmacık kemikleri jilet gibi keskindi.

Şakaklarım zonkluyordu. “Eğer bu bir kez daha olursa, birilerinin el ve ayak parmaklarını kaybedeceği konusunda seni temin ederim.”

“Bir daha olmayacak.” Connor’ın sert sesi boynumdaki tüyleri ürpertmişti. *Arkana bakma, Rose*. Kaskatı kesilerek olduğum yerde durmaya devam ettim.

Lo, en iyi arkadaşına odaklandı. “İster siz ikiniz ister Lily ve ben olalım, en kötüsünü düşünmek zorundayız. Samant-ha’nın ya da babamın Moffy’nin velayetini almasına izin vermem.”

Mutfağı bir sessizlik kaplamıştı, kimse konuşmadıkça gerilim artıyordu. Hepimiz vaftiz ebeveynler hakkındaki düşüncelerimizi saklıyorduk. Bunun sebebi çoğunlukla kimseyi incitmek istemememizdi. Hiçbirimiz tam anlamıyla dindar değildik, bu yüzden bu kararı sadece bir vasilik olarak görüyorduk. Bize bir şey olması durumunda çocuklarımızdan vaftiz ebeveynler sorumlu olacaktı.

Coconut mamasını yerken çiğneme sesleri ölü havayı dolduruyordu. Jane yoğurdunu höpürdetiyor, Moffy ellerini masasına vuruyordu.

“Kim ölüyor?” diye sordu Ryke. Gerginlik azıcık bile azalmamıştı.

“Beklenmedik boktan şeyler olabilir,” dedi Loren. “Bence hepimiz bu konuda hemfikiriz.” Gözleri Daisy’nin yüzüne, yanağındaki uzun yara izine kaydı. Sonra da benimkine baktı.

Lily elini kaldırdı. “Benim de eklemek istediğim bir şey var.” Boğazını temizledi. “Kimsenin bir başkasını reddetme korkusuyla bir şey söylemek istemediğini biliyorum. Ancak hepimiz duygularımızı bir kenara bırakıp burada bir karar verebilir miyiz? *Lütfen*.” “*Lütfen*” kelimesini söyleyişi yürek parçalayıcı derecede çaresizdi, bu bana benimkiler üzerinde çalışmam gerektiğini hatırlattı.

“Bunu sıkık odadaki en duygusal insanlardan biri söylüyor,” diye mırıldandı Ryke.

Ona sert bir bakış attım.

Lo hızla ağabeyine çıkıştı. “Hey.”

“Evet, *hey*.” Lily yüzünü buruşturarak sert bakışlar atmaya çalışıyordu.

Ryke da pişmanlık içinde yüzünü buruşturdu ve sinirle elini gür saçlarında gezdirdi. “Ben de duygusalım, Lil. Öyle demek istememiştim. Özür dilerim.”

Lily özrünü gülümseyerek kabul etti.

Daisy dilimlerini ikiye bölüp portakalını Ryke’la paylaştı. “Connor ve Rose milyon tane çocuk yapmayacak mıydı?” diye sordu.

Yanlışlıkla Connor’a tekrar baktım, o da okunmaz yüz hatlarıyla beni inceliyordu. Testimiz geri teptiğinden beri çocuklar hakkında konuşmamıştık ama sanırım kurallarımız gereği ikimiz de Jane’in tek çocuğumuz olacağı konusunda hemfikirdik.

Bunu düşünme, Rose.

Bu yeni geleceği düşünmeyi hiç sevmiyordum.

“Dünyanın ihtiyacı olan şey tam da bu. Bir *Coballoway* ordusu,” dedi Loren. Alışılmadık bir şekilde ses tonunda ığneleyicilik yoktu.

“Tek çocuğumuz Jane olabilir.” Böyle olursa hayat çok dengesiz olacakmış gibi hissetsem de omuzlarımı dikleştirerek bu sonucu kabullenmeye çalıştım.

Loren kaşlarını derince çattı. “Ne? Ne zamandan beri?”

Lily suratını asmıştı. “Bu paparazzilerle olanlar yüzünden mi?”

Testimizi bilen tek kişi Ryke’tı ama ne olursa olsun, her şeyin ardındaki neden aynıydı. Çocuklarımızı nasıl koruyabilirdik? Magazin dergilerinde yer almak ya da kameralar tarafından takip edilerek travmatize olmaları gibi bir seçenek düşünülemezdi.

“Evet,” diye yanıtladı Connor. “Bu medya meselesi yüzünden.”

“Eğer daha fazla çocuk istiyorsanız,” dedi Lo. “Daha fazla çocuk yapmalısınız ve bazı boktan gazetecilerin ne yapacağınıza dikte etmesine izin vermemelisiniz.” Ryke’a doğru başını salladı. “Aynısı senin için de geçerli, ağabey. Bir gün mini bir sen görsem iyi olur çünkü çocuk istediğine adım kadar eminim.”

Daisy bir portakal dilimini ısırırken gülümsedi.

Ryke gözlerini devirdi. Başından beri bizimle beraberdi ve böyle bir ortama bir çocuk getirmekten korkuyordu.

Küçük kardeşim daha parlak bir gülümsemeyle gerginliği azalttı. “Rose ve Connor’ın daha fazla çocuğu olabileceğini varsayalım. Kaç tane planlıyordunuz?”

“Sekiz,” diye ortaya bir rakam söyledim. Connor bu rakamı ilk önerdiğinde onun delirdiğini düşünmüştüm. Ancak *sekiz bebek şöyle, sekiz bebek böyle* şeklinde ileri geri konuştukça sözlü bir savaştan ve egoist düşüncelerden doğan çılgınca bir fikir olmaktan çıkmıştı. Artık sevimli bir plan haline gelmişti. On kişilik bir aile... *Kulağa güçlü geliyor*, demişti bana.

Gerçekten öyleydi.

Fakat sanırım bir kez daha hayali bir fikir olmaya geri dönmüştü.

Lily tırnaklarıyla oynuyordu. “Sekiz mi?” Rakam onu endişelendirmişe benziyordu, bu kadar çok çocukla baş edip edemeyeceğinden emin değildi.

Bıçağımı alarak iki kız kardeşimin arasına doğrulttum. “Jane’in vaftiz annesi olmak isteyen kişi benimle bir kan yemini etmek zorunda.”

İkisi de bu pozisyondan gönüllü olarak *geri çekilmeyi* düşünüyormuş gibi birbirlerine baktılar.

Bir elimi kalçama koydum. “Tamam, kan yemini isteğe bağlı. Vaftiz anneliği kısmı hâlâ zorunlu.”

“Ryke ve Daisy olmalı.” Bu fikri dile getiren kişi Lily değildi.

Loren’di.

“Peki nedenmiş o?” diye sordum biraz üzülerek. Bu iş düşündüğüm yere mi gidiyordu? Lo ve Lily de aynı şekilde Ryke ve Daisy’yi seçecekti. Yumuşak biri olmadığımı biliyordum, ilk görüşte oldukça soğuktum. Medyanın kendi çocuğumu bile sevmediğimi düşündüğünün farkındaydım. Geçmişimde, asıl gerçekleri eylemlerim ortaya koymadan önce beni bu yorumları almaya mahkûm eden şeyler söylemiştim.

Yine de kardeşimin, Jane’i ve oğlunu ne kadar çok sevdiğimi gördüğüne inanmak istiyordum. Ona en az kendi çocuğuma yapacağım gibi dünyaları verirdim. Sanırım gizliden gizliye Lily’nin çocuklarının vaftiz annesi olmayı arzuluyordum. Kız kardeşlerimiz arasında hep birbirine en yakın olan ikili biz olmuştuk. Eğer Lily bu dünyadan Lo ile birlikte ayrılırsa ondan kalan parçaların bana olabildiğince yakın olmasını isterdim.

Daisy kadar eğlenceli ya da cesur değildim. Ancak Lily’ye karşı, en az onun kendisi kadar şefkatli ve sevgi dolu olmak için *gerçekten* elimden geleni yapardım.

Herkesin gözlerinden kaçınıp bıçağıma baktım.

“Çocuk büyütme k oldukça stresli,” diye açıkladı Lo. “Se-kiz çocuk kulağa k bus gibi geliyor. Bunu şey olmadan ya-pabilir miyiz bilmiyorum...” *Ba ımlılıklarımız n ksetmeden.* S ylenmemi  kelimeleri havada asılı kaldı.

“Anlaşılabilir bir durum,” dedi Connor. “Zaten Ryke ve Daisy bizim ilk tercihlerimizdi.”

Duvara karşı ters ters baktım. “Ryke, Connor’a bu bilgiyi Loren ve Lily ile paylaşmanın gereksiz olduğunu söyleyebilir misin?”

Ryke omzumun üzerinden baktı. “Sikti imin  eyini anla-dın mı?” diye sordu kocama.

Connor bir şey s yleyemedi en Lily ellerini havaya kaldır-dı. “Alınmadık. Dürüst olmak gerekirse, bir karar verdiğimiz için mutluyum. Geriye iki tane kaldı.”

Daisy yalandan  a ırmı  gibi yaptı. “Menüde Coconut da mı var? Vaftiz ebeveynlere ihtiya ı olabilir. Yata ını ıslatma-dı ını söylemekten gurur duyuyorum.” Ellerini a zının etra-fında birle tirdikten sonra, “Ama horluyor,” diye fısıldadı.

Ryke sertçe Daisy’nin saçlarını karıştırıp kulağına doğru mırıldandı. Kelimeleri neredeyse duyulabilirdi. *Seni seviyo-rum, tatlım.*

Loren, Lily’ye bir bakış attı. “Bir k pe in vaftiz babası mı olacağım?”

Lily başını salladı. “Onu terk edemeyiz.”

Midem d   mlendi. *Sadie’yi düşünme.*

Ryke ve Daisy birkaç saniye kadar sessizce kararlarını tar-tı tıktan sonra bakışları Loren’la Lily’ye döndü. “ kiniz de köpekleri, Connor’la Rose’dan daha çok sevdiğiniz için ona sizin bakmanızı istiyoruz,” dedi küçük kardeşim.

Bu do ruyd .

Yine de dı lanmı  gibi hisseden kişi ben olmuştum. Ba- ından beri böyle olacağını bilmem gerekiyordu. Kız kar-

deşlerimden daha sorumluluk sahibi olsam bile insanlar çocuklarının yüzlerinde bir gülümsemeye neden olacak kadar şefkatle, sıcacık saran biriyle birlikte olmasını isterdi.

Ben çocuklarını okuldan zamanında alacak, sınava hazırlanabilmeleri için gece yarısı çalışma kâğıtları hazırlayacak, öğle yemeklerini hazırlamay ve onları yatağa yatırmayı her zaman hatırlayacak kişiydim. Dişlerini fırçalamaları için peşlerinden koşabilirdim, hatta eve girmeden önce kirli ayakbılarını çıkarmalarını onlara sürekli hatırlatabilirdim. Onları her zaman savunurdum. Onlar için savaşırdım.

Bunların da geçerli olmasını umut ediyordum.

Raisy'yi seçtiklerini duymak istemeyerek, "Toplantı ertelendi," dedim aniden. Evet, Lily ve Lo'yu seçmeyi planladığımız için bu yaptığım ikiyüzlülüktü. Ancak duygularımı değiştiremezdim.

Tam fırını açmaya yöneldiğimde, "Bizim de bir çocuğumuz var. Yoksa Jane'in özel bir durumu mu var?" diye çıkıştı Loren.

Derin bir nefes aldım, göğsüm sıkıştıyordu. "Sadece ağabeyini seç de bu işi bitirelim."

Kuru, tatsız bir kahkaha attı. "Elbette bunu benim için zorlaştırmak zorundasın." Başını iki yana salladı. "Eğer Mofy'yi büyütmek zorunda kalırsan, umarım nasıl sert olunacağını senden öğrenir."

Kaşlarım çatıldı. Ne? Onay için Lily'ye baktım. Yüzünde aptalca bir gülümsemeye hızla başını öne arkaya salladı. "Sen ve Connor, Maximoff'un vaftiz ebeveynleri olmayı onaylıyor musunuz?"

Yanağımdan aşağı ıslak bir şey süzüldü. *Hayır, hayır, hayır.* Hain gözümün altını silip hızla arkamı döndüm. Başımı kaldırdığımda Connor'a *doğru* döndüğümü fark ettim.

Bana bakarken kaşlarını kaldırmıştı. Tüm yüzüne yayılan

sırıtişını görünce ona dik dik baktım. Dudak hareketlerimle “*Kes sesini,*” demeyi çok istiyordum ama onunla konuşamıyordum. Gözlerimin mesajı iletmesini umdum. Bu hile sayılmasa iyi olurdu.

Loren arkamdan güldü. “Az önce ağladın mı, Rose?”

Tekrar ona dönerek, “Hayır, *Loren,*” diye karşılık verdim. “Gözüme toz kaçtı.”

“Elbette.” Sesinden gülümsediği anlaşıyordu. “Sadece tozdan.” Bana doğru başını eğdi. “Harika bir anne olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Bence beni ağlatmaya çalışıyordu.

“Oğlum için de saçını söküp atacağından eminim.”

Tekrar gözlerimi silmek zorunda kaldım. “Yapardım,” diye fısıldadım. *Tekrar ve tekrar yapardım.*

“Moffy’yi de Jane’i sevdiğin kadar şiddetle seveceğini biliyorum,” dedi Lily. Burnuna damlayan gözyaşını siliyordu. Burnunu çekti. “Hem onun seninle olduğunu bilmek bize huzur verirdi.”

Gözlerimi kâğıt havluyla silmek zorunda kalmıştım. Artık içimde tutamadığım kelimeleri söylemek istiyordum. “Teşekkür ederim.”

Hayatımı kendime güvenerek yaşasam da annelik benim için her zaman “gelişmekte” olan bir durumdu. Jane’i doğurduktan sonra kendime daha çok güvendiğimi hissetmiştim ama bu zaten kalbime aitti. Gelişimim diğer insanların gözüne boş geliyordu. Bu mutfaktaki insanlar hariçti çünkü onlar beni görüyordu. İhtiyaç duyduğum tek desteğin bu olduğunu fark ettim.

Fırın zamanlayıcısı *bip* sesi çıkardığında omzumun üzerinden Connor’a baktım. Gözlerimiz yine kilitlendi.

Sessizlik, birbirini seven iki insan arasında acımasız bir cezaydı.

Bir daha asla, diye düşündüm.

Bu gece nasıl olacağını hayal bile edemiyordum. Birbiri-mizi görmezden gelecektik. Hem de yatakta...

İçimden bir ses yastık barikatının, hırslı kocamı istediğini elde etmekten alıkoyamayacağını söylüyordu.

Ne olursa olsun ben bir hilebaz değildim. Kurallar hâlâ geçerliydi.

BÖLÜM 44

ROSE COBALT

Yatmadan önce dişlerimi fırçaladım. Kocamın baskın varlığını görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum. Sadece *diş macununa* uzamırken tezgâhın üzerinde yavaşça geriniyormuş gibi görünüyordu.

Bu sinir bozucuydu. Boyu, değişmeyen duruşu ve sadece bir nesneyi aldığı anda bile tüm oksijeni vakumlama yeteneği beni deli ediyordu. Bu tür bir özgüven havayı sarhoş ediyordu ve ben aldığım her sığ nefeste zehirli dumanı içime çekiyordum.

Saçlarımı sağ omzuma aldım, lavaboya tükürüp ağzımı çalkalarken onları geride tutuyordum. Aynaya bakmaktan kaçındım. Tarağımı aradığım sırada bakışları beni onlarla buluşmaya çağırıyordu. Ona bu kadar kolay boyun eğmeyecektim.

O kaybetmişti.

Bunun sonuçları vardı.

“Rose, uzandığında kışın mükemmel bir açıyla kalkıyor,” dedi derinden gelen bir sesle. Gerilmemeye çalıştım. *Onu görmezden gel.* “Ellerimden biri boynuna dolanmış durumda.” Bana yaklaştığını hissedebiliyordum. Bir adım, iki adım... “Külotunu sertçe kışından aşağı çekiyorum. Önce

bacaklarından aşağı, sonra ayak bileklerinden sıyrıyorum.” Eli banyo tezgâhında, benimkinin yanında duruyordu. Çekmeceyi kapattım. *Onu görmezden gel, Rose.*

“Az önce yatağa yığıldın.”

Yığılmadım, diye karşılık vermek üzereydim. Kelimenin tam anlamıyla dilimi ısırmıştım.

“Henüz aletimi içine sokmadım bile ama planım...” Sesi sanki bana iyice yaklaşmış gibi kulağımın dibinde, boğuk bir fısıltı halindeydi. “Seni öyle doldurmayı planlıyorum ki, Rose. Sikim bacaklarının arasından, tam içine girecek... tam o noktaya...” Bana dokunmasını bekledim, tam o *noktaya*. Dokunmayınca soğuk havayla baş başa kalarak bacaklarımı birbirine bastırdım. *Becer beni.*

Hayır, Rose. En uygunsuz anda ortadan kaybolan tarağımın peşinde koşmaktan vazgeçtim. Ardından sırtımı Connor’a döndüm ve banyodan çıkarken ışıkları *kapattım*. Sanki hiç var olmamış gibi onu karanlığa gömmüştüm.

Arkamda sinirlendiğini hissedebiliyordum. Tepki vermediğim için vücudu gerilmişti.

Connor nadiren sinirlenirdi. Karşılıklı şakalaşmalarımız onun beslenmeye ve onaylanmaya *ihtiyaç duyan* narsisizmini, bastırılmış kibrini serbest bırakıyordu. Üstelik ben cevap vermediğim sürece siniri biriktikçe birikiyordu.

Korkarım vajinam bu geceki görevi anlamıyordu.

Kocanı görmezden gel.

Bütün dekoratif yastıkları yatağın ortasına özenle yerleştirdim. Kalçama kadar yırtmaçlı, boğucu siyah bir kombinezonu çoktan giymiştim. Sek... *uyku* için hazırdım.

Tanrım. Bu gece seks yapamazdım. *Oyuna gir, Rose.*

Sanırım oyunun tam ortasında kalmıştım.

Connor siyah pantolonuyla, üstünde gömleği olmadan banyodan çıktığı anda kabarık yorganın altına girmiştim.

Vücuduna ya da dalgalı kahverengi saçlarına uzun süre odaklanmamaya çalıştım.

Görüş açında onu yatağıımızdaki yastıkları tedirginlikle incelerken yakaladım. Ardından kemerini çözdü. Hareketleri sert, kontrollü ve son derece duyulabilirdi. Metal tokenın tıkırtısı, derinin pantolon halkalarını terk ederken çıkardığı ses kulaklarımdaydı.

Yanağıımı yastığııma bastırdım, yandaki küçük komodine uzanıp lambamı kapattım. Elimi yorganın altına soktum ve avuç içimi uyluğumun üzerinde gezdirdim. Biraz daha yukarı çıkmayı, iç çamaşıırına iyice yaklaşarak daha fazla uyarılmayı fena halde istiyordum.

Onu çok dikkatle dinledim, pantolonunu çıkardığını duyabiliyordum. Connor'ı *boxer*'ının içinde hayal ettim. Şişkinliği görülebiliyordu, hatta belki de çamaşıırının altında çoktan sertleşmişti.

Parmaklarım çıplak kalçamı okşadı, kombinezonumun ipeğinin altına girdi. Klitorisime dokunmak için resmen ölüyordum ama duyacağıından korkuyordum. Evli olmama rağmen hâlâ mastürbasyon yapıyordum, sadece eskisi kadar sık değildi. Ayrıca *asla* Connor'ın yanındayken yapmazdım. Beni bunu yaparken hiç görmemişti. Kendimi tahrik ettikçe tenim ısındı, elim iç çamaşıırına o kadar yakındı ki...

Yatak onun ağırlığıyla dalgalandı, üstündeki tüm yastıkların yere atıldığını duydum. Normalde onları dört direkli yatağıımızın önündeki koltuğa özenle dizerdim. Yastıklarına kötü davrandığı için Connor'ı lanetleyecek gücü bile bulamamıştım.

Yataktan sürünerek çıkıp onları yerine koyabilirdim. Ancak birbirine bastırdığım bacaklarımın ve nabız gibi atan sıcaklığıımın masum değil, cinsel talepleri vardı.

Kelimenin tam anlamıyla hareket edemeyecek kadar azmış durumdaydım.

Gözlerimi duvara sabitledim, sırtım ona dönük halde lambasının sönmelerini bekliyordum. Zaman resmen bir sonsuzluk gibi geçiyordu. İçten içe sırf beni kızdırmak için bir kitap okuyup okumadığını merak ettim. Saat gecenin ikisiydi, ikimizin de uykuya ihtiyacı vardı. *Ya da sekse.*

O da vardı ama bu gece kendi arzumun ateşini sadece ben söndürebilirdim.

Kocanı görmezden gel.

Bunu aklımda tutarak yavaşça onun tarafına döndüm ve gerçekten elinde bir kitapla yatak başlığına yaslandığını fark ettim. Fakat beni kızdırmak için kitap okumuyordu. Sayfayı çevirip metne odaklanırken kaşları hayal kırıklığıyla çatılmıştı. Kitap okumak, beynini benim yapamadığım şekilde uyarma çabasından geliyordu.

Onun yaptığı da işe yaramıyordu. Kitabı sertçe kapatıp benimle göz göze geldi, dudakları kıvrılmaya başlamıştı. “Venez à moi.” *Bana gel.*

Hayır, olamaz. *Böyle bir şey olmayacak.* En azından onun istediği şekilde olmayacaktı. Göz temasını keserek ona biraz daha yaklaşıırken, planım onun baş ucu lambasını kapatmaktı. Kucağının üzerinden komodinine uzandım. Kıçımı kavradığında keskin bir nefes aldım, parmakları hızla bacaklarımın arasına kayıp iç çamaşırımı sıyırdı.

Bizi yarı karanlıkta bırakan lambasını kapatarak aceleyle kendi tarafıma geçtim.

Tam geçeceğim anda yüzümü kavrayıp beni sertçe öptü. Ciğerlerimdeki tüm oksijeni çalmıştı. Acı çekiyordum, kalbim hızla atıyordu. Hemen sonra ayılarak kendime geldim, birbirimizden ayrıldık ve elimi onun ağzına bastırdım.

“Kurallar var,” dedim kesik kesik solurken. Nefesimi düzenli hale getirmeye çalışıyordum. “Onlara bulaşma.”

Gözlerim çoktan karanlığa uyum sağlamıştı. Hoşnutsuz-

luğu yüz hatlarından okunuyordu. Ona bir emir vermiştim, oysa yatakta asla bu rolü oynamazdım. Bundan hoşlanmıyordum, ayrıca sonuçları ikimiz için de ideal olmasa bile oyunlarımızın riskini azaltamazdık. O da bunu biliyordu.

Sadece başarısız olmaya alışkın değildi.

Elimi dudaklarından çektim, asi parmaklarını iç çamaşırdan çıkarıp kendi tarafıma kaydım. Yastığımı kabartırken konuşmasını bekliyordum.

“Şu anda ne kadar ıslak olduğunun farkında mısın?” diye sordu.

Donakaldım.

“Külotun sıırılsıklam, Rose.”

Bundan hiç şüphem yoktu. Yüzüne yapışmış olmasa bile kızgın bakışlarımı fark etmesini umuyordum. Kollarımı yorganın altına saklayarak sırtüstü uzandım. Sert bir tahta gibiydim, tamamen mumyalanmışım. Yeterince geçilmez durur sam, aynı zamanda tatmin olmuş bir kadın olabilirdim.

Connor’ı görüş açımdan uzaklaştırma çabasıyla gözlerimi kapattım ama otoriter aurası hâlâ beni gölgeliyordu. Aynı pozisyonda kaldığını hissedebiliyordum. Yatak başlığına yaslanmıştı, dizleri bükülüydü. Zihni, arzularına ulaşmak için ona bir çözüm bulmak üzere sürekli çalışıyordu.

“Sikimi içine ilk soktuğumda nasıl hissettirdiğini hiç söylemedim.”

Göğsüm derin bir nefesle alçaldı. Beni, ona boyun eğme mi ve vücudumun her bir santimine hükmetmesine izin vermemi sağlayacak kadar tahrik etmeye çalışıyordu.

Kırılması o kadar kolay biri değildim.

Benimle birlikte olmasının nedenlerinden biri de buydu. Meydan okumaları seviyordu ve onun yanında yatarken kendime dokunmayacağımı düşünüyordu. Fakat ben de en az onun baskın olduğu kadar inatçıydım.

“Rose, içine girdiğimde o kadar dardın ki sikim basınçtan dolayı iyice şişmişti.”

İlk kez seks yaptığımız zamandan bahsediyordu. O kadar dar olup olmadığımı hiç sormamıştım ama bunun onu etkilediğini duymak beni daha çok azdırıyordu. Bacaklarımın arası çok sızlıyor, içime sertçe ve hızlıca girmesini çaresizce istiyordum. Sol elim göğsümü okşarken diğer elim iç çamaşırımın ön tarafından aşağı indi.

Sadece kendi zihnime daldığımda tereddüt ettim. İzliyor muydu, yoksa başka şeylere mi odaklanmıştı merak ediyordum. *Ne gibi, Rose? Tavana ya da yere mi odaklanacak?*

Tekrar konuştuğunda kelimelerine fazlasıyla odaklandığını düşünmek, klitorisime giden yolda ilerlemem için beni kıskırtmıştı. “Oyuncaklara alışmıştın ama kalçalarının arasına mükemmel bir şekilde oturan ereksiyonumun sıcaklığına ya da uzunluğuna alışkın değildin. İçeri ve dışarı... içeri ve dışarı.”

Parmaklarım hassas tomurcuğu ovarken yutkundum. Ayak parmaklarım şimdiden beklentiyle kıvrılmıştı, ıslaklık sürtünmeyi daha kolay hale getiriyordu.

Onu istiyordum. *İçeri ve dışarı... içeri ve dışarı.*

Kalçamı bir kez salladığım anda kaskatı kesildim. Sessizlik donup kalmama neden olmuştu. Eğer konuşmuyorsa izlediği anlamına geliyordu. Bu kötü bir şey miydi?

Kısmen tedirgin edici, kısmen tahrik edici ve kısmen de ne olduğunu bilmediğim bir şeydi.

Ne yaptığını görmek zorundaydım. Zihnimin mantıksız sonuçlar çıkarmasına izin veremeyeceğim için yavaşça başımı çevirdim. Önceki pozisyonundaydı, yatak başlığına yaslanmıştı. Büktüğü kolunu dizine yaslamıştı ve *evet*, bakışları tamamen bana kilitlenmişti.

İçgüdüsel olarak ona ters bir bakış attım. Ateş, cehennem

gibi yanan gözlerime geri dönmüştü. “*Başka tarafa bak, Richard,*” dedim gözlerimle.

“Hayır.” Tek kelimesi bile başkalarının söyleyebileceğinden daha büyük bir ağırlık taşıyordu.

Üç seçeneğim vardı.

1. Yatağa azgın girmek.
2. Connor izlerken mastürbasyon yapmaya devam etmek.
3. Kocamın isteklerine *fazla* kolayca boyun eğip beni berbermesine izin vermek.

İkinci seçenek zor olsa bile en iyisiydi. Yatağımızın üzerindeki avizeye bakarak parmaklarımın hareketlerini hızlandırdım. *Lanet olası derecede sertçe boşalmak istiyorum.* Sabit kalmaya çalıştım ama bacaklarım bu ezici hislerin etkisiyle titriyordu, tenim terle ısınmıştı.

İçeri ve dışarı... içeri ve dışarı. Connor’ın bacaklarımın arasında hareket ettiğini, onları daha geniş açtığını hayal ediyordum.

Yorgan vücudumun üzerinden bir anda çekilip zevk kaynağımı ortaya çıkardı. İç çamaşırımın altındaki elim, göğüslerime kadar sıyrılmış sabahlığım ve omuzlarımdan düşmüş askılarım ortadaydı. Boşalmaya çok yakındım.

“Richard.” Neredeyse nefes nefese kalmıştım. Onu içimde istiyordum, bir yandan da onu içimde istemediğimi belirtiyordum. *Evet* ve *hayır* arasında gidip geliyordum. Sıradan bir adam için fazla karışıktı.

Şükürler olsun ki, bu karmaşık isteklerimi idare edebilecek kadar zeki biri olan Connor’a sahiptim.

Sıcaklığıma, tam elimin bulunduğu yere dokunduğunda gözlerim onunkilere kilitlendi. *Hızlıydı.* Bacaklarını vücudumun her iki yanına koyarak beni kendine doğru kaldırdı. Sırtım göğsüne yaslanıyordu.

Kendinden emin hareketlerinin her biri nefesimi kesiyor-

du. Dizlerimi birleştirmiş, sessiz bir itirazla işbirliği yapmayı reddediyordum.

Bacağımı tutup tekrar açtı, kendi bacağıyla buluşana kadar germiştir. Onun bacaklarının arasında durduğum için, her uzvum ona temas etmiyordu. Sertleşmiş aletini sırtımda hissedebiliyordum. *Titredim.*

“Hile yapıyorsun.” Konuştukça boğuk sesim boğazımı acı-tıyordu.

Dudakları kulağımı sıyırdı. “Beni görmezden gel, sevgi-lim.” Kelimeleri seksle doluydu. Kulağımı ve boynumu ısır-dı, parmakları meme ucumu çimdikledi...

“Oyunu... kurallarına... göre...oyna... Richard,” dedim kesik kesik.

“Benimle konuşmayı kesersen bunu yapacağım.” İç çama-sırımı bacaklarımdan sıyrarak çıkarıyor, ellerimi kalçalarına doğru yönlendirişyle hareketlerimi dikte ediyordu.

Tereddüt ettim, beynim anlayacak kadar düzgün çalışmı-yordu.

Bunu fark ettiğinde dudakları yanağıma, çeneme ve kula-ğıma dokunurken eli yüzümü kavramıştı. “Alternatif bir yol görüyorum.” Dinliyordum. “Kurallara uyduğumuz bir yol.” *Evet.* “Ayrıca seni *ikimizin* de istediği gibi becerdiğim bir yol. O yüzden beni görmezden gel. Sessiz ol. Hareketsiz kal. Hiç-bir şey yapma.”

Hiçbir şey yapma.

Kurallarımızdaki her kelimenin karşısında teknik dav-ranarak bir boşluk bulmuştu. Onu yirmi dört saat boyunca görmezden gelecektim, *sessiz* kalacaktım. Bu onun beni gör-mezden gelmesi gerektiği anlamına gelmiyordu ve birbirimi-zi zihinsel olarak uyaramıyorsak, en azından fiziksel olarak uyarabilirdik.

İstedğini elde edecekti.

Ben de edeceğim, diye düşündüm farkındalıkla.

İkimiz de kazanacaktık.

Tam bunu düşünürken beni kalçalarımından tutup kaldırdı. Bir eli aletindeydi, beni üzerine doğru indirdiğinde hissettiğim dolulukla aklım kör olacaktı. *Boşalmak üzereyim.* Alçak nefesi kulağımı ısıtıyordu. “Kıpırdama, sevgilim.”

Ardından yukarı doğru bir hamle yaptı... *Ah, Connor.* Derin ritim hiç durmadan devam ederken, kayganlıkla gelen sürtünme devasa bir şeye dönüşünce... tam anlamıyla patladım.

Bir çığlık dudaklarımı aştı, onun daha hızlı ve şiddetli bir şekilde hareket etmesine neden olan bir inlemeydi. Vücudum gerildikçe onun etrafında kasılarak defalarca patladım. Arkamdaki Connor’ı göremiyordum ama tenindeki teri, kaslarındaki titreşimi ve başım geriye düştükçe yüzümü kavrayışını hissedebiliyordum.

Kısık sesle Fransızca bir şeyler fısıldadı. Her bir hecesi seksle doluydu ancak beynim bir kelimeyi bile çeviremeyecek kadar yanmıştı. Aşağıya baktım, içimde hızla gidip geliyordu. *İçeri ve dışarı.* Sinirlerim tekrar uyarılmaya başladığından Connor’ın yönettiği başka bir yoğun, aklımı başımdan alacak deneyime hazırdım.

Hiçbir şey yapmadım.

Üstelik *hiçbir şey* yapmadığım halde *her şeyi* hissediyordum.

Dakikalar geçiyor, parmakları klitorisimi okşuyordu. Nefesim kesilmiş, titrerken dudaklarım aralanmıştı. Boğazımdan boğuk, zevk dolu bir inleme çıktı.

Kıçımın yan tarafını tokatladı.

Sırtım gerildi, bu defa içime girdiğinde o da zirveye ulaştı. Alçak sesli hırlaması tüm vücudumun titremesine sebep oldu.

Az önce içime boşalmıştı... Bir yanımda duş almak, hatta nevroitik bir dürtüyle çarşafı değıştirmek istiyordu ama bu planı uygulayamayacak kadar çok yorgundum.

İkimiz de soluklarımızı düzene sokmaya çalışırken beni dikkatlice üzerinden kaldırdı ve yan tarafım üzerinde kalacak şekilde yatırdı. Gözlerim kırpışarak kapandı, onları tekrar açamıyordum. Artık vücudu benimkine çok daha yakındı, kolu sevgiyle belime dolanmıştı. Dudaklarını boynuma bastırıyordu. Hızlıca uykuya dalmadan önce hissettiğim son şey buydu.

Yoğun bir doluluk hissiyle uyandığımda Connor içime girip çıkıyordu. Hâlâ yan dönmüş yatarken çarşafı doğru yumuşakça inledim. Her vuruşta vücudum sallanıyor, aleti daha da derine giriyordu. Eli kalçamın kıvrımındaydı.

Bu spontane seansları, arzusunun tetiklendiğı anları seviyordum. Dizlerim hafifçe bükülüydü. Muhtemelen yan tarafıma yatarak, uyluklarımı birbirine bastırmama rağmen içime girebilmesinin sebebi buydu.

Gözlerim saate takıldı. 9.59'du.

Daha fazla uyumama izin vermişti. Bu sabahın daha erken saatlerinde onunla ilgilendiğine emin olsam da ona Jane'i sormak istiyordum. Ancak cezasının bitmesine hâlâ bir dakika vardı...

Eli aniden çenemi ve ağzımı sardı. Ben gözlerine bakana kadar boynumu geriye çekti. Diğer eli nemli saçlarıma dolmuştu, mavi gözlerinin yoğunluğu beni en az sertliği kadar etkiliyordu. Eli kalçamın üstünden kıcıma doğru inerek tenimi sıktı.

Avucunun içine doğru inleyince, çıkan ses dudaklarımı gıdıkladı.

“Aklına ilk gelen kelime ne?” diye beni test etti. Muhtemelen saat tam ondu, bir dakika bile sonrası değildi. Elini ağzımdan çektiğinde, bedeni ve zihni aynı anda benimkiyle buluştu. “Rose.”

“Aşk,” dedim tek nefeste.

Başım ona dönükken beni öptü, içimde hareket etmeye devam ediyordu. Sertçe tekrar kendini ittiğinde vücudum o noktaya ulaştı. Öpücüğü kesen ve ilk boşalan taraf ben oldum. Çarşafı kavrarken neredeyse yatağa doğru çığlık atacaktım. Orgazmım elektrikli ve çok daha güçlüydü. O da hemen arkamdan geldi. Connor’ın da doruk noktasına ulaştığını hissedebiliyordum. Yavaşça içime boşalıyordu.

İçimden çıktığında beni sırtüstü yatırdı. O yarım bir şekilde oturuyordu, aşağıya bakarken eli omzumdaydı. “Günaydın, sevgilim.”

Son yirmi dört saat içinde onunla paylaşmak istediğim o kadar çok düşünce vardı ki... Hepsi haince aklımdan uçmuş, beni şimdiki zamanla baş başa bırakmışlardı. İçimden çıkmış olmasına rağmen sanki hâlâ içimdeymiş gibi zonkluyordum.

Duş almaya ihtiyacım vardı, iç baldırımdan aşağı doğru ıslaklık sızıyordu. “Beni hamile bırakmaya çalışıyor gibisin.” Sarı-yeşil gözlerim onu delip geçiyordu. Spermeleri doğum kontrol yöntemimi çoktan bir kez alt etmişti. Bir parçam onun, “*Öyle yapıyorum,*” demesini istiyordu.

Gözleri yüz hatlarımı inceledi. “Bilimle oynamaktan zevk alıyorum...”

“Kader,” diye belirttim. Yumurtalıklarımın Rus ruleti oynamaktan da zevk alıyordu.

“Spermimin yumurtana ulaşmak için çok çabalamasına *üreme* denir. Bilim.”

“Sperminin şu anda yumurtama ulaşma olasılığı ise şanstır. *Kader.*”

“Olasılıklar da bilimseldir.”

Off. Sinirle homurdandım, onu suratımdan itmek üzereyken bileğimi kavradı. Ciddiyet bir an için aramızda girdi. Sormak zorundaydım. “Daha fazla çocuk sahibi olacağımız alternatif bir yol görüyor musun?”

Vücudu kaskatı kesildi, yüz hatları karşılaşmak istemediğim sert bir kararlılıkla örtüldü. “Hayır.”

O tek kelime canımı yakıyordu. Daha fazla çocuğu *ne kadar çok* istediğimin farkındaydım. İkimizin de onları *ne kadar çok* istediğimizi biliyordum.

“Ça ne peut pas être comment ça se termine.” *Bu şekilde bitemez.* Geleceğimizin kapıları kapanıyormuş gibi hissettiriyordu. Tek gördüğüm hayallerimizin üzerine kapanmaya çalışan devasa bir kapıydı. Birlikte inşa ettiğimiz her şeyin, sekiz çocuğu *birlikte* büyütme hayalimizin üzerine kapanıyordu.

“C’est vrai.” *Bitiyor.*

İçimi paramparça eden iki kelime daha...

“O zaman belki de bir dahaki sefere prezervatif takmalısın.”

Başparmağı altdudağımı okşadı ama çenesinin gerildiğini fark etmiştim. Bu karardan memnun değildi. *Henüz değil,* demesini bekledim. Bu sonucu kabul etmeye hazır olmadığını tahmin ediyordum.

Beni dudaklarımdan öptü.

“Takacağım.”

Tercümesi: *Daha fazla çocuk yapmakla işimiz bitti.*

BÖLÜM 45

CONNOR COBALT

“Philly’nin Prensesleri sırasında seni yanlış değerlendirmişim,” dedi Scott Van Wright. “Sen gerçekten havalı birisin, Connor.”

Birkaç kez başımı salladıktan sonra kapıya doğru ilerledim. “Aynısı senin için de geçerli, dostum.” Rose’un sesini zihnimden uzaklaştırmıştım, onun gerçeğini duyamıyordum ve bir saat önce Scott’ın evinde olanlarla başa çıkamıyordum.

Yaşananlar daha büyük bir faydaya ulaşmak için ödemem gereken bir bedeldi. Kazancım daha büyük olacaktı. Gerçeklere duygu karıştırılamazdı.

Arkamı dönüp elini sıktım ve hafifçe sırtına vurarak vedalaştım.

Verandasının basamaklarından atladığım sırada, “Yarın öğle yemeği yemeliyiz,” dedi Scott.

Kesinlikle, dercesine el salladığımda gülümsedi. Arkadaşlığımızı gönülden kabul ediyordu. Artık ne bir şüphe ne de tereddüt barındırıyordu, bu güven benim *tam* istediğim şeydi. Kapıyı kapattığında garaj yoluna doğru yürüdüm, evim onunkinin çaprazındaydı.

Dönüş yolumda ilerlerken Frederick’i aradım.

İkinci çalışta cevap verdi. “Seninle Daisy hakkında konuş-

mayacağım.” Benimle Daisy’nin gelişimiyle ilgili hiçbir şey paylaşmıyordu, zaten arama sebebim bu değildi.

“Bana hatırlatır mısın, Rick? İnsanlar neden hissetmeyi seçer?” *Çünkü, Richard...* Rose’un inançlarına kendimi kapattım, artık yardımcı olmuyorlardı. Bu öğleden sonra Scott’ın testini geçebilmemin *tek* sebebi, karımın sesini kendimden uzaklaştırmamdı. Zihnimde olduğu sürece, hedeflerimin tamamına karşı beni kısıtlıyordu. Bunu olması gerekenden çok daha zor hale getiriyordu.

“Nedenini biliyorsun,” diye cevap verdi.

“Duygular beni boğuyor. Üstün insanların giyilmemesi gerektiğini *bildiği* bir deli gömleğinden başka bir şey değil.”

Hışırtı sesleri duydum, sanki konsantre olmak için kâğıtları bir kenara itiyordu. “Ne oldu, Connor?”

“Bir cevabın yok, değil mi?” dedim farkındalıkla. “Çünkü haklı olduğumu biliyorsun.”

“Duygular seni insan yapar.”

“O zaman ben insandan daha fazlasıyım.” Bu şekilde yok edilemezdim.

“Hayır. Hissetmediğin zaman insandan *daha az* bir şeysin.”

Rahatsızlıkla yutkundum. “Hayır. Ben onlardan daha çok şey başarıyorum.”

“Daha az seviyorsun.”

Aniden, “Sevgide *acı* vardır,” diye çıkıştım. Acı alevlenerek göğsümü şişiriyordu. Hepsini bastırdım, hiçbir şey hissetmiyordum. *Richard...* Hayır, Rose. Onu duyamıyordum. Hissetmemi istediği şeyi hissedemiyordum. “Bunun bir parçası olmak istemiyorum.”

“Daha yüce insanlar sırf sevebilmek uğruna acı çekmeyi göze alır.”

Posta kutuma ulaştığımda elimdeki telefonu sıkıca kavradım. “Beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun, Rick?”

“Hissediyorsun, Connor. Orada, içinde. Sadece bundan korkuyorsun.”

“Hayır.” Yine de bundan başka bir savunmam yoktu.

Korkuyordum.

Acının içimi parçaladığını hissetmekten korkuyordum. Seçimlerimin bencil arayışlar tarafından yönlendirildiği, kararlarımın beni duygusal olarak asla etkilemediği zamana dönmeyi tercih ederdim. Ertesi sabah uyandığımda hiçbir konuda asla tereddüt etmeyeceğim bir yere dönmeyi arzuluyordum. Böylece ruhumun solduğunu asla *hissetmezdim*.

“Bugün kazanan bendim,” dedim ona. “Kaybetmiş gibi hissetmek istemiyorum.” *Bir daha asla*. Verandaya çıkıp ön kapının kilidini açtım.

“Sahip olduklarına konsantre ol...”

Rose çıplak ayaklarıyla, çorap ya da genellikle iç mekânlarda giydiği temiz topukluları olmadan antreye koşarken Frederick’in sesini duymazdan geldim. Bakışlarımla karşılaştığında, “Jane’in odasındaydım ve döndüğünü gördüm. Şeytanla işler nasıldı?” diye sordu.

Frederick’e kısaca veda ederek telefonu kapattım. Kapıyı arkamdan kilitlerken, “Kolaydı,” dedim Rose’a. Ardından yanından geçip mutfığa yöneldim.

Diğer insanların ihtiyaç duyduğu kişi olmak, öfkeli ve ölümsüz bir fırtınanın karşısında soğukkanlı kalmakla ilgili bir sorunum yoktu. İhtiyaç duyulmayı, faydalı olmayı seviyordum. Rose bunu biliyordu, ayrıca Scott’la olan durumun diğerlerinden çok daha farklı olduğunu da en az benim kadar iyi biliyordu.

Daha önce hiçbir insandan onun kadar nefret etmemiş, kin tutmamıştım. Onunla düşmanlıktan başka bir ilişki kurmak hiç kolay değildi.

Beni hızlı adımlarla takip etti. “Geçen hafta golf sahasında

ona pislik dememek ve sopayla kafasına vurmamak için kendini zor tuttuğunu söylemiştin.”

Buzdolabını açtım. “Geçen hafta mantıksız düşünüyordum.” Su şişelerine, *Lucky’s*’in hamburgerlerinden kalanlarına göz gezdirdim. Ne aradığımı bilmiyordum.

“Richard,” diye çıktı Rose.

“Rose,” dedim sakince. Buzdolabını kapatıp yüzümü ona çevirdim. Bana baktıkça burun delikleri genişliyor, öfkeli ve bunaltıcı duyguları yüzeye çıkıyordu. Bu güzel bir şeydi... sadece kişisel olarak paylaşmak istediğim bir şey değildi.

“Onun evinde ne oldu?”

Bunlar sadece kelimelerdi.

Onları tereddüt etmeden söyleyebilmeliydim. Bu konuda her zaman iyi olmuştum. “Beni test edeceğini, kendimle çelişip çelişmediğimi görmek isteyeceğini biliyordum.” Rose’a doğru bir adım attım, ona üstten bakıyordum. İşe yaramadığı halde daha uzun görünmek için çenesini kaldırdı. “Satürn Köprüleri’nde söylediğim bir şeyi seçti.” Karımın beni aldığı, birlikte eve döndüğümüz barda söylediklerimi kastediyordum. “O gece ona seks kasetlerinin benim umurumda olmadığını ama senin umursadığını söylemiştim.”

Hayatım boyunca Rose hakkında hiç kötü konuşmamıştım. Ne sosyal basamakları tırmanabilmek ne de kurumsal dünyada sahte bir şekilde kendime yol çizmek için bunu yapmıştım. Satürn Köprüleri’ndeki o gece, onu ilk kez aşağılamıştım. Bugün söylediğim kelimeler daha da kötüydü. Affedilemezlerdi ve o kadar iğrençlerdi ki, Scott’ın evinde olduğum bir saat öncesine dönerek onları hatırlamakta zorlanıyordum.

Hedeflerime ve başardıklarına odaklanıp onun gözlerine bakmazsam, bu felç edici duygudan kurtulabilirdim.

Tam karşımda öfkeden köpüren Rose’dan kaçınmak çok zordu.

Ona baktığımda yakıcı bakışları içimde delikler açtı. O iyi. *Karıma zarar vermedim.*

Ellerini kalçasına koydu. “Ona bu yalanı söylemek senin için kolay olmadı.”

“Nereden biliyorsun?”

“O gece arabada yüzünü gördüm, perişan haldeydin.”

Perişan mı? “Hayır,” dedim ifadesiz bir şekilde.

“Evet,” diye hırladı. “Gözlerinin köşesinden belliydi.”

Ona kaşlarımı kaldırarak baktım. “Gözlerimin köşesinden mi belliydi?” Dudaklarımı ovdum. Gülmek mi, yoksa çılgılık atmak mı istediğime karar veremiyordum. Belki de her şeye karşı hissizleşmiştim. “Peki şimdi gözlerimin köşesinde ne var?” Sahip olduğum en düz yüz ifadesini takındım.

“Çirkinlik.”

“Bu gezegende çirkin olduğumu söyleyen tek kişi sensin.” İç çektim. “Bunu biliyor musun, Rose?”

“Benden başka herkesi kandırdığın içindir.” Kahvaltı masasına doğru yürüdü. Ne yapmayı planladığını anlamıyordum. Ahşap sandalyeyi benim durduğum ada tezgâhının diğer tarafına sürükledi.

“Parkeyi çiziyorsun,” diye belirttim.

“Zemin umurumda bile değil.” Sandalyeyi karşıma yerleştirdi. Ardından sandalyenin üzerine çıkıp boy avantajı kazanmak için benden beş santim yukarıda durdu. Tamamen gülünç olmasa da komik bir durumdu.

“Daha iyi hissediyor musun?”

“Saçmalamayı kes,” dedi Rose. “Seni tanıyorum. Kibirli olabilirsin, aşırı derecede kendini beğenmiş ve utanmaz biri olabilirsin ama taş kalpli *değilsin*. Duygusuz *değilsin*, bu yüzden öyleymişsin gibi davranmayı bırak.”

“Ben sen olamam,” diye hatırlattım. “Ayaklarımı yere vurarak bağırıp çağıramam. Bu beni hiçbir yere götürmez.”

“Senden bunları yapmanı istemiyorum.” Sarı-yeşil gözleri beni hapsedilmiş parçalarımın yüzleşmeye ittiğinde neredeyse üzerime kırk tonluk bir ağırlık çökmüştü. Bir insan böyle hissetmeyi neden isterdi ki? Yıllarca Lo’nun acısının Lily’yi, Lily’nin acısının Lo’yu etkilemesini dışarıdan izlemiştim. Sevgi yüzünden hissettiğim acıyla kendi yıkılma noktama ulaşacağıma hiç inanmamıştım.

Bunun benim için çok zor olacağına da hiç inanmamıştım.

Rose’a bakarak, “O zaman ne istiyorsun?” diye sordum.

“Gerçeği istiyorum. Sadece ‘bilimsel’ gerçeklerden bahsetmiyorum.”

“Bununla başa çıkamazsın, Rose.”

Neredeyse incinmiş gibi görünüyordu. O iyi. Hemen sonra gözleri tekrar kızgınlıkla alevlendi. Manikürlü tırnağını göğsüme sapladı. “*Sen* bununla başa çıkamıyorsun, Richard. Eğer yapabilseydin, yaşananları bana tam anlamıyla anlatmış olurdun.”

Onunla yüzleşmek, ona gerçeği söylemek istemiyordum. Onun acısını görecektim. Kendi içimi delip geçtiğini hissedecektim ve bu yükü *taşıyamayacaktım*. Tek başıma daha güçlüydüm. “Bırak bu bilgiyle ben yaşayayım. Buna ihtiyacın yok.”

Gömleğimi kavradı. “Kendine yalan söylemene izin vermeyeceğim. Sana bu sözü verdim ve tutacağım.” Gözlerini dikmiş bana bakıyordu, alnı neredeyse benimkine değecekti. Onun ağır, sinirli nefesinin ritmine ayak uydurdum.

“Senin dışında herkes benim bu halimi seviyor, bu yüzden belki de hatalı olan sensindir.”

“Herkes senin korkunç, korkaklık derecesinde *sahte* versiyonlarını seviyor.” Gözleri tutkuyla doluydu. “Senin *daha az* versiyonunu seviyorlar çünkü gerçek halini tanımıyorlar bile.”

Elim titriyordu. “Rose,” diye mırıldandım. Ona baktıkça göğsüm alev alev yanıyordu. Ruhumdaki ateşi körüklüyor, korlar yavaşça sönüyordu. Beni uyandırmak için hararetle çabalıyordu.

Gerçeği söylemek, ne olduğunu anlatmak için dudaklarımı araladım... ama kelimeler boğazıma takılıyordu.

Ellerimi onunkilerin üzerine koydum. Gömleğimi avuçlarının içinde sıkıyordu. Beni kendi varoluş düzenine... dünyanın hüznü, öfke ve umutsuzlukla canlı bir şekilde boyandığı yere çekmesine saniyeler kalmış gibiydi. Hissizliğin ve boşluğun sessiz tonlarında yaşayan, manzaramı benim yerime renklendirmesi için başkalarına ihtiyaç duyan kişi bendim.

Gözyaşları yanaklarından süzülse de bakışlarındaki harareti bastırmaya yetmiyordu. “Bana anlatacak gücü bulana kadar seni bekleyeceğim.”

Güç. Duygularla yüzleşmek, onları öylece dışarı atmaktan daha fazla güç gerektiriyordu.

Bir elimle zarif çenesini kavradım, başparmağım gözyaşlarını silerken diğer elim kalçasındaydı. İkimiz, birbirine bastırılmış iki dikey çizgi haline gelene kadar vücuduna yaklaştım. Benden beş santim daha yukarıda ayakta duruyordu.

Sessizce ağlıyordu.

Dayanıklı olmaktan çok uzaktı, yine de benden daha iyiydi.

Ondan iyi olmasını istemiştım. Böylece her şey üstüme gelip beni ezse bile, beni tekrar kendi boyuna yükseltecekti. “Bilimsel gerçekler.” Fısıltıyla konuşabilmişim.

“Sadece gerçekler.” Karşı çıkarken dirençli ve bükülmezdi.

Boğazım düğümlendi. O deyim neydi? Gerçekler seni özgür kılar mıydı? Dürüst bir şekilde gerçekleri söylemenin azabını yeterince tanımlamayan neşeli bir deyimdi.

“Bekleyeceğim,” diye hatırlattı.

Başımı bir kez iki yana salladım.

Güç.

Ona daha sıkı sarıldım, zihnimi yeniden yönlendirerek zamanda geriye gittim. Tekrar sokağın karşısında, Scott’ın evindeydim. “Seks kasetlerini gerçekten önemseyip önemsemediğimi görmek istedi... çünkü ona önemsemediğimi söylemiştim.” Bakışlarından kaçmak yerine, onunla yüz yüze geldim. Bu işi doğru şekilde yapacaktım. “Beni koltuğuna oturttu, elinde kumandası vardı. O noktada bana ne göstermeyi planladığını anladım.”

Olanları anlamaya çalışırken yüzünün buruşmaya başlamasını izledim.

“Seni kafamdan atmak zorundaydım... Sen orada olduğun sürece benden istediği şeyi yapamazdım.”

Göğsü ağır bir şekilde çöktü. “Seni şeye mi zorladı... sen...?”

“Seks kasetlerimizden birini onunla birlikte izlememi istedi.” Duraksadım. “Ben de izledim.”

Gömleğimi tutmayı bırakarak bana tokat atmasını bekledim ama *seni bırakmıyorum* dercesine tutuşunu sıkılaştırdı. Yüz hatları karanlık duygulardan oluşan bir hız treninde gibiydi. Aşırı güçlü, yabancı bir duygu tüm organlarıma pençelerini geçirdi. İçimdeki hayati yerlere sızan kuvvetli bir akıntıya benziyordu.

Onu incittim.

Daha çok açıklama yapmak için dudaklarımı araladım... henüz yayınlanmamış bir kaset daha olduğunu söylemek istiyordum. Rose’un bileklerini yatak başlığımıza bağladığım, onu öptüğüm ve onunla seviştiğim bir kaset daha vardı. Üstelik Scott Van Wright’ın, nefret ettiğim adamın yanına oturup *taparcasına* sevdiğim kadınla alay etmek zorunda kalmıştım.

Kaba konuşmak, duygusuz olmak zorunda kalmıştım. Onun tüylerini ürpertecek, boğazı düğümlenene kadar çığlık atmasına neden olacak ve beni görünce midesini bulandıracak şeyler söylemek zorunda kalmıştım. *Kendimi* gördüğümde *kendi* midemi bulandıracak şeyler...

Scott'la birlikte kaseti izlemenin yarattığı saygısızlıklar zaten vardı ama kelimelerim beni rahat bırakmıyordu.

“Seni iğrendirirdim,” dedim ona. “Söylediğim şeyler...”

“Hayır... O beni iğrendiriyor.” Omuzlarım suçluluk duygusuyla çöktüğünde gömleğimi sarstı. Neredeyse dayanılmaz bir acı döngüsünün içindeydim.

Gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülürken yüzümü, kırılmaya devam eden yüzümü tuttu. Yaptıklarım yüzünden felç olmuş haldeydim. Ne kadar büyük bir başarı elde etmiş olursam olayım, Rose'a olan sevgim tüm bu zaferlerden daha ağır basıyordu.

Daha fazla gözyaşıyla mücadele ederek, “Seni affediyorum,” dedi nefes nefese. Onun beni affedişi yükümü azaltmalıydı ama hâlâ aynı hissediyordum. İğrenç ve utanmış hissediyordum.

“Az önce yaptığım şey için kendimden nefret ediyorum,” diye fısıldadım. Karısı hakkında kötü konuşan o adamı, onun önünde diz çökecek olan adamdan ayırmak istiyordum. Eğer onları birbirinden ayırabilirsem özgür olabilirdim.

Ancak ben sadece bir ruha sahip, tek bir adamdım. Söylediğim her kötü kelimenin, attığım her kalpsiz kahkahanın içinde debeleniyordum. Kırlettiğim ruhumun içinde yüzüyordum, kendimi hiç bu kadar *aşağılık* hissetmemiştim.

Gözyaşları benimkilere karışmıştı. “Kendini affetmelisin, Connor.”

Kendini affetmek. Benim bir uzantımdan çok daha fazlası olan birini incitmeyi nasıl affedebilirdim ki? Ergenliğimiz

boyunca her yerde, yıllarca aradığım kişiyi incitmiştim. Sadece birkaç dakika daha, bir saat daha, biraz daha görebilmek için... Beni affedebilirdi ama söylediklerimi hiç duymamıştı.

Bir daha asla tekrar etmeyecektim.

Asla düşünmeyecektim.

Bu benim için bile çok fazlaydı.

Başının arkasını kavradığımda, parmaklarım kalın telli saçlarına dolandı. "Bunu başarabileceğimden emin değilim, Rose." Bu beni neredeyse geriye doğru savuran, göğüs kafesimin kalbime saplanmasına neden olan bir ağırlıktı.

Küçük ellerini çenemin iki yanına yerleştirdi. "Daha iyi olan versiyonundan asla nefret etmemelisin. *Seven, acı çeken versiyonundan.* Çünkü karşımdaki *olağanüstü* bir adam."

Kelimeleri içimi doldurdu. Beni boğuyor, kavıyor ve yakıyordu.

Kelimeleri beni ölümcül bir alevle parlatıyordu. Beni çeken, çılgılık atmam için yalvaran sıcak duyguların içinde boğuluyordum. Ona daha sıkı sarıldım. Alnımı onunkine yaslamıştım.

Alev almıştım, her bir parçam yanıyordu.

İnsandan daha az bir şey olmak istemiyordum. Belki de beni herkes gibi yapan özellik, doğal olan bu pişmanlıktı. Belki de beni daha fazlası yapan şey, zihin yoran sonsuz aşkıımızdı.

Kaslarım kaynar suyun altında kalmışım gibi yanıyordu, zorlukla nefes alıyordum. Yine de Rose'u tam burada tutmaya devam ettim. Acı, dudaklarımı onunkilerden uzaklaştırıyordu. Gerilim tenimi parçalıyordu. Bu karşı konulmaz bir duyguydu. Korkunç, kör edici suçluluk duygum ve utancım beni son hızla hırpalamaya devam ederken ona tutundum.

"Seni bırakmayacağım," dedi kırık bir fısıltıyla. Söyledikleri iç burkan acıyı daha da arttırıyordu.

Öp onu. Gözyaşlarıyla ıslanmış yanağını kavrayarak, “Je t’aime,” dedim boğuk bir sesle. *Seni seviyorum.* “Je t’aime. Je t’aime.”

Diri diri yanıyordum.

Daha yüksek sesle ağlamaya başladığında onu öptüm. Dudaklarımız yakıcı, işkence dolu bir öpücükle birleşti. Onunla birlikte nefes alıp hareketlerimi yavaşlattım. Gözyaşlarımız akmaya devam ettikçe öpücük zihnimi uyandıran ve ruhumu taşıyan tutkulu bir öpüşmeye dönüştü.

Rose’u sandalyeden kaldırarak vücuduna sarıldım, dudaklarım tuz ve aciliyetle yanıyordu. Onu ayakları yere değmeyecek kadar sıkıca kendime bastırdım. Gözlerimiz aynı hizadaydı. Mükemmel, eşit yüksekliklerdeydik.

Ortadan kesilip açılmış, çırılçıplak kalmıştım. Bana hatırlatması için ruhunun benimkine sızmasına izin vermiştim. Onu neden sevdiğimi... bana *hatırlatmasını* istemişim.

Nefeslerimi zorlukla düzene soktum. Onunla kavruluyordum.

“Başka neye ihtiyacın var?” diye sordu sessizce.

Neye ihtiyacım vardı? Bunu bana daha önce kimse sormamıştı. Cevap bir anda kafamda belirdi. “Bir molaya.” Her şeyden uzak, daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

Ellerini göğsüme yerleştirirken, “Bunu gerçekleştireceğim,” diyerek beni temin etti. Sarı-yeşil gözlerine baktım, kalbimin atışını avuçlarında hissettiğini sezebiliyordum.

“Sensiz ben ne olurdu?” Gözlerimi kırptığımda tek bir damla yaş yüzümden aşağı süzüldü. İkimiz de bu sorunun cevabını biliyorduk. İkimiz de onun benim için yaptığı şeyin farkındaydık. *Bana hatırlat. Beni yak. Beni sev.*

Alnını öptüm, göğsüm tutku ve acıyla yanıyordu. “Ensemble,” diye Fransızca fısıldadı. *Birlikte.*

“Ensemble,” diye mırıldadım.

Birlikte.

BÖLÜM 46

ROSE COBALT

Lütfen, pazar günü öğle yemeğine gelin. Jonathan'ın orada olmayacağına söz veriyorum. Hepinizi ve bebekleri görmeyi çok istiyoruz. – Annem

Bu hafta gönderdiği beşinci mesajı da sildim. Medya karışasından bu yana, pazar günleri ailecek yediğimiz öğle yemeklerini ekiyorduk. Kendimi avludaki masada kocamı milyonlarca insana yalan söylemeye ve kendi istedikleri yerine *onların* istediklerini yapmaya zorladığı için anneme, hatta babama bile çatal sallarken hayal edebiliyordum.

Ellerini direksiyona dayayarak, “Yine annem mi?” diye sordu Lily. Ben ona yol tarif ederken arabamı o kullanıyordu. Araba maksimum doluluk oranına ulaşmış durumdaydı. Uzun bir yolculuk olduğu için her üç saatte bir koltukları değiştiriyorduk. Şu anda Connor en arkada oturuyordu, bebekler de onun iki yanında arkaya bakan araba koltuklarındalardı. Loren ve üvey kız kardeşi Willow ortadaki koltuklara yerleşmişlerdi, aralarında bir koridor kadar boşluk vardı.

Willow kısa bir süre önce evimize taşınmıştı, ondan mini tatilimize katılmasını istediğimde reddedeceğinden endişelenmiştim. Çok sessiz bir grup değildik ve *bizden* uzaklaş-

maya ihtiyacı olabileceğini düşünmüştüm. İronik bir şekilde bizim de herkesten uzaklaşmaya ihtiyacımız vardı.

Kabul etmesine sevinmiştim. Özellikle Loren’la on iki saatlik bir araba yolculuğu geçireceğim düşünülduğünde, buna ihtiyacım vardı. Willow’un yanındayken pislik yorumlarını azaltıyordu. Onunla sonradan tanışmak yerine, küçük bir kız kardeşe büyüseydi ne kadar farklı biri olacağını merak ediyordum.

Gözlerini yoldan ayırıp telefonuma bakarken, “Rose?” diye sordu Lily.

“Bizi gelecek haftaki öğle yemeğine çağırıyor,” dedim ona. “Ki böyle bir şey *olmayacak*.” Bir haftalık gizli bir tatildegdik ve öğle yemeklerini programımızdan çıkarmıştık.

Beyaz bir *Ferrari* bize paralel gidiyordu. Coconut kafasını açık camdan dışarı çıkarmıştı. Yolcu koltuğunda oturan Ryke’in elinin, camın üst çerçevesini kavradığını görebiliyordum.

Daisy sertçe gaza basmış olmalıydı. Bir saniye sonra *Ferrari* sessiz, neredeyse ıssız olan yolda altmış kilometreden yaklaşık yüz altmış kilometreye çıkmıştı.

Önümüzden hızla ilerlediler.

“Ah...” Lily arkalarından aval aval baktı. “Onları takip etmem gerekmiyor, değil mi?”

Yoldaşlığa sonuna kadar vardım ama onların ölüm birliğine katılmak istemiyordum.

“Hayatta olmaz,” dedi Lo karısına. “*Thelma* ve *Louise*’le birlikte uçurumdan aşağı yuvarlanmayacağız.”

Willow sırt çantasını karıştırarak bir su şişesi çıkardı. “Nereye gittiklerini biliyorlar mı?”

“Hayır,” diye cevapladı Lo. “Umarım Ryke kaybolur.”

* Yönetmenliğini *Ridley Scott*’ın yaptığı 1991 yapımı Amerikan yol filmi *Thelma & Louise*’in baş karakterleridir. (ç.n.)

Altmış kilometre ileride bir metal yığının içindeki cansız bedenlerini bulmamamız için onların bizi takip etmeleri gerekiyordu. Onlara adresi vermeyecek kadar ileri bile gitmiştik.

Connor araya girdi. “Ryke ve Daisy’yi tanırıysam, amaçlarının bu olduğuna eminim.”

Boynumu uzatıp omzumun üzerinden arkaya baktım. Connor kızımızın araba koltuğunun üzerinde bir oyuncak sallıyordu, Jane’in minik ellerinin ona uzandığını zar zor görebiliyordum. Kocam son zamanlarda olduğundan daha rahat bir şekilde gülümsediğinde benim dudaklarım da kıvrılmaya başladı. Varış noktamızın fazlasıyla ihtiyaç duyulan bir sığınak görevi göreceğini *umuyordum*.

“Tanrım,” dedi Lo yüzünü buruşturarak. “Yemin ederim, ne zaman böyle gülümseyen bir iblisin kanatları çıkıyor. Bu hiç doğal değil.”

Connor başını kaldırdı, böylece sert bir bakışa dönüşmeden önce küçük gülümsememi yakalamayı başarmıştı. Kocamın sırtışı büyürken düşmanlığımı Loren’a yönelttim.

“Doğal olmayan başka ne var biliyor musun? Senin *suratın*.”

Lo söylediklerim onu daha çok eğlendirmiş gibi Connor’a döndü. “Duydun mu, aşkım? Karın benim güzel olduğumu düşünüyor.”

Normalde bir hırıltıyla karşılık verirdim. Fakat Loren’ın, Connor’la şakalaşmasının altında yatan açıklaması her türlü öfkeyi bastırdı. *Her zaman senin arkamı kollayacağım. Sen benim en iyi dostumsun ve kimse bunu değiştiremez.*

Kocam dudaklarını ovuşturuyordu ancak herkes gibi ben de onun sırtışını görebiliyordum. “Haksız da sayılmaz.”

Lo yarım bir gülümsemeyle bana baktı.

Kolumu uzatarak “*kapa çeneni*” dercesine avucumu ona doğru kaldırırsam da tehditkâr görünmekte zorlanıyordum.

“Beşlik çakmamı mı istiyorsun, Rose?” diye dalga geçti Lo.

Bu defa hırladım, ona ortaparmak göstermek üzereyken telefonumun GPS’i biyledi. Aceleyle asıl görevime geri dönüp Lily’ye talimat verdim. “Üç kilometre sonra sağa döneceksin.”

Rüzgârlı yollar dağların etrafında kıvrılıyor, Loren’in kafasını karıştıran tuhaf kavşaklar ve dört yönlü duraklarla birleşiyordu. Lily, kocasından daha iyi bir sürücü olduğu için ona güveniyordum.

Huş ağaçlarıyla akçaağaçlar kristal gökyüzüne doğru uzanıyor, yolda başka bir araba görünmüyordu. Hepimizin sessizleştiği anlarda rüzgârın, yaprakları hışırdatışını neredeyse duyabiliyorduk. Bu sakinlik, normal şehir atmosferimiz ve medyanın kaotik varlığıyla belirgin bir kontrast oluşturuyordu.

“Her yer çok sessiz.” Lily aklımdan geçenleri özetlemişti.

“Takip edilmediğimiz sürece,” dedim mırıldanarak.

“Takip edilmedik,” diye garanti etti Connor. Kendine olan güveni bana paparazzisiz bir tatil için *ikimizin* birlikte çalıştığını hatırlattı. Mahallemizden ayrıldığımızda korumalarımız bir yöne, biz diğer yöne gitmiştik. Connor ve ben duracağımız noktaları planlamıştık. En belirsiz, kalabalık olmayan bölgeleri hesaplamıştık. Philadelphia’nın dışına çıktığımızda sadece bir saatliğine takip edilmiştik.

“Willow?” diye sordum.

Telefonunu kontrol etti. “Dünden beri Instagram ya da Twitter’da hiç fotoğrafınız yok.”

Lo bana *eğlence emici* dese bile onu da grubumuza dahil etmek istediğimden haberleri takip etmesini söylemiştim.

Escalade’i dağın yamacındaki bir gözetleme noktasında yavaşlatırken, “İşte oradalar,” diye bağırdı Lily. *Ferrari* park

edilmişti. Ryke ve Daisy metal korkulukların üzerinde durmuş, geniş yeşil manzarayı izliyorlardı. Diğer tarafta ise büyük bir uçurum vardı. Serbest bırakılmış köpekleri yanlarında çimenleri kokluyordu.

“Tanrım,” dedi Loren.

Lo ile aynı anda camlarımızı indirdik.

O benden önce davrandı. “Hey!” diye bağırdı. “Çılgın *Raisin*’ler’!” Ryke ve Daisy aynı anda bize baktı.

Çift isimlerinin yanlış kullanımını düzeltmek için kendi kendine, “*Raisy için çıldırıyoruz*,” diye mırıldandı Lily. Kardeşimin değerli varlığı o ikisinin isyankârlığını hafifletiyordu. Kesinlikle insanların kendini ifade etmesinden yanaydım ama küçük kız kardeşimi, erkek arkadaşıyla birlikte hastanede bulmak istemiyordum. *Hiçbir zaman*.

Hâlâ metal korkulukların üzerinde durdukları için ben de konuştum. “Bizi takip edin, lütfen! Daisy, karanlıkta araba kullanmana gerek yok!” *Ferrari*’yi daha iki hafta önce almıştı, ilk arabasıydı.

Connor arka koltuktan, “Kaç defa araba kullandı?” diye sordu. Ses tonu dengeliydi.

Motosiklet ehliyeti almadan önce hiç araba kullanmamıştı. Direksiyona oturduğu herhangi bir zamanı bile hatırlamıyordum. Pencereden dışarı doğru eğildim. “Daisy, kaç kere araba kullandın?”

Birlikte korkuluklardan atladılar. Ryke beline sarıldığında Daisy başını onun boynuna bastırdı. Göğüskafesim yabancı bir duyguyla sıkıştı. Kıskançlık mıydı? Hayır, pek sayılmazdı. Aşkları Lily ve Lo’nunki kadar göz kamaştırıcı olmasa da neredeyse herkesin görebileceği parlak, şekerli ve tatlı bir güneş ışığı gibiydi.

* Ryke ve Daisy’nin çift adı *Raisy*, kuru üzüm anlamına gelen “*raisin*” kelimesine benzediği için Loren onlarla bu şekilde dalga geçiyor. (ç.n.)

“*Cuatro!*” diye cevapladı Daisy. Dört parmağını sallıyordu.
Aman Tanrım.

Lo onlara doğru bağırdı. “Ağabey, neden ölüm arabasına biniyorsun?”

Ryke kardeşine hareket çekti. “Biz lanet derecede iyiyiz!”

Daisy’nin geniş gülümsemesi karşısında *hayır* demek ya da onu daha fazla sorgulamak çok zordu. Belki de şaka yapıyordu. Ryke’m doğrusunu bildiğine inanıyordum. Loren ve ben bu defa camları aynı anda kapattık, bize yakın ilerleyeceklerine daha çok inanıyorduk.

“Daha büyük olabilirdi,” dedi Loren şakayla karışık. Yedimiz de başımızı kaldırmış, dört katlı göl evine bakıyorduk. Burası taşlı ve topraklı yollardan geçerek ulaştığımız, ana yoldan altmış kilometre uzaklıkta bir sığınaktı. Ev etrafını çevreleyen iki verandasıyla, muazzam şekilde büyümüş ak-çağaçların arasında yer alıyordu. Kiremit kırmızısına boyanmış bir çatısı vardı. Emlakçımız -beni sadece sahte bir isimle tanıyordu- mevsimler değiştiğinde yaprakların evin rengiyle uyumlu olacağını söylemişti.

Yeşilliklerle kaplı bir kıyının hemen yanında inşa edilmiş evin görüntüsü, gölün hafifçe dalgalanan yüzeyine yansıyor. Etrafı Büyük Dumanlı Dağlar’ın** doğal manzarasıyla çevriliydi. Çıplak gözle baktığımda uzakta tek bir kulübe bile göremiyordum.

Bu mülkü satın alırken hepimiz katkıda bulunmuştuk. Çevresindeki dönümlerce araziye yatırım yapmış, kimsenin yakınımıza inşaat yapmamasını sağlamıştık.

* (İsp.) *Dört.* (ç.n.)

** ABD’nin güneydoğusunda yer alan sıradağların adıdır. (ç.n.)

Ellerimi zaferle kalçama koyup, “Özellikle büyük bir ev seçtik,” diye hatırlattım Lo’ya. Burası hepimiz için güvenli bir yer olacaktı. Hayatlarımız idare edilemez, telaşlı bir hale gelirse kaçabileceğimiz bir sığınaktı. Jane ve başka kim olursa olsun, buna en az bizim kadar ihtiyaç duyabilirdi.

“Sekiz bebek yumurtlamaya geri mi döndün, Doğurgan Myrtle?” diye alay etti Lo.

Ona bir bakış attım. “Sadece Jane, *Loren*. Ayrıca burada Connor ve benden başka aileler de var.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Sizin gibi.” Maximoff’tan sonra çocuklar hakkındaki görüşleri değişmişti. Bu konuda biraz bana benzediğinin farkındaydım.

O babası gibi olmaktan korkuyordu.

Ben de anneme dönüşmekten korkuyordum.

Onların kusurlarının fazlasıyla farkındaydık, ayrıca kendi kusurlarımızı fark edebilecek kadar da kendimizin bilincindeydik. Sanırım bu hem bizim düşüşümüz hem de kurtarıcı lütfumuzdu. Bu durum bizi korkaklığa sürüklemişti, aynı zamanda ebeveynlerimizin gittiği yollardan ayrılmamızı ve onların hatalarından ders çıkarmamızı sağlamıştı.

“Evet, evet,” dedi kısa bir kahkaha atarak. Kehribar rengi gözleri akşam ışığında parlıyordu. Üç kişilik ailesinin genişlemesini hayal edercesine evi süzdü. “Belki bir gün.”

Daisy ve Ryke el ele evin yan tarafına doğru yürüdüler, Coconut tepeden aşağı doğru koşuyordu. Ryke yokuşun başında, uzun ahşap iskeleyi gördüğünde durdu. En azından ben öyle varsayıyordum. Yüzünde sadece Daisy’yle birlikteyken ve kaya tırmanışı yaptıktan sonra gördüğüm huşu dolu bir ifade vardı. Nisan ayında doktorun onayıyla birlikte spor yapmaya geri dönmüştü.

* Yazar burada “*Fertile Myrtle*” lakabının fonetik benzerliğine kelime oyunu yaparak *Harry Potter* serisindeki “*Moaning Myrtle*” (*Mızmız Myrtle*) karakterine gönderme yapmaktadır. (ç.n.)

Onay alana kadar tırmanmayı beklettiği için hepimiz onunla gurur duymuştuk.

Connor yanıma sokuldu, omzunun kıvrımında uyuyan Jane'i tutuyordu. "Burası mükemmel, sevgilim." Boştaki elini kendiminkiyle birleştirdiğimde parmak boğumlarımı öptü.

"İyi bir enerjisi var," dedim kesin bir ifadeyle.

"Mumları paketledin, değil mi?" Kaşlarını kaldırdı.

Göl evini kötü ruhlardan temizlemeyi aklımdan geçir-miştim ama mumları getirmemin sebebi bu değildi. En azın-dan kocamı uyarabilirdim. "Karma bir pijama partisi düzen-lemek istedim ve göz ardı edilemeyecek bazı gelenekler var."

"Ne gibi?"

"Bir ruh çağırma seansı, tüy kadar hafif tahta gibi sert oyunu*, yüz maskeleri ve tatlılar, hatta Lily o zamana kadar çok korkmazsa *Ouija* tahtası" bile olabilir." Connor hayalet-lere inanmadığını söyleyemedi gerekçemle devam ettim. "Anlaşılan küçükken pijama partilerinde Daisy'yi kenarda unutuyormuşuz. Hep orada olmasına rağmen bir şekilde onu dışlamışız."

Kız kardeşimi *unuttuğumu* düşünmek bile bana acı veri-yordu. Sadece Lily'ye daha yakındım ve aramızdaki yaş farkı Daisy'yle olan ilişkiyi zayıflatmıştı. Her şeyin daha çok far-kında olmalıydım...

"Bunu sana o mu söyledi?" Connor şoka girmiş gibi gö-rünüyordu.

"Hayır." Daisy incinmiş duyguları yüzünden bana asla acı çek-tirmezdi. "Ryke birkaç hafta önce bu durumdan bahsetti." Kız kardeşimle kaybettiğim zamanı telafi etmek isteyeceğimi biliyordu.

* Bir grup insanın hipnoz veya doğüstü güç sayesinde birini havaya kaldırabileceği inancına dayanan eski bir oyundur. Bir kişi sırtüstü yatarken diğerleri sadece iki par-maklarını kullanarak onu havaya kaldırmaya çalışır. Bu sırada sürekli "Tüy kadar hafif tahta gibi sert." cümlesini tekrarlarlar. (ç.n.)

** Ruh çağırma veya doğüstü yaratıklarla iletişim kurma amacıyla kullanılan araçtır. (ç.n.)

Connor iç geçirdi. “Ruhani bir etkinliği entelektüel bir etkinliğin lehine eleyebilir miyiz? Bu hem *bizim* hem de toplumun yararına olur.”

“İsteğini dikkate alacağım ve pijama partimde seni memnuniyetle görmezden geleceğim,” dediğimde sırtışı genişledi.

“Şöyle bir teorim var...” Daisy bize doğru döndü, eli hâlâ erkek arkadaşının avucundaydı. “Eğer küçük bir domuz alırsak ve hangi ayının onunla arkadaşlık kuracağını takip edersek *Winnie the Pooh*’yu keşfetmiş oluruz.” Kollarını iki yana açıp sahnedeymiş gibi eğildi.

“Ayının domuzu yediğini mi gözünde canlandırıyorsun?” diye sordum Connor’a. Kanlı sahne *neredeyse* mazlum tarafın kazanmasını istememe neden olacaktı fakat cüce bir domuzun hayatta kalma şansı sıfırdı.

“Evet ama benim gözümün önündeki resim muhtemelen seninkinden daha az kanlı.”

“O zaman yanlış bir resim.”

“Bir ayı, onun tarif ettiği kadar küçük bir şeyi tek lokmada yer,” diye karşılık verdi. “Kan falan olmaz, Rose.”

Bu yenilgiyi kabullenerek gözlerimi devirdim. *Haklıydı*. Zihnimde gereksiz yere korkunç bir kasaplık sahnesi kurgulamıştım.

Loren yüzünde, “*Bu halt da ne demek oluyor?*” şeklinde özetlenebilecek bir ifadeyle Daisy’ye bakıyordu. “Buraya gelirken esrar mı içtin?”

Daisy kaşlarını aşağı yukarı oynattı. “İçtim mi yoksa?” Ryke’a doğru döndü. “Kaçak mallar için üstümü arayabilirsin. İçimde bir şeyler saklamayı severim...”

“Tamam.” Lo hızla küçük kardeşimin sözünü kesti. “Sorduğum için şimdiden özür dilerim.”

Lily elini kaldırdı, diğer eliyle de kollarındaki Moffy’yi sarmıştı. “Aylardan korkan başka kimse var mı?”

Gözlüklerini burnuna doğru iterken, “Geyikler daha korkunç,” dedi Willow.

“Burada geyik mi var?” Lily’nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Neden kimse bana geyiklerden bahsetmedi? Lo, geyiklerden haberin var mıydı?” Tiz sesiyle geyik kelimesini durmaksızın tekrarladığından onu ciddiye alamıyordum.

“Hayır, hayır.” Willow telaşla cevap verdi. “Genel anlamda söyledim. Maine’de bir sürü geyik vardı ama ben buralara hiç gelmedim, o yüzden bilemem.”

“Geyik falan yok.” Connor tüm belirsizliği ortadan kaldırmıştı.

Ryke inledi. “Şu andan itibaren siktiğimin geyik kelimesini yasaklayabilir miyiz, lütfen?”

“Katılıyorum,” diyerek destekledim.

Sırf bizi kızdırmak için, “Sabahları güne iyi bir musla” başlamayı severim,” dedi Loren.

Ben kocasına karşılık veremedi önce, “Ama cidden,” diye araya girdi Lily. “Ayılar var... peki benden başka kimse onlardan korkmuyor mu?”

Hepimiz sessiz kaldık.

“Ne... gerçekten mi?” Kaşlarını çatı.

Kendimden emin bir şekilde, “Seni koruyacağım,” dedim Lily’ye.

Loren homurdandı. “Nasıl koruyacaksın? Ayının taşaklarına tekme atarak mı?”

Ters ters baktım. “Bir silahım var.”

Loren donakaldı. “Bekle... ciddi misin? Silahın olduğunu söylediğinde hep şaka yaptığını düşünmüştüm.” Silahımı ateşlemekle ilgili birkaç şaka yapmışım, o yüzden bunu da başka bir abartı olarak görmesini anlayabiliyordum.

* Mus tatlı ya da tuzlu olarak hazırlanabilen bir yemektir. İngilizcede geyik anlamına gelen “moose” kelimesi aynı zamanda da mus anlamına da gelmektedir. (ç.n.)

“Ayılarla ilgili sikik kuralların üzerinden geçmemiz gerektiği açık.” Ryke konuşmaya dahil olmuştu. “Av mevsimi değilse ya da ayı sana saldırmıyorsa onu vuramazsın.”

“Kim demiş?” diye çıkıştım. Onay almak için Connor’a döndüğümde, bunun Ryke’m koyduğu keyfi bir kuraldan daha fazlası olduğunu doğrulayarak başını salladı.

“Siktiğimin kanunu,” dedi Ryke sertçe. “Seninle kamp yaptığımıza ve bunu konuşmadığımıza inanamıyorum.” Çünkü çadırda kız kardeşimi becermekle fazlasıyla meşguldü. Bunu açığa vurup Daisy’yi utandırmak istemediğim için yanağımın içini ısırdım. “Bak, herkes için ayı spreyi getirdim ve bu pazarlığa açık değil.”

Connor önce saatine, ardından alçalan güneşe baktı. “Hava kararmadan eşyalarımızı yerleştirmeye başlayalım.”

“Siz eve bir bakın,” diye önerdi Willow. “Ben eşyaları yerleştirmeye başlarım.”

Sert sesini yumuşatarak, “Buraya iş yapmaya gelmedin,” dedi Loren. “Sen de evi bizimle birlikte keşfetmelisin.”

Willow huzursuzca boğazını temizledi. “Ben...” Arabama bir bakış attı... sanki bir şey saklıyormuş gibi görünüyordu.

Fakat ne olduğunu anlayamamıştım. Düşüncelerini öğrenmek için Connor’a baktım, hâlâ Willow’u inceliyordu.

Derin bir nefes aldı. “Annemi arayacaktım. Yani şey, *anne-mizi* ya da o her neyse işte. Sadece bir dakika yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.”

Ortamdaki hava ağırlaşırken hepimiz Lo’ya döndük.

Hiç tereddüt etmeden başını salladı. “Tamam, onunla iletişim halinde olduğunu fark etmemiştim ama... kesinlikle arayabilirsin. Ona nerede olduğunu söylemediğin sürece so...”

“Asla. Bunu asla yapmam,” dedi Willow.

“Sadece emin olmak istedim.” Lo ensesini kaşıdıktan son-

ra beni işaret etti. “Şu silah meselesini konuşmamız gerekiyor. Nerede o?”

Göl evinin merdivenlerinden çıktım. Willow hariç herkes bana katılmıştı. “Torpido gözünde,” diye cevapladım. Veranda-ya ulaşır ulaşmaz telefonum titredi.

Uçağı hafta sonuna ayarladık, yani birkaç gün içinde orada olacağız. Biz yokken fazla eğlenmeyin. – Poppy

Ablam, Sam ve sekiz yaşındaki kızlarını göl evine davet etmiştik ama Maria’nın okulu sebebiyle hafta sonu burada olacaktı.

“Hep torpido gözünde mi duruyor, yoksa sadece buradayken mi?” diye sordu Lo.

“Her zaman,” dedim ona. İçeri girmeden önce iskeleyi ve yukarıdan gördüğümüz manzarayı incelemek için veranda-nın etrafından dolandım. Birden fazla sallanan sandalyeyle bir açık hava satranç takımının yanından geçtim.

Sadece Lo, Ryke, Daisy ve köpekleri veranda boyunca beni takip ediyordu. Connor’la Lily bebeklerle birlikte içeri girmişti.

“Evde silah bulundurmama politikası mı var?” diye sordu Ryke kardeşine.

Lo keskin yüz hatlarıyla ona döndü. “Senin de silahın var,” dedi varsayımda bulunarak. “Evin içinde mi?”

“Bundan rahatsız olacağımı düşünmemiştim.” Ryke, kardeşine söylemediği için gerçekten üzgün görünüyordu. İskenenin önüne vardığımızda birbirlerine odaklanmaktan gölün geniş manzarasını göremiyorlardı. Doğaya hiçbir zaman düşkün olmamıştım, özünde bir şehir kızıydım ama şimdi-den buna âşık olmuştum.

“Bir yıl önce olsa böyle düşünmezdim,” diye açıkladı Lo. “Ama o evde iki bebek var. Lütfen bana onu bir yerde kilitli tuttuğunu söyle.”

“Kasada tutuyorum, merak etme. Eğer buna *gerçekten* ihtiyacın varsa... arabada da tutabilirim.” Daisy’ye baktı, sanki onun bu planı onaylayıp onaylamadığını kontrol ediyordu.

O anda silahın Daisy için olduğunu fark ettim. Geceleri korktuğu zaman onu rahatlatması amacıyla almıştı.

Daisy, Coconut’ın kulaklarının arkasını kaşdı. “Evde o yokken de iyi olacağım, Ryke.” Hep yaptığı gibi konudan kaçmamıştı. Ardından uluduğunda Coconut da onu taklit etti.

Köpeklerden çok hoşlanmadığım için bunu yapmasından nefret ediyordum ama vahşi doğadayken biraz sevimli görünüyordu.

Ryke başını salladı. “Tamamdır, Calloway.”

“Onu kasada tutabilirsin,” diye bildirdi Loren aniden. “Şeyi bilmiyordum...” Hızla Daisy’ye bir bakış attı. “Özür dilerim...”

Loren Hale’den gelen bir özre sık rastlanmazdı.

“Sorun değil,” dedi Daisy çabucak. Kimseye vicdan azabı çektirmek istemiyordu. “Dürüst olmak gerekirse bizim de öncesinde sormamız gerekirdi, Lo.”

Ellerimi çırpıttım. “Hadi bakalım, eşyalarımızı yerleştirelim.” Herkes bana odaklandığında gerginlik kesildi. Topuklarımın verandada çıkardığı tıkırtılarla sürgülü cam kapıya doğru ilerledim.

Ben içeri süzülürken, “Peki, majesteleri!” diye seslendi Lo.

İşte buradaydık. Paparazziler yoktu, güvende ve uzaktaydık. Buranın bir sığınak olması gerekiyordu ancak içimde birbirimizi öldürebileceğimizi söyleyen bir ses vardı.

BÖLÜM 47

ROSE COBALT

Oturma odasında bir elimde mum, diğerinde bir kutu kibritle duruyordum. “Kurallarımız var,” diye duyurdum. Şiddetli yağmur verandaya vuruyordu, bu yüzden ürkütücü ortam pijama partisi için uygun görünmüştü. Büyük boy deri mobilyaları geniş, boydan boya cam olan pencerelere doğru itmiştik. Ev yorganlar ve ayı desenli, kırmızı halılar gibi kü-lübe dekoruyla rustik bir hava taşıyordu.

“Tabii ki var,” dedi Loren. Ryke ve Connor’la birlikte patlamış mısır kâselerini odaya taşıyordu. Lily en kalm battaniyeye sarılmıştı, Daisy ve Willow’la birlikte uyku tulumunu açıyordu.

Daha tehditkâr görünmek umuduyla bir kibrit yaktım. Elimde alev varken kesinlikle kendimi daha yıkıcı hissediyordum. “Kural bir: Bir mumu devirerseniz, kötü şans yirmi yıl boyunca peşinizi bırakmaz. Yani nereye konduklarına dikkat edin.”

Connor bana doğru yöneldi. “Tamamen saçma olmasaydı kuralını dikkate alırdım.”

Ona yandan bir bakış attım, dudakları bir sırtışıyla yukarı kıvrılmıştı. “Bir aynayı kırarsan, yedi yıl boyunca kötü şansın olacağını hiç duymadın mı? Kavram aynı, Richard.”

“Evet, o aynı derecede uydurma olan inancı da duydum.”
Yanan kibritimi söndürdü.

Tam itiraz edecekken parmaklarımın yanmasına saniyeler kaldığını fark ettim. *İyi.* “İkincisi.” Odanın geri kalanından çok Connor’la konuşuyordum. “Dalga geçmek yok.” Gözlerimi kıstım. “Yoksa ciddi şekilde ateşle cezalandırılırsınız.”

“Bu senin için çok kötü.”

Hissettiğim kadar şaşkın görünmemek için kendimi tutmaya çalıştım. “Ne açıdan?”

“Ben tek başıma yanmak için fazla akıllıyım, bu yüzden sen de benimle birlikte yanacaksın.”

Bence çoktan birlikte yanmıştık...

Loren, Connor’ın yanından geçerken ona patlamış mısır fırlattı. “İkiniz flörtleşmeyi bırakacak mısınız?”

Connor’ın egosunun gittikçe büyüdüğünü hissederek, “*Flörtleşmiyoruz, Loren,*” diye homurdandım.

Connor beni süzdü, dikkati yüzde yüz benim üzerimdeydi. Kocam için karşısındaki kişinin önemi, doğrudan ona ayırdığı zamanla orantılıydı. Zamanda geriye yolculuk yaptığımda, ergenlik yıllarımızda bile onun listesinde her zaman en üst sıralarda yer aldığımı fark ediyordum.

Gözlerini benimkilerden ayırmıyordu. Sonrasında kibritleri benden alıp patlamış mısır kâsesini yere bıraktı. Odayı çevreleyen diğer mumları yakmaya yardım etmeye başladı. Bakışlarının tekrar bana döndüğünü fark etmiştim, gülümsemesi hâlâ oradaydı.

Dudaklarımın haince onun ifadesini taklit etmeye başladığını hissedebiliyordum.

Daha fazla sırtıttığında garip bir şekilde bunu görmek çok hoşuma gitti.

Saçını yüksek bir topuz yaparken, “Bu son kural mı?” diye sordu Daisy.

Aslında başka kurallarım da vardı ama şu anda gereksiz görünüyorlardı. Sadece herkesin iyi vakit geçirmesini istiyordum. “Bu kadar,” dedim herkese. Connor son mumu yakmayı bitirdiği anda lacivert uyku tulumumun üstüne oturdum. Ardından bir telefon çalmaya başladı.

Hepimiz telefonlarımızı aradık...

“Benim telefonum,” dedi Connor. Kibritleri kanepenin üzerine bırakmasını izlerken kaskatı kesildim. Telefona cevap verecekti. İfadesini okuyamadığım için arayanın belli bir insan olması konusunda endişelendim.

“Scott mı?” diye sordum.

Tüm oda sessizliğe gömüldü. Hepsi onun Scott’la arkadaş olmaya çalıştığını biliyordu ama bunun ne anlama geldiğini benden başka kimse bilmiyordu. Ayrıntıları bilmeseler bile bunun onun üzerinde ne kadar stres oluşturduğunu hepsi görebiliyordu. Yüz hatlarından belli etmese de Connor’ın üzerinde daha önce olmayan sessiz bir gerginlik vardı.

“Hayır,” dedi yanımdan geçerken. “Frederick arıyor.” Endişemi gidermek için telefon ekranını bana gösterdi. “Birkaç dakikaya geliyorum. Hava parçacıklarını bensiz çağırmaya başlayabilirsiniz.”

“Kimse şüphelilerden hoşlanmaz,” diye karşılık verdim.

“Tam tersi, sevgilim. Beni herkes sever.” Bir istisnaymış gibi gülümsedi. Birçok açıdan öyleydi, tabii bunu asla kabul etmeyecektim. Telefonu kulağına götürüp mahremiyet için banyoya girdi.

Hepimiz bir çember oluşturmuştuk, uyku tulumları yere serilmişti.

Lily patlamış mısır kâsesine sarılmıştı. “Hayaletlerden korkan başka kimse var mı?”

Lo gamzelerini ortaya çıkararak gülümsedi ve bir kolunu karısının omuzlarına attı. “Seni doğaüstü şeylerden korurum, aşkım.”

“Ya Rose bir iblis çağırırsa?” diye karşı çıktı.

“Bir iblis çağırmayacağım.”

“Çünkü kendisi bir iblis.” Lo bunu Lily’ye fısıltıyla söylemeye çalışmıştı ama sesi yüksek tavanlardan yankılanmıştı.

“Cehenneme geri dön, Loren,” dedim ona.

“Sen oradaysan dönmem.”

Ayı spreyimi alıp doğrudan yüzüne sıkmayı gözden geçirdim.

“İlk ne yapacağız?” diye araya girdi Daisy. Bu sayede kavgaya dönüşebilecek küçük tartışmamız sona erdi.

Bu pijama partisinin amacı eski günleri yeniden canlandırmak, bununla birlikte Willow’la yeni şeyler keşfetmekti.

“İlk olarak *tüy kadar hafif* oynayacağız.”

Daisy erkek arkadaşına doğru kaşlarını birkaç kere indirip kaldırdı. “Bence önce Ryke’i almalıyız.”

Ses tonu cinsel bir ima barındırıyormuş gibi çıkmıştı.

“Bu partiye not olarak *F* veriyorum,” dedi Lo. “Felaketin *f*si.” Konuşurken sesi neşeliydi, sadece şaka yapıyordu.

Daisy gülümsedi. “Ben bu partiye NC-18”den 27 puan veriyorum.” Sahnedeymiş gibi kollarını iki yana açtı. “Hiç birimize pasta yok.” Bayılma numarası yaparak elini alnına götürdü. “*Korkunçluğa* baksanıza.”

Ben dahil, herkes güldü. Sessizleştığımızda Ryke’i işaret ettim. “Çemberin ortasına uzanmalısın.” Hiç şikâyet etmeden söyleneni yaptı.

Lo, Lily’nin kâsesinden patlamış mısır yiyordu. “İyi şanslar, ağabey. Fedakârlığın bize yirmi günlük iyi hasat getirsin.”

Lily kocasının göğsünü dürttü. “*Tüy kadar hafif* oynuyoruz, onu kurban etmiyoruz.” Başını bana çevirdi. “Değil mi?”

* NC-17 içeriğin yalnızca yetişkin izleyici kitlesi, yani 18 yaş ve üzeri için uygun olduğunu belirten bir derecelendirmedir. Yazar burada NC-18 değişikliğiyle 18 yaş bile aşan bir ortam olduğuna dair espri yapmakta, 27 puanla da abartılı bir şekilde vurgulamaktadır. (ç.n.)

Hiçbir şekilde aramızdan birine zarar vermezdim. “Kimseyi kurban etmiyoruz,” diye ilan ettim.

Bizi uyararak, “Siz kızlar beni kaldıramayabilirsiniz,” dedi Ryke.

Kısa bir kahkaha attım. *Fethedeceğiz.*

“Biz Calloway kardeşleriz.” Daisy önce benim, sonra Lily’nin kolunu dürttü. “Her şeyi yapabiliriz, değil mi?”

“Kesinlikle,” dedik Lily’yle aynı anda.

On sekiz yaşındaki kıza doğru elini kaldırıp, “Artı Willow,” diye ekledi Daisy. Willow giderek büyüyen bir gülümsemeyle ona beşlik çaktı. Daisy’nin grupların dışında kalan insanları kaynaştırma konusunda benden daha iyi olduğunu şu anda fark etmiştim.

Lo patlamış mısırına dönmeden önce ışıkları kapattı.

Ona baktım. “Sen de katılacak mısın?”

“Ağabeyimin, pijama partisinde bir grup kız tarafından kaldırılmasını sıradan bir şekilde gözlemleyeceğim.” Bu kaçırılmayacak kadar iyi bir şeymiş gibi kıs kıs güldü ve biraz daha patlamış mısır yedi.

“Sikik kıkırtılarını duyabiliyorum,” dedi Ryke kardeşine. Başını çevirmek üzereyken parmaklarımı şıklatınca tekrar tavana döndü.

“Kurbanın konuşuyor olması gerekiyor mu?” diye sordu Lo bana.

Loren’ı görmezden geldim. Willow’la birlikte Ryke’in bir tarafına oturduk, Lily ve Daisy de diğer tarafa geçti. Kısa bir talimatın ardından her birimiz en fazla iki parmağımızı onun altına doğru kaydırдық. Benimki kürekkemiklerine daha yakındı.

“Tüy kadar hafif, tahta gibi sert,” diye başladım. Kızlar da benimle birlikte ilahiyi tekrarlamaya başladı.

“Tüy kadar hafif, tahta gibi sert.”

“Tüy kadar hafif...”

“Sik gibi sert.” Lo, Daisy’nin gülme krizine girmesine neden olup ritüelin tüm konsantrasyonunu bozdu. Lily muhtemelen kırmızının yeni bir tonuna bürünmüştü ama karanlıkta bunu anlayamıyordum. Mumlar odaya sadece loş, turuncu bir parıltı katıyordu.

Keşke ortaya Lo’yu koyarak başlasaydık, o zaman onu bilerek kışının üstüne düşürebilirdim.

Öfkeli bakışlarımın Loren’in büzüşüp küçücük kalmasına neden olması gerekiyordu. Ancak o azıcık bile etkilenmeden bana baktı. “Ne var? Bunu yapacağımı biliyordun.” Lily ve arkadaşlarımla pijama partisi verdiğimde *hep* partiye zorla dahil olurdu, bu kısma her geldiğimizde aynı çocukça şakayı yapardı.

“Bazı delice nedenler yüzünden on yaşını geçtikten sonra olgunlaşacağını düşünmüştüm.”

“Yirmi beş yaşındayım. Yaşıma göre davranıyorum. On yaşındaki halim zamanın ötesinde biriydi.”

Elimi ona doğru sallayıp sessizce susmasını söyledim. Yine de kalbim gülümsüyor olabilirdi. Tabii eğer bir kalp gülümseyebilirse... Tıpkı eski günlerdeki gibiydi ama daha iyiydi. Daisy’ye baktım. “Hadi tekrar yapalım.”

Daisy başparmağıyla onayladı, Willow ve Lily ise hazır bir şekilde başlarını salladılar.

Sessiz bir fısıltıyla ilahiye tekrar başladık. “Tüy kadar hafif, tahta gibi sert.”

“Tüy kadar hafif, tahta kadar sert.” Ryke’ı sadece parmaklarımızı kullanarak kaldırmaya başladık. Dizlerimiz çömelme pozisyonuna geçerken vücudu gitgide hafifleşiyordu.

“Tüy kadar hafif, tahta gibi sert.” Takım çalışmamız ve odaklanmamız sayesinde Ryke’ın vücudu yükselmeye devam ediyordu.

“*Tüy kadar hafif, tahta gibi sert.*” Ayağa kalkmıştık, şimdi yerden bir metre yükseklikteydi.

“*Tüy kadar hafif.*” Ryke omuz hizamdaydı “*Tahta gibi sert.*” Seslerimiz artarken ilahi hızlanıyordu. Boynumu, başımı geçip yükselmeye devam etti.

“Lanet olsun,” dedi Lily şaşkınlıkla.

Anında vücudu bir ton ağırlığındaydı. İşaretparmağımı ikiye ayırmaya hazır gibi hissettiriyordu. Lily nefes nefese kalarak bıraktı, onunla birlikte Willow da bocalayınca Ryke aşağı doğru çöktü.

Tam *benim* üzerime.

Kıçım sertçe yere çarptı. Belki de bu Loren Hale’e karşı kötü düşüncelerimin karmasıydı. Ryke’in sol dirseği kaburgalarımın saplandı, vücut ağırlığı beni eziyordu. Bu hiç ideal bir durum değildi.

“Siktir,” diye küfretti Ryke. “Rose, iyi misin?” Samimiyeti ve endişesini gerçekten takdir ediyordum.

“Bu yeni bir oyun.” Connor’ın sesi içimi elektrikle doldurdu. Ryke’in kocaman kafasının arkasından onu göremiyordum. Elinden geldiğince hızlı bir şekilde üzerimden kalktığında kocamdan değil, *benden* özür diledi. Sonuçta vücudunu yere yapıştırdığı kişi bendim.

Uyku alanın ortasında kaldığım yere ulaşabilmek için kâselerin üzerinden geçerken, “Şimdiden bir ruhu kızdırdın mı?” diye sordu Connor. Beni baştan aşağı inceliyor, gözleri yaralanma belirtisi arıyordu. Tek parçaydım. Dik bakışlarım onu yeterince sakinleştirmiş olmalıydı, böylece buz torbalarından ya da hastaneye gitmekten hiç bahsetmedi.

“Hayır.” Siyah pijama üstümü düzelttim.

Connor ayaklarını, bacaklarımın iki yanına koydu ve önümde çömeldi. Tüm hareketleri tamamen baskınlıkla kaplıydı, karşısında donakalmıştım. “Matsız *twister* mı oynuyordunuz?” diye sordu. O anda elindeki şarap kadehini fark

ettim. Banyodan çıkıp mutfağa girdiğini görmemiştim ama eğer bunu yaptıysa, oyunumuzu da görmüş olmalıydı.

Sadece pislik gibi davranıyordu. Dayanılmaz derecede yavaş bir yudum alırken dudakları kıvrıldı. Çileden çıkarıcı, çekici bir pislikti.

“Tüy kadar hafif, tahta kadar sert oynuyorduk,” diye cevap verdi Lily. “Ryke’ı kaldırıyorduk.”

Zaten biliyor, demek istesem de kocamla göz gözeydik. Gözümü kırpmayacaktım ve kaybetmeyecektim.

“İşe yaradığına inanamıyorum,” dedi Daisy. Ryke topuz yaptığı saçlarını karıştırdı. İlk kez bir ergen oyunu oynuyordu. Hayatında *nihayet* “pijama partisi” yaşma ulaştığında şu ankinden çok daha büyük biriymiş gibi muamele görmüştü.

Annemiz onu bizimle birlikte büyütmüş, neredeyse aynı yaşa getirmişti. Ancak bunu yaparken Daisy, gençlik ve eğlence yıllarını tamamen atlamıştı.

“Evet. Ryke, Rose’un üzerine çakılmadan önce bir anlığına işe yaramıştı,” dedi Lo. “Kelimenin tam anlamıyla *Oz Büyücüsü*’nden bir sahne gibiydi.”

Başımı ona doğru çevirip cevap vermek üzereydim ki, Connor elimi tuttu. Göz kaçırmama yarışımı kaybetmiştim. Ayağa kalkmama yardım ettiğinde iç geçirdim.

Bir elimi göğsüne koydum. “Tam zamanında geldin.”

“Ne için, sevgilim?”

“Ruh çağırma seansı ya da senin deyiminle *hava parçacıklarıyla konuşma* seansı için.” Bu kelimeleri tekrarlamak bile ağzımda tuhaf bir tat oluşturdu.

“Yani oyunlarla işimiz bitmedi mi?”

“Bu sihir,” diye araya girdi Lily. “Oyun değil.”

“Bu sihir değil,” dedi Connor. “Bu bilim. Kendinizi Ryke’in etrafına eşit şekilde yerleştirdiniz, *herhangi birini* kaldırmak bu yöntemle daha kolay hale geldi.”

“Peki ya ilahiye ne diyeceksin?” diye sordu kardeşim.

“Herkesi koordine etmeye yardımcı oluyor, böylece senkronize hareket ediyorsunuz.”

Gelmiş geçmiş en büyük inançsızla evlenmiştim ve garip bir şekilde başka türlü olmasını hiç istemezdim. Connor yanımda şarabını yudumladığı sırada tekrar çemberin içine oturdum. Belki de bunu yapmak için sarhoş olmayı tercih ediyordu.

“Haaa.” Lily’nin ağzı farkındalıkla açık kaldı. Hafifçe kaşlarını çatarak kocasına döndü. “Yani biz sihirli değil miyiz?” diye fısıldadığını duydum.

Loren onaylarcasına başını sallarken fısıldadı. “Kesinlikle sihirliyiz.”

“O zaman onlar ne?” Gözleri Connor ve bana kaydı, onları izlediğimizi kaçırmamıştı.

Lo duyabilmemiz için özellikle sesini yükseltti. “Ölümsüz bir iblisle evlenen, ölümsüz bir tanrı.” Yüzünde kuru bir gülümseme belirdi. “Araf’ta yapılmış kusursuz bir eşleşme.”

İşin tuhafı gerçekten Connor’la birlikte araftaymışız gibi hissediyordum. Basın toplantısı yaklaşıyordu, Scott hâlâ ikinci sezon isteğiyle kocamın üstüne gidiyordu ve geleceğimiz belirsizdi.

“Araf demişken...” Ayağa kalkıp mumlardan birkaçını topladım, tam ortalarına geçtim ve tekrar yerime oturdum.

“Bekleyin, bu şimdi mi yaşanıyor?” Lily bir bebek telsizini kaptığı gibi battaniyesini başının üzerine çekti. Ardmdan Lo onu kollarının arasına alarak sarmaladı.

“Diğer hayaletlerin arasına karışmaya mı çalışıyorsun, aşkım?” diye fısıldadı.

Lily korkmuş bir şekilde fısıltıyla cevap verdi. “Hı-hı.”

* Karakter burada, kusursuz çiftler için söylenen “*a match made in heaven*” yani “*cennette yapılmış bir eşleşme*” cümlesini uyarlamaktadır. (ç.n.)

Daisy elini alevlerin arasında salladı, yanmayacak kadar hızlı hareket ettirdiği için kimse ona bir şey söylemedi. “Yaşlı Margot Teyze’yi çağırarak babamın ilk *Fizz* şişesi hakkında ne düşündüğünü sorabilir miyiz?”

“Tadı bok gibi olmalı,” dedi Lo. “Bodrumunda yapmamış mıydı?”

“Garajda,” diye düzelttim. Sanırım babam da benim gibi yüce hedefleri olan bir gençti. Sadece o sıfırdan başlamıştı. Bense onun bana sağladığı yüksek bir platformdan başlamıştım, çoğu insandan daha ayrıcalıklıydım.

Fizzle’la ilgili hayalini, her şeyi kaybetme korkusuyla ilişkilendirdikçe basın toplantısındaki duruşunu daha çok anlayabiliyordum. Sadece bu defa aynı tarafta olmayı dilerdim.

“Teyzelerin ve amcaların olduğunu bilmiyordum.” Ryke bu gerçek karşısında biraz şaşırmış ve incinmiş benziyordu... belki Loren hiç şaşırmadığı için böyle hissetmiş olabirdi. O da geniş ailemize en az bizim kadar yakındı.

“Hepsi Birleşik Devletler’in farklı yerlerinde,” dedi Daisy. “Ama Yaşlı Margot Teyze eskiden babamızın annesiyle, yani kız kardeşiyle birlikte yaşıyormuş.” Büyükanne Pearl emekli olduğunda Florida, Palm Beach’teydi ve oğlunun cömertliği sayesinde “cennet” olarak adlandırdığı bir yerde yaşıyordu.

Connor dudaklarını ovuşturdu, biraz sinirlendiğini görebiliyordum. “Yani o Büyük Margot Teyze mi?”

Kız kardeşlerim ve ben hep bir ağızdan, “Yaşlı Margot Teyze,” diye karşılık verdik.

“Ne zamandan beri ‘büyük’ ve ‘yaşlı’ eş anlamlı oldu?” Cevap vermem için bana baktı çünkü Margot’nun büyük teyzemiz olduğu açıkça ortadaydı.

“Hiç kimse ona *büyük* demezdi...” Bunun kulağa ne kadar üzücü geldiğini fark edip duraksadım. “Kendisine yaşlı denmesinden hoşlanırdı.” *Tanrım...* Bu daha kötüydü, değil

mi? “Bu onun seçimiydi,” dedim cümlemi tamamlayarak. Bu kadarıyla yetinmek en iyisiydi.

“Keşke onunla tanışabilseydim.” Connor gülümsedi. “İlginç birine benziyor.”

Tam onunla tanışmak üzere olduğunu söyleyeceğim sırada Loren araya girdi. “Çürük yeşil zeytin gibi kokuyordu, o yüzden kendini şanslı say.”

Ters ters baktım. “Ona hakaret ettiğine pişman olacaksın.”

“Onu şimdiden gücendirdim mi yoksa? Nerede o?” Alaycı bir tavırla omzunun üzerinden baktı.

“Az önce iki numaralı kuralı çiğnedin.”

“Ve hâlâ hayattayım.” Lo, Connor’a doğru başını salladı. “Buna ne diyorsun, aşkım?”

“Ayrımcılık,” diye cevapladı kocam.

Öğürdüm. “O benim ayrımcılık yapacağım son kişi bile değil.”

Coconut aniden mutfakta ulumaya başladı, pençelerini parkeye vuruyordu. Daisy kaskatı kesilip hızla odayı inceledi. Hepimiz sessizleşirken Ryke, Daisy’yi kendine doğru çekti. Dudakları kız kardeşimin kulağının dibindeydi, büyük ihtimalle ona rahatlatıcı sözler fısıldıyordu.

“Margot Teyze’yi çağırıyoruz o zaman.” Dikkatleri onun üzerinden çekmeye çalışıyordum. “Hepimiz el ele tutuşalım.” Connor’ın ve Willow’un elini tuttum. Özellikle Coconut sakinleştikten sonra Daisy derin bir nefes aldı.

“Gözlerinizi kapatın,” diye talimat verdim.

Herkesin kapatmasını bekledim, en çok da inatla iki gözünü birden açık tutan Connor’ı beklemem gerekti. Tek kaşını kaldırdı, önce sen diyormuş gibi görünüyordu.

Onun da gözlerini kapatacağına inanıyordum. Bu yüzden onu beklemeden gözlerimi kapattım. “Margot Teyze,” diye başladım... o anda Connor’a bir bakış atmak zorunda kal-

dım. Bizimle birlikte hareket edip etmediğini görmeliydim. Onun için gerçek olmasa bile benim için gerçektir.

Gözleri şaşırtıcı bir şekilde kapalıydı.

Bu yüzden şu an onu daha çok seviyordum.

“Seni çağırıyoruz, Margot Teyze,” dedim ortaya doğru. Yağmur şiddetini iyice arttırmıştı, rüzgâr resmen ıslık çalıyordu. “Senin güzel, kayıp ruhunu çok özleyorsun. Lütfen bize gel.”

Lo kıs kıs gülmeye başladı, Connor’ın da gülmek için uğraştığını hissedebiliyordum.

Onları görmezden gel, Rose. “Seninle konuşabilmemiz için öbür dünyanın bariyerini aş.”

Şaaaaaaak!

Lily yorganının altından dehşet içinde çığlık attı.

“O ne halttı?” diye sordu Ryke. Sadece yerden tavana kadar uzanan pencereye bakıyordu, bu yüzden gerçekten fırtınanın yapısal hasarından endişelendiğini düşünüyordum.

“Ona elektrostatik boşalma deniyor,” dedi Connor. “Başka bir deyişle yıldırım.”

Işıklar titreşti, ampullerden biri birkaç kez yanıp söndü. Ardından tüm ışıklar gitti. Televizyonun saati de onunla birlikte sönmüştü, yani elektriği kaybetmiştik.

Lily panik içinde bağırdı. “Aman Tanrım.”

“Yaşlı Margot Teyze?” diye seslendi Daisy. Gözleri hâlâ kapalı olan tek kişi oydu. “Bizi duyabiliyor musun?” Şakacı sesine rağmen cesur bir görüntü çizdiğini anlayabiliyordum. Nefesini tutarken köprücük kemikleri belirginleşmişti. Parmaklarıyla sımsıkı dizlerini tutuyordu. Onu böyle görünce tüm bu seansın korkunç bir fikir olabileceğinden endişelenmeye başlamıştım.

Küüüüüüt!

Lily üst kattan gelen yeni ses karşısında çığlık attı. Coco-

nut kararlılıkla oturma odasına koştu, aslında sürgülü kapıyı kontrol ediyordu... burnuyla iterek kapıyı kilitledi.

Ryke'i buradaki ilk gününde Sibiry'a kurdunu eğitirken görmüştüm. Ona kapıların mandallarını ve tüm çıkışları göstermişti, bu yüzden kapıyı kitleme becerisine sahip olmasına şaşırmamıştım. Sadece kapının en başta kilitli olmaması beni endişelendirmişti.

Coconut'un dikkatli hareketlerini göremediği için, "O ses neydi?" diye sordu Lily. "Connor?"

Connor tavana bakıyordu. "Bir nesne düştü."

"Bir hayalet mi düşürdü?"

Yeni bir *küt* sesinin ardından uzun, keskin bir inilti gelmişti... bir insan iniltisine benziyordu. *Hayır*. Kesinlikle mümkün değildi. Issız bir yerin ortasındaydık. Burada bizden başka kimse yoktu. Bundan emindim.

Hayvanlar.

Üst katta canlı hayvanlar vardı.

Evimize yerleşmeye karar veren her kemirgeni doğrayacağım. Fare olmalıydı. Muhtemelen bir istilayla karşı karşıyaydık.

Ryke hemen bir elini alını terle kaplanmış, sık nefeslerle hava almak için mücadele eden Daisy'nin başına koydu. Işık çaldığında Coconut'un beyaz kürkünün köşeyi döndüğünü gördüm. "Sırtüstü yat, Daisy." Panikatak başlangıcıyla mücadele etmek için kız kardeşimin sırtüstü yatmasına yardımcı oluyordu. Köpek Daisy'nin göğsüne kıvrıldı, uyguladığı ağırlık derin basınç terapisi görevi görüyordu. Daha önce bir kez ona böyle yardımcı olduğunu görmüştüm.

Üst katta ayak sesleri yankılandığında hızlıca kalkarak bebek telsimizi aldım ve Jane'i dinlemeye başladım. Yumuşak horlamalarını duyabiliyordum, bu ses beni biraz rahatlatmıştı ama yine de kontrol edecektim...

Daha fazla ayak sesi duyuldu. *Bu bir insan değil. Bir hayvan.*

Lily battaniyesini üzerinden attı. “Moffy.” Merdivenlere doğru fırladığında bebek telsizi hâlâ elindeydi.

“Lily, bekle...” Lo onun peşinden koşarken Willow tam tersi yöne, karanlık bir koridora yöneldi.

Hiç düşünmeden Willow’un arkasından fırladım, Connor’ın peşimden geldiğini hissedebiliyordum. Aceleyle başka bir merdivenden çıktığında Connor beni geçerek yanımdan ilerledi ve *sorun yok* dercesine omzuma dokundu. Bir şey biliyordu. Benim bilmediğim bir şey...

İkinci kattaki koridor zifiri karanlıktı. Işıkları yakmaya çalışsam da hiçbir şey olmadı. Connor telefonunu çıkarıp fenerini açtığı anda, bir kapının tokmağını çevirmeye çalışan Willow mavi bir ışıkla aydınlandı.

Ahşap kapıya vurdu. “İyi misin?”

Connor ona ulaşır ulaşmaz yanına koştum. “İçeride mi?” diye sordu kocam.

Willow aceleyle açıklamaya koyuldu. “Gidecek başka yeri yoktu. Buraya kadar gözleri bağlı geldiğinden emin oldum. Burasının neresi olduğu hakkında *hiçbir* fikri yok, yemin ederim.”

Connor’la birlikte savaş moduna girerek çenemi kaldırdım. Kapıyı açabilmesi için Willow’u kendime doğru çektim. Açtığı anda ışığı odanın içine tutup kapitone yatağı aydınlatmıştı. Kenarında on sekiz yaşında bir çocuk oturuyordu, yerde paramparça olmuş bir lamba vardı. Sanki tabanını kontrol etmeye çalışıyormuş gibi çıplak ayağını tutuyordu. Ayağına bir cam parçası saplanmıştı ve oradan kan damlıyordu.

“İyi misin?” Willow hızla ona yaklaşmaya çalıştı ama onu sıkıca tutarak kendime doğru geri çektim.

“Sen de ayakkabı giymiyorsun, Willow.”

Karşımızdaki genç, acıdan çok suçluluk duygusuyla başını öne eğdi. Saçları gözlerinin önüne düşmüştü. “Işığı tekrar açmaya çalışırken sonunda onu devirdim ve ben...” Cama basmıştı. Neredeyse karanlık olan odada cam parçasını çıkarmaya çalışırken yüzünü buruşturdu.

“Yapma,” diye uyardı Connor. “Rose, ilk yardım çantasını getirip Janee’ye bakabilir misin?”

“Hemen dönerim,” dedim onlara.

Loren’in üvey kız kardeşi, arkadaşını gizlice eve sokmuştu. Bir nedeni olduğundan emindim, yine de on sekiz yaşındaki küçük pisliğin üst katımızda kamp kurduğu ve en küçük kız kardeşimin aşağıda dehşete düştüğü gerçeğini hafifletmiyordu.

Connor’ın normalde soğukkanlı olan ifadesine bakılırsa, o da durumdan hiç memnun değildi.

BÖLÜM 48

CONNOR COBALT

Garrison'ın yanında telefon olmadığını öğrendim. *Escalade*'in bagajına yerleşmeden önce kötü bir niyeti olmadığını kanıtlamak istemiş ve telefonunu Willow'a vermişti. İlk geldiğimizde biz evi kontrol ederken Willow geride kalmış, arkadaşını gizlice içeri sokabilmek için “annesini” aramıştı.

Rose elinde ilkyardım çantası, kolunda Jane ve bir çift ayakkabıyla dönene kadar bir araya getirebildiğim detaylar bu şekildeydi. “Daisy ve Lily ile konuşmak istiyorum,” dediği sırada gözleri Willow’a kaydı.

“Özür dilerim, Rose...”

“Sadık olmanın ne demek olduğunu anlıyorum,” dedi Rose. “Yine de bunu bizden saklamamalıydın. Erkek arkadaşını yanında getirmek istediğini söyleseydin bir şeyler ayarlayabilirdik.”

“Arkadaşım,” diye düzeltti Willow. Yüzü gittikçe solgunlaşırken “arkadaşının” bakışlarından kaçıyordu.

Garrison, Rose’a baktı. “Çıkıyor olsaydık daha iyi mi olurdu?”

“Durumu katlanarak daha da kötüleştirirdi,” diye cevap verdim.

Garrison sustu ve suçluluk duygusuyla daha da hırpalanmış halde tekrar başını öne eğdi.

Willow kapı çerçevesinin yanında duraksayıp Rose'a odaklandı. "Açıklama yapabilir miyim... Daisy'den de özür dilemek istiyorum..."

Rose başıyla onayladı. "Beni takip et." İkisi birlikte kapıdan çıkarak gözden kayboldular.

Belki bir dakika sonra Loren elinde mumlarla odaya girdi. Ryke, Rose sayesinde çoktan hazır edilmiş süpürgeyle geri dönmüştü. Tüm kızlar bir arada olmak istediği için üçümüz üst kattaki dağınıklıkla ilgilenmeye karar vermiştik.

Loren misafir odasındaki mumları yakarken Ryke da yerdeki camları süpürdü. İlk yardım çantasını alıp yatağa, Garrison'ın yanına oturdum.

"Ben yapabilirim," dedi ben cımbızı çıkarırken.

Cımbızı ona uzattım. "Dikişe ihtiyacım var ve en yakın hastane iki saatten daha uzak."

Daisy'yi ikinci kez korkuttuğu için Garrison'a kızgın olan Ryke yeri daha da sert süpürmeye başladı. Ancak, "*Onu siktiğimin hastanesine ben götürmem,*" demeyecekti çünkü götürürdü. Herkesi hastaneye götürürdü çünkü insan hayatına çok önem veriyordu.

Benim herkese karşı tavrım böyle olmazdı ama başkalarının bu rolü üstlenmesini takdir ediyordum.

Garrison dişlerini ileri geri sürterek gıcırdattı, gözleri bulutlanırken hızla bana bir bakış attı. "Beni izlemeyi keser misin?" Sesi Loren Hale'inki kadar keskindi.

"Kesebilirdim ama bana cevap vermeni bekliyorum."

Cımbızı camın üzerinde gezdirip gergin bir şekilde ayağını inceledi. Kısık sesle duyamadığım bir şeyler söyledi.

Onun için ses tonumu yumuşattım. "Ne dedin?"

Burun delikleri genişlerken, "Hastaneye gitmiyorum!" diye bağırdı. Elindeki cımbızı kapıya doğru fırlattı. "Ona, her birinizle kurduğu ilişkileri mahvetmeyeceğime dair söz ver-

dim. Hastaneye gidersem insanlar sizi görecek, aptal fotoğraflar çekecekler ve herkes içinde bulunduğunuz ‘hiçbir yer’ eyaletini bilecek. Yani *hayır*, gitmiyorum.” Gergin bir nefes aldıktan sonra tekrar ayağına odaklandı, çenesi gerilmişti.

Bir kalbi vardı ve belki de hatalarından ders almıştı. Peki geçmişteki günahlarını affetmeye yeter miydi? Onunla vakit geçirmek *istemem* için daha uzun bir zaman geçmesi gerekebilirdi ama onu affedebilirdim. Bunu ona verebilirdim.

“Sakin ol,” diye çıkıştı Lo. “Seni istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamayacağız ama *neden* burada olduğunu bilmek istiyorum.”

Ryke çömelerek camı faraşa süpürdü. Yüzü kararmıştı. “Eğer sevişmek için buradaysa...”

“Ne?” Garrison yüzünü buruşturdu. “Hayır.” Lo’nun ters bakışları karşısında geri çekildi. “Willow’dan hoşlanmadığımdan değil.”

Ryke da ona ters ters bakmaya başlayınca yardım için bana döndü. Yüzüm Ryke Meadows’un sert ve pürüzlü, Loren Hale’in ise keskin ve sivri hatları arasında daha hoş bir ifade taşıyordu.

“Askeri yıldız gemisi ineğinin teki ona birlikte baloya gitmeyi teklif etmiş, tamam mı?” dedi Garrison sertçe.

“Declan,” dedi Lo. “Kim olduğunu biliyorsun. Lily bana haftada en az dört kez *Superheroes & Scones*’a uğradığını söyledi.”

“Willow’la konuşmaya çalışmak için,” diye yakındı Garrison. “Hem Declan ne biçim bir isim öyle?”

“Peki Garrison ne biçim bir isim?” Lo ona aynı soruyla karşılık verdi.

Garrison gözlerini devirip derin bir iç çekti. “Her neyse.”

On iki saat boyunca bir spor çantasının içinde, bir bagaja saklanmıştı ve bir kız uğruna bu kadar zorluğa katlanacak bir

tipe benzemiyordu. “Tüm bunlar ne kadar eğlenceli olsa da hâlâ cevaplara yaklaşamadık, önümüzdeki beş dakika içinde cevaplara sahip olmak istiyorum,” diye araya girdim.

Ryke bardağı bir çöp torbasına atıp banyoya doğru gözden kayboldu. Lo yatağın yanına diz çöktü ve cımbızı vermesi için eliyle işaret etti.

Garrison bir an için tereddüt ettikten sonra cımbızı ona verdi.

“Orada keşiği dikmek için kullanabileceğimiz bir şey var mı?” Lo başıyla ilkyardım çantasını işaret etti.

Garrison hastaneye gitmeyeceğimiz fikriyle iyice rahatlamıştı.

“Eğer gerçekten istediği buysa bir alternatif bulabiliriz.” Yarayı dikebileceğimize emindim ama bu pek hoş olmayacaktı.

Garrison başını salladı. “Benim istediğim de bu.”

Ryke bir bardak suyla geri döndü ve suyu çocuğa uzattı. Ben de ona bir paket *Advil* verdim, ağrıyı kesebilecek elimizdeki en iyi ilaç buydu.

Garrison bize baktı, garip bir şekilde ağlayacakmış gibi görünüyordu. Belki de sadece hissettikleri yüzünden bunalmıştı. “Birbirinizden nefret ettiğinizi sanıyordum?” Eliyle Ryke ve beni işaret etti. Magazin haberlerine bakılırsa öyle görünüyordu.

Ryke benden önce cevap verdi. “Biz iyi arkadaşız.” Ben de ilişkimizi benzer bir şekilde tanımlardım. Sadece arkadaşım değildi, güvendiğim ve itimat ettiğim bir arkadaştı. Hayatımda ihtiyaç duyduğum bir insandı.

Garrison sessizleşti, gözleri haliya sabitlenmişti.

Yüz hatlarının ardındaki duyguları okuyamadığımdan, “Ne oldu?” diye sordum.

Paketi yırtıp açarken başını iki yana salladı. “Düşünüyor-

dum da... siz üçünüzün sahip olduğu türden bir dostluğu nerede bulacağımı bile bilmiyorum. Benim arkadaşlarımın hepsi şerefsiz.” Kısa, acı dolu bir kahkaha attı. “Ben de öyleyim.”

Arkadaşlarıma baktım. *Yıllar* boyunca aramızdaki iniş çıkışlar, kavgalar ve sürtüşmeler sayesinde birbirimize daha da yakınlaşmıştık. Her ikisi de bana değerli şeyler öğretmişti; nasıl özverili olunacağını, sevgiyle birlikte gelen acıya nasıl katlanılacağını onlardan görmüştüm.

Eskiden olduğu gibi para, unvanlar ya da başarılar için yaşamıyordum.

İnsanlar için yaşıyordum.

Bundan daha büyük bir şey yoktu.

“Hepimiz pisliz,” dedi Lo. “Ama bir gün seni daha iyi bir insan olmaya iten pisliklerle tanışacaksın. Onlar da seninle kalanlar olacak.”

Garrison belli etmemeye çalışarak gözlerini bir kez hızlıca ovuşturdu. Ardından bir yudum suyla birlikte hapları yuttu.

“Beş dakikalık zaman sınırına yaklaşıyoruz,” diye hatırlattım.

Boğazı düğümlendi. “Kalacak bir yere ihtiyacım vardı... Son bir aydır *Superheroes & Scones*’un mola odasında uyuyordum. Fakat Lily’nin mağazaya daha fazla kamera yerleştirmeyi planladığını öğrenince... ben sadece... bilmiyorum. Gidecek bir yer bulamadım.”

Şu anda bulunduğu yerden daha iyi olması gereken/görünen beş yerin listesini şimdiden hazırlamıştım. “Ailenin evi,” diye önerdim.

Çatlamış dudaklarını yaladı. “Faust’ta olduğumu sanıyorlar. Sen oraya gitmiştin, değil mi?”

Başımı salladım. “Peki neden orada değilsin?” Pencerenin dışında şimşekler çakıyordu, fırtına hâlâ devam ediyordu.

“Başarısız olduğum için nisan ayında okuldan atıldım...” Kapüşonunun ipini daha sert çekti. “Son sene derslerinin çoğu üniversite seviyesinde. Biliyorsun, değil mi?”

Tekrar başımı salladım. *Biliyorum.*

“O kadar fena çuvalladım ki... bir daha sınava girmeme, hatta mayıstaki final sınavlarına bile katılmama izin vermediler.” Kapüşonunu kafasına geçirdi. “Üstelik bu ailemin hatası, anlıyor musunuz?” Kan çanağına dönmüş gözleri benimkilerle buluştu. “Neden beni yılın ortasında yeni bir okula göndermek zorundaydılar? Biliyorum... her şeyi batırdığımı biliyorum ama lise diploması almak istesem de *bir yıl beklemek* zorundayım. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun?”

Hayır. “Peki ya arkadaşların? Onların evleri olduğunu varsayıyorum.”

“Sizi korkutmak için evinize giren arkadaşlarımdan mı bahsediyorsun? Onlar mı?”

“Hayır.” Onların başına ne geldiğini biliyordum. Mahkemeleri nisan ayındaydı ve hepsi yetişkin olarak yargılanmıştı. Her biri bir yıl hapis cezasına çarptırılmıştı. “Diğer arkadaşların.”

“Başka arkadaşım yok,” diye cevapladı. “Kimse kötü adamla ilişkilendirilmek istemiyor. Dalton’dakiler, hatta kesinlikle Faust’takiler de.” Omuz silkti. “Gidecek hiçbir yerim yoktu, tamam mı? Sadece *Superheroes & Scones* ve Willow vardı, hepsi bu.”

Lily ve Lo, duydukları sempati sayesinde onu işe almasalardı o zaman nereye gidecekti? İlk başta Loren’in hayatına hiçbir fedakârlık güdüsüyle girmemiştim. Ancak başka bir insanın hayatına en çok ihtiyaç duydukları anda dokunduğumuz bu küçük durumlar, ertesi sabah uyanıp uyanmamayı seçmelerinde belirleyici faktörler olabiliyordu.

“Faust’un aileme gönderdiği mektubu, onlar almadan önce yaktım. Sınıfta kaldığımı söyleyen mektubu. Bilirsin...” Sustu. “Ben hiçbir zaman iyi bir insan olmadım. Bazılarının bende ne gördüğünü bile bilmiyorum... çünkü ben boktan biriyim.”

Kusurlarını görebiliyorsa ve onları gördüğünde korkunç bir şekilde acı çekiyorsa, bence iyi olacaktı. Özellikle de Lo gibi birinin yanında olması büyük bir avantajdı.

En az Ryke’in yapabileceği kadar güçlü bir şekilde, “Sen boktan biri *değilsin*,” dedi Lo. “Bu camın ayağından çıkmasını istiyor musun?”

Kırık ruhlar, her gün bir zamanlar kırık olan başka ruhlar tarafından onarılırdı.

Sonunda derin bir nefes alarak, “Evet,” dedi Garrison. “Evet, çıkmasını istiyorum.”

BÖLÜM 49

ROSE COBALT

Poppy, kızı ve kocasıyla bu öğleden sonra yanımıza gelmişti. Elektrik kesintisini, Garrison sürprizini ve Daisy'nin küçük panik atağını kaçırmıştı. Tüm bunları onunla paylaşacak enerjim yoktu. Bu yüzden hem Lily hem de ben tüm bu süreç sorunsuz geçmiş gibi davranarak ablamızın güncellemelerini dinliyorduk.

Çaydanlığı ocaktan indirirken, “Oldukça kaotikti,” dedi Poppy. “Her zaman Maria’yı okula kadar takip eden en az dört kameraman oluyor. Ben de ona üç korumayla eşlik etmek zorunda kalıyorum.”

Lily üç çay fincanını tezgâhın üzerine koydu. “Eskisinden çok farkı yok, öyle değil mi?” Bu Lily'nin moralimi düzeltme çabasıydı. Kasvetli ve suçlu hissetmekten çok paparazzilere kızgındım. Yine de medyanın ilgiyi artırmasının benim suçum olduğunu anlıyordum. Haber değeri taşıyan hikâye Connor ve benim üzerimde yoğunlaşıyordu ama buna üzülme yerine, büyük olasılıkla hiçbir zaman gerçekleşmeyecek olan intikam stratejilerini planlamayı tercih ediyordum.

“Bu doğru. Her zaman etrafımızda dolaşan bir ya da iki kameraman vardı.” Poppy üç fincana sıcak su doldururken kolundaki tahta bilezikler şingırdadı.

Lily ay poşetlerini yerleştirdi.

İşe yaramaz hissederek, donmuş eklemlerimle mutfağın ortasında duruyordum. “İkinizin de beni neşelendirmek için zaman harcamanıza gerek yok. Ben zaten *hiç* neşeli olmadım.” Sesim soğuktu. Elmas kpelerimi takmaya karar vermiştim. “Hatırlamıyor musunuz? Ben dikenlerden yapıldım.” Hazırlık okulundayken özellikle asabi ve soğuk davrandığımda bana sık sık, “*Anlarsın ya, hepimiz dikenlerden yapılmadık,*” derdi Poppy.

Ablam bana özür dileyen bir bakış attı, ona *hiçbir* hissim olmadığını söylediğim halde duygularımı düşünüyordu. Yüzünün önünde siyah bir kalp sallasam bile, bana onun da herkesinki gibi attığını söylerdi.

“Yaşananlar korkunç,” dedi Poppy. “Durumu tersine çevirip kendimi kurban gibi göstermek istemiyorum.” Barış tekli fi olarak bana bir fincan çay uzattı. “Annemle babama, hatta Sam’e bile senin işine karışmamaları gerektiğini anlatmaya çalışıyorum. Bu seninle kocan arasında ve hiçbirimiz size ne yapacağınızı söyleyecek pozisyonda değiliz. Yaşadıklarınız Sam’le benim başıma gelseydi, ben de aynı şeyi beklerdim...”

Dışarıdan boğazı yırtarcasına atılan bir çığlık sesi geldiğinde Poppy’nin cümlesi yarıda kesildi.

Daisy.

ay fincanı elimden kaydı, koşarak sürgülü cam kapıya ulaştım ve hemen açtım. Güverte korkuluğuna ulaştığımda Poppy ve Lily hızla arkamdan geliyorlardı.

Daisy yanında Ryke’la uzun ahşap iskelede, gln hizasında duruyordu. Köpekleri de ayaklarının dibinde oturuyordu. Küçük kardeşim ellerini iki yanında yumruk yapmış, havaya doğru *ığlık* atıyordu. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Onun tiz ve acı dolu feryadı, dağın yamacını yakıp kl ediyordu.

Ryke, kız arkadaşına dokunmamaya dikkat ederek ona yük olan şeyi dışarı atışını dikkatle izliyordu. Adımlarımı olduğu yerde kalmaya zorladım, kardeşime yardım etmeyi çok fazla istesem de aralarına bu kadar hızlı girmek istemiyordum.

Onlara yirmi dakika ver, Rose. İrkildim. Ya da on.

“Ne oldu?” diye sordu Lily yumuşakça.

“Ne *olmadı* ki?” Gergin sesim boğazımı yakıyordu. Ya bu yeni bir şeyse ve sadece ruh çağırma seansındaki panikatağından ibaret değilse?

Poppy parmaklarını dudaklarına götürdü. “Bence Ryke ondan ayrıldı.”

Lily’nin yüzü dehşetle buruştu. “Hayır.” Birkaç kere başını iki yana salladı.

Küçük kardeşimi tanıdığımı düşünmek istiyordum ve onun, bir adam ilişkilerini bitirdiği için çılgılık attığını hayal edemiyordum. O adam Ryke olsa bile mümkün gelmiyordu. Hem çılgılık atmak isteseydi, bunu onun yanındayken yapmazdı. Hayal edebildiğim şey şuydu; Ryke ara vermek isterdi, ardından Daisy tek başına ağlamak için odasına çekilirdi.

Ayrıca Ryke onca zaman arasında *neden* bir tatil sırasında kız kardeşimin kalbini paramparça edecekti ki? Neden *eve* on iki saatlik bir araba yolculuğu uzaklıkta olan bir tatilde yapacaktı?

Bunu yapmazdı.

“Ondan ayrılmadı,” dedim onlara.

“Emin misin?” diye sordu Poppy.

Lily ağlamak üzere gibi görünüyordu. Ryke’in bir süre önce mutfakta yaptığı açıklamayı hatırlıyordum. Evlilik hakkındaydı. Onunla ilişkisini bitirmezdi ama her zaman mikroskobik bir şeylerin olma ihtimali vardı. İlişkilerinde görmediğim bir şeylerin yaşanmış olması mümkündü. İlişkilerini fazlasıyla... mahrem yaşıyorlardı.

“Yüzde yüz değil ama böyle bir şey yaptığını sanmıyorum, en azından *burada* değil.” Kollarımı göğsümde kavuşturarak güvertede kalmaya, Daisy’nin yardımına koşmama-ya çalışıyordum.

“Ben böyle bir şey yapacağını hiç sanmıyorum,” dedi Lily. “Ryke onu *seviyor*.”

Poppy bileziklerinden birini endişeyle çevirdi. “Kısa bir süre önce Ryke’a, Sam’dan ayrı geçirdiğim bir yılın benim için ne kadar önemli olduğunu anlattım. Belki o da Daisy için bunu yapmayı düşünmüştür.”

Ryke’la yaptığı konuşmayı zaten bildiğim için dudaklarımı birbirine bastırdım. Poppy az önce benim ilişkiye burnunu sokmayacağını söylemişti. Oysa Ryke ve Daisy’ninkine karışmaya hazırdı. Ablamın sadece genç ve âşık olma deneyimine sahip olması yüzünden, *onların* ilişkisiyle benimkinden daha fazla bağlantı kurduğunu anlıyordum.

Poppy’ye bir bakış attım. “Ryke bana konuşmanızdan bahsetti ve bu konuda fazlasıyla öfkeliydi.”

Ablam kaşlarını çattı. “Emin misin?”

Daisy tekrar çığlık attı. Derinden gelen, bedenini sarsan bir çığlıktı. Boynumda bir ürperti hissettim. *Ağlama, Rose*. Ben onları her yere taşıyabilecek kadar dayanıklı, sert ablalarıydım ve gözyaşlarına boğulursam o abla *olamazdım*.

Derin bir nefes vermeye çalıştım. Daisy’nin titreşen çığlığına aşınaydım, yalnızca ben bunu mantomun içine doğru yapmayı tercih ediyordum. Zihnim, çocukluğum ve ergenliğim arasında gidip gelirken küçük kardeşimle paylaştığımız bir engele çarpıp duruyordum. İlişkilerimize müdahale etmeyi seven annemiz karşıma çıkıyordu.

Yavaşça Poppy’ye döndüm. “Bu ‘ara verme’ fikri hakkında Ryke’tan başka biriyle konuştun mu?”

Poppy ölmek üzere olan bir balık gibi ağzım açıp kapadı. “Annemle babama laf arasında söyledim ve...”

Gözlerim alev aldı. “Ve ne?”

“On sekiz yaşındayken neredeyse hiç dünya deneyimim olmadığını, bu yüzden hazırlık okulundan sonra Sam'den bağımsız olmak istememin mantıklı olduğunu söyledi. Ama Daisy on dört yaşından beri neredeyse her kıtayı gezdi. O söyleyene kadar bunu hiç düşünmemiştim.”

Donup kaldım. “Seninle aynı fikirde değil miydi?”

Poppy başını salladı. “Hem de hiç değildi. Ryke’ı hapse attırdığından beri kendini suçlu hissediyor. Sanırım Sara Hale’le biraz *fazla* benzediğini düşünüyordu.” Annemiz, Ryke’ın annesinden nefret ettiği için onu kendisiyle kıyaslamak bile fena halde öfkelenmesini sağlamış olmalıydı.

Annemle herhangi bir konuda aynı fikirde *olduğuma* inanmak zordu ama onun benim tarafımda olmasını hainliğe tercih ederdim.

Lily akan burnunu çekti. “Peki ya babam?”

“Birbirlerine çok bağlı olduklarını, Daisy üniversiteye gitmek istemediği sürece ayrılmalarının bir anlamı olmadığını söyledi. O da gitmek istemiyor zaten.”

Ebeveynlerimiz ne söylerse söylesin, en önemlisi kardeşimizin fikriydi. “Daisy ile konuştun mu?” diye sordum ablama.

“Hayır, onu her gördüğümde unutuyorum.” Poppy üzgün bir şekilde dudaklarını kapatırken kısık sesle küfrettiğini duydum.

“Ryke’ı etkilemedin.”

“Nasıl bu kadar emin olabildiğini anlamıyorum,” diye fısıldadı.

Lily tırnaklarını yemeyi bırakıp cevap verdi. “Ryke tanıdığım en bağımsız düşünen insanlardan biri. Eğer bunu gerçekten yaptıysa... o zaman kendi kararıyla yapmıştır. Öyle değil mi, Rose?” Gözleri dolmuştu.

“Henüz ağlama. Bu bir filmin başında, jeneriği görünce ağlamak gibi bir şey.”

Tekrar burnunu çekip gözlerini sildi. “*Titanik*’in girişinde ağlamıştın.”

“Hamileydim ve hormonlarımın etkisi altındaydım,” diye karşı çıktım. “Ayrıca yaşanacak trajediyi *biliyordum*. Bunun ne hakkında olduğunu bile bilmiyoruz.” Bunlar benim göz-yaşlarımı dindirmek için yaptığım savunmalardı, mümkün olduğunca kız kardeşimle paylaşıyordum. Çünkü ağlamaya başlarsa, hepimiz arasında bir domino etkisi yaratacaktı.

Doğrularak iskeleye odaklandım. Daisy yorgunluktan geriye doğru sendelediğinde tamamen sessizleşmiştim. Son çılgılığı dudaklarından çoktan çıkmıştı. Hıçkırıklara boğulurken bacakları büküldü.

Ryke, kız arkadaşını belinden yakalayıp göğsüne bastır-
dı Ona sıkıca sarılmış halde dizlerinin üzerine çöktü. Daisy onun omzuna sarılarak ağlarken Ryke’in eli küçük kardeşimin saçlarında kayboldu. Dudaklarını kulağına yaklaştırmış bir şeyler fısıldıyordu ama söylediklerini duyamıyorduk. Daisy’nin vücudunun her hıçkırıktaki sarsıldığını görüyordum.

Aşağıya inmemek için parmaklıklara tutundum. Ardından Ryke’in gözleri güverteye kaydı ve kardeşlerimle beni gördü. Yanlarına gitmemiz için eliyle işaret etti.

İşte bu yüzden Ryke Meadows’u seviyordum.

Topuklu ayakkabılarımla merdivenden hızla inerken düşmemeye dikkat ediyordum. Son basamağı inip tepeden aşağı yürüdüm. Lily aceleyle lekelenmiş yanaklarını siliyordu. Poppy çimlerin üzerinde bohem eteğini kaldırarak yürüyor, ben de topuklularımdan biri ıslak çimenlerle takılmaya çalışsa da sürüye liderlik ediyordum.

Ryke, kardeşimizden uzaklaşırken çenesi endişeyle gerilmişti. Daisy üzüntüden ağırlaşmış bacaklarını taşımakta zor-

lanıyordu ve Ryke'in onu bir saniye için bile terk etmekte zorlandığını görebiliyordum. Daisy'nin önünde çömelip başının üstünü öptü, duyamayacağım bir şey söyleyerek ayağa kalktı.

Bize doğru yönelmişti.

İskeleye vardığımızda Ryke birkaç adım ilerideydi, göz yaşlarını tutmaya çalışıyordu. Yanımızdan geçerken, "Ablalarına ihtiyacı var," dedi kısık sesle.

Ağlama, Rose. Burnumdan nefes aldım.

Lily ne olduğunu duymak için beklemedi. İnce bacaklarıyla beceriksizce, koşabildiği kadar hızla en küçük kardeşimizin yanına gitti.

"İkiniz bir ara mı veriyorsunuz?" diye sordu Poppy.

"Ne?" Ryke'm kaşları çatıldı, şaşkın görünüyordu. "Hayır. Asla. Siktir, hayır." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi.

Daha fazla bilgi almak için oyalanmakla kardeşimi rahatlatmak arasında kalmıştım ama Lily'nin harika sarılmaları olduğunu biliyordum. Benimkinin olabileceğinden çok daha iyilerdi.

Yabalar ve iğneler midemde bir çukur oluştururken, "Ne oldu?" diye sordum.

Ryke başını iki sana salladı. "Size söyleyen kişi ben olamam. Ondan duymanız daha iyi olur."

"Kötü mü?"

Bir kez başını salladı.

Elimi tutup, "Hadi gidelim," dedi Poppy. Birlikte iskele- nin sonuna kadar yürüdük. Lily küçük kardeşimizi kollarıyla sarmış, Daisy ise yanağını onun omzuna yaslamıştı. İkisinin de kızarmış yüzlerinden yaşlar süzülüyordu. Cevap arayışıyla Lily'nin gözlerinin içine baktım. Ancak başını iki yana sallayarak sessizce bir cevabı olmadığını söyledi. Sadece son derece anlayışlıydı.

Poppy onların yanına oturduğunda ben de üç kızın önü-

ne oturup çemberimizi kapattım. Akçaağaçlar rüzgâra karşı hışırdıyor, göl bu sakin ve uzak atmosferde altımızda dalgalanıyordu. Parmaklarımı küçük kız kardeşimin parmaklarıyla birleştirdim. Ablam, Daisy'nin koyu renk saçlarını okşarken ıslak yanağına yapışan telleri yumuşakça geri itiyordu.

Zihnim güçlü sonuçlar çıkarmaya uygun durumda değildi. Dizlerimin dibine kadar şimdiki ana dalmıştım, kardeşimin kesik nefes alış verişlerinin yavaşlayarak normal nefeslere dönüşmesini izliyordum. İskelenin ahşap tahtalarına baktı, kendi kafasının içinde kaybolmuştu.

Elini sıktım. Şu an için tek yapabileceğimiz şey burada olmaktı.

En sonunda konuşmaya başlayana kadar dakikalar geçti. “Bir teorim var. Eğer birini bu kadar çok, bu kadar ezici ve bu kadar korkunç bir şekilde seversen... o zaman doğanın gücü, korkunç aşkın için seni cezalandırır ve asla eskisi gibi olmazsın.” Sesi çatlarken çenesi titredi.

Zorlukla yutkundum. “Domuz ve ayı teorini daha çok sevmiştim.”

Acı dolu, zayıf bir kahkaha attı. Poppy eteğinin pamuklu kumaşıyla Daisy'nin yanaklarını sildi.

Ardından küçük kardeşim başını çevirip ağırlaşmış gözlerini bana dikti. “İlk regl olduğumdan beri döngüm düzensiz ama bunu zaten biliyorsunuz.”

Lily ve Poppy başını salladı. Ben ise boyun kaslarımı bunu yapacak kadar gevşetemedim.

Boğuk bir sesle, “Ben... modellik yaparken hiç sağlıklı beslenmezdim,” diye devam etti. “Bazı eski modeller de çok az yedikleri için hiç regl olmuyorlardı ve bu normal görünüyordu, anlarsınız ya?” Gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

İçinde büyüdüğü dünyayı anlayamıyordum. On altı yaşında regl olmaya başlamanın ve yılda iki kez regl olmanın

normal görüldüğüne inandığı bir dünyadan geçmişti. *Özür dilerim*, demek istiyordum ama artık bunun ne faydası vardı ki? Olan olmuştu ve yapabileceğim en iyi şey, kız kardeşim bana ihtiyaç duyduğu sürece onun yanında olmaktı.

Sesimde belli belirsiz bir titremeyle, “Modellik yapmayı bıraktıktan sonra regl dönemlerin hâlâ düzensizdi,” diye hatırlattım.

Lily bana baktı. “Ama eskisinden daha *iyiydi*. Daisy bana böyle söylemişti.”

“Öyleydi,” dedi Daisy usulca. “Ama hâlâ düzensiz olduklarından da bahsetmiştim.”

“Jinekolog *stresten* kaynaklandığını söylemişti.” Bu anıyı çok iyi hatırlıyordum. Janée hamile kaldığım sıralardı ve Daisy’nin krampları korkunçtu. Regl dönemi çok uzun sürüyordu, ben de her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için onu doktora götüreceğimi söylemiştim. Lanet olası doktor bu durumun *stresten* kaynaklandığını ve başka bir sebebi olmadığını söylediğinde *oradaydım*.

Lütfen başka bir şey olmasın.

Konuşmak için dudaklarını araladı ama hiç kelime çıkmadı. Poppy’nin saçlarını okşamayı sürdürmesi, küçük kardeşimizin Lily’nin kollarında rahatlamasını sağlıyormuş gibi görünüyordu.

Daisy elimi sıktağında bana baktığını fark ettim. Sanırım varacağı sonucu anlıyordum ve bu şimdiden ruhumu paramparça ediyordu çünkü onunkini de parçaladığını biliyordum.

Gökyüzüne bakarak, “Mart ayında birkaç haftalığına doğum kontrol ilacı kullanmayı bıraktım,” diye açıkladı. Ardından bana döndü. “Üstelik bu çok acı vericiydi. Canavar krampları ya da onun gibi bir şey olduğunu sandım.” Kederli bir gülüşün ardından kaşlarını çattı. “Fredericke regl dönemlerimden ve ruh halimi etkilediği için doğum kontrol şeyin-

den bahsettim. O da hemen bir ultrasona ihtiyacım olduğunu söyledi.”

Boğazım yanıyordu. “Neden bir şey söylemedin?”

“Connor’la çok fazla şey atlattınız, Lily de iyi bir durumdaydı. Poppy, senin de kendi ailen var. Hiçbirinize yük olmak istemedim. Bir şey çıkmayabileceğimi düşündüm, zaten bir şey çıkmazsa o zaman sizi endişelendirmemiş olurum. Çıkarsa...” Gözyaşlarına boğuldu. Ona yaklaşıp iki elini sıktım.

“En azından Ryke seninle geldi mi?” Kimse o sırada yalnız olduğunu düşünmek istemiyordu.

Başıyla onayladı. “O gerçekten çok iyiydi.” Duraksadı, sanki sesi her cümlesinde kırılıyordu. “Sonrasında motosikletimi eve süremeyecek kadar üzgündüm. Bu yüzden onun kine bindim ve beni bir saat boyunca şehirde gezdirdi. Bu kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.” Tekrar başını salladı, daha çok kendi kendineydi. “Doktorun yanıdayken bana tam sonuçları vermediler. Tek söyledikleri, her iki yumurtalığım da ağrıya neden olan ve regl dönemlerimi bozan bazı... kistler olduğuydu. Zararsız olabileceklerini söylediler ama ne tür kistler olduklarını belirlemeden önce bazı kan tahlilleri yapmak istediler.”

İki yumurtalıkta da. Anlattıklarının bu kısmını seçip netleştirdim.

Rüzgâr ağaçları tekrar kamçılایınca, bir kuş cıvıladı. Bu kutsal olan her şeye hakaretmiş gibi hissettirdi. Dünya bizimle birlikte yas tutuyor olmalıydı. Bir şimşek ve gök gürültüsü sağanağı gerçekleşmeliydi. Bunun yerine güneş bulutların arasından süzülüyor, yeryüzü rahat ve huzurlu bir şekilde varlığını sürdürüyordu.

“Bu sabah doktor beni aradı,” dedi yumuşakça. “Sonuçlarımın çıktığını ve gelmem gerektiğini söyledi.” Derin bir nefes verdi. “Bana şimdi söylemesi için ona yalvardım. Ben

sadece... tatilimizin geri kalanını bilmeden geçirmek istemedim.”

Sormak zorundaydım. “Kistlerin türü neymiş?”

“*Endometrioma*.” Derin bir nefes daha verdi. Onda *endometriozis* vardı. Kanser olmasa da iyi bir sonuç değildi. “Kistin büyüklüğü, sol yumurtalığım ve sol tüpümün durumu nedeniyle yapabileceğimiz en iyi eylemin her ikisini de almak olduğunu söyledi.”

Bu noktaya kadar kendimi tutmuştum. Gözlerimi kırptırdığımda gözyaşları dalga dalga yanaklarıma süzüldü.

Daisy sessizce ağlıyordu.

Lily ona daha sıkı sarılırken kızarmış gözleri çözüm için bana kaydı. “Başka seçenekler olmalı.”

Kendimi çaresiz hissetsem de başımı salladım. Çenemi kaldırıp yanaklarımı sildim ve Daisy’nin ellerini tekrar tuttum. “Daisy,” dedim güçlü bir sesle. “Profesyonel görüşlerini almak için seni başka doktorlara götüreceğiz. Böyle bir ameliyatta girmeden önce birden fazla görüşe ihtiyacın var.”

Daisy başıyla onayladı ama sesindeki keder azalmamıştı. “Ultrason sonucunu gördükleri andaki yüzlerini görmeliydin... o anda durumu anladılar. Anladıklarını biliyorum.”

“Peki sağ yumurtalığın?” diye sordum. Durumun gerçek sonuçlarının etrafında dolanıyorduk ve ben onun yerine bu sonuca balıklama daldım. “Tek yumurtalıkla çocuk sahibi olabilirsin, Daisy.”

“Dedi ki... kist her an patlayabilirmiş ve o zaman kesinlikle alınması gerekiyormuş. Laparoskopik ameliyat, yumurtalığın iyileşmesine yardımcı olabilirmiş. Tabii işe yarayacağına ya da kalıcı bir çözüm olacağına dair bir güvence yok.” Cam gibi gözleri benimkilerle buluştu. “Hiçbir zaman bebek sahibi olamama ihtimalim, olma ihtimalimden daha yüksek.”

* *Endometrioma*, bir diğer adıyla çikolata kisti rahim içini kaplayan dokunun rahim dışında, özellikle yumurtalıklarda büyümesi sonucu gelişen kistik yapıya verilen isimdir. (ç.n.)

Belirsiz bir zamanda, hep dördümüzün oturduğu bu iskelenin çocuklarla ve gençlerle dolu olduğunu; onların kahkahalarının ve bağırışlarının havada dalgalandığını hayal ederdim.

Ardından Daisy'nin çocuğunu düşünürdüm, yakındaki akça ağaca tırmanıp dışarı fırlayan kıvrık dalın üzerinde sallanırdı. Daisy'nin başka bir çocuğu çılgınca zıplayarak göle atlıyor olurdu.

“Şşşt,” dedi Poppy. “Sorun yok, Daisy.”

Sorun vardı. Bu dağıtılan el kötüydü, kız kardeşim için istediğimden çok daha karanlık bir kaderdi.

Bu şekilde bitemez.

Gözyaşları içinde, “Burada olmak zordu,” diye itiraf etti Daisy. Tüm vücudu titriyordu. “Bu göl evinin herkes için ne anlama geldiğini biliyorum, benim için de öyleydi.” Keskin bir nefes aldı. “Çocuk istiyordum... Biliyorum... hâlâ genç olduğumu biliyorum ama bir gün onlara sahip olmak istemiştim. O tecrübeyi istemiştim. Başlangıcını, o anı ve sonrasını.” Duraksadı. “Gerçekten üzücü olan ne biliyor musunuz? Yarından sonraki geleceği hayal etmeye başlamıştım... kendi bebeklerimin hayalini kurmuştum.”

“O bebeklere sahip olacaksın,” dedim onu temin ederek.

Şüpheyi başını iki yana salladı. “Sol yumurtalığım için ameliyata girebilirim ve o sırada sağ yumurtalığımın da alınması gerektiğini söyleyebilirler.”

Kız kardeşim için üzüntüyle, bu kederli sonuçla boş boş oturmayı reddediyordum. Onun hikâyesine daha iyi bir son vermek istiyordum. Ona daha iyi bir son *verecektim*. Hafifçe sarıldığım ellerini salladım. “Bana bak, Daisy.”

Başını kaldırdığında gözleri daha fazla yaşla doldu. Gözlerimi kırıştırdığımda benimkilerden de yaş döküldü.

İki parmağımı onunkilere sardım. “Bebeklerin *olacak*.

Yumurtalarını kurtarabilirsin ve eğer herhangi bir şey olursa çocuğunu ben taşıyacağım. *Ne kadar* istersen.” Hepimiz ağlarken kelimelerime sarıldım. Doğumu bizzat yaşamakla aynı şey olmadığını biliyordum ama ona verebileceğim en yakın şey buydu. “Senin özelliklerine sahip olacaklar. Onları kollarında tutacak, büyüyüp güçlenmelerini izleyeceksin.”

Daisy buruk bir şekilde gülümserken tekrar hıçkırdı. “Emin misin, Rose?”

Poppy gözlerini ovuşturdu. Taşıyıcı annelik amacıyla olsa da başka çocuk sahibi olmayacaktı. Sabah bulantıları yüzünden birkaç hafta hastanede yatmıştı ve Maria’dan sonra bir daha asla çocuk sahibi olmayacağını söylemişti. Hamileliğin Lily’nin bağımlılığı üzerindeki olumsuz etkileri nedeniyle Daisy, Lily’nin kendisi için bir bebek taşımasını istemezdi.

Tek seçenek ben olmasaydım bile ilk ben gönüllü olur-
dum.

“Rahmim tamamen senin. Ne zaman istersen ben hazırım.” Kız kardeşlerimle bir şeyleri paylaşma konusunda her zaman iyi olmuştum. Bu da benim için farklı değildi.

Daisy ellerimi bırakarak önce bana sarıldı. Omuzlarım ve kollarım hâlâ kaskatıydı. Buna rağmen Lily’nin yapacağı şekilde sarılışına karşılık vermeye çalıştım.

“Teşekkür ederim,” dedi kısık sesle.

“Seni seviyorum.” Parmaklarımı saçında gezdirdim. Lily ve Poppy de aynı duyguların yansımasıyla sarılmamıza dahil oldular. Çok geçmeden hepimiz sarmaş dolaş bir halde yere yığıldık. Gözlerimiz ıslaktı, rimellerimiz akmıştı ve hayatlarımızın gidişatı kız kardeşimizi takip edebilmek için birazcık sapmıştı. Onu asla yalnız bırakmayacaktık.

BÖLÜM 50

ROSE COBALT

İskelede biraz daha oyalandık, ayaklarımızı suya sokup hemen hemen her şey hakkında sohbet ettik. Lily, Loren'in ayı barikatı fikrini reddetmesinin ardından bir kutu ayı spre-yine sarılarak yattığını anlatınca Daisy güldü.

Lily'nin gözleri komik bir şekilde büyümüştü. "Eğer bir ayı, bir yığın sandalyeyi yıkıp geçebiliyorsa o zaman *hiçbiri-miz* güvende değiliz demektir. Bunu bir düşünün."

"Odamda bir balta var," dedim Lily'ye. "O lanet olası ayı-nın kafasını keserdim."

Daisy'nin dudaklarında bir gülümseme belirirken ayak-larını suya vurdu. "Odamda iki kurt var, yani güvendedeyim."

Poppy teslim olur gibi ellerini kaldırdı. "Ayıya zarar ver-meyeceğim. Eğer şans eseri bir tanesi odama girerse, Sam onu dışarı atmama yardım eder."

Küçümseyerek güldüm. "Neyle?"

"Balla," diye araya girdi Daisy.

Lily başını salladı. "*Pooh*." Kızardı. "Yani *Winnie the Pooh*"..." Yüzünü buruşturdu. "Bekle... bunu kastetmedim. Demek istediğim..."

* *Pooh* kelimesinin, İngilizcede kaka anlamına gelen "*poop*" kelimesine benzerliği dolayısıyla karakter yanlış anlaşılmış olabileceğinden utanıyor. (ç.n.)

** *Winnie The Pooh*, Alan Alexander Milne'nin kurguladığı bir karakterdir. (ç.n.)

“Biliyoruz,” diyerek karmaşasını yarıda kestim. “*Winnie the Pooh*.”

Kendinden daha emin bir şekilde tekrar başını salladı. “Evet. Ayı *Pooh*. Balı sever, bu yüzden kavanozları kırk kilometre ileriye bırakırsak belki yanımıza gelmezler.”

Henüz *hiç kimsenin* bir ayı bile görmediğini belirtmek istiyordum ama Poppy yanımda oturan küçük kardeşimize bakmak için uzandı. “Daisy?”

“Evet?” Daisy daha iyi olduğunu göstermek için ablamıza gülümsedi. Bunun ne kadar zorlama olduğunu anlayamamıştım, gerçekten eskisi kadar üzgün olmadığımı düşünmek istiyordum.

“Hiç ara vermeyi düşündün mü? Sam’le benim yaptığım gibi?” diye sordu. “Sadece bu konudaki düşüncelerini öğrenmek istiyorum.”

Daisy konuşmaya başlamadan sürgülü cam kapının açılma sesini duydum. Hepimiz aynı anda başımızı çevirdik. Kocalarımız ve Daisy’nin erkek arkadaşı girişin üstündeki katta toplanmışlardı. Loren ızgarayı açmıştı, henüz hiçbirisi bizim ne yaptığımıza burnunu sokmuyordu. Sadece yemek pişirirken kendi aralarında konuşuyorlardı.

“Bunu hayalimde canlandırmıştım,” diye itiraf etti Daisy. “Ama düşündüğün gibi değil.” Ayaklarıyla göle su sıçrattı. “Ne zaman yalnız olduğumu hayal etsem, bir zamanlar bulduğum yere geri dönüyorum. O zamanlar mutlu değildim.”

“En çok ne zaman mutlu oldun?” Poppy usulca sordu.

Daisy bunu düşünürken kocaman gülümsedi. “Zamanımı Ryke’la geçirmeye başladığım an. Artık bu eğlenceli şeyleri tek başıma yapmıyordum. Benimle sörf yaptı, su altına daldı. Benimle uçurumlardan atladı. Bir arkadaşım vardı. *Gerçek* bir arkadaş. Ryke’in yanındayken kendim, sevdiklerim, sevmediklerim, sınırlarım ve beklentilerim hakkında... yalnız-

ken geçirdiğim onca yıldan daha fazla şey öğrendim. O noktaya geri dönmek istemiyorum.”

Kolumu beline doladım. “Hiçbir yerde bir arkadaşın, erkek arkadaşın ya da kocan olduğunda bağımsızlığını kaybedeceğini söyleyen bir kural yok. Bunlar birbirinin dışında yaşanmak zorunda olan şeyler değil ve hepimiz her ikisine de sahip olabilmeliyiz.” Yaşın da bir önemi yoktu.

Poppy bu düşünceyi daha iyi anlayarak başını salladı. “Katılıyorum.”

Daisy derin bir nefes alıp gökyüzüne baktı. “Bazı günler bir yaş daha büyük olmayı hayal bile edemiyorum, bazı günler de tek gördüğüm uzun gelecek oluyor.”

“Geleceğinde stil anlayışım varlığını sürdürse iyi olur,” dedim ona. “Eğer büyük beden bir panço giyyorsam, dünya cehenneme dönmüş demektir.”

Herkes güldü. Kısa süre sonra hep birlikte ayağa kalktık. Daisy elimi tuttu ve hamburger kokusu bize doğru gelirken yukarı çıktık. Üst kata çıkan basamakları tırmanarak herkesin toplandığı yere ulaştık. Willow ve Garrison sallanan sandalyelerde yan yana oturmuş, *Fizz Life* içiyorlardı.

Onlara yaklaşmak üzereyken Connor kucağında Jane’le yolumu kesti. “Ça a été?” *Nasıl geçti?*

Ryke’in ona bilgi verdiğini varsaydım. Göz ucuyla ızgaranın yanında Daisy ve Ryke’in yeniden bir araya geldiğini gördüm. Kardeşime büyük bir destek ve şefkatle sarılıyordu, ona olan sevgisi açıkça ortadaydı.

Connor başparmağıyla akan rimelimi temizlemeye çalıştı. Tekrar ona odaklandım. “Bebeğini kendi taşıyamazsa ben doğuracağım.”

Bu fikir karşısında hiç şaşırmış ya da isteksizmiş gibi görünmüyordu. Bunu içten gülümsemesinde görebiliyordum. “Sen güçlü bir kadınsın.”

Bana, Lily ve Daisy'ye verilen kartlardan daha dolu bir deste dağıtılmıştı. Onlar da aynı derecede, hatta daha güçlülerdi. Ben her zaman ekstra takviye için buradaydım. Ne kadar yaşlandığımızın, saçlarımızın nasıl grileştiğinin önemi yoktu. Bu asla değişmeyecekti.

BÖLÜM 51

ROSE COBALT

“Respirez profondément,” diye fısıldadı Connor kulağıma. *Derin nefesler al.*

Oksijeni ciğerlerime hapsedmiştim. Beynim Connor’ın beyninin ne yapmak istediğinin *son derece* farkındaydı. Yarın göl evinden ayrılacaktık, bu yüzden sınırlarımızı zorlamak istediğine inanmak çılgınca değildi. Sanırım birlikte çıktığımız tüm seyahatlerin sonuna doğru “alışılmışın dışında” bir şeyler yapıyorduk.

Alpler’e gittiğimiz zaman eve dönmeden önce bekâretimi kaybetmiştim.

Bora Bora’daki balayımızda, eve dönüş uçağımızdan bir gün önce bir plaj kabininde seks yapmıştık.

Üstelik sen bahsettiğin bu iki şeye ve diğer tüm şeylere de bayıldın, Rose.

Bu bilgi endişelerimi zar zor bastırıyordu.

Ben yüzüstü uzanırken öne doğru eğildi, omzumdaki nemli saçlarımı toplayarak enseme ulaştı. Hassas tenimi öptü, vücudum bir saatlik ön sevişmeden dolayı sarsılıyordu. Çoktan ıslanmıştı ve başka bir doruğa hazırdı. Tüm bunların farkındaydım ama... haftalardır tıkaç kullansam da Con-

nor'ın kıcıma girmesinin dayanılmaz bir acıya sebep olma-
yacağından şüpheliydim.

“Kendi aklımdan çık, Rose.” Kıcıma bir şaplak attığında gergin bir nefes verdim. Ardından ağırlığını üzerimden çekti.

Omzumun üzerinden ona baktım. Benim gibi çırpılçılaktı. Birbirine bastırdığım bacaklarımın biraz üstünde, bacaklarını iki yana açmış oturuyordu. Sanki yüzüstü yatmış huzur içinde uyuyormuşum gibi bedenim uyuşmuştu. Kalçakemiklerimin altına bir yastık yerleştirerek kalçamı bana daha rahat sahip olabilmek için yukarı kaldırdı.

“Sadece rahatla.”

Rahatla. Benim gergin, nevrotik zihnim için bu o kadar da kolay değildi. Ona odaklanmaya çalıştım. Dikkatimi odayı kaplayan, “*Bundan zevk alacaksın, Rose,*” diyen özgüveni-
ne, çileden çıkarıcı şekilli vücuduna ve ereksiyon halindeki aletini ortaya çıkaran kaslarına vermeye çalıştım.

Dizleri vücudumun iki yanındaydı. Bu, gençken mastürbasyon yaptığım bir görüntüydü. Bunu inkâr edemezdim ama fantezilerim arasında anal seks yoktu.

“Şşşt,” dedi dudakları kıvrılırken.

“Beni susturmanın bir faydası olmayacak, Richard,” diye mırıldandım.

“Je connais toutes les façons de vous aider. Croyez-moi.”
Sana yardım etmenin bütün yollarını biliyorum. Bana inan.

Ona inanmak mı? Ona güvenmek mi? Bakışlarıyla ve yavaşça hareket eden arzulu elleriyle vücudumu okşamasını, avuç içleriyle kıvrımlarımı çizmesini izledim. Dokunuşuyla sinirlerim geriliyor, bacaklarım hafifçe titriyordu.

Bir anlık mücadele belirtisi gösterirsem, geri çekileceğini bildiğimden bazı tereddütlerimi yuttum.

Sen lanet olası bir dişi aslansın, Rose. Üzerine çıkmasına izin ver.

Soğuk, narin bir şey ayak bileklerimi sıyırdı. Boynumu çevirdim ve omzumun üzerinden arkama baktım, neredeyse sırtüstü dönüp oturmak üzereydim. Kıçımı sertçe kavrayarak beni sabit tuttu. “Kıpırdama,” diye emretti.

“Ne yapıyorsun?”

Bana döndüğünde kapalı yumruğunda bir şey vardı. Ayak bileklerime sarılı olan şeyin bir kopyası olduğuna bahse girerdim. O kadar inceydi ki, sırtüstü dönmekten bile çıkarabileceğimi ve ayak parmaklarımla kaldırabileceğimi düşünüyordum. Ancak tek bir ayağımı kaldırdığım anda Connor bacağımı yakalayarak beni hapsetti.

“Bunu yapmak istemezsin, Rose.”

Ona ters ters baktım. “Nedenmiş?”

Öne doğru eğilip bileklerime uzandı. Onları daha yukarı çekerek güçlü bir kavrayışla birbirine kenetledi. “Çünkü hareket edersen bunu kırarsın.” Uzun, baştan çıkarıcı bir elmas zinciri ortaya çıkardı. Kolye, kulaktaki bir fısıltı kadar narin ve hafifti. En küçük kancayı takmadan önce kolyeyi bileklerime dikkatlice iki kez sardı.

Bunların Cobalt Elmasları’nın yeni ürünleri olup olmadıklarını merak ettim. Değilse bile tam benim tarzım ve zevkime göre olan, mükemmel bir şekilde beni yansıtan bir takıyı paramparça etmekten nefret ederdim.

“Bana rüşvet mi veriyorsun?” diye sordum.

“Hayır,” dedi kararlılıkla. “Kıvrınmaman, dik durman ve bacaklarını açmaman gerekiyor. Ayrıca kelepçelere çok alıştın.”

Hâlâ omzumun üzerinden boynumu eğerek ona bakabiliyordum. Aynı pozisyondaydı, elleri belimin altındaydı. “Gözlerini kapat.”

“Hayır.”

Kıçıma bir şaplak attı. Titrerken yastığımı ısırdım. Vü-

cudum daha fazla uyarılmak için sızlıyordu. Parmakları bu arzumu yerine getirip iki acı dolu saniye boyunca klitorisime masaj yaptı.

“Tamamen rahatlamış olman gerek.”

Kasılırsam acı çekeceğimi daha önce de hatırlatmıştı. Bu yüzden bir şey yapmadan önce beni sakinleştirmek için elinden geleni yapıyordu.

“Yavaş olacağım,” dedi bana. Bu konuda bilgilendirilmem gerektiğini biliyordu. “Bir anda tamamen girmeyeceğim. Söz veriyorum.”

Tercümesi: *Vücudunu tanıyorum. Sınırlarını biliyorum. Güven bana.*

Güveniyorum. Gözlerimi kapattım ve yanağımı yumuşak yastığıma dayayarak rahatlamaya çalıştım. Yeni bir sıcaklık hissediyordum, çok sıcak değildi ama ılıktı. Sanırım kayganlaştırıcıydı. Çok geçmeden Connor yavaşça içime doğru ilerledi. Genişlemeye birlikte canım yanmaya başlar başlamaz, parmakları aşağı inip sürtünmeye sebep olacak şekilde beni okşadı.

Orgazm dolu hisler canlı renklerle yanıp sönmeye başladığında, zihnim acıyı gölgede bıraktı. Nefes nefese kalmıştım, yastığa dayanmış dudaklarım düzensiz bir nefesle aralanmıştı. Parmaklarını içimden çıkarırken aletini daha içeri itti, yavaşça derinlere doğru ilerliyordu. Dolu olma hissi, tamamen onunla dolmak... -Ah, Tanrım- başka hiçbir şeye benzemiyordu.

Onun boyutuna ulaşacak kadar esnediğimde her saniye aletini içime biraz daha fazla itti. Çok sert olmayan, kendinden emin hareketleri vardı. Bacaklarımın arasında artan titremelerim, arka tarafımdaki hareketleriyle eşzamanlı hale geldi.

Gözlerimi açıp ona baktım. Elleri belimin yanlarına sıkıca

kenetlenmişti, vücudu her ileri hareketinde geriliyordu. Onu izlemeye devam ettim. Diz çöküşünü, içime girişini ve varlığıma odaklanışını seyrettim. Derin maviliklerindeki tahrik olma ifadesi beni başka bir dayanılmaz noktaya doğru götürüyordu.

“Connor,” diyerek keskin bir nefes aldım. Dudaklarım kapanmıyordu. Dönen başımı yastığa bastırıp çarşafıya doğru inledim.

Boğazımda başka bir inleme düğümlendiği sırada, o bir an bile duraksamadan arkaya eğildi ve ayak bileklerimdeki elmas ipi çözdü. Birden ayak bileğimi yakalayıp içime girmeye devam ederken ayağımı daha yükseğe kaldırdı. Bu şekilde beni iyice doldurabilecek ve daha derine girebilecekti. “Sabit dur...”

Çok geç uyarmıştı. Yaşadığım ani patlama ve onun baskın kuvveti, kolumu hareket ettirerek kendimi daha iyi desteklemek için ona dayanmama neden olmuştu. Elmas zincir ikiye ayrıldı. Ne yaptığıma odaklanmama izin verecek kadar durmadı.

Avucum yatağa düz bir şekilde bastırılmış haldeyken diğer eliyle bükülmüş dirseğimin altından tuttu ve hafifçe pozisyonumu değiştirip sabit kalmamı sağladı. Bana arkadan, daha sert bir şekilde sahip olmaya başlamıştı.

Tüm uzuvlarım onun kontrolündeydi. Onun kavrayışının hükmü altındaydım. Ritmini hiç bozmadı. Aletinin içimdeki varlığının hiç olmadığı kadar farkındaydım. Connor Cobalt ile doluydum, üstelik bu...

Gözlerim geriye doğru kayarken ayak parmaklarım kıvrıldı.

Üzerime çıkıp becer beni.

Bundan hoşlandığıma inanamıyordum.

Bir yandan da inanıyordum. Hoşlanacağıma hiç inanmadığım birçok şeyden hoşlandığım olmuştu.

Eğer Connor seks sırasında bir tanrıysa, kesinlikle sonrasında da bir tanrıydı. Vücudumun ihtiyaçlarına çok dikkat ediyor, tuhaf bir şekilde hem sert hem de hassas bir şekilde ilgilenmeye özen gösteriyordu. Tokatlanmaktan kızarıp soyulmuş cildime sıcak, yumuşak bir losyonla masaj yaparak beni rahatlatıyordu.

Bundan onun da en az benim kadar zevk aldığını söyleyebilirdim. Ağır nefesleri ve sırtışı bunun için yeterli bir işaretti. Ayağa kalkmama yardım etti, banyoya gidip birlikte duş aldık. Ardından pijamalarımı giyerek çarşafıya doğru geri süründüm. Yüzümü ona çevirdiğimde nemli bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

“Sana söylemiştim diyeceksin ve sınırlarımın kafamın içinde olduğunu hatırlatacaksın,” diye tahmin ettim. Haklıydı. Bu hoşuma gitmişti.

“Hayır,” dedi beni şaşırtarak. “Herkesin sınırları vardır. Eminim, seninkilerin bazıları yalnızca korkudan kaynaklanmıyor.”

Zihnim yavaştı, yorgun bir inişteydi. Bu yüzden sınırlarımın ne olduğunu gözümde canlandırmaya çalıştım. “Ayak parmaklarımı emmeyeceksin,” diye belirttim.

Karanlıkta gülümsediğini hissedebiliyordum. “Emmeyeceğim.”

Başka ne vardı ki?

Bu kelimeleri yüksek sesle söylediğimi fark ettim çünkü, “Yumruk sokma,” diye cevapladı.

Yüzümü buruşturdum. “Hayır.”

Beni yakınına çekip kulağıma doğru fısıldadı. “Bunu yapmayı ben de istemiyorum.” Bazen seks yaptıktan sonra kucaklaşıyorduk, ne kadar yumuşak bir kelimeydi. Bana bir süre sarılmasına izin verdim ve güçlü kollarının güvenliğinde uykuya daldım.

BÖLÜM 52

ROSE COBALT

Jane aramızda resimli bir kitapla oynarken Connor’la yatakta kahve içiyorduk. Göl evine bir gazete getirmiştik. Ben bir ucunu, Connor da diğer tarafını tutuyordu. Gözlerim bazı kelimelere takılmıştı, buradaki son günümüzün ağırlığı zihnimin bir köşesinde asılı duruyordu.

Konuyu açmam gerekiyordu. “Basın toplantısında senden sonra ben konuşacağım,” dedim ona. “Yani son anda fikrini değiştirirsen neye karar verirsen ver, ona uyacağım.”

Connor gerildi. Jane kitabın üzerindeki bir düğmeye dokunduğunda hoparlörlerden bir koyun “*meeeeee!*” sesi çıkardı. İroniyi hissetmediğini umdum. Kitap neden bir aslan kükremesi ya da kurt uluması çıkarmamıştı ki? Mutlaka koyun olmak zorundaydı.

Gazetenin kendi tarafını indirdi. Ben de kendiminkini bırakıp kupamı iki elimle kavradım.

“Çok düşüncelisin, Rose. Ama oraya körlemesine girmene ve dünyanın geri kalanıyla birlikte şok olmana izin veremeyeceğim.” Vücudunu yatak başlığına yaslayarak bana doğru döndü.

“Yani bir karar verdin mi?” Kahvemden bir yudum aldım. Düşünceleri değişken olsa bile sakın yüz ifadesi aynı

kaldı. Başparmağıyla altdudağımı okşadı. Düşüncelerinin dönüp durduğunu görebiliyordum. “Kalabalığın önünde çı-
rılçıplak soyunmak mı, yoksa kimsenin seni anlamadığı bir
yerde gerçeği söylemek...”

Henüz sözümü bitiremeden, “Soyunurdum,” diye seçti
hemen.

Başımı salladım, göğsüm onun için sızlıyordu.

“*Queer*” kavramına daha sıcak bakıyor gibiyim.” Böy-
le söylediğine göre, kendini tanımlamayı planlıyordu. “Bu
olumlu çağrışımları olan, her şeyi kapsayan geniş bir terim.
Diğer insanların kendilerini gururla *queer* olarak tanımla-
malarını sevdim ve bunun benim için güvenli bir orta yol
olduğunu düşünüyorum.”

Ağzından çıkan her bir kelime kulağa çalışılmış gibi geli-
yordu, haftalardır bu tabiri kafasında değerlendiriyor olma-
lıydı. İnsanların *kendilerini gururla tanımladıklarım* söyleme
şekline odaklandım. *Ben kendimi böyle tanımlıyorum*, deme-
mişti. Kendini dışarıda bırakıyordu.

Doğrudum. “Eğer istediğin buysa, benim için sorun de-
ğil. Ne yaparsan yap beni incitmeyeceğini bilmeni istiyorum.
Kararınla babamı, annemi ya da *hiç kimseyi* incitmek konu-
sunda endişelenmemelisin.”

İki parmağıyla çenemi kaldırdı. “İnan bana, bu seçimin
olası her yüzeyini düşündüm.” Başparmağı yanağımı okşadı.
“Mal olacağı her şeyi, her faydayı tarttım ve hepsi bunu işaret
ediyor.”

Gözlerimi ona diktim, bakışlarım istediğimden daha alev
alevdi. Onun için yumuşak olmalarını istiyordum. İhtiyacı
olan şey buydu, değil mi? Sesim kadifemsi bile değildi. Sert
ve buz gibiydi. “Bunları hangi terazide tarttın?”

* *Queer* veya *kuir*, heteroseksüel veya cisseksüel olmayan insanlar için kullanılan bir
şemsiye tabirdir. (ç.n.)

“Kendi terazimde,” derken sırttı.

Gözlerimi devirdim. “*Benim* terazimde, ruhunun bedeli diğer her şeyden daha ağır basıyor.”

“Ne kadar bencil olacağım, Rose?”

“*Meeeee!*” Jane tekrar aynı düğmeye basmıştı. O kıkırdarken Connor öne doğru eğilerek sayfayı değiştirdi ve nilüferin üstünde duran kurbağanın olduğu kısmı açtı.

“Kader, istediğin kadar bencil olman gerektiğini söylüyor.”

“Senin kaderini ya da çocuk kitaplarındaki kuzuları dinleyemem. Sadece gerçekleri dinlemek zorundayım.”

“Kalbini dinleyemez misin?” Bunun kulağa ne kadar sıradan geldiğini fark ettiğimde tekrar gözlerimi devirdim.

“Eğer kalbimi dinleseydim, o sadece kızlarımı korumamı söylerdi. Başka bir şey değil.”

“Eğer kalbini dinleseydin, sana hayatta olup olmadığını sorardı,” diye karşılık verdim. “Basın toplantısından sonra gerçekten hayatta olacak mısınız? Gerçek anlamda konuşmuyorum, Connor. Bu yüzden anatomiden ve kan damarlarından bahsetme.”

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi, ardından derin düşüncelere daldı. “Bilmiyorum, Rose.”

Bilmiyorum. Connor’ın nadiren kullandığı bir ifadeydi. Şimdi bunu duymak beni derinden etkiliyordu.

Kupamı bir kenara bırakıp gazeteyi toparlarken, “Hadi bulmaca çözelim,” dedim ona. “Konuyu senin seçmene izin vereceğim.”

Tek kaşını kaldırdı. “Bana izin mi vereceksin?” Sırtışı neredeyse yüzüne geri dönmüştü. Bunu görmek basın toplantısını bir kez daha rafa kaldırarak zihnimin gerisine itmeme yetmişti.

BÖLÜM 53

CONNOR COBALT

Ayrılmadan önce Lo'nun göl evinin buzdolabını boşaltmasına yardım ettim. Bozulabilecek her şeyi siyah bir çöp torbasına atıyorduk. Zihnim her zaman iş başında olsa da bugün çok daha hızlı dönüyor, yüzlerce düşünce arasında dolaşıyordu.

Yağda yumurtanın artıklarını atarken, “İyi misin?” diye sordu Lo tekrar.

Tam olarak bastıramadığım uzak bir bakış takındığımı hissettim. “Düğününü hatırlıyor musun?” Dondurucuya fazladan bir paket hamburger köftesi koydum.

“Şu anda düğünümü mü düşünüyorsun?”

Her şeyi düşünüyorum. “Beynimin bir bölümünü kaplıyor,” dedim kolayca. Nikâhını ben kıydığım için bir açılış konuşması hazırlamıştım. O gün konuşmadan önce bunu sadece Rose’la paylaşmıştım ve nadiren gözyaşı döken karım yatak odamızda hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı. O noktada bunun doğru olduğunu biliyordum ancak son zamanlarda, kişisel olarak yaşadığım her şeyden sonra anlamı benim için çok daha büyük bir güç taşıyordu.

“Düğün günümü asla unutamam. Zaten unutmaya da çalışmam,” derken bana bakıp gülümsedi. Sütü atmam için çöp torbasının ağzını genişçe açtı.

Gözlerimi onunkilerden ayırmadım, o da bana bakıyordu. “Sen ve Lily’nin tanışma şerefine eriştiğim en güçlü insanlar olduğunuzu söylediğimde, bunun her kelimesinde ciddiye dim.” Hayatlarının *her gününde* mücadele ettikleri, sevdikleri kişiyi etkileyen ve onları eşit derecede yıkan o şeytanlarla savaşmayı bir an olsun hayal edemiyordum. Bu benim doğru düzgün deneyimlemediğim bir işkenceydi ve birlikte hayatta kalabildikleri için onlara hayranlık duyuyordum.

Lo birkaç kez başını salladı, düşüncelerimin kaynağını bulmaya çalışarak beni izliyordu. “Sen ve Rose’un, benim dünyamda süper kahramanlar gibi olduğunuzu biliyor muydun? Sonunda kazanan biri olacaksa, o da sizsiniz.”

Her zaman doğru olduğunu düşündüğüm bu kelimelere inanmakta güçlük çekiyordum.

Şüphelerim yeni olsa da orada dolanıyor ve hiçbir yere gitmiyorlardı. Birkaç gün içinde o şüpheyi bir kenara iteceğimi biliyordum. Sadece belirgin yolların olmadığı griye boyanmış bir gelecek, genellikle sağlam ve emin olan muhakkememi gölgeliyordu.

“Lo!” Lily merdivenlerin tepesinden seslendi. “Moffy’nin bez çantasını şimdiden arabaya mı koydun?!”

“Siktir,” diye küfretti. Yanımdan ayrılmadan bir an için tereddüt etti.

“Git,” dedim çöp torbasını elinden alarak.

“Sağ ol, aşkım. Her zaman güçlü ve tatmin edici bitirmeyi biliyorsun.”

O giderken gülümsedim. Çoğunlukla boş ve yarısı yenmiş şeyleri atmak için birkaç dakika daha harcadım. Bagajda dondurucuları koymak ve bozulabilir yiyecekleri saklamak için yeterli yerimiz yoktu. Çeyreği dolu olan portakal suyu kutusunu aldım.

“Hey, o sikik şeyi atma.” Ryke yanıma gelip kartonu elim-

den aldı. Kapağını açtığı meyve suyunu kafasına dikti. İçer-ken göğsüme sert bir şey ittirdi.

Eşyayı elime aldım... makul kalınlıkta bir *kitaptı*. Başlığı ve kapağının bir kısmı yapışkan bir notla gizlenmişti. El yazısını okuyabiliyordum, *Mutlu Sikik Noeller* yazıyordu.

Şaşkınlığımı gizleyemedim. Bugün yapamamıştım.

Elinin tersiyle ağzını sildi. “Bunu sana bir sonraki Noel’de vermeyi planlamıştım ama bekleyemedim.” Sesi her zaman-kinden daha az sertti. Bana doğru başını salladı. “Sayfa iki yüz altmış.”

Gerçek anlamda nutkum tutulsa da benden bir cevap bekleyerek oyalanmadı. Elindeki boş portakal suyu kutusunu çöpe attıktan sonra beni yalnız bıraktı.

Yapışkan notu sıyrıp kitabın kapağında göz gezdirdim. Turuncu ve sarı renkli cehennem ateşleri, canavara benzeyen yaratıkların etrafında çiçek açmıştı. Sanki alevlerden yapılmış çiçeklerin içine yuva yapmışlardı.

George Bernard Shaw’ın dört perdelik draması *İnsan, Üstüninsan*’ın *Penguin Klasikleri* baskısıydı. Daha önce bir kez okumuştum ancak iki yüz altmışıncı sayfada ne olduğunu hiçbir şekilde hatırlamıyordum. Söylediğini yaparak o sayfayı açtım.

Oyun iki yüz kırk dokuzuncu sayfada bitiyordu ve *Shaw*’ın *Devrimciler İçin Özdeyişleri* başlıyordu. “Akıl” başlıklı bölümde Ryke sarı kalemle bir alıntının altını çizmişti.

Sessizce kelimeleri okudum.

“Mantıklı insan kendini dünyaya uydurur; mantıklı olmayan ise dünyayı kendine uydurmaya çalışmakta ısrar eder. Bu nedenle tüm ilerleme mantıklı olmayan insana bağlıdır.”

Kolumu tezgâha dayarken çöp torbası elimden düştü. Bu alıntı beni düşündüğümden daha fazla etkilemişti.

Ben her zaman mantıklı bir adam olmuştum. Bu daha ko-

laydı. Zorlu mücadelelerin peşinden gitmeye meyilli olsam da o mücadeleler beynimi tuğla duvara vurmaktan farksız olduğunda bunu yapmazdım.

Hayatımda ilk kez *mantıksız* olmak... bunu yapabilir miydim ki?

BÖLÜM 54

CONNOR COBALT

Basın toplantısı için bir araya gelen gazeteci ve fotoğrafçılara, “Bay ve Bayan Cobalt basından soru kabul etmeyecekler. Bu nedenle planladığınız bir şey varsa kaldırmanızı öneriyoruz,” dedi Naomi. Kuliste durmuş sıramın gelmesini bekliyordum. Rose, ebeveynleri, kızımız ve arkadaşlarımız da buradaydı.

“*GBA News*’te canlı yayın başladı bile,” diye fısıldadı Lily. Elinde Lo’nun telefonu vardı, ekranı bize çevirmişti. Basın danışmanım, üzerinde her bir haber kanalının amblemi bulunan yaklaşık on mikrofonun takılı olduğu bir podyumun arkasında duruyordu.

Birkaç saniye içinde orada duran kişi ben olacaktım.

Şu anda ne hissettiğime karar veremiyordum. Frederick’i arayıp soracak zamanım da yoktu. Rose kızımızı kucağında biraz yukarı kaldırdığında, “Baba!” dedi Jane. Haykırışı Lily’nin telefonunun hoparlöründe yankılandı, bu da mikrofonların onun sesini yakaladığı anlamına geliyordu.

Bir elimi Rose’un sırtına koyarak Jane’in yanağını öptüm. Kızım daha büyük bir gülümsemeyle çeneme dokunduğu sırada sadece Rose ve Jane’in duyabileceği şekilde, “Bugün

dileyeceğim tek özür ikiniz için olacak,” dedim usulca. Verdiğim karar kulisteki herkesten çok onları etkiliyordu.

“Buna gerek yok.” Rose omuzlarını geriye atıp çenesini kaldırmıştı, savaşa hazırdı. Onu bu yüzden seviyordum. “Yani o gereksiz özrünü cebine koy.”

Sesindeki tutku karşısında gülümsedim. “Ceplerim dolu, sevgilim.”

Gözlerini devirdi. “Neyle?”

“Sevgiyle.”

Gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırsa da bunu saklamakta berbat bir iş çıkarıyordu.

“Benim için gülümsüyorsun. Daha konuşma bile başlamadan ayakta alkışlanıyorum.”

İfadesini kontrol ederek bana ters bakışlarını atmaya başladı.

Sırıttım. “Rose, Rose, Rose,” diye düşünür gibi yaptım. “Kazanmam için hep beni uğraştırıyor.” Tam da sevdiğim gibi...

“Richard, Richard, *Richard*.” Resmen ismimi dövüyordu. Duraksadığında ise gözleri beni delip geçiyordu. “Git ve kazan.”

Bu beni o ana geri döndürdü. Naomi siyah perdeden geçerek kulise girdi. “Seni bekliyorlar.”

Önce Rose’un, ardından Jane’in yanağından öptüm ve ailemin yanından ayrıldım.

Corbin sahne girişinde oyalanıyordu. “Konuşman nerede?” Gözleri takım elbisemin üzerinde geziniyordu.

“Kafamın içinde,” dedim kolayca.

Sanki bu iş çok kötü gidecekmiş gibi küfretti.

“Beni tanıyor musun?” diye sordum. Hiçbir zaman sinmezdim, bir doksan beşlik boyumun bir santimini bile küçülmeye çalışmak için harcamazdım. Sahip olduğum tüm özgüvenle dimdik, kendinden emin ve uzun dururdum.

Cevap vermesi çok uzun sürdü. İlk kez karşılaşıyormuşuz

gibi onunla tokalaşmak için elimi uzattım. Kendimden emin tavrımın kurnazlığıyla elimi sıktı.

“Ben Richard Connor Cobalt,” dedim ona. “IQ’su seninkini ikiye katlayan o adam. Kendin için konuşmanı satır satır, büyük puntolarla yazmanı önerebilirdim ancak benim buna hiç ihtiyacım olmayacak.” Omzuna hafifçe vurdum. “Sana bunu hatırlamanı söyledim ama zaten unutulması oldukça zor biriyim.”

Şaşkın vücudunu bir kenara iterek yanından geçtim ve ana sahneye girdim. Kameralar peş peşe yanıp sönüyordu, gazeteciler yaklaşık sekiz sıra halinde oturmuştu. Tripodlar parametrenin etrafına yerleştirilmişti, konferansı çekiyorlardı. Cam podyumun arkasında durdum.

Kâğıt yoktu.

Teleprompter yoktu.

Saatlerce dokunaklı bir konuşmanın provasını yapmamıştım. Rose’a ya da aynaya karşı bir şeyler okumamıştım. O anda söylemem gerekenleri kurgulamıştım ve bunu yüksek, imkânsız standartlarım dahilinde başaracağıma dair kendime tüm kalbimle güveniyordum.

Parlak flaşlara alışkındım, dalgalar halinde karşımda belirdiklerinde gözümü bile kırpmadım. Bütün gazeteciler dik oturuyor, cevaplar için sabırsızlanıyorlardı. *Gerçekten o adamlarla yattın mı? Loren Hale’le seks yaptın mı? Rose’u gerçekten seviyor musun? Jane tüm bunların neresinde kalıyor?*

Kamera flaşlarının sesi sustuğunda ve artık kör edici ışıklar altında olmadıgımda nihayet konuşmaya başladım. “Medyanın bana söyleyebileceği hiçbir şey, nasıl davrandıklarını haklı çıkaramaz. Peşime düşebilirsiniz. Beni takip edebilirsiniz ama hiçbir şekilde etrafımdakileri korkutamazsınız. *Karıma* ve potansiyel olarak kızıma zarar vermeniz

durumunda, hiçbirinizin ahlakın doğru tarafına koyabilecek bir mazereti olamaz.”

Rose’un neredeyse bir kameraman sürüsünün arasına düştüğü an gözümün önüne geldi. Haber kanallarının birçoğu, etrafımızı sardıkları ve Rose’un kızımızı korumak için saçlarının yolunmasına neden oldukları için paparazzileri kınamıştı ama o zamandan beri çok bir şey değişmemişti.

“Sadece yasal anlamda mı karınız?” diye bağırdı bir muhabir. Güvenlik onu dışarı çıkarmak için sıraların arasına girdiğinde yerinde kalmaya çalışıp plastik sandalyesinin üstüne tutundu.

Onun varlığını görmezden geldim. “Rose’la tanıştığımızda ben on beş yaşındaydım, o da on dört. Onun kader diyeceği ve benim hobilerimiz sayesinde gerçekleştiğini söyleyeceğim bir şekilde, on yıl boyunca defalarca kez yollarımız kesişti.”

Özel bir tarih kitabının kilidini açmış, milyonlarca insanın okumasını sağlıyordum. Belki Rose’la paylaştığımız aşkı anlamamaya devam edeceklerdi ama en azından onu ne kadar arzuladığımı bileceklerdi.

“On yedi yaşındayken, Rose’la aynı ulusal Model BM konferansına katıldık ve Grönland delegesi bizi bir temizlik dolabına kilitledi. Telefonlarımızı da çaldı.”

Gazeteciler bu görüntü karşısında kıkırdadı.

“Bizi onursuzca yenmek zorundaydı çünkü başka türlü bunu yapamazdı.” Gözlerimi odada dolaştırıp hepsine baktım. Bu açıklama karşısında sessizleşmişlerdi. “Rose benimle kapalı bir alanda kilitli kalmanın hayatında geçirdiği en kötü iki saat olduğunu söyledi.”

Şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar, kaşları çatılmıştı. Gülümsemekten kendimi alamadım.

“Kafanız karıştı çünkü abarttığım mı, yoksa doğruyu mu söylediğini bilmiyorsunuz. Gerçek şu ki, bizler nefret eder-

ken sevebilme ve severken nefret edebilme yeteneğine sahip karmaşık insanlarız. Onu başka hiç kimseye değişmezdim.”

Notlar alındığı sırada kameralar tekrar yanıp sönmeye başlamıştı.

“Aslında o gün, paspasların ve kirli havluların yanında sıkışıp kalmışken beş dakika içinde kilidi açarak onun gitmesine izin verebilirdim. Bunun yerine tutkuyu elmaslardan yapılmış bir elbise ve alevlerden yapılmış saçlar gibi giyen bir kızla, bilinçli bir şekilde iki saat geçirdim. Hayatımın her gününde âşık oluyorum. Hayatımın her gününde büyüleniyorum. Hayatımın her gününü *onunla* geçiriyorum.”

Göğsüm daha fazla güçle kabarıp beni daha da yükseğe kaldırdı.

“Birçok farklı türden insanla yattım. Evet, basma konuşan o üç kişi de bu insanların arasında.”

Mırıltılarla birlikte flaşlar da arttı ama hiç tereddüt etmeden konuşmayı sürdürdüm.

“Rose şimdiye kadar sevdiğim tek insan, bu aşk sayesinde evlendik ve bir aile kurduk. Bunun arkasında başka bir anlam yok. Sizin başka bir anlam yaratmanız, evliliğime ve çocuğuma karşı yapılan kötü niyetli bir saldırıdan başka bir şey değil.”

Duraksadığımda hepsi dikkatle beni bekledi. Sanki ne olduğumu açıkladıktan sonra tokmağı vuracaktım. Onların kutularına girmemi bekliyorlardı, böylece beni daha iyi anlayabileceklerdi.

“Başka *hiçbir şeyin* bir önemi yok. Olmamı istediğiniz şey olamam. Bu yüzden bu versiyonu kabul etmek ya da cevabı olmayan bir şeyi sorgulamak için zaman harcamak zorundasınız. Neyi kabul ettiğinden emin olmadığınız zaman, kabullenmenin kolay olmadığını biliyorum. Fakat tek söyleyeceğim şey beni *ben* olarak kabul ettiğiniz.”

Şaşkınlıkları dağılmıştı. Bunun belirsizlikle sona erebileceğinin farkına varıyorlardı.

Oysa benim gözümde her şey sıkıca bağlanmış durumdaydı.

Ellerimi kürsünün iki yanına koydum. Bakışlarım gazetecileri, kamera lenslerini taradı. Seçimimden duyduğum gururla rahat bir şekilde ayaktaydım.

Onlara *Sylvia Plath*'ten bir alıntı söyledim.

“Derin bir nefes aldım ve kalbimin eski övünmesini dinledim.” Dudaklarım daha canlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Varım, varım, varım.”

Bununla birlikte kürsüden ve bağırarak benden açıklama isteyen gazetecilerin ahenksiz gürültüsünden uzaklaştım.

Bana uyum sağlayın.

Memnundum. Hatta tahmin ettiğimden bile daha fazla...

Bazı insanlar bu konferansı televizyonlarında geri sarsacak, dikkatle dinleyip beni anlamaya çalışacaktı. Benim onların anlayışına ihtiyacım yoktu ama kızımızın olacaktı. Yaşıtlarının zihinlerinin, tutkunun canlı tonlarıyla ardına kadar açık olmasını umdum.

Hepsinin dünyayı rengârenk boyamalarını umdum.

BÖLÜM 55

ROSE COBALT

Saat gecenin üçüydü ve Manhattan'a fark edilmeden zar zor gelmiştim. Zengin bir apartman kompleksine girdiğimde büyük boy güneş gözlüklerimi kaldırıp başıma taktım. Gece-nin karanlığında görüşümü engelliyorlardı ama iyi bir kılık değiştirmeye ihtiyaç duymuştum. Connor'ın öğleden sonraki dokunaklı konuşmasından bu yana, medya kuduz ısırıklarını hâlâ kaybetmemişti. Daha net, kesin bir cevap için hepimizi sülük gibi emmeye çalışıyorlardı.

Kimsenin basma istediğini vermediğini gururla söylüyordum. Babamın ya da annemin tepkisini kulisteyken fark etmemiştim ama ne zaman sorulsa, Connor'ın cinsel yönelimi konusunu geçiştiriyorlardı.

Telefonum titredi.

Oraya güvenli bir şekilde ulaştığında bana haber ver. – Connor

Planımı biliyordu. Ben de Jane bugün bu kadar mızımız olmasaydı yanımda olacağını biliyordum.

Geldim.

Halıyla kaplanmış koridorda bir kapının önünde durarak zili bir değil, üç kez çaldım. Ayak seslerini duyana kadar devam ettim. Kapı açıldığında kocamın terapisti karşımdaydı.

Frederick yorgun gözlerini ovuşturdu, üzerinde sadece mavi bir *boxer* vardı. “Rose?” Parlak ışık karşısında gözlerini kıstı. “Burada ne işin var?”

“Gerçekten kapıyı böyle mi açıyorsun, Frederick?” diye sordum.

Üzerindeki eksik kıyafetleri fark etti ama kendini kapatmak yerine, kapı aralığından eğilip boş koridora baktı.

“Connor benimle değil. Ayrıca buranın güvenliği korkunç. Onlara hasta, bir ayağı çukurda büyükannemin burada yaşadığını söyledim ve beni içeri aldılar.”

Frederick dağınık kahverengi saçlarını kaşıdı. “Kedi için buradasın.”

“*Kedim* için buradayım,” diye onayladım. “Connor ve ben onun eve dönme zamanı geldiği konusunda hemfikiriz.”

Bir kavga bekliyordum. Buna hazırlıklı gelmiş, çantamı koluma bir silah gibi takmıştım.

Garip bir şekilde kapıyı açarak beni içeri davet etti. Deri mobilyalar, biraz bile renk sıçraması olmayan yavan duvarlar ve gümüş mutfak aletlerinden oluşan bekâr evine girerken şaşkınlığımı bastırmaya çalışıyordum.

“Sadie!” diye seslendim. “Seni eve götürmeye geldim.” Tasmaındaki zil şingirdiyordu ama onu hiçbir yerde göremiyordum.

Deri bar taburesine yavaşça oturup, “Basın toplantısı izledim,” dedi Frederick. Onu bulmama yardım etmeyecekti.

“Ve?” Kalçamı koltuğuna yaslayarak çantamdaki kedi mamasını aramaya başladım.

“Bu bana onun ne kadar ilerlediğini hatırlattı.”

Bu cevabı beklemediğim için olduğum yerde donup kaldım ve gözlerimi Frederick’inkilere çevirdim. Bana Connor

hakkında hiçbir şey anlatmamıştı. Her zaman danışan-hasta gizliliğinin, belki de arkadaşlıklarının buna engel olduğunu düşünmüştüm.

“Onunla on iki yaşındayken tanışmıştım,” diye açıkladı. “Çok zeki olduğunu düşünmüştüm. Sanki on iki yıldır değil, on yıllardır yaşıyormuş gibi konuşuyordu. Bana açılması biraz zaman alsa da açıldığında, insan ırkına karşı çok fazla empati eksikliği olduğunu fark ettim. İnsanları daha büyük başarılarla giden basamaklardan başka bir şey olarak görmüyordu. Görüyorsun ya, bir narsistin sevebilme gibi bir kabiliyeti yoktur ve seninle tanışana kadar onun tek bir ruhu bile sevebileceğine asla inanmamıştım.”

Bu açıklaması neredeyse geriye doğru sendelememe neden olmuştu. Connor’ın beni sevdiğini biliyordum ama Frederick, Connor’ı hayatının pek çok alanında görmüş bir adamdı. Onu benden çok öncesinde tanımıştı. *Frederick’in* zaman içinde Connor’ın beni sevdiğine inandığını duy-mak... bu çok daha büyük bir anlam, inanılmaz bir güç ve çok daha fazla gerçeklik içeriyordu.

“Bunu nereden anladın?” diye sordum.

“Onu sadece büyülemedin, Rose. Ona kendinden daha fazlasını hissettirdin. O seni önemsemi, üstelik onun hayatında var olmaktan daha büyük bir amacın yoktu.” İnanamıyormuş gibi gülümserken başını iki yana salladı. “On iki yaşındaki o çocuğun bu adama dönüşeceğini hiç düşünmezdim. Bu oldukça sıra dışı.”

Öyle. Kalbim Connor için duyduğum gururla çarpıyordu. Bollaşmış, buruşuk bir *boxer* giydiği gerçeğini görmezden gelerek Frederick’e baktım. “Sana teşekkür etmek istiyorum,” dedim ona. “Bugüne kadar kız kardeşim için yaptığın her şey adına.” Travma sonrası stres bozukluğu ve panikataklarıyla

mücadele edebileceği sağlıklı yöntemler bulmasına yardımcı olmuştu. Ayrıca ultrason çektirmesini tavsiye eden de oydu.

Bu dikkatimden kaçmamıştı.

Frederick gülümsedi. “Daisy ona yardım etmeme izin verdiği için mutluyum. Sanırım hepimiz onun biraz huzuru hak ettiği konusunda hemfikiriz.”

“Evet,” dedim boğuk bir sesle. Birden boğazım şişmişti sanki. *Ağlayacak mısın, Rose? Frederick’in bol boxer’ının önünde ağlayacak mısın? Tanrım, hayır. Kendini topla. Çantamı karıştırmaya devam ettim ve sonunda somon aromalı ödül mamalarımı buldum.*

Plastik poşeti salladığımda turuncu tekir kedi kanepenin altından fırladı. Onu belinden yakaladığımda şaşırtıcı bir şekilde onu tutmama izin vermişti. Kaburgalarını hissedebiliyordum. “Zayıflamış.” Karşımdaki adama ters ters baktım.

“Connor onu buraya getirdiği zaman fazla kiloluydu.”

Saçlarımı omzumdan geriye savurdum. “Buraya geldiği zaman mükemmeldi.” Sadie’nin kulaklarının arkasını kaşığımda kocaman bir mırıltı çıkardı. Hâlâ mükemmeldi. “Taşıma çantası var mı?” Onu arabaya kadar taşımaya çalışırsam kollarımdan fırlayıp atlayacağından korkuyordum.

Başını sallayarak dolaba yöneldi. “Sen ve Connor iyi bir takım oldunuz.”

Connor’ın, Frederick’i önceden aradığını o anda fark ettim. Bunu bu gece yapmamıştı çünkü vardığımda gerçekten şaşırmıştı. Belki de bir süre önce Frederick’le, Sadie’yi bize geri vermesi konusunda konuşmuştu. Ben de son sözü söyleyip onu eve götürmeye gelmiştim.

Keşke diğer sorunlarımız da bunun kadar kolay bir şekilde çözülebilseydi. Bu bana Scott’ı hatırlattı. Medyanın Jane üzerindeki sürekli ve inatçı bakışlarını, Jonathan Hale’in haf-

talarca hayatımızda olmamasını, Loren ve Connor'ın birlikte dışarı çıktıkları zaman paparazziler tarafından boğulmalarını...

Hepsi koca bir bok yığınıydı. Asla parlatılarak tertemiz hale getirilemeyecek bir karmaşaydı ama biraz daha sert ovarsak belki yeterince temiz olabilirdi.

BÖLÜM 56

CONNOR COBALT

Alaycı bir gülümsemeyle, “Rose iki yıldan uzun bir süre sonra artık daha iyi sakso çekiyor mu, yoksa hâlâ berbat mı?” diye sordu Scott. “Kelime oyununu bilerek yapmadım.”” Banyoda kaydedildiği için bana ilk kez sakso çekişini, yani birine ilk kez oral yaptığı anları görmüştü.

Onun sikini kızart.

Rose’un düşmanca sesi kafama geri dönmüştü.

İçten içe sııttım. Onu tekrar vicdanım olarak benimseyip bunu doğru bir şekilde yapabilirdim. Artık bundan emindim. “Hızlı öğrenen biri,” dedim sadece.

Satürn Köprüleri’nin loş bir kabininde hamburger yemesini izliyordum. Kimsenin bizi göremeyeceği, arka köşede oturuyorduk. Etrafımızda pusuya yatmış hayranlar ya da gazeteciler yoktu.

Scott parmaklarını yaladı. “Muhtemelen Daisy ona birkaç numara öğretebilir.”

Formalite icabı bir kahkaha bekledim ama hiç gelmedi. *Ciddiydi.*

Arkama yaslanarak rahat bir şekilde biramdan bir yudum

* Yazar burada “suck” kelimesinin hem “berbat” hem de “emmek” anlamlarına gelmesine gönderme yapmaktadır. (ç.n.)

aldım. İçimde kanım kaynamaya başlamıştı, şişeyi kavrayışımı gevşetmeye odaklanıyordum. Hafif bir kahkaha attım. “Tecrübe mi konuşuyor?” Oyun biraz değişmişti. Kendime stratejimi daha sonra buna göre değiştirmem gerektiğini hatırlattım.

Scott hamburgerini tekrar aldı. “Şöyle söyleyeyim, şu anda sikimi emmesi için ona on bin dolar verirdim ama psikopat erkek arkadaşı onun yanına yaklaşmama asla izin vermez.” Yemeğinden büyük bir ısırık aldı.

Ona göre Ryke kadınlara değer verdiği ve saygı duyduğu için bir psikopattı. Lo dün Scott’a “insan dışkısı” demişti, bence bu çok nazik bir ifadeydi. “Peki *Philly’nin Prensesleri* sırasında?” diye sordum. “Ryke o zamanlar Daisy ile birlikte değildi.”

Lokmasını çiğnerken birasını yudumladı. “Her zaman birlikteydiler. Keşke on dakikalığına onu benimle bıraksaydı. O küçük sarışın sürtüğü anında dizlerinin üzerine çöktürürdüm.” Tekrar parmaklarını yaladı.

Gülümseyerek bu yalanı kaldırmaya çalıştım. “Her zaman sakso çekmeyi sevdiğini düşünmüştüm.” *Richard, ıyyy. Biliyorum, Rose.* Resmen çürümüş eti kemiriyor gibiydim, tiksinti boğazımdan aşağı kayıyordu.

Başıyla onaylayıp hamburgerle beni işaret ettiğinde marul ekmeğinin içinden düştü. “Bu arada halkla ilişkiler çalışanını kesinlikle kovmalısın.” Hamburgeri hardala batırdı. “Sana bir sürü erkekle yattığın o sikik yalanı söyletmesi tam bir geri zekâlılık. Bunu geçecek yirmi farklı reklam çalışması söyleyebilirim.”

Naomi’nin bana üç erkekle yattığımı söylememi ama daha fazla ilgi çekebilmek için konuşmayı ucu açık bir sonla bırakmamı tavsiye ettiğini düşünüyordu. Bana göre, medyanın ilgisi konuşmamın olumsuz bir etkisiydi ve olacağını bildiğim bir sonuçtu. Scott’a göreyse bu bir avantajdı.

“Kovarım belki,” diye yalan söyledim. Arkama yaslanarak biramdan bir yudum daha aldım. “Senin basın danışmanın var mı?”

Scott ağzına bir patates attı. “Hayır, ihtiyacım yok.” Rose kafamın içinde hırladı. *Umarım o patatesi yerken boğulur.*

Endişeliymiş gibi davranıp dudaklarıma dokundum, kaşlarım çatılmıştı.

“Ne?” Daha yavaş çiğnemeye başlamıştı.

“Dün Cobalt Şirketi reklamları hakkında konuşmak için GBA’in ofisine uğradım. *Philly’nin Prensesleri* için değil.” Dün gerçekten de izlerimi kaybettirmek adına Cobalt Şirketi için GBA’deki reklamcılarla görüşmüştüm. “İkinci sezonun prodüksiyonu konusunda seni aşacak bir şey yapmazdım.”

“Yapmasan iyi edersin, seni pislik,” diye alay etti gülerek. Ağzını bir peçeteye sildikten sonra benim gibi arkasına yaslandı, dikkati artık benim üzerimdeydi. Bir oltayı bir balığın boğazına geçirmeye benziyordu. Birasını almasını izledim. “Ve?”

“Bazı şeylere kulak misafiri oldum.” Sıra dışı bir şey duymamış olsam da kulaktan duyma bilgilerin doğrulanması çok zordu. Bunu paylaşmakta çok zorlanıyormuşum gibi boynumu kaşıdım. “Bunu sana söyleyeceğim çünkü bilmenin senin yararına olduğunu düşünüyorum. Yoksa hiç aldırış etmezdim.” Biramla onu işaret ettim. “*Philly’nin Prensesleri*’nin konusu açıldı ve birinci sezondan sorumlu olduğun için seni tanıyıp tanımadıklarını sordum. Yöneticiler...” Yüzümü buruşturdum.

Yumruğu şişenin etrafında sıkılaşıırken, “Ne söylediler?” dedi sertçe.

“Alay ederek sana *pornocu* dediler, ayrıca seni pek ciddiye almıyorlarmış gibi görünüyorlardı.”

Resmen lanet olasıca kulaklarından buhar fışkırıyordu ve

içtenlikle bu duyguları sevmeye başlamasını umdum. Önümüzdeki birkaç hafta içinde bu duygularla boğulacaktı.

“*Reality* şovun ikinci sezonuna imza atarsak *GBA*’de üst düzey bir pozisyon talep edeceğini biliyorum ve kurumsal dünyada çok fazla deneyimim var. İtibar seni var ettiği kadar yok da edebilir. *Pornocu* olmak önemli insanlardan saygı görmeyi zorlaştıracaktır. *GBA*’ın sana yüksek cirolu bir işte yirmi yıllık güvence vaat etmesi başka bir şey, orada bir amacının olması başka bir şey. Seni küçük bir ofise koyup çeneni kapatmanı söyleyebilirler.”

Homurdanarak birkaç küfür savurdu, ardından bakışlarını duvara çevirdi. Söylediklerimin gerçekliğini bir an bile sorgulamamıştı. Muhtemelen şu anda Philadelphia’daki en iyi arkadaşı bendim, bu yüzden neden sorgulayacaktı ki?

Elindeki bira şişesiyle beni işaret etti. “Sence ne yapmalıyım?”

Sence ne yapmalıyım? Aslında ona bir aptal olduğunu söyledim ama masanın ortasına bir silah koymuştum, o silahı alıp istediğim kişiye ateş etmesini sağlamak benim dâhi kişiliğim sayesindeydi. Bu durumda ona silahı kendine çevirmesini ve tetiği çekmesini söyleyecektim.

“Kendini seks kasetlerinin dağıtımından bir şekilde uzaklaştırmalısın.” Scott için cümlemi açık uçlu bıraktım, böylece benim değil kendi fikriymiş gibi hissedecekti. “Sana şunu soracağım. Hangisini daha çok istiyorsun? Kalan kasetlerden kâr etmeyi mi, *GBA*’de yönetici pozisyonu kazanarak bir zimba ya da faks makinesinden daha kullanışlı olmayı mı?”

Hangisini daha çok önemseydiğini biliyordum, bu yüzden hiç üzülmeden bana istediğimi verecekti.

İşte bu şekilde asla düşman edinmezsiniz.

“*GBA*,” dedi sıkıntılı bir nefes vererek. “Sadece siktiğimin ikinci sezonu için imza atsaydı, Rose’a kasetlerini verirdim.”

“Seninle anlaşma yapmak istemiyor. Ama *reality* şova devam etmenin faydalarını da görebiliyor. Onu daha fazla göz önünde olmanın, Calloway Modaevi Bebekleri’ne yardımcı olacağına ikna ettim. Yani önümüzdeki ay içinde yola geleceğini düşünüyorum.” Bu doğru değildi. Hâlâ herkes ikinci sezona şiddetle karşı çıkıyordu. Bu asla gerçekleşmeyecekti.

“Karşılığında bir şey olmadan kasetleri vermek istemiyorum. Basının onları *kime* sattığım hakkında da yazıp çizmesini istemiyorum.” *Ünlü Takipçisi* seks kasetlerinin dağıtımını takip etmeyi seviyordu, haberlerinde her zaman Scott Van Wright’a atıfta bulunuyorlardı.

Ünlü Takipçisi’nin münasebetsiz gazeteciliği bir kez olsun lehimize dönebilirdi.

Kafasında farklı senaryoları sıralamasını beklerken roforlu burgerimi ısırdım. Tam bir dakika sonra gözlerinin bana çevrildiğini hissettim.

“Onları benden satın alır mısın?” diye sordu. “Sessiz bir alışveriş olur. Böylece ben biraz para kazanmış olurum, sen de onları izleyerek mastürbasyon yaparsın ya da ne halt istersen onun için kullanırsın.”

Omuz silkerek hiç hevesli değilmişim gibi davrandım. “Kasetleri ne kadara satmak istediğine bağlı.”

“Şu noktada kalanını elli bin dolara satarım.” Bu hiçbir şeydi. Daha önce sadece bir seks kaseti için bir milyonun üzerinde para almıştı.

“Dağıtılmamış kaç kaset kaldı ki?” diye sordum.

“Sana göstereceğim. Avukatımı arayacağım, sen de kendinkini ara. Yarın sana tüm hakları satacağım.” Hevesli olan oydu. *GBA*’de resmi olarak çalışmaya başlamadan önce lekelenmiş itibarını düzeltmeye hazırdı.

Eğer her şey yolunda giderse orada asla çalışamayacaktı.

“Tamam,” dedim başımı sallayarak. “Sanırım bir şeyler ayarlayabiliriz.”

BÖLÜM 57

ROSE COBALT

Scott Van Wright (şerefsiz pislik) 0 - Rose & Connor Cobalt (dehâlar) 1.

Demir bir çubukla arka bahçemizdeki alev çukurunda yaktığımız ateşi karıştırdım. Dumanlar yıldızlarla kaplı gökyüzüne doğru yükseliyordu. Mayıs ayının sıcaklığı ve yanan ateş bluzumun altının terlemesine neden olmuştu ancak bu hayatımın en güzel terlemesiydi.

Ayağa kalkıp maşayı bir kenara fırlatarak, “Hazırım,” dedim Connor’a.

Elinde *DVD*’ler ve *USB*’lerle dolu bir karton kutu vardı. Scott’ın kasetleri kaydettiği tüm cihazlar buradaydı. Bu öğleden sonra yaptıkları mali işlemle birlikte imzalanan sözleşmelerin ardından Connor, artık *Philly’nin Prensesleri* görüntülerinin dijital ve film haklarına sahipti. Sözleşmenin spesifik olduğundan emin olduğunu söylemişti. Kocam *sadece* kendisinin ve benim yatak odası aktivitelerimizi içeren görüntülerin haklarını istemişti.

Diğer her şey yasal olarak hâlâ Scott’a aitti, zaten biz yalnızca seks kasetlerinin peşindeydik ve onlar da şimdi elimizdeydi.

Bana bir *DVD* uzatıp karton kutuyu ayaklarımızın dibine koydu. “On beş seks kaseti,” dedi Connor. Scott’ın bizim üze-

rimizden on beş kez daha kâr edebileceğine hâlâ tam olarak inanamıyordu.

Ben en fazla iki tane falan kaldığını düşünmüştüm.

Bu büyük bir kazançtı. Connor'ın buna ulaşabilmek uğruna nelere katlandığının farkındaydım. Ona teşekkür etmek için dudaklarımı araladım ama parmağımı dudaklarıma götürerek beni susturdu. "Bunu birlikte başardık."

Yine kafasının içinde olduğumu, aklını başında tuttuğumu söylemişti. Bu beyan karşısında gülümsememi bastırma-ya çalışsam da dudaklarımın parmağının altında kıvrıldığını hissettiğinden emindim.

Sırıttı ve ona dik dik baktığımı gördüğünde neredeyse kahkaha atacaktı. Parmakları çeneme doğru kaydı.

Bir elimi kalçama koydum. "Dikkatimi özgürlüğümüzden uzaklaştırıyorsun."

"Biz çoktan özgürüz. Senin ateşin sadece tören için."

"*Bizim* ateşimiz," diye düzelttim.

Gülümsemesi genişleyerek tam bir sırıtışa dönüştü. "Bizim ateşimiz."

Plastik kutuyu açtım. DVD'nin üzerine keçeli kalemle bir şeyler karalanmıştı.

ROSE'UN ODASI. 23/04/13 – SANDALYEYE BAĞLANMIŞ, 43 DAKİKA

Midem altüst oldu. Onu hemen ateşe attım, bunu yaparken boğazımdan bir hırlama kaçmıştı.

Duraksadım.

Bir süre için tatmin edici çıtırtıları ve eriyen plastiği dinledim, her bir kıvılcım patlamasında ruhum ateşleniyordu. Turuncu közler, kutlama için patlatılmış havai fişekler gibi parlıyordu.

Sonunda. Nihayet Scott'ın bize zarar vermek için kullandığı şeyleri yok ediyordum.

Alevler kasetleri tüketip yerken Connor'ın kolu belime dolandı.

"Sıra sende." Ona bir DVD kutusu verdim, içine bakmak istemiyordum.

Hiç tereddüt etmeden kutuyu alevlere attı. Beş dakikadan kısa bir süre içinde her bir cihaz cızırdayan ateşin içine gitmişti. Alevlerin sönmemesi için önlem olarak kartonu bile atmıştık.

Çimlerin üzerine polar bir battaniye serdim. Birlikte yumuşak kumaşın üzerine oturup hayatlarımızın en karanlık kısmının yanarak kül olmasını izledik.

Çevrimiçi olanların asla yok olmayacağını anlıyordum ancak mahrem anlarımızın on beşini geri kazanmıştık. Onlar sonsuza dek sadece bize ait olacaktı. Rahatlatıcı nefesler alıp verdim, uzun zamandır üzerime yapışmış olan çirkin kum tanelerini dışarı atıyordum.

İçimde tuttuğum soluğu usulca verdim. Connor'ın omuzlarımdaki güçlü kolları ekstra güvenlik ve sıcaklık hissi veriyordu. Kendimi ona doğru eğilirken buldum, bacaklarım onunkilere çarpınca çok geçmeden bakışlarımızı ateşten ayırıp birbirimize çevirdik.

Connor'ın her zaman sükûnetle zoraki gerçekler arasında gidip gelen koyu mavi, yalın gözleri olmuştu. Sanki dünyanın bilgisini ve tarihini, karanlık ve aydınlık çağlarını içinde barındırıyordu. Kendi yetkisinin ardında insanlığın binlerce yıllık varlığıyla ilgili tüm bu acımasız, harika gerçekler yatıyordu. İlk gezginler, ilk filozoflar, ilk bilim insanları...

Şimdi onun gözlerine baktığımda bu binlerce yıl, iki kişilik bir havuz şeklini alacak şekilde küçülüyordu. *İki kişi.* Sadece biz vardık. Gerçekler, gerçeklerle süpürülüyordu ve tarih de tam şu andı. Bir ateşin yanından ibaretti.

Çenemi kavradı, ciğerleri genişlerken nefesi benimkine karıştı. “Rüyalar devam ettiği sürece gerçektir,” dedi fısıldayarak. “Biz rüyalarda yaşamıyor muyuz?”

Bu kelimelerin altında onun kalbini duyuyordum. “*Tennyson*,” diye cevap verdim güçlü bir nefesle.

Normalde ifadesiz olan yüz hatlarından bir duygu seli geçti. Gözleri kızardı, hafifçe çatılmış kaşlarının üzerinde ince çizgiler oluştu. Beni kendine çektiğinde aşka eşlik eden tüm duyguları beni ona, onu da bana çekiyordu.

“Düne geri dönemem çünkü o zaman farklı bir insandım,” dedi ezberden.

“*Lewis Carroll*,” diye cevapladım kısık sesle. “*Alice Harikalar Diyarında*.” Omuzlarına tutundum, alev almış bakışlarım onu hiç terk etmiyordu. Ona deli gibi âşık olmuştum ve karmakarışık, yüklü düşüncelerimi çözemiyordum.

Bakışları bu anı bir dakika, bir saat ya da ne kadar olursa o kadar uzatmak istercesine yüzümde dolaşıyordu. Zamanın ona vereceği her şeyi almaya hazırdı. Yanağımı tutan eline dokunduğumda dudaklarımız adeta buluşmak için sızlıyordu.

“Gözyaşlarımı kıvılcıma çevireceğim,” dedi mırıldanarak. Birbirimizi daha sıkı sardık.

“*Shakespeare*,” diye cevapladım. “*Kral VIII. Henry*.”

Bedenimi battaniyeye doğru yönlendirip beni sırtüstü yatırdı. Vücudu benimkinin üzerinde duruyordu, kolları başımın iki yanındaydı ve dudakları benimkilere çok yakındı. Sessizlikle sarmalanmıştık, ateş çatırdayıp hatalarımız yandıkça içim ısınıyordu.

Connor saçlarımı geriye doğru tararken bana daha da yaklaşıp fısıldadı. “Yaşadığım sürece seninle yaşayacağım.”

Bu cümleyi duyunca kendimi kaybettim, gözlerim doldu ve yanaklarım ıslandı. Bu tepkiyi, söylediği kelimeler sevdi-

ğim bir oyundan ya da bir edebiyat eserinden olduğu için vermemiştim. Kelimeler sadece ona ait olduğu için vermiştim.

Bir gelinliğin içinde duruyordum.

Tam karşısındaydım. O genişleyen gülümsemesiyle fısıldamıştı. *Yaşadığım sürece seninle yaşayacağım.* Yeminin gücü damarlarımda dolaşıyordu.

Yaklaşık üç yıl önce verdiğim cevabı verdim. “Ruhen ve zihnen, seninle yaşıyorum.”

Başparmağıyla gözyaşlarımı silerken dudaklarımdan bir öpücük uzaktaydı. “Seninle yaşıyorum.”

Parmaklarını benimkilerle birleştirdi. Gözleri parlayarak beni öyle içten bir şekilde öptü ki, bedenim onunla buluşmak için yükseldi.

Yeminlerimizin gücü damarlarımda akıyordu.

Öpücüğü sadece bir kez duraksattı, dudakları kulağıma uzandığında bu aşkla diri diri yanan gökyüzüne baktım. “Sonsuzluk yeterince uzun değil,” diye fısıldadı. Ona ait olan başka bir satırdı.

Sonsuzluk yeterince uzun değil.

Hiç şüphesiz, buna tüm kalbimle katılıyordum.

BÖLÜM 58

CONNOR COBALT

Cumartesi öğleden sonra spor salonundaki tüm aletler doluydu. Muhtemelen evde kalmamız daha iyi olurdu. Ancak Ryke ve ben bodrumda egzersiz yapamayacak kadar uzun süredir eve tıklıp kalmıştık. Sitemizden ayrıldığımızda üç araba dolusu paparazzinin peşimize takılması ve bulunduğumuz yeri halka duyurması da duruma pek yardımcı olmamıştı.

“Evlen benimle, Ryke Meadows!” Sesleri cam duvarlardan duyulabiliyordu. Ağırlıkların etrafındaki diğer erkekler bize hoşnutsuz bakışlar attı.

Ryke bunu görmezden gelmeye çalışarak serbest ağırlık alanında sınav çekiyordu. Loren onun yanında mekik çekiyordu, ben de onu sabit tutmak için ayakkabılarının üstünde duruyordum.

Suyumu yudumlarken ellerinde posterlerle çılglık atan kızlar ve erkeklere baktım. *Ryke Takımı* yazarları sayıp, “Beş evlenme, üç üreme, bir sevişme teklifi,” dedim ona. “Birinin onlara köpeklerin okuyamadığını söylemesi lazım.”

Ryke elini yerden kaldırdı ve ona hayvan dediğim için bana ortaparmak gösterdi. Ardından tek elle sınav çekmeye devam etti. Bir antrenman setini yeni bitirmiştım, bu yüzden beton zemindeki Ryke’a katılarak onu geçmek istememiştım.

İnce bedeninin tepesinde dikildim.

“Otur, oğlum,” diye dalga geçtim.

Dudaklarının kenarları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. Zar zor fark edilen bir gülüştü, Ryke Meadows’un tüm katmanlarının altını henüz görememiş olabilirdim ama bildiğim bir şey vardı. Biz iyi dosttuk. Onun için her şeyi yapardım, üstelik onun da benim için aynısını yapacağından emindim.

Lo son bir mekikten sonra rahatlayıp ellerini arkasına doğru esnetti. Ayaklarının üzerinden çekilsem de ayakta durmaya devam ettim. Gülümsemesinin daha suçluluk dolu bir ifadeye dönüşmesini, kaşlarının çatılmasını izledim.

“Ne oldu?” diye sordum.

Gittikçe büyüyen bir pişmanlıkla başını kaldırdı. Üzerine gereğinden fazla yük alıyor, ben ona zarar vermeyi aklımdan geçiremeden o kendini hırpalıyordu.

Tek kaşımı kaldırdım. “Benim yerime daha zeki, esprili ve yakışıklı bir insan koyman imkânsız çünkü öyle biri yok. Bu yüzden her ne yaptıysan beni üzmesi mümkün değil.”

Derin bir iç çekti. “Babamla tekrar konuşmaya başladım. Sadece telefonla,” dedi itiraf ederek. “Lanet olasıca kafam çok karışık çünkü onu *düşündüğüm* zaman bile senin yerine onun tarafını tutuyormuşum gibi hissediyorum. Tutmuyorum, yaptığı şey yanlış. Sadece o berbat bir halde ve...”

Ryke sınavın ortasında durup oturur pozisyona geçti. Sessizdi, nefes alış verişleri daha ağır olsa da bunun çalışmaktan çok konunun bir anda değişmesinden kaynaklandığını düşünüyordum.

“Benim için sorun değil,” diye cevap verdim dürüstçe. “Jonathan hiçbir zaman favori insanım olmayacak ama aceleyle, korkuyla ve sevgiyle aptalca hatalar yapan bir adama kin beslemek benim için zor.” Kötü niyet beni düşündürürdü ama ondan böyle bir şey sezmiyordum. “Bu sebeple lütfen, benim yüzümden kendini suçlama.”

Lo bunu düşünerek birkaç kez başını salladı. Hiçbir şey söylemeyen ağabeyine bakıyordu.

“Öğrenmesi gerekiyor, Lo,” diye hatırlattı Ryke. “Bunu sen söylemiştin, unuttun mu? Ona bu kadar kolay geri dönemezsin. Bu ona gelecekte bize böyle boktan şeyler yapabileceği fikrini verir. Moffy’nin etrafında olmasını istiyor musun? Senin lanet olası bir çocuğun var...”

“Tamam.” Lo, ağabeyinin sözünü kesti. “Anladım.” Derin bir iç daha çekip ellerini arkasında düz bir şekilde birleştirirken bakışlarını bana çevirdi. “Ayaklarımın üzerine geri dön, aşkım.”

“Bu çok sevdiğim bir pozisyon değil ama senin için bir istisna yapacağım, sevgilim.”

Tam ayaklarına basacağım sırada ağırlık rafının oradaki kırk yaşlarında bir adam, “Homo,” deyip öksürdü.

Eğer bakışlar öldürebilseydi Loren Hale az önce tüm spor salonunu iki saniye içinde katletmişti. “Ne dedin sen?” Adam bizden gerçek anlamda üç metre ileride olduğu için bağırmasına gerek kalmamıştı.

Adam yirmi kiloluk bir dambılı eline alırken öfkesini içine attı.

Gerçeği söyleme kararım ile ilgili hiç suçluluk duymuyordum. Geçmişimde erkeklerle yattığımı söylemiş olmaktan pişman değildim. Hayatta yaptığım seçimlerle gurur duyuyordum ve diğer insanların aklıma girmesine, kim olduğumdan utanmama neden olmasına izin vermeyecektim.

Vücudumda korkaklık taşıyan tek bir kemik bile yoktu. Her zaman bir doksan beşlik boyumla dimdik duracaktım.

“İnsanlara katlanamıyorum,” dedi Ryke mırıldanarak.

“Bir dahaki sefere köpek parkına gideriz,” diye alay ettim.

“Çok kom...”

Adam birdenbire yirmi kiloluk dambılı Loren’in zemine

yasladığı elinin üzerine bıraktı. Lo boğuk, acı dolu bir ses çıkardığı anda Ryke ayağa fırladı.

İçgüdüsel olarak Lo'nun yanına çömelip elindeki hasarı kontrol ettim.

Derin bir öfkeyle kaynayan adama, "Senin sikik sorunun ne?" diye bağırdı Ryke.

Dişlerini sıkarak sağ elini korurken, "İyiyim," dedi Lo. Parmak eklemlerinden üçünün ezildiği açıkça ortadaydı, diğer kemiklerinin de aynı durumda olduğunu düşünüyordum.

"*Buradaki* hiç kimse bunu görmek istemiyor!" Adam tiksintiyle Lo ve beni işaret etti.

Daha önce de tam bu spor salonunda mekik çekebilmesi için Lo'nun ayaklarının üzerinde durmuştum. Kimse şikâyet etmeden şakalaşmıştık. İtirafım her şeyi değiştirmişti ve bunu asla geri alamayacaktım. Ancak arkadaşımın incinmesindense, adamın o sikik ağırlığı *bana* fırlatmasını tercih ederdim.

"Kendi adına konuş!" Bu cümle ne Ryke'tan ne benden ne de Loren'dan gelmişti. Ağırlık sehpasındaki rasgele bir adam söylemişti.

"Evet!" Odanın diğer ucundan başka biri daha ona katıldı.

"*Seni* burada istemiyoruz, adamım!" Bu uyarı dambılı atan adama yönelikti. Kırmızı yakalı tişörtler giymiş spor salonu çalışanları bize yaklaşmaya başladı.

"Ciddi misiniz siz?" diye hırladı adam. "*Flört* ediyorlardı!"

"Yuuuuh!" Ses koşu bantlarından geliyordu.

Ryke salonun yarısından fazlasının bizi desteklediğini görünce, sakinleşerek küçük kardeşinin önünde durdu ve aceleyle şişen elini inceledi. Lo, "*Buna inanabiliyor musun?*" dercesine bana baktı. Yaralanmasından bahsetmiyordu. Gözlerinde acıdan çok şaşkınlık ve huşu vardı.

Sanırım bu huşunun bir kısmını ben de paylaşıyordum. Hoşgörüsüzlüğün böyle tepkilerle karşılanabilmesinden gurur duyuyordum. Spor salonu çalışanları adamla sessizce konuşuyorlardı.

“Siz beni kovmuyorsunuz. Ben *gidiyorum*,” dedi adam küçümseyerek. “Ayrıca tanıdığım kahrolası herkese, bu ibne spor salonuna gelmemelerini söyleyeceğim.”

O kapıya yönelir yönelmez neredeyse herkes antrenmanını bırakıp onun gidişini alkışlamaya başladı. Gittiğini görmekten en az bizim kadar mutlulardı.

“Ben de katılırdım ama...” Lo parmaklarını hareket ettirmeye çalışırken yüzünü buruşturdu.

“Sikik bir alçıya ihtiyacın var.”

“Bir içkiye ihtiyacım var.”

Ryke hemen ona ters bir bakış attı.

Lo’nun kaşları kalktı. “Şaka yapıyorum, yemin ederim.”

Ryke kardeşine inanarak başını salladığında, Lo’nun sol eline uzanıp ayağa kalkmasına yardım ettim.

Lo tekrar irkildi. “Önce eve gidip buz koymak istiyorum...”

“Bu sikik bir burkulma değil,” diye karşılık verdi Ryke.

Lo’ya kaşlarımı çattım. “Genelde hastanelerden kaçan kişi ağabeyin olur, sen değil.”

“Acil servisin yakınına park ettiğimiz anda haberlere çıkacak. Eve giderek bir saat elime buz koymayı ve Lily’ye söylemeyi tercih ederim. Böylece benden öğrenmiş olur.”

Aramızda acıya en dayanıklı olanı seçmek zorunda kalsaydım, bu hiç şüphesiz Loren Hale olurdu.

“Lütfen, Lil. Ben iyiyim. Sorun yok...” Lo karısına sarılmış onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Lily de onun için sakinleş-

meve çalışarak gözyaşlarını tekrar tekrar siliyordu. Sağ eline dikkat etmeye çalışıyordu, hepimiz mutfakta bir aradaydık.

“Biliyorum, sadece... seni incittiğini görebiliyorum.” Lekelenmiş yanaklarını ovuşturdu. Onun yaralanması karşısında ağladığı için suçluluk duyuyordu.

Rose’la birlikte mutfak dolaplarında ağrı kesici arıyorduk. Daisy içinde buz olan plastik bir poşetin fermuarını çekip Lily’ye uzattı, o da buzu kocasına verdi.

Buzdolabına yöneldiğimde Ryke’la omuzlarımız çarpıştı. İkimiz de doğal seyrimize dönmeden önce birbirimize “*yoluma ilk sen çıktın*” bakışları attık.

“Elim doğru düzgün acımıyor bile,” dedi Lo. Parmaklarını yumruk yapmaya çalıştı ancak eklemlerini hareket ettirmekte zorlanıyordu.

“Bunu yapma!” Lily kocaman olmuş gözlerle onun kolunu sabit tutuyordu. “Bana hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilsin, Lo.”

Lo bir kez başını salladı.

Şimdi onu gerçekten hastaneye götürmek istiyordum. Mantıklı tarafım -ki neredeyse tüm tarafım buydu- onun evde kalma kararıyla mücadele ediyordu.

Rose ve ben aynı anda alt dolaba çömelmiş, kendimizi plastik kapları karıştırarak ona yardımcı olabilecek bir şeyler ararken bulmuştuk.

“Filminizi bu kadar uzun süre bölmek istememiştim,” dedi Lo. Bar taburesinde dalgın bir şekilde oturmuş, saygılı ve utangaç bakışlarla yaşananları izleyen Willow’a dönmüştü. “Berbat bir gün geçiriyorsun.”

Willow siyah çerçeveli gözlüklerini yukarı itti. “Mezuniyet balosunun olduğu gün terk edilmek, elini kırmak kadar kötü değil.”

Lo’nun elmacıkkemikleri keskinleşirken dişlerini sıktı. “O

duruma göre değişir.” Lo için duygusal acı her zaman fiziksel acıdan daha ağır basıyordu.

Rose bana yeni bir sepet uzattığında hızlıca mevsimsel alerji ilaçlarını ve burun açıcı spreyleri karıştırdım. *Advil*’den daha güçlü bir şey bulamıyordum. Rose sessizce homurdanıp omzunun üzerinden Lo’ya baktı.

Ben de aynısını yaptım.

“Yirmi dakika içinde onu götüreceğim,” dedi kısık sesle. Ben de onu on dakika içinde hastaneye götüreceğimi söyleyecektim. Tam o anda Lily’nin, elini kocasının beline koyarak sessizce onu garaj kapısına doğru yönlendirmesini izledim. Sanırım hastaneye gitmesi beş dakika falan sürecekti.

Elimizde *Advil* şişesinden başka bir şey olmadan Rose’la birlikte ayağa kalktık. Birkaç hap alıp Lo’ya uzattım. Daisy hemen bir bardak su getirdi.

“Hepiniz çıldırmayı bırakabilir misiniz?”

“Tek kelime bile etmedim,” diye belirttim.

“Aynen öyle,” dedi Lo.

Ryke hindili sandviç yapmakla meşguldü, etinin üzerine marul koyuyordu. Bunun kendi açlığını gidermek için yaptığı bencilce bir hareket olduğuna bir an bile inanmıyordum.

Daisy onun yanındaki tezgâha zıplayıp bacaklarını aşağı sarkıtarak sallamaya başladı. Ryke, Lo ve bana, “Hepiniz *Genç Victoria*’yı* önceden izlediniz mi?” diye sordu. Gerginliği hafifletmek için kolay bir dikkat dağıtıcı ortaya atmıştı.

Yüzünü buruşturarak, “Onu mu izliyordunuz?” diye sordu Lo. Willow’a baktı. “Rose’un seni sıkıcı bir dönem filmi izlemek için ikna etmesine izin mi verdin?”

Cebimdeki telefonum titredi.

“Bilmiyorum... çizgi romanlar aklıma Declan’ı getiriyor-

* Orijinal adı *The Young Victoria* olan, yönetmenliğini Jean-Marc Vallée’nin yaptığı 2008 yapımı tarihi drama filmidir. (ç.n.)

du. Rose da farklı bir şey önerdi. Şu ana kadarki kısmı beğendim.”

Lo’nun yüz hatları keskinleşirken tüm çizgileri sertleşmişti. “Çizgi romanları senin için mahvetmesine sakın izin verme, Willow. Bu çok boktan bir şey. Tamam mı?”

Willow başını sallasa da ciddiyetle tezgâha bakıyordu. Telefonumu daha fazla görmezden gelemeyip mesajı kontrol ettim.

Müsait misin? Beş dakika sonra bana gel. L. A’den iki arkadaşım burada ve takılacağız – Scott

Evet demek zorundaydım.

Kafamı kaldırdığımda hayatın hâlâ aynı hızda devam ettiğini gördüm. Ryke sandviçinin yarısını tereyağı bıçağıyla kesmiş, Lo’ya vermek için mutfağın diğer tarafına yürüyordu.

“Teşekkürler, ağabey.” Lo sol eliyle yemeği kabul etti.

Ryke geri döndüğünde sandviçin kalan yarısını bir kez daha kesti ve Daisy’ye çeyreğini uzattı. Ardından tezgâha, onun yanına tırmanıp kalanını kendi yemeye başladı. Sık sık yemeklerini paylaşıyorlardı ama bugünkü jest bana ne kadar yakınlaştıklarını, hatta birbirlerine ne kadar benzediklerini hatırlatmıştı.

“Telefonun,” dedi Rose.

Tekrar titredi, ekranda yanıp sönen bir sonraki mesajı görmüştü.

Sensiz başlayacağız – Scott

“Başlamakla” neyi kastettiğini bilmiyordum ama orada olmam gerektiğini biliyordum. Seks kasetlerine sahip olsam da Scott’ı hayatımızdan çıkaracak ve onu bir daha *asla* görmek zorunda kalmayacağımızı garanti altına alacak o büyük zaferi kaçıırıyordum.

Bu hassas bir süreçti ve bugünün beni bir sonuca ulaştırabileceğini düşünüyordum. Los Angeles’tan arkadaşları bura-

ya gelmişse onları eğlendirmek için yasadışı bir şey yapmaya istekli olabilirdi. Elbette ben de buna davetliydim.

Onun en yakın arkadaşıydım.

“Gitmem gerekiyor,” diye fısıldadım Rose’a.

Başıyla onaylarken omuzları dikleşmişti. Gözleri sanki sokağın karşısında, bizimkine çok yakın bir evde oturan Scott’la savaştıracakmış gibi alev alev yanıyordu. *Gitmem gerekiyor*, diye düşündüm.

Ondan ayrılmak istemiyordum. Burada kalıp alev almayı tercih ederdim fakat gerçeklere dayanarak -arkadaşlarının gelişine dayanarak- bu seferin *son* olacağını hissediyordum. Son kez onun varlığına tahammül etmek zorundaydım.

“Senin için burada olacağım,” dedi Rose. Bana bu evde olacağımı söylüyordu.

Bundan çok daha yakın olacaktı. Acı çektiğimde bile kafamın içinde, yanımda olacağından hiç şüphem yoktu. İhtiyacım olan şey de buydu.

Antreden geçip kapıyı açtım. Sokaktan aşağı inerken bu tarafa doğru aceleyle gelen tanıdık bir yüz gördüm. Yaklaştıkça resmi siyah pantolonunu, beyaz gömleğini ve elindeki bir buket bahar çiçeğini fark etmiştim.

Garrison Abbey.

Göl evinden Philadelphia’ya döndüğümüzde Garrison’ı ailesinin evine bırakmıştık, bu yüzden Faust’tan atıldığı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmıştı. Willow, Garrison’ın gelecek yıl bu siteden bir saat uzaklıkta ve ironik bir şekilde Ryke’in gittiği okul olan Maybelwood Hazırlık Okulu’na kaydolacağını söylemişti.

Scott’m garaj yolunun kaldırımında aniden karşılaştık. Yanımdan geçmek yerine, sanki ona doğru seçimi yaptığımı söylememi bekliyormuş gibi tuhaf bir şekilde oyalandı.

Nereye gittiğinden ve planlarından yüzde yüz emin ol-

mama rağmen, “Nereye gidiyorsun?” diye sordum. Çiçekler, resmi kıyafetler, randevu... Hepsi baloyu işaret ediyordu.

Eliyle kahverengi saçlarını geriye doğru taradı. “Pisliğin teki Willow’u ekti, ben de ona baloya benimle gitmesini teklif etmeye karar verdim.” Duraksamış, bir tepki vermem için boş ifademi inceliyordu.

Hiç tepki vermedim. Güneş batmaya başlamıştı. “Balo başlamadan önce birkaç saatin var.”

Garrison elindeki çiçeklerle beni işaret etti. Yüz hatları kafa karışıklığıyla buruşmuştu. “Biliyor musun... Faust’ta insanlar hâlâ senden bahsediyor. Üst sınıflar senin her şeye bir cevabı olan, bir tür dâhi olduğunu söylüyorlar.”

Bir dâhi. Neredeyse gülecektim. Ölümsüz, tanrısal versiyonumun hâlâ Faust’un yurt odalarında ve koridorlarında dolaştığını bilmek beni tatmin etmişti. Savunmasız olan adamın ise tutkulu ve muhteşem karım Rose’un kollarında olduğunu bilmek, beni daha da tatmin ediyordu.

“İşte sana cevabım,” dedim ona. “Arkadaşını baloya ben-cilce nedenlerle, boş amaçlarla davet etme. Sadece ona hayran olduğun ve bir dansta *onun* yanında iki dakika oturmayı, başka biriyle beş saat geçirmeye tercih ettiğin için davet et.”

Kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı, sanki parçalar yerine oturmuştu. *Ondan çok hoşlanıyorum. Doğru şeyi yapıyorum.*

Görünüşe göre, Garrison ve Willow asla arkadaş olamayacaklardı. Willow solmuş tulumu, üzerinde yarasalar olan mavi tişörtü ve burnunda yamuk bir şekilde duran gözlükle-riyle içeride oturuyordu. O içine kapanık, kitapsever biriydi. Garrison ise asi ve dışlanmıştı.

İlgi alanları aynı olmayabilirdi ama kalplerinin derinlik-lerindeki bir şeyler uyum sağlıyor ve bu da fark yaratıyordu.

Zamanım tükeniyordu, bu yüzden dik garaj yolunu tır-manmaya başladım.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Garrison.

Omzumun üzerinden bir kez baktım. “İşleri yoluna koymaya.”

Bana doğru başını salladı. “İyi şanslar.”

Gülümsedim. “Düşünceni takdir ediyorum ama şansa ihtiyacım yok.” Arkamı dönüp hedefime doğru korkusuzca yürümeye devam ettim.

Şansı sikerler. Kendimi satranç tahtasında bu konuma getirmek için aylarca hazırlanmıştım, şimdiye kadar karşılaştığım en iğrenç rakibi tek bir hamleyle alt edebilirdim.

Son hamlemde şansa yer yoktu.

Tüm övgüler bana aitti.

BÖLÜM 59

CONNOR COBALT

Scott'tan bir bira alarak kanepeye, Trent'in yanına oturdum. L.A'den gelmiş otuz yaşında bir fotoğrafçıydı. Pala bıyığı ve siyah pantolon askıları, modayı takip eden biri olduğunu anlamak için yeterli kanıtlardı. Scott, Trent'in yıllar önce bir fotoğraf çekiminden sonra Daisy'yle seks yaptığını hatırlatıp durduğu için onu tanıyordum.

Bir kürdanın ucunu çiğneyerek, "Scott senin havalı olduğunu söylüyor," dedi Trent.

"Ne anlamda?" Biradan bir yudum aldım.

"Yapmak istediğimiz her şeye tamamsın, hayatı fazla ciddiye almıyorsun falan filan."

Bana göre hayatım ciddiydi, önemliydi. Soytarılarla dolu bir kafeste oturuyor, soytarı gibi davranıyordum çünkü Scott'ın benim dünyamda ölçülemeyecek kadar uzun süre var olabilmesini kavrayamıyordum. Ona otuz dakika daha vermiştim, sonra gidecekti.

Bir sonraki yudumumu içerken gülümsedim. "Kulağa tam ben gibi geliyor."

Scott elinde bir kumandayla oturma odasına girdi. "Simon hâlâ sığıyor mu?" diye sordu.

Trent'in en iyi arkadaşı ben geldiğimden beri banyoda

kusuyordu. “Uçak yolculuğundan önce çok fazla kokain çekmiş,” dedi Trent. “Sende fazladan olduğunu söylesem de iki günü kokainsiz geçireceğine emindi.”

“Geri zekâlı.” Scott kare şeklindeki modern koltuğa oturup bilgisayarı TV ekranına bağladı. “Birden yediye kadar bir sayı seç.”

“Ben mi Connor mı?” diye sordu Trent.

“Fark etmez.” Sadece tek haneli sayılarla etiketlenmiş bir oynatma listesinde, imleci her bir videonun üzerinde ayartıcı bir şekilde aydınlatarak gezdirmesini izledim.

1

2

3

4

5

6

7

Ardından tekrar en baştan başlayıp aynı şeyi yaptı, seçim yapmamızı bekliyordu. Trent’e baktım, videolar karşısında çok da şaşırmış görünmüyordu. Hepsi olmasa bile bazılarını daha önce izlediğini varsayıyordum.

“Sen seç,” dedim bu yüzden.

Trent gözlerini kısarak sayılara baktı. “Ona soyunmasını söylediği videonun hangisi olduğunu hatırlamıyorum.”

“Dörtten yediye kadar çıplak,” diye cevapladı Scott. İmleç sırasıyla söylediği sayıları aydınlatıyordu.

4

5

6

7

Kolumu kanepenin üzerine doğru uzattım ancak parmaklarım telefonumu daha sıkı kavradı. Artık bunun ne ol-

duğu hakkında bir fikrim vardı ve hemen buradan ayrılmak için şüphe uyandırmayan bir mazeret bulmam gerekiyordu. Dalgın dalgın telefonumla dudaklarıma dokundum. Umursamaz bir gülümsemeyle, “Siz ikiniz boş zamanlarınızda hep bunu mu yapıyorsunuz?” diye sordum.

Yasadışı faaliyetlerinin uyuşturucu ile başlayıp bitmesini umuyordum. Beynime vuran cevabın dalgalanarak artan sonuçları vardı ve atacağım tek bir yanlış adım bile bu durumun elimde patlamasına neden olabilirdi.

“Dostum, Scott’m elinde neler olduğunu gördüğün zaman keşke bana daha önce gösterseydi diyeceksin. Yine de gerçeğinden daha iyi değil.” Trent güldü ve birasmı içerken omzuma vurdu. Bu da videolardaki kişiyi gerçekten becerdiğini doğruluyordu.

“Şanslı piç,” diye mırıldandı Scott.

Daisy.

Bundan yüzde doksan dokuz emindim. Satürn Köprüleri’nde, Scott ondan oral seks bağlamında bahsettiğinde sadece yüzde yirmi emindim ve numaralanmış videolardan bahsettiği anda yüzde yetmiş emin olmuştum. Artık biliyordum.

Birden yediye kadar Daisy’nin videolarıydı. Onları neden *hiçbir şekilde* izleyemeyeceğime dair birçok neden vardı. Scott, Trent ve diğerlerinin bu görüntüleri tekrar tekrar izlediğini hayal etmek bile beni fiziksel olarak hasta ediyordu.

5

6

“Şu,” dedi Trent.

Telefonum çalıyormuş gibi yaptım. “Siktir,” diye küfrederken eski bir mesaja göz atıp ayağa fırladım.

“Ne?” Scott imleci altı numarada durdurdu.

“Jane lanet olası mama sandalyesinden düşmüş.” Elimi

saçlarımın arasında gezdirirken sıkıntılı göründüğümü biliyordum. “Hemen döneceğim, bensiz başlayabilirsiniz.”

“Muhtemelen iyidir,” dedi Scott. “Bunu kaçırmak istemezsin.” Videoya tıkladı.

“Ne kadar sürecek?” diye sordum.

“Bu yarım saat,” dedi Scott. Kumandayı sallayışıyla, geri dönüp onlara katılmamı istiyordu. Gerçekten izlemek istiyormuşum gibi davranabilmek için bir anlığına tereddüt ettim. Kendimi sahte bir merak içinde oyalanmaya zorlarken kaslarım gerilerek esnedi.

Ekranda şehir evinin bodrum katı göründü, sağ alt köşede *Philly'nin Prensesleri*'nin yayınladığı tarihi teyit eden bir tarih damgası vardı. Kamera, içinde bir yatakla ahşap şifoniyerin bulunduğu küçük odaya bakıyordu. Eski erkek arkadaşı, Daisy yarı soyunmuş bir haldeyken kenarda oturuyordu. Kızın iç çamaşırını bacaklarından aşağı indirmeye başladı.

Sakin bakma.

Artık çok geçti.

Kalp atışlarım hızlanırken mide bulantım boğazıma kadar yükseldi. Rose mesaj atmaya devam ediyormuş gibi davranıp telefonumu tekrar kontrol ettim.

Scott, Daisy'nin görüntülerini yok ettiğini söylemişti ama belli ki *Philly'nin Prensesleri* sırasında çektiklerinin bir kısmını saklamıştı. Hepimiz gibi onun da yatak odasında kamera olduğundan haberi yoktu. Bu yüzden soyunmuş ve kaydedilme korkusu olmadan o zamanki erkek arkadaşıyla ilişkiye girmişti.

O dönem, Daisy sadece on yedi yaşındaydı.

“Çıkar onu, bebeğim,” diyerek güldü Trent. Sonra bana baktı. “On beş dakika boyunca ona sakso çekiyor.”

Olmamı istediği gibi görünmeye çalıştım. Heyecanlı ama eve gitmek zorunda olduğu ve bu bunu kaçırdığı için üzgün rolü yapıyordum. Telefonuma bakıp inledim. “Kahretsin.”

“Ne oldu?” diye sordu Scott.

“Rose, Jane’in kolunu incittiğini düşünüyor. Hemen döneneğim.” Bununla birlikte kapıdan dışarı fırladım, onlar nedenlerimi sorgulamadan kaçabilirdim.

Garaj yolunda hızla ilerlerken gerçekler bir anda tüm ağırlığıyla yüzüme çarptı. Satürn Köprüleri’nden sonra zaten bildiğim, araştırarak teyit ettiğim gerçekler zihnime doluştu.

Pennsylvania eyalet yasaları, 18 yaşından küçük bir çocuğun dahil olduğu cinsel bir eylemin fotoğraflanmasını, videoya alınmasını ve kaydedilmesini yasaklar.

Sokağın karşısına daha hızlı koştum.

Pennsylvania yasaları, çocuk pornografisinin bir kişinin evinde gönüllü olarak görüntülenmesini veya bulundurulmasını cezalandırır.

Onunla yasayı çiğnemeye çok yakındım ancak koşmamın sebebi bu değildi. Posta kutusuna ulaştığımda adımlarımı daha çok hızlandırmamın sebebi de bu değildi.

Scott’a kazık atmak için sadece küçük bir fırsat pencerem vardı. Bir saat ya da bir gün daha bekleme şansım yoktu. Elimde sadece şu an vardı.

Eve girdiğimde oturma odasındaki Lo, Garrison ve Ryke’a dikkat bile etmeden merdivenleri aceleyle çıktım. Endişeli bir şekilde arkamdan, “Connor?” diye seslendi Lo.

Kendimden emin bir tavırla koridorda ilerlerken bir grubun seslerini duymaya başladım. Odamdan geliyordu. Aniden geri dönüp odamızın kapısını açtım ve kızları Willow’la birlikte makyaj masasının etrafına toplanmış bir halde buldum. Willow’un okul balosuna arkadaşıyla gitmeyi kabul ettiğini; Rose, Lily ve Daisy’nin de hazırlanmasına yardım ettiğini saniyeler içinde anlamıştım.

Odadaki dört kişinin başları aynı anda bana çevrildi.

Daisy ve Rose’u işaret ederek, “Sana ve sana ihtiyacım var,”

diye emrettim. Ardından banyoya gitmeleri için o tarafı gösterdim.

“Neler oluyor?” diye sordu Lily. Onu dışarıda bırakmama şaşırılmıştı.

“Connor?” Rose ayağa fırlayıp bana yaklaşıırken Daisy tereddütle banyoya yöneldi.

Rose’un başının arkasını tuttum ve kulağına hızlıca fısıldayarak her şeyi birkaç cümleyle açıkladım. Tüm vücudunun gerildiğini kendi bedenimde hissedebiliyordum.

“Ne halt dönüyor?” diye sordu Ryke kapı aralığından. Lo’yla birlikte beni yukarı kadar takip etmişti. Elimi uzatıp bir saniye geride durmasını söyledim.

“Daisy’yle konuşmak istiyor,” dedi Lily.

Rose’a olanları anlatmayı bitirdiğimde bir an için dehşete düşmüş gibi göründü. Bir an sonra öfkeli ve düşmanca bir ifade takınmış, sarı-yeşil gözlerinden resmen zehir fışkırıyordu.

Elimi tutarak beni banyoya doğru takip ederken, “Beş dakikaya geleceğiz,” dedi Rose.

“Cobalt!” diye bağırdı Ryke.

Rose banyonun kapısını onun yüzüne kapattı. Daisy lavabo tezgâhının üzerine çıkmış, ayaklarını sallıyordu. “N’aber çocuklar?”

Rose’la yan yana, el ele durduk. Zaten çok fazla acı çekmiş bir kıza, el bombası atacağımın farkındalığıyla kendimi hazırladım. Genelde her zaman doğru kelimeleri bulurdum ama birazdan söyleyeceklerimin ağırlığını ve onun hayatı için ne anlama geldiğini ifade etmek çok zordu.

Rose da sessizdi. Genç bir kıza ihlal edildiğini nasıl söylediniz? Daisy’nin bunu yaşamaması adına sahne arkasında soyunurken çekilmiş fotoğraflarını bir fotoğrafçıdan alıp yok ettiğim zamanı hatırlıyordum. Garip bir döngüsellikle, her şeye rağmen bunun başka bir versiyonunu yaşamak üzereydi.

“Çocuklar?” Gülümsemesi küçüldü. “Neler oluyor?”

Sırtımdan ve kollarımdan aşağı yılan gibi bir ürper-ti yayıldı. “*Philly’nin Prensesleri*”ndeki görüntülerinin hâlâ Scott’ın elinde olduğunu öğrendim. Yatak odanda çekilmiş görüntüler.”

Yüzü düştü. “Ne... Bu...”

“İnternete düşmedi. Düşemez,” diyerek endişesini gider-meye çalıştım. “Bu çocuk pornografisi, Daisy. Görüntüleri izlemeyi bırak, videoya çekmesi bile suç.”

Rose gibi o da dehşete kapılmış bir halde tavana baktı.

“Bunun bedelini ödeyecek,” dedi Rose kararlılıkla. “Ta-mam mı? Yaptıkları yanına kâr *kalmayacak* ama polisleri aramak için iznine ihtiyacımız var.”

Sersemleyerek başını iki yana salladı. “Neden benim izni-ne ihtiyacınız var? Bu zaten yasadışı...”

“Daisy...” Rose elimi bırakıp kardeşinin önünde diz çöktü ve onun ellerini kendinkilerin arasına aldı. “Elindeki senin görüntülerin, ona açılacak davanın temelini bu görüntüler oluşturacak. Mahkemeye gidip tanıklık etmen gerekebilir... ya da en azından ifade vermen.”

“*Senin* canını yaktı,” dedi Daisy. Gözleri dolmuştu, nere-deyse ablası kadar öfkeliydi. “*Benim* canımı yaktı. Daha başka kimin canını yakacak?” Güçlü bir nefes alarak elini bana uzattı.

Kaşlarımı çattım, hareketini anlayamamıştım.

“Polisleri aramak istiyorum.”

İki yıl önceki Daisy olsaydı, bu kadar iğrenç ve berbat bir durum karşısında bile kendini savunmakta zorlanırdı. Ben-den polisi aramamı isterdi. İşi bitirmeyi ablasına bırakırdı. Onun dışındaki herhangi biri olurdu.

Ayağa kalkıp Daisy’ye telefonu vermemi işaret ederken karımın gözleri gururla doluydu. Hatta kız kardeşini yanına çekerek ona *sarıldı*.

Telefonu ona uzattığımda, “Ne kadar süre hapiste kalacak?” diye sordu Daisy. Rose kolayca Scott’ı sonsuza kadar hapse attırırdı. Benim de hiç suçlu hissetmediğim bir hareket olurdu. Daisy gibi biri için bu çok zordu fakat sesinde hiç pişmanlık duymuyordum.

O da Rose gibi çenesini kaldırdı, ablasının güçlü ve kendinden emin tavrını taklit ediyordu.

“Belki beş yıl,” dedim ona. “Ayrıca cinsel suçlu olarak kayıtlara geçecek.” Federal suçlamalarla da karşılaşabilirdi ama şu anki eyalet yasalarına baktığımızda bu bile tek başına onun hayatını mahvedecekti.

Şantaj yapmıyordum. Haksızlık da değildi. Scott yıllarca kaçtığı ve çarpıttığı suçlar yüzünden hapse girecekti. Onunla hiç arkadaş olmasaydım, evinde ne olduğunu asla öğrenemezdim. Bana tüm bunları göstermeyi ya da güvenmeyi *aklından* bile geçirmezdi.

Bu noktaya asla ulaşamazdım.

Daisy telefonu kulağına götürdü. “Merhaba, ihbarda bulunmak istiyorum...”

BÖLÜM 60

ROSE COBALT

İki polis arabası sokağın kenarına yanaştı. Biri Scott'ın evinin, diğeri de bizimkinin yanındaydı. Scott'ın posta kutusunda bakışlarımla delikler açarak onun iğrenç, sefil varlığının kelepçelerle ortaya çıkmasını bekliyordum.

“İşbirliği yapıyor,” dedi memur. “Bilgisayarını kanıt olarak alıyoruz ve şu ana kadar gördüklerimizle evinde başka aramalar yapmak için izin alabileceğiz.”

Mükemmel.

Connor garaj yolumuzun sonunda benimle birlikte duruyordu. Ben öfkeden *kudururken* o özgüvenli ve soğukkanlıydı. Çenesi sonuna kadar açılmış bir köpekbalığıyla, saldırıya hazır bir halde çömelmiş ve pençelerini açmış dişi bir aslan yan yanaydı.

“Telefon kayıtlarıma ihtiyacınız varsa alabilirsiniz,” dedi Connor. “Bugün evine gelmem için bana mesaj attı ve ne izlemeyi planladığını gördüğümde polisi aramak için hemen oradan ayrıldım.”

Polis memuru bunu defterine not etti. “Çok yardımcı olursunuz, teşekkürler.”

Sokağın karşısında, çaprazımızda duran diğer polis me-

murunu görür görmez neşelendim. Evden çıkan üç adama eşlik ediyordu. Connor ikisinin adının Trent ve Simon olduğunu söylemişti. Elbette aralarındaki Scott'ı ayırt edebiliyordum, artık kendini beğenmiş bir zevkle gülümsemiyordu. Üç adamın da elleri arkadan kelepçelenmişti, polis arabasına kaşlarını çatarak bakıyorlardı.

Bu tarafa dön, diye emrettim zihnimden. Ancak yüzü hâlâ araca yapıştı. Duyma mesafesinin dışındaydı. Trent ve Simon'ın arabaya binmelerini izledim, polis memuru kapıyı üzerlerine kapattı. Bir elini Scott'ın omzuna koyup onu önümüzdeki polis arabasına doğru yönlendirdi.

Karşımızdaki polis memuru, "Affedersiniz," diyerek partneriyle konuşmak için yanımızdan ayrıldı.

Scott Van Wright kelepçelenmişti.

Scott Van Wright hapse giriyordu.

Scott Van Wright bir daha asla istediği *hiçbir şeyi* elde edemeyecekti.

"Onun her zaman özgürce dolaşacağını, *yatında* seyahatler edeceğini düşündüğüm çok fazla gün oldu," dedim yüzümü tiksintiyle buruştururken. "Bronzlaşıp kafayı bulduğunu ve görünüşe göre küçük kız kardeşimi izle..." Bu gerçeğin sonunu bile getirememiştim.

Beni izlemesi bir şeydi ama bunca zamandır bizim haberimiz olmadan *Daisy'yle* kendini tatmin ettiğini bilmek... vicdanen kabul edilebilir bir şey değildi.

Connor kolunu belime doladı. "O günler geride kaldı," diyerek en güzel gerçeği açıkladı.

İki polis memuru Scott'ı bize daha yakın olan polis arabasının yanında bırakıp aralarında konuşmaya başladılar. "Kokain" kelimesini duyunca, çocuk pornografisini videoya almak ve görüntülemekten daha fazlasıyla suçlanacağını varsaydım.

Scott büyük ölçüde bize sırtını dönmüştü ama sonunda pozisyonunu değiştirerek kalçasını arabanın kapısına yasladı. Kocamla bana bakarken yüzündeki alaycı öfke, tiksindirici bir hırlamaya dönüştü.

Connor parmaklarını benimkilere doladı. Kocamla birlikte daha dik ve uzun duruyordum, on santimlik topuklu ayakkabılarımın üstünde güçlü hissediyordum.

Scott için klişe alay cümlelerim yoktu. *O kelepçeler nasıl hissettiriyor? ya da cehennemde iyi eğlenceler gibi şeyler söylemeyecektim.*

Yaptığı şey o kadar alçakça ve iğrençti ki, kelime dağarcığımda ona yakıştırabileceğim bir kelime bile yoktu. Sadece bakışlarımın onu delip geçmesine izin verdim.

Scott kısık sesle, öfkeli bir kahkaha attı. “Seni sikik orospu...”

Onu susturup, “Hayır,” dedi Connor. “Bir daha karım ya da herhangi bir kadın hakkında aşağılayıcı bir şey söyleyeceksen bunu hapisanede yap.”

İçten içe yumruklarımı havaya kaldırmış, çıplak ayaklarım la güneşe doğru uluyarak garaj yolunun etrafında zafer turu atıyordum. Bu kız kardeşlerimin yapacağı bir şeydi. Aynı zamanda hayal etmekten gurur duyduğum bir şeydi, burada benimle zaferi hissediyorlardı.

Scott öldürücü bakışlarını Connor’ın üzerine dikti. “Bana karşı hiç gerçek olmadın, değil mi? Seni bu noktaya getiren sadece bugünkü olay değildi. Yoksa öyle miydi?”

“Askleprios yılanının ne olduğunu biliyor musun? Hayır, bilmiyorsun.” Connor en dengeli ses tonuyla konuşuyordu. Bana baktı. “Rose?”

Nereye varmak istediğini biliyordum. Başımı dik tutup, “Zehirli olmayan bir yılan türü,” diye cevapladım.

“Aralarında fare yılanı da var.” Connor tekrar Scott’a odaklandı. “Fare yılanları, sıradan yılanlar gibidir. Tek farkları tut-

sak oldukları zamandır. Bir fare yılanını tuzağa düşürdüğünde kendi vücudunu yutmaya çalışır ve sonunda kendini yer,” dedi kocam. “*Sen bir fare yılanısın, sokağın karşısına taşındığın andan beri yavaşça kendini yiyerek öldürüyorsun.*”

Scott’ın şok, öfke ve dehşetten oluşan çarpılmış bir yuvarlak halini alan yüz ifadesi paha biçilemezdi. Kusacakmış gibi görünüyor, vücut ağırlığının çoğunu yaslandığı polis arabasına vererek ayakta duruyordu. Kandırıldığı tüm ayları bir araya getiriyormuş gibi uzaklara bakıyordu. Bana, Connor’ın sevdiği tek insana attığı kurşunları düşünüyordu. Kocamın yaptıklarını başarırken hâlâ bir ruha sahip olup onu koruyabilmek, hiçbir insanın asla erişemeyeceği nadir bir güç ve kuvvet gerektiriyordu.

Scott bakışlarını yavaşça kocama doğru çevirdi. “*Sen bir psikopatsın.*”

“Hayır,” dedi Connor. “*Sadece senden gerçekten nefret ediyorum.*”

Ardından polis memurları arabalarına dönmeye başladı. Birlikte onlara kısa bir veda ettikten sonra Scott’tan uzaklaşarak garaj yolumuz boyunca geri yürüdük.

Connor elimi öptü. “*On a gagné.*” *Biz kazandık.*

Polis arabasının kapısının çarpma sesini duydum. Böylece Scott’ın içime hapsettiği son yaralı nefesi de dışarı attım.

Genişleyen bir gülümsemeyle, “*On a gagné,*” diye tekrarladım.

Biz kazandık.

BÖLÜM 61

ROSE COBALT

En büyük çocuk mağazalardan birinde, bebek kıyafetleri raflarını karıştırıyordum. Pileli elbiseler, tül etekler, *Peter Pan* yakalar*... hepsi pastel yaz renklerindeydi. Erkek çocuk modası ise tamamen çizgili gömlekler, hakiler ve kot kumaşlarla denizcilikten ilham alıyordu.

Beyaz yakası olan deniz mavisini, çiçekli bir elbise gördüğümde dudaklarım kıvrıldı. Zebra desenler, sinek yalayan kurbağalar ya da muz yiyen maymunlar yoktu. Sadelik ve feminenlik tam benim tarzımdı. Elbiseyi raftan alıp etiketini inceledim.

İşte oradaydı. *CMB* ve küçük bir ek olarak yazılmış *HC*.

Loren yanıma yaklaşarak bana bir limonata uzattı. Ellerini gözlerine götürüp, "İyy," diye alay etti. "Gülümseme geri döndü."

Bu spesifik mağaza *Hale Co.*'daki tüm çalışanların katıldığı bir parti için kapatılmıştı. Ben de onlara söylediğim her şeyin tersini yapmayı tercih eden adamlarla gevezelik etmek yerine, sadece nihai ödülümün arkadaşlığıyla vakit geçiriyordum.

* Genellikle kadın ve çocuk kıyafetlerine *vintage* hava katmak için kullanılan yuvarlak hatlı, düz duran küçük ve zarif yaka çeşididir. (ç.n.)

Bu kıyafetler, bu kıyafet markası büyük bir mağazadaydı.
“Buna alış, Loren,” dedim ona.

Başını bana doğru eğdi. “Çoktan alıştım zaten.” Aramızda küçük, aslında *hoş* olan bir an geçti ve onunla çalışmanın o kadar da kötü olmadığını fark ettim. İdeal olmasa bile korkunç da sayılmazdı. Tanrım, Lo’ya iltifat etmek her zaman ayrı bir beceri gerektiriyordu.

Mark, Theo ve erkek çocuk kıyafetlerinin etrafında toplanan diğer çalışanlara başıyla selam verdi. “Böyle devam edersen istediğini elde ettiğini düşünecekler.”

“İstediğimi elde ettim. Bu benim zafer turum.” Askıyı yerine koydum. “Belki zaman geçtikçe, sesimi duyurmak uğruna sevdiğim her şeyi küçümsüyormuş gibi yapmak zorunda kalmam.”

“Ben de senin için bunu istiyorum, biliyorsun.”

“*Her zaman* benim tarafımda olduğunu söyleme şeklin mi bu?”

Kısa bir kahkaha attı. “Sınırları fazla zorlamayalım, *Angelica*.”

Gözlerimi kıstım. “Sadece bu yorum bile seni benden daha çok *Angelica* yapıyor.” Gerçeği inkâr etmeyen kuru bir gülümseme takındı. İkimiz de zaman zaman şımarık, saldırgan çocuklara dönüşebiliyorduk. Bardağımdaki limonatayı yudumladım, sevgili iş arkadaşlarımla yanında iş konuşmaktan kaçınıyordum.

“Son zamanlarda hiç Twitter’a baktın mı?” diye sordu Lo.

“Hayır. Basın toplantısından beri girmedim.” Kimsenin Connor’ın konuşmasını benim için mahvetmesini istememiştim. O cesur davranmıştı ve insanların “*O sürtüğü sevmiyor! Birbirlerini kullanıyorlar! Bunların hepsi çok sahte!*” gibi şeyler söylemeleri güzel olan bir anı lekeleyebilirdi.

Lo aniden siyah kol çantama uzandığında, büyüyen vahşi gözlerimle ondan uzaklaştım.

“Pardon?” diye çıkıştım.

Bana ekşi bir bakış attı. “Telefonunu almaya çalışıyordum.”

“Bir kadının çantasını öylece karıştıramazsın.” Dudaklarımı birbirine bastırdım. Lily çanta taşımaktan nefret ettiği için bunu öğrenememişti.

Tekrar çantama uzandığında parmaklarını tokatlayarak uzaklaştırdım. Bana doğru biraz daha eğilip, “Az önce patronuna *vurdun*, Rose,” diye mırıldandı.

Parmağımla göğsünü dürttüm. “Ah, baksana. Manikürlü tırnaklarımla yanlışlıkla patronumun göğsünü *dürttüm*.”

“Pençenle.” *Benim* elimi savurdu ve en sonunda kendi telefonunu alarak ekranı bana doğru çevirdi.

Anlamıyordum. “Ne bu?”

“Sana göstermeye çalıştığım şeye dik dik bakmayı kes, *gelica*. Sadece oku.”

“Peki.” Homurdansam da telefonunu aldım. Lily’nin bir *tweet*’ini gösteriyordu.

#RCC Aşk budur.

RCC benim ve Connor’ın baş harfleriydi. Lily *tweet*’ine bir fotoğraf da eklemişti. Connor ve benim, geçen yıl Meksika’da çekilmiş bir fotoğrafımızdı. Hamileydim, yattaki şezlonglarımız birbirine yakındı. Sarı-yeşil gözlerim kocama çevrilmişti, onun bana doğru sırtışı da aynı derecede belirgindi. Ateşten suya...

4.8 bin kişi *retweet*’lemiş, 12 bin kişi beğenmişti. Lily’nin sayfasında gezinip Connor’la olan dinamiğimi yansıtan benzer fotoğraflarla dolu olduğunu gördüm. Bazılarını biz fark etmeden çekmişti. Mesela göl evindeki pijama partisinde Connor ve ben kimin önce pes edeceğini görmek için uzun uzun birbirimize bakıyorduk.

Ona da şöyle yazmıştı: *#RCC Aşk budur. #inekyıldızlar*
Kalbimin kabardığımı hissettim.

“Haftalardır bunu yapıyor,” diye açıkladı Loren. “Trendlere bak.”

Lily’nin profiline tıkladığımda benzer bir etikete sahip daha fazla *tweet* gördüm.

@morningside32: *#RCCaşkbudur zekâ karın kaslarından daha seksiyken.*

@heatherveronica: *#RCCaşkbudur satranç oynadığımızda ve birbirimizin kazanmasına izin vermeyi reddettiğimizde.*

@fashionpleeeaze: *#RCCaşkbudur hangi ruh halinde olursam olayım, bana beni seviyormuş gibi baktığında :)*

@neverneverland: *#RCCaşkbudur bir gazetenin arkasında sırlar paylaşırken <3*

@hearmeroar29: *#RCCaşkbudur kızımı korumak için saçımı yolduğum ve bize yaptıkları için medyayı utandırdığın zaman.*

Parmaklarım dudaklarımın üzerinde donmuştu, duygularla dolup taşmış durumdaydım. Lily bu kadar çok fotoğrafımızı çekmemiş olsaydı, tüm bu insanların kocamla aramızdaki ilişkinin bazı ince detaylarını nasıl bildiklerini kesinlikle sorgulardım. Connor ve benimle ilgili o kadar çok dürüst anımızı paylaşmıştı ki... benim asla saklamayı, paylaşmayı düşünmeyeceğim şeylerdi.

Bu küçük kardeşimin aramızdaki sevgiyi ne kadar çok gördüğünü ve şimdi diğer insanların da fazlasıyla görmeye başladığını fark etmemi sağladı.

Dünya çapında trend olan etiket buydu. *#RCCaşkbudur*

“O tam bir deli,” dedim şaşkınlıkla. “Delinin teki ve onu çok seviyorum.”

Loren güldü. “Böyle dediğini ona söylerim.”

“Ben söylerim,” dedim kararlılıkla. Kız kardeşime onu sevdiğimi binlerce kez söyledim. Aşkımı dünyaya tanıtmadan önce de seviyordum, kesinlikle sonrasında da sevecektim.

BÖLÜM 62

ROSE COBALT

Kış bahçesine adımımı atar atmaz annem iki yanağıma havadan öpücükler kondurdu, daha önce hiç böyle bir şey yaptığını görmemiştim. Eğer bu onun yeni bir sayfa açma yöntemiye bunu kabul edecektim.

Kızımın başını okşayarak, “Merhaba, doğum günü kızı,” dedi annem tiz bir sesle. Annemin bir zamanlar kendi bebeklerine bu şekilde davrandığını gözümde canlandırmakta oldukça zorluk çekiyordum, belki de torunlarma karşı farklıydı. Aşırı tatlı ve daha az disiplinli olmak zorunda hissediyordu. Gerçi Poppy’nin kızına da böyle davrandığını görmemiştim, yani geçen zaman bu konuda bir etken olabilirdi.

O büyükannesine cevabını ağzında gevelerken Jane’i kucağıma aldım. *Selam* ve *mavi* söyledikleri arasında anlayabildiğimiz tek kelimelerdi.

Mavinin küçük kelime dağarcığına nasıl girdiğini bilmesem de bunu fazla sorgulamamıştım. Normal ses tonumla, “Şimdi en sevdiğin renk bu mu, Jane?” diye sordum.

Jane sanki dünya onun için maviye dönmüş gibi gülümsedi.

Mavi değildi. Aslında pembeydi.

Pembe hamur işleri, pembe güller, pastel pembesi bir

masa örtüsü... Jane'i ayağa kaldırıp elini tuttum. Elindeki pelüş aslanıyla, meraklı bir şekilde masa örtüsünü inceliyordu.

Masa düzenini işaret ederek, "Bu çok güzel," dedim anne-me. Sabah güneşi camlardan içeri süzülürken tavan vantilatörleri yavaşça dönüyordu. Hiç de fazla değildi. Dışarıda bir çay partisi düzenleyip yaylı çalgılar dörtlüsü kiralayacağını düşünmüştüm.

Anneme bir yaşındaki çocukların doğum günlerini hatırlamayacaklarını, bu yüzden abartılı partilerini arka bahçedeki bir karnaval ile *Party City*"den alınmış on dolarlık bir torba flama arasındaki farkı anlayacakları zamana saklamasını söylemiştim.

"Söylediğin gibi basit bir şey ayarladım," dedi annem. Sessizce uzun masadaki sandalyeleri saymasını izledim.

"Herkes gelecek," diye onu temin ettim. Jane elbisemi çektiğinde onu tekrar kollarıma aldım. Yanağını omzuma yasladı.

Annem yumuşak bir nefes verdi. "Biliyor musun, bir an için Jane'e doğum günü partisi düzenlememe izin vermeyeceğini düşünmüştüm."

"Beni suçlayabilir misin?" Hayatımın en yürek parçalayıcı anlarından birinde yanımda olmamıştı. Tam olarak anlayamasa bile Connor'ı ve ona olan sevgimi desteklemesine ihtiyacım vardı.

"Hayır, seni suçlamıyorum." Kolyesine dokundu, her zamanki incilerini takmamıştı. Bu defa gümüş bir madalyonu vardı. "Acele karar verdim... baban da öyle yaptı." Daha fazlasını söyleyemeden kış bahçesinin kapısı açıldı ve Connor'la babam içeri girdi.

İkisi de rahat görünüyordu. Connor her zamanki kayıtsız ifadesini takınmış, ne hissettiğine dair çok fazla bir şey yan-

* New Jersey'de kurulan, halka açık bir Amerikan parti mağazası zinciridir. (ç.n.)

sıtmıyordu. Yanımıza yaklaşıp kızımızın kolunu gıdıkladı, Jane de kıkırdayarak bana yaslandı.

Gözleri babama kayarken, “Baban özür diledi,” diye açıkladı Connor.

Babam boğazını temizleyerek birkaç kere başını salladı. “Kızlarımın ve şirketimin aynı anda tehdit edildiğini hissettiğimde saldırıya geçmek benim için kolay. Bu doğru değildi ama... sadece çok öfkelenmişim. Özür dilerim.”

Bu şartlara geri dönmek güzeldi ve içtenlikle bu durumun sürmesini umuyordum. “Özrün için minnettarım.”

Connor ve bana, “Scott’ın kefaletle serbest bırakılmayacağını duyduunuz mu?” diye sordu babam.

Biz *evet* diyemeden annem araya girdi. “Yaptıklarından sonra olabilecek en yüksek cezayı almalı.” Sert duruşundaki öfkeyi görebiliyordum. Sanırım o da koruyucu bir anne tavuk olabiliyordu. Yalnızca benim gibi boynuzlarını çıkarmadan ve ateş püskürtmeden önce doğru türden bir kurşunun bize yönelmesi gerekiyordu.

“Connor mahkemeye çıkacağını düşünmüyor,” dedim onlara.

Yargıç kefaleti reddettiği için Scott hapiste kalmıştı, bu yüzden orada oturup aylarca beklemek zorundaydı. Federal mahkemede yargılanıyordu, yani muhtemelen bir savunma anlaşmasıyla *sinsice* kurtulmaya çalışacaktı.

Annem bu fikir karşısında adeta dehşete düşmüştü. “Jüri-nin onu suçlu bulması gerek.”

“Eğer suçunu kabul ederse,” dedi Connor. “Hem anlaşmayı onaylarsa, muhtemelen mahkemeden çok da iyi olmayacaktır.” Scott Van Wright’ı beş ile on yıllık bir hapis cezası bekliyordu.

Onun adı Jane’in ilk doğum gününün neşeli atmosferini *gölgelemeyecekti*. Konuyu değiştirmeye karar vererek babama

döndüm. “Annem diyet yaptığını söyledi.” Açıkça konudan sapmıştım, zaten hiçbir zaman kurnaz olduğum söylenemezdi.

Güldü. “Kolesterolüm yüksek.”

Daha kapıyı açmadan, “Doğum günü tavşanı nerede? Hediyeler getirdik!” diye bağırdı Daisy. Annemle babam, kış bahçesine doluşan kalabalık grubu selamlamak için onlara yöneldi. Ben de kocamla birlikte masanın diğer ucuna gidip Jane’i kucağıma aldım ve baştaki hasır sandalyeye yerleştim. Connor da yanıma oturdu.

Bu sabah otuz dakikalık bir *Scrabble* oyunundan sonra buraya oturma hakkını kazanmıştım. Onu sadece iki puan farkla yenmiştim.

“Kazananlar masanın başına oturur, Jane.”

Oyuncak aslanını sallayarak kocaman mavi gözleriyle bana baktı. “Anne...” Cümlesinin devamındaki tek bir kelimiyi bile anlamamıştım. Bazen anladığımı sanıyordum, sonrasında sadece gerçek cümleler duymak *istediğimi* fark ediyordum. Zihnim onun çıkardığı sesler anlaşılır kelimelermiş gibi davranıyordu.

“Parlıyorsun,” dedi Connor. Parmağını çenesine götürmüş, bakışlarıyla buluştuğumda sırtışı genişlemişti.

“Eğer koca beyninin düşündüğü şey buysa, hamile değilim.” Hamilelikten bahsetmek dudaklarımın aşağı doğru bükülmesine sebep oldu. *Jane’in tek çocuk olması gerek, Rose.* Doğuracağım diğer bebekler Daisy’ye ait olacaktı.

“Düşünmüyordum ama belli ki sen düşünüyorsun.” Sanki bu konu onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi kolayca söylemişti. Nasıl rahatsız etmediğini anlamıyordum.

Neredeyse her gün kaybettiğimiz hayalimizi düşünüyordum ve bir kez bile gülümsememe sebep olmuyordu.

Mutlu şeyler düşün, Rose. Jane’in ilk doğum günündeydik,

10 Haziran'da gerçekleşen önemli ve neşeli bir olaydı. *Asıl* be-beğimin ilk doğum gününde daha fazla çocuk sahibi olmayacağım için üzölmek düpedüz adilikti, neredeyse kutsallığa saygısızlıktı.

Daha iyi olmaya çalışıyordum. Belki de hayat zaten böyleydi.

Connor sandalyesini bana yaklaştırdı.

"Hile mi yapıyorsun, Richard?" Benimle *birlikte* masanın başına oturmaya çalışıyordu.

"Hilekâr biri olsam da beni sever miydin?" diye sordu. Çevremde, arkadaşlarımızın ve ailemizin yerlerini almaya başladığını fark ettim.

"Cevabını bildiğin soruları neden bana soruyorsun?"

Yorumumu görmezden geldi. "Beni seviyorsun, bu yüzden hilekâr biri olmam mümkün değil."

Akıl oyunları, bilmeceler, paradokslar... hepsi kafamı kurcalıyordu. Bir anda on altı ve on yedi yaşlarımızda, Model BM'de birlikte bir görevli dolabına kilitlendiğimiz zamana ışınlandım. Basın toplantısında bunu itiraf edene kadar bizi dışarı çıkaracak imkânlara sahip olduğunu hiç bilmiyordum.

"Herkes bir anımızı anlattın," diyerek yeni bir konuya atladım. O da beni takip etti.

"Senin için sorun olacağını düşünmemiştim."

"Sorun yok zaten," dedim usulca. "Ancak onlara beni öpmek için eğildiğin ve benim de yüzünü ittirdiğin kısmı anlatmayı unuttun."

Bana bir bakış atıp başını iki yana salladı. "Öyle olmadı."

Ters ters baktım. "Evet, öyle oldu. Hafızam *mükemmeldir*, Richard."

Omzu benimkine değene kadar yaklaştı. "Moi aussi." *Benim de*. İki parmağıyla çenemi kaldırdı. "O gün bana şu anda baktığın gibi bakmıştın."

“Nasılmış o bakış?”

“Tutkulu,” dedi kendi yoğun tutkusuyla. “Sen benim dudaklarıma baktın, ben de seninkilere.”

Beni çoktan tamamen kendine bağlamıştı, dizlerimiz birbirine çarpana kadar ona yaklaştım.

“Birbirimize hiç dokunmadık ama senin zihninde seviştim. Senin için yeterli olduğu anda, *işte o zaman* yüzümü itirdin.”

Senin zihninde seviştim. Bu kelimeleri daha önce hiç söylememişti ama sanırım onlara âşık olmuştum. “Hımm.”

Kaşları kalktı. “Hımm mı?”

“Hafızan o kadar da kötü değil.”

Güldü, ardından yüzünü bir sırtış kapladı. “Beni seviyorsun.”

“Sen de bariz olan bir şeyi söylemeyi seviyorsun,” diye belirttim. Yüzünü kaplayan sırtışını görmek için ona bakmadım. Bu her zaman doğru olsa bile onu iddia ettiği ölçüde sevdiğimi nadiren kabul ediyordum. Biri şarap kadehlerini tokuşturduğunda dikkatimi aile üyeleri ve arkadaşlarımızla dolu masaya çevirdim.

Hepimiz buradaydık. Willow, Sam, Poppy... ve Jonathan. Babamla Sam’in arasında oturuyordu, sanki stresle mücadele ediyormuş gibi saçlarının yan tarafı seyrelemişti.

Sessiz kalmasına şaşırmıştım, belki de Connor’ın iddia ettiği gibi biraz suçluluk duyuyordu.

Loren sol elindeki soğuk suyu ve siyah alçılı sağ eliyle ayağa kalktı. Masa sessizleşirken bu anı, üç kız kardeşimin gülümseyen yüzlerini, bir kahve fincanının yanında elleri birbirlerine kenetlenmiş ebeveynlerimi, çocukluğumun evindeki sessiz sabahı... Connor’ın kolunun sandalyeme sığacak kadar yakın olduğunu ve kızımın burada, kucağımda aslanma sarılarak oturduğunu aklıma kazıdım.

“Janie’in doğum günü olduğunu biliyorum ama ikinizin başına gelen onca şeyden sonra...” Su bardağıyla Connor ve beni işaret etti. “Söylemek istediğim bir şey var.”

Bu oldukça kötü ya da oldukça iyi gidebilirdi. Yine de Loren Hale’in gidişatı Üçüncü Dünya Savaşı’na neden olmayacak bir yöne çevireceğine, benim ona karşı bir müfrezeye liderlik etmeme gerek kalmayacağına daha çok inanıyordum.

“Hep Rose’un buz kadar soğuk olduğunu söylerim, Lily de her zaman Connor’ın dünya dışı bir uzaylı olduğundan bahseder,” diye başladı Lo. Lily onun yanında dizlerinin üzerindeki Maximoff’u zıplatırken başını salladı. “Ancak ikinizin de astronomik büyüklükte kalpleri var, bunu biliyor muydunuz?”

Connor’a baktım, düşünceli parmakları çenesine geri dönmüştü. *Kalplerimiz vardı.* Bu dünyayı sarsacak bir farkındalık değildi. Bir kalbim olduğunu, Connor’ın da bir kalbi olduğunu biliyordum fakat diğer insanların bunu kabul etmesi nadir bir durumdu. Kalplerimiz en kalm, en yoğun zırhların altına gömülüydü ve o engeli sadece birkaç kişinin geçmesine izin veriyorduk.

Loren konuşmaya devam etti. “İkiniz de beni bir bağımlı olduğum için hiç yargılamadınız ve tonlarca insan sizi yargılayıp sorguladığında bile onları *affettiniz*.” En sonunda hepimizin barış içinde bir araya geldiği fikrine inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. “Bu masa sizin şefkatiniz sayesinde dolu ve bunu görebildiğimi bilmenizi istiyorum.” Ebeveynlerime, babasına, Sam ve Poppy’ye döndü. “Buradaki herkes de bunu anlarsa iyi eder.”

Bunun üzerine babam mimozasıyla ayağa kalktı, annem dayanışma içinde onu takip etti. Jonathan da elinde bir bardak suyla ayağa kalktığı anda gerginlik garip bir şekilde çözüldü. Oğullarıyla ilişkisini düzeltmek için daha kat etmesi

gereken çok yol vardı ama bir pislik olmadan burada olması bile başlangıç sayılırdı.

Poppy'nin de onlara katılmasını izledim, ardından Sam ve kızları Maria onu takip etti.

Lily kocasının yanında ayağa kalktığında boğazını temizledi, şimdiden kızarmıştı. Çenesini zafer kazanmışçasına kaldırarak omuzlarını geri çekmesini izledim. *Hadi, Lily.* "Bence tüm bu olanlardan sonra bir araya gelebilirsek bu çocuklarımız için daha iyi olacak," dedi kendinden emin bir şekilde. Kararlılıkla başını salladı.

Burnumdan bir nefes aldım, göğsümü kabartan duyguları içimde tutmaya çalışıyordum. İnsanların üzerimde dikilmesi fikrinden hoşlanmadığım için kucağımdaki Jane'le ayağa kalktım. Connor da beni takip etti.

Bir tek Ryke ve Daisy hâlâ oturur pozisyondaydı ki, bu pek şaşırtıcı değildi. Hepimizin arasında aile tartışmasıyla en çok yüzleşenler onlardı.

Ryke arkasına yaslanıp başını iki yana salladı. "Bu gerçek mi?" Kendini sormak zorunda hissediyordu. "Çünkü üç ay içinde masanın bu tarafı..." Ebeveynlerimizi işaret etti. "*Bizim* yerimize başka bir magazin dedikodusuna inanarak hayatımızı cehenneme çevirecekse ayağa falan kalkmayacağım."

Babam boğazını temizledikten sonra duraksadı. Duygularını paylaşmanın doğru yolunu bulmaya çalışıyordu. "Söz konusu kızlarım olunca buradaki birkaç adamdan şüphe ettiğimi biliyorum." Gözleri Sam'den Ryke'a, son olarak da bu şüpheyi diğer ikiliden daha taze bir şekilde yaşamış olan Connor'a kaydı. "Kızlarımı önemseydiğim için özür dileyemem ama ilişkilerinizi zorladığım ve sevdiğiniz insanlarla aileniz arasında seçim yapmak zorunda kaldığınız için dileyebilirim." Duraksadı. "Bunun değişme zamanı geldi."

Ryke'in dudakları duyduklarına inanamıyormuş gibi yavaşça aralandı. Bir yıl boyunca babamın Ryke ve Daisy'nin ilişkisine gittikçe ısındığını biliyordum. Fakat bunu daha önce Ryke'a açıkça ifade ettiğini hiç zannetmiyordum.

Annem, Ryke'in kelimelerinin yarısının ona yönelik olduğunu bilerek dikleştirdi. "Baban için karaciğer nakli ameliyatı oldun. Jonathan'a ne söylediğimi bilmek ister misin? Bunu asla yapmayacağını söylemiştim." Mimoza bardağının etrafındaki eli gevşedi. Bu Ryke'i yanlış değerlendirdiğinin ince bir itirafıydı. "Herkes ailemin peşindeymiş gibi yaşamak istemiyorum, bu da güvenmemiz gereken insanlara gerçekten güvenmekle başlıyor. Ben de sana güveniyorum."

Duymayı beklediğimden çok daha büyük bu beyan karşısında donup kaldım. Birinin herkesin içeceğine ilaç attığını düşünebilirdim ama henüz kimse bir yudum bile içmemişti.

Ryke, Daisy'ye baktığında dolu gözleriyle karşılaştı. Kulağına bir şeyler fısıldayınca adam başını salladı.

Ardından ikisi birlikte ayağa kalktılar.

Birileri beni -yani volkanik, ateşli bir cehennem alevini-gözyaşı dökmeye ve iki dakikalık zavallı bir sağanakmışım gibi ağlamaya iten şeyin ne olduğunu sorsaydı... ona kız kardeşlerimin büyümesi, kocamın nadir ortaya çıkan kırılganlığı, bebeğimin ölçülemez rasgele anları ve *Titanik*'in jeneriği diye cevap verirdim.

Tüm bunların arasında bir yerde, zamanın bu tekil parçası vardı ve bana sertçe çarpmıştı. Havaya kaldırılmış bardaklarla, hepimiz süslü bir masanın etrafında birleşmiştik. Ortadaki pastayla birlikte güçlü ve bükülmez bir farkındalığı sıcak, içten bir gerçek olarak kabullendim.

Tüm çocuklarımız nefretten uzak yetişecekti. Düşmanlıklar temizlenecek, kan davaları en sonunda bir kenara bırakılacaktı. Kendi evlerinde *olmayan*, kilometrelerce uzaktaki

düşmanlarla savaşmak için en keskin, en sağlam araçlara sahip olacaklardı.

Çocuklarımız en iyi olanaklarla yaşayacaklardı çünkü biz birlikteydik. Çünkü hepimiz hangi şekilde olursa olsun, sevme kapasitesine sahiptik. Çünkü sonunda her birimiz kırılmadan bütün olarak kalacaktık, böylece onların hayatları başlayabilecekti.

Güçlü bir nefes aldığımda Connor kolunu omzuma doladı.

Loren kadehini iyice yukarı kaldırdı. “Rose ve Connor’a, ailenin önemini ve iyi bir arkadaşın yaratabileceği farkı anlamamızı sağladıkları için.” Bakışlarının bize bunu, yani onları nasıl etkilediğimizi anlatışı sık karşılaştığımız bir durum değildi. Gülümsemekten kendimi alamadım.

“Rose ve Connor’a,” dedi herkes hep bir ağızdan.

Connor’ın derin ve ışıltılı mavileri bakışlarımı yakaladı. Birlikte kendi şerefimize içtik.

BÖLÜM 63

CONNOR COBALT

“Sadece ufak bir düşüştü, *gremlin*’im.” Rose on santimlik topuklu ayakkabılarıyla çömelip Jane’in kızarmış avuçlarına üfledi. Fransa’da ziyaret ettiğim en güzel yerlerden biri olan *Claude Monet*’nin* bahçesinde ağlayan kızımızı teselli etmeye çalışıyordu. Yemyeşil, çiçeklerle bezeli manzara Jane’in gözyaşlarıyla neredeyse hiç lekelenmemişti. Rose’un kızımın pembe yanağını silmesini izledim. Jane burnunu çekti, kaldırımındaki tökezlemesinin sandığı kadar acıtmadığını fark etmişti.

Jane onu kucağına alması için Rose’a uzandı. Hemen ardından tepesinde durduğumu fark etmeden başını çevirerek, “Baba!” diye tekrar ağlamaya başladı.

Rose gözlerini devirdi. “Baban bir doksan beşlik bir üstünlük abidesi ve kafası bulutlarda kaybolmuş durumda.”

Rose’un yanma eğildim. “Tam tersine, sevgilim. Benim başım yıldızlarda.” Kızımız beni görür görmez rahatladı.

Rose’un sarı-yeşil gözleri beni delip geçiyor, kalbim hızla atıyordu. “Şu an gündüz.”

“Bu bir meta...”

* Fransız empresyonist ressamdır ve Paris’e yaklaşık bir saat uzaklığındaki Giverny kasabasında en değerli resimlerini yaptığı, halka açık bir bahçesi vardır. (ç.n.)

Ağzımı avucuyla kapattı, yeni filizlenmekte olan sırtışıım parmaklarının arasından görünüyordu. *Metaforun ne olduğunu biliyorum, Richard.* Yüz ifadesini okudum. Ofladı, alev alev yanan gözleri yüz hatlarımda gezinirken göğsü inip kalkıyordu. Bir insan kelimelerle nasıl bu kadar canlanabilirdi... üstelik benim de onunla birlikte canlanmama sebep oluyordu.

Jane bir dizi ses mırıldanınca bakışlarımızı birbirimizden ayırdık. Jane'in yanağındaki gözyaşını sildiğimde tekrar burnunu çekti.

"Sence bütün gün dayanabilecek miyiz?" diye sordu Rose. Jane'in tökezlemesi sırasında düşen beyaz şapkasını düzeltti.

"Belki on beş dakika daha ona yeterli olacaktır." Öğleden sonranın büyük kısmını, birlikte Kuzey Fransa'da dolaşarak geçirmiştik. Bugün 22 Haziran'dı. Yıl dönümümüzün geri kalanını Jane'le birlikte otelimizde geçirmeyi planlıyorduk.

Rose, kızımızın parmaklarını bıraktı. "Seni kimin taşımasını istersin?" diye sordu ona.

İkimize de baktıktan sonra annesine uzandı.

"İyi seçim," dedim Jane'e.

Rose'un dudakları kızımızı kollarına aldığıında kıvrılmaya başladı, ikimiz birlikte ayağa kalktık. Kameralarm *flaş* sesleri kulağıma dolsa da onları susturmak için elimden geleni yapıyordum.

Bizi izleyen, fotoğrafımızı çeken insanlar her yerdeydi. Güvenlik ekibimiz bir metre arkamızda duruyordu. Taciz edilme ya da paparazziler tarafından kuşatılma korkusu olmadan böyle bir gün geçirebildiğimiz sürece izleyicilerin sürekli ve durmadan bize bakmalarını umursamıyordum.

Bir elimi Rose'un beline koydum. Bir zambak havuzunun üstünden geçen ahşap köprüye doğru yavaşça yürüdük. Mor salkım çiçekleri sarkıyor, kökleri korkulukların etrafına kıv-

rılırken zengin yeşil bitkiler sürünerek köprüyü kaplıyordu. Sanki *Monet*'nin tablosuna adım atıyor, bir sanat eserini yakından deneyimliyorduk.

Köprünün ortasında durduğumuzda Rose'u kendime çevirdim, kızımız aramızdayken birbirimize baktık. Burası sessizdi, dinginlik kafamı arzuyla dolduruyor ve tüm şüpheleri gideriyordu.

"Bana öyle bakmayı kes," derken refleks olarak bana yaklaştı. Göğüskafesinin altındaki kalbinin atışlarını kendi bedenimde hissediyordum.

"Söyleyeceklerim seni korkutuyor mu?" Aklımdan geçenleri okuyamazdı ancak istediklerim yüzüme yansıyor olmalıydı. Onu ve Jane'i istiyordum. Bir de daha çok çocuk istiyordum.

"Ne söyleyeceksin?"

"Gözlerinin derinliklerine baktığımda, evliliğimizin üç yılından daha fazlasını görüyorum," diye itiraf ettim. "Seninle geçireceğim on, otuz, elli, altmış yıl görüyorum ve buraya geri döndüğümüzü hayal ediyorum. Bizi yaşlı ve hayat çizgilerimizin sonundayken bu köprüde, bu suya bakarken görüyorum. Şu anda trajik bir şekilde tükettiğimiz aşk tarafından tüketilmiş olarak."

Eli kolumu kavradı, yarı tehditkâr tutuşu aslında nefesinin kesildiğini saklamak içindi.

"Çocuklarımızı görüyorum. Çok daha fazla çocuk, Rose."

"Kurallar var," dedi keskin bir tavırla. "Oyunumuzu kaybettik ve medyanın işgalciliği yüzünden... alternatif yollar olmadığını söylemiştin." Onun hayal kırıklığını görmezden gelmemiştim. Birlikte ailemizi büyütmeyi her düşündüğünde, her gün onunla karşılaşıyordum zaten. Onun hayal kırıklığı karşısında kendi hayal kırıklığımı bastırsam da yenilgi gittikçe daha çok şiddetleniyor, el değmemiş bir hayale tutunmak için titriyordu.

Daha önce hiç aramızdaki bir oyunu bozmamıştım.

Hep boşluklar, açıklıklar bulmuştum ama bunun hiç boşluğu yoktu.

Ya planladığımızın tersini yapacaktık ya da *tatmin olmadığımız* bir hayat sürecektik.

Kendimi hiçbir kısıtlamanın içine hapsetmemiş, hepsini yıkararak geçmiştim. İkimiz için de zor bir atlayış anlamına gelse bile durmamıştım. Bu tıpkı tutunacak ve geri tırmanmamızı sağlayacak hiçbir şey olmadan, bir dağın yamacından aşağı kayıp gitmek gibiydi. Koyduğumuz kuralları *bir kez* çiğnemek, tüm oyunumuzu sonsuza dek değiştirecek olsa da artık bunun önemi yoktu.

Bir istisna olmak zorundaydı. Her zaman olurdu.

İşte o istisna buydu. “Çocuklarımız için kuralları çiğneyebiliriz,” dedim ona. “Daha fazla çocuk sahibi olarak bencillik edeceğimizi düşünüyoruz ama etrafımıza bir bak, Rose. Kızımıza bir bak ve bana söyle, bu dünyanın hangi yanı bir çocuğa daha hayat vermemizi engelleyecek kadar dayanılmaz?”

Rose, büyük mavi gözleri çocuksu bir merakla dolup taşan Jane’in mor salkımlara yaklaşmasını izledi. Ardından kızımız merakla üzerimizdeki faunayı işaret etti ve “*Bu da ne?*” dercesine bir dizi ses çıkardı.

“Bu uçan bir rüya, Jane.” Kelimelerim Rose içindi. Dikkatini ve bakışlarını yakalamıştım. Bunun en iyi plan olduğuna yüzde yüz ikna olmuş durumda değildi. “Başka bir hayatı etkileyecek bir kurala göre yaşamak, bizim için bencillik olur.”

“Yine de medya... Nasıl değişmiş diyebiliriz ki?” Asıl sınav medya ile kurduğumuz oyun değildi. Asıl sınav sonrasında, kızımız kollarımızdayken gelen tepkilerle nasıl başa çıktığımızdı ve benim gözümde bunu başarmıştık.

“Aşkımız medyanın verebileceği her türlü zarardan üstün. Belki de tüm bu süre boyunca bilinçsiz bir şekilde güvendey-

dik, Rose. Bir çocuğa *sevgi* verebileceğimize olan *inancımız*, kalbimizin derinliklerinden gelen bu *his* sonunda kendimizin farkına varmamızı sağladı.”

Rose gözyaşlarıyla savaşıırken onu olabildiğince yakınıma çektim. Elim çenesini tutuyor, başparmağım yanağını okşuyordu. O, benim zihnimi aşkın gerçek anlamına açmak için bunca zaman harcamıştı. Bu defa da ben buradaydım, Rose’u sevgiye ikna ediyordum. Ona, ikimizin içinde de ne kadar sevgi olduğunu her gün hatırlatacaktım.

“Daha fazla şüphe yok,” dedim ona. “Çocuklarımız ne kadar yanlış adım atarsa atsın ya da biz ne kadar hata yaparsak yapalım, onların hayatı sevgi ve *tutkuyla* dolu olacak. Bizim çocuklarımız... *bizim* çocuklarımız hayatın iliğini emecek ve bu lanet olası gri dünyayı rengârenk hale getirecek.” O vahşi sarı-yeşil gözlerine derince baktım, kalbim onunkine senkronize olmuş bir şekilde çarpıyordu. “Çocuklarımız da bizim gibi unutulmaz olacak. Sadece bekle ve gör.”

Rose’un eli omzuma doğru yükseldi. “Burası ikimizin de aklımızı kaçırdığımız yer.” Başını birazcık yana çevirdi, suyun içinde aylakça süzülen nilüferlere baktı. “Bu dünyada kim seninle üremek ister ki? Hem de *sekiz* kere?” Tekrar büyümekte olan kibirli sırtışıma döndü. “Delirmiş olmalıyım.”

Bu her yerde yankılanan, tüm dünyayı değiştiren bir *evet*’ti.

Kolumu beline doladım. Kazanmak ve kaybetmek her zaman bir ruh haliydi, üstelik bizimkinin yeniden sağlamlaştığını hissedebiliyordum.

Elimi karnının alt kısmına koydum, tokatlayıp uzaklaştırmasını bekliyordum ama o şikâyet bile etmeden dokunmama izin verdi. Sırtışıma gülümseyerek karşılık vermekten nefret etse de dudakları yukarı doğru kıvrılmaya başlıyordu.

Jane doğmadan önce onu hamile görmekten, vücudunun

ikimizin bir parçası olan bebeğimizle birlikte büyümesini izlemekten hoşlanıyordum. Rose'un annelikle ilgili sayısız korkusu olsa da çocuk taşıma sürecinin çoğundan keyif almıştı. Eğer nefret etseydi, bunu tekrar yapmayı asla düşünmezdi.

"Fevrice daha fazla çocuk yapamayız," diye hatırlattı. "Bebek sahibi olamama ihtimaline karşı Daisy ile bunu planlamalıyız."

"Biliyorum." Bu durum Ryke'in da tartışmaya dahil olacağı anlamına geliyordu. Daisy'yle karşılaştıkları her engel, mecazi ve gerçek anlamda tırmandıkları her dağ düşünülürdüğünde bugün evlenmeleri yarın ayrılmalarından daha olasıydı.

Rose, Jane'in pozisyonunu düzeltti. Ağırlığını bu kadar uzun süre taşımakta zorlanıyordu.

"Onu ben alırım."

Rose kızımızı bana uzattı ve onu kolayca poposundan tutup omuzlarıma doğru kaldırdım. Jane yanağımı yakama bastırdı, göz kapakları ağırlaşmıştı.

Rose'a baktım. "Kaç çocuk daha istiyorsun?" Sekiz benim sayım olmuştu. Sık sık tekrarladığım için bu sayıya alışmış olsa da kesinleşmiş sayılmazdı.

Jane'in çarpık duran şapkasını çıkardı ve daha çok büyük bir çantaya benzeyen *Chanel*'in bebek bezi çantasına koydu. "Sadece Jane'in bir kız kardeşi olmasını istiyorum. İki ya da on çocuğumuz olsa da fark etmez, bu beni çok mutlu eder. Yeter ki bir noktada iki kıza sahip olalım."

Tam sayıyı planlayamazdık, öngörülemeyen çok fazla engel varken olmazdı ama bunu başarmaya çalışabilirdik.

İki Cobalt kızı.

Kız kardeşler.

"O zaman bir kızın, *kızımız* daha olur olmaz..." Bunu önceden belirtmem gerekiyordu. "Duracağız ve ailemizin

büyüklüğü bu kadar olacak.” Söylediklerimin yüz hatlarına yerleşmesini beklerken Rose’un gözleri büyüdü. Neredeyse geriye doğru sendeleyecekti ancak kalçasından tutarak yanımda kalmasını sağladım.

“Richard Connor Cobalt, bunu kadere bırakıyorsun.” Gülümsemesi gözlerini aydınlatıyordu, eğlendiği belliydi. Çocuklarımızın sayısını bilime ve evet, şansa bırakmaktan gayet memnundum.

“Senin kaderin bana karşı nazik olacak,” diye cevapladım. “Zamanla herkesin beni sevmesini sağlayabilirim.”

Rose gözlerini devirdi. “*Senin* kaderin, *benim* kaderim zaten.” Buna inanıyordum. “Ayrıca onlar seni sevmiyor, Connor. Senin onlara verdiği kişiye seviyorlar.” Duraksadı. “Ben *seni* seviyorum. *Seninle* gurur duyuyorum ve *senin* yanın dışında, başka hiçbir yerde olmayı hayal bile edemiyorum.”

Kalplerimiz yeniden birlikte atmaya başladı.

Çenesini kaldırdım, bakışları az önce söylediği tüm bu gerçeklerin içime işlemesini sağlıyordu. İçimizdeki ateşi körükleyecek, bize meydan okuyacak, bizi zorlayacak ve geliştirecek nadir insanlar vardı. O tek başına benim nadirimdi.

“Ben her zaman insanların benden istediği, ihtiyaç duyduğu kişiliklere büründüm,” dedim güçlü bir şekilde. “Oysa benim, ben olmama ihtiyaç duyan tek kişi sendin.”

Gözlerinden yaşlar akarken başını salladı. “Kalbinin atışını duyabiliyorum.”

Dudaklarım biraz daha yukarı kıvrıldı ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. “Seninkiyle eş zamanlı atıyor.” Boynunun çukurunu öperken, “Toujours,” diye fısıldadım.

Her zaman.

EPILOG

ROSE COBALT

Bir ay sonra

Giyinme odasının derinliklerinde kaybolmuş bir şekilde, “Buralarda bir yerdeler,” dedi Lily. Yıllardır el koyduğu kürk mantolarımdan ikisini bulmayı umarak askıları kaydırmaya devam ediyordu.

Ayakkabı rafının yanına çömelip onları arıyormuşum gibi yaptım. “Sende kalabilirler...”

“Hayır.” İnatla beşinci kez tekrarladı.

Ben de beşinci kez, “Onları almanı istiyorum,” diye tekrarladım.

“Seni duyamıyorum.” Yalan söyleyerek Loren Hale’in siyah gömleklerinin olduğu karanlığa doğru ortadan kayboldu. Eğer o gömleklerin arasında haince kamp kurmuş durumdalarsa, mantolar kesinlikle Lily’nin olabilirdi.

Ağır bir iç çekip kıyafet yığınının altına baktım, atletini bir kenara fırlattım ve... ıyyy. “Lily!” Çığlık atarak vahşi bir kedi gibi ayağa fırladım.

Lily’nin kafası gömleklerin arasından fırladı. “Neee...”

Yerdeki giysi yığınının işaret ettim, en üstte erkek boxer’ı gibi görünen bir şey vardı. “Bunlar kirli mi?”

Belki gibi bir şeyler mırıldanıp tekrar karanlığa gömüldü. Lanet olasıca ıyy. Az önce Loren Hale’in kirli iç çamaşırına

dokunmuştum. Küçük giyinme odasından çıkarak banyoya girdim ve ellerimi lavaboda şiddetle ovduum.

Fazladan sabun sıkıp avuçlarımı köpürttüm. Üç dakikanın ardından ellerimi gri bir havluyla kuruladım.

İki mantoyu havaya kaldırırken, “Buldum onları,” dedi Lily.

Yüzüm düştü. İçtenlikle onları hiç bulmamasını umuyordum. “Onları istemediğine emin misin?”

“Sonuçta benden daha çok giyiyorsun,” diye açıkladı. “Seni rahat ettirecek her şeye sahip olduğundan emin olmak istiyorum.”

O, benim bu evdeki son parçamdı. Buradan defedilmiştim.

Bunu sen seçtin, Rose. Biliyordum çünkü Connor ve Jane’le birlikte sokağın aşağısına taşınıyorduk. Eşyalarımızı toplayıp Lily, Lo, Ryke ve Daisy’yi yalnız bırakmadan önce daha uzun süre, belki birkaç yıl beklemeyi planlamıştık. Ancak Fransa’dan eve döndüğümüzde kameralar yüzümüze ateş püskürüyor, bizi düpedüz iğrenç encest ilişkilerle suçluyorlardı. Sanırım ondan sonra ikimiz de biraz mesafenin herkeşe yardımcı olacağını anlamıştık.

Zamanı gelmişti.

Hayata devam etmek hem acı hem de tatlı bir duyguydu. Kız kardeşlerimle olduğum bir döneme veda ederken kocamla olacak bir döneme merhaba diyordum. Öncesinde bunu yapmak için hazır hissetmesem de artık öyleydim.

Sadece kız kardeşlerimin dolaplarında benden küçük parçalar kalmasını diliyordum. Mantolarım, yüksek topuklu ayakkabılarım ya da onlara ödünç verdiğim bir kolye gibi... Tamamen yok olmak istemiyordum. Hatırlanmak istiyordum.

Sessizliği bozarak, “Yalnızca sokağın aşağısına taşınıyorsun,” dedi Lily.

Gözlerimi devirdim. “Prensip böyle.” Saçlarımı omzumdaki geriye savurdum ve iki mantomu isteksizce alıp yanımda Lily’yle birlikte odadan çıktım.

“Bir tanesi bende kalsın. Senin için sakıncası var...”

“Hangisi?” İçimde büyüdüğünü hissetmeme rağmen gülümsememi bastırdım.

“Kahverengi olan.”

Yumuşak mantoyu ona uzattım, o da göğsüne bastırdı. “Seninle dışarıda buluşuruz!” Kabanı odasına koymak için koridora geri koştu. Merdivenlerden oturma odasına indim ve veda eder gibi hafifçe kanepenin arkasını okşadım. Antreye geçmeden önce geride durarak burayı zihnime kazıdım. Boş değildi.

Sadece artık ben yoktum.

Burada bir yıldan fazla zaman geçirmiş, Daisy ve Lily’yle ilk kez birlikte yaşamıştım. Kızım ilk kez bu oturma odasında yürümüştü. İlk kelimesini bu mutfakta söylemişti. Sonlar beni yeni başlangıçlar gibi duygulandırıyor, sanırım yakından baktığımızda ikisi de aynı şeydi.

Lily kafasında *Wampa* şapkası, yıkanmış ve temiz görünen omuz hizasındaki kahverengi saçlarıyla merdivenlerden aşağı koşuyordu. İncecik bacaklarının altında hızlıca hareket etmesini izlerken içimdeki tuhaf hüznü cebe atıp güçlü bir nefes aldım.

Başıyla mantoyu işaret ederek, “Bu kadar mı?” diye sordu Lily.

“Evet,” dedim ona. “Benden geriye kalan tek şey bu.”

Lily kaşlarını çatı. “Öyle söyleme. Bu beni üzüyor.”

“Bu *zaten* üzücü bir durum. Hâlâ benim için ağlamamı bekliyorum.” Ön kapıyı açtım.

Lily şapkasının kanatlarını çekti. “Ölmediğin sürece ağlamamam gerektiğini söylemiştin.”

Bunu söylediğimden şüphem yoktu. Sadece bugün benden başka birinden *biraz* duygu görmek istiyordum. Bu acı-tatlı kokteyli yudumlayan tek kişi ben olamazdım, değil mi?

“Bip bip!” Daisy garaj yolunun yanındaki golf arabasında donut çizer gibi turlar atıyordu, yüzü yarım bir gülümsemeyele aydınlanmıştı.

Evet, kendim için yas tutan tek kişi bendim.

Daisy golf arabasını ani bir şekilde evin önüne çevirdi ve bir araba reklamı için seçmelere katılıyormuş gibi keskin bir dönüş yaptı. “Merhaba, güzel hanımlar. Aracıma binmek ister misiniz?” Kaşlarını aşağı yukarı hareket ettirirken direksiyonunu ovdu.

Lily güldü, ben de gözlerimi devirdim. Kardeşim arkaya otururken, ben Daisy’nin yanına oturmayı seçtim. Sokağın aşağısındaki evi aldığımız zaman bir golf arabası da satın almıştık. Arabaya atlamaktan ve elbette yürümekten daha kolaydı.

Şimdiye kadar gördüğüm en küçük dikiz aynasında saçımı düzelttim. “Morluğun görünüyor.”

“Bu bir kurt ısırığı.” Dişleriyle bir şey ısıırıyormuş gibi yaptı ve gülümsemesi genişledi. Boynunda belirgin, kırmızı bir iz vardı. Boynundaki morluğun yanı sıra, Ryke’in beyzbol şapkasını da ters takmıştı ve üzerinde “*Vay canına, korsan. Hazinesini istiyorum.*” yazan bir tişört giyyordu.

“Sen mutlu olduğun sürece ben de mutluyum,” dedim soğuk bir şekilde. Arkama yaslandım, Daisy golf arabasını bu defa sallayarak yola doğru çevirdi. Aracı tekrar sallama ihtimaline karşı kendimi hazırlayıp Lily’yi kontrol ettim. Arabadan fırlama korkusuyla koltuğunun beyaz minderini örümcek gibi kavramıştı.

“*Korkuyorum,*” dedi dudaklarını oynatarak.

Saatte otuz beş kilometreden daha düşük bir hızla gidiyor olmamıza rağmen Ryke'in bu sabah yanlışlıkla Loren'i fırlattığını görmüştü. O da daireler çiziyordu.

Ancak Daisy şu anda düz bir çizgide gidiyordu.

Lily yeni evime yürümeye gönüllü olmadan önce uzanıp kolunu tuttum, sessizce ona *düşmeyeceğini* söyledim. Eğer düşerse ben de onunla birlikte düşecektim.

Golf arabası caddenin karşısındaki tanıdık bir malikâne-neden geçerken, "Nefesinizi tutun," dedi Daisy aceleyle. Bu defa malikânede ikaz bandı ve polis arabaları yoktu. Hemen ciğerlerimi havayla doldurdum. Bu küçük kardeşimin, Scott mahalleden çıkarılarak lanet olası eşyalarının nakliyeciler tarafından toplanmasından sonra başlattığı bir alışkanlıktı.

Hâlâ satılıktı ama o evi hiçbirimiz satın almayacaktık, karanlık aurası malikânenin etrafını sarmış durumdaydı.

Scott Van Wright'ı bir daha asla görmek zorunda kalmayacaktık. Daha ağır bir cezadan kaçınma çabasıyla suçunu kabul etmişti. Jürinin onu suçlu bulmak için gerekli tüm kanıtlara sahip olacağını biliyordu. Büyük haber kaynakları *Philly'nin Prensesleri'nin baş yapımcısının* -en sonunda bu bilgi kamuoyuna duyurulmuştu- Daisy Calloway'ın çocuk pornografisini kaydetmekten ve görüntülemekten federal suçlamalarla karşı karşıya kaldığı haberini yayınlamıştı.

Dünya küçük kız kardeşimi maceraperest, özgür ruhlu ve tatlı bir kız olarak görüyordu. Ondan herhangi bir şekilde yararlanılması Scott'ın gerçek yüzünü, yani iğrenç bir fare yılanı oluşunu gözler önüne sermişti. Hapse girmeyi *hak eden* aşağılık bir yaratıktı.

Yargıç da aynı fikirdeydi.

Scott dokuz yıl hapis cezasını, ardından da şartlı tahliye ihtimaliyle beş yıl daha yatacağı anlaşmayı kabul etmişti. Kamuoyunda çok konuşulan bir dava olması dolayısıyla yargıç

bir örnek teşkil etmek isteyerek beklenenden daha sert bir karar vermişti.

Arabayla mülkün önünden geçtikten sonra tuttuğumuz nefeslerimizi hep birlikte bıraktık.

“Willow hâlâ çalışıyor mu?” diye sordum Lily’ye. Loren’in kız kardeşi üniversiteye kadar para biriktirmek istiyordu, herkes ona para vermeyi teklif etse de o sadaka almaktan kaçınıyordu. Bence para ya da şöhret için değil, gerçekten ağabeyinin hayatının bir parçası olmak için burada olduğunu kanıtlamak istiyordu. Bunu yapmanın tek yolu da mümkün olduğunca kendi kendine yetebilmektir.

“Evet,” dedi Lily. “Maaş çekine gizlice fazladan para koymaya çalıştım ama bunu fark etti ve diğer çalışanların aldığından daha fazlasını kabul etmeyeceğini söyledi.”

Willow asil biriydi ve burada her ne yapmayı seçerse seçsin, büyük bir destek kuvveti vardı. Tek istediğim “arkadaşının” ona düzgün davranmasıydı. Garrison hâlâ onunla çalışıyordu ama Willow mezuniyet balosunun bir öpücük ya da daha fazlasına dair bir söz olmadan bittiğini söylemişti.

Lily onu tutan koluma dokundu. “Peki... sana bir kitap, bir takımyıldızı ya da... televizyonda başkana benzeyen ama hangi başkan olduğundan emin olamadığım komik bir karakter hakkında soru sormam gerekirse ne olacak? Seni sadece... aramalı mıyım? Çıkıp evine mi gelmeliyim? Yoksa soruyu Google’da mı aratma...”

“Yerimi Google ile dolduramazsın.” Ona dik dik baktım.

Lily birkaç kez başını sallayarak onayladı. “O zaman seni arayayım mı?”

“Ya da eve gelebilirsin. Ben de her zaman sana uğrarım.”

Lily kendinden daha emin bir şekilde tekrar başım salladı.

“Tamam.”

Kaldırıma çıkıp garaj yoluna girerken, “Geldik,” diye anons etti Daisy. Pembe lale ağaçları betonun iki yanını çevreliyordu. Evi ne kadar dolaşırsak dolaşalım güzelliği gözünden kaçmıyordu. Sessizleşip muhteşem bir fiskiye'nin şırıltısını dinledik. Son lale ağacını da geçtiğimizde çeşme ortaya çıktı, varlığını duyurmak isteyen bir kraliçe misali evin önünde duruyordu.

Beyaz dış cephe kaplaması, muhteşem pervazları ve görkemli çift kapılı girişiyle satılık olacağını hiç düşünmediğim bir evdi. Medyada çıkan kargaşa, dul bir adamın taşınmasına sebep olmuştu ve biz de bu on yatak odalı mülkü ondan satın almıştık. Daha önce yaşadığımız evden sadece biraz daha büyüktü. Cobalt ailesinin tamamı için çok büyük, çok küçük ya da tam doğru büyüklükte olabilirdi. Bunu kader gösterecekti.

Daisy arabayı çeşmenin etrafından dolaştırarak tam önünde park etti. “İnebilirsiniz.”

Kürk mantomu ve çantamı aldım. Birlikte yeni evime girdiğimizde bizi ilk olarak tonozlu bir tavanla kristal avize karşılıyordu.

“Buraya girdiğimde kendimi hep Külkedisi gibi hissediyorum,” diye fısıldadı Lily arkamdan.

“Neden fısıldıyorsun?”

“Burası fısıldaman gereken yerlerden biri gibi hissettiriyor,” dedi *fısıldayarak* ve anında kıpkırmızı kesildi. “Değil mi?”

“Burası bir müze ya da mezarlık değil.” Evim hakkında uzun süre böyle hissetmeyeceğini umuyordum.

“Sanırım sadece farklı,” diye açıkladı usulca. “Üniversitedeyken seni hiç ziyaret etmedim. Hep sen yanıma geldin ve evine geldiğimde seninle yaşıyordum... Yani benim de evimdi.”

Bu paylaşmadığımız bir şeye ilk kez adım atışıydı.

“Haklısın. Fısıldamamalıyım.” Gergin bir nefes verdi ve ikimiz de Daisy’yi geniş oturma odasına doğru takip ettik. Süet mobilyalar çoktan taşınmıştı ama hâlâ açılmayı bekleyen bir sürü karton kutu vardı. Cam Fransız kapılar havuza ve açık hava şöminesine açılıyordu...

“... Lanet olasıca hiç yapmasak da umurumda değil.” Konuşmanın ortasında olan Ryke’in sesini duydum.

“Ne kadar sıkı olduğunu unutuyorsun,” dedi Loren gelişigüzel bir şekilde. *Ne kadar sıkı...* Loren. *Off.* Kız kardeşlerim ve seks hakkında konuştuklarından şüpheleniyordum.

Topuklarım parkeye vuruyordu. Daisy ve Lily’yle kemerli geçitten geçtiğimiz anda ikisi de sustu.

“Siktir,” diye küfretti Ryke. Loren Hale ise biraz bile suçlu görünmüyordu. Beyaz halının üzerine uzanmış, ağır eşyaları taşımaya ara vermişlerdi. *Fizz Life* kutuları, karton kutuların üzerinde duruyordu ve Moffy ile Jane de yeni mobilyaların etrafında dengesizce birbirlerini kovalıyorlardı.

Connor ayakta durmuş şarap içiyor, çocukları diğer ikili-den daha çok kontrol ediyordu.

Yarım bir gülümsemeyle, “Bir dahaki sefere biraz daha yüksek sesle yürüyebilir misin?” diye sordu Loren. Sağ eli hâlâ siyah bir alçıdaydı. “Teşekkürler.”

Konuşmalarının konusunu anlamıştım. “Belki de arkamızdan anal seks hakkında konuşmamalısınız.”

“İyi, ben de yüzüne karşı konuşurum,” dedi Lo meydan okuyarak. “Kıçtan almaktan hoşlandığını duydum.” Elindeki *Fizz Life* kutusunu bana doğru kaldırdı. “Şeref.”

Kısılmış gözlerimi kocama diktim. “Richard.”

En az Loren kadar suçsuz görünüyordu. “Rose.” Bana gülümsedikten sonra şarabını yudumladı.

Lily bana doğru eğildi. “Daha otuz dakika önce anal seks hakkında konuşmuştuk.” Bu doğrudu. Daisy sıradan bir

sohbet sırasında konuyu açmıştı, ben de denediğimi ve hoşuma gittiğini itiraf etmiştim.

Yani erkeklerin de aynı şeyi yapması tuhaf değildi. Sadece *Loren'in* bunu biliyor olması... Ürperdim ama bu bilgiyle fazla heyecanlanmışa benzemiyordu. *Güzel.*

Mantomu kanepeye sererken minderlerin üzerinde uyan bir Sibirya kurdu ile onun karnının üstüne kıvrılmış turuncu tekir kediye fark ettim. Bunun aramızdaki en tuhaf arkadaşlık olduğu sonucuna varmıştık. Sadie ve Coconut'ın en büyük düşman olmaları gerekirdi ama ilk görüşte arkadaş olmuşlardı.

Gerçi Sadie hâlâ çocuklara tam olarak ısınamamıştı, sadece Jane onunla gerçekten kucaklaşmaya çalışıyordu. Kedi huysuzlaştığında bile vazgeçmiyordu. Herhangi bir tırmalama olayını önlemek için, gözlerimi üstlerinden ayırmıyordum.

Loren'la birlikte ayağa kalkıp, "Bu kadar mı?" diye sordu Ryke. İkisi de ihtiyaç duyacağım son şey olan mantoma bakıyordu.

Eve dönmeye hazır olduklarını bilerek başımı salladım. Lo, Moffy'yi kucağına alıp omzuna attı. Çocuk göbeğinden gelen kahkahalar atıyordu. "Uçuşun tadını çıkar, küçük adam."

"Ya reglim gecikirse?" diye sordu Lily aniden. Oda sessizleşti ve tüm erkekler ortak endişeleriyle birbirlerine baktı. "Varsayımsal olarak..." Kıpırmızı kesilerek çabucak devam etti. "Seni mi aramalıyım, yoksa buraya mı gelmeliyim ya da..."

"Beni görmeye gel." Önce Lily'nin elini tuttum ardından eve girdiğimizden beri şüpheli bir şekilde sessiz olan Daisy'ninkini kavradım. Golf arabasındaki gibi gülümsemedi.

"Peki ya... Ya kötü bir gün geçiriyorsam ve odama dalma-

na... perdeleri çok hızlı açıp tüm ışığın içeri girmesini sağladığın o hareketi yapmana ihtiyacım olursa..." Gözyaşlarına boğuldu.

Bu davranışı Daisy'yi tetikleyince o da ağlamaya başladı.

Artık ben de lanet olası bir şekilde ağlıyordum. "Herkes perde açabilir."

"Senin gibi açamaz." Lily'nin gözyaşları dinmiyordu. Bunu niye istemiştin ki? Gözlerim korkunç bir şekilde yanıyordu ve ne kadar derin bir nefes alırsam alayım göğsüme çöken ağırlık geçmiyordu. *Bu bir veda değil, Rose.*

"Sabahları topuklularının sesini duymayı özleyeceğim," diye ekledi Daisy ağlayarak.

"Nefret etmene rağmen bizim için her zaman tost makinesine *pop-tart* koymanı," dedi Lily ağlarken.

Hepimiz dağılmış durumdaydık. Ellerini sıktım ama bu sadece aramızdakileri yoğunlaştırdı. Kalıcı, sabit olmasa bile bir *vedaydı*. Aynı evde, birlikte geçirdiğimiz hayatlarımıza veda ediyorduk.

"İkinizi de çok seviyorum," dedim onlara güçlü bir şekilde. "Hem bana ihtiyacınız olursa her zaman buradayım."

"Olduğunda," diye düzeltti Daisy. "Sana ihtiyacımız *olduğunda*."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken aynı anda bana sarıldılar. Aralarında en büyük olan ben olsam da Daisy ve Lily'yi tamamen kendimle eşit görüyordum. Ben daha vahşi taraftım, onlar ise Calloway kardeşlerinin daha tatlı ve sevecen taraflarıydı.

Ayrıldığımızda hepimiz erkeklere doğru döndük, üçü de biraz etkilenmiş gibi görünüyordu. Loren'in oğlu artık omuzlarında değildi, yanındaydı.

"O ölmüyor," diye hatırlattı Loren karısına. "Ayrıca ben de senin için *pop-tart* koyabilirim."

“Aynı şey değil.” Lily burnunu çekerek tereddütle yanımdan ayrıldı. “Sen *pop-tart* seviyorsun, benimkini de yersin.”

Lily’nin üzüntüsünü giderebilmeyi diliyormuş gibi iç geçirdi ama yapamayacağını biliyordu. Yapabildiği en iyi şey, Moffy’yi göğsüne bastırmak oldu. Ardından Lily onun sırtına atlayıp bacaklarını beline doladı. Bu şekilde kemerli geçitten geçip kapıya doğru ilerlediler.

Ryke bir elini gür saçlarında gezdirirken hemen hemen Loren’la aynı görünüyordu. Daisy’nin yanımdan ayrılmasını sabırla bekliyordu.

Aşırı anlaşılır bir şekilde olmasa da, “Moffy!” diye seslendi Jane.

Connor, kuzeninin peşine fırlamak isterken düşmeden Jane’i kucağına aldı. Şarap kadehiyle onun dikkatini dağıtarak pelüş bir oyuncak aramaya başladı.

“Daha önce yaptığın gibi beni her gün arayacak mısın?” Ağladığı için Daisy’nin yanağındaki iz daha da kızarmıştı. Üniversitede herkesten uzaktayken Lily ve Poppy’yi aradığım gibi onu da her gün aramıştım. Onlara rahatsızlık veriyor olсам bile iletişimde kalmayı bir rutin haline getirmiştım.

“Muhtemelen beni aradığımdan çok daha fazla göreceksin. Söz veriyorum.”

“Benimle doktor randevularıma gelecek misin?” Bunu ilk kez yüksek sesle soruyordu. “Her şey gerçekten çok kafa karıştırıcı... bence doğurganlık tedavilerini ve bir bombardıman gibi üstüme yığacakları tüm seçenekleri sen anlarsın.”

Mümkün olduğunca gözyaşlarımı bastırmaya çalışıp başımı salladım. “Elbette.” Yanağındaki yaşları sildim. Uzun vadeli etkilerini daha iyi anlayana kadar her türlü yumurtalık ameliyatını erteliyordu.

“Tamam, abla,” dedi Daisy içten bir gülümsemeyle. “O zaman yarın görüşürüz.” Ellerimiz ayrıldığında Ryke’ın yanına doğru yürüdü.

“Vay canına, korsan,” dedi yarı gülüp yarı ağlarken. Her zaman yaptığı gibi üzüntüsünü zapt edemiyordu. Bunu saklamaya çalışarak elleriyle yüzünü kapattı.

Ryke onu göğsüne bastırdı ve başının üstüne bir öpücük kondurdu. Daisy yüzünü ovduktan sonra ısıklık çalınca Coconut, koltuktan sıçrayıp onun yanına koştu. Ardından üçü sessizce yanımızdan ayrıldı, Ryke çıkarken bana başıyla selam verdi.

İkili kapı arkalarından çarparak kapandı.

Sersemlemiş bir şekilde kanepede Sadie’nin yanına oturdum. “Bu çok acımasızdı,” dedim ona kesin bir ifadeyle.

Gerinmeden önce mırladı ve uykuya daldı. Connor kolunda Jane’le yanıma otururken koltuğun minderi dalgalandı. Bana kendi şarap kadehimi uzatmıştı, topuklularımı çıkarıp ayaklarımı kanepeye uzattım.

Tüm vücut ağırlığımı ona yaslayana kadar beni kendine çekti ve elini kalçama koydu. Şarabımı yudumlarken parmaklarını saçlarımda gezdirdi.

“Burası senin için sessiz mi?” diye sordum.

“Hayır, sevgilim.”

“Ne duyuyorsun?” Bir yudum daha aldım ve Jane’in bileğimdeki bilezikle oynayabilmesi için kolumu uzattım. Hemen ilgisini çekmişti.

“Alarmlar. Okul günlerinde birden daha fazla odada ötüyorlar,” dedi Connor. “Farklı aralıklarla çalıp duruyorlar.”

Erteleme düğmesine basan gençleri hayal ederek gülümsemem. “Onları kim uyandırıyor, ben mi sen mi?”

“Sırayla.” Tabii ki öyle yapıyorduk.

“Başka?”

“Banyo kapılarının çarpılması ve dönen musluklar. Yatak odalarından gelen müzik ve kahkahalar. Her zaman kahkahalar.”

Çenemi omzuna yasladım. “Senin gülümsemene karşı gülüyor olmalıyım.”

Anında gülümsemesi büyük bir sırtışı dönüştü.

“Şaka yapmıyordum, Richard.” Ters ters baktım.

“Ben gülümsediğimde *gülmüyorsun*, bunu yapıyorsun.” Çenemi sıkarak başımı omzundan kaldırmamı sağladı. Han-çer gibi bakışlarımla adımı alnına kazıdım. “Gülmenin ne olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Ona *hiç* eğlenmeyen bir bakış attım. “Dilini keseceğim.”

Sırtışı tüm yüzüne iyice yayıldı. “İşte o zaman ev hem gerçek hem mecaz anlamda sessiz olur.”

Elimle yüzünü ittirince dudaklarını avucuma bastırdı... ardından beni öptü. Nefesim boğazımda düğümlenirken şarap kadehim neredeyse parmaklarımın arasından kaymak üzereydi.

Dudakları benimkilerin üzerindeydi, duraksamadan öpüşüne karşılık verdim.

Alarmların sesini, mutfaktaki kahkahaları, havuz kenarındaki bağrıışmaları duyuyordum. Geleceğimizin yaşamla kükreyen güçlü nabzını dinliyordum.

Teşekkür

Bu bir veda değil, o yüzden bu noktada ağlamak yok. Bu bir teşekkür çünkü bu kitap sizin tutkunuzdan doğdu. *Sizin* sayenizde var oldu. *Gökyüzünü Öp'ü* yayınladıktan sonra Connor ve Rose'la ilgili daha fazla kitap yazmak gibi bir planımız yoktu ancak sizin coşkunuz, arzunuz ve ruhunuz bizi onların hikâyesini sürdürmeye teşvik etti.

Sera Çiçeği'nden sonra bir sıçrama yaptık ve bu kitabın meyve vereceğine karar verdik. Böylece bu romanı ve serinin geri kalanını aklımızda bir vizyonla şekillendirmeye başladık. Connor ve Rose'un bir gün ellerinde şarap kadehleriyle dört direkli yataklarının üzerine yayılmış oyun tahtasının iki ucuna oturdukları, Rose'un ateşli sarı-yeşil gözlerinin Connor'ın filizlenen kibirli sırıtışına sabitlendiği ve yine Fransızca konuşarak birbirlerine takılacakları bir vizyondur.

Böylece *Ateşi Körükle* ortaya çıktı. Tutkulu kalplerden doğan bir kitap halini aldı.

Bize asla kin tutmamanın ve daima ilerlemenin önemini öğreten ailemize teşekkür ediyoruz. Babamız, hayallerimizi sürekli desteklediğin için seni çok seviyoruz.

Annemiz, kendi Rose Calloway'imize teşekkür ederiz. Bize güçlü, bağımsız kadınlar olmanın ve kendimiz olmanın ne demek olduğunu öğrettin. İster spor ayakkabılarına ister topuklu ayakkabılara yönelelim. Seni çok seviyoruz ve senin gibi sert bir rol modelle büyümeseydik bu kitap da böyle olmazdı.

Çevirmenlerimiz Niekü ve Ashley'e sadece Fransızca ve Almanca konusunda bize yardımcı oldukları için değil, aynı zamanda harika arkadaşlar oldukları için de teşekkür ederiz. Kaderimiz üniversitede birleştiği ve tanışabildiğimiz için çok mutluyuz.

Siiri'ye teşekkür ederiz. Genellikle bu konuda övgü alamayacak kadar tatlı olduğunu biliyoruz ama bunu sana vermek zorundayız. Rose & Connor'ı tanışmalarından bu yana destekledin, yolculuklarının bir yerinde Coballoway ismini sen buldun. Bu çifte ve bize gaz verdiğin için sana teşekkür ederiz. Dostluğunuzu her zaman kalbimizde taşıyacağız.

Son olarak, tüm dünyaya yayılacak en yüksek ve en güçlü teşekkür geldik. *Fizzle Force*'a teşekkür ederiz. *Addicted* serisi hayran grubuna olan minnettarlığımızı tam olarak ifade edemiyoruz. Gerçekten her birinizin bizim için ne ifade ettiğini anlatan mükemmel bir kelime yok. Hayatlarımızı değiştirdiniz, bize kalbimizin en derinlerinden gelen kurguları yazma cesareti verdiniz. *Ateşi Körükle*, sizin sevginiz düşünülmüş olarak hazırlandı. Üstelik bu son Connor & Rose romanı olmadan seriyi hayal bile edemiyoruz. Sizi gerçekten seviyoruz, size tapıyoruz ve hangi hayalin peşinden giderseniz gidin, sizi desteklemek için her zaman burada olacağız. Bu yüzden teşekkürler, sizi tutkulu ruhlar. Dünyamızı renklendirdiğiniz için teşekkür ederiz. Artık çok daha güzel.